tirumala

തിരുവട്ടാർ "കേശവവിലാസം ഗ്രന്ഥാവലി" പുസ്തകം ൩.

ഭാഷാനിരൂപണമാല.

പ്രസാധകൻ,

തിരുവട്ടാർ വി. താണുപിള്ള.

ഒന്നാംപ്രകാശനം പ്രതി ൧൦൦൦.

"കമലാലയ" പ്രസ്സ്

തിരുവനന്തപുരം.

൧൦൮൭

വില അണ ൨.

☞ ശരിയായ പുസ്തകങ്ങളിൽ പ്രസാധകന്റെ ഒപ്പു കാണപ്പെടും.

തിരുവട്ടാർ "കേശവവിലാസം ഗ്രന്ഥാവലി" പുസ്തകം ൩.

ഭാഷാനിരൂപണമാല.

പ്രസാധകൻ,

തിരുവട്ടാർ വി. താണുപിള്ള.

ഒന്നാംപ്രകാശനം പ്രതി ൧൦൦൦.

"കമലാലയ" പ്രസ്സ്

തിരുവനന്തപുരം.

൧൦൮൭

വില ൬ണ ൹.

☞ ശരിയായ പുസ്തകങ്ങളിൽ പ്രസാധകന്റെ ഒപ്പു കാണപ്പെടും.

പ്രസാധകൻ

—:(0):—

ഞങ്ങളുടെ പ്രസിദ്ധീകരണത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യങ്ങളിൽ ഒന്നിനെ ആസ്പദമാക്കിയാണ് "ഭാഷാനിരൂപണമാല" എന്ന ഈ പുസ്തകം പുറപ്പെടുവിക്കുന്നതു്. ഇതിൽ "എഴുത്തച്ഛന്റെ അദ്ധ്യാത്മരാമായണം" "ഭാഷാകവികളുടെ കല്പനാവൈഭവം" എന്നു പ്രൗഢസരസങ്ങളായ രണ്ടുപന്യാസങ്ങൾ ചേർത്തിരിക്കുന്നു. അതിൽ ആദ്യത്തേതിന്റെ കർത്താവു യശശ്ശരീരശേഷനായി, കേരളീയ സാഹിതീരസികന്മാരുടെ ഹൃദയരംഗത്തിൽ സുപ്രതിഷ്ഠിതനായി വിളങ്ങുന്ന ശ്രീമാൻ എൻ. രാമക്കുറുപ്പവർകൾ ബി. എ.യും മറേറതിന്റെ പ്രണേതാവു ആധുനിക സാഹിത്യലോകത്തിൽ മിന്നിത്തെളിഞ്ഞുനിന്നുവരുന്ന ശ്രീമാൻ പി. അനന്തൻപിള്ള എം. ഏ. യുമാണ്. ഈ മാന്യന്മാരുടെ ലേഖനങ്ങളെപ്പററി വിശേഷമായി ഒന്നും പറയാതിരിക്കുകയാണുചിതമെങ്കിലും ഇത്രയും മാത്രം ചേർത്തുകൊള്ളുന്നു. ആദ്യലേഖനത്തിന്റെ കർത്താവ് മതവിമത്സരനായും വിശിഷ്യ മതാന്തരദ്വേഷരഹിതനായും നിന്നുകൊണ്ടു ബ്രഹ്മൈക്യം പ്രാപിക്കുന്നതിനുള്ള സുകരമായ മാർഗ്ഗം 'രാമായണസാരഗ്രഹണ'മാണെന്നു സയുക്തികം സ്ഥാപിച്ചിരിക്കുന്നതു് ഏവർക്കും പഠനയോഗ്യമായിട്ടുള്ളതാണെന്നുള്ളതിനു രണ്ടു പക്ഷമില്ല. ഗ്രന്ഥപ്രയോജനം, എഴുത്തച്ഛന്റെ കവിതാചാതുര്യം എന്നു്, രണ്ടുഭാഗമായിത്തിരിച്ചാണു പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നതു. മോക്ഷസിദ്ധിക്കുള്ള ജ്ഞാനം സമ്പാദിക്കുവാൻ എഴുത്തച്ഛൻ എങ്ങനെ അറിവുതരുന്നു എന്നു ലേഖനകർത്താവു തുറന്നു കാണിച്ചുതരുന്നേടം ഏററവും പ്രധാനമാകുന്നു. *'ഉണ്ടറിവുണ്ടുണ്ടുനിറഞ്ഞു'* എന്ന ഒററവാക്യംകൊണ്ടു പരബ്രഹ്മലക്ഷണം തെളിച്ചുതരുന്ന ഭാഗത്തിൽ ലേഖനകർത്താവിന്റെ അപാരമായ വൈദുഷ്യം തിളങ്ങുന്നു. കവിതാചാതുര്യംകൊണ്ടും ഭക്ത്യതിശയത്താലും പ്രത്യേകിച്ചു അനുഗ്രഹശക്തി വിശേഷതയാലും എഴുത്തച്ഛന്റെ അദ്ധ്യാത്മരാമായണ

ത്തിന്നു തുല്യം അദ്ധ്യാത്മരാമായണമെ ഉള്ളു എന്നുള്ള പരമാർത്ഥതത്വവും അദ്ദേഹം വെളിപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു.

ഭാഷാകവികളുടെ കല്പനാവൈഭവം എന്നതാണല്ലൊ അടുത്ത ലേഖനം. തൽകർത്താവു, മലയാള സാഹിത്യവേദിയിൽ സ്വച്ഛന്ദം വിഹരിക്കുന്ന സരസഗംഭീരനായ ഒരു യുവമൃഗേന്ദ്രനാണു്. സ്വതസ്സിദ്ധമായ വാസനാബലവും, അത്യദ്ധ്വാനവും കൂടിച്ചേർന്നാൽ വിജ്ഞാനലബ്ധിക്കു എന്തു കുറവുണ്ടാകും? അങ്ങനെ ഒരു പണ്ഡിതനായിത്തീർന്നിരിക്കുന്ന മിസ്റ്റർ പി. അനന്തൻപിള്ള എം. എ. തന്റെ ലേഖനവിഷയത്തെ അഞ്ചു പ്രധാനഭാഗമായിസങ്കല്പിച്ചുംകൊണ്ടു പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നതായിട്ടാണു കാണുന്നതു്. ഭാഷയെപ്പററി പൊതുവെ പറഞ്ഞിട്ടു മഹാകവികളുടെ ലക്ഷണത്തെക്കുറിച്ചു പ്രതിപാദിക്കുന്നു. അടുത്തതുപോലെ പറയുന്നതു വർണ്ണനയെന്നാൽ എന്തു എന്നാണു്. കവിതയുടെ മുഖ്യധർമ്മം ഇന്നതെന്നാണു പിന്നത്തെ ഭാഗം. വർണ്ണനയിൽ അലങ്കാരമുപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതിന്റെ സമ്പ്രദായത്തെപ്പററിയാകുന്നു ഒടുവിലത്തേതു. ഈ മുഖ്യഭാഗങ്ങൾ മുറുകെപ്പിടിച്ചുംകൊണ്ടു് മലയാളസാഹിത്യത്തിൽ സുസ്ഥിരതലഭിച്ചിട്ടുള്ള പഴയപാട്ടുകൾ, മണിപ്രവാളങ്ങൾ, ചമ്പൂപ്രബന്ധങ്ങൾ, കൃഷ്ണഗാഥ, കിളിപ്പാട്ടുകൾ, തുള്ളൽപാട്ടുകൾ, കഥകളിപ്പാട്ടുകൾ വെണ്മണികൃതികൾ ഇവകളിലെ കല്പനാവൈഭവങ്ങളെപ്പററി ഖണ്ഡനമണ്ഡനരീത്യാ സരസ കോമളമായി പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നു.

ഇവയെപ്പററി ഇതിലധികം പറയുന്നതു സാഹസമായി പരിണമിച്ചേക്കുമെന്നു ഭയന്നു് ഇവിടെ നിറുത്തുകയും, ഇത്തരം ഗ്രന്ഥങ്ങൾ മാന്യസുഹൃത്തുക്കൾ എങ്ങനെ സ്വീകരിക്കുന്നു എന്നറിഞ്ഞിട്ടു ഇടക്കിടെ ഇതുപോലുള്ള സൽഗ്രന്ഥങ്ങൾകൂടി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യാമെന്നു അറിയിച്ചുകൊണ്ടും ഉപസംഹരിക്കുന്നു.

വീ. താണുപിള്ള.

ഭാഷാനിരൂപണമാല.

(1)

തുഞ്ചെത്തു് എഴുത്തച്ഛന്റെ
അധ്യാത്മരാമായണം.

(०)

തിരുവനന്തപുരം കാളേജിൽ മലയാളപണ്ഡിതരായിരുന്ന

(എൻ. രാമക്കുറുപ്പു് ബി. ഏ.)

എഴുത്തച്ഛനെക്കുറിച്ചു് അധികം ഇപ്പോൾ പറവാൻ ആവശ്യമുണ്ടെന്നു് ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നില്ല. അതിനാൽ അദ്ദേഹം ഉണ്ടാക്കിയ അധ്യാത്മരാമായണത്തെ കുറിച്ചാണു് ഞാൻ പ്രസ്താവിക്കുന്നതിന്നാരംഭിക്കുന്നതു്.

കാവ്യമീമാംസകന്റെ നിലയെ അവലംബിച്ചു് പ്രസ്തുതഗ്രന്ഥത്തെ കൂലംകഷമായി പരിശോധന ചെയ്യുന്നതിനു ഞാൻ തയ്യാറായിട്ടില്ല. ഈ ഗ്രന്ഥത്തിനെപ്പററി ചില സംഗതികൾ ഞാൻ അറിയുന്നതിനെ പറയാമെന്നെ വെച്ചിട്ടുള്ളൂ. ചിലെടത്തു അപ്രകൃതത്തെ അനുസന്ധാനം ചെയ്കയാണെന്നു് പെട്ടെന്നു് സഭ്യന്മാൎക്കു തോന്നിയേക്കാം. എന്നാൽ ആ തോന്നലിനെ കാൎയ്യമായിത്തന്നെ കരുതുകയില്ലെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. എന്തെന്നാൽ "പ്രയോജനമനുദ്ദിശ്യ ന മന്ദോപി പ്രവൎത്തതെ" എന്നുണ്ടല്ലൊ. ഈ ആപ്തവാക്യത്തെ ശ്രോതാക്കൾ മനസ്സിൽ സദാ ധരിച്ചിരിക്കണമെന്നുണ്ടു്. ഈ അഭ്യൎത്ഥനയോടുകൂടി ഞാൻ പ്രകൃതത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നു.

അധ്യാത്മരാമായണത്തെ കുറിച്ചു് എനിക്കു പറവാനുള്ളവയെ എല്ലാം രണ്ടു പ്രകരണങ്ങളായി വിഭാഗിക്കുന്നു. ഒന്നാമ

ത്തു് ഗ്രന്ഥപ്രയോജനം; അതായത്തു്, ആത്മവിഷയകമായി സകല ജനങ്ങളും ഗ്രഹിച്ചു് മനസ്സിൽ ധരിച്ചു് സദാ ആചരിക്കണമെന്നു് നമ്മുടെ ഗ്രന്ഥകൎത്താവു ഉദ്ദേശിച്ചു് ആ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ചെയ്തിട്ടുള്ള പരിശ്രമങ്ങളുടെ മുഖ്യമായ ഫലങ്ങൾ എന്താകുന്നു എന്നുള്ള വിചാരം. ഇതു് മതസംബന്ധമായ വിചാരം തന്നെ ആയിരിക്കും. ഈ വക വിചാരങ്ങളെ ബഹുജനസമക്ഷം പറയുന്നതിന്നു് ചില കാരണങ്ങളാൽ മടിയുണ്ടെങ്കിലും പ്രസംഗവിഷയമായ രാമായണത്തെക്കുറിച്ചു പറയുന്നേടത്തു് മതസംബന്ധമായ വ്യവഹാരങ്ങളെ ഉപേക്ഷിച്ചാൽ അതു് ചിലരുടെ പക്ഷത്തിൽ വലുതായ ആക്ഷേപമായി വരുമെന്നു കരുതി, വിമത്സരനായി മതാന്തരദ്വേഷം യാതൊന്നും ചെയ്യാതെ ഞാൻ സ്വല്പം പറവാൻ ഒരുമ്പെടുന്നു. അല്ലാത്തപക്ഷം കല്യാണാഘോഷത്തിൻെറ ധൃതിനിമിത്തം താലി കെട്ടുന്ന കാൎയ്യം മറന്നുപോയി എന്നു് പറയുന്നതുപോലെയായിത്തീരുമല്ലൊ. ഇനി വേറൊരു പ്രകരണമുള്ളതു് എഴുത്തച്ഛൻെറ കവിതാചാതുൎയ്യം ആകുന്നു. അതു കേവലം വൈദുഷ്യവിഷയമാകയാൽ യഥേഷ്ടം പറയാമെന്നുണ്ടു്.

ഒന്നാമത്തു് ഗ്രന്ഥപ്രയോജനം:—എഴുത്തച്ഛൻ സൎവ്വജനങ്ങൾക്കും മോക്ഷം ലഭിപ്പാൻ വ്യഗ്രപ്പും വേണമെന്നു് കരുതുന്നുണ്ടു്. അതിനാൽ മോക്ഷപ്രാപ്തിയാകുന്നു രാമായണത്തിൻെറ മുഖ്യമായ പ്രയോജനം. മോക്ഷം സിദ്ധിക്കേണ്ടതിന്നു നിദാനമായുള്ളതു് ജ്ഞാനമാകുന്നു. ജ്ഞാനം രണ്ടുവിധം; വിജ്ഞാനവും ആത്മജ്ഞാനവും. വിജ്ഞാനത്തിൻെറ മുഖ്യഫലം ഇഹലോകസുഖമാകുന്നു. ഇഹലോകത്തിൽ സുഖമായിരിപ്പാൻ വളരെ പ്രയാസമുണ്ടു്. അതിന്നു് വളരെ സഹായന്മാർ വേണം. അവരും ഓരോ വിഷയത്തിൽ വിജ്ഞാനികളായിരിക്കണം. അവരുടെ വിജ്ഞാനഫലങ്ങളെ നാം വിലക്കു വാങ്ങണം. നമുക്കുള്ള കോപ്പുകൾക്കു നമുക്കും പ്രതിഫലം കിട്ടും. ഈവക കൊടുക്കൽ വാങ്ങൽ ചെയ്യുന്നതിനാലാണു് നമുക്കു ഈ ലോകത്തുള്ള എല്ലാസു

ഖവും സിദ്ധിക്കുന്നതു്. ഇങ്ങനെ ഞാൻ പറയുന്നതിൻെറ താല്പര്യം നല്ലപോലെ മനസ്സിലാകുന്നില്ലെങ്കിൽ ഒന്നു വിവരപ്പെടുത്തിപ്പറയാം.

വിജ്ഞാനം എന്നുപറഞ്ഞാൽ ബ്രിട്ടീഷ്ക്രൂപാ കിട്ടാനുള്ള ഒരു മാർഗ്ഗം എന്നാകുന്നു. പണംതന്നെ പരമേശ്വരൻ എന്നു വിശ്വസിച്ചുപോരുന്ന ജഡവാദികൾ അല്ലെങ്കിൽ ലോകായതികന്മാർ വർദ്ധിച്ചിരിക്കുന്ന ഇക്കാലത്തു് ഈ അർത്ഥവിവരണം സുഗമമാകുന്നു. ബ്രിട്ടീഷ്ക്രൂപയോ ഉപേയങ്ങളായ എല്ലാ ഇഹലോകസുഖങ്ങളും ലഭിക്കാനുള്ള സദുപായം അല്ലെങ്കിൽ സന്മാർഗ്ഗം അല്ലെങ്കിൽ സുസാധനം ആകുന്നു. ഇംഗ്ലീഷ് വൈദ്യവിദ്യാലയത്തിൽ ചെന്നു് ശാരീരം, നിദാനം, ദ്രവ്യഗുണം മുതലായവയെ പുതിയ രീതിയിൽ പഠിച്ചു്, ഓരോതരം പരീക്ഷകളിൽ ജയിച്ചു്, സക്കാർ പണിയിൽ പ്രവേശിച്ചു് പതിവു ശമ്പളവും രോഗികളെ സുഖപ്പെടുത്തി പാരിതോഷികവും വാങ്ങി പണം നേടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ശ്രേഷ്ഠവൃത്തിക്കാരായ ഡാക്കുറന്മാർ ഒരുകൂട്ടം. കെട്ടിടങ്ങൾ തീർക്ക, വഴികൾ വെട്ടിക്ക, പാലങ്ങൾ പണിയിക്ക മുതലായവ വഴിപോലെ അഭ്യസിച്ചു് പലതരത്തിലുമുള്ള പരീക്ഷകൾ ജയിച്ചു് ഒടുവിൽ സക്കാരുദ്യോഗങ്ങളിൽ പ്രവേശിച്ചു ശമ്പളവും, ബത്തയും, മൈലേജും വാങ്ങി നാട്ടിന്നലങ്കാരങ്ങളായ കെട്ടിടങ്ങൾ, റോഡുകൾ, പാലങ്ങൾ ഇതുകൾ ധാരാളം സക്കാർ പണം ചെലവുചെയ്തു് ... നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന എഞ്ചിനീയരന്മാർ മററൊരുകൂട്ടം. സിവിലും ക്രിമിനലും നിയമങ്ങൾ സംബന്ധമായി തരന്തരമായുള്ള പരീക്ഷകൾ ജയിച്ചു് ന്യായാധിപന്മാരായി ഗവർണ്മെൻറു ശമ്പളവും വക്കീലന്മാരായി കക്ഷികളോടു ഫീസുംവാങ്ങി പണം സമ്പാദിക്കുന്ന പ്രജാരക്ഷകന്മാർ ഒരുസെററു്. ഭാഷ, തത്വശാസ്ത്രം, ചരിത്രം, ഗണിതശാസ്ത്രം മുതലായവയിൽ പാണ്ഡിത്യം സമ്പാദിച്ചിട്ടു് കാളേജുകളിൽ പ്രൊഫസ്സരന്മാരും സ്കൂളുകളിൽ മാസ്ററന്മാരും ആയി പണം വാങ്ങി ജ്ഞാനദാതാക്കളായിരിക്കുന്ന മഹാന്മാർ മ

ററാരു സെററ്. എന്നവെണ്ട കച്ചവടം കാര്യം വീര്യം സകലത്തും അറിഞ്ഞുകൊണ്ട് സവ്വജനങ്ങളും സവ്വപ്രകാരേണ അന്ന്യോന്ന്യം സഹായിക്കുന്നു. ഇതിനൊക്കെയും അധിഷ്ഠാനമായ ലോകജ്ഞാനം, ശാസ്ത്രജ്ഞാനം, കാര്യജ്ഞാനം മുതലായ എല്ലാ അറിവും വിജ്ഞാനം എന്നതിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഈ വിജ്ഞാനം ഇല്ലെങ്കിൽ നാം എല്ലാം കാട്ടാളന്മാരെപ്പോലെ നികൃഷ്ടാവസ്ഥയിൽ കിടന്ന് കഷ്ടപ്പെട്ടമായിരുന്നു. ദൈവഗത്യാ നമ്മുടെ ഇടയിൽ വിജ്ഞാനമൊ പരപ്പിലും ആഴത്തിലും അധികരിച്ച് പ്രതിക്ഷണം തഴച്ചുതന്നെ വരുന്നു. ഭൂവിവരണഗ്രന്ഥം പഠിച്ചിട്ടുകൊണ്ട് കാശി, മതിരാശി, കറാച്ചി, കാകിനാട്ട (കോകനദം എന്ന തെററായി പറഞ്ഞുപോരുന്ന ഇംഗ്ലീഷ് കോക്കനെട) ഇവകൾ എവിടെ ആണെന്നും, തിരുവിതാംകോട്ട പോലെ (തിരുവിതാംകൂറല്ല) പരിഷ്കാരത്തിൽ മുൻപെട്ട നിംക്കുന്ന രാജ്യം ബടോദരാജ്യമാണെന്നും, (ഇംഗ്ലീഷിൽ Baroda എന്നെഴുതിപ്പോരുന്നതിൻെറ ശരിയായ ഉച്ചാരണം ബടോദാ എന്നാകുന്നു.) ഇന്നിടത്തേക്കു കപ്പലിൽ പോകണം ഇന്നിടത്ത് പുകവണ്ടിയുണ്ട് എന്നുംമററും നാം അറിയുന്നുണ്ട്. ഇംഗ്ലണ്ടിൽ എലിസബെത്ത് എന്ന രാജ്ഞി നാടുവാണിരുന്നകാലത്ത് ഇൻഡ്യാമഹാരാജ്യത്തിൽ അക്ബർ (ആക്ബരല്ല) മഹാരാജാവ് രാജ്യം ഭരിച്ചിരുന്നു എന്നും അദ്ദേഹത്തിൻെറ പിതാമഹൻ ബാബരാണ് (ബേബരല്ല) മുഗൾരാജവംശം ഇൻഡ്യയിൽ സ്ഥാപിച്ചതെന്നും ഇൻഡ്യാചരിത്രത്തിൽ നിന്നു നാം അറിയുന്നു. അന്തരീക്ഷവായു, മൂലതത്വം അല്ലെന്നും കൂട്ടുവസ്തുവാണെന്നും അതിലെ പ്രധാന ചേരുമാനങ്ങൾ (ഘടകങ്ങൾ) നൈത്രജനം അക്ഷജനം (നൈത്രജനം, ആക്സിജനം) എന്നീ വാതകങ്ങൾ ആണെന്നും അതുപോലെ വെള്ളവും ആർദ്രജനത്തിൻെറയും (ഹൈഡ്രജൻ) അക്ഷജനത്തിൻെറയും (ആക്സിജൻ) യോഗഫലമാണെന്നും അറിയാത്ത ബാലന്മാർ ചുരുക്കമൊണ്. ഭാസ്ഫരസം (ഫാസ്ഫരസ്)എന്ന മൂലതത്വം തലച്ചോറിനെ പോഷിപ്പിക്ക

നതാകയാൽ അതുഅടങ്ങീട്ടുള്ള മത്സ്യം ഭക്ഷിക്കുന്നതു് ബുദ്ധിക്കു
നന്നാണെന്നും പശുവിൻപാലിലും കൊഴിമുട്ടയിലും പോഷണാം
ശങ്ങൾ ക്രമമായ കണക്കനുസരിച്ചുള്ളതുകൊണ്ടു് അതുകളെ ഉപ
യോഗിക്കുന്നതു് സുഖാവഹമാണെന്നും പുസ്തകങ്ങളിൽ പറഞ്ഞു
കാണുന്നു. ചുരുക്കിപ്പറയാം. വിജ്ഞാനം നമ്മുടെ ഇടയിൽ
നാൾക്കുനാൾ കൊഴുത്തു തഴച്ചുവരുന്നു. ഈ കൊഴുപ്പും തഴപ്പും
കണ്ടു് ജനങ്ങൾ ഉപേയകാര്യത്തെ മറന്നു് വിജ്ഞാനംതന്നെ
ജീവിതോദ്ദേശ്യം എന്നു തെററിദ്ധരിച്ചു കാലംകഴിക്കുന്നു.

വിജ്ഞാനത്തെപ്പററി നന്ദിച്ചോ അല്ലെങ്കിൽ നിന്ദിച്ചോ
അല്ല ഞാൻ പറയുന്നതു്. ഇഹലോകസുഖത്തെസാധിപ്പിക്കുന്ന
തായ വിജ്ഞാനത്തെ നിന്ദിച്ചു പറയുന്നതു ശരിയല്ല. എന്നാൽ
ഇഹലോകത്തുങ്കൽ ക്ഷണഭംഗുരമായിരിക്കുന്ന മനുഷ്യന്റെ
ആയുഷ്കാലത്തിനിടയ്ക്കു് പാരലൌകികങ്ങളായ കാര്യങ്ങൾക്കു്
അത്യന്താപേക്ഷിതമായിരിക്കുന്ന ആത്മജ്ഞാനത്തെ കേവലം ഉ
പേക്ഷിച്ചു് നിസ്സാരങ്ങളായ സുഖങ്ങളെ സാധിപ്പാൻമാത്രം ചില
വൈദഗ്ദ്ധ്യം സമ്പാദിച്ചു് കാലയാപനം ചെയ്യുന്നതിന്നു് കരുതിയി
രിക്കുന്ന ജനങ്ങളുടെ അവസ്ഥ വളരെ ശോച്യം തന്നെ എന്നു് ഖ
ണ്ഡിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇഹലോകസുഖങ്ങൾ നിസ്സാരങ്ങളും
അനിത്യങ്ങളും ആണെന്നു് കരുതി ചിലർ ആത്മജ്ഞാനത്തെ
മാത്രം പ്രതീക്ഷിച്ചു് ലൌകികശാസ്ത്രങ്ങളെ വളരെ ശ്രദ്ധിച്ചു് അ
ഭ്യസിക്കാതെ കേവലം ഉപേക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നുമുണ്ടു്.

ആത്മജ്ഞാനം വരേണ്ടതിന്നു് വിജ്ഞാനം പ്രതികൂലിയാ
ണെന്നു് പറഞ്ഞുകൂടാ. എന്നുതന്നെയല്ലാ ധർമ്മശാസ്ത്രം, വേദപു
രാണസ്മൃതീതിഹാസങ്ങൾ ഇവയെക്കുറിച്ചുള്ള ജ്ഞാനവും വി
ജ്ഞാനമാകുന്നു എന്നും ആ വിജ്ഞാനം ആത്മജ്ഞാനത്തിന്നു്
സഹായിയാകുന്നുഎന്നും എഴുത്തച്ഛൻതന്നെ ചിലേടത്തു പറയു
ന്നുണ്ടു്. അതുകൊണ്ടു ആത്മജ്ഞാനപ്രാസാദാഗ്രപ്രവേശന
ത്തിന്നു് വിജ്ഞാനം ഒരു സോപാനപംക്തി തന്നെ ആയി
രിക്കും.

ആത്മജ്ഞാനം എന്നാൽ എന്തു? എന്നാണ് ഇനി പറയേണ്ടതു്.

ആത്മജ്ഞാനം എന്നാൽ ആത്മാവിൻെറ സ്വരൂപമൊ സ്വഭാവമോ ഇന്നവിധമാകുന്ന എന്നുള്ള ജ്ഞാനമാകുന്നു.

"ആത്മാവാകുന്നതെന്തെന്നല്ലൊ കേളതുമെങ്കിലാത്മാവല്ലല്ലൊ ദേഹപ്രാണബുദ്ധ്യഹംകാരമാനസാദികളൊന്നും—" [ലക്ഷ്മണോപദേശം.]*

വേദാന്തശാസ്ത്രത്തിൽ പറയുന്ന "നേദം നേദം" (ഇതല്ല ഇതല്ല) എന്ന സമ്പ്രദായത്തിലാണ് ആത്മാവിനെ ഇവിടെ വിവരിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ദേഹം, പ്രാണങ്ങൾ, ബുദ്ധി, അഹംകാരം, മനസ്സ് ഇതൊന്നും ആത്മാവല്ല. ഇന്നതാണ് ആത്മാവെന്ന് ഉടൻതന്നെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

"ഇവററിൽനിന്നു മീതെ മാനമില്ലാതെ പരമാത്മാവുതാനെ നിൽപ്പതു ചിദാത്മാവു ശുദ്ധമവ്യക്തം ബുദ്ധം തൽപദാത്മാ ജ്ഞാനിഹ ത്വംപദാത്ഥവുമായി."

ഇങ്ങിനെ ഇവിടെയും പിന്നെ പലേടങ്ങളിലും പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിനെ എല്ലാം ഇവിടെ ഉപോദ്ഘാതമായിച്ചേർക്കുന്നതിനു എളുപ്പമില്ലാഴികയാൽ സിദ്ധാന്തത്തെതന്നെ പറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു. മനുഷ്യരിൽ പ്രതിശരീരം ഇരിക്കുന്ന ജീവാത്മാവ്. ആ ജീവാത്മാവ് പരമാത്മാവിൻെറ ഛായയാകുന്നു. ആകാശത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന സൂര്യമണ്ഡലവും വെയിലിൽ ഒരു വാല്പ്പിനകത്തു് ഒഴിച്ചുവെച്ചിട്ടുള്ള വെള്ളത്തിൽ കാണുന്ന സൂര്യൻെറ പ്രതിബിംബവും പോലെയാണ് പരമാത്മാവും ജീവാത്മാവും ഇരിക്കുന്നവിധം. വസ്തുതഃ പരമാത്മാവും ജീവാത്മാവും ഒന്നുതന്നെ. പരമാത്മാവ് പരബ്രഹ്മം തന്നെയാണ്. പരബ്രഹ്മം എന്നാൽ ഇന്നതെന്നു പറവാൻ പ്രയാസം തന്നെ. പറഞ്ഞാലും അറി

---

*(മൂലം) ബുദ്ധിപ്രാണമനോദേഹാഹം കൃതിഭ്യോ വിലക്ഷണഃ ചിദാത്മാഹം നിത്യശുദ്ധോ ബുദ്ധ ഏവേതി നിശ്ചയം

വാൻ പ്രയാസം. അറിഞ്ഞാൽ വേണ്ടുന്ന ആചാരങ്ങളും മിക്കപേക്കും അസാദ്ധ്യം. എങ്കിലും പറയേണ്ടതാവശ്യമാകയാൽ ശ്രമിക്കാം. യാതൊരു വസ്തു ഉണ്ടെന്നും തേജോമയം അല്ലെങ്കിൽ ജ്ഞാനമയമായിട്ടിരിക്കുന്നു എന്നും അതു് എപ്പോഴും ആനന്ദാനുഭവത്തോടുകൂടിയിരിക്കുന്നു എന്നും പറവാനുണ്ടൊ അതാകുന്നു പരബ്രഹ്മം. ഇതത്രെ സച്ചിദാനന്ദലക്ഷണതത്വം.

എല്ലാക്കാലങ്ങളിലും സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതും സകലത്തിൻെറയും ബോധംകൊണ്ടു നിറഞ്ഞിരിക്കുന്നതും യാതൊരു പദാൎത്ഥങ്ങളുടേയും ആവശ്യലേശംകൂടാതെ നിൎവ്വിഷയാനന്ദമെന്നു പറയുന്ന സുഖത്തെ അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതുമായ വസ്തുവാകുന്നു പരബ്രഹ്മം. "ഉണ്ടറിവുണ്ടുണ്ടുനിറഞ്ഞു" എന്നൊരു വാക്യംകൊണ്ടു് പരബ്രഹ്മലക്ഷണം മലയാളപ്പെടുത്താം. ഉണ്ടെന്നു വെച്ചാൽ നാശരഹിതമായിരിക്കുന്ന വസ്തുവെന്നും, അറിവുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞതിനാൽ ജ്ഞാനപൂൎണ്ണമായ വസ്തുവെന്നും മനസ്സിലാക്കണം. ഉണ്ടു് നിറഞ്ഞു എന്നതിൻെറ താൽപൎയ്യം സ്വല്പം വിസ്തരിക്കേണ്ടിയിരിക്കും.

മനുഷ്യൎക്കെന്നല്ല സകല പ്രാണികൾക്കും ഒന്നാമതായി കല്പിച്ചിരിക്കുന്ന സുഖം ഭക്ഷണസുഖമാകുന്നു. ചിലൎക്കു വല്ലതും തിന്നാൽമതി. മററു ചിലൎക്കു അതുപോര. നിത്യവും കറിവകനാലും വേണം. സുഖമായി ഊണുകഴിഞ്ഞാൽ പട്ടുമെത്തയും പ്രാസാദാഗ്രവും വീണാഗാനങ്ങളും പ്രാണപ്രിയമാരും വളരെ സുഖാവഹങ്ങൾതന്നെ. എങ്കിലും "*ഖിന്നം പാരം വിശക്കുന്നവനുണ്ടൊ അന്നമെന്നിയെ മററൊന്നിൽ കൌതുകം*" എന്നാണു് പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു്. അതാരും തൎക്കിക്കേണ്ട എന്നപേക്ഷിച്ചുംകൊണ്ടു് പരബ്രഹ്മം ഉണ്ടുനിറഞ്ഞുവെന്നു പറഞ്ഞതെന്തുകൊണ്ടെന്നു പറയാം.

പരബ്രഹ്മത്തിനു് സത്വഗുണങ്ങൾ ഊണില്ല. നേരംപോക്കില്ല. പലഹാരവുമില്ല. അവിടത്തേക്കു് പ്രഥമനും വേണ്ട പായസവുംവേണ്ട. എന്നാൽ ഈവക പദാൎത്ഥങ്ങളുടെ അ

പേക്ഷ കൂടാതെ തന്നെ തൃപ്തിയോടും സുഖത്തോടും കൂടിയാണ് ഇരിപ്പ്. ഭക്ഷണങ്ങളിൽ അതിജാഗരൂകനായ ഒരാൾ നോററു വിശന്ന് പിറേറന്നാൾ ഒരു മുറജപസദ്യയിൽ ഊണുകഴിച്ചാൽ അയാൾക്ക് എത്ര സുഖമുണ്ടോ ആ സുഖത്തെ "ലക്ഷംകോട്യർബുദം എന്ന സംഖ്യയുടെ വർഗ്ഗത്തിന്റെ ഘനഫലം കണ്ടുപിടിച്ച് അതിന്റെ ആ ഘനഫലസംഖ്യാഘാതഫലംകൊണ്ടു" പെരുക്കിയാലും അത് ബ്രഹ്മാനന്ദത്തിന്റെ ലക്ഷംകോട്യർബുദാംശത്തിന്റെ അംശാംശത്തിന്റെ അംശാംശത്തിന്ന് സമമാകയില്ല. എങ്കിലും ഉപോഷിതന്ന് മേൽപറഞ്ഞ വിധത്തിലുള്ള ഭക്ഷണത്തിനാലുണ്ടാകുന്ന സുഖം നമുക്ക് ഊഹിച്ചറിയാമെന്നുള്ളതുകൊണ്ടു് അങ്ങനെ തൃപ്തമായിരിക്കുന്ന പരബ്രഹ്മം എന്നാണ് താൽപര്യം.

ഇങ്ങനെ ഇരിക്കുന്ന പരബ്രഹ്മമൂർത്തി, നിഷ്ക്രിയൻ, നിരഹംകാരൻ, നിർമ്മമൻ, നിശ്ചഞ്ചലൻ, നിർവ്വികാരൻ, എന്നെല്ലാം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത് നോക്കുമ്പോൾ പരബ്രഹ്മത്തെ സ്തുതിച്ചതുകൊണ്ടു് ആ മൂർത്തിക്ക് പ്രീതിയുമില്ല. നിന്ദിച്ചതുകൊണ്ടു് മുഷിച്ചലുമില്ല. ഇങ്ങനെ ഇരിക്കുമ്പോൾ വേറൊരാൾ അവിടെ വന്നുചേരുന്നു. അത് മഹാമായ എന്ന് പറയപ്പെടുന്നതാണ്. മഹാമായ സത്യത്തിൽ ആണുമല്ല, പെണ്ണുമല്ല, നപുംസകവുമല്ല. പരബ്രഹ്മത്തിൽനിന്ന് വേറെ മാററി എടുത്തുകൊണ്ടുപോരാവുന്ന ഒരു വസ്തുവുമല്ല. ഒരുണ്ട ശക്കരയെ ഒരാൾ നമുക്ക് തന്നിട്ട്, അതിന്റെ മധുരരസം വെച്ചുംവെച്ച് ശക്കര തിന്നുകൊള്ളു എന്നോ, അല്ലെങ്കിൽ ശക്കരമുഴുവൻ വെച്ചുംവെച്ച് അതിന്റെ മധുരരസം മാത്രം ഭക്ഷിച്ചുകൊള്ളു എന്നോ, പറഞ്ഞാൽ എങ്ങനെയോ അങ്ങനെയായാകുന്നു ബ്രഹ്മത്തെ വെച്ചേച്ച് മായയെ മാററിഎടുത്തു ഭജിക്കണമെന്നോ, മായയെ വെച്ചേച്ച് ബ്രഹ്മത്തെ വേർപെടുത്തി എടുത്ത് ഭജിച്ചുകൊള്ളു എന്നോ പറയുന്നത്.

വ്യവഹാരങ്ങൾക്ക് ആവശ്യമായ സുഖബോധത്വം പ്രമാണിച്ച് ബ്രഹ്മത്തിനെ ഭർത്താവായും മായയെ അദ്ദേഹ

ത്തിന്റെ ഭാൎയ്യയായും പറയാറുണ്ട്. ഈ മഹാമായയാകു
ന്നു സകലവും ചെയ്യുന്നത്. ഇവർ കാട്ടുന്ന കള്ളത്തരങ്ങൾ
ആൎക്കും അറിഞ്ഞുകൂടാ. അവിദ്യാകൃതങ്ങളായ ഇന്ദ്രജാലങ്ങളെ
സത്യമെന്ന് വിചാരിച്ച് സത്യമായ പരബ്രഹ്മത്തേയും അവി
ദ്യയായ മായയേയും മറന്ന് ജനങ്ങൾ സംസാരസാഗരത്തിൽ
മുങ്ങിയും പൊങ്ങിയും വലയുന്നു. ചില ഇന്ദ്രജാലക്കാരും ചെ
പ്പടിവിദ്യക്കാരും ചെയ്യുന്ന അത്ഭുതങ്ങളെ കണ്ടും കേട്ടും
നമുക്കറിയാമല്ലോ. ചിലപ്പോൾ നൂലുവഴി ദേവലോകത്തുനിന്നു
ഒരു എഴുത്തു വരികയും അതു കണ്ടയുടനെ ഇന്ദ്രജാലക്കാരൻ പ
രിഭ്രമിച്ച് ഇന്ദ്രന്റെ സഹായത്തിനായിട്ടു എന്നു നടിച്ച് ആ നൂ
ലുവഴി മേൽപ്പെട്ടു പോയി മറകയും യുദ്ധം നടക്കുന്നു എന്ന് സ്പഷ്ട
മാവാനുതക്കവണ്ണം ആനത്തല കുതിരത്തല പദാതികളുടെ കാലും
കയ്യും തലയും അററുവീണ് നാലുവഴി ചോരയൊലിച്ചങ്ങനെ ഇ
രിക്കയും ഉടനെ വാളും പരിചയും ആയി അയാൾ ഭൂമിയിലേക്കു
വരികയും ചെയ്യുന്നതായുള്ള ചില നേരംപോക്കുകളെ മ
ന്ത്രംകൊണ്ടും മരുന്നുകൊണ്ടും ചിലർ ചെയ്യാറുണ്ടല്ലോ.
അതുപോലെയാകുന്നു മഹാമായയുടെ വ്യാജമായ അത്ഭുത
കൎമ്മങ്ങൾ. ഇന്ദ്രജാലക്കാരൻ കാണിക്കുന്ന ആനത്തല
കുതിരത്തല മുതലായവ നാം നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കവേ തന്നെ
വല്ല തൊണ്ടോ മടലോ കൊളാമ്പണ്ടമോ ആയിത്തീൎന്നുപോകുന്നു.
മഹാമായയുടെ വെപ്പടി അതുപോലെ അത്ര വേഗം മാറിപ്പോ
കയില്ല. ഇപ്രകാരമെല്ലാമിരിക്കുന്ന മായയേയും ബ്രഹ്മത്തേയും
തിരിച്ച് സ്പഷ്ടമായി അറിയാൻ പ്രയാസമാകകൊണ്ടും പ്രപ
ഞ്ചകാൎയ്യങ്ങളെ നിൎവ്വഹിക്കുന്നതിനായിട്ടും മഹാമായതന്നെ ബ്ര
ഹ്മാവിഷ്ണുരുദ്രന്മാരായി തീൎന്ന് സൃഷ്ടിസ്ഥിതിസംഹാരങ്ങളാകുന്ന
ജോലികളെ ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

അവരിൽ വിഷ്ണു പത്തവതാരങ്ങളെക്കൊണ്ടു ലോകങ്ങളെ
അനുഗ്രഹിക്കുന്നു. ആ അവതാരങ്ങളിൽ വെച്ച് അനേകം കാ
രണവശാൽ രാമാവതാരത്തിന് മാഹാത്മ്യം വളരെ കൂടുമെന്ന്
സജ്ജനങ്ങൾ പറഞ്ഞുകേട്ടിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ രാമായണത്തി

ൻെറ മാഹാത്മ്യം അനിർവ്വചനീയമാണ്. വിശേഷിച്ചു് കവിതാചാതുര്യംകൊണ്ടും ഭക്ത്യതിശയംകൊണ്ടും അനുഗ്രഹശക്തികൊണ്ടും എഴുത്തച്ഛൻെറ അദ്ധ്യാത്മരാമായണത്തിന്ന ശരിയായിട്ടു പറയാൻ എഴുത്തച്ഛൻെറ അദ്ധ്യാത്മരാമായണം മാത്രമേ കാണന്നുള്ളു.

ശ്രീരാമൻ സാക്ഷാൽ പരബ്രഹ്മസ്വരൂപനാകുന്നു. അഘടിതഘടനാപടീയസിയായിരിക്കുന്ന വിഷ്ണുമായയാ, സീതയാകുന്നു. സകല ചരാചരപ്രപഞ്ചവും മായയാകുന്നെന്നും മായ ബ്രഹ്മത്തിൽ നിന്നു ഭിന്നമല്ലെന്നും പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് ബ്രഹ്മം ഒന്നു മാത്രമേ സത്യമായുള്ളു എന്നുള്ള അദ്വൈതാഭിപ്രായം ജനിക്കുന്നു. അസ്മാദൃശന്മാരുടെ ദേഹം ജഡവും അനിത്യവും അസത്യവുമാകുന്നതിനാലും നമ്മുടെ ഉള്ളിൽ ബോധമായിരിക്കുന്ന ജീവചൈതന്യം സാക്ഷാൽ സച്ചിദാനന്ദലക്ഷണമായ പരബ്രഹ്മം തന്നെ ആകയാലും മുമുക്ഷുക്കളായുള്ളവർ ദേഹാഭിമാനം തീരെ വിട്ടു് കേവലം ജഡബധിരാന്ധമൂകന്മാരെപ്പോലെ സ്തുതികൊണ്ടു സന്തോഷിക്കാതെയും നിന്ദകൊണ്ടു് കോപിക്കാതെയും പരബ്രഹ്മസ്ഥിതിയെ അനുഭവിക്കുമ്പോൾ പ്രാരബ്ധകർമ്മഫലങ്ങളുടെ ക്ഷയവും ദേഹനാശവും വരുന്നതും അതിൽ പിന്നെ പുനരാവൃത്തി ഇല്ലാത്ത മോക്ഷം സിദ്ധിക്കുന്നതും ആകുന്നു എന്നാണു രാമായണസിദ്ധാന്തം

മോക്ഷം സിദ്ധിച്ചാലത്തെ ഫലം എന്തു്? കാലത്തെ കാപ്പിയും വൈകുന്നേരം കുതിരസ്സവാരിയും കിട്ടുമോ? മോക്ഷം സിദ്ധിച്ചാൽ പിന്നെ പണം കൂടാതെ സർവ്വകാര്യവും സാധിക്കുമോ? പരലോകത്തു കാപ്പിയും തേയിലയും എത്തിയോ എന്നു് നമ്മുടെ വർത്തമാനപ്പത്രലേഖകന്മാർക്കേ അറിയാവൂ. ബ്രഹ്മത്തിങ്കൽ ലയിച്ചാൽ പിന്നെ ആനകൾ ഒന്നും ഇല്ലെന്നു തന്നെയല്ല ഒന്നിനും ആവശ്യമില്ലാത്തതുകൊണ്ടു് എപ്പോഴും കാപ്പികുടിയും കുതിരസ്സവാരിയും ചെയ്താലുള്ള സന്തോഷത്തെ അതിശയിക്കുന്ന അനേകകോടി സുഖങ്ങൾ ഏകകാലത്തു് അനുഭവിക്കാം. ഏതെല്ലാം മാതിരി സുഖങ്ങളെ ആഗ്രഹിക്കുന്നുവോ ആ മാതിരി വളരെ ഉപ

രിയായുള്ള സുഖങ്ങളും ഇച്ഛിച്ചും അറിഞ്ഞും ഇരിക്കാത്ത വേറെ വളരെ സുഖങ്ങളും മുക്തന്ന് സിദ്ധിക്കുന്നു. എന്നു മാത്രമല്ല ആ സുഖങ്ങൾക്ക് ലയവുമില്ല. ഇതൊക്കെയും സിദ്ധിക്കുന്നതിന്ന് നാം ചെയ്യേണ്ടതു് രാമനെ സ്തുതിക്കയും സ്മരിക്കയും രാമനാമം ജപിക്കയും ചെയ്കയാകുന്നു. അത്ഥം:—വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ എന്നപോലെ മോക്ഷസിദ്ധിക്കും മുഖ്യമായി മനസ്സിന്ന് "ഏകതാനത"വരേണ്ടതാകുന്നു. പിന്നെ വേണ്ടതു് രാമഗുണസമ്പാദനമാണ്. തദ്വാരാ സാധമ്മ്യം കൊണ്ടു് രാമനിൽ ഐക്യം സിദ്ധിക്കും. മനസ്സിന്റെ "ഏകതാനത"യും ബ്രഹ്മൈക്യം അല്ലെങ്കിൽ മോക്ഷവും രാമസ്തോത്രവും സ്മരണവും രാമനാമജപവും കൊണ്ടു സിദ്ധിക്കുമെന്നാണ് ജ്ഞാനികൾ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു്. എഴുത്തച്ഛൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ രാമായണത്തിൽ സർവത്ര ഈശ്വരനാമങ്ങളെക്കൊണ്ടും ഈശ്വരന്റെ സകളരൂപധ്യാനങ്ങളേയും സ്തോത്രങ്ങളേയും കൊണ്ടും പൂരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു.

പ്രാരംഭത്തിങ്കൽ ദേവകൾ പാലാഴിയിൽ ചെന്നു് വിഷ്ണുവിനെ സ്തുതിക്കുന്നു. അനന്തരം രാമാവതാരം കഴിഞ്ഞയുടനെ കൌസല്യ സ്തുതിക്കുന്നു. പിന്നെ അഹല്യയും, സീതാവിവാഹം കഴിഞ്ഞു് അയോധ്യക്കു ശ്രീരാമൻ മടങ്ങിപ്പോരും വഴിക്ക് പരശുരാമനും സ്തുതിക്കുന്നു, അഭിഷേകം ആരംഭിക്കുന്നതിന്നുമുമ്പ് നാരദമഹർഷിയും ആരണ്യപ്രവേശാനന്തരം, അത്രി, ഭരദ്വാജൻ, അഗസ്ത്യൻ, കബന്ധൻ, ജടായു, ശബരി ഇവരും കിഷ്കിന്ധയിൽ വെച്ചു് സ്വയംപ്രഭയും ഇങ്ങനെ പലപല സന്ദർഭങ്ങളിലും സ്തുതിക്കുന്നതുകൂടാതെ സ്വർഗ്ഗാരോഹണത്തിങ്കൽ ബ്രഹ്മാദിദേവകളും ഭഗവാനെ സ്തുതിക്കുന്നു. ഈ സ്തുതികളെക്കൊണ്ടും രാമനാമജപം കൊണ്ടും അതിൽനിന്നുണ്ടാകുന്ന സൽബുദ്ധിയും സദാചാരവും കൊണ്ടും മഹാപാപികൾക്കും മോക്ഷം ലഭിക്കാവുന്നതാകുന്നു. ശ്രീരാമൻ ലക്ഷ്മണന്ന് അയോധ്യയിലും ആരണ്യത്തിലും വെച്ചു് ജ്ഞാനോപദേശവും പർവതാഗ്രത്തിങ്കൽ വെച്ചു് പൂജാമാർഗ്ഗോപദേശവും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഈ വകകളും മുക്തിസിദ്ധിക്ക് വളരെ മുഖ്യങ്ങളാകുന്നു.

മുക്തിയെ വേണ്ടെന്നപേക്ഷിച്ചാൽ സുകൃതവശാൽ വേറെ സുഖങ്ങാം കിട്ടും. എന്നാൽ ഒരിക്കൽ പുണ്യം ഒടുങ്ങുകയും അപ്പോഠം സുഖാനുഭവം തീൎച്ചയായി നിന്നുപോകയും ചെയ്യും. ഹിന്ദുമതപ്രകാരം ജന്മങ്ങാം പലതാണു്. പുണ്യംകൊണ്ടു് ഉൽകൃഷ്ടമായും പാപംകൊണ്ടു് അപകൃഷ്ടമായും ഉള്ള ജന്മങ്ങളും അനുഭോഗങ്ങളും സിദ്ധിക്കും. ഇപ്രകാരം പലവിധത്തിലും പുണ്യപാപങ്ങളുടെ ഉത്തമമധ്യമാധമഭേദങ്ങളെ അനുസരിച്ചു് ആളുകഠം സുഖവും ഇടകലൎന്നുള്ള സുഖവും ദുഃഖവും അനുഭോഗിച്ചും മരിച്ചും അനേകം തവണ കഴിയുന്നു. ജന്തുക്കഠംക്കു് സുഖത്തെ നോക്കുമ്പോഠം ദുരന്തമാകകൊണ്ടു് മുക്തിതന്നെ നല്ലതെന്നു് സജ്ജനങ്ങാം സൎവ്വത്ര ഉല്ഘോഷിക്കുന്നു. ഈ വക സംഗതികളെ എഴുത്തച്ഛൻ വളരെ ചാതുൎയ്യത്തോടുകൂടി അദ്ധ്യാത്മരാമായണത്തിൽ സ്പഷ്ടമാക്കീട്ടുണ്ടു.

അനേകങ്ങളായ സൌകൎയ്യങ്ങാം ഇരിക്കുമ്പോഠം മുക്തിമാൎഗ്ഗം നോക്കാതെ അല്പസുഖങ്ങളെ കാമിച്ചു് ആത്മദ്രോഹം ചെയ്യുന്നവൻ ബ്രഹ്മഹത്യാപാപിയെക്കാഠം ബഹുദൂരം ഉപേക്ഷണീയനാകുന്നു. ദേഹത്തോടുകൂടി ഭൂമിയിൽ ഇരിക്കുമ്പോഠം മാത്രമേ മുക്തിക്കുവഴി നേടാനിടയാവു. അതിനാൽ പരലോകത്തേക്കു വേണ്ടതായ വസ്തുക്കളെ ഇവിടെ വെച്ചുതന്നെ സമ്പാദിക്കണം. മരുത്വാമലയുടേയോ മൂകാംബികയുടേയോ മുകളിൽ ചെന്നിരുന്നു് ഛൎദ്ദ്യതിസാരം വരുമ്പോഠം അയ്യോ ക്ലോറൊഡയിൻ വേണമെ കടുകപ്പൊടിവേണമെ എന്നുച്ചത്തിൽ വിളിച്ചാൽ എവിടെ കിട്ടും. ആശുപത്രിയിൽനിന്നുതന്നെയാണു് മലക്കപോയതു്. മരുന്നുകഠം മടിയിൽ ഇരുന്നെങ്കിലെത്ര ഉപയോഗം. എന്നതുപോലെ പരലോകത്തുചെന്നാൽ നരകശിക്ഷ വരാതേയും, അല്പമായി അനിത്യമായിരിക്കുന്ന സ്വൎഗ്ഗസുഖം അനുഭോഗിച്ചു് പുണ്യം നശിപ്പിച്ചാൽ പിന്നെയും ഭൂലോകത്തിൽവന്നു് സംസാരസമുദ്രത്തിൽ വീണു് കഷ്ടപ്പെടുന്നതിനിടയാകാതെയും, ഇരിപ്പാൻ വേണ്ട മോക്ഷവഴിയെ ഇഹലോകത്തു് സകല സൌകൎയ്യങ്ങളോടുംകൂടിയിരിക്കുമ്പോഠംതന്നെ എപ്പോവരും സാധിച്ചുകൊള്ളേണ്ടതാകുന്നു

ശ്രീരാമൻ ലക്ഷ്മണനോട് ആദ്യം ജ്ഞാനോപദേശം ചെയ്യുന്നതായ ഭാഗത്തിൽനിന്ന് എടുത്തു താഴെ ചേർത്തിരിക്കുന്ന വരികളെ ധരിച്ചിരിപ്പാനുള്ളതാകുന്നു.

"ദൃശ്യമായുള്ളൊരു രാജ്യദേഹാദിയും
വിശ്വവും നിശ്ശേഷധാന്യധനാദിയും
സത്യമെന്നാകിലേ തൽപ്രയാസം തവ
യുക്തമതല്ലായ്കിലെന്തതിനാൽ ഫലം
ഭോഗങ്ങളെല്ലാം ക്ഷണപ്രഭാചഞ്ചലം
വേഗേന നഷ്ടമാമായുസ്സുമോർക്ക നീ
വഹ്നിസന്തപ്തലോഹസ്ഥാംബുബിന്ദുനാ
സന്നിഭം മർത്ത്യജന്മം ക്ഷണഭംഗുരം
ചക്ഷുശ്ശ്രവണഗളസ്ഥമാം ദർദ്ദുരം
ഭക്ഷണത്തിന്നപേക്ഷിക്കുന്നതുപോലെ
കാലാഹിനാ പരിഗ്രസ്തമാം ലോകവും
ആലോലചേതസാ ഭോഗങ്ങൾ തേടുന്നു.
പുത്രമിത്രാർത്ഥകളത്രാദിസംഗമ
മെത്രയുമല്പകാലസ്ഥിതമോർക്ക നീ
പാന്ഥർ പെരുവഴിയമ്പലം തന്നിലേ
താന്തരായ്ക്കൂടി വിയോഗം വരുമ്പോലെ
നദ്യാമൊഴുകുന്ന കാഷ്ഠങ്ങൾ പോലെയു
മെത്രയും ചഞ്ചലമാലയസംഗമം.
ലക്ഷ്മിയുമസ്ഥിരയല്ലോ മനുഷ്യർക്കു
നിൽക്കുമൊ യൌവനവും പുനരദ്ധ്രുവം
സ്വപ്നസമാനം കളത്രസുഖം നൃണാ
മല്പമായുസ്സും നിരൂപിക്ക ലക്ഷ്മണ
രാഗാദിസങ്കുലമായുള്ള സംസാര
മാകെ നിരൂപിക്കിൽ സ്വപ്നതുല്യം സഖേ.
ഓർക്ക ഗന്ധർവനഗരസമമതിൽ
മൂർഖന്മാർ നിത്യമനുക്രമിച്ചീടുന്നു (വർത്തിച്ചീടുന്നു)

ആദിത്യദേവനുദിച്ചിതു വേഗേന
യാദഃപതിയിൽ മറഞ്ഞിതു സത്വരം
നിദ്രയും വന്നിതുദയശൈലോപരി
വിദ്രുതാവന്നിതു പിന്നെയും ഭാസ്കരൻ
ഇത്ഥം മതിഭ്രമമുള്ളൊരു ജന്തുക്കൾ
ചിത്തേ വിചാരിപ്പതില്ല കാലാന്തരം.
ആയുസ്സുപോകുന്നതേതുമറിവില്ല
മായാസമുദ്രത്തിൽ മുങ്ങിക്കിടക്കയാൽ
വാർദ്ധക്യമോടു ജരാനരയുംപൂണ്ടു
ചിത്തമോഹേന മരിക്കുന്നിതുചിലർ
നേത്രേന്ദ്രിയംകൊണ്ടു കണ്ടിരിക്കെ പുന-
രോർത്തറിയുന്നില മായതൻ വൈഭവം
ഇപ്പോളിതുപകൽ പില്പാടു രാത്രിയും
പില്പാടുപിന്നെപ്പകലുമുണ്ടായ്വരും
ഇപ്രകാരം നിരൂപിച്ചു മൂഢാത്മാക്കൾ
ചിൽപുരുഷൻ ഗതിയേതുമറിയാതെ
കാലസ്വരൂപനാമീശ്വരൻ തന്നുടെ
ലീലാവിശേഷങ്ങളൊന്നുമോരായ്കയാൽ
ആമകുംഭാംബുസമാനമായുസ്സുടൻ
പോമതേതും ധരിക്കുന്നതില്ലാരുമെ
രോഗങ്ങളായുള്ള ശത്രുക്കളുംവന്നു
ദേഹം നശിപ്പിക്കുമെവനും നിർണ്ണയം
മൃത്യുവും കൂടൊരുനേരം പിരിയാതെ
ഛിദ്രവും പാർത്തുപാർത്തുള്ളിലിരിക്കുന്നു
ദേഹംനിമിത്തം അഹംബുദ്ധി കൈക്കൊണ്ടു
മോഹംകലർന്നു ജന്തുക്കൾ നിരൂപിക്കും
ബ്രാഹ്മണോഹംനരേന്ദ്രോഹമാഢ്യോഹമെ
ന്നാമ്രേഡിതം കലർന്നീടും ദശാന്തരെ
ജന്തുക്കൾ ഭക്ഷിച്ചു കാഷ്ടിച്ചുപോകിലാം
വെന്തുവെണ്ണീറായ് ചമഞ്ഞുപോയീടിലാം

മണ്ണിന്നുകീഴായ് ക്രിമികളായ് പോകിലാം
നന്നല്ല ദേഹം നിമിത്തം മഹാമോഹം
ത്വങ്മാംസരക്താസ്ഥിവിൺമൂത്രരേതസാം
സമ്മേളനം പഞ്ചഭൂതകനിൎമ്മിതം
മായാമയമായ് പരിണാമിയായൊരു
കായം വികാരിയായുള്ളൊന്നിതധ്രുവം
ദേഹാഭിമാനം നിമിത്തമായുണ്ടായ
മോഹേന ലോകം ദഹിപ്പിപ്പതിന്നു നീ
മാനസതാരിൽ നിരൂപിച്ചുള്ളും തവ
ജ്ഞാനമില്ലായ്കെന്നറിക നീലകണ്ഠ
ദോഷങ്ങളൊക്കവെ ദേഹാഭിമാനിനാം
രോഷേണ വന്നുഭവിക്കുന്നിതോൎക്ക നീ
ദേഹോഹമെന്നുള്ള ബുദ്ധി മനുഷ്യൎക്ക
മോഹമാതാവാമവിദ്യയാകുന്നതും
ദേഹമല്ലോൎക്കിൽ ഞാനായതാത്മാവെന്നു
മോഹൈകഹന്ത്രിയായുള്ളതു വിദ്യ കേൾ
സംസാരകാരിണിയായതവിദ്യയും
സംസാരനാശിനിയായതുവിദ്യയും
ആകയാൽ മോക്ഷാൎത്ഥിയാകിൽ വിദ്യാഭ്യാസ
മേകാന്തചേതസാ ചെയ്ക വേണ്ടുന്നതും
തത്ര കാമക്രോധലോഭമോഹാദികൾ
ശത്രുക്കളാകുന്നതെന്നുമറിക നീ
മുക്തിക്കുവിഘ്നംവരുത്തുവാനെത്രയും
ശക്തിയുള്ളൊന്നതിൽ ക്രോധമറിക നീ
മാതാപിതൃഭ്രാതൃമിത്രസഖികളെ
ക്രോധംനിമിത്തം ഹനിക്കുന്നിതു പുമാൻ
ക്രോധമൂലം മനസ്താപമുണ്ടായ്വരും
ക്രോധമൂലം നൃണാം സംസാരബന്ധനം
ക്രോധമല്ലോ നിജധൎമ്മക്ഷയകരം

ക്രോധം പരിത്യജിക്കേണം ബുധജനം
ക്രോധമല്ലോ യമനായതു നിർണ്ണയം
വൈതരണ്യാഖ്യയാകുന്നതു തൃഷ്ണയും
സന്തോഷമാകുന്നതു നന്ദനം വനം
സന്തതം ശാന്തിയേ കാമസുരഭി കേൾ
ചിന്തിച്ചു ശാന്തിയെത്തന്നെ ഭജിക്ക നീ
സന്താപമെന്നാലൊരുജാതിയും വരാ
ദേഹേന്ദ്രിയപ്രാണബുദ്ധ്യാദികൾക്കെല്ലാ-
മാഹന്തമേലെ വസിപ്പതാത്മാവു കേൾ
ശുദ്ധസ്വയംജ്യോതിരാനന്ദപൂർണ്ണമായ്
തത്വാത്മമായ് നിരാകാരമായ് നിത്യമായ്
നിർവ്വികല്പം പരം നിർവ്വികാരം ശിവം
സർവ്വൈകകാരണം സർവ്വജഗന്മയം
സർവ്വൈകസാക്ഷിണം സർവ്വജ്ഞമീശ്വരം
സർവ്വദാ ചേതസി ഭാവിച്ചുകൊൾക നീ
സാരജ്ഞനായ നീ കേൾ സുഖദുഃഖദം
പ്രാരബ്ധമെല്ലാമനുഭവിച്ചീടണം
കർമ്മേന്ദ്രിയങ്ങളാൽ കർത്തവ്യമൊക്കവേ
കർമ്മങ്ങൾ സംഗങ്ങളൊന്നിലും കൂടാതെ
കർമ്മഫലങ്ങളിൽ കാംക്ഷയും കൂടാതെ
കർമ്മങ്ങളെല്ലാം വിധിച്ചവണ്ണം പര-
ബ്രഹ്മണി നിത്യേ സമർപ്പിച്ചു ചെയ്യണം
നിർമ്മലമായുള്ളൊരാത്മാവു തന്നോടു
കർമ്മങ്ങളൊന്നുമെ പറ്റുകയില്ലെന്നാൽ"

ഇനി സുന്ദരകാണ്ഡത്തിൽ രാവണനു് ഹനുമാൻ പറഞ്ഞുകൊടുത്ത അറിവുകളും താഴെ ചേർക്കുന്നു.

"അകതളിരിലറിവു കുറയുന്നവർക്കേറമു-
ള്ള ജ്ഞാനമൊക്കെ നീക്കേണം ബുധജനം
അഖിലജഗദികർത്തൃ കരുണാത്മനാം ധർമ്മമെ-

ആത്മോപദേശമജ്ഞാനിനാം മോക്ഷദം
മനസി കരുതുക ഭുവനഗതിയെ വഴിയെ ഭവാൻ
മഗ്നനായീടൊലാ മോഹമഹാംബുധൌ
ത്യജ മനസി ദശവദന രാക്ഷസീംബുദ്ധിയെ
ദൈവീം ഗതിയെ സമാശ്രയിച്ചീടു നീ
അതുജനനമരണഭയനാശിനി നിൎണ്ണയ-
മന്യയായുള്ളതു സംസാരകാരിണി
അമൃതഫലനവിമലപരമാത്മബോധോചിത
മത്യുത്തമാനപായോൽഭൂതനല്ലൊ ഭവാൻ
കളക തവ ഹൃദി സപദി തത്വബോധേന നീ
കാമകോപദ്വേഷലോഭമോഹാദികൾ
കമലഭവസുതതനയനന്ദനനാകയാൽ
കർബ്ബുരഭാവം പരിഗ്രഹിക്കൊല്ല നീ
ദനുജസുരമനുജഖഗമൃഗഭുജഗഭേദേന
ദേഹാത്മബുദ്ധിയെ സന്ത്യജിച്ചീടു നീ
പ്രകൃതിഗുണപരവശതയാ ബദ്ധനാസ്ഥരം
പ്രാണദേഹങ്ങളാത്മാവല്ലറികെടോ
അമൃതമയജനനമലനദ്വയനവ്യയ
നാനന്ദപൂൎണ്ണനേകൻ പരൻ കേവലൻ
നിരുപമനമേയനവ്യക്തൻ നിരാകുലൻ
നിൎഗ്ഗുണൻ നിഷ്കളൻ നിൎമ്മമൻ നിൎമ്മലൻ
നിയമവരനിലയനനന്തനാദ്യൻവിഭു
നിത്യൻ നിരാകാരനാത്മാ പരബ്രഹ്മം
വിധിഹരിഹരാദികൾക്കും തെരിയാതവൻ
വേദാന്തവേദ്യനവേദ്യനജ്ഞാനിനാം
സകലജഗദിദമറിക മായാമയം വിഭോ
സച്ചിന്മയം സത്യബോധം സനാതനം
ജഡമഖിലജഗദിദമനിത്യമറിക നീ
ജന്മജരാമരണാദിദുഃഖാന്വിതം

അറിവതിന്ന പണി പരമപുരുഷമറിമായങ്ങ-
ളാത്മാനമാത്മനാ കണ്ടു തെളികനീ
പരമഗതിവരുവതിന്ന പരമൊരുപദേശവും
പാൎത്തുകേട്ടീട്ടു ചൊല്ലിത്തരുന്നുണ്ടു ഞാൻ
അനവരതമകതളിരിലമിതഹരിഭക്തികൊ-
ണ്ടാത്മവിശുദ്ധി വരുമെന്നു നിൎണ്ണയം
അകമലരുമഘമകലുമളവതി വിശുദ്ധമാ-
യാശ്ശു തത്വജ്ഞാനവുമുദിക്കും ദൃഢം
വിമലതരമനസി ഭഗവത്തത്വവിജ്ഞാന
വിശദസുകേവലാനന്ദാനുഭൂതിയാൽ
രജനിചരവനദഹനമന്ത്രാക്ഷരദ്വയം
രാമരാമേതി സദൈവ ജപിക്കയും
രതി സപദി നിജഹൃദി വിഹായ നിത്യം മുദാ
രാമപാദധ്യാനമുള്ളിലുറയ്ക്കയും
അറിവുചെറുതകതളിരിലൊരുപുരുഷനുണ്ടെങ്കി-
ലാഹന്ത വണ്ടുന്നതാകയാലാശ്ശു നീ
ഭജ ഭവഭയാപഹം ഭക്തലോകപ്രിയം
ഭാനുകോടിപ്രഭം വിഷ്ണുപാദാംബുജം
മധുമഥനചരണസരസിജയുഗളമാശ്ശു നീ
മൌഢ്യംകളഞ്ഞു ഭജിച്ചുകൊണ്ടീടെടോ
കുസൃതികളുമിനിമനസി കനിവൊടുകളഞ്ഞു വൈ-
കുണ്ഠലോകം ഗമിപ്പാൻ വഴിനോക്ക നീ
പരധനകളത്രമോഹേന നിത്യം വൃഥാ
പാപമാൎജ്ജിച്ചു കീഴ്പെട്ടുവീണീടൊലാ
....
കലുഷമനവധിത്ധടിതിചെയ്തിതെന്നാകിലും
കാരുണ്യമീവണ്ണമില്ല മററാൎക്കുമേ
രഘുപതിയെ മനസി കരുതുകിലവനുഭൂതലേ
രണ്ടാമതുണ്ടാകയില്ലജന്മം സഖേ

സനകമുഖമുനികൾ വചനങ്ങളിതോക്കെടൊ
. സത്യം മയോക്താ വിരിഞ്ചാദിസമ്മതം"

അത്യന്തപുണ്യയായ രാമകഥയെ പ്രസിദ്ധം ചെയ്യുന്നതായ അധ്യാത്മരാമായണത്തിൽ സർവ്വവേദാന്ത സാരസംഗ്രഹമായ പരമാത്മതത്വത്തെ ഇപ്രകാരം പലെടത്തും പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

ഇനിമേൽ വേറെ വിഷയത്തെപ്പററിയാകുന്ന പറവാനാരംഭം. അതു് എഴുത്തച്ഛൻെറ വൈദുഷ്യത്തെയും സാധാരണ കവിതാസ്വരൂപഗുണലക്ഷണാദികളേയും കുറിച്ചാകുന്നു.

എഴുത്തച്ഛൻെറ കവിതാശക്തി അതിശയനീയയാകുന്നു. അധ്യാത്മരാമായണം അദ്ദേഹത്തിൻെറ നിർമ്മിതിയല്ല. സംസ്കൃതത്തിൽ കണ്ടതിനെ അദ്ദേഹം മണിപ്രവാളമാക്കി എഴുതുകയെ ചെയ്തിട്ടുള്ളൂ. എങ്കിലും അതിൽ അദ്ദേഹം പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്ന ചാതുര്യങ്ങളെ് വഴിപോലെ അറിയേണ്ടതിന് വേറെ കൌശലം ഇല്ലാത്തവർ ഈയിടെ മററു ചിലർ ഉണ്ടാക്കിവരുന്ന കിളിപ്പാട്ടുകളെ വായിച്ചാൽ മതി.

എഴുത്തച്ഛനാണു് കിളിപ്പാട്ടു് എന്ന മാതിരി കവിതയുടെ പ്രഥമ കർത്താവു്. ആ സ്ഥാനം എഴുത്തച്ഛനു് കൊടുപ്പാൻ പാടില്ലെന്ന യുക്തികാണുന്നോക്കു് അദ്ദേഹത്തിന് അത്തരം കവിതയുടെ പ്രചാരകപദം നൽകാൻ മടികാണുകയില്ലെന്നു തോന്നുന്നു. എഴുത്തച്ഛൻ പ്രായേണ രണ്ടാമത്തെ അക്ഷരത്തിൽ പ്രാസം പ്രയോഗിച്ചിട്ടുണ്ടു്. പറയുന്ന കഥയുടെ ഗൌരവത്തിനനുരൂപമാകുംവണ്ണം ചിലെടത്തു് ഇരട്ടിപ്രാസവും വെച്ചിട്ടുണ്ടു്. സംസ്കൃതപദങ്ങളെ സുഖമാകുംവണ്ണം ധാരാളം ഉപയോഗിച്ചും കാണുന്നു. വേറെ പിലപാന്മാരും കിളിപ്പാട്ടുകൾ എഴുതീട്ടുണ്ടു്. കണ്ടാലെല്ലാം സമമായിതോന്നാം. എങ്കിലും എഴുത്തച്ഛൻെറ കിളിപ്പാട്ടു് കരിമ്പുപോലെയും മാറവ നായ്ക്കണ (നാഴ്ക്കരിമ്പു്) പോലെയും ഇരിക്കുന്നു.

എഴുത്തച്ഛൻ ലഘുവായിട്ടു രാമായണം എഴുതിയുണ്ടാക്കിയതാണെന്നു കരുതി വളരെപ്പേർ കിളിപ്പാട്ടുകൾ ഉണ്ടാക്കുന്നുണ്ടു്. കവിതാലക്ഷണം എല്ലാം ധരിച്ചുകഴിഞ്ഞു എന്നാണു് അവരുടെ വിചാരം. ഈ വിചാരത്തോടുകൂടി അവർ കവിതക്കാരംഭിച്ചുകഴിഞ്ഞു. അൎത്ഥം മനസ്സിൽ ഒന്നു് വാക്കിങ്കൽ മറ്റൊന്നു. ഈവക എന്തു എഴുതേണ്ടതു് മനസ്സിൽ സ്ഫുരിക്കായ്കയാലും കവിതയിൽ ദുൎമ്മോഹം ഏറുകകൊണ്ടും ചകരംചൂച്ചയെന്നു എഴുതുകയാണു് ചെയ്യുന്നതു്. എഴുതിത്തീൎന്നു് പുസ്തകം ആകുമ്പോഴെക്കു് പദങ്ങൾ അന്യോന്യം ശണ്ഠ പിടിക്കുന്നതുപോലെ ലക്ഷ്യപ്പെടും. വഴിയാത്രക്കാർ ചുരുക്കമായിട്ടും കല്ലാലക്കടവിൽ വള്ളങ്ങൾ ധാരാളമായിട്ടും ഇരിക്കുന്ന ചില അവസരങ്ങളിൽ പാവപ്പെട്ട വള്ളക്കാർ പടിഞ്ഞാറെ കോട്ടവാതുക്കൽ പകലെ ചെന്നു കാത്തുനിന്നു് വരുന്നവഴിപോക്കരെ തൊഴുതപേക്ഷിച്ചു വിളിച്ചുകൊണ്ടുപോയി വള്ളത്തിൽ കേററിയിരുത്തിയും വെച്ചു് ഒരു വള്ളത്തിലേക്കു ആൾ തികയാഞ്ഞാൽ വേണ്ട ആളുകൾ കിട്ടുന്നതുവരെ കോട്ടവാതുക്കൽ ചെന്നുനിൽക്കയും വരുന്ന ഓരോരുത്തരെ തൊഴുതപേക്ഷിച്ചു പഴേപടി കൊണ്ടുപോയി വള്ളത്തിൽ കയറുകയും ചെയ്തിട്ടു് രാത്രി പത്തുമണിക്കൊ പാതിരാക്കൊ കിട്ടുന്നവരേയും കൊണ്ടു് വൎക്കലെക്കു തിരിക്കുന്ന സംഗതി അനേകംപേൎക്കു് അറിയാവുന്നതാണല്ലൊ. വള്ളക്കാരൻ വള്ളത്തിൽ കയററിയവരിൽ നല്ലവരും കാണും ചീത്തകളും കാണും. സ്വദേശിയും കാണും പരദേശിയും കാണും. നമ്പൂരിയും എമ്പ്രാനും പട്ടരും നായരും ജോനകനും നസ്രാണിയും കൊങ്ങിണിയും കോമട്ടിയും ഇങ്ങനെ പല ഇനക്കാരും കാണും. ചിലപ്പോൾ സ്ത്രീകളും കാണും. ഇതുപോലെ തന്നെയാണു് ചില കവികളുടെ പദപ്രയോഗം. ഈയിട ഒരു കവി തെങ്ങിനെക്കുറിച്ചു് ഒരു കിളിപ്പാട്ടുണ്ടാക്കണമെന്നതിനു് നിശ്ചയിച്ചെഴുതിത്തുടങ്ങിയ വൃത്താന്തത്തെപ്പററി പറയാം. കവി ആദ്യമായി ഗ്രന്ഥത്തിനു് പേർകൊടുത്തു. പേർ തെങ്ങുമഹാത്മ്യം കി

ളിപ്പാട്ടെന്നാണ്. ഗ്രന്ഥം സമാപ്തിയായാൽ പരിശോധിച്ചു കൊടുക്കാമെന്ന് വാഗ്ദാനം ചെയ്തിരുന്ന ആളുടെ പേർ ഗ്രന്ഥനാമം എഴുതിയതിന്റെ താഴെ കവി എഴുതി. അതു് ഇങ്ങനെയായിരുന്നു. "ഈ കിളിപ്പാട്ട് ഭൂതപ്പാണ്ടി മഹാവിദ്വാൻ നരസിംഹയ്യങ്കാർ പിഴതിരുത്തിയിരിക്കുന്നു." ഇതിന്റെ താഴെ കവി അയാളുടെ പേരെഴുതി. അതിപ്രകാരമായിരുന്നു. ഇതുണ്ടാക്കിയതു് ശംഖുമുഖത്തു ഗ്രാന്റു പള്ളിക്കൂടം ൫-ാം വാദ്ധ്യാരായിരുന്ന എന്നു് സ്വപ്നംകണ്ട വലിയേടത്തു ഇട്ടികണ്ടൻ.

ഇത്രയും എഴുതി തീർത്തതിൽപിന്നെ ഇട്ടികണ്ടൻ കവിത എഴുതിത്തുടങ്ങി.

അഥ കഥാരംഭഃ.

ഹരിഃ ശ്രീഗണപതിയെ നമഃ.

"ശ്രീഗണപതിതന്നെ ഞാനിതാ വന്ദിക്കുന്നു
ആഗമക്കാതലായ ഭാരതീദേവിതന്റെ
കാലിണരണ്ടുംകൂടെ ഞാനിതാ സേവിക്കുന്നു."

ഇത്രയും എഴുതിത്തീർന്നു. ഇട്ടികണ്ടൻ വാക്കുകിട്ടാതെ കുഴങ്ങി. രണ്ടാമത്തെ അക്ഷരത്തിൽ ലകാരമുള്ള വാക്കുവേണം. എന്തുള്ളു എന്നു വിചാരിച്ചു്, മുൻപറഞ്ഞതുപോലെ വഴിപോക്കരെ കിട്ടാതെകൊണ്ട് കഷ്ടപ്പെടുന്ന വള്ളക്കാരന്റെ സ്ഥിതിയിലകപ്പെട്ടിരുന്നവനായ നമ്മുടെ തെങ്ങുമാഹാത്മ്യക്കിളിപ്പാട്ടുകാരൻ ഭാഗ്യവശാൽ "വാലുള്ള" എന്ന പദത്തെ കണ്ടുപിടിച്ചു. എന്തെങ്കിലും ആട്ടെ ഈ പദത്തെത്തന്നെ ഒന്നു ചേർക്കാമെന്നു അയാൾ നിശ്ചയിച്ചു. എന്നിട്ട് അയാൾ ഇങ്ങിനെ പൂരിപ്പിച്ചു.

"കാലിണരണ്ടുംകൂടെ ഞാനിതാ സേവിക്കുന്നു
വാലുള്ളഹനുമാൻ ശ്രീരാമനെ പണ്ടെന്നപോൽ"

പ്രാസമുള്ള ഒരു പദത്തിനുവേണ്ടി ഇത്രപ്രയാസപ്പെട്ടുവല്ലോ. കഷ്ടംതന്നെ. എങ്കിലും ദൈവസഹായംകൊണ്ട് ഒന്നുകിട്ടി

യത്ത് ഒന്നാന്തരമായി. പ്രാസത്തോടുകൂടി ഒരു ഉപമാലങ്കാരവും കിട്ടി. അതിനാൽ ഇനിയും ദൈവസഹായം തന്നെ വേണ്ടത്. അതുകൊണ്ട് കുറെ ദൈവങ്ങളെക്കൂടെ സഹായത്തിന്നു വിളിച്ചുംകൊണ്ടു വേണം തെങ്ങുമാഹാത്മ്യകഥയിൽ പ്രവേശിക്കേണ്ടത്. എന്നെല്ലാം കവി നിശ്ചയിച്ച് എഴുതാൻ ആരംഭിച്ചു.

"കഠിനംകുളത്തുള്ള തേവരും വള്ളംകേറി
പഠിപ്പിക്കേണമിങ്ങവന്നെന്നെ വേണ്ടതെല്ലാം
ശാർക്കരബ്ഭഗവതി വക്കലബ്ഭഗവാനും
തർക്കമെറെന്നെത്തുണചെയ്യണമതിന്നായി
കർക്കശമെന്യേ നല്ല ശർക്കരതരുവിക്കാം
വർക്കിമാപ്പിളകൊണ്ടുവീക്കോളം ന സംശയം
കൊല്ലത്തുവസിക്കുന്നോരല്ലിത്താരമ്പശത്രു
കല്ലിശ്ശേരിലിരുന്നുകളയാതെന്നുള്ളത്തിൽ വന്നുദിക്കണം

ഇത്രയും കവി എഴുതിത്തീർന്നു. നേരവും അസ്തമിച്ചു. അത്താഴം കഴിഞ്ഞുകിടക്കാറായപ്പോൾ നമ്മുടെ കവി തന്റെ കൃതിയെ ഭാര്യയെ ഒന്നു കാണിച്ചു. അപ്പോൾ "കൊല്ലത്തുവസിക്കുന്നോരല്ലിത്താരമ്പുശത്രു" എന്നതുവരെയുംകൂടി കവിത നന്നായി. അതിന്റെ അടുത്തവരിയിൽ അക്ഷരം പോരെന്നോ മറ്റോ ഉണ്ടെന്ന് ഭാര്യക്കു ആദ്യവും അതു നിമിത്തം ഭർത്താവിന് പിന്നെയും തോന്നി. പിറ്റേന്ന് കാലത്തെ "അമരവശം" വരെ പുസ്തകം നോക്കി. കുട്ടികൾക്കു പറഞ്ഞുകൊടുക്കുന്ന വെള്ളിപ്പൊഴിമുഖം പള്ളിക്കൂടം ഹെഡ്മാസ്റ്ററുടെ അടുക്കൽ മിസ്റ്റർ ഇട്ടിക്കണ്ടൻ അയാളുടെ കവിതയും കൊണ്ടുചെന്നു. അയാൾ പറഞ്ഞത് അക്ഷരം കുറവുണ്ടെന്നല്ല, കൂടിപ്പോയി എന്നാണ്. നമ്മുടെ തെങ്ങുകവിക്കു രസിച്ചില്ല. ഇന്നലെ ഭാര്യ പറഞ്ഞു അക്ഷരക്കുറവുണ്ടെന്ന്. ഇന്ന് ഇയാൾ പറയുന്നു അക്ഷരം കൂടിപ്പോയി എന്ന്. ലോകം ഭിന്നരുചി എന്നു പറയുന്നതു ശരിതന്നെ. എന്നിങ്ങനെ ചായക്കടെവിൽ വെച്ച് നമ്മുടെ കവി പറഞ്ഞുനിന്നു. അപ്പോൾ കണക്കിൽ മിടുക്കനായ ഒരു കീഴ്ക്കൂട്ടം പിള്ള അവിടെ ചെന്നുചേർന്നു. കവി അ

പിള്ളയോടു വിവരങ്ങൾ എല്ലാം പറഞ്ഞു. പിള്ള പറഞ്ഞു തക്ക നിവൃത്തിക്ക അക്ഷരങ്ങൾ ഒന്നു എണ്ണിനോക്കണമെന്ന്. കവി അക്ഷരങ്ങൾ എണ്ണിനോക്കി. അപ്പോൾ കണ്ടതു് കൂടുതലാണ്. ഇങ്ങനെ വേളിപ്പൊഴി വ.ാം വാധ്യാർ നിസ്സംശയമായി ജയം പ്രാപിച്ച് വാദ്യഘോഷണികളെക്കൊണ്ടു് പടഹം അടിച്ചുതുടങ്ങി. കവിക്ക ദുസ്സഹമായ കോപവും വ്യസനവും ഉണ്ടായി. വാദ്ധ്യാരെ! നിങ്ങൾ ഇത്രയൊന്നും പറയേണ്ട. അക്ഷരം കൂടിയാലെന്തു? കവികൾ നിരങ്കുശന്മാരാണ്. ശാസ്ത്രംകൊണ്ടു് കണ്ട ദോഷത്തെ പരിഹരിക്കാം. "സ്വച്ഛന്ദംപോലെ ശബ്ദത്തെ കുറക്കാം നീട്ടാം യഥാമതി. അച്ഛന്ദസ്സിന് ഭംഗത്തെ ലേശംപോലും വരുത്തൊലാ" എന്നാണ് ശാസ്ത്രം കാണുന്നതു്. എന്നുപറഞ്ഞു് കവി നീണ്ടവരിയിലുള്ള അക്ഷരങ്ങളെ നീക്കിയൊതുക്കി ൧൪ അക്ഷരങ്ങളിലാക്കി. അതു് ഇങ്ങനെയായിരുന്നു.

"കല്ലിത്തന്നീന്നിടാതെന്നുള്ളത്തിലുദിക്കണം"

പിന്നെയും കവി എഴുതിത്തുടങ്ങി.

"ചവരേലമ്പലേശൻ കവരായുധാരിയെൻ
വചറിലുദിക്ക ഞാൻ തവറിപ്പോകുന്നെങ്കിൽ"

ഈ വരികൾ വളരെ നന്നായി എന്നു് കവിക്കുതോന്നി. "ഗുരുവേനമഃ" എന്നറിയാതെ പറഞ്ഞുപോയി. അയാൾക്കു ഉടൻ വാക്കുകൾ വശ്യങ്ങളായി.

"ആയിരംതെങ്ങിൻവട്ടക്കായലിൻകരെ വാഴും
തായിരിക്കവെ ആരെ ആയിരം തൊഴുണ്ടു ഞാൻ
തൃക്കുന്നപ്പുഴയരിപ്പാട്ടു ചേർത്തല വഴ്ക്കും
മുക്കണ്ണൻമകൻ ദേവിയമ്പലപ്പുഴക്കൃഷ്ണൻ
ഇവരും തുണയ്ക്കണം ഗുരുവും തുണയ്ക്കണം
ഇവരെത്തൊഴുന്നു ഞാൻ എപ്പൊഴും സദാകാലം
തെങ്ങിന്റെ ഗുണങ്ങളെ പറവാൻ പോകുന്നു ഞാൻ
തിങ്ങിടുമുൾവെട്ടുകൾ വിട്ടുറവു കേട്ടിടണം
മംഗി വാഗർത്ഥങ്ങൾക്കയെങ്ങനെയിരുന്നാലും

തുംഗമാനസന്മാർ നല്ല സംഗതി ഗ്രഹിക്കണം
തെങ്ങിൽനിന്നല്ലൊ തേങ്ങയിടുന്നു ബുധജനം
തേങ്ങയിൽനിന്നു വെളിച്ചെണ്ണയും കിട്ടുന്നല്ലൊ
തേങ്ങാപ്പാലിനെ ചേർത്താൽ പ്രഥമൻ നന്നാകുന്നു
തേങ്ങയെക്കറിക്കുള്ള കൂട്ടിനും ചേർത്തീടുന്നു
തേങ്ങായെക്കൊപ്രയാക്കി കപ്പലിൽ കയററുന്നു
തേങ്ങയെന്നതു നല്ല പണംതാൻ രൂപാന്തരം
തെങ്ങിലെ കരിക്കല്ലൊ ദാഹിച്ചാൽ കുടിപ്പതും
തെങ്ങിൻെറ ഓലകൊണ്ടു പുരയും മേയാമല്ലൊ.
തെങ്ങിൻെറ കൂമ്പു ചെത്തി ചെത്തുകാർ കള്ളെടുപ്പു
തെങ്ങിൻെറ കുരുത്തോല തോരണത്തിനും കൊള്ളാം
മംഗലാംഗിമാർ കാതിലോലക്കും പ്രയോഗിക്കും
തെങ്ങോലഈർക്കിൽ നാവു വടിക്കാനെത്രകൊള്ളാം
തെങ്ങിൻെറ തടി പുരയ്ക്കുത്തരം കഴുക്കോലും
തെങ്ങിൻെറ സർവ്വാംഗവും ലോകത്തിന്നുപകാരം
തുംഗത്തെത്താങ്ങിനിന്നാൽ മംഗലം മങ്ങിടാതെ
എങ്ങുമേ പൊങ്ങിപ്പൊങ്ങി വന്നിടും സത്യം സത്യം”

ഇതി തെങ്ങമാഹാത്മ്യവർണ്ണനെ ശ്രീമഠിക്കണ്ടകൃതൌ തേങ്ങ, കരിക്ക, ഓലാദിസാമാന്യവർണ്ണനം നാമ പ്രഥമകാണ്ഡം ദൈവകൃപയാ സമാപ്തം.

ഇപ്രകാരം നമ്മുടെ കവി ഏഴുകാണ്ഡങ്ങൾ എഴുതിയുണ്ടാക്കി ഒരു ഗ്രന്ഥമാക്കി അച്ചടിപ്പിച്ചു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുകയും ഏതാനും പ്രതികൾ റിവ്യൂ ചെയ്‌വാനായി പത്രാധിപന്മാർക്കും പാരിതോഷികമായി ചില സുഹൃത്തുക്കൾക്കും അയച്ചുകൊടുക്കയും ചെയ്തു. നമ്മുടെ ഗവണ്മെൻറിൽ നിന്നു പീനൽ കോഡിൻെറ ഒരു മൂലക്കെങ്ങാനും ദുഷ്കവികൾക്കു ശിക്ഷ വിധിക്കുന്നതായ ഒരു വകുപ്പു ചേർക്കാതിരിക്കുന്നതു നമ്മുടെ ഭാഷ ഇന്നും കേവലം ശൈശവാവസ്ഥയിൽ ഇരിക്കുന്നതുകൊണ്ടുതന്നെ ആയിരിക്കണം.

നമ്മുടെ ഇട്ടിക്കണ്ടകവിയെ പോലെയുള്ള കവികൾ ഇക്കാലത്തൊ ഇദ്ദേശത്തൊ മാത്രമെ ഉള്ളു എന്നല്ല ഞാൻ പറയുന്നത്. എല്ലാക്കാലത്തും ഉണ്ടായിരുന്നിരിക്കണം. എല്ലാ ദേശത്തും ഉണ്ടെന്നൂഹിപ്പാൻ കാരണവും ഉണ്ട്. അച്ചുക്കൂടങ്ങളും അക്ഷരാഭ്യാസത്തിനുള്ള സൌകൎയ്യവും ഇല്ലാതിരുന്ന കാലത്തുണ്ടായ നമ്മുടെ അധ്യാത്മരാമായണത്തെ എത്രയൊ ജനങ്ങൾ അത്യന്തം പണിപ്പെട്ടു പകൎത്തി എഴുതി സൎവ്വത്ര പരത്തിയിരിക്കുന്നു. ഈ സംഗതി ഒന്നുമാത്രംകൊണ്ടു് അധ്യാത്മരാമായണത്തിന്റെ സകലയോഗ്യതകളും അനുമാനഗോചരങ്ങളായി വരുന്നു. നമ്മുടെ ആളുകൾ ഗ്രന്ഥങ്ങളെ, എന്തുതന്നെ ആയാലും പകൎത്തുന്നതിനെന്നല്ല പഠിക്കുന്നതിനുപോലും വെളിയിൽ കൊടുക്കുന്നതിനു മടിക്കുന്നവരാകുന്നു. അങ്ങനെയിരുന്നിട്ടും രാമായണം ഇല്ലാത്ത ഗൃഹങ്ങൾ എത്രയൊ ചുരുക്കമാണു്. എഴുത്തച്ഛന്റെ കവിതകൾ ദോഷമില്ലാത്തവയും ഗുണമുള്ളവയും ആകുന്നു. അതുകൾക്കു് ആചന്ദ്രതാരം ലയവും വരാനിടയില്ല. എന്നാൽ തെങ്ങമാഹാത്മ്യം കിളിപ്പാട്ടുകളുടെ ആയുഷ്കാലം എത്രയുണ്ടായിരിക്കും? അവ "അകാണ്ഡപാതജാത"ങ്ങളാണു്. ജനനവും മരണവും ഏകകാലത്തിലായിരിക്കും എന്നൎത്ഥം. ഇംഗ്ലീഷു ശാസ്ത്രത്തിൽ "യോഗ്യതമാവശേഷം"എന്നൊരു സിദ്ധാന്തമുണ്ടു്. അതിന്റെ താൽപൎയ്യം, യോഗ്യതമങ്ങളായുള്ളവമാത്രമെ ഒടുവിൽ ശേഷിക്കയുള്ളു എന്നാകുന്നു. ആ സിദ്ധാന്തപ്രകാരം തെങ്ങമാഹാത്മ്യം കിളിപ്പാട്ടുകൾ ഇടക്കാലത്തു തന്നെ നശിച്ചുപോകുന്നതാണു്. (ആ സിദ്ധാന്തസ്ഥാപകൻ ഇംഗ്ലണ്ടിലെ ഒരു മഹാ ശാസ്ത്രജ്ഞനാണു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേർ ഇപ്പോഴത്തെ മലയാളമനുസരിച്ചാണെങ്കിൽ "ദാരുവീൺ" എന്നും പഴയ മലയാളപ്രകാരം "ഇതാരവീണൻ" എന്നും ആകുന്നു. ഇംഗ്ലീഷിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേർ "ഡാർവിൻ" എന്നാകുന്നു.)

—0—

(II)

ഭാഷാകവികളുടെ വർണ്ണനാവൈഭവം

(പൂർവ്വഭാഗം)

(പി. അനന്തൻപിള്ള, എം. ഏ.)

ഭാഷാകവികളുടെ വർണ്ണനാവൈഭവം എന്ന തലക്കെട്ടു കാണുമ്പോൾ മലയാള ഭാഷയെപ്പററിത്തന്നെയാണ് എൻെറ ഇന്നത്തെ പ്രസംഗം എന്നു വിശദമാകുന്നുണ്ടല്ലോ. ഇംഗ്ലീഷ്സാഹിത്യവും സംസ്കൃതസാഹിത്യവും ഒരുവിധം സാമാന്യമായിട്ടെങ്കിലും പരിചയമുള്ളപ്പോൾ എൻെറ വിഷയം ഞാൻ ഇത്ര ചുരുങ്ങിയ തോതിലാക്കിയതെന്തിനെന്നു പലക്കും സംശയമുണ്ടായേക്കാം. മലയാളഭാഷയിൽ കവിതയുണ്ടാക്കാൻ യാതൊരു പ്രയാസമില്ലെന്നും ദിവസംപ്രതി ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന കാവ്യങ്ങൾക്കു കണക്കില്ലെന്നും മററും വാദിയ്ക്കുന്നവരോടു ശരിയായ സമാധാനംപറഞ്ഞു നിൽക്കാൻ മേലാത്ത വിധത്തിലാണ് ഭാഷാസാഹിത്യത്തിൻെറ ആധുനികാവസ്ഥയെങ്കിലും ഇങ്ങനെയുള്ള സന്ദർഭങ്ങളിലെങ്കിലും നമ്മുടെ നാട്ടുഭാഷയെ ആദരിയ്ക്കുകയും പ്രശംസിയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിന് എല്ലാ ഭാഷാഭിമാനികൾക്കും ന്യായമായ അവകാശമുണ്ടെന്നാണ് എനിക്കു തോന്നുന്നതു്.

പഴയതൊന്നും നല്ലതല്ല, നവംനവങ്ങളായിട്ടുള്ള പദാർത്ഥങ്ങളിലാണ് ജനങ്ങൾക്കഭിരുചി; എന്നും മററും ഓരോ തത്വങ്ങൾ മുൻനിറുത്തിക്കൊണ്ടു് അഭിനവഭാഷാസാഹിത്യത്തിൽ സ്വച്ഛന്ദം സഞ്ചരിക്കാൻ കച്ചകെട്ടിയിറങ്ങിട്ടുള്ള ചില ലളിതകലാപ്രിയന്മാരുടെ സാഹസിക പ്രവൃത്തികളാൽ യഥാർത്ഥഭാഷാഭിമാനികളുടെ ബുദ്ധിയ്ക്കു് ഇളക്കംതട്ടുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. സാധാരണന്മാരുടെ ഭ്രമം താല്ക്കാലികമായിട്ടുള്ളതിനാൽ അത്ര സാരമായി ഗണിക്കാനുമില്ല. ആകയാൽ അന്നന്നായി ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന കൃതികൾ നിർബാധമായി കുറെക്കാലം കൂ

രങ്ങത്തിൽ സഞ്ചരിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. അവയ്ക്കു സാഹിത്യത്തിൽ സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠ സിദ്ധിക്കയാണെങ്കിൽ അതൊരു നല്ല കാര്യമാണ്. പക്ഷെ അവയുടെ അവതരണംകൊണ്ടുമാത്രം ഭ്രമിച്ചു വശമാവരുതെന്നു മാത്രമെ പറയേണ്ടതായിട്ടുള്ളു. ഇതുവരെയുള്ള നമ്മുടെ എന്നുമാത്രമല്ല ഏതു രാജ്യത്തേയും സാഹിത്യചരിത്രം പരിശോധിച്ചു നോക്കുകയാണെങ്കിൽ ശാശ്വതമായി നിലനിൽക്കുന്ന കൃതികളുടെ എണ്ണം വളരെ ചുരുക്കമായിക്കാണുന്നതാണ്. അപ്രകാരം പ്രതിഷ്ഠ സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള കൃതികൾക്ക് യാതൊരുകാരണത്താലും ഉടവുതട്ടീട്ടില്ല. ഇക്കാരണംകൊണ്ടുതന്നെയാണ് മഹാകവികൾക്ക് ചില പണ്ഡിതന്മാർ മനുഷ്യരുടെ ഇടയിൽ അത്യുൽകൃഷ്ടസ്ഥാനം നൾകീട്ടുള്ളതു്. ലോകത്തിൽ അധർമ്മവും, ജനങ്ങൾക്ക കഷ്ടതയും അധികമാകുമ്പോൾ ഓരോ മഹാത്മാക്കൾ വന്നവതരിക്കുമെന്നും അവരുടെ പ്രവൃത്തിയുടെ ഫലം ലോകാവസാനംവരെ നിലനിൽക്കുന്നതാണെന്നും ഓരോ കാലത്തും ഇങ്ങനെ അവതരിച്ചിട്ടുള്ള ദിവ്യന്മാരുടെ ചരിത്രം സൂക്ഷ്മമായി എഴുതുന്നതായാൽ അതുതന്നെ ആയിരിയ്ക്കും സമ്പൂർണ്ണമായ ലോകചരിത്രമെന്നും പാശ്ചാത്യരും പൌരസ്ത്യരും യോജിച്ചു സമ്മതിച്ചിട്ടുണ്ട്. പ്രസിദ്ധനായ കാർലൈലിന്റെ മതവും ഇതാണ്. നമ്മുടെ ഭഗവൽഗീതയിലും ഈ തത്വം പൂർണ്ണമായി വെളിപ്പെടുത്തീട്ടുണ്ട്. ഈ അവതാരപുരുഷന്മാരുടെക്കൂട്ടത്തിൽ തന്നെയാണ് ലോകത്തിലെ മഹാകവികളേയും ഉൾപ്പെടുത്തേണ്ടതു്. കാർലൈൽ ബഹുമാനപുരസ്സരം അപ്രകാരംചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതും സ്മരണീയമാണ്.

അങ്ങനെയുള്ള മഹാകവികൾ നമ്മുടെ ഭാഷയിലും വല്ലപ്പോഴും അവതരിക്കുന്നുണ്ടായിയൊ എന്നു നോക്കാം. നാലഞ്ചുവർഷം മുമ്പ് തിരുവനന്തപുരത്തുവച്ചുകൂടിയ ഒരു മഹാസദസ്സിൽ ഇംഗ്ലണ്ടിൽ വളരെക്കാലം താമസിച്ചു് ഇംഗ്ലീഷ്സാഹിത്യവും അതിനോടു സംബന്ധമുള്ള മററു സാഹിത്യങ്ങളും വഴിപോലെ അറിഞ്ഞു രസിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു നായർമാന്യൻ മലയാളകവിതയോളം ആസ്വാദ്യകരമായി മറെറാരു കവിതയും അദ്ദേഹത്തിനു തോ

ന്നിട്ടില്ലെന്ന് ഒരഭിപ്രായം പുറപ്പെടുവിക്കയുണ്ടായി. ഈ അഭിപ്രായം വേറെ ചിലൎക്ക് തീരെ രസിച്ചിട്ടില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, ഷേക്സ്പീയർ, മിൽട്ടൺ, കാളിദാസൻ ഭവഭൂതി മുതലായ മഹാകവികളെ ഗണിക്കാതെ ഇങ്ങനെപറഞ്ഞതു ഒട്ടും ശരിയായില്ലെന്നു അദ്ദേഹത്തെക്കുററപ്പെടുത്തുകയുംചെയ്തു. വാസ്തവമാലോചിക്കുകയാണെങ്കിൽ, ഏതുസാഹിത്യത്തിലെയും ഉത്തമങ്ങളായ കൃതികൾ വായിക്കുമ്പോൾ, നമ്മുടെ മനസ്സ് അവയിൽ ലയിച്ച് അങ്ങനെയുള്ള ഒരു അഭിപ്രായപ്രകടനത്തിന് ഇടകൊടുക്കുന്നതാണ്. അതിൽ കുററം പറയാനുമില്ല. എന്തെന്നാൽ യഥാൎത്ഥമായ സാഹിത്യരസം നാം അനുഭവിക്കുമ്പോൾ താദൃശമായ അന്യരസത്തോടു നമുക്കു പ്രതിപത്തിയുണ്ടാകുന്നതല്ല. ഓരോ കൃതിയും വായിക്കുമ്പോൾ അതനുഭവിക്കയെന്നല്ലാതെ താരതമ്യനിരൂപണം ചെയ്ക അസാദ്ധ്യമാണ്. ഈ ഒരു ഗുണം, അതായതു സാഹിത്യരസംമാത്രം മുമ്പിൽ വച്ചുകൊണ്ടു മഹാകവികളെ താരതമ്യപ്പെടുത്തി ഒരു മതം സ്ഥാപിക്ക എന്നതു്, അനാവശ്യവും യുക്തിക്കു ചേരാത്തതും ആകുന്നു. എന്നാൽ ഒരു കാൎയ്യമുണ്ടു്. മഹാകവികളെ സംബന്ധിച്ചു മാത്രമെ ഇതു ശരിയായിരിക്കയുള്ളു. ഇതുപ്രകാരം ഷേക്സ്പീയറൊ കാളിദാസനൊ കേമനെന്ന ചോദ്യത്തിനവകാശമേ ഇല്ല. പിന്നെ ഓരോരുത്തരുടേയും ജ്ഞാനവിജ്ഞാനമാൎഗ്ഗങ്ങളേയും മററും കുറിച്ച് ചിന്തിക്കയാണെങ്കിൽ താരതമ്യത്തിനു വഴിയുണ്ടെന്നെ ഉള്ളു.

സാഹിത്യഗുണംകൊണ്ടു് മഹാകവികളെന്ന പേരിനെ അൎഹിക്കുന്ന മലയാളകവികളും ഉള്ളതുകൊണ്ടാണ് മുൻപറഞ്ഞ വിധത്തിലുള്ള അഭിപ്രായങ്ങൾ ചിലൎക്കുണ്ടാകുന്നതു്. മനുഷ്യപ്രകൃതിയുടേയും ബാഹ്യപ്രകൃതിയുടേയും അതിസൂക്ഷ്മങ്ങളായ അവസ്ഥാവിശേഷങ്ങളെല്ലാം ഗ്രഹിച്ചു സ്വമനോദൎപ്പണങ്ങളിൽക്കൂടി പ്രതിഫലിപ്പിക്കാൻ ശക്തിയുള്ള ഒരു കവി ഒരു രാജ്യത്തെ പ്രത്യേക സ്വത്താണെന്നു ആൎക്കും അഭിമാനിക്കാൻ പാടുള്ളതല്ല. അങ്ങനെയുള്ള കവികളുടേ ഏതെങ്കിലും ഒരു പ്രത്യേകരാജ്യത്തോ ജാതിക്കാരുടെ ഇടയിലോ ഉള്ള ജനനവും, വാസ

വും കേവലം യദൃച്ഛാസംഭവങ്ങളെന്നു വിചാരിക്കാനുള്ളതേയു ള്ളൂ. അവർ സമസ്തലോകത്തേയും കവികളാണ്. അവർ ഉത് പാദിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ആശയങ്ങൾ സകല ലോകാദരണീയങ്ങളും ആ ണ് എന്നുള്ള കാൎയ്യങ്ങളിൽ പക്ഷാന്തരമുണ്ടാകാൻ തരമില്ല.

ഭാഷാകവികളുടെ വൎണ്ണനാവൈഭവത്തെപ്പററി വല്ലതും പ റയുന്നതിനു മുമ്പ് വൎണ്ണനതന്നെ എന്താണെന്ന് അല്പം സൂചി പ്പിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഒരു കവി വൎണ്ണനകൊണ്ടു സാധിക്കുന്നതു അപ്രത്യക്ഷമായ ഏതെങ്കിലും വസ്തുവിനെ പ്രത്യക്ഷമാക്കുകയാ ണ്. ഒരു ചിത്രകാരൻ ചിത്രങ്ങളെക്കൊണ്ടു സാധിക്കുന്നതും ഇ തുതന്നെയാണ്. പക്ഷെ കവിയ്ക്കു വാക്കുകളും ചിത്രകാരനു ചാ യങ്ങളും ആണ് സാമഗ്രികൾ എന്നുമാത്രമെയുള്ളൂ. നമുക്കു ക ണ്ണുകൊണ്ടു കാണാവുന്ന വസ്തുക്കളുടെ ഛായ അതേരൂപത്തിൽത ന്നെ ചിത്രം കാണിച്ചുതരുന്നു. വൎണ്ണനകൊണ്ട് അത്രതന്നെ അ ക്കാൎയ്യത്തിൽ സാധിക്കയില്ലായിരിക്കാം. എന്നാൽ കേവലം അ മൂൎത്തങ്ങളായിരിക്കുന്ന പദാൎത്ഥങ്ങൾകൂടെ നമുക്കു കവി പ്രത്യക്ഷ പ്പെടുത്തിത്തരുന്നുണ്ട്. സാഹിത്യകലയ്ക്കുള്ള മാഹാത്മ്യം ഇതാ ണ്. ഇങ്ങനെ ബാഹ്യലോക വൎണ്ണനകൊണ്ട് നമ്മെ വിനോദി പ്പിക്കുകയും മനുഷ്യപ്രകൃതിയുടെയും മററും സൂക്ഷ്മാവസ്ഥകൾ വ ൎണ്ണിച്ച് നമ്മെ കൃത്യാകൃത്യബോധമുള്ളവരാക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഹൃദ്യകലയാണ് സാഹിത്യം. കവിതയുടെ മുഖ്യധൎമ്മം ഇപ്പറഞ്ഞ രണ്ടുക്കൂട്ടത്തിൽ ഏതാണെന്നു പലക്കും പണ്ടെ സംശയമുണ്ടായി രുന്നു. ഇംഗ്ലണ്ടിൽ രണ്ടു കക്ഷികളായിപ്പിരിഞ്ഞു് ഓരോ പ്രത്യേ കമാൎഗ്ഗം അവലംബിച്ചിരുന്ന കവികളും അടുത്തകാലംവരെ ഉ ണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷെ ഇങ്ങനെ രണ്ടായി പ്രവഹിച്ചെങ്കിലും ര ണ്ടുമാൎഗ്ഗങ്ങളും തമ്മിൽ സമ്മേളിക്കയും ആ ഭേദം പിന്നീടില്ലാതാ യിത്തീരുകയും ചെയ്തു. ഏതുരാജ്യത്തെ സാഹിത്യം നോക്കിയാ ലും ഇങ്ങനെ ഒരു മത്സരം കാണാവുന്നതാണ്. എന്നാൽ മഹാ കവികൾ ആരുംതന്നെ ഒരു പ്രത്യേകമാൎഗ്ഗത്തെ പുരസ്കരിച്ചു കാവ്യങ്ങളെഴുതിയതായി തോന്നുന്നില്ല.

ഭാരതീയരുടെകാര്യം നോക്കുകയാണെങ്കിൽ ഇവിടേയും ലൌകികമെന്നും ശാസ്ത്രീയമെന്നും കവിതയെ രണ്ടു വിഭിന്നമാർഗ്ഗങ്ങളിൽ നിരൂപണം ചെയ്യാവുന്നതാണ്. പക്ഷെ ഇംഗ്ലണ്ടിലെപ്പോലെയുള്ള ഒരു നിർബന്ധം ഇവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നതായി തോന്നുന്നില്ല. കാവ്യം മനുഷ്യരെ സന്മാർഗ്ഗം പഠിപ്പിക്കണം; ഇതല്ലാതെ യാതൊരുദ്ദേശ്യവുമില്ല; എന്ന് ഉൽഘോഷണം ചെയ്തുകൊണ്ട് പുറപ്പെട്ട പോപ്പ്, ജാൺസൺ മുതലായ പാശ്ചാത്യ കവികളെപ്പോലെ നല്ല വാസനയുള്ള കവികൾ ഇൻഡ്യയിൽ ആ നിർബന്ധം വച്ചുകൊണ്ടിരിയ്ക്കാഞ്ഞതു് ഒരു വലിയ ഭാഗ്യമായിക്കരുതാവുന്നതാണ്. ഉപദേശം നൾകണം പക്ഷെ അതു് ഒരു ശാസനയുടെ രൂപത്തിലായിരിയ്ക്കരുതു്. ഒരു സുഹൃത്തു് പറഞ്ഞുതരുന്നതുപോലെ ആയാലും പോരാ. ഇഷ്ടഭാര്യ സരസമായിട്ടു് ഉപദേശിയ്ക്കുന്നതുപോലെ ഇരിക്കണം എന്നാണ് പൌരസ്ത്യരുടെ അഭിപ്രായം. അതുകൊണ്ടു ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളും നീതിപാഠങ്ങളും എല്ലാം യഥാർത്ഥമായ സാഹിത്യത്തിൽനിന്നു് ഒഴിച്ചിട്ടുകൊണ്ടാണ് അവരുടെ പുറപ്പാടു്.

മലയാളത്തിലെ കവികൾ പ്രകൃത്യാ സ്വതന്ത്രന്മാരാണ്. സ്വദേശ ജാതമായ ബുദ്ധിവൈഭവമാണ് അവരുടെ കവിതകളിൽ പ്രകാശിയ്ക്കുന്നതു്. പക്ഷെ ആദ്യകാലത്തെ കവിതകളിൽ പരിഷ്കൃതമായ മനോധർമ്മം അത്ര പ്രത്യക്ഷമായി കാണുന്നില്ലെങ്കിൽ അതിനവരെ പഴിയ്ക്കാനുമില്ല. അവരുടെ ലോകവ്യാപാരങ്ങളിലുള്ള ശ്രദ്ധയും, സഹജമായ രണശൂരത്വവും മററും നോക്കുമ്പോൾ ഇംഗ്ലണ്ടിലുണ്ടായിട്ടുള്ള Ballads അല്ലെങ്കിൽ വീരരസപ്രധാനങ്ങളും ഗൈഹിക സൌഭാഗ്യ ജീവിതദ്യോതകങ്ങളും ആയ കവിതകൾ മാത്രമെ അവരുടെ ഇടയിൽ പ്രചരിച്ചിരിക്കാൻ വഴിയുള്ളു. അങ്ങനെയുള്ള ഗാനങ്ങൾ പക്ഷെ ആധുനിക മലയാളികൾക്ക് തീരെ ആസ്വാദ്യകരമല്ലെന്നു വന്നേക്കാം. അലങ്കാരം കൊണ്ടുള്ള ചമൽക്കാരവും വർണ്ണനാവൈഭവവും ആ പാട്ടുകളിൽ വളരെ കുറയും. എന്നാൽ കഥാഗതിയും, അതിനനുരൂപമായ ആ ശുദ്ധഭാഷാരീതിയും ആകപ്പാടെയുള്ള ഒരു മാധുര്യ

വും എല്ലാംകൂടി ആലോചിച്ചാൽ ഈ പാട്ടുകളെ സാഹിത്യത്തിൽ നിന്നു തള്ളിക്കളവാൻ നമുക്കു മനസ്സുവരുന്നതല്ല. നമ്മുടെ പുരാതനമായ തച്ചോള്ളിപ്പാട്ടിലെ ഏതെങ്കിലും ഒരു ഭാഗം നോക്കാം.

"അപ്പോൾ പറയുന്നു കുഞ്ഞുതനാൻ
പാഴിൽ മരിക്കേണ്ട നായന്മാരെ
അപ്പോൾ പറയുന്നു നായന്മാരു്
ഒന്നിണ്ടോ കേൾക്കണം കുഞ്ഞുതനാ
രാജാവിൻെറ കല്പന ഒണ്ടിനെടാ
അപ്പോപ്പറയുന്നു കുഞ്ഞുതനൻ
രാജാവിനു ഞാനൊന്നും കൊടുക്കാനില്ല
എനിക്കു രാജാവൊന്നും തരുവാനില്ല
അങ്ങനെ ഏതാനും ഉണ്ടെങ്കിലും
തിരുനെല്ലിപ്പിണ്ഡത്തിനു പോവാണുഞാൻ
പിണ്ണംകഴിഞ്ഞു മടക്കത്തിനു
അതിൽകൂടി വരണ്ടെന്നു പറഞ്ഞുംകൊള്ളു
പറഞ്ഞതുകേൾക്കാതെ തടുത്തവരു്
അപ്പൊപ്പറയുന്നു കുഞ്ഞുതനൻ
പാഴിൽ മരിക്കേണ്ട നായന്മാരെ
അതുപറഞ്ഞു വാമൊഴിതീരും മുമ്പേ
വയുനാടൻ വഴിയൊന്നു തലമറിച്ചു
നായന്മാർ പത്താളുടെ തലയുംപോയി."

ഇങ്ങനെ ഏതുഭാഗമായാലും പരിശുദ്ധവും ആഡംബരരഹിതവുമായ ഒരു ആസ്വാദ്യത ഈ പാട്ടുകൾക്കുണ്ടെന്നു് സഹൃദയന്മാരെല്ലാവരും സമ്മതിക്കുന്നതാണു്. ഇതുപോലെതന്നെ പയ്യന്നൂർ പട്ടോല മുതലായ പ്രാചീന കൃതികളും ഇദ്ദേശവാസികളായിരുന്ന കവികളുടെ മനോധർമ്മം നമുക്കു വഴിപോലെ കാണിച്ചുതരുന്നുണ്ടു്.

എന്തായാലും ഭാഷാകവികളുടെ വൎണ്ണനാവൈഭവം പ്രകാശിക്കാൻ തുടങ്ങിയതു ആൎയ്യന്മാരുടെ ആഗമനത്തിനുശേഷമാണ്. മദ്ധ്യഏഷ്യയിൽനിന്നോ മറ്റോ വന്ന ഇവർ ഭാരതഖണ്ഡത്തിൽ കടന്നു് ഇവിടെയുള്ള പൎവ്വതശ്രേണികളും, നിൎമ്മലസരസ്സുകളും മൈതാനപ്രദേശങ്ങളും കടലും മററു പല പ്രകൃതിവിശേഷങ്ങളും കണ്ടപ്പോൾ ഭ്രാന്തന്മാരെപ്പോലെ മതിമറന്നു വൎത്തിച്ചിരിക്കണമെന്നുള്ളതു് അക്കാലത്തെ അവരുടെ സാഹിത്യം നോക്കിയാൽ ആൎക്കും നിഷ്പ്രയാസമായി മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്. ഇക്കൂട്ടത്തിൽ കല്ലും മരവും കണ്ണും കാതും കോപവും അസൂയയും എല്ലാം മൂൎത്തപദാൎത്ഥങ്ങളായി. ഭാഷയിൽക്കൂടി ഇത്ര വളരെ മനോധൎമ്മം ചെലുത്തുവാൻ സാധിച്ച ഇവരുടെ കവിതകളുടെ കാൎയ്യം പറവാനമില്ലല്ലോ. അക്കാലത്തു ദക്ഷിണഇൻഡ്യയിലാകട്ടെ ദ്രാവിഡന്മാർ അവരുടെ പരിശ്രമംകൊണ്ടു് നാടെല്ലാം സ്വൎഗ്ഗസദൃശമാക്കിത്തീൎക്കയായിരുന്നു. അവരുടെ ഭാഷയിൽ കല്ലും മരവും മററും മനുഷ്യബുദ്ധിക്കു ചേൎന്നവിധത്തിൽ അന്നും ഇന്നും അചേതനങ്ങൾ തന്നെ.

ആൎയ്യസമാഗമത്തിൽ, ഹിന്ദുമതമെന്ന ആചാരദൂഷിതമായിത്തീൎന്നിരുന്ന മയക്കുവിദ്യയിലകപ്പെട്ടു് കൈയ്യിലുണ്ടായിരുന്ന സൎവ്വസ്വവും നശിച്ചു എങ്കിലും ഈ മനോധൎമ്മം സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ ഒരു വിശിഷ്ടസമ്പത്തായിത്തീൎന്നു. പഴയ പാട്ടുകളിൽ നിന്നു് മണിപ്രവാളഘട്ടമെന്ന ആ കാലത്തേയ്ക്കു നാം പ്രവേശിക്കുമ്പോൾ ആഗന്തുകമായ ഈ വ്യത്യാസം നല്ലപോലെ തെളിഞ്ഞു കാണാവുന്നതാണ്. സംസ്കൃതരീതിയിലുള്ള അലങ്കാരങ്ങളും ഛായകളും കേരളീയ കവികൾ അറിഞ്ഞു വശമായ നാൾമുതൽ അവർ അവയെ ധാരാളമായി ഉപയോഗിക്കാൻ തുടങ്ങീട്ടുണ്ടു്. അലങ്കാരങ്ങളുപയോഗിച്ചു് ആദ്യമായി മലയാളത്തിൽ ഉണ്ടാക്കീട്ടുള്ള കൃതികൾക്കു ഒരു പ്രത്യേകമായ ആസ്വാദ്യതയുണ്ടു്. പക്ഷെ അനുകരണഭ്രമം കലശലായിത്തീൎന്നതോടുകൂടി അലങ്കാരങ്ങൾ കേട്ടു കേട്ടു തഴക്കം വന്നിട്ടുള്ള മലയാളികൾക്കു് അതൊരു

ദോഷവും ആയിത്തീൎന്നിട്ടുണ്ട്. ഇതിൽ അത്യന്തം അപരാധ
ത്തിന്ന പാത്രമായിത്തീൎന്നിട്ടുള്ളതു ശ്ലേഷാലങ്കാരമാണ്. മാമൂല
നുസരിച്ചുള്ള അലങ്കാരങ്ങൾക്കു പരിഷ്കാരമില്ലെന്നുള്ള നാട്യത്തോ
ടുകൂടി നമ്മുടെ ചില പുതിയ കവികൾ ഹൃദയംഗമമായി അംഗീ
കരിച്ചിരിക്കുന്ന ഈ അലങ്കാരം വായനക്കാൎക്ക് ദുസ്സഹമായിത്തീ
ൎന്നിരിക്കുന്നു എന്നു പറയാം. ശ്ലേഷപ്രകാരം രണ്ടുവസ്തുക്കൾ ത
മ്മിൽ ഏകശബ്ദവാച്യത്വം കൊണ്ടെങ്കിലും സാമ്യം കണ്ടുപിടി
ക്കാവുന്നതാണ്. പക്ഷെ ഈ ചെപ്പടിവിദ്യയുടെ സൂത്രം മന
സ്സിലാക്കുന്നതിന്നുതന്നെ വായനക്കാൎക്ക് എന്തു ക്ഷമവേണം. ഈ
വിഷയത്തെപ്പററി ധാരാളം പറവാനുണ്ടെങ്കിലും അപ്രകൃതമാക
യാൽ ഇവിടെ വിടേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

വൎണ്ണനയിൽ അലങ്കാരമുപയോഗിക്കുന്ന സമ്പ്രദായം ഇവി
ടെ കൊണ്ടുവന്നതു് ഭാവനാശക്തി പരിപൂൎണ്ണാവസ്ഥയെ പ്രാപി
ച്ചിരുന്ന ആൎയ്യന്മാരാണെന്നു പറഞ്ഞല്ലൊ. നമ്മുടെ അലസത
യ്ക്കും അന്ധവിശ്വാസത്തിനും മററും ഇവരുടെ ആഗമനം കാര
ണഭൂതമായിത്തീൎന്ന കൂട്ടത്തിൽ ഭാഷാകവിതയ്ക്കുണ്ടായ മാററവും
അഭിലഷണീയമായിട്ടുള്ളതുതന്നെ ആയിരുന്നോ എന്ന് ഇപ്പോൾ
നാം ആലോചിച്ചാൽ ഉത്തരം പറവാൻ സാധിക്കുന്നതല്ല. ന
മ്മുടെ ശ്രോത്രേന്ദ്രിയങ്ങൾക്ക് ചിരപരിചിതമായിത്തീൎന്നിട്ടുള്ള ന
ല്ല ഭാഷാകാവ്യങ്ങളെല്ലാം ആസ്വാദ്യങ്ങളല്ലെന്നു പറഞ്ഞുപേക്ഷി
ച്ചിട്ട് ഇനി പഴയപാട്ടുകളെ സ്വീകരിക്ക എന്നതും അസാദ്ധ്യമാ
ണ്. ആകയാൽ ആ പുതിയ ആൎയ്യപ്രസ്ഥാനത്തിൽകൂടി നമു
ക്ക് ഭാഷാകവിതയിലെ വൎണ്ണനകൾ പരിശോധിച്ചു നോക്കാം.

ഒരു പാശ്ചാത്യമഹാകവിയും സാഹിത്യനിരൂപണ വിശാരദ
നും ആയ ഡാക്ടർ ജാൺസൺ ഇംഗ്ലീഷ്കവികുല കൂടസ്ഥനായ
ഷേക്സ്പീയരുടെ നാടകങ്ങൾ നിരൂപണം ചെയ്തപ്പോൾ ഷേക്സ്പീ
യരുടെ അതിമാനുഷമായ കവിതാസാമൎത്ഥ്യം (വെളിപ്പെടുന്നതു്)
പ്രകൃതിയെ യഥാസ്ഥിതിയിൽ കണ്ണാടിയിലെന്നപോലെ പ്രതിഫ
ലിപ്പിച്ചു കാണിക്കുന്നതിലാണ് അന്തൎഭവിച്ചിരിക്കുന്നതെന്ന് അ

ഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. സാഹിത്യവേദികയ്ക്കകത്തുപ്രവേശിച്ച് ആരേയും നിർദ്ദയമായി മർദ്ദിക്കുന്നതിന് ഹുൽക്കാരത്തോടുകൂടി നടന്ന ഈ ദണ്ഡധരന്റെ അഭിപ്രായങ്ങൾ പലപ്പോഴും വ്യതിചലിതപ്രായങ്ങളായിട്ടാണ് കണ്ടിട്ടുള്ളതു്. എങ്ങനെയെങ്കിലും ഈ ഒരഭിപ്രായത്തെപ്പററിയുള്ള വാദം ഇന്നും നിലച്ചിട്ടില്ല. പക്ഷേ നാം ഇവിടെ നോക്കേണ്ടതെന്തെന്നാൽ അങ്ങനെ കണ്ണാടിയിലെന്നപോലെ തന്മയത്വത്തോടുകൂടി വർണ്ണിക്കുന്നതു് സർവഥാ ആസ്വാദ്യമാണോ എന്നാണ്. അതിശയോക്തി എന്ന നമ്മുടെ ഏററവും പ്രിയപ്പെട്ട അലങ്കാരത്തിന് അപ്പോൾ അവകാശമില്ലെന്നുവരും. ഈ അഭിപ്രായം ഖണ്ഡിക്കാൻ സംസ്കൃതകവികൾ മൂർച്ചയുള്ള ഖഡ്ഗവുമായി വരുമെന്നുള്ളതിന് സംശയമില്ല. അവരുടെ ഉപമാദ്യലങ്കാരങ്ങൾ പൊയ്പ്പോയാൽ സാഹിത്യം മുഴുവൻ ഉടച്ചു വാർക്കേണ്ടതായിട്ടുവരും. ഉള്ളതുമാത്രം തുറന്നു പറകയാണെങ്കിൽ എവിടെയാണ് രസം എന്നു ഡാക്ടർ ജാൺസൺതന്നെ വേറൊരിടത്തു വിചാരണ ചെയ്യുന്നുമുണ്ട്. ഹിമാലയാപർവ്വതം ഇൻഡ്യാമഹാരാജ്യത്തിന്റെ പടിഞ്ഞാറെ അററംമുതൽ കിഴക്കെ അററംവരെ നീണ്ടുകിടക്കുന്നു എന്നുപറഞ്ഞാൽ പരീക്ഷയ്ക്കു ഭൂമിശാസ്ത്രം പഠിക്കുന്ന കുട്ടികളല്ലാതെ ആരെങ്കിലും വായിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. എന്നാൽ കാളിദാസൻ പറയുന്നതുപോലെ

“ആഴിയ്ക്കുരണ്ടിനുമിടയ്ക്കിഹ നിൽക്കയാലീ-
യ്യൂഴിക്കളെയ്ക്കളവുകോലു പതിച്ചപോലെ”

ആയാൽ അതു നമുക്ക് ഒരിക്കൽവായിച്ചാൽ പോരെന്നുതോന്നും.

ഈ പർവ്വതത്തിൽ സകല ഔഷധവർഗ്ഗങ്ങളും രത്നങ്ങളുമുണ്ടെന്ന് ഭൂമിശാസ്ത്രകാരൻ ഒരു പട്ടിക തരുമായിരിക്കും. കാളിദാസനാകട്ടെ.

കന്നായ്ച്ചമച്ചിവനെയപ്പൃഥുചക്രവർത്തി
ചൊന്നിട്ടുഗോപടുവിൽനിന്നൊരുഭൂവിൽനിന്നും

നന്നാസ്ഥ്റനിട്ടവതിന്ന സുമേരുനിൽക്കേ
രത്നം മരുന്നുകളുമാന്നിതു പവ്വതങ്ങൾ

എന്ന രസമായി വണ്ണിയ്ക്കുന്നു.

മഞ്ഞിനെപ്പററി,

മഞ്ജുത്വമാന്ന മണിരാശിപെരുംമലയ്ക്കു
മഞ്ഞിൻെറ ബാധയഴകിന്നൊരു ഹാനിയല്ല
മുങ്ങുന്നപോൽ ഗുണഗണത്തിലൊരൊററയായ
ദോഷം കളങ്കമതുപോലെ നിലാവുതന്നിൽ,

എന്നും, അവിടെയുള്ള സിംഹങ്ങളെപ്പററി,

വൻപിള്ളകുംഭിവരരെക്കൊലചെയ്തവാറ
മണ്ടും മൃഗേന്ദ്രരെ നഖങ്ങളിൽ നിന്നുതൂകും
നന്മുത്തുചിന്തിന വഴിക്കിഹ വേടർവഗ്ഗം
തേടുന്ന മഞ്ഞിലടിമുദ്രകൾ മാഞ്ഞപോലും

എന്നും, അവിടെവീശുന്ന കാററിനെപ്പററി,

ഭാഗീരഥീ ജലകണങ്ങൾ കവന്നുകൊണ്ടു
നൽദേവതാര തരുശാഖയിളക്കിമെല്ലെ
മെയ്ച്ചാത്തു പീലികൾ വിരുത്തണയുന്നിളംകാ-
റേറൽക്കുന്നു വേടരിഹ വേട്ടകളാടിടുമ്പോൾ.

ഇങ്ങനെയെല്ലാമാണു വണ്ണിക്കുന്നത്. ഇതാണ് ലൌകികമായിട്ടുള്ള വണ്ണന. ഷേക്സ്പീയരുടേയും ബാഹ്യലോകപ്രകൃതിയെപ്പററിയുള്ള വണ്ണനയുടെരീതി ഇതുതന്നെയാണ്. പക്ഷെ അദ്ദേഹത്തിൻെറ നാടകങ്ങൾ പ്രായേണ മനുഷ്യപ്രകൃതിയുടെ സൂക്ഷ്മതത്വങ്ങൾ വിശദീകരിയ്ക്കുന്നവയാകയാൽ ഡാക്ടരുടെ അഭിപ്രായം ആ അംശത്തിൽ സാധുവായിരിക്കാം. ഇതും ദീഘിച്ചാൽ അപ്രകൃതമായി വന്നേക്കാമെന്നു വിചാരിച്ച് ഇവിടെ ഉപേക്ഷിയ്ക്കുന്നു.

കേവലം കവിസങ്കേതങ്ങളെക്കൊണ്ടുമാത്രം കൈകാര്യംചെയ്യുവന്ന ഭാഷാകവികളുടെകാലം മണിപ്രവാളഘട്ടം തന്നെ ആയിരുന്നു. ഭാഷരീതികൊണ്ടു നോക്കിയാലും അവരുടെ മനഃപ്പൂവ്വമാ

യ യത്നം മലയാളത്തെ സർവ്വപ്രകാരത്തിലും സംസ്കൃതമാക്കാനായിരുന്നു എന്നു തെളിയുന്നതാണ്. ആകയാൽ അക്കാലത്തെ ഒരു പ്രധാന കൃതിയായ ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശത്തിൽപോലും ഇങ്ങനെയുള്ള വർണ്ണനകൾ കാണുന്നതിൽ അത്ഭുതപ്പെടുവാനില്ല. അതിൽ ഒരു പ്രഭാതം ഇങ്ങനെ വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നു.

> കാളം പോലെ കുസുമധനുഷോ ഹന്ത പൂങ്കോഴികൂകി
> ചോളം പോലെ ചിതറിവിതരാം താരകാണാം നികായം
> താളം പോലെ പുലരിവനിതയ്ക്കാഗതൌ ചന്ദ്രസൂര്യൌ
> നാളം പോലെ നളിനകുഹരാദുൽഗതാ ഭൃംഗരാജീ

ആ കൃതിയിൽ തന്നെയുള്ള കൊല്ലം പട്ടണത്തിന്റെ വർണ്ണന ഇങ്ങനെയാണ്:—

> രമ്യശ്രീമന്നയനസുഭഗം മററുമോരോ പദാർത്ഥം
> നാട്ടാർ വർണ്ണിപ്പതു പുനരിദം കേവലം കൊല്ലമെന്റ്
> എന്റപ്പീ ഏഴുലകിലുമിതിനൊപ്പമില്ലെന്റു ചൊൽവാൻ
> തൊല്ലുംകൊല്ലം ചെല്ലുനിതരാം പന്നെയും കൊല്ലമേവ.

ചമ്പു പ്രബന്ധങ്ങളിലേക്കു കടന്നുനോക്കുകയാണെങ്കിൽ, ഏകദേശം ഈ തോതനുസരിച്ചുതന്നെയാണ് വർണ്ണനകൾ കാണുന്നതു്. പക്ഷേ, സംസ്കൃതകൃതികളിലെപ്പോലെതന്നെയോ അല്ലെങ്കിൽ കുറെക്കൂടി മെച്ചമായിട്ടോ, നല്ലനല്ല അലംകാരങ്ങൾ പ്രയോഗിക്കുന്നതിന് ചമ്പു കർത്താക്കൾ സമർത്ഥന്മാരായിരുന്നു എന്നു തെളിഞ്ഞുകാണുന്നുണ്ട്. പക്ഷേ, ഭാഷാരീതി കഠിനമായിരിക്കും. എങ്കിലും പദസ്നിഗ്ദ്ധത, ഒഴുക്കു മുതലായ ഗുണങ്ങൾ നോക്കുമ്പോൾ ആ വക കൃതികളെ മലയാളത്തിൽനിന്നു തള്ളിക്കളവാൻ നമുക്കു മനസ്സു വരുന്നതുമില്ല. ഉദാഹരണത്തിന്,

> പാലാഴിത്തയ്യലാൾതൻ തിരുനയനകലാലോലലോലംബമാലാ
> ലീലാരംഗം ഭുജംഗേശ്വരമണിശയനേ തോയരാശൌ ശയാനം
> മേലേമേലേ തൊഴുന്നേൻ ജഗദുദയപരിത്രാണസംഹാരദീക്ഷാ
> ലോലാത്മാനം പദാന്തപ്രണതസകലദേവാസുരം വാസുദേവം.

ഈ പദ്യം മതിയാകുന്നതാണ്. ചമ്പുകാരന്മാരുടെ വർണ്ണനാ വൈഭവത്തിന് രാമായണ ചമ്പുവിൽനിന്നും അയോദ്ധ്യയുടെ വർണ്ണന ചുവടേ ചേർക്കുന്നു.

കണ്ടാലുംകൺകുളിക്കുംമണിഭവനമനോഹാരിണീരാജലക്ഷ്മീ-
കണ്ഠാശ്ലേഷംകലർന്നുള്ളഖിലവസുമതീപാലമാലാഭിരാമാ
ഭണ്ഡാരംകൊണ്ടുപൂർണ്ണാജഗമമസുരഭീഭ്രുതശൃംഗാടകാ വ
ണ്ടുണ്ടായീപോലയോദ്ധ്യാജഗതി പരിചിതാരാജധാനീ രഘൂണാം.
ലോകാലോകോല്ലസൽഗോപുരഘനപരിഖാലംകൃതാ ഭംഗികൈ
ണ്ടാകാശത്തോട്ടുരുമ്മീടനകനകമണീസൗധമാലാഭിരാമാ [ക്കൊ-
ഏകാന്തേരത്നഹർമ്മ്യങ്ങളിൽനിജതരുണന്മാരുമായ്മാരകേളീ
രാഗാലോലംകളിക്കുംമധുരമൃഗദൃശാംവിഭ്രമൈർഭാസമാനാ.
മല്ലാർപൂങ്കാവിലമ്പുംമൃദുലപവനമേററുമയലാടികളിക്കും
മല്ലാക്ഷീണാം മദോദഞ്ചിതസുലളിതസംഗീതഭംഗീമനോജ്ഞാ
ഉല്ലാസംപൂണ്ടുമേഘനിൻകൊടിമരമുകളിൽ കാററലച്ചമ്പുലാളീ
മെല്ലെമെല്ലെമുകയ്ക്കുംകനകമയപതാകാവലീ ലാളനീയാ.

ചമ്പുക്കളിലെ ഗദ്യങ്ങളിലും സംസ്കൃതരീതിയനുസരിച്ചുതന്നെ ആണെങ്കിലും ആ പന്ഥാവിൽ അനിതരസാമാന്യമായ ചില ഭംഗിയേറിയ വർണ്ണനകൾ കാണുന്നുണ്ട്.

അസ്തഗിരീശചരമസ്തകസീമനിഭാസ്കരഭാഗവാൻമറയുന്നേരം
ഗതപതിസവിതരിഗ്രഹങ്ങളിൽനിന്നത്തിമിരകരീശരരിളകുന്നേരം
ഭിക്ഷുവിഭിക്ഷു ഭൂഷ്ണമായ തരക്ഷുഗണങ്ങൾതിമിർക്കുന്നേരം
കാട്ടിൻനടുവേകാട്ടുളാവലിക്രുട്ടുംക്രൂടിളെല്ലുന്നേരം
മല്ലീവല്ലീഫുല്ലാവലിരിഹമെല്ലെമെല്ലെ വിരിയുന്നേരം
പക്ഷികൾവൃക്ഷാവലിയിലടങ്ങിയിണങ്ങിമയങ്ങിയുറങ്ങുന്നേരം

ഇത്യാദിയായ നൈഷധചമ്പുവിലെ അസ്തമനവർണ്ണന അല്പം ക്ലേശം സഹിച്ചു വായിക്കാമെന്നുള്ളവർക്കു വിശ്രമസമയം ഒരിക്കലും പാഴായിപ്പോകുന്നതല്ല. പിന്നെയും, രാമായണചമ്പുവിൽ രാമലക്ഷ്മണന്മാരാൽ പീഡിതയായ ശൂർപ്പണഖയുടെ ലങ്കയിലേക്കുള്ള പലായനം വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നതു നോക്കുക.

മദ്ധ്യമാർഗ്ഗം നവനവരുധിരം വർഷിച്ചീടിന കാളഘനാഘന
മാലയിതെന്നും ബാലാതപനിരപൂണ്ടൊരു നടക്കും നീലാഞ്ജനഗിരി
ന്യൂനമിതെന്നും പരിചൊടുജഗതാമാത്തിവളപ്പാൻപെരുമാറീടിന
കൃത്യയിതെന്നും നാസികയില്ലതി ഘോരതതേടിന യാതനയെന്നും
ഭീഷണതയ്ക്കൊരു ഭൂഷണമെന്നുംവൈരൂപ്യത്തിനൊരാസ്പദമെന്നും
ദുഷ്കർമ്മത്തിനു സൂതികയെന്നും ചെമ്മേമൂർത്തമധർമ്മമിതെന്നും
മതിമതികണ്ടതു മണ്ടികളെവിൻ മാപാപികളേ ശൂർപ്പണഖാകില
പിഴപെട്ടമാനകളിക്കുംപോലെ പിമ്പേ ചെന്നുതുടന്നാലെന്നും
വിവിധാഭാഷണ ഗോചരഖേചര പംക്തിഷു ചിലരെച്ചെകിട്ടുപൊ
[ളിച്ചും
ചെവിപിടിപെട്ടു സരോഷമിഴച്ചുമെട്ടുത്തുമറിച്ചു മദിച്ചുമറിഞ്ഞും
നാസാകുഹരത്തൂടെ ചാടും ചോരകുടിച്ചു പുളച്ചുതിളച്ചും
പ്രൌഢമുനീനാമാടമൊളിച്ചും പെരുവഴിനീളെ കളകളഘോരം

ഇങ്ങനെ ഞാൻ ചമ്പുകാരന്മാരുടെ വർണ്ണനാവൈഭവം വി
സ്തരിച്ചുതുടങ്ങുകയാണെങ്കിൽ അതുതന്നെ ഒരു പ്രത്യേക പ്രബന്ധ
മായിത്തീരുന്നതാണ്.

ഭാഷാചമ്പു പ്രബന്ധങ്ങളിൽനിന്നും മലയാളികളുടെ പ്രി
യപ്പെട്ട കുടുംബസ്വത്തായ കൃഷ്ണഗാഥയിലേയ്ക്കു പ്രവേശിക്കു
മ്പോൾ വർണ്ണനയ്ക്കും അതിന്റെ ജീവനായ്ക്കുഅലംകാരപ്രയോഗ
ത്തിനും ഒരു വലുതായ മാററം സംഭവിച്ചിരിക്കുന്നതായിക്കാണാം.
സംസ്കൃത കവികളെ അനുകരിച്ചു് ഉപമ, ഉൽപ്രേക്ഷ മുതലാ
യ അലങ്കാരങ്ങളെ ചെറുശ്ശേരി സരസമായി പ്രയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്.
വിശേഷിച്ചു് ഒരംശംക്രൂടിയുള്ളതാണ് ഇവിടെ പ്രസ്താവയോഗ്യ
മായിട്ടുള്ളതു്. കവിയുടെ വാക്കുകൾക്കു ഒരു പ്രത്യേകമായ വി
ലയുണ്ടെന്നുകൂടി കൃഷ്ണഗാഥയിലെ വർണ്ണനകൾ വായിക്കുമ്പോൾ
നമുക്കു ഉള്ളിൽ തോന്നുന്നു. നമ്മുടെ സങ്കല്പശക്തിയെ ഉദ്ദീപി
പ്പിക്കാനുള്ള ഒരു വിശേഷശക്തി സവിശേഷം ശോഭിക്കുന്നുണ്ട്.
ഈ ശക്തി ഒരു കൃതിക്കു് കൂട്ടുന്തോറുമാണ് നമുക്കു അതിന്റെ
കർത്താവിനെപ്പററി സ്നേഹാദരങ്ങളുണ്ടാകുന്നതു്. അങ്ങനെയുള്ള

കവിത വായിക്കുമ്പോളാണ് ഒരുത്തൻെറ ഭാഷാഭിമാനം സ്വദേശഭക്തിയിലുള്ള തൃഷ്ണയായിബ്ഭവിക്കുന്നതു്. രാജകീയ കാളേജിലെ ഒരു ഇംഗ്ലീഷ് പ്രൊഫ്സറായ മിസ്റ്റർ സ്ലാസ്സിന് 'താംസൺ' എന്ന ഇംഗ്ലീഷ്കവിയുടെ പ്രകൃതിവർണ്ണനാവൈഭവത്തെപ്പററി പ്രസംഗിക്കേണ്ട അവസരം വരുമ്പോൾ എന്തു ശുഷ്കാന്തിയാണ് അദ്ദേഹത്തിൻെറ ഭാവം പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതു്? ഇൻഡ്യയിലിരുന്നുകൊണ്ടു് ചിരപരിചിതമായ തൻെറ ജന്മഭൂമിയിലെ പ്രകൃതിമഹിമ കണ്ടാനന്ദിക്കുന്നതിനും തന്നിൽ എപ്പോഴും സുദൃഢമായ ദേശഭക്തിയുളവാക്കുന്നതിനും താംസൻെറ "കാലങ്ങൾ" എന്ന വർണ്ണനാത്മകമായ കാവ്യം ഒന്നുമാത്രം മതിയത്രെ. ഞാനും എൻെറ ചില സ്നേഹിതന്മാരും വായിച്ചുനോക്കീട്ടു് കാൎയ്യങ്ങളെല്ലാം മനസ്സിലാക്കിയെങ്കിലും പ്രസ്തുതകാവ്യത്തിൽ ആസ്വാദ്യമായിട്ടു് ഒന്നുംതന്നെ കണ്ടില്ല. ഞങ്ങൾ വാക്കുകളുടെ സ്വാഭാവികമായ അൎത്ഥംമാത്രമെ വകവച്ചുള്ളു. പക്ഷെ, വാക്കുകളും ആശയങ്ങളും ഒന്നല്ല കാൎയ്യം. ഏതെങ്കിലും ഒരു സംഗതിയുടെ പൂർണ്ണമായ ജ്ഞാനം നമ്മുടെ മനസ്സിൽ ഉണ്ടാകുന്നതിനു് അതിൽ പ്രധാനപ്പെട്ട ഏതെങ്കിലും ഒരംശം വൎണ്ണിച്ചാൽ മതിയാകുന്നതാണു്. ആ മുഖ്യാംശങ്ങളിന്നതെല്ലാമെന്നു കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിലാണ് കവിയുടെ ബുദ്ധിസാമൎത്ഥ്യം ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഇതിൽ സാങ്കേതികമായ അലങ്കാരമൊന്നും പ്രയോഗിച്ചില്ലെങ്കിലും ചമൽക്കാരത്തിനും തൽഫലമായ ആസ്വാദ്യതയ്ക്കും യാതൊരു ഹാനിയും വരുന്നതല്ല. താംസൻേറയും മററുപല വിദേശകവികളുടേയും നമ്മുടെ ചെറുശ്ശേരി, തുഞ്ചൻ, കുഞ്ചൻ മുതലായ വിശിഷ്ട കവികളുടെയും ലക്ഷണം ഇതാണു്. പക്ഷെ, ദേശകാലോചിതമായ വിധത്തിൽ ഓരോ കൃതി ഉളവായിട്ടുള്ളതു് എല്ലാവൎക്കും ആസ്വാദ്യകരമായിരിപ്പാൻ സാധിക്കുന്നതല്ലെന്നേയുള്ളു. താംസൻെറ ഹിമവൎഷവൎണ്ണനയെക്കാൾ നമുക്കാസ്വാദ്യകരമായിരിക്കുന്നതു ചെറുശ്ശേരിയുടെ വൎഷകാലവൎണ്ണനയല്ലേ എന്നു നോക്കാം.

മേചകകാന്തി കലൎന്നുതുടങ്ങീതേ
മേഘങ്ങളെല്ലാമേ മെല്ലെമെല്ലെ.

ഡംബരമാണ്ടു മുഴങ്ങിത്തുടങ്ങീത-
ങ്ങംബരംതന്നിലെ മെല്ലെമെല്ലെ.
പാരിച്ചുനിന്നൊരു പേമഴ തൂകീട്ടു
പാരിടമെങ്ങുമേ മുങ്ങിക്കൂടി.
വർഷത്തെക്കണ്ടുള്ള കർഷകന്മാരെല്ലാം
ഹർഷത്തെപ്പൂണ്ടുതുടങ്ങീതെങ്ങും
കച്ചുകിടക്കുന്നമച്ചകമോരോന്നിൽ
ഇഛതുടങ്ങീപലക്കുമപ്പോൾ.
പച്ചോടമില്ലാഞ്ഞിട്ടുൾചൂടുമുണ്ടായി
പിച്ചയായുള്ളോന്നിക്കാല ലീല.
ചീർത്തുള്ള മേഘത്തിൻ ചാർത്തുപരന്നപ്പോൾ
മാർത്താണ്ഡബിംബംമറഞ്ഞുപോയീ.
നീപങ്ങൾപൂത്തതുകണ്ടൊരുവണ്ടുകൾ
നീളവേപാഞ്ഞുതുടങ്ങീതന്നിൽ.
വാരികവന്നോരുവാതംവരുന്നേരം
വാതിലടച്ചുതുടങ്ങീതെങ്ങും.
ശോഷിച്ചുപോയുള്ളതോയങ്ങളെല്ലാമേ
പോഷിച്ചുനിന്നിതായെങ്ങുമപ്പോൾ.
ചാതകമെല്ലാമേജാതസുഖങ്ങളായ്
വീതവിഷാദങ്ങളായിനിന്നു.
കേതകിപ്പൂവിലെനന്മണംകൊണ്ടെങ്ങും
കേഴിച്ചുപാന്ഥരെമേവുംകാലം.
കാർമുകിലായോരുനീലപ്പടംകൊണ്ടു
ഭൂമകലന്നുവിതാനിച്ചെങ്ങും.
ആക്കമിയന്നവലാഹകളാകിയ
പൂക്കുലമേളത്തിൽതൂക്കിച്ചെമ്മേ.
ശോഭകലർന്നോരുതൂമിന്നലായുള്ള
ദീപങ്ങളെങ്ങുംകൊളുത്തിമേന്മേൽ.

ചെറുശ്ശേരിയുടെ വർണ്ണനകളുടെ ഹൃദയംഗമത്വം സവിശേഷം പ്രകാശിപ്പിക്കുന്ന പല ഘട്ടങ്ങളും കൃഷ്ണഗാഥയിലുണ്ടു്. സങ്ക

ല്പശക്തിയുടെ സ്ഫുരണമാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതയുടെ ജീവനെന്നുതന്നെ പറയാം. ശ്രീകൃഷ്ണന്റെ ശൈശവവർണ്ണനയിൽ പല്ലുമുളക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നതു നോക്കുക.

ചന്തമെഴുന്നോരു ചെന്തൊണ്ടിവാതന്നിൽ
ദന്തങ്ങൾ പോന്നു വന്നങ്കുരിച്ചു
പല്ലവം പൂണ്ടൊരു മുല്ലയാം വല്ലിമേൽ
ഉല്ലാസമൊട്ടുകളെന്നപോലെ
നന്മുലനൾകുവാനമ്മമാർ ചെന്നങ്ങു
സമ്മോദം പൂണ്ടു വിളിക്കയാലേ
ചെഞ്ചെമ്മേയുള്ളൊരു പുഞ്ചിരി തൂകുമ്പോൾ
കിഞ്ചന കാണായി വന്നു കൂടി
പാലുണ്ണുന്നേരമപ്പോർമുലരണ്ടിനും
ചാലത്തെളിഞ്ഞ തങ്ങറിയായ് വന്നു.
ദന്തങ്ങൾ തന്നുടെ അങ്കുരം കണ്ടിട്ടു
സന്തോഷം പൂണ്ടുള്ള വല്ലവിമാർ
വേഗത്തിൽ ചുംബിച്ചനേരത്തു നന്മുഖം
വേർവിട്ടു തീട്ടുവാൻ വല്ലീലാരും
വന്നു വന്നന്നന്നു കണ്ടുനിന്നീടുവോർ
കണ്ണിണ തന്നെയുമവ്വണ്ണമേ.

രാമകൃഷ്ണന്മാരുടെ ശൈശവത്തിൽ അവരുടെ ശരീരവളർച്ചയേയും അതിലെ ഓരോ ദശാവിശേഷങ്ങളേയുംപറ്റി കവി വർണ്ണിക്കുമ്പോൾ, അറിയാതെ സ്വ വംശജാതനായ ഒരു ശിശുവിന്റെ സ്മരണയാണ് മലയാളികളായ നമ്മിൽ ഉദിപ്പിക്കുന്നതു്.

പല്ലുകൾ മുളച്ചപ്രകാരം വർണ്ണിച്ചുകഴിഞ്ഞില്ലാ. അതിന്റെ ശേഷമുള്ള വർണ്ണന ഇങ്ങനെയാണ്.

ഭൂതലന്തന്നിൽകമണ്ണുതുടങ്ങിനാർ
നൂതനമായൊരു കാന്തിയുമായ്.
പാലഞ്ചും പുഞ്ചിരി തൂകിനിന്നങ്ങനെ
നാലഞ്ചുനാളങ്ങു ചെന്നവാറെ

മെല്ലെ മെല്ലെന്നങ്ങിഴഞ്ഞു തുടങ്ങിനാർ
കല്ലിലും മുള്ളിലും പൂഴിയിലും
മുട്ടുംപിടിച്ചങ്ങു നിന്നുതുടങ്ങിനാർ
ഒട്ടുനാളങ്ങനെ ചെന്നവാറെ
മുട്ടുംവെടിഞ്ഞു നിന്നൊട്ടുനടക്കയും
പെട്ടെന്നു വീഴ്കയുംകേഴുകയും
അങ്കണന്തന്നിൽ നടന്നുതുടങ്ങിനാർ
കിങ്കിണിതന്നൊലി പൊങ്ങപ്പിന്നെ
വെണ്ണകാണുണ്ണിനിനക്കെന്നുചൊല്ലുമ്പോൾ
പെണ്ണുങ്ങൾ ചാരത്തു തിണ്ണം ചെല്ലും
വാഴപ്പഴത്തിന്റെ വാർത്തയെ കേൾക്കുമ്പോൾ
വായുംപിളർന്നവൻ മുന്നിൽച്ചെല്ലും
പാച്ചോറു കേൾക്കുമ്പോളാച്ചിമാർ പിന്നാലെ
പാച്ചിൽതുടങ്ങീടും പാരംപിന്നെ
വെല്ലമെന്നിങ്ങനെ ചൊല്ലിനിന്നീടിലെ
വെള്ളമുറന്നൊഴുംവായിലപ്പോൾ
പാൽവെണ്ണ ചേർന്നുള്ള ഭാജനമോരോന്നിൽ
പാഞ്ഞുതുടങ്ങിതക്കണ്ണിണയും
കണ്ണിണചെല്ലുന്നനൽവഴികണ്ടിട്ടു
കൈകളും ചെന്നുതുടങ്ങിമെല്ലെ
പാൽവെണ്ണതന്നിലക്കൈകൾപോയ് ചെൽകയാൽ
നാവിന്നുമാനന്ദമായ്ത്തുടങ്ങി.
ഉണ്ണിവയററിന്നു കിഞ്ചനപൊങ്ങുവാൻ
ഉള്ളൊരുഹേതുവുമുണ്ടായപ്പോൾ

ഇത്രയും വായിച്ചുതീർന്ന് പിന്നീടുള്ള കഥാഭാഗത്തെപ്പററി ആലോചിക്കുന്നതുവരെ ഇത് ഉത്തരഇൻഡ്യയിലെ ഒരു ശിശുവിന്റെ വർണ്ണനയാണെന്നു നമുക്കു തോന്നാൻ പ്രയാസമാണ്. ഉണ്ണിക്കുടവയറുംകൊണ്ടു നമ്പൂരിമാരുടെ അന്തഃപ്പുരങ്ങളിൽ അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും പാഞ്ഞുനടക്കുന്ന കുഞ്ഞുങ്ങളുടെ ഒരു ഉത്തമഛായയാണ് പ്രസ്തുത വർണ്ണനയിൽ കവി നമുക്കു പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തിത്ത

രുന്നതു്. 'വായനക്കാരുടെ സങ്കല്പശക്തിക്കു് സ്ഫുരണം നൽകുന്ന ശക്തിയും ഇതാണു്.

നമ്മുടെ മനസ്സിൽ ഇടക്കിടയ്ക്കു ഓരോരോ വികാരങ്ങൾ ജനിപ്പിച്ചു് ബുദ്ധിവികാസവും, ഔദാര്യം, സമഭാവന മുതലായ സൽഗുണങ്ങളും നൽകുന്നതിനു് ഇങ്ങനെയുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ധാരാളം ഉപകരിക്കുന്നതാണെന്നുള്ള തത്വം ഭാരതഖണ്ഡത്തിൽ പണ്ടേ പ്രബലമായിരുന്നതിനാലല്ലയോ പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിലെപ്പോലെ ഇവിടേയും സന്തോഷപരിപൂർണ്ണങ്ങളായും ശോകപര്യവസായികളായും ഉള്ള കൃതികൾ പ്രത്യേകംപ്രത്യേകമായി ഉണ്ടാകാഞ്ഞതെന്നു് സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. സന്തോഷം മാത്രവും വ്യസനം മാത്രവും ആയിട്ടു് ലോകത്തിൽ യാതൊന്നും സംഭവിക്കാൻ ഇടയില്ലാതിരിക്കുന്ന അവസ്ഥക്കു് ഓരോ മഹാകവികളുടെ കൃതികളെ പാശ്ചാത്യപണ്ഡിതന്മാർ ഇപ്രകാരം വിഭജിക്കുന്നതിന്റെ അർത്ഥംതന്നെ നമുക്കു മനസ്സിലാകുന്നില്ല. രാസക്രീഡ മുതലായ ശൃംഗാരബഹുലങ്ങളായ ഭാഗങ്ങളടങ്ങീട്ടുള്ള കൃഷ്ണഗാഥയിൽ നമുക്കെപ്പോഴും ആനന്ദനിമഗ്നരായി കഴിച്ചുകൂട്ടാമെന്നുള്ള വിചാരത്തോടുകൂടി ഈ ഗ്രന്ഥം വായിക്കാൻ പുറപ്പെട്ടുന്നവരുടെ കണ്ണിൽനിന്നും ഇടക്കിടെ പുറപ്പെടുന്നവെള്ളം സന്തോഷംകൊണ്ടോ സന്താപംകൊണ്ടോ ഉണ്ടാകുന്നതെന്നു് അപ്പോളപ്പോൾ അവരോടുതന്നെ ചോദിച്ചു തീർച്ചയാക്കേണ്ട സംഗതിയാണു്.

വിരഹം ഏതവസ്ഥയിലും സന്താപസൂചകമാണെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. എന്നാൽ ചില അവസ്ഥാവിശേഷങ്ങളിൽ അതു ദുസ്സഹമാണു്. അങ്ങനെയുള്ള ഏതാനും അവസരങ്ങൾ കവി കഥാഗതിയിൽ പ്രത്യക്ഷമാകുന്നതു, പ്രത്യേകമെടുത്തു വർണ്ണിക്കുന്നതു എത്ര ശക്തിമത്തായിരിക്കുന്നു. ഏററവും സൌഭാഗ്യകരമായ ശൈശവവും ബാല്യവും ഗോകുലത്തിൽ കഴിച്ചുകൂട്ടിയതിന്റെ ശേഷം, തന്റെ ആത്മാവോടുകൂടി ഐക്യം പ്രാപിക്കത്തക്ക വിധത്തിൽ അത്രമാത്രം സ്നേഹഭാക്കുകളായിത്തീർന്ന സകല വിചാരങ്ങളും വിശേഷിച്ചു് വളർത്തച്ഛനും വളർത്തമ്മയും ത

നോടൊന്നിച്ചു വളൎന്ന ഗോപാലന്മാരും ഗോപികമാരും എല്ലാവരും ബുദ്ധിയും മന്ദിച്ചു് ശോകസംഭ്രമാകുലരായി ഇതികൎത്തവ്യതാമൂഢരായി നോക്കിനിൽക്കെ, അവരെ എന്നന്നേക്കുമായിപ്പിരിഞ്ഞു് അന്യരാജ്യത്തേയ്ക്കു പോകുന്ന ശ്രീകൃഷ്ണന്റെ ആയാത്രാനുവാദം ചോദിക്കുന്ന ഘട്ടം കവി വൎണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നതു് ഏതു ധീരന്റെ മനസ്സിനെയാണ് വ്യാകുലപ്പെടുത്താത്തതു്?

അമ്മയെക്കാണ്മാനായ് ഞാനുംവരുന്നതു-
ണ്ടുണ്മയിച്ചൊന്നതു തേറിനാലും
അച്ഛനായുള്ളതു നീയൊഴിച്ചില്ലെനി-
ക്കച്യുതൻതന്നുടെ പാദത്താണ്
പെററുവളൎത്തൊരു തായായിനിന്നതും
മററുമെനിക്കുമററാരുമല്ലേ
ആററിലും തീയിലും വീഴാതെകണ്ടെന്നെ
പ്പോററിവളൎത്തതു നിങ്ങളല്ലേ?
ഇങ്ങനെയുള്ള ഞാനെന്നെമറക്കിലും
നിങ്ങളെയെന്നും മറക്കയില്ല.

ചെങ്ങാതിമാരോടു പറയുന്നതിങ്ങനെയാണ്.

നിങ്ങളുമായുള്ള ലീലകൾ ചിന്തിച്ചാ-
ലെങ്ങനെഞാനിന്നു നിന്നുകൊൾവൂ
കാളിന്ദിതീരത്തെക്കാനനംതന്നിലേ
കായ്കളെത്തിന്നല്ലോ ഞാൻവളൎന്നു
എന്നുമതിന്നുള്ളോരിച്ഛപുലമ്പിയു
ണ്ടെന്നുള്ളിലെന്നതു തേറിനാലും.

അതിന്റശേഷം അമ്മയ്ക്കു കൊടുപ്പാൻ നാലുവസ്ത്രങ്ങൾ അച്ഛനെ ഏൾപ്പിച്ചിട്ടു പറയുന്നു.

നൽച്ചേലനാലുമെന്നമ്മതൻകൈയിലെ
ഇച്ഛയിൽ നൾകേണമെന്നിങ്ങനെ
പാൽവെണ്ണയുണ്ണാഞ്ഞു വേദനയുണ്ടുള്ളിൽ
പാരമെനിക്കെന്നു ചൊൽകപിന്നെ

വെണ്ണയുംപാലുമിങ്ങാരാനുംപോരുന്നോ-
രുണ്ടെങ്കിൽമെല്ലേവരുത്തവേണം.
വാഴപ്പഴങ്ങളും വണ്ണംതിരണ്ടവ
കേഴവനല്ലാൎക്കിലെന്നചൊല്ക്‌വൃ
ചിററാടയുണ്ടു ഞാൻ പെട്ടകംതന്നുള്ളിൽ
മററാരുംകാണാതെ വച്ചുപോന്നു
മഞ്ഞരുംപിഴിഞ്ഞുള്ള കുറകളെല്ലാമേ
മങ്ങാതെ മാനിച്ചുകൊള്ളേണം നീ
പിള്ളേരെനുള്ളിനാനെന്നങ്ങു ചൊല്ലീട്ടു
പീലികൊണ്ടെന്നെ അടിച്ചാളമ്മ
കേണുകൊണ്ടന്നു വഴക്കായിപ്പോയി ഞാ-
നുണ്ണിനുവാരാതെനിന്നനേരം
തെണ്ടമായെന്നതിനന്നു നീ നടംകിന
കണ്ടിക്കൻചേല മറക്കൊല്ലാതേ
പാവകളൊന്നുമേ പാഴായിപ്പോകാതേ
പാലിച്ചുകൊള്ളണംപാരാതേ നീ
ചേണററുനിന്നുള്ളോരോണവില്ലൊന്നുമേ
ഞാണററുപോകൊല്ലഞാൻ വരുമ്പോൾ

ചിരശ്രുതിദൃഢീകൃതപ്രണയപരവശരായ സുഭദ്രാൎജ്ജുനന്മാർ തമ്മിൽകണ്ടു പരമോത്ഥാവസ്ഥയെ വെളിപ്പെട്ടതാൻതൽക്ഷണം നിവൃത്തിയില്ലാതെ കഴങ്ങുന്നതു കവി ഇങ്ങനെ വൎണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നു.

ഓദനന്തന്നെ വിളമ്പിനിന്നിടിനാൾ
വേദനംപൂണ്ടുള്ളോരുള്ളവുമായ്
മുന്നിലിരുന്നൊരു ഭിക്ഷുകൻതാനുമ-
ക്കന്യകതൻമുഖം കാണ്കയാലേ
ഓദനംതന്നെ വിലക്കവാൻ വല്ലാതെ
ഓച്ചയുംപൂണ്ടങ്ങുമേവുകയാൽ
പാത്രത്തിൽനിന്നുള്ളോരോദനമെല്ലാമെ

പത്രത്തിലാമ്മാറുവീണുകൂടി
അക്ഷണം പിന്നെയക്കന്യകമുന്നിലെ
ഭിക്ഷുകൻതൻമുഖം നോക്കിനോക്കി
ഉത്തമമായൊരു നൽഘൃതം ചെഞ്ചെമ്മേ
പത്രത്തിലാമ്മാറുവീഴ്ത്തിനിന്നാൾ
ചാലെത്തൊലിച്ചുള്ള വാഴപ്പഴങ്ങളും
ചാടിക്കളഞ്ഞിതു ചാപല്യത്താൽ
അത്തൊലിതന്നെ വിളമ്പിനിന്നീടിനാൾ
ചിത്തം മയങ്ങിനാലെന്നതൊയം
പത്രത്തിലായുള്ളോരത്തൊലിതന്നെത്തൻ
ചിത്തമഴിഞ്ഞവനാസ്വദിച്ചാൻ
കമ്പവുംപൂണ്ടു കരുത്തുമകന്നങ്ങു
സംഭ്രമിച്ചീടുന്ന കന്യകതാൻ
മുമ്പിലേവേണ്ടതു പിമ്പിൽവിളമ്പിനാൾ
പിമ്പിലേവേണ്ടതുമുൻപിൽതന്നെ.

ഈ കോലാഹലത്തിനിടയിൽ അജ്ജുനൻ വിളക്കണെച്ചുകളഞ്ഞതാണു രസകരമായിരിക്കുന്നതു്. പാത്രത്തിലുണ്ടായിരുന്ന ചുക്കുവെള്ളമത്രയും തറയിലൊഴിച്ചിട്ടു വെള്ളം തീൻപോയി എന്നു വിളിക്കയും സുഭദ്ര വിളക്കും വെള്ളവുമായിട്ടു വീണ്ടും വരികയും പിന്നെയും വിളക്കണെത്തുപോവുകയും ഇതെല്ലാം ഗ്രന്ഥകർത്താവു് ഒരു നമ്പൂരിയാകയാൽ വന്ന ചാപല്യങ്ങളായിരിക്കാം. എന്തായാലും ഈ വർണ്ണനയെല്ലാം പ്രസക്തിയുള്ളപ്പോൾ എന്തിനു മടിക്കുന്നു. സമീപത്തെങ്ങും ജലം കണികാണ്മാൻപോലും ഇല്ലാതിരിക്കുമ്പോൾ വഴിയേ വല്ലയിടത്തും പോയ സ്ത്രീകളെ വിളിച്ചു ജലക്രീഡചെയ്യിച്ചു വർണ്ണനകളെല്ലാം കാവ്യത്തിൽ എണ്ണത്തിനൊപ്പിച്ചുവയ്ക്കുന്ന ചില ആധുനികകവികളുടെ നയത്തെക്കാളും ഇതെത്രയോനല്ലതാണു്. ഈ ചെറിയ പ്രസംഗത്തിൽ "ചെറുശ്ശേരിയുടെ എരിശ്ശേരി ഇളക്കിനോക്കാൻ" സമയം തീരെ അനുവദിക്കുന്നില്ല. മുകളിൽ മുഴച്ചുകണ്ട ഒന്നുരണ്ടുകഷണങ്ങളെ മാത്രമെ എടുത്തു കാണിപ്പാൻ എനിക്കു സാധിച്ചുള്ളൂ.

കൃഷ്ണഗാഥയിൽനിന്നും എഴുത്തച്ഛന്റെ കൃതികളിലേക്ക് പ്രവേശിക്കുമ്പോൾ അവാച്യമായ ഒരു ഭാവഭേദം നമുക്കുളവാകുന്നുണ്ട്. മലയാളികൾക്ക് അത്യന്തം സുഗമമായ ഭാഷാരീതിയാണ് ഇതിനു പ്രധാനകാരണമെന്നു രാമായണമൊ ഭാരതമൊ വായിച്ചിട്ടുള്ളവരോടു പ്രത്യേകിച്ചു പറയണമെന്നില്ല. "ഭാരതീ പദാവലി തോന്നേണം കാലേ കാലേ" എന്നുള്ള പ്രാർത്ഥനയോടു കൂടിയാണ് അദ്ദേഹം ആരംഭിക്കുന്നതുതന്നെ. കേരളീയരായ നമുക്കു വേണ്ട ആശയങ്ങൾമാത്രം സമുദ്രംപോലെ വിസ്തൃതമായ ഭാരതീയ ഇതിഹാസങ്ങളിൽനിന്നും എടുത്തു സരസമായി പ്രതിപാദിക്കുന്നതിലുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാമർത്ഥ്യം ഒന്നു വേറെതന്നെയാണ്. മഹാകവികളുടേയും വിശിഷ്യ കേരളീയമഹാകവികളുടെയും ഒരു പ്രത്യേകലക്ഷണം—അതായതു സങ്കല്പശക്തിയുടെ ഗതി വിശേഷത്തെ പ്രകാശിപ്പിക്കാനുള്ള വൈഭവം—എഴുത്തച്ഛന്റെയും ഒരു വിശിഷ്ടഭൂഷണമാണ്.

ഈ ഔചിത്യബുദ്ധിയില്ലാതെ അദ്ദേഹം കേവലം തർജ്ജമയ്ക്കായി പുറപ്പെട്ടിരുന്നു എങ്കിൽ നമ്മുടെ സാഹിത്യം ശോഭിക്കുമായിരുന്നോ എന്നു സംശയമാണ്. ഇതിഹാസങ്ങളുടെ മുഖ്യധർമ്മം മനുഷ്യരെ കൃത്യാകൃത്യബോധമുള്ളവരാക്കിത്തീർക്കുകയാണ്. അതിനാൽ അവയെക്കൊണ്ടു് കൈകാര്യം ചെയ്തിട്ടുള്ള എഴുത്തച്ഛൻ കേവലമൊരു സന്മാർഗ്ഗോപദേഷ്ടാവു മാത്രമായിരുന്ന കവിയല്ല എന്നു വാദിക്കുന്നവർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളെപ്പററി യാതൊന്നും അറിയാത്തവരാണ്. ആ ഭാഗം ഗണനീയമാണെങ്കിലും കവിതാഗുണംകൊണ്ടുതന്നെ എഴുത്തച്ഛൻ മഹാകവികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ അത്യന്തം ഉയർന്ന ഒരു സ്ഥാനം അർഹിക്കുന്നുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വർണ്ണനകളൊന്നും സ്വതന്ത്രമല്ലെന്നു വാദിക്കുന്നവർ ഷേക്സ്പീയരുടെ നാടകങ്ങളും സ്വതന്ത്രങ്ങളല്ലെന്നു വാദിക്കേണ്ടിവരും. അങ്ങനെ ആയാൽ ലോകത്തിൽ കല്പിതകൃതി എന്നൊരുവക ഇല്ലാതായിത്തീരും. തന്റെ കാലത്തിനുമുമ്പ് സ്വരാജ്യത്തും അന്യരാജ്യങ്ങളിലും ഉള്ള സാഹിത്യ

ങ്ങളിൽ പ്രചരിച്ചിരുന്ന കഥാവസ്തുക്കളെ ഗ്രഹിച്ച് മണലെടു
ത്തു കനകക്കല്പ്പാദപങ്ങൾപോലുള്ള നാടകങ്ങൾ നിർമ്മിച്ച ഷേക്
സ്പീയറെപ്പോലെ തന്നെ ഇന്ത്യയിലെ പുരാണേതിഹാസ
ങ്ങളിലുള്ള പ്രധാന കഥാഭാഗങ്ങളെ മൂലകൃതികളേക്കാൾ ആ
സ്വാദ്യതരങ്ങളാക്കി തന്റെ നാട്ടുകാർക്കു നൽകുകയാണ് എഴുത്ത
ച്ഛൻ ചെയ്തിട്ടുള്ളത്.

ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ വർണ്ണനകൾ ഉദാഹരിക്കുന്നതിനുമുമ്പായി
ഈ പ്രത്യേകമായ പ്രതിപാദനരീതി ഒന്നുകൂടെ വിശദമാക്കിക്കൊ
ള്ളട്ടെ. വേദവ്യാസകൃതമെന്ന് വിശ്വസിച്ചുവരുന്ന മഹാഭാരത
ത്തിലെ വർണ്ണനകൾ കൃത്രിമങ്ങളും ശുഷ്കങ്ങളുമാണെന്ന് വായിച്ചി
ട്ടുള്ളവർക്കേ അറിയാവൂ. പറഞ്ഞതുതന്നെ പറയുകയാണ് ആ കൃ
തിയിലെ ഒരു പ്രധാനദോഷം. അതുകൊണ്ട് പല കാലങ്ങളി
ലും ജീവിച്ചിരുന്ന അനേകം കവികൾ അപ്പൊഴപ്പോൾ എഴുതി
യതെല്ലാംകൂടി സമുച്ചയിച്ചതാണ് ഒരു ലക്ഷത്തിൽപരം പ
ദ്യങ്ങളടങ്ങിയ മഹാഭാരതമെന്നൊരു വിശ്വാസവും പരന്നിട്ടുണ്ട്.
എന്നാൽ എഴുത്തച്ഛന്റെ ഭാരതം കിളിപ്പാട്ടാകട്ടെ ഒരിടത്തും
ശുഷ്കമല്ല. കഥ മുഴുവനും കൊണ്ടുവന്നിട്ടുണ്ടുതാനും. ഉദാഹര
ണത്തിന് എഴുനൂറിൽ ചില്വാനം പദ്യങ്ങളുള്ള സ്ത്രീപർവ്വം എ
ഴുത്തച്ഛൻ നാലഞ്ചുപുറങ്ങളിൽ കവിയാതെ ഏററവും സരസമാ
യി പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നതു നോക്കുക. പുത്രമിത്രങ്ങളുടെ മൃത
ശരീരങ്ങൾ കണ്ടു ഗാന്ധാരി മുതലായ സ്ത്രീകൾ വിലപിക്കുക
യാണ് ഈ പർവ്വത്തിലെ ഇതിവൃത്തം. കരുണരസം ഇത്ര ഹൃ
ദ്യമായി വർണ്ണിക്കാൻ വളരെ പ്രയാസമാണ്. ഇങ്ങനെ ഓരോ സ
ന്ദർഭമനുസരിച്ച് മനോധർമ്മം വികസിക്കുന്നതിലാണ് എഴു
ത്തച്ഛന്റെ കവിത്വം പ്രകാശിക്കുന്നത്. മൂലഭാരതത്തിൽ "ശ
യാനം രുധിരോക്ഷിതം," "ശോണിതക്ലിന്നകേശാൻ" എന്നിങ്ങ
നെ പല പദ്യങ്ങളിലുമായി ചിന്നിച്ചിതറിക്കിടക്കുന്ന ആശയങ്ങളും
മനോഹരങ്ങളായ പദാവലികളും മാത്രം തെരഞ്ഞെടുത്തു ഉപ
യോഗിച്ചതുപോലെയാണ് എഴുത്തച്ഛന്റെ ഓരോ വർണ്ണനയും

നമുക്കു് പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതു്. അഭിമന്യുവിൻെറ മൃതശരീരം കവി വർണ്ണിക്കുന്നതു നോക്കുക. ഗാന്ധാരിയുടെ വാക്കുകളായിട്ടാണു് ഈ വർണ്ണന വെളിയിൽ വരുന്നതെന്നു് നമുക്കോർമ്മവേണം.

"വീണിതല്ലോകിടക്കുന്നു ധരണിയിൽ
ശോണിതവുമണിഞ്ഞയ്യോ ശിവ ശിവ
നല്ലമരതകക്കല്ലിനോടൊത്തൊരു
കല്യാണരൂപൻ കുമാരൻ മനോഹരൻ
ചൊല്ലെഴുമർജ്ജുനൻതൻെറ തിരുമകൻ
വല്ലവീവല്ലഭാ നിൻെറ മരുമകൻ."

എഴുത്തച്ഛൻ ധർമ്മോപദേശംകൊണ്ടു ലോകം നന്നാക്കിയതു് ഭാരതീയ ഇതിഹാസങ്ങളിലെ കഥാവസ്തു അദ്ദേഹത്തിൻെറ പ്രധാന കൃതികൾക്കെല്ലാം വിഷയമായിത്തീർന്നതുകൊണ്ടാണു്. എൻെറ അഭിപ്രായത്തിൽ അദ്ദേഹം സരസമായ കവിതകൊണ്ടു് ലോകരെ പരമാനന്ദത്തിൽ ലയിപ്പിക്കുന്നു എന്നാണു്.

സതീത്വ്യയായ ഒരു യുവതി സൌഭാഗ്യകരമായ വൈവാഹിക സുഖമനുഭവിക്കുന്നതു് കണ്ടുകണ്ടു സഹിക്കാൻ പാടില്ലാത്ത മനോവേദനയോടുകൂടി സൌന്ദര്യസാരസർവസ്വമായ ഒരു തരുണീരത്നം ഭർത്തൃകാമയായി നിൽക്കുന്ന അവസ്ഥ കവി വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നതു നോക്കുക.

അന്നവൾ ഋതുധർമ്മം പ്രാപിച്ചു കുളിച്ചുവന്നു് (ഇത്യാദി ശൃംഗാരബഹുലമായ ഏതാനും വരികൾ വിട്ടിട്ട്) * * *

"ഭംഗിയിൽകുറിയിട്ടുകുങ്കുമതിലകംതൊ-
ട്ടംബുജമിഴികളിലഞ്ജനമതും ചേർത്തു
കുണ്ഡലഷണ്ഡംമിന്നുംഗണ്ഡമണ്ഡലത്തിങ്കൽ
കുണ്ഡലീഫണംപോലെപത്തിക്കീററതുംചേർത്തു
സ്വർണ്ണഭൂഷണങ്ങളുമൊക്കവേയണിഞ്ഞൊരു
കണ്ണാടിതന്നിൽമുഖപത്മവുംനോക്കിനോക്കി
നല്ലൊരുപുരുഷനെച്ചിന്തിച്ചുചിന്തിച്ചുള്ളി-

ഖുല്ലാസം ചേർന്നോരലോകത്തെയും ചാരിനിന്നു
ദുഃഖിക്കുന്നതുനേരം............................

ഇങ്ങനെയുള്ള വർണ്ണനകൾ വായിക്കുമ്പോൾ പ്രസിദ്ധനായ ചിത്രമെഴുത്തു കോയിത്തമ്പുരാൻ മനസ്സിരുത്തി എഴുതീട്ടുള്ള ഒരു പടം കണ്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതുപോലെയുള്ള അനുഭവം നമുക്കുണ്ടാകുന്നുണ്ട്.

നമ്മുടെ സങ്കല്പശക്തിയും ജിജ്ഞാസയും ഉദ്ദീപിപ്പിക്കാനുള്ള എഴുത്തച്ഛൻെറ വൈഭവം എവിടെയെല്ലാം പ്രകാശിക്കുന്നുണ്ടെന്ന് ഉദാഹരണങ്ങളെക്കൊണ്ട് തെളിയിക്കുക മിക്കവാറും ദുസ്സാദ്ധ്യമെന്നുതന്നെ പറയാം.

ആ സ്ഥലങ്ങളിലെല്ലാം അദ്ദേഹത്തിൻെറ കവിത സ്വതന്ത്രമെന്നല്ലാതെ ആരും പറയുന്നതല്ല. ഓരോ ഭാഗവും വായിക്കുമ്പോൾ നമുക്ക് തദനുസരണമായ ഓരോ സ്തോഭങ്ങളും മനസ്സിൽ ജനിക്കുന്നുണ്ട്. കപടസന്യാസിവേഷത്തിൽ ചെന്ന അർജ്ജുനനെ സുഭദ്ര പരിചരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ അവളുടെ മനസ്സിൽ വളരെനാളായി ജനിച്ചിട്ടുള്ള സംശയം സൈ്വരസല്ലാപത്താൽ നിവൃത്തിവരുത്തണമെന്നു കരുതിച്ചെല്ലുന്നതും, അവളും അർജ്ജുനനും തമ്മിൽ സംഭാഷണമുണ്ടാകുന്നതും, കവി എത്ര സ്വാഭാവികമായി വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നു.

ചിന്തിച്ചു ചിന്തിച്ചുള്ളിൽ സംശയം മുഴുക്കയാൽ
പണ്ടൊക്കും മുലയാളാം മാധവിയൊരുദിനം
മൃഷ്ടഭോജനം കഴിഞ്ഞിഷ്ടമോടിരിക്കുമ്പോൾ
പൃഷ്ടകൌതുകത്തോടും മട്ടോലുംമൊഴിയാളും
വട്ടാത്തമുലകളും ദൃഷ്ടിയും കവാടംകൊ-
ണ്ടൊട്ടൊട്ടുമറച്ചിട്ടുനിന്നവൾ വിചാരിച്ചാൾ
വെറുതെ പറയുമ്പോളറിയാമല്ലൊ പക്ഷേ
വെറുതെ ചിലചോദ്യം ചെയ്തുതെന്നതേവരൂ
ഭഗവൻപ്രസീദമേ ഭഗവൻപ്രസീദമേ
സുകൃതമല്ലൊ മമ ഭഗവത്സംഗമിപ്പോൾ

ശൈൽവംകൊണ്ടു ചിലകൌതുകമുണ്ടാകയാൽ
വൈശിഷ്ട്യമേറും ഭവാനോടുഞാൻ ചോദിക്കുന്നു.
ദേശങ്ങൾ സരിത്തുകൾ ശൈലങ്ങൾ സരസ്സുകൾ
ഗ്രാമങ്ങൾ നാനാജനപദങ്ങൾ നഗരങ്ങൾ
രാജ്യങ്ങളരണ്യങ്ങൾ എന്നിവയെല്ലാമൊക്കെ
പൂജ്യനാംഭവാൻ താനോ നടന്നുകണ്ടിതല്ലൊ
ഭോജ്യങ്ങളിന്ന ദിക്കിലെന്നവയെന്നുംപിന്നെ
ത്യാജ്യങ്ങളിന്നദിക്കിലെന്നവയെന്നുമെല്ലാം
അരുളിച്ചെയ്തീടണമറിവാൻ തക്കവണ്ണ-
മരുണായരിമന്ദിരവണ്ണം ചോദിച്ചപ്പോൾ
അരുണേതരകുലജാതനാകിയ പാൎത്ഥൻ
കരുണാരസപരവശമാനസനായേ
സന്തോഷബഹുമാനസ്നേഹ കൌതുകരാഗ
മന്ദാക്ഷവാത്സല്യാനന്ദാകുലദയാരസ
പ്രണയസുഖപരമാസ്തിക്യമോടു ചൊന്നാൻ
ഗുണശാലിനിയോടു സകലവൃത്താന്തവും.

ഇവിടെ കുറെ അധികമെടുത്തു ചേൎത്താൽ കൊള്ളാമെന്നു മോഹമുണ്ടെങ്കിലും സമയം അനുവദിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ശൃംഗാരദ്യോതകങ്ങളായ ആശയങ്ങളും മററും ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു പുറപ്പെട്ടുവെങ്കിലും സമയോചിതമായി വായനക്കാരിൽ ഉദ്ദീപിപ്പിക്കേണ്ട രസം ഇന്നതാണെന്ന് എഴുത്തച്ഛനറിയാം. അതു പൂൎണ്ണമായി സാധിക്കുകയും ചെയ്യും. വേദാന്തതത്വങ്ങൾ പലതും ഇടയ്ക്കിടെ കലൎത്തിട്ടുണ്ടെങ്കിലും താഴെ ഉദ്ധരിക്കുന്ന ശ്രീകൃഷ്ണന്റെ കേശാദിപാദവൎണ്ണന നമുക്കെത്രമാത്രം ആഹ്ലാദപ്രദമായിരിക്കുന്നു എന്നു നോക്കാം. [Speech Milton's Blank Verse]

മുനികൾ മാനസങ്ങളിലും ഗോപ
വനിതമാരുടെ മുലത്തടത്തിലും
ഇരുന്നരുളും മാധവനും താനുമായ്
പരന്നവമ്പടനടുവിലാമ്മാറു

വരുന്നതു നന്നായ് തെളിഞ്ഞുകാൺകനീ
നിറന്നപീലികൾ നിരക്കവെകുത്തി
നിറുകയിൽ കൂട്ടിത്തിറമൊടുകെട്ടി
കരിമുകിലൊത്ത ചികുരഭാരവും
മണികൾ മിന്നിടും മണിക്കിരീടവും
കനകനെച്ചിന്നും കുറുനിരതന്മേൽ
നന്ദനനെറ്റപ്പൊടിഞ്ഞൊരുപൊട്ടിപ്പററി
തിലകവുമൊട്ടു വിയർപ്പിനാൽ നന-
ച്ചുലകുസൃഷ്ടിച്ചു ഭരിച്ചു സംഹരി-
ച്ചിളകുന്നചില്ലിയുഗളഭംഗിയും
അടിയാരെക്കുറിച്ചെഴുന്നൊരു കരുണയും
കഠിനദുഷ്ടരോടെഴുന്ന കോപവും
മട്ടമൊഴിമാരിൽ വളൎന്നരാഗവും
കലഹംകണ്ടൊരത്ഭുത രസങ്ങളും
ചപലന്മാരോട്ട കലൎന്ന ഹാസ്യവും
എതിരിട്ടന്നോൎക്കഭയംകരതപവും
പലവുമിങ്ങനെ നവ നവ രസ-
ങ്ങിടയിടക്കൂടെക്കലൎന്ന നേത്രവും
മകരകുണ്ഡലം പ്രതിബിംബിക്കുന്ന
കവിൾത്തടങ്ങളും മുഖസരോജവും
വിയർപ്പുതുള്ളികൾ പൊടിഞ്ഞനാസികാ
സുമന്ദഹാസവുമധരശോഭയും
തുളസിയും നല്ലസരസിജങ്ങളും
ഇളതായീടിന തളിരുകളുമായ്
ഇടകലൎന്നുടനിളകുംമാലകൾ
തടയും മുത്തുമാലകളും കൌസ്തുഭ-
മണിയും ചേരുന്ന ഗളവും ചമ്മട്ടി
പിടിച്ചൊരു കരതലവും കുങ്കുമം
മുഴക്കെപ്പൂശിന തിരുമാറുമാറും

നിറഞ്ഞമഞ്ഞപ്പൂന്തുകിലും കാഞ്ചികൾ
പടസരോരുഹയുഗവുമന്നാട
ഹൃദയംതന്നിലങ്ങിരിക്കുംപോലെയ-
മ്മണിരഥംതന്നിലകംകുളുക്കവേ
മണിവർണ്ണൻതന്നെത്തെളിഞ്ഞുകണ്ടു ഞാൻ.

രാമായണത്തിൽ ശ്രീരാമന്റെ ശൈശവം വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നതു വായിക്കുമ്പോൾ നമുക്കു വേറൊരുവിധത്തിലാണ് രസമനുഭവിക്കുന്നതു്.

കോമളന്മാരായൊരു സോദരന്മാരുമായി
ശ്യാമളനിറംപൂണ്ട ലോകാഭിരാമദേവൻ
കാരുണ്യാമൃതപൂർണ്ണാപാംഗവീക്ഷണംകൊണ്ടും
സാരസ്യവ്യക്തവർണ്ണാലാപപീയൂഷംകൊണ്ടും
വിശ്വമോഹനമായ രൂപസൌന്ദര്യംകൊണ്ടും
നിശ്ശേഷാനന്ദപ്രദ ദേഹമാർദ്ദവംകൊണ്ടും
ബന്ധൂകദന്താംബര ചുംബനരസംകൊണ്ടും
ബന്ധുരദന്താങ്കുരസ്പഷ്ടഹാസംകൊണ്ടും
ഭൂതലസ്ഥിതപാദാബ്ജദ്വയയാനംകൊണ്ടും
ചേതോമോഹനങ്ങളാം ചേഷ്ടിതങ്ങളെക്കൊണ്ടും
താതനമ്മമാർക്കും നാഗരവാസികൾക്കും
പ്രീതിനൽകിനാൻ സമസ്തേന്ദ്രിയങ്ങൾക്കുമെല്ലാം.

ഇംഗ്ലീഷ് മഹാകവിയായ മിൽട്ടനെപ്പോലെ എഴുത്തച്ഛന്റെ വർണ്ണനകൾക്കെല്ലാം ഒരു പ്രത്യേകമായ ഗാംഭീര്യമുണ്ടു്. ചെറുശ്ശേരിയുടെ വർണ്ണനയും ഉദ്ധരിച്ചുവല്ലോ. ഇതുരണ്ടും അടുത്തടുത്തു കേൾക്കുമ്പോൾ ഈ ഗാംഭീര്യം എന്നു പറയുന്നതു് എന്താണെന്നു മനസ്സിലാകും. ഇങ്ങനെ ഒരു ഗുണം അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളിൽ സർവ്വത്ര പ്രകാശിക്കുന്നുണ്ടെന്നും,

ഇടിവെട്ടീടുംവണ്ണം വില്മുറിഞ്ഞൊച്ചകേട്ടു
നടുങ്ങീരാജാക്കന്മാരുരഗങ്ങളെപ്പോലെ

മൈഥിലിമയിൽപേടപോലെ സന്തോഷംപൂണ്ടാറ്
ശൈഥില്യാത്മനാവസിച്ചീടിനാൻ ജനകനാം.

ഇത്യാദി വൎണ്ണനകൾ പോലും നാം വായിച്ചു് ആലോചിക്കുന്തോറും അവയുടെ സാരസ്യം അധികമധികം വെളിപ്പെടുന്നതാണെന്നും ഉള്ള ഓൎമ്മ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വായനക്കാൎക്കു് എപ്പോഴും ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാണു്.

ഈ വിധത്തിൽ ഞാൻ എഴുത്തച്ഛന്റെ കൃതികളിൽ സ്വച്ഛന്ദം സഞ്ചരിക്കാൻ തുടങ്ങിയാൽ കുറെ ഏറെ നേരംവേണ്ടിവരും. ഗംഭീരസരസനായ ഈ മഹാകവിയെവിട്ടു് നാം കുഞ്ചൻ നമ്പ്യാരുടെ കവിതകളിൽ പ്രവേശിക്കുമ്പോൾ നമ്മുടെ മനസ്സിന് തോന്ന്യവാസമായി വിഹരിക്കാവുന്ന ഒരു ഉദ്യാനത്തിലെത്തിയതുപോലെ തോന്നും.

അവിടെ ഭക്തിയുണ്ടാകണമെന്നോ, സന്മാൎഗ്ഗബോധം വളൎത്തണമെന്നോ, ഗൌരവം വേണമെന്നോ, പ്രാസംവേണമെന്നോ ഭംഗിയുള്ള പദാവലിവേണമെന്നോ യാതൊരു ശ്രദ്ധയുമില്ല. തന്റെ ചുററും താൻ കണ്ടിട്ടുള്ളതെല്ലാം മനസ്സിൽ നിക്ഷേപിച്ചു വച്ചിട്ടുണ്ടു്. അതു് ഏതെങ്കിലും ഒരു മാൎഗ്ഗത്തിൽ പ്രവഹിക്കും. സൎവ്വസ്വാതന്ത്ര്യവും തനിക്കു കവിതാവിഷയത്തിലുണ്ടു്. ഉത്സാഹംകൊണ്ടു തുള്ളിക്കളിക്കയാണു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികൾ വായിക്കുമ്പോൾ നമ്മുടെ മനസ്സുചെയ്യുന്നതു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ തന്നെ,

ഭൂവിങ്കൽ ജനിക്കുന്ന ജനങ്ങൾക്കൊക്കെയും മോദം
ഭവിപ്പാനുള്ള വസ്തുക്കൾ പലതുണ്ടെന്നിരിക്കിലും
കവിതാചാതുൎയ്യമുള്ള കവിവാണിപ്രയോഗത്തെ
ശ്രവിക്കുന്ന സുഖംപോലെ ചെവിയ്ക്കുപിന്നെയെന്തുള്ളു.

എന്നാണു്. ഇതു് സ്വകൃതികളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം എത്ര ശരിയായിരിക്കുന്നു! അദ്ദേഹത്തിന്റെ വൎണ്ണനകൾക്കുള്ള ഒരു പ്രധാന ഗുണം അവയിലെല്ലാം തന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യാഭിപ്രായം

വിലസുന്നു എന്നുള്ളതാണ്. യാതൊന്നിനും വേറെ ഒരു പ്രമാണം ആവശ്യമില്ല. വാസ്തവത്തിൽ മഹാകവികളുടെ കൃതികളിൽനിന്നും നാം മനസ്സിലാക്കുന്ന തത്വവും ഇതാണ്. അവർ സാധാരണ ജനങ്ങൾ, എന്നുവേണ്ട മനുഷ്യവംശത്തെക്കാളും, എത്രയോ ഉൽകൃഷ്ടമായ ഒരു സ്ഥാനമാണ് അവലംബിക്കുന്നത്. അങ്ങനെയുള്ള സ്ഥാനത്തിന് ഈ സ്വാതന്ത്ര്യവും അസാധുവെന്നു വരുന്നതല്ല.

നിരീക്ഷണശക്തിയുടെ അത്യഗാധത്വംനിമിത്തം, പരിതസ്ഥിതങ്ങളായ ഓരോ വസ്തുക്കളുടേയും സൂക്ഷ്മമായ ജ്ഞാനം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹൃദയത്തിൽ ലയിച്ചുകിടക്കുന്നതു് അപ്പൊഴപ്പോൾ ഓരോ കൃതിയിൽ ധാരയായി പ്രവഹിക്കുന്നു. ഈ കവിതാഗതിയെ ദേശകാലാവസ്ഥകൾക്കനുരൂപമായിരിക്കുന്നില്ല അദ്ദേഹത്തിന്റെ വർണ്ണനകൾ എന്നുപറഞ്ഞാക്ഷേപിക്കുന്ന വിമർശകന്മാർ നിഷ്പക്ഷപാതികളാണൊ എന്നു സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെതന്നെ ഒരപരാധം ഷേക്സ്പീയറിലും ചില പണ്ഡിതന്മാർ ആരോപിക്കയുണ്ടായി എങ്കിലും അതെല്ലാം ഖണ്ഡിക്കുന്നതിനു സമർത്ഥന്മാരും മറുപുറത്തുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. പുരാണകഥാവസ്തുക്കൾ കേരളീയർക്കൊക്കെ എഴുത്തച്ഛനും, കുഞ്ചൻനമ്പ്യാർക്കു മുമ്പുണ്ടായിട്ടുള്ള കവികളും, സാമാന്യം നല്ലപോലെ പരിചയപ്പെടുത്തിക്കൊടുത്തിട്ടുള്ള സ്ഥിതിക്കു് അദ്ദേഹം പിന്നെയും അവയെ തുള്ളൽപ്പാട്ടുരീതിയിലാക്കി എന്നുവച്ചു് എന്തു മെച്ചമാണുള്ളതു്? അതല്ലായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം. പരിതസ്ഥിതങ്ങളായ സംഗതികൾ വർണ്ണിക്കാൻ ഉത്തമമായ കൌശലം അവയെ കഥകൾക്കിടയ്ക്കു പ്രയോഗിക്കയാണ് എന്നാദ്ദേഹം നിശ്ചയിച്ചു. ഇതു പൂർണ്ണമായി ഫലപ്രാപ്തമാവുകയുംചെയ്തു. ഉദാഹരണത്തിന് ഒന്നുരണ്ടുഭാഗം നോക്കാം. സീതാസ്വയംവരം കാണാൻ പോയവരുടെകൂട്ടത്തിൽ മരുമക്കത്തായദൂഷ്യങ്ങൾ വർണ്ണിക്കാൻ ഒരു സ്ത്രീയെ കണ്ടുപിടിക്കുന്നു. അവരുടെ ആവലാതി ഇതാണ്.

അമ്മമരിച്ചെപ്പിന്നെക്കാര്യം അമ്മാവൻ ക്ലേശിച്ചുതുടങ്ങി
അമ്മായിക്കും മക്കൾക്കും പുനരമ്മാനമുടുപ്പാനും വെററില-
തിമ്മാനുംതേപ്പാനും പുനരാഭരണംചില തീർപ്പിപ്പാനും
അമ്മുതലെല്ലാം ചിലവിട്ടിപ്പോളമ്മാനം വകയില്ലാതാക്കി
അമ്മാപാപികടംകൊണ്ടെത്രമിഥുനമ്മാലോത്താൽവീട്ടുകവിഷമം
ഗണപതിപട്ടക്കമ്പെത്തുപണവും പലിശയുമങ്ങുകൊടുപ്പാനുണ്ടു്.

നളന്റെ ദൂതനായിപ്പോയ അരയന്നം കുണ്ഡിനപുരത്തിൽ പല കാഴ്ചകളും കണ്ടകൂട്ടത്തിൽ ഒരു വീട്ടിൽ,

നായർവിശന്നുവലഞ്ഞുവരുമ്പോൾ കായക്കഞ്ഞിക്കരിയിട്ടില്ല
ആയതുകേട്ടുകലമ്പിച്ചെന്നങ്ങായുധമുടനേ കാട്ടിലെറിഞ്ഞു
ചുട്ടതിളയ്ക്കും വെള്ളമശേഷം കുട്ടികൾതങ്ങടെ തലയിലൊഴിച്ചു
കെട്ടിയപെണ്ണിനെമടികൂടാതെ കിട്ടിയവടികൊണ്ടൊന്നുപെടച്ചു
ഉരുളികൾകിണ്ടികളൊക്കെയുടച്ചു ഉരലുവലിച്ചു കിണററിൽമറിച്ചു
ചിരവയെടുത്തഥതീയിലെരിച്ചു അരകല്ലങ്ങുകുളത്തിലെറിഞ്ഞു
അതുകൊണ്ടരിശം തീരാഞ്ഞവനപ്പുരയുടെചുററും മണ്ടിനടന്നു.

പഞ്ചേന്ദ്രോപാഖ്യാനത്തിൽ കാലൻ വേറെ ജോലിയിലാകയാൽ കേരളത്തിലെ നാട്ടുവൈദ്യന്മാക്കാണു വലിയ കഷ്ടപ്പാടായിത്തീന്നതു്.

യോഗഗ്രന്ഥവും നല്ലൊരഷ്ടാംഗഹൃദയവും
ആകെക്കൂടവെയങ്ങു കെട്ടിവച്ചു വൈദ്യരെല്ലാം
രോഗംകൊണ്ടുഴലുന്ന ജനത്തിന്റെ ഗൃഹത്തിൽ ചെ-
ന്നാകണ്ഠംഭുജിപ്പാനും കൊതിക്കേണ്ടുവൈദ്യരാരും
അശനവില്വാദി ഭൃംഗാമലകാദിയെണ്ണകാച്ചി
വ്യസനംചെയ്യൊരുകാര്യം കൈക്കലൊക്കാനിനിക്കൂടാ
രസികച്ചാരെന്നഭാവം നടിച്ചു സഞ്ചിയുമായി-
ട്ടസുരന്മാരെന്നപോലെ രോഗിവീട്ടിൽചെന്നു കൂടി
ഗുളികയും കഷായവും കൊടുത്തു ചാകട്ടെക്കുമ്പോൾ
കളവുവല്ലതുംചൊല്ലിത്തിരിക്കും വൈദ്യനിക്കാലം

തരംകെട്ട തനിക്കു ഭക്ഷണത്തിനവകയില്ലാ
തിരന്നുണ്ടുനടക്കുന്ന വിരുന്നുണ്മാനെങ്ങുമില്ല
ഘനചന്ദനശ്ശുണ്ഠ്യാമ്പു പപ്പടൊശീരസാധിതം
മനസ്സിലുണ്ടിവയെല്ലാം പ്രയോഗിപ്പാനെങ്ങുമില്ല
യമനും വൈദ്യനുംതമ്മിൽ പ്രാണവിശ്വാസമെന്നാലും
യമനെക്കൂടാതെ കൊൽവാൻ വൈദ്യനേകനെളുതല്ല.

ത്രിപുരന്മാരുടെ പടവന്നു കയറിയപ്പോൾ,

ചങ്കരച്ചാരെഴുന്നേററു തൊങ്കൽവാളും പരിചയും
തങ്കരത്തിലിളക്കിക്കൊണ്ടങ്കണത്തിൽ ചാടിനിന്നു.
മുററുമൊന്നുഴുടങ്ങീട്ടു പാറിനിന്നു കളിച്ചപ്പോൾ
അററമില്ലാതസുരന്മാർ തോററുമണ്ടിക്കാട്ടപുക്കു.

പ്രസേനൻെറയും കിരാതൻെറയുംകൂടെ നായാട്ടിനുപോയ പട്ടികളെല്ലാം മലയാളത്തിലുള്ളവയാണ്.

കേളച്ചാരുടെ കാളൻനായുടെ
ശീലം നിങ്ങളറിഞ്ഞിട്ടില്ല
ചാലേ പന്നികൾ കോലംകണ്ടാൽ
വാലുംതററു പറക്കും കള്ളൻ
വണ്ണൻ വാഴകണക്കുതടിച്ചൊരു
പൊണ്ണൻനായുണ്ടെന്നുടെവീട്ടിൽ
അണ്ണനമാത്രം ചോറുണ്ടവിടവനു-
ണ്ണുമ്പോൾ നല്ലുരുളകൊടുക്കും
പന്നിയിറച്ചികൾ പണ്ടേവേണ്ട
മുന്നിലകൊണ്ടൊരു പൊരുതിയുമില്ല.
കുററിച്ചെവിയൻ നായെക്കൊണ്ടൊരു
കുററംപറവാൻ കാണ്മാനില്ല
വേട്ടയ്ക്കായി വിളിക്കുന്നേരം
ചേട്ടക്കാരൻ ചെവിയുംകേളാ
പാണ്ടൻനായുടെ പല്ലിനുശൌര്യം
പണ്ടേപ്പോലെ ഫലിക്കുന്നില്ല

കാടൻനായും കാട്ടിൽവരുമ്പോൾ
കോളല്ലാതൊരു പേടിത്തുടങ്ങും
വീട്ടിൽവരുന്നവരെപ്പലരെക്കടി
കൂട്ടിയ ചണ്ടക്കാരനെ ഞാനൊരു
കൂട്ടിലതാക്കിച്ചങ്ങലയിട്ടഥ
പൂട്ടിപ്പിന്നെക്കുഞ്ഞികടിക്കും
വെള്ളു വാവായെന്നുവിളിച്ചാൽ
തൊള്ളതുറന്നു പറന്നുവരുംതാൻ
കാററുംകൊണ്ടവനെപ്പൊഴുമങ്ങനെ
കൂററൻപോലിറയത്തുകിടക്കും
തുള്ളിക്കുഞ്ഞിച്ചെന്നൊന്നാലുടനേ തെല്ലുറങ്ങേണം
കള്ളപ്പാഴനേക്കൊണ്ടു കാരിയം മറെറാന്നുമില്ല
വീട്ടിലാരാൻവരുന്നേരം കടിക്കും നമ്മുടെ തൊമ്മൻ
കാട്ടിലേക്കുവിളിക്കുമ്പോൾ കാട്ടുകേളാകഴുതയ്ക്കു
പുള്ളിച്ചേവകനെന്നുണ്ടൊരു പട്ടി മമ വീട്ടിൽ
തുള്ളിക്കുഞ്ഞികാണാതെ കൺമിഴിക്കില്ലവൻഭോഷൻ

ബാണൻെറനഗരത്തിൽ കൃഷ്ണൻെറപടചെന്നപ്പോൾ,

വടിയിങ്ങോട്ടെട്ടു കുഞ്ഞിപ്പെണ്ണേ
വടിഞാനിവിടെക്കണ്ടില്ലെന്നും
ചിടലിക്കിട്ടുതരുന്നുണ്ടെന്നും—

മററുമാണു ലഹളനടക്കുന്നതു്.

സത്യാസ്വയംവരത്തിനു പോകുന്നവരുടെകൂട്ടത്തിൽ,

എഴുപത്തെട്ടുവയസ്സുതികഞ്ഞൊരു
കിഴവബ്രാഹ്മണനിതപോകുന്നു
കൊട്ടുവെയിൽതട്ടിച്ചുട്ടകഷണ്ടിയിൽ
ഒരുപിടിനെല്ലാൽ മലരുപൊരിക്കാം.

സീതാസ്വയംവരത്തിൽ സദ്യയുണ്ണാനിരുന്ന നായന്മാർക്കു്,

മറെറാരുകൂട്ടംകറികൂടാതെ കൊററിനുമോടിവരുത്തിക്കൂടാ
കാട്ടിലുമുണ്ടു കടലിലുമുണ്ടു കായലിലുണ്ടു കളത്തിലുമുണ്ടു്,

ശ്രീകൃഷ്ണൻ രുഗ്മിണിയെ വിവാഹംചെയ്കതിൽ വലിയ ആക്ഷേപം ജാതികൊണ്ടുള്ളതാണ്.

മേനോന്മാരു പണിക്കരെമെന്നിവർ
നാനാജാതികൾ നോക്കിയിരിക്കെ
എടയന്മാരിലൊരുത്തൻവന്നു
മടികൂടാതിക്കന്യാരത്നം
ഝടുതിപിടിച്ചു രഥത്തിൽകേററി
പ്പടഹമടിച്ചുതിരിച്ചതുകൊള്ളാം.

സത്രാജിത്തിൻെറ സ്യമന്തകംമണി ശ്രീകൃഷ്ണനാണ മോഷ്ടിച്ചതെന്ന സംശയം നാട്ടിൽ പരന്നപ്പോൾ നമ്പൂരിമാരുടെ സന്ധ്യാവന്ദനമന്ത്രവും അക്കാൎയ്യംതന്നെയാണ്. പക്ഷെ സംസ്കൃതത്തിലാണെന്നേയുള്ളു.

സത്രാജിത്‌കിലമിത്രവരാദതിചിത്രതരം മണിമത്രസുലേഭേ.

എന്നുതുടങ്ങി ശ്രീകൃഷ്ണനെ സൂക്ഷിച്ചുകൊള്ളണം, പണ്ടെ കള്ളനെന്ന പേരുകേട്ടവനാണ് എന്നൊക്കെ പറഞ്ഞതിനുശേഷം "പരപുരുഷേഭ്യോ ഹന്ത നമോസ്തു" എന്ന മന്ത്രരൂപത്തിൽ അവസാനിപ്പിക്കുന്നു.

എന്തെങ്കിലും കണ്ടതുപോലെ വൎണ്ണിക്കമാത്രമല്ല നമ്പ്യാർ ചെയ്യുന്നതു്. ആ കാൎയ്യം നമ്മുടെ സങ്കല്പശക്തിയെ എങ്ങനെ സ്പൎശിക്കുമൊ ആ വിധത്തിലേ വൎണ്ണിക്കയുള്ളൂ. അതിൻെറ വാസ്തവാവാസ്തവങ്ങളെപ്പററി ആലോചിക്കുന്നതിനു നമുക്കു തീരെ സമയംകിട്ടാത്തവിധത്തിൽ മനസ്സു ലയിച്ചുപോകുന്നു. ഈ ഒരു ഗുണമാണ് അദ്ദേഹത്തിനു സ്ഥായിയായുള്ളതു്. ചിത്രസേനനോടുള്ള യുദ്ധത്തിൽ തോററു പലായനംചെയ്യുന്ന ദുൎയ്യോധനൻെറ നായർ പട്ടാളത്തെ കവി വൎണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നതു നോക്കാം.

നായന്മാരുടനോട്ടന്നേര-
ത്തായുധമെല്ലാം വഴിയിൽപോയി
ആയതുപിന്നെയുമുണ്ടാക്കീടാം
കാൎയ്യംകിട്ടുകിലതു ബഹുലാഭം

മലയുടെഗ്ഗുഹയിൽ ചെന്നകടന്നാർ
ചിലരന്നേരം പ്രാണഭയത്താൽ
വലിയൊരുപുലിവന്നടിയുംക്രുട്ടി-
ത്തലയുംകൊണ്ടു തിരിച്ചാരപ്പോം
കലയും മാനും വരുമൊരുമാർഗ്ഗേ
വലയുംകെട്ടിക്കാട്ടാളന്മാർ
മലയിലൊളിച്ചിഹപാക്കുന്നേരം
വലയിൽച്ചെന്നവലഞ്ഞാനൊരുവൻ
വലയിൽപെട്ടതു കണ്ടൊരുവേടൻ
കലയെന്നോർത്തൊരു ബാണമയച്ചാൻ
തലയിൽക്കൊണ്ടുതറച്ചതുകണ്ടാ
മലയൻവന്നഥ നോക്കുന്നേരം
കലയല്ലിവനിഹവലിയൊരുതടിയൻ
മലയാളത്തിലെ മാനുഷനൊരുവൻ
വലയിന്നങ്ങുവലിച്ചുപതുക്കെ-
ത്തലയിന്നമ്പുപറിച്ചാൻ വേടൻ
പേടിത്തൊണ്ടൻ മറെറാരുമാനുഷ-
നോടിപ്പോം വഴിയറിയാറാക്കി
കാട്ടുതകത്തൊരു വാരിക്കുഴിയിൽ
ചാടിയൊളിച്ചുകിടന്നാനപ്പോം
ഉള്ളത്തിൽ ഭയമേറകമൂലം
വെള്ളത്തിൽ ചിലർചാടിയൊളിച്ചു
വള്ളിക്കെട്ടുകളുംതോറും ചെന്നതി-
നുള്ളിൽ പുക്കിതുപലജനമപ്പോം
മണ്ണിൽ പലപല കുഴിയുണ്ടാക്കി-
പ്പെണ്ണുങ്ങൾ ചിലരവിടെയൊളിച്ചു
കണ്ണുമടച്ചുപുതച്ചുകിടന്നൊരു-
വണ്ണമുറക്കവുമങ്ങുതുടങ്ങി.

ഇങ്ങനെ മനുഷ്യപ്രകൃതിയെ ഏതെല്ലാം അവസ്ഥാവിശേഷങ്ങളിൽ നമുക്കു ചിന്തിക്കാമോ അപ്രകാരമെല്ലാം കവി അദ്ദേ

ഹത്തിൻെറ കൃതികളിൽ അവിടവിടെത്തയി വൎണ്ണിച്ചിട്ടുണ്ട്. ബാലപ്രകൃതിയും വൎണ്ണിച്ചിട്ടില്ലെന്നില്ല. ഗംഭീരവും നിൎമ്മലവും ആയ എഴുത്തച്ഛൻെറ ഭാവനാശക്തി കുഞ്ചൻനമ്പ്യാരിൽ ക്ഷണികമായിട്ടേ കാണുകയുള്ളൂ. ബാഹ്യപ്രകൃതി അതിസരസമായി വൎണ്ണിക്കാൻ തുടങ്ങിയാൽ ഫലിതരസികശിരോമണിയായ കുഞ്ചൻനമ്പ്യാൎക്ക നാലുവരി തികച്ചെഴുതാൻ സാധിക്കയില്ല. അതിനുമുമ്പേ മനുഷ്യപ്രകൃതി വന്നുകേറും. ഉദാഹരണത്തിനു്, കൃഷ്ണലീലയിലെ അസ്തമന വൎണ്ണനം.

"കനലിൽചുട്ടെട്ടുത്തോരു കനകച്ചങ്ങലപോലെ
ദിനകരനുടെ ബിംബംതുട്ടുത്തടനിറംതേടി"—

ഇങ്ങനെ ബഹുമനോഹരമായി തുടങ്ങുന്നു എങ്കിലും ഉടനെ തുടരുന്നതു് ഇടവഴികളിൽക്കൂടി ചൂട്ടുമെരിച്ചു നടക്കുന്ന പട്ടന്മാരും, കാമിനിമാർപടിയ്ക്കൽ ചെന്നാവലാതി കിടക്കുന്ന നായന്മാരും മററുമാണു്. ഇദ്ദേഹത്തിൻെറ വൎണ്ണനാരീതി ഇംഗ്ലണ്ടിലെ മദ്ധ്യകാല കവിയായ ചാസറുടെ വൎണ്ണനകളെ എന്നെ പലപ്പോഴും അനുസ്മരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. രണ്ടുപേരുടേയും ഭാവനാശക്തി പലപ്പോഴും കാട്ടുകേറുന്നതാണു് ഒരു പ്രധാന സാദൃശ്യം. ചാസർ പുറപ്പെട്ട സ്ഥലത്തേക്കു് അധികം താമസിക്കാതെ തിരിച്ചുവരും. നമ്പ്യാർ കാട്ടുമുഴുവനും ചുററിട്ടെ വരികയുള്ളൂ. സ്വഭാവോക്തിയിൽ രണ്ടുപേരും കിടനിൽക്കും. ഏതെങ്കിലും ഒരു സംഗതി വൎണ്ണിക്കുമ്പോൾ അന്നിതരസാധാരണമായ ഒന്നുരണ്ടു വിശേഷഗുണങ്ങൾ രണ്ടുപേരും കണ്ടുപിടിക്കാതിരിക്കയില്ല. ഹനുമാൻ,

* * * "ഒരുമൂത്ത
കുരങ്ങിൻെറ വടിവായിച്ചമഞ്ഞുകൈകളും കാലും
കുഴഞ്ഞുവാലുമക്കാലും മെലിഞ്ഞകൈകളെക്കൊണ്ടു
ചൊറിഞ്ഞു രോമമെപ്പേരും കൊഴിഞ്ഞുമേനിയും ചുക്കി
ച്ചുളിഞ്ഞു കണ്ണിനു കാഴ്ചകുറഞ്ഞു പീളയുംവന്നു
നിറഞ്ഞു താൻവഴിയിൽച്ചെന്നുറച്ചു നേത്രവുംചിമ്മിശയിച്ചു.

ഇവിടെ മെലിഞ്ഞ കൈകളെക്കൊണ്ടു ചൊറിഞ്ഞതാണു് പ്രസ്താവയോഗ്യമായിട്ടുള്ളതു്.

ഈ വിഷയത്തെക്കുറിച്ചു ഒരു പ്രത്യേക പ്രബന്ധമെഴുതാനുള്ളപ്പോഠം ഞാൻ വല്ലതും അങ്ങുമിങ്ങും എടുത്തുപറഞ്ഞിട്ടു് വലിയ ഫലമൊന്നുമില്ലെന്നെനിക്കറിയാം. ആകയാൽ കുഞ്ചൻ നമ്പ്യാരെ വിട്ടിട്ടു അനന്തരകവികളെപ്പററി അല്പം ചിന്തിക്കാം. ആട്ടക്കഥാ കത്താക്കളെപ്പററി ഈ പ്രസംഗത്തിൽ യാതൊന്നും പ്രസ്താവിക്കാൻ അവകാശമില്ലെന്നാണു് എനിക്കു് തോന്നുന്നതു്. സ്വാതന്ത്ര്യമായ കവിതാമാൎഗ്ഗം ഇതിലെങ്ങും ഞാൻ കണ്ടെത്തീട്ടില്ല. നല്ല മനോധൎമ്മമുള്ള ചില കവികഠം ആട്ടക്കഥയുണ്ടാക്കീട്ടുണ്ടെങ്കിലും, അവൎക്കും അനുകരണഭ്രമം കലശലായിരുന്നു എന്നു തെളിയുന്നതാണു്.

വൎണ്ണവിജിതഹേമവൎണ്ണയായി വിലസുന്നു
കൎണ്ണികാരമഞ്ജരികാൺകയീവിപിനേ
പൂൎണ്ണയൌവനമധുസംഗതാവനിയുടെ
കൎണ്ണയുഗകലിതകൎണ്ണികയെന്നുതോന്നും

ഇങ്ങനെ ചിലപ്പോഠം സരസവൎണ്ണനകഠം കാണാമെങ്കിലും ഗതാനുഗതികത്വംകൊണ്ടോ അഭിനയാഡംബരഭ്രമംകൊണ്ടോ ഒരാഠം വൎണ്ണിച്ചതുതന്നെയാണു് മററുള്ളും പ്രായേണ വൎണ്ണിച്ചു കാണുന്നതു്. ഇക്കൂട്ടത്തിൽ ഉണ്ണായിവാൎയ്യരുടേയോ, ഇരയിമ്മൻ തമ്പിയുടേയൊ, വിദ്വാൻ കോയിത്തമ്പുരാൻേറയോ മററൊ ചില വൎണ്ണനകഠം ഉദ്ധരിക്കയാണെങ്കിൽ അവയെക്കാഠം മോടിപിടിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള വൎണ്ണനകഠം കേവലംഅനുകരണംകൊണ്ടു് അപ്രധാനന്മാരായ കവികളും നിൎമ്മിച്ചിട്ടുള്ളതും ഉദ്ധരിക്കേണ്ടിവരും. ആകയാൽ ഈ വിഷയത്തെപ്പററി ഇവിടെ ഒന്നുംതന്നെ പറയണമെന്നു് വിചാരിക്കുന്നില്ല.

ഇനി നാം ആധുനികകാലങ്ങളിലേക്കാണു് പ്രവേശിക്കുന്നതു്. വൎണ്ണനാവൈഭവം നമ്പൂരിമാൎക്കു കൂടുമെങ്കിലും അവരുടെ മനസ്സിൻെറ ഓരോ പ്രത്യേക ഗതിവിശേഷം അവരുടെ കവിത

കളേയും നന്നെ ബാധിച്ചുകാണുന്നുണ്ട്. എന്തായാലും ഏററവും ഹൃദയംഗമങ്ങളായ വർണ്ണനകൾ സന്മാർഗ്ഗദൂഷകങ്ങളെന്ന് പറഞ്ഞു തള്ളുന്നത് ന്യായമാണെന്ന തോന്നുന്നില്ല. ഈ സംഗതിയിൽ ഏററവും അപരാധിയായിത്തീർന്നിരിക്കുന്ന വെൺമണി മഹൻനമ്പൂരി സ്കോട്ട്ലണ്ടിലെ ഒരു മഹാകവിയായ ബേൺസിനെപ്പോലെ തന്നെ ഒരു ദുസ്സ്വാതന്ത്ര്യക്കാരനാണെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിൻെറ ചില വർണ്ണനകളുടെ സ്വാഭാവികതയും ഹൃദയംഗമത്വവും നോക്കുമ്പോൾ പ്രശംസിക്കാനും ആദരിക്കാനും തോന്നുന്നു. താഴെ ഉദ്ധരിക്കുന്ന പ്രഭാതവർണ്ണന ഭാഷാസാഹിത്യത്തിൽനിന്നും തള്ളിക്കളവാൻ ആൎക്കെങ്കിലും ധൈൎയ്യമുണ്ടാകുമോ.

ഗർഭംപ്രാചിയ്ക്കുപററീ ഗതിയതിനതിനാൽ
ഭാരമായ്പൂർണ്ണമായി-
ട്ടപ്പോററിൻ നോവുമൂലം കിളിരവകപടത്താൽ
കരഞ്ഞുംപിരിഞ്ഞും
ഇപ്പോൾ ബാലാൎക്കനെപ്പെററിതു ചളുവളെ
യായയങ്ങുമുങ്ങുന്നകാൺകി-
നമ്പ്ഭാഗത്തുള്ള ചോരപ്പ്രളയമതിലഹോ
തള്ളയുംപിള്ളതാനും.

അതുപോലെതന്നെ ഈ സന്ധ്യാവർണ്ണനയും.

താരാഹാരമലംകരിച്ചുതിമിരപ്പൂഞ്ചായൽപിന്നാക്കമി-
ട്ടാരാകേന്ദുമുഖത്തിൽനിന്നുകിരണസ്മേരംചൊരിഞ്ഞങ്ങനേ
ആരോമൽക്കനകാബ്ജകോരകകചം തുള്ളിച്ചൊരാമോദമോ-
ടാരാലംഗനയെന്നപോലെനിശയും വന്നാളതന്നാളഹോ.
ചാരുശ്രീധരണിക്കിടക്കയിൽ നിലാവാമ്മേൽവിരിപ്പിട്ടടൻ
താരാനായകനാം ഗുളോപ്പുതെളിയിച്ചാകാശമേൽക്കട്ടിയിൽ
ചേരുംതാരരസക്കുടുക്കകൾമുദാ തൂക്കിജ്ജഗന്മന്ദിരം
പാരംമോടിവരുത്തിടുന്നുരജനീവേശ്യാമപത്ന്യാദരാൽ.
അന്നേരത്തുടനന്ധകാരചികുരം ചിക്കീട്ടുഖദ്യോതമാം
മിന്നുംപൊന്മണിയുംധരിച്ചുകുമുദാസ്യത്താൽ ചിരിച്ചങ്ങനെ

കുന്ദശ്രീരദനങ്ങൾകാട്ടിയഴകോടിന്ദീവരാപാംഗവും
സാന്ദ്രാമോദമിളക്കിവന്നുനിശയും രാമാഭിരാമാനനാ.

നമ്പൂരിക്ക് അലങ്കാരങ്ങളെല്ലാം സ്ത്രീവിഷയമായിരിക്കണം. സ്ത്രീകളോടു പറയുന്നതായിട്ടേ കവിതയെഴുതാൻ പാടുള്ളു. ഇങ്ങനെ ഒക്കെ നിർബന്ധമായാലെന്തുചെയ്യും. ഭാജനദൂഷ്യത്താൽ അമൃതം കളകയെന്നുവരുമൊ? മനുഷ്യരുടെ മനോഭാവങ്ങൾ ഒരുപോലെ വരാൻ സാധിക്കുകയില്ലല്ലൊ. ആകയാൽ കവിതയും സർവ്വതോമുഖമായിരിക്കാനെ തരമുള്ളു. എല്ലാ സാഹിത്യത്തിന്റെയും അവസ്ഥ ഇങ്ങനെ തന്നെയാണ്.

ചാലേചാലിച്ചഗോപിക്കുറി, വള, പുലിയൻ
മോതിരം നൂപുരം, പൊ-
ന്നോലസ്സോലപ്പൊളിക്കോണകമണികുഴലിൽ
പീലിപൂമാലികാദി
കാച്ചമെയ്പ്പെന്തുമിറത്തിണയിലൊരിടയ
ക്കുട്ടിയോടൊത്തുപൂത്താൻ
കോലുംകൈക്കൊണ്ടു കോലും കുതുകമൊടമരും
കോലമാലംബനം മേ.

ഇങ്ങനെ സ്വഭാവോക്തിയായിട്ടും മററും ആ ശൃംഗാരലോകത്തിൽ നിന്നും മന്ദമന്ദം വെളിയിലിറങ്ങി ഗോസായിമാരേയും മററും അതിസരസമായി വർണ്ണിച്ചു് കേരളീയരുടെ ഉത്തമകവിയായിത്തീരാനിരുന്ന ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ വർണ്ണനാവൈഭവത്തെപ്പററി ഈ പ്രസംഗത്തിൽ ഇത്രമാത്രമെ പ്രസ്താവിക്കാൻ സംഗതിയുള്ളല്ലൊ എന്നു വ്യസനസമേതം ഇവിടെ വിടേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ആഭിജാത്യവും സ്വാതന്ത്ര്യവും കവിതാവിഷയത്തിൽ സമ്മേളിച്ചതു് വളരെക്കാലം ഭാഷാകവികുലചക്രവർത്തിയായിരുന്നു് നാടുനീങ്ങിയ നമ്മുടെ വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലാണ്. വശ്യവാക്കായ ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതയ്ക്കു ഒരു സഹജമായ മാധുര്യമുണ്ടെന്നു് സദസ്യരെ ഞാൻ പറഞ്ഞറിവിക്കേണ്ട ഭാരമൃ

ണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വർണ്ണനകൾ സ്വക പോലകല്പിതങ്ങളായിട്ടുള്ളതെല്ലാം അത്യന്തം ഹൃദയംഗമങ്ങളുമാണ്. ഭാഷാകവികൾക്ക് പൊതുവേ (യുള്ള) ഒരു ഗുണം അതായതു് വർണ്ണനയിൽ നമ്മുടെ സങ്കല്പശക്തിയെ പലവിധത്തിലും സ്പർശിക്കാനുള്ള ഒരു ശക്തിയുണ്ടെന്നു് ഞാൻ സൂചിപ്പിച്ചുല്ലോ. ഇതു തിരുമനസ്സിലെ വർണ്ണനകളിലും സവിശേഷം ശോഭിച്ചുകാണുന്നുണ്ട്. മയൂരസന്ദേശത്തിലെ വർണ്ണനകൾ ഏതെടുത്താലും ഇതുദാഹരിക്കാവുന്നതാണ്.

താഴെ ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുള്ള നായകന്റെ വിലാപം നോക്കുക.

ഓജസ്സുജ്ജ്വലമുലകിലില്ലേവമന്യാംഗനാനാം
തേജസ്സോടൊത്തുടലിനിതുപോലാർക്കു സൌന്ദര്യമോർക്കിൽ
സൌജന്യത്തെപ്പറകിലതസാധാരണം തന്നെയാണേ
രാജന്യസ്ത്രീമണിയുടെ ഗുണൌഘങ്ങളന്യാദൃശങ്ങൾ.

വിശിഷ്ടഗുണസമ്പന്നയായ നായികയെ ഇങ്ങനെ വർണ്ണിച്ചതിൽ എത്ര കണ്ടു പരമാർത്ഥമുണ്ടെന്നു് ഒന്നു ചിന്തിച്ചുനോക്കുവാൻപോലും നമുക്കു സമയമില്ല. ഇതാണു് വർണ്ണനാവൈഭവം.

നായികാഗൃഹത്തെ വർണ്ണിക്കുന്നതും നമ്മുടെ ചിത്തവൃത്തികളെ അനിവാര്യമായ വിധത്തിൽ ഉദ്ദീപിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്.

ചാരത്തൊരാരാവശമതിലെഴും ചന്ദ്രശാലാന്തരാളേ
ദ്വാരത്തിന്മേലസമസുഷമാഡംബരം കംബുരത്നം
ശൂരത്വംപൂണ്ടൊരുഹരിയുഗത്തിന്റെമദ്ധ്യത്തിലദ്ധാ
ധീര! ത്വം കണ്ടറിക നരലോകേന്ദ്രരാമന്ദിരത്തെ.

സമ്യക്കായ്ത്താൻ നിയതസമയേ തോയസേകംനിമിത്തം
തിമ്യത്താകുംതടമൊടഭിശോഭിച്ചിടും പുഷ്പവാട്യാ
രമ്യത്വംപൂണ്ടവിടെ വലഭിത്തിന്റെ ഹർമ്മ്യത്തിനാലും
നമ്യശ്രീയായ് വിലസതി മഹാരാജ്ഞിതൻസൌധവര്യം.

പ്രത്യഗ്രശ്രീഭരിതമവനീഭർത്തൃതൻപത്തനത്തിൽ
പ്രത്യഗ്ഭാഗത്തതിരുചിരമായുണ്ടു നീരാഴിയാരാൽ

നിത്യംതനവീമണിയുടെ തവസ്പശ്ഭാഗ്യാതിരേകാ
ലത്യന്തംതസലിലമതിനോട്ടണ്ടെനിക്കഭ്യസൂയാ.

കൈയ്യാലെത്തിക്കതുകമിയലും കുട്ടികൾക്കും പറിക്കാൻ
വയ്യാതല്ലാതുരുതരഫലശ്രേണി തൂങ്ങിക്കിടക്കും
തയ്യായുള്ളോരനവധി രസാലാളി വിസ്മേരമാക്കി-
ച്ചെയ്യാതേകണ്ടവിടെയൊരുവൻറയുമില്ലന്തരംഗം.

ഇനി നാം ഇപ്പോൾ ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന കവികളുടെ ഘട്ടത്തി ലേയ്ക്കാണ പ്രവേശിക്കുന്നത്. അവരെപ്പററി വല്ലതും പറയണ മെങ്കിൽ അതു വളരെ സൂക്ഷിച്ചുവേണം. പുതിയതായി ഉണ്ടായി ട്ടുള്ള ഭാഷാകാവ്യങ്ങളുടെ സ്ഥാനമേതെന്നും അവയ്ക്ക് എന്തു മേൽഗതിയാണ ഉള്ളതെന്നും മററുമുള്ള സംഗതികൾ ജനസാ മാന്യത്തിന്റെ ശ്രദ്ധയ്ക്കു വിഷയീഭവിച്ചു പിന്നെയും വളരെക്കാ ലം കഴിഞ്ഞതിന്റെശേഷമെ അവയെപ്പററി ഖണ്ഡിതമായ അ ഭിപ്രായംപറവാൻ പാടുള്ളൂ. മഹാകാവ്യങ്ങളിൽ ചിലതെല്ലാം നിർബാധമായി സാഹിത്യത്തിൽ കടത്തിവിടുകയും അനുകരണ ങ്ങളെ തടഞ്ഞുനിൎത്തുകയും ചെയ്യേണ്ടതാണെന്നു തോന്നുന്നു. ഇങ്ങനെ എന്തെങ്കിലും ഒരു വ്യവസ്ഥയില്ലാതെ കവിതയിൽ കൃത്രിമതയ്ക്കു പ്രാബല്യംനേരുകയെന്നുവന്നാൽ ആധുനികലോക ഗതിയനുസരിച്ചു സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെയും മററും പടിവാതുക്ക ലെത്തിയിരിക്കുന്ന നാം കവിതാവിഷയത്തിൽ ഒന്നുരണ്ടു ശതാബ്ദ ങ്ങൾക്കപ്പുറം നില്ക്കേണ്ടിവരും. ഇംഗ്ലണ്ടിൽ Queen Anne's Period അല്ലെങ്കിൽ അഗസ്റ്റൻഏജ് എന്നു പറഞ്ഞുവരുന്ന ആ കാലത്തെ ഇംഗ്ലീഷുകവിതകളിൽ കാണുന്ന കൃത്രിമതയും, ശബ്ദ ഡംബരഭ്രമവും, സ്വച്ഛന്ദഹാനിയും നമ്മുടെ ഭാഷയിലും ഇ പ്പോൾ കലശലായി വർദ്ധിച്ചുവരുന്നില്ലയൊ എന്നു സംശയി ക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ആകയാൽ വശ്യവാക്കുകളായി നമ്മുടെഇ ടയിൽ ഇന്നും ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന ചില കവികളുടെ കൃതികൾക്ക് ഓരോ ടിക്കററ് അല്ലെങ്കിൽ അനുമതിപ്പത്രികനൽകി കടത്തി വിട്ടിട്ട് അവരെ കണ്ണടച്ചുകൊണ്ട് അനുകരിക്കാൻ തുടങ്ങുന്ന

ലളിതകലാവിദഗ്ദ്ധന്മാരുടെ സമാരംഭങ്ങളെ തടയുകയാണ് നല്ലത്.

മലയാള ഭാഷാസാഹിത്യത്തിന്റെ ഓരോ ദശാവിശേഷങ്ങളിലുമുള്ള ചില പ്രധാന കവികളുടെ കാര്യംമാത്രമെ ഇതിൽ പറയുന്നതിന് എനിക്ക സാധിച്ചിട്ടുള്ളു. അതുകൊണ്ട് അതാതു കാലങ്ങളിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന മററുകവികളുടെ വർണ്ണനകൾ ആസ്വാദ്യകരങ്ങളല്ലെന്ന് എനിക്കഭിപ്രായമുണ്ടെന്ന് ആരുംവിചാരിച്ചുപോകരുത് എന്നു പ്രത്യേകം അപേക്ഷിച്ചുകൊള്ളുന്നു. മററെതു സാഹിത്യത്തിലും ഉള്ളതുപോലെ നമ്മുടെ സാഹിത്യത്തിലും ആസ്വാദ്യമായ കവിതയുണ്ടെന്നു കാണിപ്പാൻമാത്രമെ ഞാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുള്ളു.

ഉൾപ്പെട്ട പല സംഗതികളും വിദ്ഥരിക്കാനുണ്ട്. ഇതുപോലെ അ ദ്ദേഹത്തിൻെറ ചിരകാലപരിചയത്തിനു ഭാഗ്യം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളവരും ശിഷ്യപ്രധാനികളും ആയ പലരും ഉണ്ട്. അവക്ക് പലതും ഇങ്ങ നെ പ്രസ്താവിക്കാനുണ്ടായിരിക്കും. അങ്ങനെയുള്ള സംഗതികൾ അവർ ഈ മാസികയിൽ പ്രസിദ്ധം ചെയ്യുകയോ, എനിക്കെഴുതി അയച്ചുതരികയോ ചെയ്താൽ ഞാൻ കൈയേററിരിക്കുന്ന കൃത്യം— അതായതു്, സാഹിത്യകുശലനും, കൈരളീനിയാമകന്മാരും ആയ ഈ പണ്ഡിതശിരോമണിയുടെ ജീവചരിത്രം എഴുതുന്നതു്— എളുപ്പ ത്തിൽ സാധിച്ചേനെ. അങ്ങനെയുള്ള ജീവചരിത്രം ഒരിക്കലും ഉത്കൃ ഷ്ടമായിത്തീരുന്നതല്ല. അതിലേയ്ക്കു് മാന്യ വായനക്കാരുടേയും വി ശിഷ്യ, തിരുമനസ്സിലെ ശിഷ്യഗണങ്ങളുടേയും ശ്രദ്ധയെ സവിശേ ഷം ക്ഷണിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

ചെമ്പകശ്ശേരി രാജാവിൻെറ കാലത്തെ അമ്പലപ്പുഴ ഉത്സവം.

(പി. കെ നാരായണപിള്ള ബീ. ഏ., ബീ. എൽ.)

പാണ്ഡിത്യനിധിപതിയായിരുന്ന്, പരലോകഗതനായ ശ്രീമ ദ്രാജരാജവമ്മ കോയിത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ സ്മാരകവും യശഃപ്ര കാശകവുമായി "കേരളപാണിനി" എന്നു നാമധേയത്തിൽ ഒരു ന വീനമാസികഗ്രന്ഥമാരംഭിക്കുവാൻ പോകുന്നു എന്നു്, സൌജന്യശാ ലിയായ പ്രവത്തകൻ അറിയിച്ചപ്പോൾ മാതൃശന്മാരിൽ ഉള്ള ഒരു വലിയ ഭാരത്തെ ലഘൂകരിച്ചു് ആശ്വാസകരമായ ഉപകാരസ്മരണ യേപ്പോലെ മറെറാരു വികാരത്തേയും അദ്ദേഹം ഉജ്ജ്വലിപ്പിച്ചില്ല.

"വധൂവിധാത്രാപ്രതിനന്ദ്യതേസ്മ—
കല്യാണി!വീരപ്രസവാഭവേതി
വാചസ്പതിസ്സന്നപിസോഷ്ടമൂതൌ
തപാശാസ്യചിന്താസ്തിമിതോബഭൂവ"

അതായതു, പാർവ്വതീപരിണയത്തുങ്കൽ, പാർവ്വതിക്കു വീരനായ പുത്ര നുണ്ടാകട്ടെ എന്നു ആശീർവ്വാദംചെയ്തു ബ്രഹ്മാവു സാക്ഷാൽ വാഗീ ശനായിരുന്നിട്ടും ശിവനോടുള്ള ആശംസാവിഷയത്തിൽ വിചാരമ

ദനായി ഭവിച്ചു' എന്നു കാളിദാസൻ പറഞ്ഞതുപോലേ, ഈ ഉദ്യമത്തിനു ശുഭം ഭവിക്കട്ടെ എന്നു മാത്രം പറഞ്ഞുതീൎന്നാൽ മഹാനുഭാവന്മാരായ വിദ്വജ്ജനങ്ങളുടെ സഹകരണം ഇതിലേക്കു സിദ്ധമായി ഗണിക്കത്തക്കതാകയാൽ തിരുമനസ്സിലെ ശിഷ്യതയുണ്ടെങ്കിലും ഞാൻ നിൎവ്വഹിക്കേണ്ടതായി വല്ലതുമുണ്ടാകുമോ എന്നുള്ള വിചാരമന്ദത വേണ്ടപോലെയുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ, പ്രതീക്ഷയ്ക്കു വിപരീതമായി ആദ്യലക്കത്തിൽ തന്നെ ഹാജരായിരിക്കണമെന്നു പത്രാധിപർ നിശ്ചയിച്ചാൽ അതു അലംഘനീയമായി ആദരിക്കേണ്ടതല്ലേ? ഈ ദുൎഘടത്തിൽ എന്റെ ജന്മദേശാധിദേവതയായ പാൎത്ഥസാരഥിയുടെ പാദാരവിന്ദങ്ങൾ തന്നെ ശരണം. പാണിനീയശാസ്ത്രപ്രകാശനത്തിനു നാരായണഭട്ടതിരി ആരംഭിച്ചതു്, അമ്പലപ്പുഴെ ബ്ഭഗവാനേ ഉദ്ദേശിച്ചു്

"രാസവിലാസവിലോലം ഭജതമുരാരേൎമ്മനോഹരംരൂപം
പ്രകൃതിഷുയൽപ്രത്യയവൽപ്രത്യേകം ഗോപികാസുസമ്മിളിതം"

എന്നുള്ള മംഗളാചരണംകൊണ്ടാണെന്നുള്ള ഐതിഹ്യവുമുണ്ടു്. അതുകൊണ്ടു് "കേരളപാണിനി"യുടെ കാൎയ്യത്തിൽ ആ ദേവനെ അധികരിച്ചു ചെയ്യുന്ന ആരംഭം സവിശേഷം യുക്തമായിത്തന്നെ ഇരിക്കയും ചെയ്യുമല്ലോ.

ക്ഷേത്രമെന്നു കേൾക്കുമ്പോൾ അന്വേഷണബുദ്ധിയുടെ വ്യാപ്തിയെ അനുസരിച്ചു പല ജിജ്ഞാസകളും അങ്കുരിച്ചു എന്നു വരാവുന്നതാണു്. ഹിന്ദുമതത്തിന്റെ മൂലമായ ആധാരം വേദങ്ങളാകയാൽ വൈദികകാലത്തു ക്ഷേത്രങ്ങളും ബിംബാരാധനയുമുണ്ടായിരുന്നുവോ? ഈ ചോദ്യത്തിന്റെ ഉത്തരത്തിൽ പണ്ഡിതന്മാർ ഭിന്നാഭിപ്രായക്കാരാകുന്നു. അക്കാലത്തു ബിംബാരാധന ഇല്ലായിരുന്നു എന്നു പ്രൊഫസ്സർ "മാക്സ് മൂള"രും അതിനെഖണ്ഡിച്ചു ഡാക്ടർ "ബൊള്ളൻസ"നും പറഞ്ഞു കാണുന്നു. "മ്യൂ എർ" എന്ന മഹാൻ "ബൊള്ളൻസൻ" പുറപ്പെടുവിച്ചിട്ടുള്ള അഭിപ്രായത്തെ ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും സ്വയമേ ഈ വാദപ്രതിവാദത്തിൽ ഒന്നും പറയാതെ കഴിച്ചുകൂട്ടി. പ്രാണനാഥസരസ്വതി എന്ന പണ്ഡിതൻ മാക്സ് മൂളരുടെ അഭിപ്രായത്തോടു യോജിക്കുന്നു. അതു സാധുവെന്നു വിചാരിക്കുന്നതിനു പല യുക്തികളുമുണ്ടു്. അഗ്നി, ഇന്ദ്രൻ, സൂൎയ്യൻ, ഉഷസ്സ്, വരുണൻ, മരുത്തുകൾ, രുദ്രൻ മുതൽപേരുടെ സ്തുതികളാകുന്ന വൈദികസൂക്തങ്ങൾ ഉൽഘോഷിക്കുന്നതു്. ഇവയെ പ്രതിമാദ്വാരേണ ആരാധിച്ചിരുന്നതായി തീരെ തെളിയുന്നില്ല. സൂ

യ്യുപ്രതിഷ്ഠയുള്ള ക്ഷേത്രങ്ങൾ കാശ്മീരരാജ്യത്തുള്ളതായി കാണുന്നു. ഇന്ദ്രാഗ്നിവരുണാദികളെ പ്രതിഷ്ഠിച്ചു പൂജിക്കുന്നതായി അറിയുന്നില്ല. സാധാരണ പ്രതിമാരൂപേണ ആരാധിക്കപ്പെടുന്നതു ശിവൻ, വിഷ്ണു, ഗണപതി, പാൎവ്വതി, സുബ്രഹ്മണ്യൻ, ശാസ്താവ് ഇത്യാദി ദേവതകളാകുന്നു. ഇവ വൈദികദൈവതങ്ങൾ എന്നു പറയാൻ തരമാകുന്നു. രുദ്രനെപ്പററി വേദങ്ങളിൽ വളരെ പ്രസ്താവനകൾ കാണ്മാനുണ്ടെങ്കിലും വൈദികരുദ്രൻ ഇന്ദ്രന്റെയൊ അഗ്നിയുടെയൊ പ്രകാരഭേദമായിട്ടല്ലാതെ ആധുനികശിവന്റെ പൂൎവ്വപ്രകൃതിയെന്നു സ്ഥാപിപ്പാൻ പ്രയാസമാകുന്നു. അതുപോലെ വേദങ്ങളിലെ വിഷ്ണു സൂൎയ്യന്റെ രൂപാന്തരമായെ വിചാരിക്കേണ്ടതുള്ളു. വിഷ്ണുവിന്റെ ദശാവതാരങ്ങൾക്കും വേദങ്ങൾ പ്രമാണീകരിക്കത്തക്കതായിരിക്കുന്നില്ല. ശതപഥബ്രാഹ്മണത്തിൽ വിഷ്ണുവിനെ വാമനനായി ഉപവൎണ്ണനം ചെയ്തിട്ടുള്ളതു തന്നെ വാമനാവതാരകഥയുടെ ആസ്പദമെന്നു തോന്നുന്നു. ദേവകീപുത്രനായ കൃഷ്ണനെക്കുറിച്ചു ഛാന്ദോഗ്യോപനിഷത്തിലുള്ള പ്രസ്താവനയിൽ നിന്നു കൃഷ്ണൻ വിജ്ഞാനതല്പരനായ ഒരുവനായിട്ടല്ലാതെ ഈശ്വരാംശാവതാരമായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നില്ല. മുണ്ഡകോപനിഷത്തിൽ കാളിയെപ്പററി പറയുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ അതു അഗ്നിയുടെ സപ്തജിഹ്വകളിൽ ഒന്നു എന്ന നിലയിൽ മാത്രമാകുന്നു. ഇങ്ങനെയൊക്കെയിരുന്നാലും വൈദികകാലത്തിന്റെ ചരമദശയിൽ ക്ഷേത്രങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നു വാദിക്കുവാൻ നിൎവ്വാഹമില്ലാത്തവിധം ലക്ഷ്യങ്ങൾ സ്പഷ്ടമായിരിക്കുന്നു.

"ദേവതായതനാനികമ്പന്തേ, ദൈവതപ്രതിമാഹസന്തി, ഗായന്തി, നൃത്യന്തിസ്ഫുടന്തിഛിദ്യന്ത്യുന്മീലന്തിനിമീലന്തി" ഇത്യാദിഅത്ഭുതബ്രാഹ്മണത്തിലും "അഥയത്രൈതദ്ദേവതാനിനൃത്യന്തി ച്യോതന്തിഹസന്തി ഗായന്തിവാദ്യാനിവാദ്യപാണികുൎവ്വന്തി" എന്നു കൌശികസൂത്രത്തിലും കാണുന്ന ഭാഗങ്ങൾ ഇതിലേക്കു പ്രബലങ്ങളായ പ്രമാണങ്ങളാകുന്നു. ഗൌതമന്റെയും ആപസ്തംബന്റെയും ധൎമ്മസൂത്രങ്ങളിലും പുരാണങ്ങളിലും ദേവതാപ്രതിമകളെപ്പററിയുള്ള പ്രസ്താവനകളുടെ ആധിക്യം ബിംബാരാധനയുടെ പ്രചുരമായ പ്രചാരത്തെ വിശദീകരിക്കുന്നു. ഹിന്ദുമതത്തിനു ബുദ്ധമതവുമായി യുദ്ധം ചെയ്യേണ്ടിവന്നതും പൂൎവ്വനിവാസികളായിരുന്ന ദ്രാവിഡാദിജാതികളുമായി ആൎയ്യന്മാൎക്കു രാജിയാകേണ്ടിവന്നതും ബിംബാരാധനാഭിവൃദ്ധിയെ വളരെ അനുകൂലിച്ചിരിക്കണമെന്നു തോന്നുന്നു.

കേരളത്തിലും ചരിത്രപ്രകാശം തുടങ്ങുന്നതുമുതൽ ക്ഷേത്രങ്ങൾ

ഉള്ളതായി കാണുന്നുണ്ട്. പെരുമാക്കന്മാർ ദേവപ്രതിഷ്ഠാവിഷയത്തിൽ ജാഗരൂകന്മാരായിരുന്നു എന്നു തിരുവിതാംകൂർ ഗവമ്മെൻറുവക പുരാണരേഖാരഹസ്യവിജ്ഞാനവകുപ്പിലെ പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾ വ്യക്തമാക്കുന്നു.

"സ്യാനന്ദൂരേതിവിഖ്യാതം ഭൂമേ! ഗുഹ്യം പദംമമ

ഉത്തരേതുസമുദ്രസ്യ-മലയസ്യതുദക്ഷിണേ" എന്നു വരാഹപുരാണത്തിൽ പറഞ്ഞുകാണുന്നതുകൊണ്ടു തിരുവനന്തപുരത്തുള്ള ക്ഷേത്രത്തിന്റെ പഴമഅനുമാനിക്കത്തക്കതാകുന്നു. മഹാഭാരതത്തിന്റെ ഔത്തരാഹപാഠത്തിൽ കാണാത്തതുകൊണ്ടു പ്രക്ഷിപ്തമെന്നു വാദിക്കുവാൻ അവകാശമുണ്ടെങ്കിലും ദാക്ഷിണാത്യപാഠത്തിൽ തിരുവനന്തപുരം പരാമർശിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. (അർജ്ജുനതീർത്ഥയാത്രാഘട്ടം നോക്കുക). ശുകസന്ദേശത്തിലും അതിനുശേഷം കൊല്ലം ൬൦൦-ാമാണ്ടേക്കുശേഷമുണ്ടായ ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശത്തിലും തിരുവനന്തപുരം, തിരുവല്ലാ മുതലായ ക്ഷേത്രങ്ങളെ കവികൾ വർണ്ണിച്ചിട്ടുണ്ട്.

അമ്പലപ്പുഴെ ക്ഷേത്രവും ചെമ്പകശ്ശേരിരാജ്യവും എന്നുണ്ടായി എന്നുള്ള വിചാരത്തിൽ ചരിത്രം കേവലം മൂകമാകുന്നു. സാമൂതിരിപ്പാട്ടിലെ സൈന്യത്തിൽനിന്നു പിരിഞ്ഞുപോന്ന ഒരുകൂട്ടം നായന്മാർ ആണു ചെമ്പകശ്ശേരി നമ്പൂരിയെ രാജാവായി വാഴിച്ചതെന്നു ഐതിഹ്യം പറയുന്നു. കൊല്ലവർഷം ൬൦൦-ാമാണ്ടേക്കുശേഷം ചെമ്പകശ്ശേരിരാജ്യമുണ്ടായിരുന്നതായി ലക്ഷ്യമുണ്ട്. കൊല്ലം ൭൭൦-ാമാണ്ടിടയ്ക്കു ചെമ്പകശ്ശേരിരാജാവു പ്രതാപവാനായിവാണിരുന്നു. ആ ഇടയ്ക്കു "മെനിസീസ്" മെത്രാൻ ചെമ്പകശ്ശേരിരാജാവിനെ സന്ദർശിച്ചതിന്റെ വിവരണം റെവറന്റ് "ഹൌ" എഴുതിയ ക്രിസ്തുമതചരിത്രത്തിൽ കാണുമാറുണ്ട്. ഉച്ച തിരിയുന്നതുവരെ മതവിഷയമായ കമ്മാനുഷ്ഠാനങ്ങൾ നിമിത്തം രാജാവിനെ അന്യന്മാർക്ക് കാണ്മാൻ സാധിച്ചിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു ഉച്ചതിരിഞ്ഞു സർവാഭരണഭൂഷിതനായി മിക്കവാറും ഏറസശരീരനായിരുന്ന രാജാവിനെ താൻ കണ്ടു സംസാരിച്ചു എന്നും രാജാവുമൊരുമിച്ചു പുറക്കാട്ടുചെന്നു പള്ളിവെയ്ക്കാൻ യത്നിച്ചു എന്നും മററും "മെനിസീസ്" പറയുന്നു. ആ ഇടയ്ക്കു ജീവിച്ചിരുന്ന നാരായണഭട്ടതിരി,

"തിഷ്ഠത്യേവാനിലോപി പ്രചലതിഗിരിരപ്യാജ്ഞയായസ്യരാജ്ഞഃ"

എന്നു തുടങ്ങി "ഭാതിശ്രീദേവനാരായണധരണിപതിമ്മഗാചേതാമുകുന്ദെ" എന്നവസാനിക്കുന്ന ശ്ലോകത്താൽ രാജസ്തുതി ചെയ്തിരിക്കുന്ന

ളും പ്രസ്താവയോഗ്യമാകുന്നു. "ദേവനാരായണൻ" എന്നായിരുന്നു ചെമ്പകശ്ശേരിരാജാക്കന്മാരുടെ സ്ഥാനനാമധേയം. രാമാനുജൻ എഴുത്തച്ഛനും ചെമ്പകശ്ശേരിരാജധാനിയിൽ ആശ്രിതനായിരുന്നുവത്രെ. അദ്ധ്യാത്മരാമായണംകിളിപ്പാട്ടു അവിടെവെച്ചു രചിച്ചു എന്നാണൈതിഹ്യം. ചെമ്പകശ്ശേരിരാജാവിന്റെ ഗ്രന്ഥശാലയിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ചിലതു ഇപ്പോൾ തിരുവനന്തപുരത്തു ഗ്രന്ഥപ്പുരയിൽ ഇരിക്കുന്നുണ്ട്. ആ കൂട്ടത്തിൽ അദ്ധ്യാത്മരാമായണം കിളിപ്പാട്ടുമുണ്ടെന്നറിയാം. അതു പരിശോധിപ്പാൻ സ്വാതന്ത്ര്യം ലഭിക്കുന്നവരാരെങ്കിലും പ്രസ്തുതമായ ഐതിഹ്യത്തെ അനുകൂലിക്കുന്ന വല്ല ലക്ഷ്യവും ടി ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഉണ്ടോ എന്നു നോക്കിയാൽ കൊള്ളാം. രാഘവീയം എന്ന കാവ്യത്തിന്റെ കർത്താവു നാരായണഭട്ടതിരിയുടെ ശിഷ്യനാണെന്നു ഗ്രന്ഥാവസാനത്തിലെ,

"ശ്രീനാരായണഭട്ടപാദഗുരുപാദാനാം പ്രസാദോദയാ-
ദേതൽ കിഞ്ചന രാഘവീയമിതിയൽകാവ്യംകൃതം കേനചിൽ"

എന്ന ശ്ലോകാർദ്ധം വ്യക്തീകരിക്കുന്നു. രാഘവീയം അമ്പലപ്പുഴരാജാവിന്റെ രാജധാനിയിൽ നിർമ്മിതമാണെന്നൂഹിക്കുവാൻ തക്കവണ്ണം എന്റെ കൈവശമുള്ള രാഘവീയഗ്രന്ഥത്തിന്റെ അവസാനഭാഗത്തു ചെമ്പകശ്ശേരിരാജാവിനെ ഉദ്ദേശിച്ചു ചില ശ്ലോകങ്ങൾ കാണുന്നുണ്ട്. അവിടം ഇരിക്കട്ടെ. പിന്നീടു ചെമ്പകശ്ശേരിരാജാവിന്റെ കീർത്തിസ്ഫുരണം കുഞ്ചൻനമ്പിയാരുടെ കവിതകളിൽനിന്നാണു നമുക്കു ലഭിക്കുന്നതു്. അനന്തരം ൯൦൦ ാമാണ്ടേക്കു ശേഷം ചെമ്പകശ്ശേരിരാജ്യം മാർത്താണ്ഡവർമ്മമഹാരാജാവിനാൽ ആക്രമിക്കപ്പെട്ടുകയും തിരുവിതാംകോട്ടേയ്ക്കു ചേർക്കപ്പെട്ടുകയും ചെയ്തു. രാജ്യനാശം ഉണ്ടായതു പൂരാടം പിറന്ന തമ്പുരാന്റെ കാലത്തായിരുന്നു എന്നാണു കേൾവി. രാജാധികാരഭ്രഷ്ടമായ കുടുംബം ഇപ്പോഴും കോട്ടയത്തു കുടമാളൂർ ഉണ്ടു്.

അമ്പലപ്പുഴെയുള്ള കൃഷ്ണസ്വാമിപ്രതിഷ്ഠയെപ്പററിയും ചില ഐതിഹ്യങ്ങൾ പ്രചാരത്തിൽ ഇരിക്കുന്നുണ്ടു്. അവിടെ പ്രതിഷ്ഠിച്ചിരിക്കുന്ന ബിംബം പണ്ടു കുറിച്ചി എന്ന സ്ഥലത്തു നിന്നുംകൊണ്ടുവന്നതായിട്ടാണു പ്രസ്താവം. കുറിച്ചിയിൽ ഈ ദേവനെ കൊണ്ടുവന്നതു ശബരിമലയ്ക്കു സമീപമുള്ള എരുമേലി എന്നിടത്തുനിന്നാണെന്നും ചിലർ പറയുന്നു. എരുമേലിയിൽ ഒരു ചേരിക്കലിൽ ഇപ്പോഴും അതിലേക്കു ചില ലക്ഷ്യങ്ങൾ ഉണ്ടത്രെ. അമ്പലപ്പുഴക്കാർ ശബരിമലയ്ക്കു പോയാൽ അവർക്കു അവിടെ പ്രധാനതയുണ്ടെന്നുള്ളതി

ൻെറ ആഗമം ഇതായിരിക്കുമോ? കുറിച്ചിയിൽ നിന്നു ബിംബം കൊണ്ടുവന്നതിൻെറ സ്മാരകമായിട്ടാണു ഇപ്പോഴും ചമ്പക്കുളത്തു മൂലക്കാഴ്ചയായി വള്ളംകളി നടക്കാറുള്ളതു എന്നു പറയുന്നു; കൂടാതെ കുറെക്കാലം മുമ്പുവരെ അമ്പലപ്പുഴ ഉത്സവത്തിൽ പടയണികൾ ചമ്പക്കുളത്തുകാരുടെ പടയണിനാൾ കിഴക്കേക്കെട്ടിൽ നിന്നു കൊക്കരൊക്കപ്പണിക്കർ കൃഷ്ണവിഗ്രഹംതന്നെ കോലമായി എടുത്തുവന്നിരുന്നതും ഇതിലേക്കു തെളിവായി പറയുന്നു. "മന്ദചേതാമുകുന്ദെ" എന്നു വൎണ്ണിതനായ ചെമ്പകശേരിരാജാവിനു ശ്രീകൃഷ്ണനെപ്പററിയുണ്ടായിരുന്ന ഭക്തിദാർഢ്യം എത്രമാത്രമായിരുന്നു എന്നു വിശേഷിച്ചു പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ.

നിത്യനിദാനം, ഉത്സവം മുതലായ കാൎയ്യങ്ങളിൽ തിരുവിതാംകൂർ ഗവൎമ്മെൻറു "പരിഷ്കാരം" എന്നു നാമകരണംചെയ്തു പല ഭേദഗതികളും വരുത്തിയിട്ടുണ്ടു. അവയുടെ സ്വരൂപനിരൂപണം അനുഭൂയമാനമാകയാൽ ആവശ്യമുള്ളതല്ല. ചെമ്പകശേരിരാജാവിൻെറ കാലത്തു തിരുവുത്സവം മുതലായതു എങ്ങിനെ നടന്നിരുന്നു എന്നുള്ളതു രസാവഹമായിരിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. പോരെങ്കിൽ ചരിത്രസാമഗ്രികളുടെ ദുസ്സഹമായ ക്ഷാമത്വം ഇതുമൂലം അല്പമെങ്കിലും പരിഹരിച്ചു എന്നു വന്നാൽ അതുമൂലമുള്ള പ്രയോജനവും അഗണ്യമല്ലല്ലൊ.

കുഞ്ചൻനമ്പിയാരുടെ നളചരിതം തുള്ളൽക്കഥയിൽ "നാരായണനുടെ കൊടിയേററുണ്ടിഹ" എന്നു തുടങ്ങുന്ന ഒരുത്സവവൎണ്ണന വായനക്കാൎക്കു സുപരിചിതമായിരിക്കും. അതും താദൃശങ്ങളായി നമ്പിയാർ ചെയ്തിട്ടുള്ള മററു പലവൎണ്ണനകളും അമ്പലപ്പുഴെ ക്ഷേത്രത്തിലെ സാഭവങ്ങളുടെ പ്രതിഛായകളാണെന്നു കവിധൎമ്മകിൎമ്മീരിതമായ രസപ്രവാഹത്തിൻെറ ചുവടേ നോക്കിയാൽ കാണാവുന്നതാകുന്നു.

താഴെ പ്രതിപാദിക്കുന്ന സംഗതികൾ എൻെറ കൈവശം കിട്ടിയ ഒരു പഴയ ഗ്രന്ഥത്തിൽനിന്നു സംഗ്രഹിച്ചിട്ടുള്ളതാകുന്നു. അതിൽ അമ്പലപ്പുഴെ തിരുവുത്സവത്തിൻെറയും വിജയബലിയുടെയും പള്ളിപ്പാനയുടെയുംമററും അസംപൂൎണ്ണമെന്നുതോന്നുന്ന കണക്കുകൾ കാണ്മാനുണ്ടു്. ഇതിൽ കൊല്ലം വൎഷം൯൭൭മാണ്ടു മേടഞായർ ൨൯൮-നു- എന്നു പള്ളിപ്പാനയുടെ കണക്കു കാണുന്ന സ്ഥിതിക്കു ഉത്സവം മുതലായവയെ സംബന്ധിക്കുന്ന കണക്കുകളും സമീപകാലത്തെ സ്ഥിതിയെ ലക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നതായി വിചാരിക്കുന്നതിൽ അപാകമില്ലല്ലൊ

ന്നു തോന്നുന്നു. ആകയാൽ ഉദ്ദേശം ൨൫൦ കൊല്ലങ്ങൾക്കു മുമ്പു
ണ്ടായിരുന്ന സംഗതികളെക്കുറിച്ചു പ്രകാശപ്രദമായ ഈ ഗ്രന്ഥം സ
ർവ്വദാ നമ്മുടെ ആദരവിനെ അർഹിക്കുന്നു.

ചെമ്പകശ്ശേരിരാജ്യത്തു നിവസിച്ചിരുന്ന ജനങ്ങൾ ഉത്സവ
ത്തിനു ഏൽപ്പിക്കേണ്ടതായി പലതുമുണ്ടായിരുന്നു. നാട്ടിൽ കുടി
പാർപ്പുകാരായ നെയ്ത്തുചെട്ടിമാർ ഒക്കെയും ൨൦ മുളം പുടവയോ പ
രാശിയോ വീതം കൊടിയേററിനു പത്തുദിവസം മുമ്പേ ഏൽപ്പിച്ചു
കൊടുക്കണം. തറിയിട്ടു നെയ്യുന്നു ഇല്ലെങ്കിലും ഇങ്ങനെ ചെയ്യാ
തെ തരമില്ല. എന്നു തന്നെയുമല്ല നിഷ്കൃഷ്ടയായി ഇങ്ങനെ ഏൽ
പ്പിക്കുന്നതിനു ഒരു പ്രായശ്ചിത്തമായി ചെട്ടിമാരോടു ഈവക ചോ
ദിക്കാൻ ഇടയാക്കിയാൽ കൊടുപ്പാനുള്ളതു ഇരട്ടിയായി കൊടുക്കണ
മെന്നും ഏർപ്പാടു ചെയ്തിരുന്നു. കുലിശ്ശമ്പളമുണ്ടായിരുന്ന നായന്മാ
രൊക്കെയും പപ്പത്തുപടല വിളഞ്ഞ വാഴയ്ക്കായും ൭൦ കെട്ടു ഇലയും
ഏൽപ്പിക്കേണ്ടതായുണ്ടായിരുന്നു. ആററിനു വടക്കെക്കരെ പാർപ്പു
കാരായ നായന്മാർ പത്തുവിൻനെയ്യും വാഴക്കുലയുമോ അല്ലെങ്കിൽ
൪൪ പണമോ വീതം കൊടുക്കേണ്ടതായുണ്ടായിരുന്നു. നുകംവെച്ചു
ഏരുമ ഒന്നുക്കു ഇടങ്ങഴി നെയ്യും പതിനഞ്ചിടങ്ങഴി തൈരുംവീതം
അളവേൽപ്പിക്കണം. എക്സൈസു വകുപ്പു വിസ്മരിക്കപ്പെട്ടിരു
ന്നില്ല. ചെത്തുതെങ്ങിൻെറ കണക്കനുസരിച്ചും തേങ്ങായിടുന്ന തെ
ങ്ങിൻെറ എണ്ണമനുസരിച്ചും ഈഴവർ രാശിയും പണവും കൊടു
പ്പാൻ ബദ്ധപ്പെട്ടിരുന്നു. ഉത്സവത്തിനുവേണ്ട പലവ്യഞ്ജനങ്ങൾ
എല്ലാം ഏൽപ്പിക്കേണ്ട ഭാരം നാട്ടിലുണ്ടായിരുന്ന കച്ചവടക്കാൎക്കാ
യിരുന്നു. പൌരസമത്വവാദം ചെമ്പകശ്ശേരി രാജാവു ഊൎജ്ജിത
പ്പെടുത്തിയിരുന്നതായി കാണുന്നു; എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഉത്സവ
ത്തിനു വെററിലക്കെട്ടും അടയ്ക്കായും ഏൽപ്പിക്കേണ്ടവരുടെ കൂട്ട
ത്തിൽ ചാക്കുണ്ണിമാപ്പിള എന്നും തോമ്മാപണിക്കരെന്നും രണ്ടു ക്രി
സ്ത്യാനികളുടെ പേരുകൂടി പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. ചെമ്പകശ്ശേരി
രാജ്യത്തുനിന്നും പുറനാട്ടുകളിലേക്കു മനുഷ്യങ്ങളെ? അയച്ചുകൊടുത്തി
രുന്നു. ആ മനുഷ്യങ്ങളും വെററിലക്കെട്ടും പാക്കും അയയ്ക്കു പതി
വായിരുന്നു. മുളയിടുന്നതിനു വേണ്ട ദ്രവ്യങ്ങളും കടുക, കർപ്പൂരം
ഇത്യാദി സാധനങ്ങളും പുറക്കാട്ടുനിന്നും, വിത്തു ചമ്പക്കുളത്തുനി
ന്നും, മലരും പുഷ്പാദികളും കാക്കാഴത്തുനിന്നും വരുത്തേണ്ടതായി പ
റഞ്ഞു കാണുന്നു. രാജാവിൻെറ കുലഗൃഹമായ കുടമാളൂർ നിന്നു എ
ള്ളും വരുത്തിയിരുന്നു. കൊടിയേററു തുടങ്ങി അകത്തെ ക്രിയകൾ
ക്കു വേണ്ടതായ നെല്ലു്, അരി മുതലായവ എല്ലാം പനച്ചിക്കാട്ടു മഠ

വും, തേങ്ങാ, നെയ്യ്, വെളിച്ചെണ്ണ മുതലായതു ആറവുപുറത്തുമററും ഏല്പിക്കുന്നതിന്നു ചുമതലപ്പെട്ടിരുന്നു. അന്നു ക്ഷേത്രത്തിലെ കോയ്മസ്ഥാനം വല്യവീട്ടിൽ (ഇപ്പോൾ വല്യമഠത്തിൽ എന്നു പറയുന്നു) പണിക്കർക്കായിരുന്നു. ഈ സ്ഥാനം ഇടക്കാലത്തു തിരുവിതാംകൂർ ഗവൺമെന്റു അനാദരിച്ചു പരിഷ്കാരം നടപ്പാക്കിയതു നിമിത്തം ആ കുടുംബക്കാർ ഗവൺമെന്റിനെ പ്രതിയാക്കി ആലപ്പുഴെ ജില്ലയിൽ വ്യവഹാരപ്പെട്ടു അനുകൂലമായി അടുത്ത കാലത്തു വിധി സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ളതായി അറിയുന്നു. കൊടിയേററുന്നാൾ കോയ്മയുടെ സ്ഥാനലക്ഷ്യമായ വടി ശാന്തിക്കാരൻ പൂജിച്ചു വെളിയിൽ കൊടുക്കുന്നതുമേടിച്ചുകൊണ്ടു പണിക്കർ രാജസന്നിധിയിൽചെന്നു പാണി കൊട്ടിക്കട്ടെയൊ എന്നു ചോദിക്കണം. അങ്ങനെ ആകട്ടെ എന്നു കല്പിച്ചാൽ (അങ്ങനെയല്ലാതെ കല്പന ഉണ്ടാകയില്ലല്ലൊ) അയാൾ ചെന്നുനിന്നു "മാരായന്മാരെ" (മാരാന്മാരെ)ക്കൊണ്ടു പാണികൊട്ടിക്കണം. കൊടിയേററുനാൾ ചക്കാലനായർ ഉത്സവത്തിന്നു വേണ്ട വെളിച്ചെണ്ണ നടയ്ക്കുവെയ്ക്കുന്നതു എടുത്തു വെയ്പിക്കേണ്ടതും കോയ്മയുടെ ചുമതലയാണ്. അക്കാലത്തു ക്ഷേത്രത്തിൽ സ്ഥിരമായി ഒരു കൊടിമരമുണ്ടായിരുന്നുവൊ എന്നു സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ കൊടിമരം മുറിക്കേണ്ട ദിക്കിൽ വേണ്ട ഒരുക്കുകളുടെ കാര്യം വിവരിച്ചു പ്രസ്തുതകണക്കിൽ കാണുന്നു. കൊടിമരത്തിന്നും കൊടികെട്ടുന്നതിന്നും വേണ്ടിയിരുന്ന കയറു ഹാജരാക്കേണ്ട ചുമതല പുറക്കാട്ടു ചെമ്പകശേരി അരയനായിരുന്നു. ആമേടക്കോയിമണ്ണാനായിരുന്നു ദിക്കുകൊടികൾ വെട്ടിക്കൊണ്ടുവരേണ്ടിയിരുന്നതു്. അരയനും മണ്ണാനും ചക്കാലനായക്കും ഈവകയ്ക്കുള്ള അനുഭവങ്ങൾ കൊടുപ്പാനുള്ള ബാദ്ധ്യത കോലത്തുനായർക്കായിരുന്നു. ഈ കോലത്തുനായർക്കു ഇതുകൂടാതെയും പല ചുമതലകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഉത്സവത്തിന്നു മുളയിടുമ്പോൾ അതിലേക്കു വേണ്ട മുളദ്രവ്യങ്ങളും ആറവുമണ്ണു മുതലായവയും കൊണ്ടുവരേണ്ടതും അയാൾ; കാക്കാഴത്തുനിന്നു പുഷ്പാദികൾ കൊണ്ടുവരേണ്ടതും അയാൾ; പള്ളിവേട്ടയ്ക്കു എഴുന്നള്ളിക്കുന്നതിന്നു മുമ്പായി കിഴക്കേനടയിൽ തെക്കേപുറം മുതൽ പടിഞ്ഞാറെ ഗ്രാമ്പിക്കലോളം അച്ചിമാരേക്കൊണ്ട് അടിച്ചുതളിപ്പിക്കേണ്ടതും അയാൾ; ഇങ്ങനെ പലതും കാണുന്നു. കോലത്തു് എന്നൊരു വീട്ടു് അമ്പലപ്പുഴെ ഇപ്പോഴുമുണ്ടു്. എന്നാൽ ഇക്കാലത്തു കോലത്തുകാക്കു മേൽ വിവരിച്ച ജോലികൾ ഒന്നുംതന്നെ ഇല്ല. മുള ഇടുന്നതിന്നു വേണ്ടതെല്ലാം കൊണ്ടുവരേണ്ടതു മുത്തേലത്തു നായരായിരുന്നു. ആ വീട്ടുകാക്കും ഇപ്പോൾ ഈ

പ്രാരബ്ധത്തിൽനിന്നു മോചനം സിദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നു. പിന്നെ ഒരു വിശേഷം കാണുന്നതു് അക്കാലത്തു എഴുന്നള്ളിക്കുന്നതിനും പൂജ കഴിക്കുന്നതിനും എമ്പ്രാന്മാൎക്ക തടസ്സമുണ്ടായിരുന്നില്ല എന്നുള്ളതാണു്. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ ഈവക കാൎയ്യങ്ങൾക്കു നമ്പൂരിമാരേ ആകാവൂ എന്നു വ്യവസ്ഥയുണ്ടു്. "എമ്പ്രാനപ്പം കട്ടുതിരിച്ചാൽ അമ്പലവാസികളൊക്കെക്കെക്കും" എന്നു നമ്പ്യാർ പറയുന്നതു് അമ്പലപ്പുഴെ ക്ഷേത്രത്തെത്തന്നെ സംബന്ധിക്കാവുന്നതാണെന്നു നമുക്കു ഗ്രഹിക്കാവുന്നതാകുന്നു. അധിവാസഹോമത്തിനു ഹവിസ്സു പാകം ചെയ്യുവനിരുന്നതു ഗുരുക്ഷേത്രത്തു നമ്പൂരിയായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഇല്ലം കുടമാളൂരാകുന്നു. സ്മാൎത്തവിചാരണ നടക്കുമ്പോൾ ആ ഇല്ലക്കാൎക്കു മീമാംസകസ്ഥാനമുണ്ടു്. ഇതു ചെമ്പകശ്ശേരിരാജാവു കല്പിച്ചുനൽകിയതാണത്രെ. അമ്പലപ്പുഴ ക്ഷേത്രത്തിൽ ഇപ്പോൾ പുഷ്പകന്മാർ ഇല്ല. മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന വാൎയ്യൎക്കും കാറാടിക്കും ഉള്ള അനുഭവങ്ങൾ കണക്കിൽ കാണുന്നുണ്ടു്. ഇതിൽ കാറാടി എന്നു പറയുന്നതു പുഷ്പകനുണ്ണിയെ ഉദ്ദേശിച്ചാണു്. കാറാടിയുണ്ണിയുടെ കുടുംബം കുടമാളൂരാണു്. ഇപ്പോഴും ഉണ്ടത്രേ.

ഇന്നത്തേപ്പോലെ അന്നും അത്തം കൊടിയേറ്റും തിരുവോണം ആറാട്ടുമായിരുന്നു. തന്ത്രം പുതുമന നമ്പൂരിക്കും കുടിയക്കോൽ നമ്പൂരിക്കും തന്നെ. ഉത്സവസദ്യയുടെ ക്രമവും ഗൌനിക്കത്തക്കതാകുന്നു. കൊടിയേറ്റുനാൾ ഊട്ടില്ല. പിറേറന്നാൾ ഉച്ചതിരിഞ്ഞു സദ്യയ്ക്കു ഇല വെയ്ക്കണം. അന്നു ഒരു കറിയും ചോറുമേ പതിവുള്ളു. അമ്പലവാസികൾ പൎയ്യന്തമേ സദ്യയുമുള്ളു. അത്താഴസ്സദ്യയുമുണ്ടായിരുന്നു. അമ്പലത്തിൽ ജോലി ചെയ്യുന്ന നായന്മാൎക്കു അന്നു അരി കൊടുത്തിരുന്നു. മൂന്നാം ഉത്സവത്തുനാൾ ഉദിച്ചു ഇരുപതടിയാകും മുമ്പെ അകത്തു ഇലവെയ്ക്കണം. അന്നു ഓരോ തവി നെയ്യും ഈരണ്ടു പപ്പടവും പഴവും വിളമ്പണം. നാലാമുത്സവസദ്യയ്ക്കു മൂന്നാമുത്സവത്തിന്റേതിൽ ഇരട്ടി നെയ്യുംപഴവും പപ്പടവും അനുവദിച്ചിരുന്നു. അന്നുതുടങ്ങി തൈരും വിളമ്പണം. അഞ്ചാമുത്സവത്തിനു മുമ്മൂന്നു തവി നെയ്യും, പപ്പടം പഴം പപ്പത്തു വീതവും ആകുന്നു. അന്നു തുടങ്ങി പഴക്കുല ചുററും തൂക്കിയാകുന്നു സദ്യ. ഭക്ഷണപ്രിയന്മാർ എന്തെങ്കിലും കൂടുതൽ ആവശ്യപ്പെട്ടാൽ അവൎക്കു മതിയാകുന്നതുവരെ കൊടുക്കണം. ആറാംദിവസം കൂട്ടിയുണ്ണുവാൻ പാലുകൂടി വേണമെങ്കിൽ കൊടുക്കണം. മൂലം, പൂരാടം, ഉത്രാടം ഈ ദിവസങ്ങളിൽ പാൽ, നേൎച്ച്, പഴം, പപ്പടം, പഞ്ചസാര ഇവ മതി എന്നു പറയുന്നതു വരെ വിളമ്പിക്കൊള്ളണം. തിരുവോണ

ത്തുനാൾ ഇതിനൊക്കെ പുറമേ തേച്ചു കുളിക്കാൻ കൂടികൊടുക്കണം. രണ്ടാമുത്സവം തുടങ്ങി ആറാട്ടുവരെ അത്താഴത്തിനു കാച്ചിയമോരും ഉപ്പുകറിയും വ്യവസ്ഥ. ഒരു പക്ഷെ ഭക്ഷ്യപദാർത്ഥങ്ങളുമായി ഉച്ചയ്ക്കു പടവെട്ടി വംശക്കേടുഭവിച്ചവരുടെ കുക്ഷിയെക്കുറിച്ചു ദയാമയമായ ഒരു കടാക്ഷം ഈ ഏറ്റപ്പാടിൽ അന്തർഭവിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നു. ആഹാരമുഷ്ടിയുദ്ധത്തിൽ പിന്മാറാത്തവരെ കരുതിയായിരിക്കണം "പത്തുറുംതൈരുമെടുക്കരുതായ്കയുമില്ല" എന്നു കാച്ചിയ മോരിൻെറ സ്ഥാനത്തിൽ ഒരു പക്ഷാന്തരവിധി ചേർത്തിരിക്കുന്നതു്. "അത്താഴത്തിനു കാച്ചിയമോരും" ഇത്യാദി ഘോഷയാത്ര തുള്ളലിൽ ഉള്ള ഭാഗം ഇവിടെ സ്മരണീയമാകുന്നു. ചോതിനാൾ തുടങ്ങി നായന്മാൎക്കും രണ്ടുനേരവും സദ്യയുണ്ടായിരുന്നു. ആഹാരസാധനങ്ങൾ മാർജ്ജാര ചോരൻെറ ആക്രമണത്തിൽ നിന്നു രക്ഷിക്കുന്നതിനും പ്രത്യേകം ഏറ്റപ്പാടു ചെയ്തിരുന്നു. "പൂച്ചനോക്കുന്ന പട്ടൎക്കു ചോറിടങ്ങഴി മുക്കാൽ" എന്നു കണക്കു കാണുന്ന സ്ഥിതിക്കു പ്രസ്തുത വ്യവസ്ഥയുടെ ഭദ്രതയെ പററി സന്ദേഹത്തിന്നു് അവകാശമില്ലല്ലൊ.

ഉത്സവത്തിൽ വരുന്നവൎക്കു കഞ്ഞിവെച്ചു കൊടുത്തിരുന്നതായും കാണുന്നു. കഞ്ഞിവെച്ചിരുന്നതു ഉണ്ണിമാരായിരുന്നു. അന്നു ഉത്സവത്തിനു ചാക്യാർകൂത്തു നടപ്പുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ വളരെനാളായി അതു നടപ്പില്ല. അതു കുഞ്ചൻനമ്പിയാരു നിമിത്തം നിന്നുപോയി എന്നാണു് ഐതിഹ്യം.

പ്രസ്തുത ഗ്രന്ഥത്തിൻെറ മറെറാരു ഭാഗത്തു ടി ക്ഷേത്രത്തിലെ നിത്യപൂജയുടെ രീതിയെ കാണിക്കുന്ന സാമാന്യമായ ഒരു കണക്കുകൂടി കാണുന്നുണ്ടു്. ദേവസ്വം ഊട്ടുകൾ വഴിപോക്കൎക്കു മാത്രമോ അഥവാ ഇരിപ്പുകാൎക്കുകൂടിയോ ഏപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതു് എന്ന സംഗതി വാദപ്രതിവാദവിഷയമായി മിസ്റ്റർ രാമചന്ദ്രറാവിൻെറ റിപ്പോർട്ടിൽ കണ്ടിട്ടുള്ളതായി ഓൎക്കുന്നു. മററുള്ള ക്ഷേത്രങ്ങളിലെ കാൎയ്യം എങ്ങനെയിരുന്നാലും അമ്പലപ്പുഴ ക്ഷേത്രത്തിലെ വ്യവസ്ഥ പ്രസ്തുത റിക്കാൎട്ടിൽ നിന്നു വ്യക്തമാകുന്നുണ്ടു്. അവിടം താഴെ ഉദ്ധരിക്കുന്നു.

"സങ്കീൎത്തനം ചൊല്ലുന്ന ബ്രാഹ്മണൎക്കും വഴിപോക്കരാകുന്ന ബ്രാഹ്മണൎക്കും അമ്പലവാസികൾക്കും ഗോസ്വാമികൾക്കും പൂമാല കെട്ടുന്ന പണ്ടാരങ്ങൾക്കും ഉച്ചയ്ക്കു ഊട്ടാകുന്നു. വഴിപോക്കരു് അന്തിക്കു വരുകിൽ അവരെ അത്താഴമൂട്ടുകയും വേണം. വഴിപോക്കൎക്കു വന്ന ദിവസവും പിറേറദിവസവും മൂന്നാംദിവസവും ഒരുനേരം ചോറുണ്ടു്. നാലാംദിവസം തുടങ്ങി ബ്രാഹ്മണരെങ്കിൽ സങ്കീൎത്ത

നം ചൊല്ലിയാൽ ചോറുണ്ട്. ബ്രാഹ്മണരല്ലാത്തവർ നാലാംദിവസം പോയിക്കൊള്ളുകേവേണ്ടു...ഈ ഊട്ടൊക്കെ ക്ഷേത്രത്തിൽ ഒന്നാണു്. അതു നിവേദ്യംവെച്ചു നിവേദിച്ചിട്ട് ഊട്ടുന്നു." ഇതിൽനിന്നു വഴിയൂട്ടുരാജാധികാരവിഷയമല്ലാതെ ദേവസ്വം സംബന്ധിച്ചല്ലായിരുന്നു എന്നും സ്ഥിരനിവാസികളായിരുന്ന ബ്രാഹ്മണർക്ക് ഊട്ടു ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നും ബ്രാഹ്മണേതരന്മാർക്കും വഴിയൂട്ടുണ്ടായിരുന്നു എന്നും വിശദമാകുന്നുണ്ടല്ലൊ.

ഇങ്ങനെ പൂർവ്വകാലകഥാപ്രസംഗം. എത്രയോ സംഗതികൾ ഇപ്പോൾ തന്നെ കാലകല്ലോലമാലകളിൽ കലങ്ങിപ്പോയിരിക്കുന്നു. എത്രയോ വ്യവസ്ഥകൾ വിനാശശാസനപത്രത്തെ പ്രതീക്ഷിച്ചു തിരോഭവിപ്പാൻ സജ്ജമായി നില്ക്കുന്നു. അതീതകാലങ്ങളിലെ ജനസമുദായജീവിതക്രമത്തെ ഗ്രഹിക്കുവാൻ ദൃഷ്ടിപ്രസരം സമ്പാദിച്ചു തരുന്നതാണല്ലൊ യഥാർത്ഥചരിത്രം. അതിലേക്കു ഈ പ്രബന്ധം അനുകൂലിക്കുന്നു എങ്കിൽ ഈ യത്നം നിഷ്ഫലമല്ല. നോക്കുക! മുമ്പു ജനസമുദായം എത്ര ദൃഢമായ പരസ്പരസഹകരണത്തോടു കൂടി മഹത്തായ കാര്യങ്ങൾ സാധിച്ചുപോന്നിരുന്നു! ദേവന്മാരെ പററി ഹിന്ദുക്കളുടെ ഭക്തിപാരവശ്യം എത്രമാത്രമായിരുന്നു! ഒന്നോ രണ്ടോ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ അനന്യാശ്രയമായ പൌരുഷംകൊണ്ടു അവർ മേൽമീശ വെച്ചു ശൌര്യപാരമ്യനിധിഭാവം അഭിനയിച്ചിരുന്നാലും ഒന്നും നടന്നിരുന്നതായി തോന്നുന്നില്ല. എല്ലാം പൊതുജനങ്ങളുടെ ഗാഢമായ സഹകരണത്തെ അവലംബിച്ചു നിർവ്വഹിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു.

ശ്രമാംബുഭി സ്തിമിതമുഖഃ കശാതടിൽ
പ്രശോഭിതഃ പ്രകടിത ശംഖ നിസ്വനഃ
ഘനാഘന പ്രതിമതനുഃ ശുഭായനഃ
കൃപാമൃതം കിരതുസ പാർത്ഥസാരഥിഃ.

* അദ്ധ്യാപകവൃത്തി.

(കിളിപ്പാട്ട്.)

(എൻ. കുമാരനാശാൻ.)

മുഴമേഘത്തിൻ മുകൾഭാഗത്തു വെള്ളിച്ചിറ-
കഴകിൽ പരത്തുന്ന ഹംസത്തിൽ തൂമിന്നലായ്
വഴിയും കൃപയോടും കാണ്മവിൻ ശ്രീകേരള-
മൊഴിമാതാവിൻ ദിവ്യസാന്നിദ്ധ്യം മാന്യന്മാരേ.
സ്വച്ഛമാം സുരലോകസീമയിൽ ശ്രീമെത്തും ത-
ന്നച്ഛമാം സ്ഥാനം വെടിഞ്ഞുഴറിപ്പോന്നാൾ ദേവി,
നിശ്ചയം നിജഭക്തർ കേണീടും ദിക്കിലെത്തും
സ്വച്ഛന്ദം, സ്നേഹപരാധീനകൾ ദേവതകൾ.
ശങ്കവേണ്ടതുമല്ല നിങ്ങൾക്കായ് ദേവിമുഖ-
പങ്കജം വിടർന്നോലും മാധുരിയാമനുഗ്രഹം
മാങ്കൊമ്പിൽ മറഞ്ഞിരുന്നിമ്പമായ് പാടീടുമി-
പ്പൂങ്കുയിലിന്റെ നീണ്ടരാഗത്തിൽ കലരുന്നു.
കേൾക്കുവിൻ കൌതുഹലം കൈക്കൊണ്ടു മൃദുവാമ-
വാക്കുകൾ ഹിതമിതാക്ഷരങ്ങൾ വരിഷ്ഠങ്ങൾ.
ഉൾക്കാമ്പുല്ലസിപ്പിക്കുമതുകളാധിച്ചൂടാൽ
ശുഷ്കമാം ശ്രോത്രസിരതന്നെയും തണുപ്പിക്കും.
"മംഗലം വത്സന്മാരേ വഞ്ചിലക്ഷ്മിയാൾ വാഴും
തുംഗമാം മണിസൌധം താങ്ങീടും സ്തംഭങ്ങളേ!
ഗുരുനാഥന്മാർ നിങ്ങളെനിഷ്ടകുമാരന്മാ-
രരുളു ബോധിക്കുമതീവിധമൊന്നുകൊണ്ടും.
വാടിയും വിളറിയും കാണ്മെന്തു കഷ്ടം! കാന്തി-
ധാടിയിൽ നീന്തിടേണ്ടും നിങ്ങടെ മുഖാംബുജങ്ങൾ.
പേടിവേണ്ടാ നിങ്ങളെ ദുർഭിക്ഷരക്ഷസ്സിന്റെ
ചൂടേറും കുക്ഷിപോലും ദഹിയാ ഗുരുതാപത്താൽ.
കേടണച്ചിടാ നിങ്ങൾക്കൊപ്പത്തു ഗുണമേലും
ഹാടകം കത്തിപ്പോകില്ലഗ്നിയിലെറിഞ്ഞാലും
മറിച്ചുമതങ്ങതിൻ മാറ്റേറാൻ ചിലകാലം

---

* പറവൂർ അദ്ധ്യാപകമഹായോഗത്തിൽ വായിച്ചതു്.

വായിക്കയില്ലെങ്കിൽ നിനവുകളെല്ലാം സൂക്ഷിച്ചുവച്ചു ഞാൻ വലുതാകുമ്പോഴ് വായിക്കും. പക്ഷെ പട്ടക്കാരൻ ഞാൻ എവിടെയാണെന്ന് അറിഞ്ഞുകൂടയെങ്കിലോ? മുതൽപ്പേരേ! മുതൽപേരങ്ങത്തേ! ഞാൻ ഒന്നുപറഞ്ഞാൽ കേൾക്കുമോ?

മുതൽപേർ;—ആരെടാ? പെരുവഴിയിലെന്നെ ഉറച്ചു വിളിക്കുന്നതു്? ഓഹോ! നീയോ? എരപ്പാളിച്ചെക്കാ!

അച്ചു:—നിങ്ങൾ മുതൽപേരങ്ങുന്നല്ലേ? എല്ലാർക്കും നിങ്ങളെക്കൊണ്ടല്ലാതെ കഴിയുമോ?

മുതൽ:—(രസിച്ചിട്ടു്) ശരി, ശരി, അല്ലാതെ പററില്ല.

അച്ചു:—തമ്പുരാൻെറ പട്ടക്കാർ നിങ്ങൾ പറഞ്ഞാൽ കേൾക്കുമോ?

മുതൽ:—കേട്ടേതീരു. നാരായണ! അല്ലെങ്കിൽ കാണിച്ചു—

അച്ചു:—ഈ കിളിവാതലിൽ ഇരിക്കുന്നതു് അച്ചുവാണെന്നു പട്ടക്കാരനോടു നിങ്ങൾ പറയാമൊ?

മുതൽ:—അതുകൊണ്ടു് എന്തു ഗുണം?

അച്ചു:—എൻെറ പേൎക്കു് ഒരു കത്തുണ്ടെങ്കിൽ—

മുതൽ:—നിൻെറ പേൎക്കു കത്തോ? ആരാനും നിനക്കു് എഴുതുമൊ?

അച്ചു:—തമ്പുരാൻ എഴുതുന്നെങ്കിൽ.

മുതൽ:—ഹാ! ഹാ! എന്തുപൈത്യാറ ചെറുക്കനാണുനീ? ഹാ! ഹാ! തമ്പുരാൻ നിൻെറ വലിയചങ്ങാതിയാണല്ലേ! നിന്നെ കാണാഞ്ഞു ദുഃഖിച്ചിരിക്കയാണു തമ്പുരാൻ, തിട്ടംതന്നെ. നാളെ വരെ കാത്തിരി. നിൻെറ പേൎക്കുള്ള തിരുവെഴുത്തുകിട്ടും.

അച്ചു:—മുതൽപേരങ്ങുന്നേ! നിങ്ങളെന്താ ഇങ്ങനെയൊക്കെ പറയുന്നതു്? മുഷിഞ്ഞിട്ടാണൊ?

മുതൽ:—ദൈവത്താണെ! മുഷിഞ്ഞിട്ടുതന്നെ. നീ തമ്പുരാനു് എഴുത്തയയ്ക്കയൊ! മാത്രു ഈയിടെ ഒന്നു പൊങ്ങിപ്പോയി! കുറെ കാശ്ശു കയ്യിൽ വന്നപ്പോഴേക്കു തമ്പുരാക്കന്മാരും പ്രഭുക്കളുമെന്നായി അവൻെറ വീട്ടുകാൎക്കു സംസാരം . എൻെറ കയ്യിലൊന്നു കിട്ടട്ടെ. ഞാൻ ഒന്നു് ആടിക്കാം. തമ്പുരാൻെറ തിരുവെഴുത്തു നിൻെറ വീട്ടിലയപ്പിക്കാം: തിട്ടംതന്നെ!

അച്ചു:—വേണ്ട വേണ്ട; നിങ്ങൾ അതിനുവേണ്ടി ബുദ്ധിമുട്ടണ്ടാ.

മുതൽ:—എന്തുകൊണ്ടെടാ? ഞാൻ തമ്പുരാനോടു് അറിയിക്കാം. പിന്നെ ഒട്ടും താമസമില്ല- തിരുമനസ്സിലെ തവണക്കാരിലൊരാൾ നിൻെറ വൎത്തമാനം അന്വേഷിക്കാൻ വരും. മാത്രുവിൻെറ ധിക്കാരം ചില്ലറയല്ല. തമ്പുരാൻ അതറിഞ്ഞാൽ അവൻെറ ചങ്ങാതിത്തനം ഒന്നൊടുങ്ങും. [പോയി]   (തുടരും)

നമ്മുടെ ചില ന്യായങ്ങൾ.

[മഹാകവി, അഴകത്തു പത്മനാഭക്കുറുപ്പ്]

(൧) "കൈമുതികന്യായം"

ഏതെങ്കിലും ഒരു കാൎയ്യം അശക്തനായ ഒരുവന്നു സാധിക്കത്തക്കതാണെങ്കിൽ, വേണ്ടെടത്തോളം ശക്തിയുള്ളവൻ ആ കാൎയ്യം പ്രയാസംകൂടാതെ നിൎവ്വഹിക്കുമെന്നുള്ള വിശ്വാസത്തിന് "കൈമുതികന്യായം" എന്നു പറയപ്പെടുന്നു.

(൨) "കരകങ്കണന്യായം"

"കങ്കണം" എന്നു പറഞ്ഞാൽതന്നെ അതു കൈയിൽ ഇടാനുള്ള ആഭരണമാണെന്ന് എവൎക്കും അറിയാമെന്നിരിക്കെ "കരകങ്കണം" (ഹസ്തകങ്കണം) എന്നു വിവരിച്ചു പറയുന്നതു് അനാവശ്യമാണെന്നു സാധാരണ തോന്നിയേക്കാം. എന്നാൽ ഈ ആഭരണം കൈയിൽനിന്നു വേർപെട്ടിരിക്കുമ്പോഴും അതു "കങ്കണം" തന്നെ. അതിനാൽ "കരകങ്കണം" എന്ന പ്രയോഗം കങ്കണത്തിന്നു കൈയുമായുള്ള സാഹചൎയ്യത്തെ ദ്യോതിപ്പിക്കുന്നതു കൊണ്ടു് ഈ മാതിരി പ്രയോഗങ്ങൾക്കു "കരകങ്കണന്യായം" എന്നുപേർ

(൩) "അന്ധഗോലാങ്ഗുലന്യായം"

അന്ധനായ ഒരു വഴിപോക്കൻ തന്റെ ബന്ധുഗൃഹത്തിലേക്കു പോകാനായി പുറപ്പെട്ടു, യദൃച്ഛയാവഴി തെററി ഒരു കൊടുംകാട്ടിൽ അകപ്പെട്ടു വിഷമിക്കുമ്പോൾ ദുർബുദ്ധിയായ മറെറാരു പാന്ഥൻ അതുവഴി ചെന്നുചേൎന്നു അയാൾ ആ സാധുവായ കുരുടനെക്കുറിച്ചു അനുകമ്പയുള്ളവനാണെന്നു നടിച്ചുകൊണ്ടു "മാന്യസുഹൃത്തേ! നിങ്ങൾ എന്താണ് ഇവിടെ വല്ലാതെനിന്നു വിഷമിക്കുന്നതു്" എന്നു ചോദിച്ചതുകേട്ടു, സന്തുഷ്ടചിത്തനായ അന്ധൻ, തനിക്കു്, അടുത്തുള്ള ഗ്രാമത്തിലേക്കു പോകേണ്ടതത്യാവശ്യമാകയാൽ അതിനു തന്നെ ഒന്നു സഹായിച്ചാൽ കൊള്ളാമെന്നു ആ ദുർബുദ്ധിയോടപേക്ഷിച്ചു. അപ്പോൾ ആ ഘാതുകൻ ആ പാവത്തിനെ ചതിക്കണമെന്നു കരുതി അവിടെ മേഞ്ഞുകൊണ്ടുനിന്ന ഒരു പശുവിനെ പിടിച്ചുകൊണ്ടുവന്നു അതിന്റെ വാൽ അന്ധന്റെ കൈയിൽ സമൎപ്പിച്ചിട്ടു "മുറുകെപിടിച്ചുകൊള്ളണം"മെന്നും, "ഈ പശു നിങ്ങളെ നിർദ്ദിഷ്ടപ്രദേശത്തു കൊണ്ടുവിട്ടു"മെന്നും, "ഇതിന്റെ പിന്നാലെ പോയാൽ മതി"യെന്നും പറഞ്ഞു വിശ്വസിപ്പിച്ചു. ശുദ്ധഹൃ

ദയനായ അന്ധൻ ആ വഞ്ചകൻെറ വാക്കിനെ വിശ്വസിച്ചു പ്രവൃത്തിക്കയും, അതുനിമിത്തം വിരണ്ടുചാടിയ പശു അയാളെ അപകടത്തിൽ ചാടിച്ച് അയാൾക്ക പലതരത്തിലുള്ള കഷ്ടതകൾക്ക ഇടയാകയുംചെയ്തു. ഈവിധമുള്ള സംഭവത്തെ "അന്ധഗോലാങ്ഗൂലന്യായം" എന്നുപറയുന്നു.

(൭) "ദഗ്ദ്ധപത്രന്യായം."

ചില ഇലകൾ തീകത്തി കരിഞ്ഞുപോയാലും അതിൻെറ ആകൃതി ഭേദപ്പെടാതെ ഇരുന്നേക്കാം; എന്നാൽ അതിൻെറ ആദ്യാവസ്ഥയിലുള്ള ഫലം ദഹനാനന്തരമുള്ള രൂപത്തിൽനിന്നു സിദ്ധിക്കുന്നില്ല. ഇത്തരം ന്യായങ്ങൾക്കാണ് "ദഗ്ദ്ധപത്രന്യായം" എന്നുപറയുന്നതു്.

(൮) "അന്ധപംഗുന്യായം."

കുരുടനു കാണാൻ മേലാ. മൊണ്ടിക്കു നടപ്പാനും മേലാ. അതിനാൽ വഴിയാത്രചെയ്യുന്ന വിഷയത്തിൽ രണ്ടാളും അസ്വതന്ത്രന്മാരാണ്. എന്നാൽ കാൽ മുടന്തുള്ളവൻ അന്ധൻെറ ചുമലിലിരുന്നുകൊണ്ടു പോകുന്നതായാൽ, അന്യോന്യസഹായംകൊണ്ടു രണ്ടുപേൎക്കും അഭിലാഷപൂൎത്തി വരുമെന്നുള്ള അവസ്ഥയാണ് "അന്ധപംഗുന്യായം."

(൯) "സ്ഥാലീപുലാകന്യായം."

അരിവയ്പുകാരൻ, അടുപ്പിൽ ഇരിക്കുന്ന പാത്രത്തിൽനിന്ന് രണ്ടോ നാലോ വറ്റെടുത്തു പരിശോധിച്ച് ആ പാത്രത്തിലുള്ള ഭക്ഷണപദാൎത്ഥത്തിൻെറ എല്ലാം പാകം നിശ്ചയിക്കുന്ന സമ്പ്രദായത്തിനു "സ്ഥാലീപുലാകന്യായ"മെന്നുപറയുന്നു.

(തുടരും.)

ചിഹ്നനം.

(തുടൎച്ച)

[മുക്കോൎത്തു കുമാരൻ]

ഭിത്തിക (:) രോധിനിയെക്കൊണ്ടു കുറിക്കുന്നതിനേക്കാൾ അധികം വിരാമം ആവശ്യമുള്ള സ്ഥലത്താണു ഭിത്തിക ചേൎക്കേ. ഏതായാലും രോധിനിക്കു പകരം ഭിത്തിക ചേൎപ്പാൻ പാടില്ലാത്തതാകുന്നു.

ഭിത്തിക ചേൎക്കേണ്ടുന്ന ചില പ്രത്യേകസ്ഥലങ്ങളുണ്ട്.

(1) വല്ലതും പറഞ്ഞുവെച്ചതിന്റെ ശേഷം അതിനെ കുറേ ക്കൂടി വിവരിപ്പാനോ വിശദമാക്കാനൊ വേറെ വാക്യമൊ വാചകമൊ ആവശ്യമുണ്ടെന്നു കാണുമ്പോൾ രോധിനി ചേൎക്കുന്നു.

ഉദാ: i "മലയാളത്തിൽ ഇക്കാലത്തു വിദ്യാവിഷയമായ ഒരു അഭ്യുത്ഥാനം ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതു് ഒരു ശുഭലക്ഷണം തന്നെ: എത്ര താണനിലയിലിരിക്കുന്നവരിലും അനക്ഷരജ്ഞന്മാർ കുറയും; വൎത്തമാനപ്പത്രങ്ങളും വായനശാലകളും സഭകളും നാടോടെ പരന്നു; ഏതു കുഗ്രാമത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു നോക്കിയാലും ഒന്നുരണ്ടു കവികൾ ആ നാട്ടുകാരായി കാണാതിരിക്കയില്ല; ഓരോ വിഷയത്തിന്റെയും ഓരോ സംഘത്തിന്റെയും യോഗക്ഷേമങ്ങൾ അന്വേഷിച്ചു് അഭിവൃദ്ധിനേടുന്നതിലേക്കു, മാസികകൾ ഏൎപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്."

ഈ ഉദാഹരണത്തിൽ ആദ്യത്തെ വാക്യത്തിൽ പറഞ്ഞ അഭ്യുത്ഥാനത്തെ ശേഷമുള്ള വാക്യങ്ങളെക്കൊണ്ടു വിശദപ്പെടുത്തുന്നു.

ii പ്രബന്ധരചനയ്ക്കു വ്യാകരണം അത്യാവശ്യമാകുന്നു: അതില്ലാഞ്ഞാൽ പ്രബന്ധം അമരമില്ലാത്ത ബോട്ടുപോലെ ഇരിക്കും.

iii താഴെ പറയുന്ന സംസ്കൃതവാചകങ്ങളും അവ്യയങ്ങളും ഭാഷയിൽ നടപ്പായിട്ടുണ്ടു്: മനസാ വാചാ, രൂപേണ, ഭാഗ്യവശാൽ, പ്രതിബന്ധ്യാ, ക്രമേണ, ഏവഞ്ച, പുനശ്ച, പ്രത്യുത.

(2) സാക്ഷാൽ കഥനങ്ങളെയും അന്യഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്നു് ഉദ്ധരിച്ച വാക്യങ്ങളെയും വാചകങ്ങളെയും പ്രവേശിപ്പിക്കുന്നതു ഭിത്തികയോടുകൂടിയായിരിക്കണം. ഇതോടുകൂടി ചിലപ്പോൾ ഒരു രേഖയും ഉണ്ടായിരിക്കും.

ഉദാ:—രണ്ടെഴുത്തുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നവയിൽ ഒന്നിന്റെ തൎജ്ജിമ ഇതായിരുന്നു: "കുട്ടൻ ഇവിടെ നിന്നു പോയ ദിവസം രാത്രി എന്നെ സിക്രട്ടേരിയററിൽ നിശ്ചയിച്ചതായി ഗിൽഹാം സായ്പിന്റെ ഒരു് എഴുത്തു കിട്ടി.........."

(3) നേരെ വിപരീതങ്ങളായ രണ്ടു് ആശയങ്ങളെ കുറിക്കുന്ന രണ്ടു വാക്യങ്ങൾ ഭിത്തികകൊണ്ടു വേർപെടുത്തണം.

ഉദാ: "തെററു വരുന്നതു മനുഷ്യൎക്കു സഹജമാണു്: ക്ഷമിക്കുന്നതു ദേവന്മാൎക്കു സഹജമാണു്."

(4) ചില സംഗ്രാഹകാഖ്യകങ്ങളെ ഉപേക്ഷിച്ചു് ആ സ്ഥാനങ്ങളിൽ ചിലപ്പോൾ ശക്തിക്കുവേണ്ടി ഭിത്തിക ചേൎക്കും.

ടിനിൽക്കുന്നു. ഈ കൃതിയിലെ രീതി പ്രൌഢതയും ഔജ്ജ്വല്യവും ഏറിയ ഗൌഡിയാകുന്നു. ഭോജരാജാവിന്റെയും അനന്തഭട്ടന്റെയും കവിതാരീതികൾ എത്രമാത്രം ഭിന്നങ്ങളാണെന്ന് അറിയുവാൻ ഒരു ഉദാഹരണം കാണിക്കാം.

"ലക്ഷ്മീം തനോതുനിതരാമിതരാനപേക്ഷ—
മംഘ്രിദ്വയംനിഗമശാഖിശിഖാപ്രവാളം
ഹൈരംബമംബുരുഹഡംബരചൌര്യനിഘ്നം
വിഘ്നാദ്രിഭേദശതധാരധുരന്ധരംനഃ (ഭോ; ച;)

"തുഹിനകിരണവംശസ്ഥലമുക്താഫലാനാം
വിപുലഭുജവിരാജദ്വീര്യലക്ഷ്മീവിലാസാം
ഹസിതസുരപുരശ്രീരസ്തിസാഹസ്തിനാഖ്യാ
രിപുജനദുരവാരാ രാജധാനീകുരൂണാം." (ഭാ: ച:)

(തുടരും.)

നമ്മുടെ ചില ന്യായങ്ങൾ.

(തുടർച്ച)

(മഹാകവി, അഴകത്തു പത്മനാഭക്കുറുപ്പ്.)

൧. "ദണ്ഡാപൂപന്യായം."

പലഹാരക്കടയിൽ, പലഹാരങ്ങൾ കോർത്തിടുന്ന കമ്പിന്റെ ഏതാനുംഭാഗം എലി കരണ്ടിരിക്കുന്നതായി കണ്ടിട്ട്, ആ ഭാഗത്തുണ്ടായിരുന്ന അപ്പവുംകൂടി മൂഷികൻ ഭക്ഷിച്ചിരിക്കുമെന്നുള്ള അനുമാനം. ഈ മാതിരി അധ്യാരോപത്തിനെയെല്ലാം "ദണ്ഡാപൂപന്യായം" എന്നു വ്യവഹരിക്കുന്നു.

൨. "അന്ധഗജന്യായം."

ആനയെ കണ്ടിട്ടില്ലാത്ത ചില കുരുടന്മാർകൂടി ആനയുടെ ആകൃതിയെപ്പററി വാദപ്രതിവാദം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കെ, സംശയനിവൃത്തിക്കായി അവരൊരു നാട്ടാനയുടെ അടുക്കൽ ചെന്നുചേന്നു. അപ്പോൾ അവരിൽ ഒരുത്തൻ തന്റെ കൈകൊണ്ട് ആനയുടെ കാലിൽ തടവി നോക്കീട്ട്, ആനയുടെ ആകൃതി തൂണുപോലെയാണെന്നു പറഞ്ഞു. മറെറാരാൾ അതിന്റെ വാലിൽ പിടിച്ചിട്ട് "ആന ഒരു വടംപോലെയാണു" എന്നു വാദിച്ചു.

വേറൊരാൾ അതിന്റെ ചെവിയിൽ എത്തിപ്പിടിച്ചുംകൊണ്ടു് ആദ്യംപറഞ്ഞ അഭിപ്രായം രണ്ടും അബദ്ധമാണെന്നും ആന ഒരു മുറംപോലെയാണെന്നും തർക്കിച്ചു. നാലാമതൊരുവൻ തുമ്പിക്കൈയിൽ തപ്പിക്കൊണ്ടു "നിങ്ങൾ പറഞ്ഞതെല്ലാം വിഡ്ഢിത്തമാണു്, ആനയുടെ ശരിയായ ആകൃതി പാമ്പിന്റെ രൂപത്തോടു സാദൃശ്യമുള്ളതാണു്" എന്നിങ്ങനെ അവരവർക്കു കിട്ടിയിടത്തോളം അറിവുകൊണ്ടു തീരുമാനിക്കയാണു ചെയ്തതു. സൂക്ഷ്മജ്ഞാനമില്ലാതെ ഏതെങ്കിലും ഒരു സംഗതിയെപ്പറ്റി സിദ്ധാന്തവാദം ചെയ്യുന്ന രീതിക്കു "അന്ധഗജന്യായം" എന്നു പറയുന്നു.

൯. "പങ്കപ്രക്ഷാളനന്യായം"

കാലിൽ ചെളി പുരട്ടി പിന്നീടു കഴുകിക്കളവാൻ ശ്രമിക്കുന്നതിൽ ഭേദം (ഒഴിഞ്ഞുപോകാൻ സാധിക്കുമെങ്കിൽ) ചേറുപുരളാതെ സൂക്ഷിച്ചു നടക്കയാണു നന്നു് ഈ ഗുണദോഷമാണു് പങ്കപ്രക്ഷാളനന്യായത്തിൽനിന്നു ഗ്രഹിക്കേണ്ടതു്.

൧൦. "ലൂതാതന്തുന്യായം"

എട്ടുകാൽപൂച്ചി, അതിന്റെ ഇച്ഛയ്ക്കു തക്കവണ്ണം നൂൽ നിർമ്മിച്ചു് അതുകൊണ്ടു വലകെട്ടി അതിൽ വിശ്രമിച്ചു് ഒടുവിൽ ഉപസംഹരിക്കുന്നതുപോലെയാണു് ഈശ്വരൻ സൃഷ്ടിരക്ഷാദികളെ നടത്തുന്നതു് എന്നു താല്പര്യം.

൧൧. "ബീജാങ്കുരന്യായം"

വിത്തിൽനിന്നു പയിരോ പയിരിൽനിന്നു വിത്തോ എന്നുള്ള സന്ദേഹമത്രേ "ബീജാങ്കുരന്യായം" (അണ്ടിയോ മൂത്തതു മാങ്ങയോ മൂത്തതു എന്നപോലെ)

൧൨. "ശൃംഗഗ്രാഹികാന്യായം."

ചില മൂരികാളകളും മറ്റും പിണങ്ങുമ്പോൾ, എങ്ങനെയെങ്കിലും അതിന്റെ ഒരു കൊമ്പിൽ പിടികൂടിയാൽ മറ്റേക്കൊമ്പിൽ പിടിപ്പാൻ വിഷമതയില്ലെന്നു താല്പര്യം.

൧൩. "കാകതാലീയന്യായം."

പനയിൽ നില്ക്കുന്ന പനമ്പഴം കണ്ടിട്ടു് അതിന്മേൽ കാക്കയ്ക്കു് അഭിരുചിയുണ്ടാകയും, തന്നിമിത്തം ആ ജന്തു പനയുടെ ചോട്ടിൽ പറന്നെത്തിയപ്പോഴേക്കു പനയിൽനിന്നു് ഒരു പഴം അടർന്നുവീഴുകയും ചെയ്യുന്ന യാദൃച്ഛികസംഭവമത്രേ "കാകതാലീയന്യായം."

(തുടരും)

പ്രാചീനഗ്രന്ഥമാല.

*ശാസ്താങ്കം.

(കൺടാന്മാർ സമ്പ്രദായം)

1. കൊട്ടിച്ചുകം വുകാൽ.

പൂക്കലമാല മാന്തെളുനീരു മാന്തളിർചെമ്പരുത്തി
പൂമലരും കുരുത്തൊഴമോല വമ്പുള്ളചെമ്പഴുക്ക
നാക്കിലതന്നിൽവെള്ളരി വെള്ളവെററിലനല്ലതെങ്ങ
നാക്കചേരുംവിളക്കോട്ടപീഠമേറിനകുലദൈവം
പാട്ടിനിരിപ്പാനെത്തിനവാറാകുരുത്തിലശ്ശൂലംകൊറാവ-
പാട്ടിനലങ്കരിച്ചകളത്തിൽവന്നടനാട്ടമമ്മേ.
കാക്കൽനീണ്ടാക്കറ(ക്കൽ)കുമ്പിട്ടംവീരകേരളവെങ്കുടക്കൽ
കാത്തരുളേണന്നീപഴയനൂരാണ്ടെഴുംമൂലതായേ.
കരുത്തുണചെയ്യവേണമിനിക്കചൊല്പുള്ളമുളകുന്നിൽ
തെളിവേറുംഭ്രതനായകനായചേകവാകെതൊഴുന്നേൻ.
(കരിയകാമ്മുകിലൊരു)പൊന്നടയാളവറാ
കനലിലെരികണ്ണേലുരുട്ടിമിഴിപ്പവറാ.

---

* ഈ ഗ്രന്ഥമെഴുത്തുകാരന്റെ പിഴകൾക്ക പുറമെ പലയിടങ്ങളിലും പാടി പിഴപ്പിച്ചിട്ടും ഉള്ളതുകൊണ്ട് അക്ഷരങ്ങളും, പദങ്ങളും വാചകങ്ങളും ഉള്ള പടി അറിവാനൊ, വേണ്ടപടി മാററുവാനൊ സാമാന്യം പാടുപെട്ടിട്ടുണ്ട്. നല്ല തീൎച്ചയാവാതെ വന്നിട്ടുള്ള ഘട്ടങ്ങളിൽ ഗ്രന്ഥപാഠങ്ങൾ ആവരണചിഹ്നത്തിൽ തൽക്കാലം ചേൎത്തിരിക്കുന്നു. വായ്മൊഴിയും വരമൊഴിയും ഇഷ്ടംപോലെ കൂട്ടിക്കലൎത്തി കാണുന്ന ഈ ഭാഷയിൽ അത്യന്തശുദ്ധിവരുത്തുവാൻ തുനിഞ്ഞിട്ടില്ല. ചിലേടങ്ങളിൽ പഴ

കാരിരുംനിറമൊത്തതിരുമുടിതൊഴുന്നേൻ
കനൽകണ്ണുംതിരുനെററിതിലകംകൈതൊഴുന്നേൻ
വിലസുംമാൻമിഴിയൊനാസികകവിൾതൊഴുന്നേൻ
തേൻചൊരിയധരംപല്ലൊടുനാവുതൊഴുന്നേൻ
വാരണക്കരംകുമ്പുംതുടരണ്ടുംതൊഴുന്നേൻ
മാനിച്ചകരലാരം(കലരാരം)അരവംകൈതൊഴുന്നേൻ
മാറിടംവളർതാലിമണിമാലതൊഴുന്നേൻ
മഹാമേരുത്തട്ടുവെന്നതിരുമുലതൊഴുന്നേൻ
ദാരികൻതലവെട്ടിപ്പിടിച്ചകൈതൊഴുന്നേൻ
(തഴ്ക്കുന്നൻ)കരവാൾവട്ടകാശൂലംതൊഴുന്നേൻ
നേരെയാലിലയൊത്തൊരുദരംതൊഴുന്നേൻ
ഞെറിഞ്ഞപട്ടുടയാടഅരവംകൈതൊഴുന്നേൻ
വാരണക്കരംവെന്നതിരുത്തുടതൊഴുന്നേൻ
വളർച്ചെപ്പോടിടഞ്ഞിടുംമുഴങ്കാൽകൈതൊഴുന്നേൻ
കേതകീമലരൊത്തകണങ്കാൽകൈതൊഴുന്നേൻ
കേവലംപുറവടിവിരൽനഖംതൊഴുന്നേൻ
മുടിതൊട്ടങ്ങടിയോളംഉടൽകണ്ടുതൊഴുന്നേൻ
അഴകോടെപഴയന്നൂക്കാവിലമ്മേതൊഴുന്നേൻ.

ഇഷ്ടമായികാട്ടാനകാതിലിടുന്നവൾ
ഇളകിനതിരുമദംപെരുത്തുപോംവേതാളമേറവൾ,
കഷിച്ചദാരികൻറനെഞ്ചുപിളന്നവൾ
കടുനിണംകൊണ്ടങ്ങു(പൃണാസ്വാക്കുപ്പവൾ)

യ ഭാഷക്കനുസരിച്ചു സന്ധിചെത്തെഴുതുന്നതു അൎത്ഥത്തിൻെറ തെളിവിന്നു ഹാനികരമായിത്തീരുമെന്നു കരുതി പദം മുറിച്ചാണ് ഇട്ടിരിക്കുന്നത്. അതേ കാരണത്താൽ വൎണ്ണവിന്യാസത്തിലും (മുറകാരാദി) ചില വ്യവസ്ഥകൾ അങ്ങുമിങ്ങും സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. എങ്കിലും ഭാഷയുടെ പഴക്കത്തിന്നു കോട്ടംതട്ടാതെ കഴിയുന്നതും നോക്കീട്ടുണ്ട്.

പരിശോധകൻ.

മാററാരെവെട്ടിത്തുണ്ടമിടുന്നവൾ
മറുതലയോട(ങ്ങലർശര)കൊണ്ടുവാൾപിടിപെട്ടവൾ
ഇഷ്ടമായിവാഴുമെൻറപഴയന്നൂക്കാവിലൊ
പലഗ്ഗുണങ്ങളൊടിണങ്ങിവാഴുന്നൊരുഭൈരവിക്കൂപ്പുന്നേൻ.
ആട്ടംപടകിടന്നോടിത്തടുപ്പവൾ
ആനക്കഴുത്തിൽനിന്നാട്ടഹാസിപ്പവൾ
ചൂടുന്നമാലമുടിക്കലണിഞ്ഞവൾ
ശൂലംകപാലങ്ങൾകയ്യിൽധരിപ്പവൾ

കിണക്കിണക്കിണപറഞ്ഞദാരിക
അകലെമണ്ടാതെകുറുകെനില്ലെടാ
നണപറകിലൊപിടിച്ചുകൊണ്ടേപോം
പിടിച്ചടിച്ചാൽപോംകുറുമുടിത്തല
മണിയറകിലൊമനോദരിയോടെ
പറഞ്ഞമന്ത്രംതിരഞ്ഞുകൊള്ളെടാ
അണയക്കത്തിട്ടാപ്പൂട്ടു ചാത്തുമ്പോൾ.
പഴയന്നൂക്കാവിൽവാഴുമമ്മിക്കേ.

പച്ചയൊ,പുഴുകൊ,നല്ലകിലൊ, ചന്ദനമൊ
പരിചിൽകുങ്കുമംനല്ലകളഭംകൊണ്ടിഴുകി
ഇച്ഛയിൽകരിഞ്ചേലവിരിഞ്ഞുടുത്തഴകോടി-
ടമ്പുംചകലാസ്സും(നിറക്കൈത്തോൽ)മുറുക്കി
(മെച്ചമേൽ)കടുവള്ളനിടംകയ്യിൽപരിച
മേളിച്ചിട്ടിളക്കിച്ചേകവൻമുമ്പിൽകളിപ്പാൻ
നിശ്ചയംചെയ്തമാറിഞ്ഞിതാഴ്ത്തിസ്തുതിക്കുന്നേൻ,
എന്നയ്യൻനെട്ടിശ്ശേരിയിൽമേവുംചേകവനെ.

കണ്ടസുരന്തലത്തുണ്ടമിടുന്നവൾ
ചാമുണ്ഡിയെന്നുള്ളനാമംധരിപ്പവൾ

കുണ്ഡലംകാതിലുവാരണംപൂണ്ടവൾ
കൂടെപെരുമ്പടക്കൂട്ടത്തടിപ്പവൾ
മണ്ഡലംമൂന്നിലുംമുമ്പായിരുന്നവൾ
മണ്ടുന്നദാരികൻറതലകൊയ്തവൾ
ഇണ്ടലൊഴിക്കുമെന്നമ്മഭഗവതി
പഴയന്നൂർക്കാവിൽവാഴുമമ്മികേ.

കാതിലാനസിംഹമിട്ടകാളിതന്നിലടിതൊഴുവൻ
പോകുമപ്പോൾദാരികനെകൊല്ലുവാനായ്ചെന്നവളെ
ദാരികപുരമെന്നതുള്ളിൽപാരിലെങ്ങുമേപാരമില്ലേ
കുന്നിടഞ്ഞകൊങ്കരണ്ടുംസുന്ദരശ്രീകൈലാസമേ.

2. ചെമ്പുകൊട്ടിയാപ്പ്.

പൂക്കലമാലകാതെളനീരുമാന്തളിർചെമ്പരുത്തി
* * * * * * * *
കുനലിലെരികണ്ണെഴുതട്ടിമിഴിപ്പവൾ —

ചെമ്പൊന്നുംപുറവടിവിരലൊക്കെതൊഴുന്നേൻ
ചേവടിത്തളിരൊത്തകൈതപ്പൂതൊഴുന്നേൻ
തുമ്പിക്കൈകരമൊത്തതിരുത്തുടതൊഴുന്നേൻ
തുകിൽപാട്ടിന്നിടയിൽപൊന്നടൽഞാണതൊഴുന്നേൻ
അരയാലിന്നിലയൊത്തോരുദരംകൈതൊഴുന്നേൻ
അലശരനഴിയുമ്പോചുഴിയൊക്കെതൊഴുന്നേൻ
മേരുക്കുന്നിനെവെന്നതിരുമുലതൊഴുന്നേൻ
മേളുംതാലികൾമാറിൽമണിമാലതൊഴുന്നേൻ
തൃക്കയ്യിലിളകുന്നവളഞ്ഞവാൾതൊഴുന്നേൻ
തെളിവിൽവട്ടകാശൂലംതലയുംകൈതൊഴുന്നേൻ
കരലാരമിളമ്പൊന്നുംകുളകണ്ണാതൊഴുന്നേൻ

കുഴൽകാതിലണിയുംകുണ്ഡലം(കുംഭീ)തൊഴുന്നേൻ
വട്ടക്കണ്ണോടുനെററികനൽക്കണ്ണുതൊഴുന്നേൻ
മഴക്കാറിന്നിരുളൊത്തതിരുമുടിതൊഴുന്നേൻ
അടിയിന്നുമുടീയോളംഉടൽകണ്ടുതൊഴുന്നേൻ
അഴകോടെപഴയന്നൂക്കാവിലമ്മേതൊഴുന്നേൻ.

ഇഷ്ടമായ്കാട്ടാനെകാതീഷിടുന്നവൾ ....

* * * * * *

സുന്ദരശ്രീകൈലാസമേ.

അഷ്ടപദി.

(കൈകൊട്ടിക്കളിപ്പാട്ട്)

ശുകപുരി എന്നപോലെ

ഗണപതിതാനുംവാണീഭഗവതിതാനുംപിന്നെ
ഗുണനിധിഗുരുഭൂതൻമുനിവേദവ്യാസൻതാനും
അണിമതിചൂഡംനാഥൻപ്രണയിനിപാർവ്വതിയും,
ഗുണമേററംവരുത്തുവാൻതുണചെയ്യേണംമേന്മേൽ.
വരദന്തളീശപതിയരുളാലെഞാനുമിന്നു
ജയദേവകവികീർത്തിജനനിയാമഷ്ടപദി
കളവാണിമാക്കപാടിക്കളിപ്പാനായൊരുഗാനം
ഉളവാക്കാൽതുനിയുന്നേൻ അളിവർണ്ണകൃഷ്ണവന്ദേ
പ്രളയാബ്ധിജലംതന്നിൽ പ്രയത്നംകൂടാതെയും
ഉരത്തമാംഗാത്രത്തോടുംധരിച്ചുനീവേദജാതം
ധൃതമത്സ്യമൂർത്തേകൃഷ്ണ! പ്രതിദിനംജയിച്ചാലും
ധരണിയെധരിക്കയാൽവരമായപൃഷ്ഠംതന്നിൽ
ക്ഷിതിതാനുമതിസുഖംസ്ഥിതിചെയ്തീടുന്നുവല്ലൊ,

ധൃതകൂൎമ്മമൂൎത്തെകൃഷ്ണ! പ്രതിദിനംജയിച്ചാലും.
ശശിതങ്കൽകളങ്കവൽഭൃശവിസ്താരമായുള്ള
ദശനാഗ്രേതവനാഥവസുമതിവസിക്കുന്നു,
ധൃതകിടിമൂൎത്തെകൃഷ്ണ! പ്രതിദിനംജയിച്ചാലും.
ഹിരണ്യാക്ഷകശിപുതൻഖരമായൊരുരസ്സിനെ
പിളൎന്നൊരുനഖംകൊണ്ടുലളിതമാംകരത്തോടും
ധൃതനരസിംഹമൂൎത്തേ! പ്രതിദിനംജയിച്ചാലും
അടിയളന്നസുരൻെറപടുതയെകളഞ്ഞതും
അടിവെള്ളംകൊണ്ടുലോകക്കുടനെശുദ്ധിയുണ്ടാക്കി
വടുരൂപനായനാഥ! വടിവോടെജയിച്ചാലും.
കുടിലരാംമഹീപാലകുലത്തിൻെറരക്തമാകും
കുളംതന്നിൽകുളിപ്പിച്ചുസുഖംനൽകിജഗത്തിനു
പരശുരാമരൂപ! നീപരിചോടെജയിച്ചാലും.
ദശമുഖമുഖങ്ങളാൽദിശിദിശിബലിചെയ്തു്
വലവൈരിമുഖന്മാൎക്കുവളൎത്തല്ലോസുഖംമേന്മേൽ
ദശരഥസുതമൂൎത്തേ! ദനുജാരെജയിച്ചാലും.
വെളുത്തുള്ളശരീരത്തിൽകറുത്തുള്ളവസ്ത്രത്തോടും
വിളിച്ചപ്പോൾവരാഞ്ഞൊരുകളിന്ദജാമദംതീൎത്തു
കളിക്കുന്നബലമൂൎത്തേകുളിയല്ലെജയിച്ചാലും.
പശുഹിംസവിധിക്കയാൽപരമാകുംവേദജാതം
പരിഹാസ്യമെന്നുചൊല്ലുംപരകാരുണ്യസിന്ധോ
ധൃതബുദ്ധമുനീന്ദ്രരൂപ!ദിവസവുംജയിച്ചാലും.
മലിനരാംമ്ലേച്ഛന്മാരെകുലചെയ്വാനായ്ക്കൊണ്ടു്
കലിയുഗകാലാന്തെനീവലിയൊരുവാളുമായി
ധൃതകല്ക്കിമൂൎത്തേകൃഷ്ണ!പ്രതിദിനംജയിച്ചാലും.
ജയദേവകൃതഗാനമയമാകുമിതുകേൾക്കെ
സുഖമെല്ലാമുണ്ടായീടുംശുഭവുംമേൽഭവിച്ചീടും,
ഇതിദശവിധരൂപംകുതുകേനധരിച്ചോരു
ദിതിജനാശനകൃഷ്ണ!ദിനംതോറുംജയിച്ചാലും

ദ്വിതീയവൃത്തം

കുമ്മിയടി

ലക്ഷ്മീകുചങ്ങളെപ്പുൽകുന്നോനെ
ലക്ഷണകുണ്ഡലംപൂണ്ടവനെ
അക്ഷീണമാലധരിച്ചവനെ
സാക്ഷാൽമുകുന്ദജയിച്ചാലുംനീ
അംശുമന്മണ്ഡലമദ്ധ്യവാസ-
സംസാരസന്താപനാശകര
ഹംസമനോഗൃഹവാസദേവ:
കംസാരെകൃഷ്ണജയിച്ചാലുംനീ.
കാളിയമർദ്ദനംകൊണ്ടുജനാ-
ഹ്ലാദനംചെയ്തുസുഖംവരുത്തും
വൃഷ്ണികുലാംഭോജസൂര്യദേവ
കൃഷ്ണകൃപാലൊജയിച്ചാലുംനീ.
മധുമുരനരകവിനാശകര
മധുരവിഹംഗമരാജയാന
വിധിമുഖദേവസുഖനിദാന-
വിധുമുഖകൃഷ്ണജയിച്ചാലുംനീ.
നല്ലസരസിജതുല്യനേത്ര
വല്ലാത്തസംസാരനാശകര
എല്ലാഭുവനങ്ങൾക്കാധാരഭൂതനാം
മല്ലാരെകൃഷ്ണജയിച്ചാലുംനീ.
ജാനകിയെത്തുടമേലിരുത്തി-
മാനിച്ചനിർമ്മലമൂർത്തെനാഥ
ആനനംപത്തുള്ളവനെക്കൊന്ന
മാനവവീരജയിച്ചാലുംനീ.
സുന്ദരമേഘസമാനമൂർത്തേ
മന്ദരപർവ്വതധാരികൃഷ്ണ

ഇന്ദിരതന്മുഖചന്ദ്രങ്കലുള്ളൊരു
ചന്ദ്രികാപായിൻജയിച്ചാലുംനീ.
ശ്രീജയദേവൻറഗാനമിദ
മാജീവനാന്തംശ്രവിച്ചുകൊൾവിൻ
ശ്രീജയമെന്നല്ലനൽസുഖവുംവരും
ശ്രീവാസുദേവജയിച്ചാലുംനീ.

തൃതീയവൃത്തം.

"വസന്തേവാസന്തീകുസുമസുകുമാരൈരവയവൈ
ർഭ്രമന്തിംകാന്താരെബഹുവിഹിതകൃഷ്ണാനുസരണാം
അമന്ദംകന്ദർപ്പജ്വരജനിതചിന്താകുലതയാ
വലൽബാധാംരാധാംസരസമിദമൂചേസഹചരീ."

അഞ്ചിതകേളിപോലെ

നല്ലോരിലവങ്ങംകൊമ്പുകളിൽതട്ടി
മെല്ലെവരുന്നിതുവാതം,
കൊണ്ടാടിക്കുകുന്നുകുയിലും;
വണ്ടിന്റെഝങ്കാരത്തൊടിടചേർന്നിട്ടു
ഇങ്ങിനെയുള്ളവസന്തകാലത്തിങ്കൽ
മംഗലമൂർത്തിമുകുന്ദൻ,
നാളീകനേർമിഴിമാരോടൊരുമിച്ചു
കേളിയാടുന്നിഹകൃഷ്ണൻ.
അത്രയുമല്ലവരോടിടചേർന്നിട്ടു
നൃത്തവുംചെയ്യുന്നുമോദാൽ.
വിരഹികൾക്കേററവുംസന്താപമുണ്ടാക-
ന്നൊരുകാലമല്ലൊഇതിപ്പോൾ,
കാമമനോരഥംവർദ്ധിക്കകാരണം
കാമിനിമാർകരയുന്നു,

വണ്ടുകളോടിടചേർന്നുള്ളപൂക്കളെ-
ക്കൊണ്ടുലഞ്ഞുവിലസുന്നു;
ഇങ്ങിനെനല്ലൊരുകസ്തൂരിതുല്യമാം
പച്ചിലപല്ലവജാല-

യൌവനമുള്ള ജനങ്ങൾഹൃദയത്തെ
വെവ്വേറെകീറുകമൂലം;
രക്തവർണ്ണങ്ങളാംകാമനഖങ്ങളെ
ന്നോക്കുംമുരിക്കിമ്പൂക്കണ്ടാൽ;
കാമമഹാരാജൻതന്റെകുടയുടെ
ഹേമദണ്ഡമെന്നപോലെ
പുന്നപ്പൂജാലംവിടർന്നുവിലസുന്നു
എന്നല്ലപാതിരിപ്പൂക്കൾ
ഒന്നിച്ചുവണ്ടുകളോടുംവിലസുന്നു
കന്ദർപ്പതൂണീരംപോലെ.
നിർല്ലജ്ജമാകുംജനത്തെപരിഹസി-
ച്ചുല്ലസിക്കുന്നെന്നുതോന്നും
നല്ലകരുണാമഹീരുഹപുഷ്പങ്ങൾ
മെല്ലെവിടരുന്നകണ്ടാൽ
കേതകപ്പൂക്കുലകൊണ്ടിന്നുദിക്കുകൾ
പാതിയുംമൂടുന്നുവല്ലോ;
മുല്ലപ്പൂപിച്ചകപ്പൂവെന്നിവകൊണ്ടു
നല്ലസുഗന്ധമുണ്ടേററം.
ഭോഗവിരക്തന്മാരാംമുനികൾക്കും
രാഗമുണ്ടാക്കുമിക്കാലം
ത[illegible]ന്നാക്കേററംസഹായമകാരണാൽ
കരുണയോടെക്കൂടിച്ചെയ്യും
മുല്ലവല്ലിചുററിമൊട്ടുകളുണ്ടായ
നല്ലോരുതേന്മാവുകണ്ടാൽ
സാമോദംഭാര്യ്യപുണരുകകാരണം
രോമാഞ്ചിതമെന്നുതോന്നും.
ഇങ്ങിനെയുള്ളവസന്തകാലത്തിങ്കൽ
മംഗലമൂർത്തിമുകുന്ദൻ
ചുററുംകളിന്ദജചുററുകകാരണാൽ
ഏററംവിശുദ്ധമായീടും

വൃന്ദാവനമെന്നുപേരായകാനനം
തന്നിൽനിന്നിപ്പോൾമുകുന്ദൻ
നാളീകനേർമിഴിമാരോടൊരുമിച്ചു
കേളിയാടുന്നിഹകൃഷ്ണൻ
നല്ലജയദേവൻതന്നാൽകൃതമിദം
മല്ലാരിതന്റെസ്തുതിദം
ചൊല്ലേറുംകാമന്റെതൃപ്തിക്കുകാരണ-
മെല്ലാരുംകേട്ടുകൊണ്ടാലും.
വർണ്ണനംനല്ലവസന്തകാലത്തിന്റെ
പൂർണ്ണസുഖംജയിക്കുന്നു.

(തുടരും)

ഹരിശ്ചന്ദ്രചരിതം.

കിളിപ്പാട്ട്.

ഹരിഃ ശ്രീഗണപതയേനമഃ അവിഘ്നമസ്തു.

സംഗമപുരിമേവുംഭഗവാൻഭരതനും
മംഗലദേവതയുംമംഗലംതരേണംമെ.
അംഗജവൈരിമഹിഷാലയേശ്വരൻനാഥ-
നിങ്ങൊരുവിഘ്നംകൂടാതിരിപ്പാൻതുണെക്കേണം.
കാരണഭൂതൻകരുണാംബുധിപുരാന്തക-
നാത്മപുത്രനായ്മേവുംഭഗവാൻദ്വിപാനനൻ,
ഭാരതീദേവിതാനുംപാരാതെതുണെക്കേണം
ഭൂരിമംഗലംഗുരുസാദരംതരവേണം.
ഭൂസുരന്മാരുംമറ്റുമാമുനിവരന്മാരും
ഭാസുരപ്രീതിഭാവംതരികവിരവോടെ.
ബാലനാമടിയനങ്ങാലംബമാരുമില്ലാ-
ചാലൊലുംവാണിവാണിപാദപങ്കജമെന്യേ.

വേദങ്ങളാകുംസ്തനംനാലുമങ്ങൊരുപോലെ
ആദരവോടുപൂണ്ടുഭക്തരിലമൃതിനെ
കൊടുത്തുരക്ഷിക്കുന്നദേവിതന്നംഗംപോഷി-
ച്ചുടുത്തുകാണുന്നേരത്തത്ര്യുംമനോഹരം.
സുന്ദരമായകുളമ്പല്ലുമായൊരുരക്ത-
വർണ്ണവുംസവിതാവിൻമണ്ഡലേനിവാസവും
തുല്യതയില്ലാതൊരുകപിലാദേവിതന്നെ
മെല്ലവേവണങ്ങുന്നേനെല്ലാനേരവുംദേവി
കല്യാണംവരുത്തുവാൻമല്ലജഭഗവാന്റെ
വല്ലഭയായദേവിയല്ലാതെയാരുമില്ല.
വല്ലതുംകഥിപ്പാനായല്ലാഞാൻതുനിയുന്നു
ഫുല്ലപങ്കജഭവവല്ലഭേനമസ്കാരം.
എന്നുടെമനസ്സിങ്കൽവന്നുനീകുടികൊൾക
എന്നാലില്ലൊരുവിഘ്നംഎന്നുമേമതംദേവി.
ഏററവുംബാലനഹംപോററിനീതുണക്കേണം
മാറേണംമമവിഘ്നംകാററിലെതൂലംപോലെ.
പണ്ടുള്ളഇതിഹാസംകൊണ്ടുള്ളപ്രയോജനം
കണ്ടുള്ളോനല്ലാഞാനും,രണ്ടുപക്ഷവുമില്ല.
കാവ്യനാടകങ്ങളുംശാസ്ത്രങ്ങൾഗ്രന്ഥങ്ങളു-
മാവുന്നവണ്ണംപാഠംചെയ്തവനല്ലഞാനും
വല്ലതുംമമവാക്കിൽവല്ലായ്മവന്നാലും
എല്ലാരുംപൊറുത്തുമേനല്ലതുവരുത്തേണം.
എന്നുരചെയ്തുവേത്രമന്ദിരേജനിച്ചോരു
ഖിന്നനാംദ്വിജൻപിന്നെപൈങ്കിളിയോടുചൊന്നാൻ.
അണ്ഡജപ്പെണ്ണേബാലേ!മൃദുവുംവർണ്ണങ്ങളും
സ്വർണ്ണമെന്നതുതന്നെതോന്നുന്നവണ്ണംകണ്ടാൽ
എണ്ണാതവാണിനിയ്യുംതിണ്ണന്നുപൊഴിക്കയാൽ
ദണ്ഡമില്ലെന്നുതോന്നിവർണ്ണിച്ചുകഥചൊല്ലാൻ.
എന്നാലൊന്നുണ്ടുഞാനുംനിന്നോടുചോദിക്കുന്നു

നന്നായിട്ടതുപുനരെന്നോടുപറയണം.
സത്യവുംശൌചംധൎമ്മംദേവപൂജകൾയാഗം
പൃത്ഥ്വിയിൽപുരാതന്നെഇല്ലാതെവൎത്തിക്കയോ,
ഇത്ഥമാകയോഇപ്പോളെന്നുനീപറകെടോ.
ഇത്തരംകേട്ടതത്തസത്വരമുരചെയ്തു;
അത്തലെന്തെടോപണ്ടുപൃത്ഥ്വിഇങ്ങിനെഅല്ല;
ഭൂമിയിൽധൎമ്മംസത്യംഭൂപതിഹരിശ്ചന്ദ്രൻ
ആവോളംനടത്തിപണ്ടായതങ്ങുരചെയ്യാം:
അന്നേരംപുരാവൃത്തംനന്നായിധരിക്കുംനീ
ഇന്നതുകേട്ടുകൊൾകഖിന്നതയകന്നുപോം.
മന്നിടെസവിതാവിന്നന്വയത്തിങ്കൽപണ്ടു
മന്നവൻത്രിശങ്കുതൻനന്ദനനുണ്ടായ്വന്നു
പാരിടമാകെത്തന്നെഭരിച്ചുപുനരവൻ
പാരാതെകീൎത്തിപരത്തീടിനാൻദിഗന്തരേ
നേരെന്നവഴിതന്നെചരണംചെയ്യുന്നവൻ
നേരുകേടവനുടെനേരെപോകയുമില്ല.
വീൎയ്യത്താൽശചീപതി,നീതിയാൽബൃഹസ്പതി,
കാൎയ്യബോധത്താലിന്ദ്രൻ,കാരണെഭൂതേശൻ,
കാമിനീജനങ്ങൾക്കുകന്ദൎപ്പതുല്യനിവൻ,
ധൎമ്മരക്ഷത്തിന്നിവൻധൎമ്മരാജനുതുല്യൻ,
കൎമ്മത്തിന്നവൻബ്രഹ്മദേവനുസമാനകൻ,
വിത്തമൎത്ഥിപ്പാനവൻവിത്തനാഥനുതുല്യൻ,
നിത്യദാനത്തിന്നായിവിത്തമാൎജ്ജിപ്പൂന്നവൻ;
ഇത്തരംഗുണവാനാംപൃത്ഥ്വീപാലകൻനിജ
പത്തനമയോദ്ധ്യയിൽസത്വരംവാഴുംകാലം
സത്യമല്ലാതെഉവിനടത്തുന്നില്ലന്നവ-
നെത്രയുംഗുണാംബുധിബുദ്ധിമാൻഹരിശ്ചന്ദ്രൻ.
വിപ്രരെദാനംകൊണ്ടുതോഷിപ്പിച്ചൊരുപോലെ
ക്ഷിപ്രമിഷ്ടിയുംചെയ്തിച്ചിതത്തീയഥാസുഖം.

ബ്രാഹ്മജവൃന്ദങ്ങളുംഭൂമിയുംരക്ഷിച്ചവ-
രാമോദമോടുകൃത്യംചെയ്തുവാഴുന്നുനിത്യം.
വൈശ്യരുംനിജകൎമ്മമാകിയവാണിഭവും
ഐശ്വൎയ്യവൃദ്ധിക്കായിച്ചെയ്യുന്നുപദങ്ങളിൽ
പാദജജനങ്ങളുംവിപ്രപാദങ്ങൾതന്നെ
സാദരംശുശ്രൂഷിച്ചുമേവുന്നുദിവാനിശം.
ജാതികൾനാലുംജാതിക്കടുത്തവൃത്തിയെന്യേ
സാദരമൊരുദിക്കിൽചെയ്കയില്ലറിഞ്ഞാലും.
വിപ്രർദേവാലയത്തിൽവേദമദ്ധ്യയനത്തി-
ന്നെപ്പോഴുംമനസ്സുവെക്കുന്നതുംധരിച്ചാലും.
ബാലമൃത്യുവുംപുനരപമൃത്യുവുംഭുവി
സാദരംകാണ്മാനില്ലകേൾപ്പാനുമില്ലാതായി;
ചോരരെന്നുള്ളമൊഴിചോരണംചെയ്തുപോയി
ധീരനാംനരവരൻതന്നുടെലോകത്തിങ്കൽ;
നിത്യവൈരവുമൊരുസത്വസഞ്ചയത്തിന്ന-
ങ്ങെത്തുന്നില്ലവനുടെപൃത്ഥ്വിയിലറിഞ്ഞാലും;
വൃഷ്ടിയാലിന്ദ്രൻഭുവിവിഷ്ടപംരക്ഷിക്കുന്നു
പുഷ്ടിയിലെജ്ഞംകൊണ്ടുസ്വൎഗ്ഗമാഭൂപാലനും;
കാലത്തുപലവിത്തുകുന്നിലുംവിതയ്ക്കിലോ
വേലചെയ്തീടേണ്ടതുംകൊയ്തുപോരികവേണ്ടൂ;
ദുഷ്ടജന്തുക്കളതുതൊട്ടുകൂടുകയില്ല
ശിഷ്ടരാണല്ലാതുള്ളമോഷ്ടിതാക്കളുമില്ല;
പുഷ്ടിയുംപദേപദേചോരാതില്ലൊരേടത്തും;
ഇഷ്ടിയുംകാലേകാലേചെയ്യുന്നുദ്വിജന്മാരും,
വൃഷ്ടിയുംദിനേദിനേപുഷ്ടമായുലമ്പുന്നു,
സസ്യങ്ങളതുമൂലംസമൃദ്ധിഭവിക്കുന്നു;
ഇത്തരംഹരിശ്ചന്ദ്രൻപൃത്ഥ്വീപാലനംചെയ്തു
സത്യവുംരക്ഷിച്ചവൻവൎത്തിക്കുംദശാന്തരേ,
അങ്ങുമഗധപുരത്തിൽമനോഹര

സുന്ദരിമാർമണിചന്ദ്രമതിയെന്ന
കന്യകാതന്നുടെകല്യാണ(മാരംഭം)
മെല്ലെമഗധമഹീപതിചിന്തിച്ചു.
നല്ലൊരുമന്ത്രികളോടുചൊല്ലീടിനാ-
നെല്ലാംവിധിബലമെന്നേപറയാവൂ.
കല്യാണഗാത്രിക്കുതുല്യനാംവല്ലഭ-
നില്ലാജഗത്തിങ്കൽനല്ലൊരുപൂരുഷൻ;
മല്ലികാബാണൻറെവില്ലിനെവെല്ലുന്ന
ചില്ലിയുഗളവുംനല്ലചികുരവും
ഫുല്ലാംബുജശ്രീയെവെല്ലുംനയനവും
നല്ലൊരുചന്ദ്രനെവെല്ലുംമുഖാബ്ജവും
മുല്ലമുകുളവുംതൊണ്ടിപ്പഴങ്ങളു-
മെല്ലാംജയിക്കുന്നപല്ലുമധരവും
കല്യമായുള്ളൊരുകർണ്ണദ്വയങ്ങളും
നല്ലൊരുഗ്രീവയുംനല്ലകരങ്ങളും
മുല്ലമ്പവൈരിമണിതൻതാതനെ
വെല്ലുംകുചങ്ങളുംനല്ലൊരുദരവും
നല്ലൊരുകാഞ്ചിദുകൂലമണിയുന്ന
മുല്ലമ്പമന്ദിരമൂരുകാണ്ഡങ്ങളും
നല്ലൊരുചെപ്പിനോടൊത്തജാനുക്കളും
കല്യമായുള്ളൊരുപാദദ്വയങ്ങളും
എല്ലാംനിരൂപിച്ചുകാണുന്നനേരത്തു
ചൊല്ലാംപതിയിവൾക്കൊത്തവനില്ലെന്നും.

(തുടരും.)

ഭഗവദ്ദൂത്.

ശീതങ്കൻ തുള്ളൽ

സോമവംശേശ്വരനായസുയോധനൻ
സീമകൂടാതെവസിക്കുന്നഭീഷ്മാദി
ഭൂമിപാലോത്തമന്മാരോടുമൊന്നിച്ചു
സാമോദമാസ്ഥാനമെത്തിതത്രാന്തരെ
സത്തമമായോരുസിംഹാസനമേറി
സത്വരംഭംഗ്യാതെളിഞ്ഞിരുന്നീടിനാൻ.
വൃദ്ധനായോരുധൃതരാഷ്ട്രനുംബത
ബദ്ധപ്രമോദംവസിച്ചുസഭാന്തരേ.
കർണ്ണജപനായകർണ്ണൻശകുനിയും
തൂർണ്ണപ്രമോദംകുരുപതിതന്നുടെ
കർണ്ണാമൃതമായവാക്കുകളോരോന്നു
വർണ്ണിച്ചുവർണ്ണിച്ചുവന്നിരുന്നീടിനാൻ.
ഉദ്ധതനാകിയദുര്യോധനനപ്പോ-
ളാസ്ഥാനമദ്ധ്യേവസിക്കുന്നവരോടു
അത്യന്തഗംഭീരഭാവംനടിച്ചുവ-
നിത്ഥമിരുന്നുപറഞ്ഞുതുടങ്ങിനാൻ.
ഭൂമിപാലോത്തമന്മാരെധരിക്കുവിൻ
ഭീമസേനാഗ്രജൻതന്നുടെദൂതനായ്
കാമപാലാനുജൻഗോപാലബാലനാം
ദാമോദരനുണ്ടുവന്നിട്ടുസാമ്പ്രതം;
സാമാദിവാക്കുകൾകൊണ്ടിന്നുനമ്മുടെ
ഭൂമിയെകയ്ക്കലാക്കീടുവാനാണുപോൽ;
ദ്രോഹിപ്രവീരൻവിദുരരുതന്നുടെ
ഗേഹത്തിലത്താഴമൂട്ടിപോലിന്നലെ;

ദാഹിച്ചുവെള്ളവുംചോറുമവനെന്റെ
സ്നേഹിച്ചോരുള്ളവുംകൂറുമവരുടെ;
ദ്രോഹങ്ങളിങ്ങനെകാട്ടുന്നകൂട്ടരെ
സംഹരിപ്പാൻമടിയില്ലനമുക്കെടോ;
ഇത്തൊഴിലൊന്നുംഗ്രഹിക്കായ്കയുമല്ല
നിൎത്തുവാൻശക്തിയില്ലായ്കയുമല്ലമേ.
സൎവ്വംസഹാനാഥഭാവംവെടിഞ്ഞുഞാൻ
സൎവ്വംസഹിച്ചുവസിക്കുന്നുസാമ്പ്രതം.
വല്ലതുംകണ്ടീലകേട്ടീലയെന്നുഞാൻ
മെല്ലെന്നുപേക്ഷിക്കകാരണാലിന്നവൻ
വല്ലാതഹംഭാവമുള്ളിൽനിറച്ചഹോ
പുല്ലുകണക്കെദ്ദുഷിക്കുന്നുനമ്മളെ.
ഭള്ളുനടിച്ചുനടക്കുവാനല്ലാതെ
കൊള്ളരുതൊന്നിനുമിന്നവനിങ്ങനെ;
കൊള്ളാമിതെല്ലാംകഴുത്തിൽപിടിച്ചങ്ങു
തള്ളിപ്പുറത്താക്കുമപ്പോളടങ്ങിടും.
ഹന്തയിന്നീവകചിന്തിച്ചുകോപമ-
ങ്ങേന്തിജ്വലിക്കുന്നുചെന്തീകണക്കിനെ;
അന്തംപലത്തുമൊരുമിച്ചുവന്നൊരു
കുന്തമായ്വന്നിടുംതാമസമെന്നിയെ.
കൊണ്ടൽനേർവൎണ്ണനെക്കണ്ടാൽനമുക്കിന്നു
മിണ്ടാതിരിപ്പതേവേണ്ടതിന്നേത്രയും.
കണ്ടകന്മാരോടുകൊണ്ടാടിവല്ലതും
മിണ്ടിത്തുടങ്ങിയാലുണ്ടാമനൎത്ഥവും.
കുണ്ഠതകൈവിട്ടുതണ്ടുനടിച്ചവൻ
വേണ്ടാത്തശണ്ഠകളുണ്ടാക്കിയെങ്കിലാ
ചണ്ടീടെചെപ്പിക്കരണ്ടുകൊടുത്തുഞാൻ
മണ്ടിക്കുമിന്നിതിനുരണ്ടില്ലപക്ഷവും.
മുറവുംമുകുന്ദനിന്ദാറമാമീസഭാ

പാറിക്കരേറുമ്പോളേറ്റം ഭ്രമിച്ചഹോ
തോറ്റന്നൊരുത്തനെഴുന്നേറ്റുപോയെങ്കിൽ
കുറ്റമവനിന്നു മറ്റൊന്നുമല്ലെടോ;
പത്തരമാറ്റുള്ള പൊന്നു തൂക്കിപ്പതി-
പ്പത്തുഭാരം തരവേണമെല്ലാവരും
വ്യത്യാസമില്ലഹോ പത്തിൽ കുറകവാ-
നൊത്തുവരത്തില്ലമിത്രമെന്നാകിലും.
പത്തിനു രണ്ടു കുറച്ചിടാം കണ്ണനി-
ന്നെത്രയും നമ്മുടെ സേവകനാകയാൽ.
ദുശ്ശാസനാ നീ സഹോദരനെങ്കിലു-
മിശ്ശാസനക്കൊരു നീക്കമില്ലെത്രമേ.
ഇന്ദ്രജാലാദിപ്രയോഗങ്ങളുണ്ടുപോ-
ലിന്ദീവരേക്ഷണനായതുകൊണ്ടവൻ
ഒന്നു ഭ്രമിപ്പിക്കുമെന്നോർത്തു നിങ്ങളും
നന്നായുറപ്പിച്ചിരിപ്പിനെല്ലാവരും.
വൃഷ്ണികുലത്തിലൊരുത്തനാം കണ്ണനെ
കൃഷ്ണനെന്നും ജഗന്നാഥനെന്നും മഹാ-
വിഷ്ണുവെന്നും പരബ്രഹ്മമെന്നും വൃഥാ
പുണ്ഡരീകേക്ഷണനെന്നും പലതുമീ-
വണ്ണം വിചാരിച്ചെഴുന്നേറ്റുപോയെങ്കിൽ
ദണ്ഡങ്ങളിങ്ങനെ വന്നുഭവിക്കുമേ.
ഇത്ഥമോരോന്നു പറഞ്ഞും രസിച്ചുമ-
ഞത്യന്തദുർമ്മദനായ ദുര്യോധനൻ
ക്ഷിപ്രം ഞെളിഞ്ഞു പിരിഞ്ഞു സിംഹാസനേൽ
ദുഷ്ടഭാവം നടിച്ചിരുന്നീടിനാൻ.

  നരകരിപുനളിനദളനയനനാഥകൃഷ്ണൻ
നാരായണൻ പരമാനന്ദപൂർണ്ണൻ
മധുരതരതിരുമുടിയുമഴകിനൊടു കെട്ടി
മാലാകലാപവും പീലിയും ചൂടി

കനകമണിമകുടതരിവളകളതമഞ്ഞു
കാഞ്ചിപ്പൂഞ്ചേലയുമെല്ലാമണിഞ്ഞു
വിരവിനൊടുവിദുരരുടെവിമലപുരിനിന്ന്
വിശ്വൈകനാഥനുംയാത്രാമതിൻ.
അത്തുപൊഴുത്തുസകലസുരമുനിവരരുമൊത്ത്
ആകാശമാൎഗ്ഗത്തൂടെചെന്നുപത്തുക്ക
അമരതരുകുസുമഭരമനവധിയരുത്തു
ഏറ്റമോദമൂൾക്കൊണ്ടുമെല്ലെന്നുതുത്തു
സരസിരുഹവദനനപിസരസഗുണശീലൻ
സംസാരസംഹാരിഗോപാലബാലൻ
കുരുവരരമവരുമൊരുകരിപ്പുരിയെനോക്കീ
കാരുണ്യശീലൻനടന്നുതുടങ്ങി
ശ്രീപത്മനാഭൻപതുക്കെത്തന്നുടെ
ശ്രീപാഞ്ചജന്യംമുഴക്കംദേശാന്തരേ
പാഞ്ചജന്യധ്വനിപാരംവിരിഞ്ചപ്ര-
പഞ്ചങ്ങളൊക്കയുമൊന്നുകുലുക്കിനാൻ

പെട്ടന്നുദിക്കുകളൊക്കെക്കലുക്കന്നാ
ചക്രായുധൻതന്റെശംഖധ്വനികേട്ടു
തെക്കുംവടക്കുംകിഴക്കുംപടിഞ്ഞാറു
ദിക്കിലുള്ളാളുകളൊക്കെപ്പുറപ്പെട്ടു.
ചക്കിയുംചൊക്കിയുംചങ്കരനുംചെറു
ചക്കിളച്ചിക്കിയുംചക്കരാത്തിട്ടിയും
മാഴ്ക്കാതമാക്കിയുംമാക്കോച്ചനീച്ചര-
നിക്കോരനുണ്ണാശ്ശൂനിക്കോക്കനായരും
ചൊൽക്കൊണ്ടകണ്ടനുംചാക്കനുംപോക്കനും
ഇക്കണ്ടനിക്കാളിഇക്കണ്ടമാനുഷർ
ഒക്കെയുംകൂടിപതുക്കെപ്പുറപ്പെട്ടു
പുഷ്കരനേത്രനെക്കണ്ടുവണങ്ങുവാൻ.
ഉൾക്കൌതുകംപൂണ്ടുതിക്കുംതിരക്കുമായ്

മിക്കതുംവന്നിങ്ങനെഞ്ഞുതുടങ്ങിനാർ.
കൂന്നാകൂന്നുപടികത്തീനടക്കുന്ന
കൂനിസംഘങ്ങളുംവന്നുപെട്ടുകവെ
കൂനങ്ങളെമ്മിച്ചംശ്രുവന്ദിതശ്രീമുചു-
കുന്ദൻമുകുന്ദനെക്കുപ്പിത്തുടങ്ങിനാർ.
കാശിരാമേശ്വരംതോറുംനടന്നങ്ങു
കാലംകഴിക്കുന്നഗോസായിമാർചിലർ
കേശവൻതന്നുടെകേശാദിപാദമങ്ങാ
ശയിൽചേർത്താശ്രുക്കുപ്പിത്തുടങ്ങിനാർ.

(തുടരും)

ഭാഗവതം ഭാഷ.

ഹരിഃ ശ്രീഗണപതയേ നമഃ അവിഘ്നമസ്തു.

പുരാണങ്ങളിൽ പ്രധാനമാകുന്നതു ശ്രീമഹാഭാഗവതം; ആത്മതത്വപ്രതിപാദകമായി മോക്ഷൈകസാധനമായിരിപ്പോന്ന്. മോക്ഷമാർഗ്ഗമനേകമല്ലൊ ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ വിധിക്കുന്നു. അവററിൽ എളിയതും അനർത്ഥമില്ലാത്തതും, ഭക്തിമാർഗ്ഗം. നാനായോനിജാതന്മാരായിരിക്കുന്ന ജനങ്ങൾക്ക് എല്ലാ വർണ്ണങ്ങളിലും സാധിക്കാവോന്നത്. അങ്ങനത്തെ ഭക്തിമാർഗ്ഗത്തെ പ്രതിപാദിക്കുന്നു ശ്രീമഹാഭാഗവതംകൊണ്ട്. (അതിനുള്ളൊ മിലയത്രെ) യിക്കഥകളുമെല്ലാം. അവിടെ ആദിശ്ലോകംകൊണ്ടു മംഗലാചരണം. സകല ജഗൽകാരണനായി സർവ്വജ്ഞനായി സമസ്തഭൂതങ്ങൾക്കും ജ്ഞാനപ്രദനായി അപരിച്ഛിന്നമായിരിക്കുന്ന പരമാത്മാവിനെ ധ്യാനം ചെയ്യാറായിട്ടു വരേണമെന്ന്: രണ്ടാംശ്ലോകംകൊണ്ട് വസ്തുനിർദ്ദേശം. സത്യമായി പുരുഷാർത്ഥമായിരിക്കുന്ന ആത്മത

ത്വവും തൽപ്രാപ്തിസാധനമായിരിക്കുന്നത്. ശ്രവണമാത്രംകൊണ്ടു ഭക്തിസാധനമായിരിപ്പോന്നിത്. മൂന്നാം ശ്ലോകംകൊണ്ട് ഇതിൻെറ പ്രാമാണ്യവും സുഖസേവ്യതയും ചൊല്ലുന്നു. വേദമാകുന്ന കല്പവൃക്ഷത്തിൻെറ ഫലം ശ്രീമഹാഭാഗവതം. അമൃതദ്രവമായിരിക്കുന്ന ഇത് ശ്രീശുകമുഖത്തിങ്കൽനിന്ന് ഭൂമിയിൽ ഗളിതമായി; എന്നാൽ രസജ്ഞരായിരിക്കുന്ന ജനം ഇതിനെക്കൊണ്ടനുഭവിക്കേണമെന്നു സൂതശൌനകസംവാദംകൊണ്ടു പുരാണകഥാരംഭം. നൈമിശാരണ്യത്തിങ്കൽ സത്രം ദീക്ഷിച്ചു വസിക്കുന്ന ശൌനകാദിമഹാമുനികൾ, ഒരു നാൾ കൃതാവസരന്മാരായിരിക്കുന്നവർ, സ്വദത്തമായിരിക്കുന്ന ബ്രഹ്മാസനത്തിന്മേലിരിക്കുന്ന സൂതനോടു വിചാരിച്ചാർ. എന്നിട്ടു ചോദ്യങ്ങൾ. സകല വിദ്യകളിലും വിവേകിച്ചു നിയമേന പുരുഷാർത്ഥസാധനമായിരിക്കുന്ന ധർമ്മത്തെ സകല പ്രപഞ്ചത്തിങ്കൽ സാരഭൂതമായിരിക്കുന്ന ആത്മതത്വത്തെ. ശ്രീകൃഷ്ണാവതാരത്തെ- അവതാരാന്തരങ്ങളെ- കലിയുഗത്തിങ്കൽ ധർമ്മത്തിന്നാശ്രയമാകുന്നതിനെ എന്നിതെല്ലാം ചൊല്ലുവേണമെന്ന്. അതിനുത്തരമായരുളിച്ചെയ്താൻ സൂതൻ. ഗുരുവായിരിക്കുന്ന ശ്രീശുകനെ നമസ്കരിച്ചിട്ട് യാതൊന്നുകൊണ്ട് ഭഗവാങ്കൽ ഭക്തിയുണ്ടാവൂ അത് ധർമ്മമാകുന്നത്. അതല്ലാത്തത് ധർമ്മമല്ല. ധർമ്മാദികളെല്ലാംകൊണ്ടും തത്വജ്ഞാനക്രമേണ മോക്ഷമെ സാധിക്കവേണ്ടു. അത് അദ്വിതീയമായി ജ്ഞാനാത്മകമായിരിക്കുന്ന വസ്തുതത്വമാകുന്നു. അതിനെ മുനികൾ വൈരാഗ്യജ്ഞാനയുക്തയായിരിക്കുന്ന ഭക്തികൊണ്ടു ഹൃദയത്തിങ്കൽ കാണുന്നു. ഭക്തിസാധനം ചരിതശ്രവണം. എന്നാൽ ശുദ്ധസാത്വികനായിരുന്ന ശ്രീവാസുദേവങ്കലെ ഭക്തി സർവ്വപ്രകാരേണ സാധിക്കവേണ്ടുവത്. സകല പ്രപഞ്ചത്തിനും കാരണമാകുന്നതു ഭഗവാൻ തന്തിരുവടിയത്രെ. അങ്ങനെ ഇരുന്ന ഭഗവാനാദികാലത്തു പുരുഷരൂപമവലംബിച്ചു. അപ്പുരുഷരൂപം എല്ലാം ലോക

ങ്ങൾക്കും കാരണം. അവതാരാന്തരങ്ങൾക്കും അതെ കാര
ണം. എന്നിട്ട് അവതാരങ്ങൾ സനകാദികൾ ശ്രീവരാഹം
ശ്രീനാരദൻ നരനാരായണന്മാർ ശ്രീകപിലൻ ദത്താത്രേ
യൻ ഋഷഭദേവൻ യജ്ഞൻ പൃഥുമൂൎത്തി കൂൎമ്മമൂൎത്തി ധന്വന്തരി
മോഹിനീ നരസിംഹം(വടു)വാമനൻ പരശുരാമൻ ശ്രീവേ
ദവ്യാസൻ ശ്രീരാഘവൻ ശ്രീബലഭദ്രൻ ശ്രീകൃഷ്ണൻ ബുദ്ധമു
നി കല്ക്കി എന്നേവമാദ്യവതാരങ്ങൾ അസംഖ്യങ്ങൾ. ഋഷി
കൾ ദേവകൾ മനുക്കൾ മനുപുത്രന്മാർ പ്രജാപതിമാർ എ
ന്നെവമാദിമഹത്തുക്കളെല്ലാം ഭഗവദവതാരങ്ങൾ. പ്രപഞ്ച
ന്തന്നെ ഒട്ടൊഴിയാതെ ഭഗവദ്വിഗ്രഹമത്രെ. സ്ഥൂലമായ പ്ര
പഞ്ചം ഭഗവാൻ മായയാൽ കല്പിതം. ഇതിന്നുമീതെ ഗുണ
മായിരിക്കുന്ന വസ്തു ജീവനായിരിക്കുന്നത്. ഇങ്ങിനെ സ്ഥൂല
സൂക്ഷ്മങ്ങളായുള്ള രൂപങ്ങൾ സ്വചൈതന്യംകൊണ്ടു പ്രതി
ഷിദ്ധങ്ങളായിരിക്കുന്നു യാതൊന്നിങ്കൽ, അതു് ബ്രഹ്മം. സം
സാരഹേതുവാകുന്നതു് ഈശ്വരമായ. അവിദ്യയായ്ചമെ
ഞ്ഞു പരതയുമ്പോൾ ആത്മജ്ഞാനമുദിക്കുന്നു. ഈ അൎത്ഥ
ത്തിന്നുപപാദകമായിരിക്കുന്ന ശ്രീഭാഗവതമാകുന്ന പുരാണ
ത്തെ ശ്രീവേദവ്യാസൻ ചമെച്ചു ശ്രീശുകനെ പഠിപ്പിച്ചു.
ശ്രീശുകനതിനെ ഗംഗാതീരത്തിങ്കൽ അനശനന്ദീക്ഷിച്ചിരു
ന്ന പരീക്ഷിത്തിന്നറിയിച്ചു. ശ്രീകൃഷ്ണന്റെയും ധൎമ്മപുത്രരുടേ
യും സ്വൎഗ്ഗാരോഹണവും കഴിഞ്ഞിരുന്ന വിഷയത്തിങ്കൽ എ
ന്നിങ്ങനെ കേട്ടു, ശൌനകമഹൎഷി ചോദിച്ചരുളുന്നു. ശ്രീഭാഗ
വതം പുരാണം എതുകാലത്തു് എവിടെനിന്നു് എന്തു ഹേതു
വായി ആരുടെ നിയോഗത്താൽ ശ്രീവേദവ്യാസൻ ചമെച്ചു?
സാക്ഷാൽ ജ്ഞാനിയായി നിരപേക്ഷനായി സകലലോക
ങ്ങളിൽ പരമാറുന്ന ശ്രീശുകനും പരീക്ഷിത്തും തങ്ങളിലുള്ള
സംവാദം വന്നവാറെങ്ങിനെ? ഭാഗവതോത്തമനായിരുന്ന
പരീക്ഷിത്തു എന്തു ഹേതുവായിട്ടു് അനശനം ദീക്ഷിച്ചു? എ
ന്നാലതിനെ അറിയിക്കേണമെന്നു് ശൌനകൻ ചോദിച്ചു

വാറെ അരുളിച്ചെയ്താൻ സൂതൻ. എങ്കിലൊ പണ്ടു ദ്വാപര യുഗത്തിങ്കൽ ഭഗവാൻ ശ്രീപരാശരന്റെപുത്രനായി സത്യവതിയിലവതരിച്ചു ലോകാനുഗ്രഹപരനായി സരസ്വതീതീരത്തിങ്കൽ ഇരുന്നു വിവേചിക്കുന്ന കാലത്തു ദ്വാപരയുഗത്തിന്റെ അവസാനകാലത്തിങ്കൽ കാലദോഷത്താൽ ചുരുങ്ങുന്ന ധൎമ്മത്തെ കണ്ടു ധൎമ്മസ്ഥാപനത്തിന്നായിക്കൊണ്ടു വേദത്തെ നാലംശമായി പകുത്തു പൈലാദികൾ നാലൎക്കു കൊടുത്തു. വേദാൎത്ഥത്തെ വെളിച്ചത്തിടുവാനായ്ക്കൊണ്ടു ശ്രീമഹാഭാരതഞ്ചമെച്ചു ശിഷ്യൎകളെ പഠിപ്പിച്ചു.

ഇങ്ങനെ ലോകാനുഗ്രഹാൎത്ഥമായി വ്യാപരിക്കുന്നേടത്തു മനസ്സു തെളിയായ്കയാൽ എന്തിനിക്കു പോരാഴ്മ എന്നു വിവേകിക്കുന്ന ശ്രീവേദവ്യാസന്റെ ആശ്രമത്തിങ്കലെഴുന്നള്ളി ശ്രീനാരദമഹൎഷി. അപ്പൊഴുതു ശ്രീവേദവ്യാസനും അൎഘ്യപാദ്യാദികളെക്കൊണ്ടു പൂജിച്ചിരുന്ന കാലത്തു ശ്രീവേദവ്യാസന്റെ മനസ്സിന്റെ അപരിതോഷത്തെ പ്രസംഗിച്ചെട്ടത്തു് അരുളിച്ചെയ്തു ശ്രീനാരദമഹൎഷി. ലോകാനുഗ്രഹാൎത്ഥമായി സകലധൎമ്മങ്ങളേയും സ്ഥാപിക്കുന്ന നീയഭഗവത്സ്വരൂപത്തെ വൎണ്ണിയായ്കനിമിത്തമായി നിന്റെ മനസ്സു പ്രകാശിയായിന്നു. ഭഗവച്ചരിതംകൂടാത പ്രബന്ധം ശോഭിക്കുന്നുവല്ല. ശുദ്ധമായിരിക്കുന്ന ധൎമ്മന്തന്നെ ഭഗവദൎപ്പണംകൂടാതെ ശോഭിക്കുന്നുവല്ല. അതെയുമല്ല വിഷയസുഖം സമസ്തലോകങ്ങളിലും സാധിക്കാം. മോക്ഷത്തെ സാധിപ്പാൻ മനുഷ്യനായി ജനിച്ചെയാവു. എന്നാൽ ഭഗവൽഭക്തികൊണ്ടെ മോക്ഷത്തെ സാധിക്കാവു എന്നതിനിക്കു പ്രസിദ്ധം. പൂൎവ്വജന്മത്തിങ്കൽ ബ്രാഹ്മണദാസിക്കു പുത്രനായിരുന്ന ഞാൻ ബ്രാഹ്മണനിയോഗത്താൽ സന്ന്യാസികളെ പരിചരിച്ചു് അവരുടെ അനുഗ്രഹത്താൽ ജ്ഞാനം ലഭിച്ചു് ഭഗവദുപാസനത്തിങ്കൽ ഇച്ഛയോടുകൂടെ വൎത്തിക്കുന്ന കാലത്തിൽ മാതാവു മരിച്ചുപോയാൾ. അതും ഭഗവദനുഗ്രഹമെന്നു കല്പിച്ചു സൎവ്വവുമുപേക്ഷിച്ചു ശരീരമാത്രശേഷനായി വനമദ്ധ്യത്തെ പ്രാപിച്ചു ജി

തേന്ദ്രിയനായി ഭഗവാനെ ഉപാസിച്ചേൻ. അങ്ങിനെ ഉപാസനകൊണ്ടു ഹൃദയത്തിങ്കൽ പ്രകാശനായ ഭഗവാനെ ഉടനെ കാണാഞ്ഞു പരിഭ്രമിക്കുന്ന ഇനിക്കു ഒരശരീരവാക്കുണ്ടായി. ഇജ്ജന്മത്തിങ്കൽ നീയെന്നെ കാണുന്നോവല്ല എന്ന വാക്കു കേട്ടു ഞാൻ ഭക്തിയോടുകൂടി ഭഗവദ്യശസ്സിനെ പാടി ലോകത്തിങ്കൽ പെരുമാറി ആയുസ്സിനെ കഴിച്ച് ബ്രഹ്മപുത്രനായിജെനിച്ചു. എന്നാൽ നീ ഭഗവാൻെറ മാഹാത്മ്യത്തെ വൎണ്ണിക്കയെന്നിങ്ങനെയരുളിച്ചെയ്തു ശ്രീനാരദനെഴുന്നള്ളിയനന്തരം ശ്രീവേദവ്യാസൻ സരസ്വതിതീരത്തിങ്കൽ ശമ്യാപ്രാസമെന്ന പ്രസിദ്ധമായിരുന്ന ആശ്രമത്തിങ്കലിരുന്നു ബ്രഹ്മോപാസനകൊണ്ടു ശുദ്ധമായൊരു മനസ്സുകൊണ്ട് ഈശ്വരതത്വത്തേയും സ്മരിച്ച് മായകാൎയ്യമായിരുന്ന സംസാരചക്രത്തിൻെറ ബന്ധം പോക്കുവാൻ പ്രധാനപാദകമായിരുന്ന ഭക്തിയോഗത്തെ കണ്ടു ഭക്തിമാൎഗ്ഗപ്രതിപാദകമായിരുന്ന ശ്രീഭാഗവതത്തെച്ചമെച്ച് അധികാരിയായിരുന്ന ശ്രീശുകനെ പഠിപ്പിച്ചു. അതു കേട്ടു പിന്നേയും വിചാരിച്ചു ശൌനകമഹഷി. നിരപേക്ഷനായി ആത്മാരാമനായിരുന്ന മഹാമുനി എന്തു ഹേതുവായി ശ്രീഭാഗവതം പഠിച്ചു എന്നു ശൌനകൻ വിചാരിച്ചതു കേട്ട് ഉത്തരമായി ചൊന്നാൻ സൂതൻ; ആത്മാരാമന്മാരായിരിക്കുന്ന മുനികളാൽ ഫലാപേക്ഷകൂടാതെ ഭഗവാങ്കൽ ഭക്തിചെയ്യുന്നോർ. അങ്ങിനത്തൊന്നു ഭഗവാൻെറ മഹത്വം. ശ്രീവേദവ്യാസപുത്രൻ ശ്രീശുകൻ ഭഗവൽഗുണങ്ങളാൽ വിലോഭിതചിത്തനായി ശ്രീമഹാഭാഗവതം പഠിച്ചു. പിന്നെ പരീക്ഷിത്തിൻെറ ചരിതത്തെ അറിയിക്കുന്നു. ധാൎത്തരാഷ്ട്രന്മാരും പാണ്ഡവർകളും തങ്ങളിലുള്ള യുദ്ധത്തിങ്കൽ പതിനെട്ടക്ഷൌഹിണിയുംകൂടെ ച്ചത്തൊടുങ്ങിയകാലത്തു ഭീമസേനൻെറ ഗദയേററു തുടതകിഞ്ഞു വീണുകിടക്കുന്ന ദുൎയ്യോധനനെക്കണ്ട് അശ്വത്ഥാമാവ് ഉറങ്ങിക്കിടക്കുന്ന ദ്രൌപദേയന്മാരുടെ തലയറുത്തു ദുൎയ്യോ

ധനനു കാഴ്ചവെച്ചകാലത്തു് അവനത്തു പ്രിയമായീല, അക്കാലത്തു പുത്രവധം ഹേതുവായി പ്രലപിക്കുന്ന ദ്രൌപദിയെക്കണ്ടു പ്രതിജ്ഞചെയ്താനജ്ജുനൻ:— ഞാൻ പുത്രഘന്താവായിരിക്കുന്ന ബ്രാഹ്മണന്റെ തലയറുത്തു കൊണ്ടുവന്നു് നിന്നുടെ മുന്നിലാമ്മാറുവെച്ചു കണ്ണുനീർ തുടക്കുന്നുണ്ടു്. എന്നു പ്രതിജ്ഞകൊണ്ടു ദ്രൌപദിയെ ആശ്വസിപ്പിച്ചു. പിന്നെ ശ്രീകൃഷ്ണനാൽ തേർ*കിടാകപ്പെട്ട തേമ്മൽ കരേറി വേഗത്തിൽ ചെല്ലുന്ന അജ്ജുനനെക്കണ്ടു ഭീതനായി ഓടിത്തുടങ്ങിനാനശ്വത്ഥാമാവു്. നാനാദിക്കുകളിലോടി നിരാശ്രയനായിരുന്ന അശ്വത്ഥാമാവിനാൽ പ്രയുക്തമായിരുന്ന ബ്രഹ്മാസ്ത്രത്തെ ശ്രീകൃഷ്ണനിയോഗത്താൽ ബ്രഹ്മാസ്ത്രംകൊണ്ടു സംഹരിച്ചാനജ്ജുനൻ; പിന്നെ അശ്വത്ഥാമാവിനെ പിടിച്ചുകെട്ടി ദ്രൌപദിയുടെ മുമ്പിലാമ്മാറു കൊണ്ടുവെച്ചാനജ്ജുനൻ, പിടിച്ചുകെട്ടിചെന്ന ഗുരുപുത്രനെക്കണ്ടുവന്ദിച്ചു ചൊല്ലിതുടങ്ങിനാൾ ദ്രൌപദി. ഇവനെ അഴിച്ചുവിടണം, ബ്രാഹ്മണനല്ലോ ഇവൻ, വിശേഷിച്ചാചാൎയ്യപുത്രനാകയുമുണ്ടു്; എന്നിങ്ങനെ ദ്രൌപദിയുടെ വചനം കേട്ടു ശ്രീകൃഷ്ണനും ധമ്മപുത്രനും ആദരിച്ചനന്തരം ചൊന്നാൻ ഭീമസേനൻ. ബാലവധം ചെയ്തതു് അവശ്യം കത്തവ്യമെന്നല്ലൊ കല്പിച്ചു ഭീമസേനൻ ചൊല്ലുകേട്ടു് അരുളിച്ചെയ്തു ശ്രീകൃഷ്ണൻ; ബ്രാഹ്മണൻ വദ്ധ്യനല്ല. ആതതായി വദ്ധ്യൻ, മുന്നം നീ ചെയ്ത പ്രതിജ്ഞെക്കും ഭീമസേനന്റേയും ദ്രൌപദിയുടേയും പ്രിയത്തിനും ഭംഗംവരാതേയും കണ്ടു് അശ്വത്ഥാമാവിന്റെ തല ചിരച്ചുകളഞ്ഞു് സഹജമായിരുന്ന മണിയെച്ചെന്നെടുത്തു പിടിച്ചുകെട്ടഴിച്ചു പടിവീട്ടിൽനിന്നു പുറപ്പെടുത്തികളഞ്ഞാൽ പ്രതിജ്ഞാഭംഗം വരികയില്ല, എന്നരുളിച്ചെയ്തു ശ്രീകൃഷ്ണൻ. തദനന്തരം യുദ്ധഭൂമിയെ പ്രാപിച്ചു ദ്രൌപദിക്കു പണ്ടു പ്രതിജ്ഞചെയ്തതിനെ കാട്ടികൊടുത്ത പാണ്ഡവർകളെക്കൊണ്ടു മരിച്ച രാജാക്കന്മാ

* തേർക്കിടാവു് = സാരഥി

രുടെ ശേഷക്രിയ ചെയ്യിച്ചു, ധൎമ്മപുത്രൎക്ക രാജ്യാഭിഷേകം
ചെയ്തു രാജ്യത്തെയുമടക്കിക്കൊടുത്തു ശ്രീമദ്വാരകക്കു് എഴുന്ന
ള്ളുവാൻ തുടങ്ങുന്നേപ്പോൾ ഉത്തര വന്നു ശരണം പ്രാപി
ച്ചാൾ. അയ്യോ സ്വാമി ഇതല്ലൊ അത്യന്തമുജ്ജ്വലിച്ചിരിപ്പൊ
രു ശരം പോന്നുവരുന്നു; ഇതിങ്കൽനിന്നു് എന്റെ ഗൎഭത്തെ (ര
ക്ഷിപ്പൊറയ്ക്ക). എന്നിങ്ങിനെ ചൊല്ലി ശരണാഗതയായിരു
ന്ന ഉത്തരയെക്കൊണ്ടു് ഗൎഭത്തെ തൃച്ചക്രംകൊണ്ടു രക്ഷിച്ചു ശ്രീ
മദ്വാരകക്കു് എഴുന്നള്ളുവാൻ തുടങ്ങുന്ന കാലത്തു് ധൎമ്മപുത്രാ
ദിപുത്രരോടുംകൂടെ ചെന്നു സ്തുതിച്ചുചൊല്ലുതുടങ്ങിനാൾ
കുന്തി. പ്രകൃതികളിൽ വേർപെട്ടു് സൎവ്വത്തിന്നും കാരണഭൂത
നായി സാക്ഷിഭൂതനായിരിക്കുന്ന നിന്തിരുവടിക്കു നമസ്കാരം.
അപരിച്ഛിന്നമഹിമാവായി ഭക്തവത്സലനായിരിക്കുന്ന നി
ന്തിരുവടിക്കു നമസ്കാരം. സൎവ്വാപത്തുകളിൽ നിന്നു രക്ഷി
ച്ചായല്ലൊ ഞങ്ങളെ, അങ്ങിനെയിരിക്കുന്ന നിന്തിരുവടിക്കു
നമസ്കാരം. എന്നേവമാദിമധുരവചനങ്ങളെക്കൊണ്ടു സ്തുതി
ക്കപ്പെട്ട ഭഗവാൻ മന്ദസ്മിതത്തെ ചെയ്തു കുന്തിയെക്കൊണ്ടു യാ
ത്രയുമനുവദിപ്പിച്ചു് എഴുന്നള്ളുവാൻ തുടങ്ങുന്നേപ്പോൾ, ധൎമ്മ
പുത്രർ യാത്ര അനുവദിയാതെ നിന്നു ചൊല്ലുതുടങ്ങിനാൻ;
എന്നെ കഷ്ടമെ എന്റെ മോഹം അനിത്യമായിരിക്കുന്ന ശ
രീരം നിമിത്തമായി അവദ്ധ്യവധമെല്ലൊ ഞാൻ ചെയ്തതു്.
ഈ ദോഷത്തോടു വേർപെട്ടു എന്തുകൊണ്ടു എങ്കിലൊ
ഞാൻ, എന്നിങ്ങിനെ വിവേകിക്കുന്ന ധൎമ്മപുത്രർ ശ്രീകൃഷ്ണ
നോടും ഭ്രാതാക്കളോടും വ്യാസധൌമ്യാദിമഹാമുനികളോടും
കൂടെ കുരുക്ഷേത്രം പ്രാപിച്ചു ശരശയനത്തിന്മേൽ കിടക്കുന്ന
ഭീഷ്മരെക്കണ്ടു് വന്ദിപ്പുതും ചെയ്തു. അവരാൽ മധുരഭാഷണ
ങ്ങളെക്കൊണ്ടു് സംഭാവിതനായിരിക്കുന്ന ധൎമ്മപുത്രർ നാനാ
ജാതിയുള്ള ധൎമ്മങ്ങൾ വിചാരിപ്പുതും ചെയ്താൻ. അനന്തരം
ഭീഷ്മരും ധൎമ്മപുത്രരുടെ ചോദ്യപരിഹാരം ചെയ്തു ധൎമ്മങ്ങ
ളെ അറിയിച്ചു നയനഗോചരനായിരുന്ന ശ്രീകൃഷ്ണനെ സ്തു
തിച്ചുനിന്നു ദേഹത്യാഗം ചെയ്യുതും ചെയ്താൻ.

അനന്തരം ധൎമ്മപുത്രർ ഭീഷ്മരുളിച്ചെയ്ത ധൎമ്മം കേട്ടു കൃതാ
ൎത്ഥനായി ഭീഷ്മരുടെ ശേഷക്രിയകൾ ചെയ്തു ഹസ്തിനപുരം
പ്രാപിച്ചു അടുത്തവണ്ണം രാജ്യപരിപാലനം ചെയ്യാൻ· പി
ന്നെ ശ്രീകൃഷ്ണൻ ധൎമ്മപുത്രരെക്കൊണ്ടു മൂന്നശ്വമേധം ചെ
യ്യിച്ചു ധൎമ്മപുത്രൎക്ക രാജ്യത്തെ അടക്കിക്കൊടുത്തു നാനാജാ
തിയുള്ളനുഗ്രഹത്തെച്ചെയ്തു നാലഞ്ചുമാസം ഹസ്തിനപുരത്തി
ങ്കലിരുന്നു പാണ്ഡവൎക്കളെ യാത്രയുമനുവദിപ്പിച്ചു സാത്യകി
പ്രമുഖന്മാരായിരിക്കുന്ന ജനത്തോടുംകൂടെ ദ്വാരകക്കെഴുന്ന
ള്ളി ഭഗവാൻ. അനന്തരം ഭഗവാനാൽ രക്ഷിതനായി ശക്
തികൾനിന്നു നാനാഗുണങ്ങളായുള്ള രാജഗുണങ്ങളോടുംകൂ
ടി ജനിച്ച കുമാരൻ പാണ്ഡവൎക്കളാൽ രക്ഷിതനായി വസി
ക്കുന്ന കാലത്തു ജ്ഞാതിവധം ചെയ്യുന്നതു കാണവേണ്ടാ എ
ന്നു ചൊല്ലി തീൎത്ഥസ്ഥാനത്തിന്നു പോയ വിദുരർ പാണ്ഡവർ
കളാൽ സംഭാവിതരായി ചില ദിവസങ്ങൾ വസിച്ചു ധൃതരാ
ഷ്ട്രരുടെ പുരുഷാൎത്ഥത്തെ സാധിക്കവേണമെന്നു കല്പിച്ചു
ധൃതരാഷ്ട്രരെയുംകൊണ്ടു വനം നോക്കി പോയാർ വിദുരർ.
അങ്ങിനെ പുലൎന്നാറെ ധൎമ്മപുത്രരും നിത്യാനുഷ്ഠാനങ്ങൾ
ചെയ്തു കൃതകൃത്യനായി ഗുരുവന്ദനാൎത്ഥമായി അകംപുക്കകാ
ലത്തു ധൃതരാഷ്ട്രരേയും ഗാന്ധാരിയേയും കാണാഞ്ഞു ദുഃഖി
ക്കുന്ന കാലത്തു ശ്രീനാരദനെഴുന്നള്ളി യുക്തിയുക്തങ്ങളായു
ള്ള വചനങ്ങളെക്കൊണ്ടു ധൎമ്മപുത്രരുടെ ദുഃഖത്തെ കള
ഞ്ഞ് ധൃതരാഷ്ട്രർ പോയപ്രകാരവും അവരുടെ പ്രവൃത്തി
യും ദേഹത്യാഗവും അറിയിച്ച് യഥാഗതമെഴുന്നരുളി നാരദ
മഹൎഷി. (തുടരും)

***

കൈപ്പിത്തുകൾ

കൊല്ലം 995-ാമതിൽ കമ്പനി സൎക്കാരിൽനിന്നും വെ
പ്രസാഷ്ട് അവൎകൾ മലയാളത്തിൽ രാജാക്കന്മാരോടും

ബ്രാഹ്മണരോടും ചോദ്യം ചെയ്തതിന്റെയും അതിന്നു നാഗശ്ശേരി മനയ്ക്കൽനിന്നും കൊടുത്ത ഉത്തരവും എഴുതിയ വിവരം തെരുവകപ്പ്.

ചോദ്യം— മലയാളത്തിൽ ഇപ്പോൾ 93-ാമതിലോളം നടപ്പായിട്ടുള്ള കൊല്ലം എന്തു പ്രമാണിച്ചിട്ടാകുന്നു?

ഉത്തരം— കൊല്ലം എന്നുള്ള പ്രദേശത്തു സമുദ്രം വാങ്ങി കരപിടിച്ച കാലം പ്രമാണിച്ചാകുന്നു.

ചോ— ഈ മേലെഴുതിയ കൊല്ലം ഉണ്ടാകുന്നതിന്നു മുമ്പെ ഉള്ള കാലങ്ങളിൽ കൊല്ലത്തിന്റെ കണക്ക കൂട്ടുന്നത് എന്തു പ്രമാണിച്ചിട്ടാകുന്നു?

ഉ— കൊല്ലം എന്നുള്ള വ്യവഹാരത്തിനു മുമ്പെ പ്രഭവാദി സംവത്സരവും, വ്യാഴവും പ്രമാണിച്ചിട്ടു കാലപരിച്ഛേദത്തിന്നു സംഗതി.

ചോ— കൊച്ചി രാജ്യത്തെങ്കിലും, മലയാളത്തിൽ എവിടെയെങ്കിലും ജൂതന്മാര് ഒന്നാമതു വന്നിട്ടുള്ളത് ഏതു കൊല്ലത്തിലാകുന്നു.

ഉ— ബൌദ്ധന്മാര് ഇപ്രദേശത്തു വന്നു പെരുമാളെ ഭ്രമിപ്പിച്ചു ബൌദ്ധശാസ്ത്രത്തെ അനുഷ്ഠിപ്പിച്ചു. ആ ബൌദ്ധന്മാര് ഒന്നിച്ചു ജൂതന്മാര് വന്നിരിക്കുന്നു. ആയതിന്റെ കാലം കുലശേഖരപെരുമാളുടെ (മൂന്നാം പെരുമാളാകുന്നത് കുലശേഖരപെരുമാളുടെ) സ്വർഗ്ഗാരോഹണകാലം 1460 സംവത്സരം.

ചോ— നസ്രാണികൾ മലയാളത്തിൽ ഒന്നാമതു വന്നിട്ടുള്ളത് ഏതു കൊല്ലത്തിലാകുന്നു?

ഉ— ജൂതന്മാരു വന്ന കാലത്തുതന്നെയാകുന്നു.

ചോ— ഒന്നാമത്തെ പെരുമാൾ, ചോഴമണ്ഡലത്തുന്ന് ഈ രാജ്യത്തേക്ക് ഏതു കൊല്ലത്തിലാകുന്നു വന്നത്?

ഉ— ഒന്നാമത്തെ പെരുമാൾ വന്നത് കുലശേഖരപെരുമാളുടെ 60 സംവത്സരം മുമ്പെയെന്നു കേട്ടിരിക്കുന്നു.

ചോ— അപ്പോൾ മലയാളം എത്ര ഖണ്ഡമുണ്ടായിരുന്നു? ആ ഖണ്ഡങ്ങളുടെ പേരും എന്താകുന്നു?

ഉ— മലയാളം നാലു ഖണ്ഡം ആകുന്നു. ഗോകൎണ്ണത്തുന്നു തുടങ്ങി പെരുമ്പുഴയോളം ഒരു ഖണ്ഡം; തുളുരാജ്യം. പെരുമ്പുഴക്ക നിന്ന് പുതുപ്പട്ടണത്തോളം മൂഷികരാജ്യം. പുതുപ്പട്ടണത്തുങ്കൽനിന്ന് കന്നെററിയോളം കേരളരാജ്യം. കന്നെററിങ്കൽനിന്ന് കന്യാകുമാരിയോളം കൂപരാജ്യം.

ചോ— അപ്പോൾ മലയാളത്തിൽ വലിയ നഗരങ്ങളുടെ പേര് എന്തായിരുന്നു; ആയതിന്ന് എല്ലാം ഇപ്പോഴും ആ പേർതന്നെയൊ പറയുന്നത്?

ഉ— മലയാളത്തിൽ വലിയ നഗരങ്ങളുടെ പേരു മററിയപ്രകാരം ഗ്രഹിച്ചിട്ടും ഇല്ല.

ചോ— എത്ര പെരുമാക്കൾ വന്നിട്ടുണ്ട്. അവർ ഓരോരുത്തര് എത്രനാൾ വാണിരിക്കുന്നു.

ഉ— നാലു പെരുമാക്കൾ വാണപ്രകാരം പ്രസിദ്ധിയുണ്ട്. മൂന്നു പെരുമാളന്മാര് പന്ത്രണ്ടീത് സംവത്സരവും, നാലാമത്തെ പെരുമാള് 36 സംവത്സരവും വാണിരിക്കുന്നു.

ചോ— ആ പെരുമാളുടെ പെരെന്താകുന്നു.

ഉ— അവരുടെ പേര്:— കേരളൻ എന്നും, പള്ളിബാണര് എന്നും, ചേരമാൻ എന്നും, കുലശേഖരൻ എന്നും ആകുന്നു.

ചോ— ഈ നാട്ടിൽ മാപ്പിളമാര് ഒന്നാമതു വന്നിട്ടുള്ളത് ഏതു കൊല്ലത്തിലാകുന്നു.

ഉ— മാപ്പിളമാരു ബൌദ്ധന്മാരൊന്നിച്ചിട്ട് ഒന്നാമതു വന്നിരിക്കുന്നു.

ചോ— അവരെങ്ങിനെ വന്നു. ഏതു നഗരത്തിലാകുന്നു അവർ മുമ്പെ എത്തിയത്?

ഉ— മാപ്പിളമാരു കാലാന്തരത്തിൽ സാമൂതിരി രാജാവിങ്കൽ

അടിമവെച്ചതിന്റെ ശേഷം ചാലിയത്തിറങ്ങി തിരൂര് ഇരിപ്പാൻ തക്കവണ്ണം രാജാവു കല്പിച്ചിരിക്കുന്നു.

ചോ— അവര് ഈ രാജ്യത്തേക്കതന്നെ പ്രത്യേകിച്ചു വന്നുവൊ; അതല്ല യഥാവൽ വന്നുവൊ?

ഉ— അവർ യഥാവിൽ വരുവാൻ സംഗതിയും ഇല്ല.

ചോ— മാപ്പിളമാര വന്നെപ്പൊൾ ഈ നാട്ടിൽ ദേശക്കാരു വേറെ ആരെല്ലാം ഉണ്ടായിരിക്കുന്നു.

ഉ— ഈ രാജ്യത്ത് ബ്രാഹ്മണരു തുടങ്ങി ശൂദ്രരുപൎയ്യന്തം കേരളമൎയ്യാദയായിട്ടു നടക്കുന്ന ജനങ്ങൾ മാപ്പിളമാരു വരുന്നതിന്നു മുമ്പെയുള്ളവരാകുന്നത്?

ചോ— മാപ്പിളമാരെത്തിയ സമയത്ത് വാണിരുന്ന പെരുമാളുടെ പേരെന്തായിരുന്നു.

ഉ— മാപ്പിളമാര് മുമ്പിനാൽ വന്ന സമയത്ത് വാണിരുന്ന പെരുമാള് പള്ളിബാണര് ആകുന്നു.

ചോ— മാപ്പിളമാരൊന്നിച്ച് അറബിരാജ്യത്തേക്കു പോയിട്ടുള്ള പെരുമാളുടെ പേരെന്തായിരുന്നു.

ഉ— മാപ്പിളമാരൊന്നിച്ച് മക്കത്തേക്കുപോയ പെരുമാള് പള്ളിബാണരാകുന്നു.

ചോ—എത്ര പെരുമാക്കൾ അറബിരാജ്യത്തേക്കുപോയിട്ടുണ്ട്.

ഉ— മേലെഴുതിയ പെരുമാളല്ലാതെ ദേശാന്തരത്തിലേക്കു പോയിട്ടില്ല.

ചോ— അവർ ആരെങ്കിലും മടങ്ങിവന്നിട്ടുണ്ടൊ?

ഉ— പോയ പെരുമാൾ ഇപ്രദേശത്തേക്കു മടങ്ങിവന്നിട്ടും ഇല്ല.

ചോ— ഒന്നാമത്തെ പെരുമാക്കൾ വാണതിന്റെ ശേഷം മലയാളരാജ്യം വിഭജിച്ചതെങ്ങിനെ?

ഉ— ഒന്നാമത്തെ പെരുമാക്കൾ വന്ന കാലം മേലെഴുതിയ ഖണ്ഡങ്ങൾ നാലുമത്രെ വിഭാഗമാകുന്നത്.

ചോ — പറങ്കി മലയാളരാജ്യത്തേക്കു കപ്പലിൽ ഒന്നാമതു വ ന്നിട്ടുള്ളത് ഏതു കൊല്ലത്തിൽ ആകുന്നു.

ഉ — പറങ്കി ദ്വീപാന്തരങ്ങളുകൽനിന്ന് ഭൂമണ്ഡലം ആക്രമി ച്ച കാലത്താണ്ട് കേരളത്തിൽ വരുവാൻ സംഗതി. ആയ തിന്റെ കാലം 1740 സംവത്സരം മുമ്പെ.

ചോ — അവര് എത്ര കപ്പലിൽ വന്നു, എവിടെ കൊള്ള യിട്ടു?

ഉ — പറങ്കി എത്ര കപ്പലിൽ വന്നു എന്ന് കേട്ടുകേൾവി ഇ ല്ല. ചാലിയത്ത് കൊള്ളയിട്ട് വളരെക്കാലം ഇരുന്നപ്ര കാരം പ്രസിദ്ധിയുണ്ട്.

ചോ — ആ പറങ്കിയുടെ യജമാനൻ കപ്പലിൽനിന്ന് ഇറ ങ്ങിയത് എവിടെയാകുന്നു?

,, — ആ സമയത്ത് സാമൂതിരിരാജാവിന്റെ കോവിലകം ഏതു പ്രദേശത്താകുന്നു?

,, — എത്രനാൾ പറങ്കി ഈ രാജ്യത്ത് ഇരുന്നു?

,, — സാമൂതിരി രാജവും പറങ്കിയുമായിട്ട് കരാറു നാമം ചെയ്തതെന്ത്?

,, — ആ കരാറു നാമത്തിന്റെ പകർപ്പ് ഇപ്പോൾ വല്ലതും ഉണ്ടോ?

,, — പറങ്കി എത്തിയതിനു മുമ്പെയെങ്കിലും; അവർ എത്തി യതിന്റെ ശേഷമെങ്കിലും മലയാളത്തിലെ വർത്തമാനം വിവരമായിട്ട് എഴുതിയതു വല്ലതും ഉണ്ടോ?

,, — ഹൈദർആലി മലയാളത്തിൽ വന്നത് ഏതു കൊല്ല ത്തിലാകുന്നു?

,, — ഹൈദർആലിയുടേയും ഇങ്കിരിസ്സിന്റെയും വരവിന്റെ എടയിലുള്ള കാലങ്ങളിൽ മലയാളത്തിലെ വസ്തുതകൾ എഴുതിയതിൽ വല്ലതുമുണ്ടോ?

(ഈ എട്ടു ചോദ്യങ്ങൾക്ക് ഉത്തരം കണ്ടിട്ടില്ല)

ചോ — കൊല്ലം ആയിരത്തോളമെത്തുമ്പോൾ അതിന്റെ

വഴിയെ ഉണ്ടാവുന്ന കൊല്ലം എങ്ങിനെ എഴുതുന്നു. 1, 2, 3, എന്നൊ അതല്ല 1001, 1002, 1003 എന്നൊ?

ഉ — കൊല്ലം 1000— തികഞ്ഞാൽ അവിടെ നിന്നു മേല്പട്ട് 1001, 1002 എന്നെഴുതണം.

ചോ— 300, 400 സംവത്സരം കഴിഞ്ഞ കാലത്ത് സമുദ്രം ചുരത്തിന്നു സമീപത്തോളം അണഞ്ഞ് അവിടെനിന്നു വഴിയോടുതന്നെ വാങ്ങിപ്പോന്നിട്ടുണ്ടൊ?

ഉ— പരശുരാമൻ സമുദ്രം നീക്കി സമയം ചെയ്തതിൻെറ ശേഷം ചുരത്തിങ്കലോളം കേറീട്ടും ഇല്ല.

ചോ— കോഴിക്കോട്ട് എന്ന നഗരപ്പേരിൻെറ അൎത്ഥമെന്താകുന്നു.

,,— പാറകി കോഴിക്കോട്ട് ഒരു കോട്ടയുണ്ടാക്കിയത് ഏതു സ്ഥലത്താകുന്നു.

,,— ആയത് നശിപ്പിച്ചത് ആർ, അതു എപ്പോൾ ആകുന്നു?

(ഈ മൂന്നു ചോദ്യങ്ങൾക്കും ഉത്തരം കണ്ടില)

ചോ— പണ്ട് മലയാളം വാക്ക് എന്തക്ഷരത്തിലാകുന്നു എഴുതിയിരുന്നത്.

ഉ— മലയാളത്തിൽ പണ്ട് എഴുത്തു നടക്കുന്നത് കോലെഴുത്തിലും വട്ടെഴുത്തിലും ആയിരുന്നു. ഗ്രന്ഥം ആൎയ്യൻ എഴുത്തിലും ആകുന്നത്.

ചോ— ഴ–എന്നും, റ–എന്നും ഉള്ള അക്ഷരം ഏതു നാട്ടിൽ നിന്നാകുന്നു വന്നത്? ആയത് മലയാളഭാഷയിലുള്ളത് തന്നെയൊ?

ഉ— ഴ, റ, ഇവ മലയാളഭാഷ.

ചോ— കടുക്കത്ത പെരുമാൾ അറബിക്ക പോയാറെ എത്ര സാമൂരിരാജാക്കന്മാർ വാണിട്ടുണ്ട്. അവരുടെ വാഴ്ചയുടെ അവധി എത്ര കൊല്ലം, എത്ര വയസ്സാകുമ്പോൾ അവർ മരിച്ചു?

ഉ— കടുക്കത്ത പെരുമാൾ ദേശാന്തരങ്ങളിലേക്ക പോയിട്ടും ഇല്ല; സ്വൎഗ്ഗത്തിങ്കലേക്കത്രെ പോയത്.

ചോ— ഈ നാട്ടിൽ പലെടത്തും വലിയതായിട്ടുള്ള കുടക്കല്ലുകൾ കാണുന്നതിൻെറ ഉല്പത്തി വല്ലതും ഉണ്ടൊ?

(ഉത്തരമില്ല)

ചോ— മഹമ്മദന്മാൎക്ക മലയാളത്തിൽ മാപ്പിളമാര് എന്നു പറയുന്നതിന്ന് അൎത്ഥമെന്താകുന്നു.

ഉ— മാപ്പിളമാര് എന്നു പറയുന്നതിന്ന് മഹാപെലയന്മാര് എന്നൎത്ഥമാകുന്നു.

ചോ—വിലാത്തമലയാളത്തിലെക്ക ഒന്നാമതു വന്നത് എപ്പോൾ ആകുന്നു.

ഉ—238 സംവത്സരമായി.

ചോ— ചീനമാർ മലയാളത്തിൽ വന്നത് എപ്പോൾ ആകുന്നു.

,, —കോലെഴുത്തും വട്ടെഴുത്തും എന്നു പറയുന്നതിന് അൎത്ഥമെന്താകുന്നു; ഈ അക്ഷരങ്ങൾ മലയാളഭാഷയിൽ ഒന്നാമതു നടപ്പായത് എപ്പോൾ?

(ഇവക്ക് ഉത്തരമില്ല)

ചോ—ഈ അക്ഷരങ്ങൾ ആൎയ്യൻ അക്ഷരത്തെക്കാൾ മുമ്പെ ഉള്ളതൊ?

ഉ—അല്ല, പിന്നെ ഉണ്ടാക്കിയത്.

ചോ—ജോനകൻ എന്നും ചോനകൻ എന്നും പറയുന്നതിന്റെ അൎത്ഥമെന്ത്?

ഉ— യവനൻ എന്ന ശബ്ദത്തിന്റെ പ്രാകൃതഭാഷ.

ചോ— മക്കത്തിന്ന് അശ്രുവ എന്നു നടപ്പായിട്ടുള്ള വാക്കിന്റെ അൎത്ഥം എന്ത്?

,,— മഹമ്മദന്മാൎക്ക മാപ്പിള എന്ന് മലയാളത്തിൽ വാക്ക് ഒന്നാമതു നടപ്പായിട്ടുള്ളത് എപ്പോൾ ആകുന്നു?

(ഇവക്ക് ഉത്തരമില്ല)

ചോ—മലയാളം എന്ന വാക്കിന്റെ അൎത്ഥം എന്താകുന്നു.

ഉ—മലയാളത്തോടു സമീപിച്ച പ്രദേശത്തിന്നു മലയാചലം എന്നു പേര്, ആയതിന്റെ പ്രാകൃതഭാഷ. മലയാളം, വിലാത്തമലയാളത്തിങ്കലേക്ക വന്നകാലത്തിലെ കലി 'ഋഷിതോദ്ധേനസൈസ്യേന' എന്ന്. ചേരമാൻ പെരുമാള് ജനിച്ചന്നത്തെകലി 'പ്രദധീസമാശ്രയ' എന്ന്. മരിച്ചന്നത്തെ കലി 'സ്വൎഗ്ഗംസന്ദേഹം പ്രാപം' എന്നും ആകുന്നു.

പ്രാചീനഗ്രന്ഥമാല.

ശാസ്ത്രകം.

III കരിശ്ലോകങ്ങൾ.

വിളക്കമെറുംമടയാർകരത്താൽ
വിളക്കവസ്തിൽപടിവെണ്മചേരും
കളത്തിനെപീത്തിയെരിഞ്ഞുകത്തും
വിളക്കിന്മാറിതകൈതൊഴുന്നേൻ. 1

അപ്പൂവിലിപ്പൂപൽകലിനുതലിപ്പൂണന്നേ–
നപ്പുറിണക്കതയവെൾശണനായകാമേ
ഇപ്പോൾനമുക്കിതമെഴുന്നാകില്പുലോകം
തപ്പാതവാറുപുകഠാപാനങ്ങളീടവേണം. 2

(നാരായമൂല) അരിവെറ്റിലചെമ്പഴുക്ക *
നാരായണൻതിരുമകൾക്കിതഞാൻതരുന്നേൻ
കാരോതരംകരിയുടെചമയങ്ങൾചൊൽവാൻ
പാരാന്നാമമയങ്ങീടുസരസ്വതീനീ. 3

കായാമ്പുമേനിനിറമൊത്തൊരുപൈതലെന്നും
കാർക്കുന്തൽകെട്ടിയഴകൊടൊരുപീലികുത്തി
ചേർകൊണ്ടുതന്നവഴിയെമണിയുംകിലുക്കി
കാച്ചുണ്ണേർവന്നുവിളയാടുകപന്തിതേറും. 4

സഭാസ്യചൊല്ല്യാൻകഴിപ്പുള്ളലോകം
സഭാസ്സ്യ*ചൊൽവാനെളുതല്ലടാമേ
നതോഷമുല്ലാസിതശിഷ്യലോകം
നതാമ്രഗുണാംകരുണാവലോകാൻ. 5

---

* ഭംഗിയായിട്ട്

ഊട്ടുകൊണ്ടുള്ളപത്ഥ്യങ്ങൾ,
വാട്ടമില്ലാഴ്കിലുംമതി,
കൂട്ടമൊന്നുകലമ്പീട്ടു
പാട്ടുപാടിത്തുടങ്ങുക.

IV ദീട്ടുകം.

(1)

ഹ ഹ ഹ ഹരേ

ചുക്കുചെറുചീരകമരച്ചുകറിതേങ്ങ
ചിക്കനെയരച്ചുവടിവോടിഹനികത്തി
മുക്കിയൊരുകോരികനിരച്ചിലയിലാക്ക്യാർ
ചക്കമധുരക്കറിമറക്കരുതെനിക്ക്.

അപ്പുറത്തമൊഴിക്കചേരമാൻ മലനാട്ടു നൂററിനാല്പത്താറുകാതം വഴിവട്ടത്തിനകത്തു ചേരമാൻ പെരുമാളില്ലാത്ത കാലത്തു ചേരമാൻ പെരുമാളായി വാണെത്തു ഏറാട്ടു പെരുമ്പടപ്പു; പെരുമ്പടപ്പിൽ ചിത്രകൂടത്തിങ്കൽ പിറന്ന മാടത്തിൻകീഴ് രാജധാനിയിൽ വളൎന്ന രാജകുലവീരൻ വീരകുലരാജൻ രാജഗംഭീരൻ രാജമാൎത്താണ്ഡൻ വീരകേരളൻ തിരുമുമ്പാകെ ഉണൎത്തിയ്ക്കേണ്ടും കാൎയ്യം. നമ്മുടെ അമ്മാമൻ വീരഭട്ടാരകൎക്കൾ തെക്കും വെമ്പലനാട്ടിൽ ചെന്ന വിയപ്പിച്ച നമ്മോടു പയററിയ ശിഷ്യൻ നമുക്ക സമ്മാനിച്ചുതന്നോരാനയിന്മേലേറി തൃശ്ശിവപേരൂരിക്ക ചെന്ന വടക്കുന്നാഥനേയും തൊഴുതു വടക്കേഗോപുരം വടക്കോട്ടു കടന്നപ്പോൾ ആൎക്കുള്ളോരാനയെന്നും ചോതിച്ചാൽ കോഴിക്കോട്ടുള്ള മണവാളൻ. അതുവക പെരുതെന്നാക്കിവെച്ചാൻ നമ്മോടു പയററിയശിഷ്യൻ. അതുവകപെരുതെന്നിരിക്കുന്നതാകിൽ, തൃശ്ശിവപേരൂരപ്പനും തിരുമുൽപ്പാട്ടിൽസ്വരൂപത്തിന്നും ഏറൻ വഴിസാമന്തൎക്കും അസ്ഥഴികോവിലന്മാൎക്കും കത്തുവന്നും ഉത്തരം ചൊല്ലികൊടുപ്പാനും കാൎയ്യമില്ല. അതുകൊണ്ടും പോരാ

സ്ഥിൽ കൊമ്പിലും കുളമ്പിലും പൊന്നും വെള്ളിയും കെട്ടി
യൊരു പെൺകിടാക്കൾപ്പശുവിനെ അവരുടെ കൂട്ടംവാളു
കൾ അടപ്പുകൊടുപ്പാനും കുറവില്ല. അതുകൊണ്ടും പോ
രാസ്ഥിൽ കോലമ്പിള്ളി ഉഗ്രമ്പിള്ളി നന്ത്യർക്കാതൻ അംശു
കന്നടികൊമ്പുകുതക്കൾ കുഞ്ഞുനായകൊത്തവണ്ണം ഉത്തരം
ചൊല്ലികൊടുപ്പാനും കുറവില്ല. അതുകൊണ്ടും പോരാസ്ഥിൽ
നാല്പത്തീരടി നിലത്തിറങ്ങി കെട്ടിയകച്ചയോടും തൊപ്പി
തൊപ്പാരത്തോടും അരയിൽക്കിണ്ണം വസ്ത്രായും മാറത്തുവജ്ര
മണിടായും അത് പാവർ ചെയ്യുന്നതാകിൽ അതുകൊ
ണ്ടും നമുക്ക ചോദ്യമില്ല. അങ്കത്താട്ടിട്ടങ്കമാടികരേറി, കട
ത്തില ഇടകടഞ്ഞു, മുനകടഞ്ഞു, മുനയിലാദിത്യഭഗവാനേ
യും ദർശിപ്പിച്ച, വീട്ടകിൽ നെയ്യുവിളക്കേപ്പോൾ, അട്ടക്കകിൽക
ളരിക്ക് പുറത്തെട്ടത്തറിഞ്ഞെമ്മാനമാട്ടവേൻ. അവന്റെ വ
ലത്തെ പിലാവിന്നൊന്നുവെട്ടികണ്ടാൽ വെട്ടിയ ഇരുമുറിയും
പാലക്കാട്ടശ്ശേരി ഇട്ടുണ്ണിരാമത്തരകന്റെ വെള്ളിക്കോലിക്ക
ത്തൂക്കിക്കണ്ടാൽ വെട്ടിയ ഇരുമുറിയു, കുന്നിമഞ്ചാടിമാകാണി
ക്ക നീക്കത്തുക്കമുണ്ടെന്നു പറകിൽ വെട്ടിയതു വെട്ടല്ല, കുത്തി
യതു കുത്തല്ല, മലനാട്ടിൽനിന്നും തുളുനാട്ടിലേക്ക പോക
ന്നോനല്ല; തുളുനാട്ടിൽനിന്ന മലനാട്ടിലേക്ക ചവിട്ടുന്നോന
ല്ല, വല്ല ഭട്ടാകുതക്കളെന്നും ചൊല്ലുവേണ്ട. ഇപ്പടിക്ക വീര
കേരളൻ പുറത്ത്.

(2) അപ്പുറത്തമൊഴിക്ക്

ആത്മജനപരിത്രാണവിചിത്രപവിത്രചരിത്രനായി പാ
ർത്ഥിവപത്നികളായിരിക്കുന്ന പാർത്ഥിവന്മാരാൽ കീർത്തനീയഗു
ണശാലിയായിരിക്കുന്ന കാർത്തവീര്യൻ തിരുവടിതിരുവുള്ളംപ
റ്റിൽ; നിശാചരകുലകമലശാണ്ണവനിശാകരനായിരിക്കുന്ന ദ
ശാനനൻ കാലങ്കൽ നി രാജരാജധാനിയെ പ്രാപിച്ചാജഭൂവി
ങ്കൽ പരാജിതനായിരിക്കുന്ന വൈശ്രവണൻ പൊക്കൽനിന്ന

പ്രമേയശോഭമായിരിക്കുന്ന പുഷ്പകവിമാനത്തെ അപഹരി
ച്ചു എന്നും, നന്ദിയപ്പുണശീലനായിരിക്കുന്ന നീ പുരന്ദരപു
രത്തെ പ്രാപിച്ചിന്ദിരാരമണാഗ്രജനായിരിക്കുന്ന ഇന്ദ്രനെ
സമരധരണിയിങ്കൽ ചടുതരചപേടാപാടിതഗാത്രനാക്കി
ച്ചെയ്തു എന്നും, സംക്രന്ദനഹൃദയാനന്ദമായിരിക്കുന്ന നന്ദന
വനത്തിങ്കൽനിന്നു മന്ദേതരപരിമളകുസുമസുന്ദരതരങ്ങളായി
രിക്കുന്ന മന്ദാരതരുവൃന്ദങ്ങളെ നീ മന്ദിരത്തെ നയിപ്പിച്ചു എ
ന്നും, കൈലാസോദ്ധരജനിതാനന്ദ സാന്ദ്രകരുണാചന്ദ്രശേ
ഖരസമ്മാനിതചന്ദ്രഹാസ സന്ദലീകൃതാരിവൃന്ദനായിരിക്കുന്ന
നീ മുനീന്ദ്രന്മാരുടെ കർമ്മവിഘാതത്തെ ചെയ്യുന്നു എന്നും, സു
ന്ദരതരമന്ദഹാസസന്ദലിത സഞ്ചലിതകന്ദർപ്പഹൃദയമാരായി
രിക്കുന്ന വൃന്ദാരകസുന്ദരിമാരെ നിജരാജധാനിയെ പ്രാപിപ്പി
ച്ചു എന്നും മറ്റും പലപല ചാപലകർമ്മങ്ങളെക്കൊണ്ടു സക
ല ലോകപീഡയെ ചെയ്യുന്നു എന്നും, കന്മഷഹീനനായി
ബ്രഹ്മപുത്രനായിരിക്കുന്ന നാരദമുനീന്ദ്രൻ നമ്മോടു പറഞ്ഞു
കേട്ടുകൊണ്ടു ഇന്നസ്കൂട്ടങ്ങൾ നിന്നോടു യുദ്ധത്തിനായി
ക്കൊണ്ടു കരിതുരഗരഥാദി നാനാപ്രകാര സേനാസമേതനാ
യിക്കൊണ്ടു ജ്യോതിഷ്മതിയായിരിക്കുന്ന മാഹിഷ്മതിങ്കൽനി
ന്നു ലങ്കാരാജധാനിയെ പ്രാപിച്ചു ശങ്കാവിഹീനമാകുംവണ്ണം
നിന്നോടു യുദ്ധംചെയ്തു നിന്നെ യുദ്ധമദ്ധ്യത്തിങ്കൽ ചണ്ഡത
രഭുജദണ്ഡമണ്ഡിതകോദണ്ഡ ഖണ്ഡഖണ്ഡിതശരഷണ്ഡ
ഖണ്ഡിതമുണ്ഡമണ്ഡനനാക്കി ചണ്ഡഭാനുസൂനുവായിരിക്കു
ന്ന ദണ്ഡധരന്റെപുരത്തെ നയിപ്പിക്കുന്നുണ്ടെന്നും രക്ഷോ
നായകനായിരിക്കുന്ന നിന്റെ പക്ഷവാദികളായിട്ടക്ഷീണഭു
ജബലപരാക്രമനായിരിക്കുന്ന അക്ഷകുമാരനുണ്ടെന്നും, ഉദാ
രകരനിരാകൃതസുരേന്ദ്രനായിരിക്കുന്ന ഇന്ദ്രജിത്തുണ്ടെന്നും,
ഊർജ്ജിതബലനിർജ്ജിതനിർജ്ജരവരനായിരിക്കുന്ന വജ്രദംഷ്ട്ര
നുണ്ടെന്നും, ചിത്രതരനയോപായവിജിതാമിത്രനായിരിക്കു
ന്ന ചിത്രയോധിയുണ്ടെന്നും, അമർത്ത്യകുലവിമർദ്ദസമർത്ഥനാ
യിരിക്കുന്ന പ്രഹസ്തനുണ്ടെന്നും, അംഭോധിഗംഭീരനായിരിക്കു

ന്ന കുംഭകൎണ്ണനുണ്ടെന്നും വിമലകുലഭൂഷണനായിരിക്കുന്ന വിഭീഷണനുണ്ടെന്നും, താമ്രാക്ഷനുണ്ടെന്നും ധൂമ്രാക്ഷനുണ്ടെന്നും, മകരാക്ഷനുണ്ടെന്നും, വിരൂപാക്ഷനുണ്ടെന്നും, അതികായനുണ്ടെന്നും, മഹാപാൎശ്വനുണ്ടെന്നും, കുംഭനുണ്ടെന്നും, നികുംഭനുണ്ടെന്നും, കമ്പനുണ്ടെന്നും, അകമ്പനനുണ്ടെന്നും, ദേവാന്തകനുണ്ടെന്നും, നരാന്തകനുണ്ടെന്നും ഇവയൊക്കെയും നിരൂപിച്ചു കാലക്ഷേപം ചെയ്തുപോകാതെ നമ്മുടെ ചരണാരവിന്ദങ്ങളെ ശരണംപ്രാപിച്ചുകൊള്ളുകയും വേണം. ഇപ്പടിക്ക് ഈ തീട്ട് കയ്യെഴുതിയ ഹേഹയമഹീപാലസചിവപ്രധാനനായി ആഹവചതുരനായി സിംഹായുധബലനായിരിക്കുന്ന സിംഹസേനൻ കയ്യെഴുത്ത്.

* * *

അഷ്ടപദി.

(കൈകൊട്ടിക്കളിപ്പാട്ട്)

ചതുൎത്ഥവൃത്തം

'അനേകനാരീപരിരംഭസംഭ്രമ-
സ്ഫുരന്മനോഹാരിവിലാസലാലസം
മുരാരിമാരാദുപദൎശ്യന്ത്യസൌ
സഖീസമക്ഷംപുനരാഹരാധികാം'.

ചാരുതചൊന്നൊരു — എന്നപോലെ.

ചന്ദനചൎച്ചിതനീലശരീരേമഞ്ഞപ്പട്ടുംചാൎത്തി
സുന്ദരമായൊരുവനമാലയുമതിഭംഗ്യാചാൎത്തി
കേളിയിലിളകിനകുണ്ഡലശോഭിതഗണ്ഡത്തൊടുമതി
മേളമിയന്നൊരുമന്ദസ്മിതവുംതൂകിക്കൊണ്ടു

നല്ലൊരുകളികളിലാഗ്രഹമുള്ളൊരുസുന്ദരാംഗിമാരേ
നല്ലൂർകുഴൽമണിയാളേ! കൃഷ്ണൻക്രീഡിക്കുന്നു.
വലിയൊരുമുലകുംഭതടത്തിൽകൃഷ്ണൻതന്നെചേർത്തു
നലമൊടുപുൽകിക്കാമത്തോടുകൂടുംവണ്ണം
ഒരുതരുണിമണിപഞ്ചമരാഗത്തോടുംകൂടിനല്ല
ഹരിയുടെഗാനത്തോടിടചേർന്നിഹവാണീടുന്നു.
നല്ലൊരുകളിവിഭ്രമവിലസിതനേത്രാംഭോരുഹ
കേളികൊണ്ടുജഗദൈകഭ്രമകാരണകാമമനോഹരമായിടുന്നു
ദാമോദരമുഖസരസീരുഹമത്ര ചിത്തേ ചേർത്തിടൊരു
—നല്ലൊരുകളി.

കാമിനിമണിയാൾചിരിക്കുന്നുകാമത്തോടും.
ഒരുസുന്ദരിഹരിതന്നുടെകണ്ണേചാലവെനായികിഞ്ചിൽ
പരിമളമിളിതകപോലേചുംബിക്കുന്നു;
കിളിമൊഴിയവളിലുദിച്ചൊരുരാഗമുദമപ്പോൾചെമ്മേ
പുളകിതമായിതുകണ്ണൻതന്റെകപോലമപ്പോൾ—
നല്ലൊരുകളി.

കേളികളിക്കുകൊണ്ടൊരുഗോപിസ്ത്രീപുത്രിതന്റെകുലമ-
ഞ്ജുളവഞ്ജുളഗ്രഹമതിൽനിന്നീടുന്ന
ശ്യാമളനായൊരുകൃഷ്ണൻതന്നുടവസ്ത്രത്തിന്മേൽ
കോമളമായകരംകൊണ്ടങ്ങുവലിച്ചീടുന്നു — നല്ലൊരുകളി
കരതലനാളംകൊണ്ടുകിലുങ്ങിനതരിവളനാദംകൊണ്ടും
പെരികെമനോഹരമാകിനകുഴൽവിളിനാദത്തോടും
മോഹനമായൊരുരാസക്രീഡാസക്തനായികൃഷ്ണൻ
മോഹിനിയവളുടെനൃത്തംകണ്ടിഹകൊണ്ടാടുന്നു —
നല്ലൊരുകളി
അംബുജലോചനനൊരുഗോപികയെയാശ്ലേഷിച്ചുപിന്നെ
ചുംബിക്കുന്നുമറ്റൊരുതരുണിയെമോദത്തോടും
മറ്റൊരുതരുണിയെമോദിപ്പിച്ചുംമന്ദഹാസംകൊണ്ട-
ങ്ങേറ്റംഭംഗികലർന്നങ്ങൊരുവളെനോക്കീടുന്നു.

കോപംകൊണ്ടൊരുകാമിനിപോയതുനേരത്തെചെന്നുകൃഷ്ണൻ
കോപിക്കരുതെന്നവളോടേററമപേക്ഷിക്കുന്നു — നല്ലൊരുകളി
ഭൂസുരജയദേവോക്തമിതിന്നുമുകുന്ദൻതാൻറനല്ലൊരു
ഭാസുരവൃന്ദാവനമതിലുള്ളപാരംകളിയിതിനിം
പാടീടുന്നജനങ്ങൾക്കെല്ലാരുപാപംതീരുംപശാൽ
കൂടുംനല്ലസുഖത്തിനുവഴിയുംമോക്ഷവുമുണ്ടാം.

പഞ്ചമവൃത്തം

വിഹരതിവനേരാധാസാധാരണപ്രണയേഹരൌ
വിഗളിതനിജോൽകർഷാദീർഷ്യാവശേനഗതാന്യതഃ
ക്വചിദപിലതാകുഞ്ജേഗുഞ്ജന്മധുവ്രതമണ്ഡലീ
മുഖരശിഖരേലീനാദീനാപ്യുവാചരഹസ്സഖീം.

നന്ദൻ — എന്നപോലെ

ചോരമധരസുധരസമധുരം
ചേരുന്നൊരോടക്കുഴലും
ഇളകുംകടാക്ഷംകൊണ്ടിളകുംതിരുമുടി
ലളിതകപോലച്ചിളുക്കും
കണ്ണാലങ്കാരവുംരാസരതിയിങ്കൽ
വർണ്ണനീയമാംകളിയും
ഇന്നുംമനക്കാമ്പിലിങ്ങിനെയാകയും
തോന്നുന്നുസുന്ദരികഷ്ടം
എന്നെപരിഹസിച്ചീടുന്നെങ്കിലും
നന്ദതനൂജകൻതന്നെ
പിന്നെയുംപിന്നെയുമെന്നുടെമാനസം
ചെന്നുലയിക്കുന്നുകഷ്ടം
ചാലവെചന്ദ്രകചാരുപാകമെയിൽ
പീലികൾകോർത്തുകെട്ടി

നീലനിറമാംതിരുമുടിക്കെട്ടു
മാലോകനംചെയ്തിടുമ്പോൾ,
ഇന്ദ്രധനുസ്സുകളോടിടചേൎന്നതി
സുന്ദരമാമേഘംപോലെ — ഇന്നുംമന
വല്ലവിമാർമുഖചുംബനത്തിന്നാ-
നെല്ലായ്പ്പൊഴുമുണ്ടുമോഹം
ചെമ്പരത്തിതന്റെശോഭയെമോഷ്ടിപ്പാൻ
വമ്പുള്ളധരത്തിൽക്കൂടെ
മന്ദഹാസപ്രഭകൊണ്ടതിസുന്ദരം
നന്ദതനൂജവദനം
ഏറ്റവുംരോമാഞ്ചിതങ്ങളാംകൈകളാൽ
ചുററിബ്ബാഹുഃഗോപിമാരെ
മാറിലുംകൈകാൽകളിലുമണിഞ്ഞുള്ളാ-
രേറുന്നരത്നപ്രഭയാൽ
ചേണാൎന്നരാത്രിയിലന്ധകാരങ്ങളെ
ക്ഷീണിപ്പിച്ചിടുന്നവല്ലോ — ഇന്നുംമന
മേഘസമൂഹത്തിലേററമിളകുന്നാ-
രാകാശശ്രീയെന്നപോലെ
ചന്ദനംകൊണ്ടുള്ളപൊട്ടുകൊണ്ടേററവും
സുന്ദരമാംതിരുനെററി
ചാരുകപോലത്തിൽനൎത്തനംചെയ്യുന്ന
ക്രൂരമാകുംതിരുമാറും — ഇന്നുംമന
മണികളുഴ്ത്തിമകരമത്സ്യംപോലെ
മഹിതമാംകുണ്ഡലംകൊണ്ടു
ഭൂഷിതമായകവിൾത്തടശോഭയും
തോഷകരമാനൃത്തയും
പീതവസ്ത്രംമുനിദേവസന്മാര
ജാതിയാംസേവകന്മാരും — ഇന്നുംമന
വിടൎന്നുള്ളപൂക്കളെക്കൊണ്ടതിരമ്യമാം

കടമ്പിൻചുവട്ടിലെനിലയും
കലിയുഗത്തുണ്ടാകുംപാപഭയങ്ങളെ
കളവാനായുള്ളൊരുവിരുത്തും
ചേരുന്നകാമവിലാസവിശേഷങ്ങൾ
ചോരുന്നകണ്ണുകൊണ്ടേററം
സുന്ദരമാംതിരുമേനിവിശേഷംകൊ
ണ്ടെന്നെയുമല്പംമയക്കം — ഇന്നംമന
സുകൃതിയായുള്ളജയദേവനാൽകൃതം
സുകൃതികൾക്കൃദയാത്ഥം
കായാമ്പുവൎണ്ണനാംകൃഷ്ണന്റെനല്ലൊരു
കായത്തിൻവൎണ്ണനരൂപം
ചൊല്ലുംജനങ്ങൾക്കുംകേൾക്കുംജനങ്ങൾക്കും
നല്ലസുഖംവരുമല്ലൊ.

***

ഹരിശ്ചന്ദ്രചരിതം.

കിളിപ്പാട്ട്

എല്ലാവരുമിതുബോധിച്ചുകൊള്ളുവിൻ
മല്ലാരിനാഥൻകടാക്ഷേണനന്ദിനി,
നല്ലപതിയോടുചേരുമെന്നാശമെ
ഇങ്ങനെമന്ത്രിവരനോടുഭാഷിച്ചു
സന്തതംഘോഷിച്ചുനല്ലസ്വയംവരം.
അപ്പോളയോദ്ധ്യാപതിയായമന്നവൻ
ധന്യത്രിശങ്കുസുതന്റെവിവാഹത്തി-
നല്ലുന്നമോദംവിചാരംതുടങ്ങിനാൻ
ചന്ദ്രികാവെല്പുമയശസ്സിന്റെധാവള്യ

മെന്നുടെനന്ദനനാണെന്നറിഞ്ഞാലും
ചന്ദ്രനെവെല്ലുംമുഖശ്രീയുള്ളൊരു
കന്യകാമാഗധപുത്രിയാമുണ്ടല്ലൊ
സത്യമിവനുമവൾക്കുംവിചാരിക്കിൽ
ലെത്തുവാൻയോഗമുള്ളോരിവർതമ്മിൽ.
എന്നുനിനച്ചവിമതിയാംവിപ്രനെ
ചെമ്മെവിളിച്ചുചൊന്നിതുപാർത്ഥിവൻ.
ചെന്നുപറകമഗധപുത്രനോടു
നന്ദിനിതന്നുടെവേളിക്കിതുനേരെ
നന്ദനൻവേണമെന്നുണ്ടിതെനിക്കെടൊ:
എന്നുപറഞ്ഞയച്ചാൻതന്റെമന്ത്രിയെ
നന്നായറിഞ്ഞുകൊൾകമഹീശ്വര
എന്നുപറഞ്ഞവരെല്ലാരുമൊത്തു
ചെന്നുമഗധനെകണ്ടുമഹീശ്വരൻ
സാകേതപുത്രിയാംചാരുവേണിയാൾ
മാഗധപുത്രിയോടൊന്നിച്ചുവാഴുവാൻ.
ചന്ദ്രമതിതാൻകേട്ടുകൊണ്ടാറെ
ഭദ്രൻപറഞ്ഞയമാനംഗമരണം.
മന്ദിരംതന്നിൽവിവാഹജാതകം
ധന്യൻവരുത്തിവിചാരിച്ചനേരത്തു
നിന്നുടെനന്ദിനിതന്നുടെജാതകം
നന്ദനനുടെയതിനൊന്നൊത്തതും
എന്നതിന്റെചൊല്ലിപ്പറഞ്ഞവരന്നേരത്തു
നന്നായുരച്ചുമഹിപനതെന്നും
എന്നാലുകൊണ്ടുപറഞ്ഞിതച്ചനും
നന്നൊത്തവാന്തികംതന്നിൽമഹീപതി
എന്നാലുകൊണ്ടുഞാൻവന്നധരിക്കണം
ധന്യശീലമഹീപാലപുത്രനെ
എന്നാലുകേട്ടവൾവിരവോടെവിപ്രൻ

വന്ദനംചെയ്തുമഗധനാരചെയ്തു

"സൽഗുണൻസമ്മതൻസർവ്വജനപ്രിയൻ

നിർഗ്ഗുണൻനീതിമാനായമഹീസുരൻ

ഇപ്പോളിവിടെ [illegible] ണ്ണൊള്ളകമൂല.

മൂന്നുപ്പവിലില്ലമെന്നകടംമെലില്

രാമകാന്തിനിജാതയായപ്പൊഴെ

മാമുനിയെഴുന്നള്ളത്തനൊത്തൊർ

ആനയിച്ചുചൊവ്വൊടുപൂജിച്ചിതന്തിന്നാൻ

സന്തോഷംമാമുനിതന്നൊടുനാന്തിച്ചൻ.

പുത്രിതൻജാതകംപത്രിപരത്തുവാ..

നെത്രയുംനീക്ഷിച്ചുജാതകമുണ്ടാകി

സന്തോഷംതന്നമുനിശ്രേഷ്ഠനിതനെടൊ.

ഭാഗ്യശ്രേഷ്ഠ [illegible]

ഭാഗശ്രസ്യനായൊചെയന്തിന്നാൻ

ചിന്തിച്ചുമാമുനിതാനടങ്ങനിന്തിച്ചു

നാമമെന്താനന്നൊൻചൊല്ലണമിതിനെന്ന

മാമുനിപുംഗവനിങ്ങനെചൊല്ലണം.

മന്നംമുനിവരനെതന്നൊടുചൊല്ലിനാൻ

ചന്ദ്രമതിയെന്നതന്നെവിളിക്കനീ

എന്നുമുനിവരൻചൊന്നതുകേട്ടതു

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

ഇല്ലിനിജീവിച്ചിരിക്കുന്നു,കല്പിച്ചു
കൊല്ലെന്നുചൊല്ലിമുഴക്കീജനത്തിലു
നല്ലമുലകൾകണ്ടല്ലൽമുഴുത്തവർ
മെല്ലവേകോരകമായിച്ചമഞ്ഞപ്പോൾ
അല്ലൽസരസീരുഹങ്ങൾക്കു ചന്ദ്രനും
നല്ലസുകുമാരിയാകുമിവളിലും
തുല്യതയെന്നുജനങ്ങൾപറയുന്നു
ചൊല്ലാമതുകൊണ്ടു ചന്ദ്രമതിയെന്നു
ചന്ദ്രന്റെബുദ്ധിക്കുതുല്യതയാകയാൽ
ചന്ദ്രമതിയെന്നുചൊല്ലുവാൻകാരണം.
എല്ലാമറിഞ്ഞുപുനരെന്റെഭൂസുര!
ഇല്ലാപതിതുല്യ,നെന്നോർത്തുപണ്ടുഞാൻ
ബുദ്ധിയുംസത്യംവിനയംവിചാരിക്കി
ലിപ്പാരിലില്ലാഹരിശ്ചന്ദ്രതുല്യരും;
എന്നവൻനന്ദിനിവല്ലഭനായതു
നന്ദനതന്നുടെപുണ്യമെന്നോർത്തോളവും
ഇത്രഗുണവാൻപതിയാവതിന്നിവ
ളെത്രയുംപുണ്യംപുരാചെയ്തുനിർണ്ണയം
എത്തിയെന്നാകിൽകണക്കെന്നുറക്കനീ
സത്വരമുദ്യോഗമത്രചെയ്തീടടോ,
ചെന്നുപാകത്രിശങ്കുതനയനോ
ടെന്നുടെപുണ്യംവരുത്തുവാൻവൈകാതെ'
എന്നുപറഞ്ഞങ്ങയച്ചുവിമതിയെ
പിന്നെയുംമന്ത്രിച്ചുമന്ത്രികളോടവൻ.
'ആഘോഷമമ്പൊടുവേണംവിവാഹത്തി
നാവോളമായതുകൂട്ടുവിൻവൈകാതെ
ദ്വീപാന്തരങ്ങളിൽമേവുന്നഭൂപരെ
വേഗംവരുത്തുവാനാളയച്ചീടുവിൻ
രായസംകൊണ്ടെഴുതിയമായുള്ളോരു.

(പായസം)കൊണ്ടുചെന്നിട്ടെന്തിരിക്കിലും
പോയവരിങ്ങുവരുന്നതിൻമുന്നമെ
ആയവരുംവരുമില്ലൊരുസംശയം.
വേണ്ടുംപദാർത്ഥങ്ങളൊക്കെവരുത്തുവിൻ
വേണ്ടിവരുംചിലവാദ്യതാളങ്ങളും
സദ്യക്കവേണ്ടുംപദാർത്ഥങ്ങളൊക്കെയും
സത്വരമിന്നുതുടങ്ങിവരുത്തുവിൻ
പൃത്ഥ്വീപതിഹരിശ്ചന്ദ്രൻവരുമ്പൊളെ
കെത്തേണമുത്തമവസ്ത്രമംഗല്യങ്ങൾ
ആയിരംകുംഭംനിറച്ചുഭകങ്ങളും
യതലോചനമാരെതിരേൽക്കണം.
അഷ്ടമംഗല്യമെടുത്തതരുണിമാർ
പെട്ടെന്നൊരായിരംചെന്നെതിരേൽക്കണം
പുഷ്പംസമിധകൾലാജങ്ങൾമുറ്റുമാ
ച്ചൊല്ലുന്നവട്ടങ്ങളൊക്കെവരുത്തണം
ഇല്ലെന്നൊരുവസ്തുചൊല്ലുന്നവനെഞാൻ
കൊല്ലുന്നതുണ്ടിതിനില്ലകില്ലേതുമെ'
ഇങ്ങിനെഭൂപതിഘോഷിച്ചുമേവുമ്പോൾ
ചൊല്ലിനാർചേടിമാർമല്ലാക്ഷിയോടിദം.
'നല്ലസ്വയംവരമേറ്റമടുത്തുനിൻ
വല്ലഭനാരെന്നറിഞ്ഞീലഞങ്ങളും.
നല്ലാഹരിശ്ചന്ദ്രനല്ലാതെയിന്നിങ്ങു
മല്ലമിഴിക്കൊരുതുല്യനില്ലഭുവി.
വല്ലാത്തവനെക്കൊടുക്കമൊതാതനി
ന്നെല്ലാപ്പൊഴുംഭീതിതെല്ലുള്ളിനിക്കെടൊ.'

(തുടരും)

ഭഗവദ്ദൂത്.

(ശീതങ്കൻ തുള്ളൽ)

"ജയജയമഹാരാജിതപ്പീതാംബര
ജയജയമുകുന്ദരാധാകൃഷ്ണമാധവ
ജയജയമഹാരാജിരാജോത്തമാരമാ
മച്ചാക്കമെ പൃതമാർദ്ദിനന്ദനാന്
കൃാരേപിതുല് ത്തുംകംഞ്ജാതദുഃഖിയെ
ധർത്തിയാമേപാഞ്ചാലസഖിരേസ്തുസൃനൊ
രാജസൂയമൂർത്തിശരാരേസഭമേമ്മലം
അമ്മെടിഗന്ധദ്ര്യൂക്കുംസഫൽമൊന്നുമി"
കൊങ്കണനാട്ടിലിരിക്കുന്നൊരുവക
കൊങ്കിണിപ്പട്ടരാക്കൂപ്പിത്തുടങ്ങിനാർ.
"കോയ്മിത്തകല്യാണപുരകട്ടെപോത്തമാം
താങ്കയോയാമകവൃക്ഷികളിലൊ
സിത്യാകടത്തിലെ യൊന്നാചൃതും
ഭഗിണിമക്കളുഗോപാലദേവരു
സോയ്മത്തദിസ്സിലെനാവകയോരത്തും
സിപ്പാണ്ണാരെകുടവക്കൃജാകരി,"
ഭാസുരന്മാരാംതുളുനാട്ടിൽവാഴുന്ന
ഭൂസുരന്മാരുംസ്തുതിച്ചുതുടങ്ങിനാർ
"ചെല്ലിന്തുഗോപാലപ്പമ്പുസപെരോരൊരു
ചെല്ലിമോത്തുമഹീന്ദ്രനാമസമാഗമ
നൊടിയമോഞ്ചോന്നളും...പെമ്മെട്ടു
മാഹ്മവേകമുംഗാനന്മക്കളെന്തിണ
തിത്തിസ്സുകൊടിമേസ്സന്തിമാടിതഃ.
പൂശിതശ്രീശങ്കരങ്കനെകാണിമെ"
പെട്ടന്നുപാണ്ടിരാജ്യത്തുവസിക്കുന്ന

പട്ടത്തംവന്നസ്തുതിച്ചുതുടങ്ങിനാൻ.
'മങ്ഗളംമങ്ഗളംമങ്ഗളംനായകെ
ശങ്കുടാവടിക്കപ്പിടിക്കുന്നാലും
ഇങ്കവന്നിപ്പോളിന്നാങ്കളെപ്പാത്തിട്ടു
ഭോഗങ്ങായിന്നൊക്കംക്കെപ്പാതമെന്നൃണെ
മങ്കമാർനെഞ്ചിലുംമൂഞ്ചിലുംപാത്തുകൊ.
ങ്ങിക്കൊരലച്ചുനടക്കൊവടിക്കിപ്പോഴം
നാങ്കളെപാത്തുകൊള്ളുന്നായനാങ്കളും
ങ്കഴൽവിനൊപണിത്തൻമുകന്തനെ.'
പണ്ടൊരുനാരിതൻകച്ചപ്പുണന്തവ.
നങ്ങയകെഴുങ്കെങ്കുന്നുമ്പാറവടസാൽ
നാസികപോഴുങ്കന്തുതുവന്നവ
നാസികാവഴിനംസ്തുതിച്ചുതുടങ്ങിനാൻ.
ശ്രീവത്സകൗസ്തുഭവക്ഷസ്സ്ഥലശ്രിത
ശ്രീവത്സലച്ചൂഡശേഖരാപാദാങ്കെ
ശ്രീവത്സശ്രുപദ്മലോചനദേവപ്രീത
ശ്രീവാസുദേവപദാംബുജസ്തുതം
ഭക്തിക്കുവേദാന്തവേദിപ്പൂരെ
ദേഹവിദ്യാദികളെല്ലാമൊഴിപ്പൂതു
ഭക്തിക്കുട്ടിൽവച്ചിട്ടുലക്കാതെ
ദേവകീപുത്രനേകാത്തുകൊൾകപ്പിട്ടോ.
ഇത്തരംപലതരംവിലയംവന്ദിച്ചു
ദേവികളാംവാസികംദേവന്മാരെ
ഉത്തമപ്പൂരുഷനെല്ലാവരെയുമേ.
നൊന്തുതദേഹംകിടങ്കിച്ചുപോയ്ക്കയെ
രാജീവലോചനൻരാജമാനങ്ങളാൽ
രാജമാർഗ്ഗങ്ങളുടെയാത്രതുടങ്ങിനാൻ.
നാടുംനഗരവുംവീടുംവഴികളും
[illegible]

പീടികാജാലമാംപാടവുംപാടിയും
ചാടുംമുയൽകളുംപാടുംകുയിൽകളും
മാടുകളുമിടകളുടന്നൊരുദ്യാന-
വാടിയിൽപാടിയുംപന്തുവരാടിയും
പാടിയുംനൃത്തങ്ങളാടിയുംവാഴുമാ
പ്പേടാക്ഷിമാരുടെമോടിവിശേഷവും
മാടങ്ങളങ്ങുത്രികൂടാചലത്തിന്റെ
മാടത്തിനൊത്തൊരുമേടജാലങ്ങളും
അസ്ത്രശാലകളുംശസ്ത്രശാലകളും
അസ്ഥിശാലകളുമസ്തിനപത്തനേ
അശ്വശാലകളുമെന്നിവകണ്ടഹോ
വിശ്വൈകനാഥനുംവിസ്മയിച്ചീടിനാൻ.
കേളിപെരുത്തൊരുമന്തിപുരത്തിലെ
മാളികതന്റെമുകളിലനവധി
ആളിമാരോടുമൊരുമിച്ചുസന്തതം
കേളിവിനോദങ്ങളാടിരസിക്കുന്ന
ലോലാക്ഷിമാരുടെലീലാകടാക്ഷങ്ങൾ
പാലെയാംപാതലിൽക്കൂടെപ്പുലിക്കുമ്പോൾ
ഉല്ലാസമോടങ്ങുമത്സ്യംപിടിക്കുവാൻ
സ്വർല്ലോകവാഹിനിതന്നിൽവലവീശി
മെല്ലെനടക്കുന്നധീവരക്കൂട്ടങ്ങൾ
തല്ലോചനങ്ങളെക്കണ്ടുജലാശയേ
മത്സ്യങ്ങളെന്നോർത്തുമത്സരിച്ചാവല
ഉത്സാഹമോടവർവീശിത്തുടങ്ങിനാർ
തത്സമാകർഷണംചെയ്തുനോക്കുമ്പോഴു-
മത്സ്യങ്ങളൊന്നുംപെടാക്കായ്ക്കകാരണം
ചിന്താഭരാകുലന്മാരവർപിന്നെയും
പിന്നെയുംവീശിത്തുടങ്ങിനാരിങ്ങനെ
വീശിയുംവീശിയുംകിട്ടാഞ്ഞുഖേദിച്ചു

ആശയംതന്നിൽവളൎന്നുള്ളവാശിയും
മോശമായ്‌വന്നൊരാമത്സ്യങ്ങളിലുള്ളൊ-
രാശയുംവിട്ടുവിചാരിച്ചുമാനസെ
മാനത്തുനോക്കുന്നനേരത്തൊരാപര-
മാനന്ദമുൾക്കൊണ്ടുമേടയിൽമേവുന്ന
ലോലാക്ഷിമാരായമാനിനിമാരുടെ
മീനങ്ങൾപോലെകളിക്കുന്നകണ്ണുകൾ
കണ്ടവരൊക്കെയുംചെണ്ടകൊട്ടീടുക-
കൊണ്ടാശ്രുനാണമുൾക്കൊണ്ടാശ്രുവക്ത്രവും
താഴ്ത്തിനിന്നെത്രയുംതങ്ങളെനിന്ദിച്ചു
ഇത്തരംതമ്മിൽപറഞ്ഞുതുടങ്ങിനാർ;
‘ചഞ്ചലാക്ഷീകടെലീലാകടാക്ഷങ്ങൾ
ചാഞ്ചാടിവാഴുന്നമത്സ്യങ്ങളെന്നോൎത്തു
അഞ്ചാതെനാംവലവീശിയൊരുപോലെ
വഞ്ചിതന്മാരായിതെത്രയുമത്ഭുതം.
കേവലംധീവരന്മാരല്ലനാമിന്ന-
ധീവരൻമാരെന്നുചൊല്ലിവാഴുംവിധൌ;
മേടകൾതന്നിലിരിക്കും മൃഗ-
പേടക്കണ്ണികടെനോക്കും കിളി-
മോടികലൎന്നൊരുവാക്കുപോരാവതിൽ
പാടവമില്ലിപ്പോളാൎക്കും,
തണ്ടാർമിഴികടെചുണ്ടും–കണ്ടാൽ-
തൊണ്ടിപ്പഴങ്ങളുംമണ്ടും–വരി
നീണ്ടചുരുണ്ടതലമുടികാണുമ്പോൾ–
മണ്ടികളിച്ചിടുംവണ്ടും.
പങ്കജമൊട്ടിനോടങ്കം–ചെയ്യു-
സംഖ്യാവിഹീനമദങ്കം–ചേൎക്കും-
കൊങ്കകൾകണ്ടാൽമുനിശ്വരന്മാൎക്കുള്ളിൽ
സങ്കടമുണ്ടാമശങ്കം.

സുന്ദരിമാരുടെമിന്നം. മുറ്റ-
സുന്ദരമാംതുടയിന്ന-കണ്ടാൽ-
മന്ദാരബാണന്റെമന്ദിരത്തിനുള്ള
പൊന്നുംതൂണെന്നുംതോന്നും.
ചെന്താമരക്കുള്ളചന്തം-കു
ച്ചന്തംവരുത്തുംപദാന്തം-കണ്ടു-
ചിന്തിച്ചവരുടെസംഗമനംഗനും
താന്തനാകുന്നുനിതാന്തം.
കണ്ണായിരമുള്ളനാഥ-മിന്നീ-
പെണ്ണുങ്ങളെകണ്ടാൽനാണം-വിട്ടു-
കണ്ണുകൾപോരാഞ്ഞഹല്യയെക്കാമിച്ച
ദണ്ണിക്കുമിന്നിയുമെന്നം.

(തുടരും)

ഭാഗവതം ഭാഷ

(തുടർച്ച)

അനന്തരം അർജ്ജുനൻ ബന്ധുക്കളെക്കാണ്മാനായ്ക്കൊണ്ടു ശ്രീമദ്വാരകയെ പ്രാപിച്ച ചില മാസം ചെന്നേടത്തു ചില ദുന്നിമിത്തങ്ങളെക്കണ്ടു ധർമ്മപുത്രർ ഭീമസേനനോടുകൂടെ വിവേകിച്ചു ശ്രീകൃഷ്ണന്റെ ദേഹത്യാഗത്തെ ദുന്നിമിത്തഫലതേന ശങ്കിച്ചുവരുന്നിരിക്കുന്ന കാലത്തു വന്നാനർജ്ജുനൻ. അപ്പൊഴുത് അഭിവാദ്യാദികളെ ചെയ്തു നില്ക്കുന്നർജ്ജുനനെ കണ്ട് അവന്റെ തേജോഹാനി നിമിത്തമായി ഖിന്നമാനസനായിരുന്ന ധർമ്മപുത്രർ ശ്രീകൃഷ്ണനാദിയായുള്ള യാദവന്മാരുടെ കുശലവിചാരം ചെയ്തനന്തരം അർജ്ജുനന്റെ തേജോ

ഹാനി നിമിത്തത്തേയും വിചാരിച്ചാർ. അനന്തരം ശ്രീകൃഷ്ണ വിയോഗംകൊണ്ടു ദുഃഖിതനായിരുന്ന അജ്ജുനൻ ധമ്മപുത്രരുടെ ചോദ്യത്തിന്നുത്തരമായിച്ചൊല്ലുവാൻ നടെ സമത്ഥനായില്ല എങ്കിലും ധൈൎയ്യംകൊണ്ടു ശോകത്തെ അടക്കി കണ്ണുനീരുതുടച്ചു ശ്രീകൃഷ്ണൻ ചെയ്തോർ ചില ഉപകാരങ്ങളേയും തന്തിരുവടിയുടെ പ്രഭാവവിശേഷങ്ങളേയും വിസ്തരേണ അറിയിച്ചു ശ്രീകൃഷ്ണൻ ദേഹത്യാഗം ചെയ്തതും അതു നിമിത്തം തന്റെ തേജോഹാനിയേയും യദുവംശത്തിന്റെ നാശവും അറിയിച്ചാൻ. അനന്തരം ഈ യവസ്ഥകൊണ്ടു ശ്രീകൃഷ്ണകലുറച്ചൊരു ധ്യാനംകൊണ്ടും പൂവ്വോദ്ദിഷ്ടമായിരുന്ന ജ്ഞാനംകൊണ്ടും ദേഹാദികളിൽ നിരഭിമാനിയായിരുന്ന അജ്ജുനനോടുകൂടിയിരുന്ന ധമ്മപുത്രർ, കലിവശാൽ വന്ന ഭാവദോഷങ്ങളെക്കൊണ്ടു വിരക്തരായി ഹസ്തിനപുരത്തിങ്കൽ പരീക്ഷിത്തിനെ സാവ്വഭൌമനാക്കി അഭിഷേകംചെയ്തു വജ്രനെ ശൂരസേനാധിപതിയാക്കിയുമഭിഷേകംചെയ്തു് അഗ്നിഹോത്രത്തെ ആത്മാവിങ്കൽ ഉപസംഹരിച്ചു് തത്വസംഹാരം ചെയ്തു് പരബ്രഹ്മത്തിങ്കലുറച്ചു മകുടകടകാദ്യാഭരണമെല്ലാം കളഞ്ഞു് ശരീരമാത്രനായി നിരപേക്ഷനായി വടക്കുനോക്കപ്പോയി പുരുഷാത്ഥം സാധിച്ചാർ. ഭീമസേനാദിഭ്രാതാക്കളും ദ്രൌപദിയും നിവൃത്തരായ ധമ്മപുത്രരെക്കണ്ടു തങ്ങളും നിവൃത്തിമാൎഗ്ഗമവലംബിച്ചു പുരുഷാത്ഥം സാധിച്ചാർ. ഇങ്ങിനെ പാണ്ഡവർകളുടെ ചരിതത്തെ അറിയിച്ചനന്തരം പരീക്ഷിത്തിന്റെ ചരിതത്തെ അറിയിക്കുന്നു സൂതൻ. അത്യന്തഭാഗവതോത്തമനായി ധൎമ്മൈകശരണനായി രാജ്യത്തെ അടുത്തവണ്ണം പരിപാലിച്ചിരുളുന്ന പരീക്ഷിത്ത് സ്വരാജ്യത്തിങ്കലന്ന പ്രവിഷ്ടനായിനാൻ കലിയെന്നു കേട്ടു കുപിതനായി വില്ലെടുത്ത് സിംഹധ്വജമായിരിക്കുന്ന തേമ്മേൽ കരേറി ദിഗ്വിജയത്തിന്നായിക്കൊണ്ടു പുറപ്പെട്ടാൻ. നവഖണ്ഡമണ്ഡിതമായിരിക്കുന്ന ജംബൂദ്വീപിനെ ജയിച്ചതിനുകൊണ്ടു പരുമാ

രുന്ന പരീക്ഷിത്ത് ശ്രീകൃഷ്ണചരിതമിശ്രമായിരുന്ന പാണ്ഡവചരിതത്തെ നാനാജനം പാടുന്നതു കേട്ട് ഹഷമുടയനായി ബഹുവിധങ്ങളായുള്ളനുഗ്രഹങ്ങളെ ചെയ്താൻ. അപ്പോഴത് അവിടെ ഉണ്ടായി ഒരാശ്ചൎയ്യം. വൃഷരൂപധാരിയായി ഒരു കാലുമേലെ പരുമാറുന്ന ധമ്മദേവൻ ഗോരൂപധാരിയായി തേജോഹീനയായി ദുഃഖിതയായിപ്പരുമാറുന്ന ഭൂമിദേവിയെ കണ്ട് വിചാരിച്ചാൻ. ഭദ്രെ നിനക്കു സുഖമല്ലീ? ദുഃഖിതയെന്നു തോന്നും നിന്നെക്കണ്ടാൽ, ഇങ്ങിനെ ചൊല്ലിപ്പല ദുഃഖകാരണങ്ങളൊക്കെ വിചാരിച്ച കാലത്ത് അരുളിച്ചെയ്താാൾ ഭൂമിദേവി. സൎവ്വദേവാനുഗ്രഹപരനായിരിക്കുന്ന ഭവാനറിയുന്നൊ എന്റെ ദുഃഖകാരണത്തെ? സകലഗുണങ്ങൾക്കും ആശ്രയമായിരുന്ന ശ്രീകൃഷ്ണനോടു വേർപെടുകയാൽ ദുഃഖിക്കുന്നു. അത്രയല്ല, ഹേതുക്കൾ ഭവാൻ ചൊന്നവയെല്ലാമുള്ള ശ്രീകൃഷ്ണവിയോഗം കൂടും സഹിക്കരുതായിന്നത്. ഇങ്ങിനെ ധമ്മദേവനും ഭൂമിദേവിയും തങ്ങളിൽ കിഴക്കു നോക്കിയൊഴുകുന്ന സരസ്വതീതീരത്തിങ്കൽനിന്നു പറയുന്ന കാലത്ത് ദിഗ്വിജയത്തെ ചെയ്ത് പരുമാറുന്ന പരീക്ഷിത്തും അവിടെ ചെന്നു കണ്ടാൻ ഗോമിഥുനത്തെ. അതിനെ പീഡിക്കുന്ന ശൂദ്രനേയുംകൂടെ കണ്ടാൻ. അപ്പോഴത് വില്ലും കലയേററി വിചാരിപ്പതുമ്ചെയ്താൻ. ആർ നീയ്? നിന്നുടെ വേഷം കണ്ടാൽ രാജാവെന്നു തോന്നും, കമ്മംകൊണ്ട് ഹീനജാതിയെന്നു തോന്നും. ശ്രീകൃഷ്ണാജ്ജുനന്മാർ ലോകാന്തരത്തെ പ്രാപിച്ചേടത്ത് എന്റെ രാജ്യത്തിങ്കൽ അഹിംസ്യരെ ഹിംസിക്കുന്ന നീയ്യ് വധത്തിന്നു യോഗ്യൻ എന്നിങ്ങിനെ ശൂദ്രനോടു ചൊല്ലീട്ട് ഗോമിഥുനത്തോടും വിചാരിച്ചാർ രാജാവ്. ആർ ഭവാന്മാൎക്ക് അനത്ഥഹേതുവാകുന്നത് ചൊല്ലവേണം പട്ടാങ്ങ്. ദേവേന്ദ്രനായിട്ടിരിക്കിലും അവന്റെ കൈതോൾ വളയോടുകൂടെക്കൊള്ളുന്നതുണ്ടു ഞാൻ. എന്നു ചോതിച്ചതിന്നുത്തരമാ

യി അരുളിച്ചെയ്തു ധൎമ്മദേവൻ. യാവചിലരുടെ ഗുണങ്ങളെക്കൊണ്ടു ശ്രീകൃഷ്ണനുപോലും എളിയ വേലകൾ ചെയ്‌വാനുള്ള കരുതായുന്നു. അപ്പാണ്ഡവർകളുടെ സന്തതിയായുള്ള ഭവാന്ന് ഈ വചനം യോഗ്യം. ഓരോരുത്തർ ഓരോ ജാതി ചൊല്ലുകയാൽ ഞാനൊ ദുഃഖകാരണത്തെ അറിയിക്കുന്നുവല്ല എന്നിങ്ങിനെ അവർ ചൊല്ലുകേട്ട് ചൊന്നാൻ പരീക്ഷിത്ത്. അറിഞ്ഞേൻ ഞാൻ ഭവാന്മാരെ. ധൎമ്മത്തെ ഭവാൻ ചൊല്ലുന്നു. അധൎമ്മം ചെയ്യുന്നവന്റെ സ്ഥാനം അതു ചൊല്ലുന്നവനുമുണ്ട്. എന്നിട്ടു ഭവാൻ ദുഃഖകാരണത്തെച്ചൊല്ലായിന്നു. ഭവാന്മാൎക്ക ദുഃഖം വരുത്തുന്നവനേയും അറിഞ്ഞേൻ ഞാൻ. എന്നിങ്ങിനെ ചൊല്ലി വാളെടുത്ത പരീക്ഷിത്തിനെക്കണ്ടു വാദപ്രമാണഞ്ചെയ്തു ചൊന്നാൻ കലിയൻ. അഭയം ഭവാൻ രക്ഷിക്കവേണം എന്നു ചൊല്ലുന്ന കലിയനോടു പിന്നെയുഞ്ചൊന്നാൻ. പരീക്ഷിത്ത്. അൎജ്ജുനന്റെ യശസ്സിനെ രക്ഷിക്കുന്ന എൻവിഷയം ബദ്ധാഞ്ജലിയായിരിക്കുന്ന നീ പേടിക്കവേണ്ട. അധൎമ്മസ്ഥനായിരിക്കുന്ന നീ ധൎമ്മത്തിന്നാശ്രയമായിരിക്കുന്ന നമ്മുടെ രാജ്യത്തിങ്കൽനിന്നു പോകവേണം എന്നതു കേട്ടു ചൊന്നാൻ കലിയൻ. സാൎവ്വഭൌമനായിരിപ്പോരു രാജാവേ എല്ലാടവും ഭവാന്റെ രാജ്യമായിട്ടല്ലൊ ഇരിക്കുന്നു. എന്നാൽ എനിക്കിരിപ്പാനൊരു സ്ഥലം തരവേണം. എന്നിങ്ങിനെ കലിയൻ പ്രാൎത്ഥിച്ചു കാലത്തു കലിയനിരിപ്പാൻ അഞ്ചു സ്ഥാനം കൊടുത്തു. * ദ്യൂതം, സ്ത്രീ, മദ്യം, സുവൎണ്ണം, സൂനാ എന്നിവയഞ്ചും കലിയനിരിപ്പാൻ കൊടുത്തു മറ്റുള്ളേടത്തുനിന്നു നീക്കിക്കളഞ്ഞ ധൎമ്മദേവന്റെ പാദങ്ങളെസ്സന്ധിച്ചു ഭൂമിദേവിയേയുമാശ്വസിപ്പിച്ചു ധൎമ്മേണ രാജ്യം പാലിച്ചാൻ. ഏവംപ്രഭാവനായിരുന്ന പരീക്ഷിത്ത്

---

* ഭാഗവതം മൂലം — അഭ്യൎത്ഥിതസ്തദാതസ്മൈസ്ഥാനാനികലയെദദൌ
ദ്യൂതം പാനം സ്ത്രിയഃ സൂനാ യത്രാധൎമ്മശ്ചതുൎവ്വിധഃ.

ശ്രീശുകന് ശിഷ്യനായി തത്വജ്ഞാനത്തെ ലഭിച്ചു ഗംഗാ
തീരത്തിങ്കൽനിന്നു ശരീരത്യാഗംചെയ്വതുചെയ്താൻ എ
ന്നിങ്ങിനെ കേട്ടുവിചാരിച്ചു ശൌനകമഹർഷി. ഉത്തരമായി
ച്ചൊന്നാൻ സൂതൻ. അങ്ങിനെ രാജ്യപരിപാലനംചെയ്തി
രുന്നവനൊരുനാൾനായാട്ടിനായ്പ്പൂണ്ടുപെരുമാറി ശ്രാന്തനാ
യി തണ്ണീർകുടിപ്പാനന്വേഷിച്ചുവനത്തൂടെ ചെല്ലുന്നവനുകാ
ണായി ഒരാശ്രമം. ആയാശ്രമത്തിങ്കൽ പരബ്രഹ്മോപാസന
ത്തിങ്കൽ മഗ്നനായിരിക്കുന്ന മുനിയെക്കണ്ടുതണ്ണീരിരന്നതു അ
റിഞ്ഞീല മഹർഷി. അപ്പോഴത് രാജാവ് ക്രുദ്ധനായി ധൈ
ൎയ്യംദാഹവുംപെരുതാകയാലും ഈശ്വരപ്രേരിതനാകയാലും
കുപിതനായി വിൽക്കൊടികൊണ്ട് ഒരു പാമ്പിൻശവത്തെ
എടുത്തു ചുമലിലാമ്മാറിട്ടിയച്ചു ഹസ്തിനപുരത്തിൽ പോവൃ
ത്തുചെയ്താൻ. അപ്പോഴതു മുനിപുത്രൻ കേട്ട് കുപിതനായി
ച്ചൊന്നാൻ. എന്നേ കഷ്ടംകലികാലദോഷമേ. എല്ലാപ്രകാര
വും ബ്രാഹ്മണരെ പരിപാലിപ്പാനുള്ള ക്ഷത്രിയൻ നമ്മുടെ
ഉപദ്രവമല്ലോ ചെയ്തതു. ലംഘിതമര്യാദനായിരിക്കുന്നവനെ
ഞാൻ ശപിക്കുന്നുണ്ട്. എന്റെബലത്തെ കാൺക എല്ലാ
രും. എന്നിങ്ങിനെ തന്റെ സഖികളോടുചൊല്ലിപെരുതാ
കിനകോപത്തോടുകൂടി ആചമിച്ചു ശുദ്ധനായി ശാപത്തെ
പ്രയോഗിച്ചാനൃഷികുമാരൻ. എന്റെ പിതാവിനെ ദ്രോഹി
ച്ച രാജാധമൻ ഇന്നേക്കേഴാംനാൾ തക്ഷകനാൽ ദഹിക്ക
പ്പെട്ടുപോക എന്നിങ്ങിനെ ശപിച്ചു തന്റെ ആശ്രമത്തെ
പ്രാപിച്ചു പാമ്പിൻശവവും ചുമലിലിരിക്കുന്ന പിതാവിനെ
ക്കണ്ടു മുറയിടുന്ന കാലത്തു പിതാവു സമാധിയിങ്കൽനിന്നു
നിവൃത്തനായി കണ്മിഴിച്ചു ചുമലിലെ പാമ്പിൻശവമെടുത്തു
കളഞ്ഞുപുത്രനോടുവിചാരിച്ചാൻ. എന്തുപുത്ര കരയുന്നത്?
ആരുനിന്നെ ഉപദ്രവിച്ചത്? എന്നു കേട്ടുചൊന്നാൻ ഋഷികു
മാരൻ. അച്ഛന്റെ ചുമലിലെ പാമ്പിൻശവംകണ്ടു പെരി
കിനകോപത്തോടുകൂടി രാജാവിനെ ശപിച്ചാൻ ഞാൻ. എ

ന്നതുകേട്ടു ദുഃഖമുടയനായി അരുളിച്ചെയ്തു മഹാമുനി: എന്നെ
കഷ്ടമേ പുത്രാ രാജാവു വിഷയമൊരുജാതിയും അപരാധം
ചെയ്യൊല്ലാ; രാജാവല്ലൊ നമ്മെ രക്ഷിക്കുന്നത്! അങ്ങി
നെ ഇരിക്കുന്ന രാജാവിനെ കുറഞ്ഞോരപരാധംകൊണ്ടല്ലൊ
നീ ശപിച്ചു. അതുകൊണ്ടു ലോകമെ മുടിയുന്നുണ്ട്. ഭഗവൽ
ഭക്തനായിരിക്കുന്നവനെ ശപിച്ചാൽ ഭഗവാനും കോപമു
ണ്ടാകുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ നാംവിഷയം ക്ഷമിക്കവേണംഭഗ
വാൻ എന്നിങ്ങിനെ പുത്രനെ അനുശാസിച്ചു മഹർഷി. അ
നന്തരം മുനിവിഷയം കൃതാപരാധനാകയാൽ പശ്ചാത്താ
പയുക്തനായി പുരംനോക്കിപോകുന്നരാജാവു ഋഷികുമാര
നാൽ പ്രയുക്തമായ ശാപംകേട്ടു ഭഗവത്സേവക്ക് അനുകൂല
മാകയാൽ ഭാഗ്യമെന്നു കല്പിച്ച് അനശനന്ദീക്ഷിച്ചു ഗംഗാ
തീരത്തിങ്കൽ ദർഭകൾ പരത്തി അവിടെ ഇരുന്നു ഭഗവദുപാ
സനാപരനായിരിക്കുന്ന കാലത്തു അവനെ കാണ്മാനായ്ക്കൊ
ണ്ടു നാനാജാതികളായുള്ള മുനിപ്രവരന്മാരെഴുന്നുള്ളി. അന
ന്തരം ആഗതന്മാരായ മുനികളെ അഭിവാദ്യാദികളെക്കൊ
ണ്ടു പൂജിച്ചുവന്ദിച്ചു സ്വാഭിപ്രായത്തെ അറിയിച്ചാൻ. അഴ
കിതു നമ്മുടെഭാഗ്യം, ബ്രാഹ്മണരാലുള്ളനുഗ്രഹത്തിന്നു പാ
ത്രമായിയല്ലൊനാം. അതേയുമല്ല ഗൃഹങ്ങളിൽ സക്തനാ
യിരിക്കുന്ന നമുക്കു വൈരാഗ്യമൂലമായിട്ടു വന്നുശാപം. ഇവ്വ
ണ്ണമിരിക്കുന്ന ഇനിക്കു മഹർഷികളും ബ്രാഹ്മണരും അനുഗ്ര
ഹിക്കേണം; എനിക്കു ഭഗവാങ്കൽ ഭക്തിയുണ്ടായിട്ടുവരേ
ണം, എന്നിങ്ങിനെചൊല്ലിജനമേജയന്നു രാജ്യാഭിഷേകം
ചെയ്തുസർവ്വസംഗനിവൃത്തനായി അനശനന്ദീക്ഷിച്ചു ഗംഗാ
തീരത്തിങ്കൽ ദർഭകളിൽ വടക്കുനോക്കിയിരിക്കുന്ന പരീക്ഷി
ത്തിനെക്കണ്ടു മഹർഷികൾ ആദരിച്ചരുളിനാർ. ഭഗവൽസേ
വയിലെ ഇച്ഛകൊണ്ടു ചക്രവർത്തിപദത്തേയുമുപേക്ഷിച്ചതു
ഭാഗവതന്മാൎക്കു ആശ്ചൎയ്യമല്ല. എന്നാൽ രാജൎഷി പുരുഷാ
ൎത്ഥം സാധിപ്പോളം നാമിവിടെവസിക്കേണം. എന്നിങ്ങിനെ

മുനികളുടെ വചനംകേട്ട ഭഗവൽകഥകളെ കേൾക്കയിലെ ഇച്ഛയോടുകൂടിചൊന്നാൻ രാജാവ്. ലോകാനുഗ്രഹപരന്മാരായിരിക്കുന്ന മഹർഷികൾ എല്ലാവരും ഒക്കെ എഴുന്നള്ളി ഇരിക്കുന്നേടത്തു ഇതിനെ വിചാരിക്കുന്നേൻ. മരിപ്പാൻ തുടങ്ങുന്നവരാൽ സൎവ്വാത്മനാകൎത്തവ്യമാകുന്നതിനെ അരുളിച്ചെയ്യേണമെന്നു പരീക്ഷിത്തു വിചാരിച്ചകാലത്തു ആത്മാനന്ദപരിപൂൎണ്ണനായി സൎവ്വപദാൎത്ഥങ്ങളിലും നിരപേക്ഷനായി അതിമനോഹരാംഗനായി ലോകാനുഗ്രഹപരനായിരുന്ന ശ്രീശുകനെകാണായി എഴുന്നള്ളുന്നത്. അക്കാലത്ത് അവിടെ ഇരുന്ന മഹാമുനികളാൽ പ്രത്യുത്ഥാനാദികളെക്കൊണ്ടുപൂജിതനായിരുന്ന ശ്രീശുകനെക്കണ്ടു രാജാവ് പരീക്ഷിത്തും പൂജിച്ചു നമസ്കരിച്ചു സ്തുതിപ്പതും ചെയ്തുവിചാരിച്ചാൻ.

(തുടരും)

ii ഗ്രന്ഥവരി.

പേരാററുപുറത്തു പണിക്കർ നമ്പൂതിരി

(തമ്പാൻ എന്നു കുടിസ്ഥാനം)

മഠം ഇരിക്കുന്ന പറമ്പും ഈ ഞാററുവട്ടിയും ഈ അത്തിക്കകത്തുള്ള ഉഭയവും ഈ മലക്കകത്തുള്ള കാടും ഇതൊക്കേയും കരിക്കാട്ടിന്നു തീപ്പെട്ട വലിയതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു ഗുരുദക്ഷിണയായി തന്നിരിക്കുന്നതത്രെ ആകുന്നത്. അലയേരി ശേഖരപ്പിള്ളിയുടെ തറവാടും ഉൽപ്പത്തിയും പറമ്പുകളും ആ ദേശവും ദേശാധിപത്യവും ഇതുംവണ്ണം തന്നെ ഗുരുദക്ഷിണ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു തന്നതൊക്കെ ജന്മം.

മുക്കാട്ടു ആറില്ലവും അറുനൂററിക്കലം വസ്തുവും; നല്ലേ

കര ദേശത്തു പന്ത്രണ്ടില്ലം. കുന്നത്തുങ്കരെ കിഴക്കേപ്പുറത്തി ന്നു നമ്പിയം എന്ന പേര് വേറെയുണ്ട്. അങ്ങിനെയുള്ള ദേശവും, അവിടെയുള്ള ഉൽപ്പത്തിയും ആധിപത്യവും, മുക്കാട്ടുകരെദേശത്ത് അഞ്ചുമൊല ചെങ്കൊമ്പും, കെണററിപന്നി കൊളുത്തിക്കണ്ണൻ ഇങ്ങിനെയുള്ള സ്ഥാനങ്ങളും, ദേശത്തുവിത്തു 'കാലപലവും', നല്ലേങ്കരദേശത്തു കീഴേക്കം, മുക്കാട്ടുകരെ ദേശത്തേക്കു ദേശവാഴിസ്ഥാനവും നാടുവാഴിസ്ഥാനവും ഉണ്ട്. ആജായ്മസ്ഥാനവും ഉണ്ട്. ഒക്കെ കറീക്കാട്ടിൽ തീപ്പെട്ട തമ്പുരാൻ കല്പിച്ചുകൊടുത്തത്.

മുക്കാട്ടുകരെ ദേശത്തും, നല്ലേങ്കരയും, കുന്നത്തുങ്കരെയും മണ്ണാര് വാദിക്കാൻ (പാട്ടിന്) നമ്മുടെ ആള് കൂടെ നിന്നിട്ടുവേണം. അയിനിക്കുററിലേയും പുന്നത്തൂരേയും മനുഷ്യവും വേണം. വെററിലക്കെട്ട പകുത്തുകൊടുക്കുവാൻ നമ്മുടെ ആള്കൂടെ നിന്നിട്ട വേണം. വിശേഷിച്ചു മുക്കാട്ടുകരെ ദേശത്ത് അഞ്ചുമൊല, ചെങ്കൊമ്പ്, പുവാലെരിമ, കെണററിപ്പന്നി, കൊളുത്തിക്കണ്ണൻ ഇതൊക്കേയും നമുക്കത്രേ വേണ്ടത്. പന്നിയെ കൊന്നാൽ ഇതൊക്കെയും കളരിഭഗവതിയുടെ നടയ്ക്കൽ വച്ചു എന്നുള്ളപ്രകാരത്തിൽ വലിയതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു കല്പിച്ചുവെച്ചിരിക്കുന്നതത്രെ ആകുന്നത്. മുക്കാട്ടുകരെ ദേശം പറവട്ടാനിനാട്ടിൽ കൂടീട്ടല്ല, ദേശം ആയിട്ടത്രെ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു കല്പിച്ചുതന്നിരിക്കുന്നു. മുക്കാട്ടുകരെ ദേശത്ത് മാപ്പിളമാരുടെ കല്യാണത്തിന് ഇവിടെ കളരിക്കൽവന്നിട്ടു വെററിലക്കെട്ട വെച്ചിട്ടു വേണം കെട്ടാൻ. നമുക്ക് അടിയാര് പത്തുവീട്ടിൽ 'ശൂദ്രര്', രണ്ടു വെളുക്കത്തടം, രണ്ടു വേലൻ, ഒരു വെളുത്തേടൻ ഇങ്ങിനെ ആകുന്നത്. നമുക്ക് ആജായ്മസ്ഥാനം പതിനെട്ടുസ്ഥാനവും പരദേവതയുംകൂടി കോലമ്പിള്ളി സമ്പ്രദായത്തിങ്കന്ന്. കോലമ്പിള്ളി സമ്പ്രദായത്തിങ്കലേക്ക് ആയിരത്തെട്ടു കളരിപ്പാടത്രെ ദ്രോണാചാര്യര് കൊടുത്തിരിക്കുന്നു.

നമുക്ക് ആചാൎയ്യസ്ഥാനവും പതിനെട്ടു സ്ഥാനവും പരദൈവവുംകൂടി കോലമ്പിള്ളി സമ്പ്രദായത്തിങ്കൽനിന്നു തന്നിരിക്കുന്നു. കോലമ്പിള്ളിസമ്പ്രദായത്തിലേക്ക് ആയിരത്തെട്ടു കളരിപ്പാടത്രെ ദ്രോണാചാൎയ്യര് കൊടുത്തിരിക്കുന്നത്. അതിൽ പ്രധാനമായിട്ടത്രെ നമ്മുടെ കളരി. കോലമ്പിള്ളിസമ്പ്രദായത്തിങ്കൽ ആളില്ലാത്തതിനാൽ ദ്രോണാചാൎയ്യര് കൊടുത്ത ഗ്രന്ഥവും പൊന്നിയും പാരമ്പൎയ്യമായുള്ള തേവാരവും ഇതൊക്കെയും എടുത്തുകൊണ്ട് ആ സമ്പ്രദായമായ സ്ഥാനമൊക്കെയും നമുക്കു നടക്കാം; അങ്ങിനെയത്രെ ആ സമ്പ്രദായത്തിങ്കൽവെച്ചിരിക്കുന്നത്. നമുക്കുള്ള സ്ഥാനങ്ങൾ പെരുമ്പടപ്പിൽ ചിത്രകൂടത്തിങ്കൽ വലിയ തമ്പുരാൻ കോവിലകത്ത് (ചിത്രകൂടം എന്നുവെച്ചാൽ വന്നേരി) പാലിയത്തു ശങ്കരക്കോതകൈയ്മള്, വാക്കെകൈയ്മള്, പാട്ടത്തിൽ പണിക്കര് പുണത്തു കുറുപ്പ്, മാങ്കുഴി കുറുപ്പ്, അവിണംമുറി പണിക്കൻ. അത്തു മുടിഞ്ഞ മാങ്കുഴി കുറുപ്പിന്നു കൊടുത്തിരിക്കുന്നു. ആ വകയത്രെ ചവളക്കാര് (ശിഷ്യർ). കുറുപ്പിന്റെ ശിഷ്യര് കൊളങ്കരെ പണിക്കര്, കേളത്തച്ചൻ, മണത്തച്ചൻ (മണക്കോട്ടച്ചൻ) യോഗത്തിങ്കൽ ഗുരുസ്ഥാനം. ഇതിൽ പാലിയത്തച്ചന്മാര് മത്തരായതിൽ പിന്നെ അവിടെ ഒരു സ്ഥാനവും നടന്നുപോരുന്നതുമില്ല. പുണത്തു കുറുപ്പിന്റെ അവിടെ കുറുപ്പ് ഇങ്ങോട്ടു പിഴസ്സുകൊണ്ട് അവിടേയും പോകാറില്ല. കേളത്തും മണവത്തും കൂടീട്ടു കളരി ഒന്നേയുള്ളു. അവിടെ മൂപ്പും എളമയും. അങ്ങിനെ ഇരുവര കോലും പൂവ്വും എടുക്കും. (കലശം കഴിച്ചു പൂവ്വും കൊടുക്കുക) ആ മൂപ്പിലെ കാലം കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നേയും നാടുവാഴി അറികകൊണ്ട് അങ്ങിനെതന്നെ കോലും പൂവ്വും എടുത്താറം. മാങ്കുഴി കുറുപ്പിന്റെ അവിടെയും കൊളങ്കര പണിക്കരും എല്ലാവരും കോലും പൂവ്വും എടുക്കും, യോഗത്തിങ്കൽ പടിഞ്ഞാറെ പരിഷക്ക് ഗുരു കൊളങ്കരെ പണിക്കര്. കിഴക്കെ പരിഷക്ക് പോക്കാട്ടു പണിക്കര് (ഈ തറവാട് ഇപ്പോഴും ഉണ്ട്) നമുക്ക യോഗഗുരു

സ്ഥാനം പക്ഷരണ്ടുംകൂടി കച്ചകെട്ടിക്കുമ്പോൾ പക്ഷക്കാര് കച്ചകെട്ടിക്കമാറില്ല. 'ഇങ്ങിനത്രെ, കച്ചകെട്ടിക്കണ്ടത്. കോവിലകത്തു കച്ചപ്പട്ടം ചാത്തു തുടങ്ങി എന്നുള്ള ക്രിയ കഴിഞ്ഞെ തിരുമാടം പുറപ്പാടുള്ളു. അങ്ങിനെ കീഴമര്യാദ. കോലും പൂവ്വും എടുക്ക എന്നുള്ള സ്ഥാനം തിരുമൂപ്പു വാഴ്കയുള്ളു. പൊന്നിപ്പൂജിച്ച കൊടുക്കേണ്ടതിന്ന് ഒടവാളത്രെ പൂജിച്ച കൊടുത്തായം. അതു കഴിഞ്ഞിട്ടത്രെ അരിയിട്ടു വാഴ്ചയും, കിരീടം വെക്കയും. ഒടവാളു പൂജിക്കേണ്ടതിന്നു ചേന്നാസ്സനമ്പൂരി വേണം എന്നുള്ളതു പറയാറുണ്ട്; ആയതു ചെയ്യമാറില്ല. താൻതന്നെ പൂജിപ്പായം കോലും പൂവ്വും എടുക്കേണ്ടതിന്ന് ആയുധപൂജ മറെറാരുത്തര് ചെയ്യാറില്ല. ആചാര്യൻ ശൂദ്രനെങ്കിലും അവൻ തന്നെ പൂജിപ്പായം. ആയുധം പൂജിക്കേണ്ടതിന്നു പത്മം ഇട്ട്, നെല്ലുമിട്ട് അതിന്നു മീതേ നാക്കിലയിൽ വെള്ളരിയും തേങ്ങയുംവെച്ച് അതിന്നു മീതെ പീഠംവെച്ച് അതിന്റെ മുകളിൽ പീഠം വിരിച്ച് അതിന്നു മീതെ പൊന്നിവെച്ച് 'കോലോത്തര'കമ്പോൾ ഒടവാളത്രെ വെക്കേണ്ടത്. പീഠം വിരിപ്പാൻ പട്ടുകൊണ്ടു വേണം. അത്രെ ഭേദമുള്ളു. കോലോത്താകുമ്പോൾ ഭുവനേശ്വരി വിധാനം പൂജിച്ച പൂജകഴിഞ്ഞാൽ 'ഉപചാരം' ചെയ്യിച്ച ദക്ഷിണയും കഴിച്ച ശിഷ്യൻ ആയുധം പൂജിച്ച് തന്റെ മുമ്പിൽ ഇരുന്ന് ആചാര്യൻ മൂന്നു വട്ടം അക്ഷതവും പൂവ്വുംകൂടി തലയിലിട്ട് അനുഗ്രഹിച്ച് ശിഷ്യൻ എഴുന്നെററു പിന്നെയും ആചാരം ചെയ്യാൽ ആയുധം എടുത്തു കൊടുക്ക. പിന്നെയും ആചാരം ചെയ്യാൽ പിന്നെ കളരിയിൽ കമ്പിടുന്ന മാതിരിക്കുള്ള 'കമ്പിട' ഒക്കെയും വേണം. 'കളരിൽ' തന്നെയെങ്കിൽ മുമ്പിലും കളരിമര്യാദപോലെ കമ്പിടണം. ആയുധം എടുത്തു കൊടുക്കുന്നതിന്ന് മുമ്പ ശ്രീപരശുരാമനേയും ദ്രോണാചാര്യരേയും കോലമ്പിള്ളിസമ്പ്രദായത്തിങ്കലേക്കം ആയുധം പൂജിച്ചതിന്നുമുമ്പിൽ ആചാരം ചെയ്യിട്ടുവേണം ആയുധം എടു

ത്തുകൊടുപ്പാൻ. ഇങ്ങനെ കോലും പൂവും എടുക്കുന്നപ്രകാരം
തിരുമുല്പു വാൾക്കു് ആയുധം പൂജിച്ചു കൊടുക്കേണ്ടതും ഈ വ
ണ്ണം തന്നെ അതു് ഒടുവാളത്രെ വേണ്ടതു്. മററുള്ളേടത്തു്
ഒക്കെയും പൊന്നിയത്രെ ഭേദമുള്ളൂ. കച്ചകെട്ടു തുടങ്ങിക്കേണ്ട
തിന്നു ഗണപതി നേദിച്ചു് ശ്രീപരശുരാമനും കോലമ്പിള്ളി
പാരമ്പര്യമായുള്ള മൂൎത്തിഭുവനേശ്വരി (വിധായമായിട്ടു്) നി
വേദിച്ചു് ശിഷ്യൻ ആചാരംചെയ്താൽ കച്ചയും മെഴുക്കും
പൊന്നിയുംകൂട്ടി എടുത്തുകൊടുക്ക. എന്നിട്ടു് ആചാരംചെ
യ്തു് കച്ചകെട്ടു തുടങ്ങുക. കോലൊത്തു ആകുമ്പോൾ ദാനവും
മുഹൂൎത്തവും ചെയ്യേണം. അങ്ങിനെ കീഴമൎയ്യാദ. മൂക്കനാട്ടുക
രെ നമുക്കു് ഒരു കളരിയും മുന്നൂററുപതു് കുടി ശിഷ്യർകളും
ഉണ്ടു്. അതു വെള്ളസ്സനമ്പ്യാരമ്മൂടക്കിക്കളുകകൊണ്ടു് അവിടെ
പോകാറില്ല. അരയിളത്തിൽ പണിക്കരും കൊളുങ്കര പണി
ക്കരും പാതിയും പാതിയും ഒന്നിച്ചുനടക്കുന്ന ദേശം പതിനെ
ട്ടരയാളത്തിൽ പതിനൊന്നുദേശം. അവണൂരും തെങ്ങാല്ലൂ
രും പാലിശ്ശേരി ഇങ്ങിനെ പതിനാലുദേശം. അരയാളത്തി
ൽ പണിക്കരുമായിട്ടു പകുതിയും പകുതിയും ആയി നടക്കേ
ണ്ടതു്. അരയാളത്തിൽ പണിക്കരു് വല്ലട്ടാസമ്പ്രദായി. കുളു
ങ്കരെ പണിക്കരു് നമ്മുടെ ശിഷ്യൻ കൊളുങ്കരെ പണിക്കൎക്കു
ദേശങ്ങൾ ചേരാമംഗലം ചുറക്കാട്ടുകര കരോരു് കാൎത്തരു്,
താമരതിരുത്തി, കൊട്ടയ്ക്കുട്ട ഈ ദേശങ്ങളിലും പാതിക്കാറു
ണ്ടു്. മാങ്കുഴി കുറുപ്പിന്നു ദേശം പൊറനാട്ടുകര അടാട്ടു്.
ഈ രണ്ടു ദേശത്തും പകുതിക്കാരുണ്ടു്. ചിത്രകൂടത്തിങ്കൽ
കോലോത്തു് അവിടെ അല്ലൊ തിരുമുല്പുവാൾ പണ്ടേക്കുപ
ണ്ടേ ആയിരുന്നതു്. അവിടം നാനാവിധമായി പോകകൊ
ണ്ടും കണയന്നൂർ കോലോത്തു് വെച്ചു കഴിക്കാറുണ്ടു്. ഇ
പ്പോൾ അവിടെ കരിക്കാട്ടു സ്വരൂപത്തിങ്കലേ 'ഒതുങ്ങിട്ടുള്ള
ത്രെ കണയന്നൂർ കോലോം ആകുന്നതു്. അതുകൊണ്ടു അരി
യിട്ടുവാഴ്ക പള്ളിപ്പുറത്തു നമ്പൂരിയായിട്ടത്രെ ആചരിച്ചു

പോരുന്നതു്. ചിത്രകൂടത്തിങ്കലാകുമ്പോൾ കാണിപ്പയ്യൂർ നമ്പൂരിയത്രെ ആചരിക്കുന്നതു്. കണയന്നൂർ കോവിലകത്തു വെച്ചു തിരുമൂപ്പുവാഴ്ച കഴിക്കുമ്പോൾ ആയുധം പൂജിച്ചുകൊടുക്ക നോംതന്നെ ചെയ്യായം. അതു കോലോത്തു വടക്കിനിയിൽവെച്ചിട്ടത്രെ പൂജിക്കയും കൊടുക്കയും; അതു കഴിഞ്ഞിട്ടു കുറിക്കാട്ടു സ്വരൂപത്തിങ്കലെ ആജരായ്മ കോലമ്പിള്ളി നസ്കൂരച്ഛനാകുന്നു. ആയതുകൊണ്ടു കിഴക്കിനിയിൽ എഴുന്നള്ളീട്ടു് അവിടുന്നു നാസ്കൂരച്ഛന് ഓണപ്പുടവകൊടുത്തു് 'ആജാരം' ചെയ്യണം എന്നിട്ടുവേണം അരിയിട്ടുവാഴ്ചക്കു്.

ചിത്രകൂടത്തിങ്കലാകുമ്പോൾ നാസ്കൂരച്ഛന് ഓണപ്പുട കൊടുക്കയും ആചാരം ചെയ്കയും വേണം. പണം എടുത്തു കൊടുക്കേണ്ടതിന്നു പൂണിക്കാട്ടിൽ ഭട്ടതിരി. അതു ചിത്രകൂടത്തിങ്കലായാലും കണയന്നൂരായാലും പട്ടേരിതന്നെ ആകുന്നതു്. പെരുമ്പടപ്പു വലിയതമ്പുരാന്റെ തിരുമൂപ്പുവാഴ്ച കണയന്നൂർവെച്ചു കഴിക്കേണ്ടതാകുന്നതു്. കുറിസ്വരൂപത്തിങ്കലെ ആയിട്ടല്ല. അരിയിട്ടുവാഴ്ചക്കു് പള്ളിപ്പുറത്തു നമ്പൂരിയായിട്ടു് ആചരിച്ചുപോരുന്നതു്. മററതു് അസ്വാധീനം ആകകൊണ്ടും ചിത്രകൂടത്തിങ്കൽ ആയാലും കണയന്നൂർ ആയാലും തിരുമൂപ്പുവാഴ്ചക്കു് ആയുധം പൂജിച്ചെടുക്കയും പെരുമ്പടപ്പിൻ സ്വരൂപത്തിങ്കൽ തമ്പുരാക്കന്മാരെ (കച്ചകെട്ടിപ്പിക്കയൊ) തിരുമേനി വിശപ്പിക്കകയും ചെയ്യാറുള്ളു. മററാരും ചെയ്യാറില്ല.

ചരിത്രരേഖകൾ

1. രണ്ടെഴുത്തുകൾ.

ബഹുമാനപ്പെട്ട ഇങ്കിരെസ്സു കൊമ്പഞ്ഞിയുടെ കോഴിക്കോട്ട് അരക്കൽ റെസുദെന്തി ജോൺ അഗനിയു എസ്കയർ എഴുത്ത്. വെലിമ്പടപ്പു സൊത്രുപത്തിങ്കൽ മൂത്ത രാജാവെ ഉണൎത്തിക്കേണ്ടും അവസ്ഥ. ഇപ്പൊൾ കൊമ്പഞ്ഞികല്പനക്ക് കോഴിക്കോട്ടുനിന്ന് തിരിനാവേലിയോളവും ഉള്ള അഞ്ചൽ ഒക്കയും നോം വിചാരിപ്പ് ആക്കിയിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് എഴുന്നെള്ളിയെടത്തെ ദേശങ്ങളിൽ ഉള്ള അഞ്ചച്ചാവടിക്കും അഞ്ചക്കാൎക്കും വേണ്ടുന്ന സഹായങ്ങൾ വേണം. കത്തും കടദാസ്സും അങ്ങോട്ടും ഇങ്ങോട്ടും തടത്തംകൂടാതെ പോയിവരികയും വേണം. എന്നാൽ കൊമ്പഞ്ഞികാൎയ്യം ആകകൊണ്ട് അഞ്ചൽക്കാരോട് ഒരുത്തരും ഒരു വിരോധം ചെയ്യാതിരിപ്പാൻ കല്പിക്കയും വേണം. വിശേഷിച്ചിട്ട് നൊമ്മടെ വിശ്വാസവും എഴുന്നെള്ളിയെടത്തെ വിശ്വാസവും ഒപ്പട്ടു വൎത്തിച്ചിരിക്കയും വേണം. തൊള്ളായിരത്തറുപത്തെട്ടാമത് കൎക്കടകമാസം അഞ്ചാന്തിയതി എഴുതിയ കത്ത്.

(ഒപ്പ്) ജോൺ അഗനി

മറുവടി

ശ്രീരാമജയം.

മെഹർബാൻദൊസ്താൻ

റെസുദന്തി ജോൺ അഗ്നെവുഎസ്ക്കയെരക്ക്.

സല്ലമുല്ലാഹുത്താലവശം കൊടുത്തയച്ച കടദാസ്സ് ഇവിടെ കൊണ്ടുവന്നു വായിച്ചുകേട്ട അവസ്ഥയും ധരിച്ചു. തിരുനൽവേലിവരക്കും ഉള്ള അഞ്ചൽ വിചാരിക്കത്തക്കവണ്ണം തങ്ങളെ ആക്കിയിരിക്കുന്നതൊന്നും അഞ്ചൽക്ക് ഇവിടെ വിചാരിക്കേണ്ടതിനെ വിചാരിച്ച് വേണ്ടുംപ്രകാരം നിദാനം വരുത്തണമെന്നും എല്ലൊ എഴുതിവന്ന കടദാസ്സിൽ ആകുന്നത്. അഞ്ചൽകാൎയ്യം വിചാരിക്കത്തക്കവണ്ണം തങ്ങൾ പറഞ്ഞയച്ചിട്ട് മെസ്തർ റെഡിയൽ ചേറവാമണപ്പുറത്തേക്ക് എത്തിയതിന്റെ ശേഷം നമ്മുടെ കാൎയ്യസ്ഥന്മാൎക്ക് എഴുതികൊടുത്തയച്ച് പുമിീക്കടവുമുതൽ കൊടുങ്ങല്ലൂർ വരെയും അഞ്ചൽപുരകളും കെട്ടിച്ച് അഞ്ചൽക്കുവേണ്ടുന്ന ആളുകളും ആക്കി

കൊടുപ്പിക്കയും ചെയ്തു. അതിന്റെ നിദാനം വരുത്തിക്കൊണ്ട മെസ്തർ റെ
ഡിയൽ കൊച്ചിക്കുവന്നാറെ നമ്മുടെ അടുക്കൽത്തന്നെ വരുത്തി പറയേണ്ടു
ന്ന ഗുണദോഷങ്ങളും പറഞ്ഞ് നമ്മുടെ കാര്യസ്ഥന്മാരെ അയച്ച് കണ്ടുപ
റയേണ്ടുന്നതിനെയും പറയിപ്പിച്ച് കൊച്ചിയിലും വസ്സിൽ മൂന്നസ്ഥലത്തും
മുമ്പെതന്നെ നാം അഞ്ചൽപുരയും കെട്ടിച്ച് അഞ്ചൽക്കുവേണ്ടുന്ന ആളുകളേ
യും ആക്കി അവൎക്ക് ഇവിടെനിന്നും ചിലവിന്നും കൊടുപ്പിച്ച് അഞ്ചൽന
ടത്തിച്ചുവരികകൊണ്ട് ഈ അഞ്ചലുകളിൽ കത്തും കടദാസ്സും വരുന്നത് ഒ
രു ഏറക്കുറവുകൂടാതെ കൊടുത്തയപ്പിച്ചുവരുന്നു എന്നും ഇനി മേല്പട്ടും
അപ്രകാരംതന്നെ കത്തും കടദാസ്സുകളും വരുന്നത് അഞ്ചലുകളിൽ വിത്യാ
സം വരാതെ കൊടുത്തയക്കത്തക്കവണ്ണം നിദാനം വരുത്തിട്ടുണ്ടെന്നും ഇ
നി വേറെ ആളാക്കി കുമ്പഞ്ഞിക്ക് ചിലവുകൊടുക്കണമെന്നില്ലല്ലൊ എന്നും
അങ്ങോട്ടു പറഞ്ഞതിന്റെ ശേഷം മെസ്തർ റെഡിയൽ തന്നെ ആളെ അ
യച്ച് വസ്സിൽ ഒന്നുരണ്ടു അഞ്ചൽപുരകെട്ടിച്ചപ്രകാരം കേട്ട് ഇവിടെ നാം
അഞ്ചലിനുവേണ്ടുന്ന ആളുകളെ ആക്കി കുമ്പഞ്ഞിതപാലിൽ വരുന്ന കട
ദാസ്സുകൾ ഒരു വിനാഴികപോലും താമസിപ്പിക്കാതെ നിഷ്കരിഷിച്ച് കൊ
ടുത്തയപ്പിച്ചുകൊണ്ടുവരുമ്പോൾ ഇപ്രകാരത്തിൽ ഒക്കെയും വേണമെന്നില്ല
ല്ലൊ ഇനിയും ഈ അഞ്ചലിൽ വരുന്ന കത്തും കടദാസ്സുകളും അടിയന്തര
മായിട്ടു കൊടുത്ത് അയപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നതും ഉണ്ട്. നാം ബഹുമാനപ്പെട്ട
ഇങ്കരേസ കുമ്പഞ്ഞിയെ വിശ്വസിച്ചുനടന്നുവരികകൊണ്ട് കുമ്പഞ്ഞികാൎയ്യ
ത്തിന്ന് നമ്മാൽ ആകുന്നതിനെ ഒക്കെയും ഒരു ഏറക്കുറവുകൂടാതെ വിചാരി
ച്ചുകൊള്ളുകയും ചെയ്യാം. വിശേഷിച്ചും ഈ അഞ്ചൽകാൎയ്യത്തിന്ന് തങ്ങൾ
ആയിവന്നിരിക്കകൊണ്ട് അഞ്ചൽഎടവാടുള്ള കാൎയ്യത്തിന്ന് നാം വഴി
പോലെ താല്പൎയ്യമായിട്ട് വിചാരിക്കയും ചെയ്യും. ജെന്നപട്ടണത്തു
നിന്നും മെസ്തർ പോനി ഇവിടെ വന്നതിന്റെ ശേഷം രണ്ടുമൂന്നസംവത്സ
രമായിട്ട് നമ്മെക്കൊണ്ടു ബഹുമാനമായിട്ടു നടത്തിച്ചുവന്നിരിക്കകൊണ്ട്
ഇനി മേല്പട്ടും ഇന്നേവരെയ്ക്കു കഴിഞ്ഞുവന്നിരിക്കുന്നതിൻവണ്ണം ത
ന്നെ നമ്മെക്കൊണ്ട് ബഹുമാനമായിട്ടു നടത്തിയ്ക്കുണ്ടതിന്നു തങ്ങളുടെമന
സ്സുണ്ടായിരിക്കയും വേണം. തങ്ങളും നാമും ആയിട്ടുള്ള വിശ്വാസം മേ
ല്ക്കുമേൽ വൎദ്ധിച്ചുവരേണമെന്ന് നാം പ്രാൎത്ഥിച്ചുകൊണ്ട് ഇരിക്കുന്നു. ത
ങ്ങൾ ശരീരസൌഖ്യത്തോടുംകൂടെ സന്തോഷമായിരിക്കുന്ന അവസ്ഥക്ക്
എഴുതിവരുമാറാകയും വേണം.

968_ാമാണ്ട് കർക്കടകമാസം 7_ാംനു-

പരിശോധകക്കുറിപ്പുകൾ

കഴിഞ്ഞതവണ പ്രസിദ്ധംചെയ്തിട്ടുള്ള 'കല്പീത്തു'കളിൽ 'നാഗശ്ശേരി' എന്നതു് 'നാഗലശ്ശേരി' (കൂടല്ലൂർ) എന്നായിരിക്കണം എന്നു് 'യോഗക്ഷേമപത്രം' അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു അതു ശരിയായിരിക്കാം.

* * * * * * * *

1-ാം ലക്കത്തിൽ താഴെ പറയുംപ്രകാരം പാഠംവീഴ്ചകൾ തീർക്കേണ്ടതാകുന്നു.

	അബദ്ധം	സുബദ്ധം
പേജ് 8 വരി 13-14	കൊണ്ടാടിക്കുകുന്ന കയ്യും; വണ്ടിന്റെ ഝങ്കാരത്തൊടിട ചേൎന്നിട്ടു	വണ്ടിന്റെ ഝങ്കാരത്തൊടിട ചേൎന്നിട്ടു കൊണ്ടാടിക്കുകുന്നകയ്യും;
പേജ് 32 അവസാന വരി	സ്വൎഗ്ഗംസന്ദേഹം പ്രാചം	സ്വൎഗ്ഗംസന്ദേഹംപ്രാപ.

* * * * * * *

ഇത്തവണയിൽ ചേൎത്തിട്ടുള്ള ശാസ്ത്രാങ്കത്തിലെ 1-ാം നീട്ടിൽ ഏതാനും അംശം മുമ്പു പ്രസിദ്ധംചെയ്തിട്ടുള്ളതാണെങ്കിലും ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഏടമുറിവു വരാതിരിപ്പാൻവേണ്ടി വീണ്ടും ഇവിടെ ചേൎത്തിട്ടുള്ളതാണ്.

എന്നു് പരിശോധകൻ.

***

പ്രാചീനഗ്രന്ഥമാല.

ശാസ്ത്രാങ്കം.

V. പാന.

ഗണപതിഭഗവാനെ നന്മഞാനൊന്നിരപ്പേൻ
തുണപെടുകശിവ പുത്തിരായെത്തുയപാൽചോറുതന്നേൻ
ഫണമുടയരവുതമ്മിൽ പള്ളികൊള്ളുന്നമായോനെ
ഇണയടിതൊഴുതിരന്നേൻ ഇമ്പമായ്നൽകിനിക്ക്.
ആമ്മതിച്ചൂടുമീശനാനയായ്വേഷംപൂണ്ടുനടന്ത-
നന്നുടനുമയാൾതാനും അന്നിറംപിടിയുമായ്
ആദരാൽവനമ്പുകന്നു ക്രീഡിച്ചുനടന്തകാലം
അയ്മ്പോടുപിറന്തപിള്ളെയുഴകേറുംവിനായകന്താൻ.
അന്തരമെന്ന്യേപന്തൽ തന്നിലിങ്ങകമ്പുകന്നു
ചിന്തയിൽ 'മൽ മൽ'ശാസ്ത്രംപങ്ക്തിയിലുരചെയ്യിപ്പാൻ
ചന്തമായൊററക്കൊമ്പൻവന്നുടനാകഃമുമ്പിൽ.
അന്തയ്യാതെആദിയുമന്തവുംതോന്നിച്ചിപ്പോൾ
വന്തമഹാലോകർമുമ്പിൽ സന്തതംതുണക്കിനിക്ക്,

തുണക്കിനിക്ക കവിമകളാം വാണിമാതും നാൽമുഖനിന്ദിരനും ചന്ദിരനും മുല്ലമലർക്കന്നിൽ മാതാവുതാനും മുക്കണ്ണൻതാനും തുണക്കിനിക്ക്.

അവനിയിലുരപൊങ്ങും ദിവ്യമാന്ധാതൃശൈലേ
മരുവിനമമനാഥേ ദേവിശ്രീഭദ്രകാളി!

തവപാദകമലഞ്ഞാൻ കൈതൊഴുന്നേനിദാനീം
നിറമഴകിയപാനസ്ത്ര്യേകുനീതമ്പുരാട്ടി.
മുടിക്കണിന്തതിങ്കളുടെ
മുഖത്തുകൊമ്പെമുമ്പിനാലെ
മുത്തന്തകാലം മണികളുടെ
കിലുങ്ങുവലെ മെല്ലെന്നെഴുന്നേ.
അലങ്കരിക്ക പന്തൽതന്നിൽ
എഴുന്നരുളേണം ഗണപതിയെ.

---

*അങ്ങച്ചമൊട്ടുകിരണ്ടുകീനാകിയ
ഹന്തപ്പമോതിയ കാവ്വണ്ണരെജയ
ആദിയനന്തന്മേലേത്തുകിൽകൊണ്ടന്ന
ആകെനിറംതന്നിൽ കാവ്വണ്ണരെജയ.
നീററിൽനിറംതന്നിൽ വെള്ളരിതേങ്ങാവിൽ
നീണ്ടഞെരിപ്പടഅപ്പമിളനീരും
നല്ലൊരീശക്കര ചുട്ടുകിഴങ്ങിവ
(എത്തിന)അപ്പമുഴന്നുവറുത്തരി
നല്പനാസങ്ങൾ പഴത്തതിലെചുള
മുന്തിരിങ്ങാപ്പഴം വെണ്ണഉരുക്കനൈ
ഉൽക്കനിവെച്ച ചമച്ചുതരുവെൻഞാൻ
ഉള്ളിൽവിളങ്ങുക ശ്രീമഹാഗണപതിയെ.

കററചെഞ്ചിടമുടി‘കരക്കണ്ട’*മകൻപിള്ളെ
ഒററക്കൊമ്പഴകിയഗണപതിക്കഭയമെ.
കാന്നെല്ലുംപൊരിയവിൽകരിമ്പുതേനിളനീരും
‘കരക്കണ്ട’മകൻപിള്ളെ ഗണപതിക്കഭയമേ.

---

* ഈ ഖണ്ഡത്തിന്റെ അർത്ഥം മുഴുവൻ മനസ്സിലായിട്ടില്ല.

* കരകണ്ടൻ.

(കിന്നരമിയൻപടികീടിനമുമ്പാറതടി)
മന്നൻെറമകൻപിള്ളെള ഗണപതിക്കഭയമേ.
കെങ്കക്ഷ്മകനല്ലേ, ഉമക്കപുത്തിരനായി
ശങ്കരമകൻപിള്ളെള ഗണപതിക്കഭയമേ.
കൈലാസമിരിക്കവെ വനത്തിൽപോയകന്യക
(കയ്യഞ്ചായ്)വകുത്തുണഗണപതിക്കഭയമേ.
കൊമ്പൊന്നേമുറിഞ്ഞവൻ വലങ്കയ്യിൽധരിച്ചതും
കോദണ്ഡമുടയോരുഗണപതിക്കഭയമേ.
അപ്പനമതിൽപ്പുകി അഴകുംപുവ്വത്തുചൂടി
അവ്വഴിയെഎഴുന്നള്ളും ഗണപതിക്കഭയമെ.
അക്കനംമുതലായിട്ടുവററിന്നുതുടങ്ങുമ്പോൾ
അക്കണക്കരുള്ളെൻെറ ഗണപതിക്കഭയമേ.

ഹരനുടെതിരുമകൻ ഒരുപൊഴുതെഴുന്നള്ളി
വരിനെല്ലിൻെറപിൽതിന്നിട്ടരുള്ളുകജയജയ
അറിഞ്ഞൊന്നിൽപഴവുംപോൽ കരിമ്പൂതേനിളനീരും
പിരന്നിന്നതരുവെഞ്ഞാൻ എഴുന്നെള്ളുകജയജയ
വറുകരുചുട്ടകിഴങ്ങുരുതിയില്ലാത്തോളംനൈ
കരമതിൽനിറച്ചുവെച്ചരുള്ളുകജയജയ.
പരിമള്ളമഴകൊട്ടനിറഞ്ഞുള്ളപന്തൽതന്നി-
ലരമണികിലുക്കിനിയരുള്ളുകജയജയ.

തിങ്കൾതൊഴുതിനഗണപതിജയജയ
ഒരന്നൂററമരകൾനാഥജയജയ
കുംഭീകയിൽനിാമുടയോനെജയജയ
കൊലപുരുഷനാഥാജയജയ
ഒററനെരിപ്പുടയോനെജയജയ
(ഓതിണ)വാനവർതലവജയജയ
എറാമവക്കൊരു(ദൈവ)ജയജയ

എലിവാഹനമുടയോനെജയജയ
പള്ളിയില്വള്ളൊരുപിള്ളേജയജയ
നമ്മുടെയപ്പാ തമ്പീജയജയ
കാലനെവധംചെയ്ത (മുതലാ)ജയജയ
കല്പിതമോടെ തൊഴുതേൻജയജയ
അയ്മ്പുന്നോനടിയനതിലേറെ
അരുളുകഗണപതിഭഗവാനെജയ.

VI. കണ്ടപ്പൻ.

പരളുതമൊഴിമാരെച്ചെന്നരുതിക്കിത്തിരക്കി
പരിചതരിയിളക്കിഖഡ്ഗവുംകയ്ക്കലാക്കി
ധരണിസുരവരാണാംഗീതവാദ്യങ്ങളെല്ലാം
സരഭസമഭിരുന്ധൻകയ്മളഭ്യൽപപാത.

നിൻെറ നിശ്ചേം ഞാന്. നിണക്ക വിളിക്കാമൊ നിശ്ചെന്ന്. എന്നെത്താനറിയില്ലെങ്കിൽ ഞാൻ താൻ പറഞ്ഞു കേട്ടു കേപ്പിച്ച് ഒരു എടവെച്ചു കേൾക്ക. നാട്ടതോറും നടന്നു നായാടി, തോട്ടതോറും നടന്നു മീനും പിടിച്ച്, വീട്ടതോറും നടന്നു വിവാഹവും ചെയ്ത് നടക്കുന്ന ശൌര്യപുരുഷൻെറ മുഖത്തുനോക്കി നിശ്ച് എന്തുപറഞ്ഞു. മാനം വളുഞ്ഞൊരു വളപ്പിന്നകത്തു, മഹാമേരുക്കൽനിന്നും തെക്ക വടക്ക കിഴക്ക പടിഞ്ഞാറ്, ആനമലയൊരുപ്പുകടലോടിടയിൽ, ചേരമാൻ മലനാട്ടിൽ പള്ളിക്കുന്നത്തു കൂട്ടത്തിൽ ചെറുവപ്പിൽചാന്തകിരയത്തിൽ പണ്ടാരക്കുന്നത്തു പടിഞ്ഞാറെ താവഴിയിൽ ആട്ടിനൊട്ടിക്കാളി ചിരുതേവി ചിരുതമ്മ; അവളുടെ മകൾ ഉണ്ണി ഉണിക്കാളി, അവളുടെ മകൾ ഉണ്ണി ഉണിപ്പെണ്ണ്, അവളുടെ മകൾ ഉണ്ണിണ്ണിമാപ്പ, അവളുടെ മകൾ ഉണ്ണിണ്ണിമ, അവളുടെ മകൾ ഉണ്ണിണി, അവളുടെ മകൾ ഉണ്ണി

ഉ, അവളുടെ മകൾ ഉണ്ണി, അവളുടെ മകൾ ഉ-ൿക്ക സ ന്തതിയില്ലാഞ്ഞു തീണ്ടാൻ മുന്നീരും കുളിച്ച ഉപ്പും ഉണക്കല രിയും കോറിച്ച മനയും മുക്കാലുവട്ടവും തിണ്ടിത്തൊട്ട്, ഉരി അരിവെച്ച സഹസ്രഭോജനവും കഴിച്ച് അര കദളിപ്പഴം ഞമണ്ടിപ്പിഴിഞ്ഞു വന്ന ജനങ്ങൾക്കൊക്കെ മധുരക്കറിയും വിലക്കിച്ച് നറങ്ങനേം പിറങ്ങനേം വാർത്ത കഞ്ഞിയും കുടി പ്പിച്ച് ശേഷം ജനങ്ങൾക്ക അഷ്ടിയും കൊടുത്ത് ഏ ഏ ഒരാ ട്ടം പെലപ്പുലയാട്ടം മണ്ണാറുപാട്ടും തിയ്യാട്ടം വിണ്ടിവിളക്കും മുരിങ്ങ എരിശ്ശേരിയും കഴിച്ച തൊട്ടതൊടാതെ വിട്ടവിടാതെ തട്ടിത്തുതട്ടാതെ പൊട്ടിപുറപ്പെട്ടാരിടിക്കണ്ടപ്പച്ചപ്പച്ചപ്പ അ റുചപ്പ. കോയിമ്മപ്പണിക്കരേ, ഏ.

ആരോമലഴകൻ, ആനന്ദസുന്ദരൻ, അച്ചുതഭക്തൻ, അഷ്ടിപ്രിയൻ, തേൻകൊഴമ്പൻ, പാൽകൊഴമ്പൻ, പഞ്ചാ രക്കൊഴമ്പൻ, അറുവിരുതൻ, പൊടിതകൃതൻ, ഈ കണ്ണില്ലാ ത്ത കാമിനിമാർക്കൊക്കെ പച്ചക്കാമതേജോമളകോമളാംഗ സർവ്വാംഗസുന്ദരാംഗജൻ-ഇപ്പോൾ കയ്മളായി, അടവരത്താ യി. നമ്മുടെ ദേശത്തുവെച്ച് ഈ നട്ടപ്പാതിരപതിനെട്ടാന്നാ ഴികക്ക കൊട്ടാനും പാടാനും ആരുപറഞ്ഞു. നമുക്ക് ദേശം ദേശാധിപത്യം അങ്കം ചുങ്കം ഏഴകോഴ കണ്ണെട്ടാമ്പടി കൊളത്തിൽക്കണ്ണൻ കെണററിൽപന്നി! അഞ്ചുമൊല ചെ ങ്കൊമ്പ്. പത്തിന്നുരണ്ട് പത്തിനഞ്ച് പത്തിന്നുപത്ത് പ ത്തിന്നു പതിനഞ്ച്.

അരിപ്പുറെത്തിരുപ്പുറെ തിരുക്കോവിൽ തിരുദേശത്ത് മെച്ചമ്പെരുത്തൊരു പുഴക്കാവ് നമുക്കുണ്ടല്ലൊ. അവിടത്തെ അരിശകൾ കേട്ടിട്ടില്ല്യേ, അടിക്കൊല്ലാ തളിക്കൊല്ലാ അട്ട പ്പിൽതീയ്യെരിക്കൊല്ലാ തിന്നൊല്ലാ തിമക്കൊല്ലാ തിമക്കേ ററം പറകൊല്ലാ പെറൊല്ലാ തീണ്ടാരിക്കൊല്ലാ സ്ത്രീവർഗ്ഗങ്ങ ൾ ആരും തന്നെ. ഉദിച്ചിട്ടുണ്ടുയരൊല്ലാ ഭഗവാൻപോലും. ഉദിക്കും, ഉദിക്കില്ലാ. ആയുധം വെപ്പിച്ച് എടവാട തീ

ത്താൽ — കയ്യുളക്ക പാട്ടും കളിയും ഉണ്ട്. തെക്കൻതിരുവാതിര വടക്കൻ തിരുവാതിര മാത്രപൊന്നാനി പിത്രപൊന്നാനി ചങ്ക്ടി ചെറുചങ്ക്ടി തൃക്കാപ്പ് ഇതിൽ ഏതുവേണമെങ്കിൽ ആവാം.

പാട്ട്.

ജനകൻെറമകളല്ലൊസീതപ്പെണ്ണ്
അവൾക്കല്ലോരാമച്ചെക്കനടപ്പാൻകൊടുത്തു
അവളല്ലൊരാവണച്ചൻകട്ടുകൂട്ടികൊണ്ടുപോയി
അതുമൂലംകുരങ്ങച്ചൻലങ്കചുട്ടു; — അതുമൂലം.

അഷ്ടപദി

(കൈകൊട്ടിക്കളിപ്പാട്ട്.)

ഷഷ്ഠിവൃത്തം.

താമരക്കണ്ണൻ എന്നപോലെ.

ഒച്ചകൂടാതിരിക്കുന്നിങ്ങിനെ
മെച്ചമേറുംവള്ളിക്കെട്ടിൽകോൻ
ആരുംകൂടാതെരാത്രിയിൽകൃഷ്ണൻ
ചോരനെപ്പോലെവാഴുന്നു
പേടികൊണ്ടുഞാൻദിക്കുകളൊക്കെ
കൂടെക്കൂടവെനോക്കിയും
ക്രീഡയിങ്കലെസംഭ്രമംകൊണ്ടു-
ങ്ങാടുന്നചിരികൊണ്ടവൻ
ഇഷ്ടമായുള്ളതൊക്കെനൽകുവാൻ
തുഷ്ടിയേറുമക്കൃഷ്ണന്

കൃഷ്ണസംഗമസൌഖ്യമുണ്ടാവാൻ
തൃഷ്ണയാജീവിക്കുന്നുഞാൻ
സൌഖ്യമൊട്ടുമില്ലെന്നല്ലകാമ-
ദുഃഖമുണ്ടാവാനേററവും
അംഗനാമൌലിരത്നമെസഖി-
യങ്ങിനെയുള്ളകൃഷ്ണനെ
ചങ്ങാതിയാകുമെന്നോടുചേൎത്തു
മങ്ങാതെസുഖിപ്പിക്കനീ.
ലക്ഷ്മീകാന്തനെകാണുന്നേരംഞാൻ
ലജ്ജിതയായിവന്നീടും
നല്ലവാക്കുകൾകൊണ്ടവനെന്നെ
മെല്ലെമെല്ലെമയക്കീടും
നല്ലൊരുമന്ദഹാസംതൂകിഞാൻ
നല്ലവാക്കുകൾചൊല്ലീടും
മല്ലാരിയപ്പോളെന്റെപൂന്തുകിൽ
മെല്ലെമെല്ലെയഴിച്ചീടും.
തളിരുകൊണ്ടുള്ളശയ്യമേൽകൃഷ്ണൻ
തെളിവോടെന്നെകിടത്തീടും
വളരെനേരമെൻമാറത്തുതന്നെ
അളിവൎണ്ണനുംശയിച്ചീടും
അംബുജാക്ഷനെആശ്ലേഷിച്ചുഞാൻ
ചുംബനത്തെയുംചെയ്തീടും
മധുവൈരിയപ്പോൾപുണൎന്നുകൊണ്ടെന്റെ
യധരപാനവുംചെയ്തീടും.

മന്ദംകണ്ണടച്ചീടുംഞാനപ്പോൾ
നന്ദനന്ദനൻതന്നുടെ
ഗണ്ഡദേശവുംരോമാഞ്ചംകൊണ്ടു
മണ്ഡിതമായിവിളങ്ങീടും

അപ്പോഴെന്നുടെദേഹമൊക്കയും
വേപ്പുകൊണ്ടുനനഞ്ഞിടും
ഏറ്റുംകാമവികാരവുമപ്പോൾ
മാറുംകൃഷ്ണന്റെഭാവവും.

*　　*　　*　　*　　*

കുയിലുപോലെയുംപ്രാവുപോലെയും
കൂകുംഞാനപ്പോൾമധുരമായ്
കാമശാസ്ത്രത്തിൽകൃഷ്ണനുള്ളൊരു
സാമൎത്ഥ്യംപറയാവതോ.
അഴിഞ്ഞീടുമെന്റമുടിയുമന്നേരം
പൊഴിഞ്ഞീടുംനല്ലപൂക്കളും
ക്ഷുത്ത്ര[illegible]രുനങ്ങളെകൃഷ്ണൻ
ചേൎത്തിടുമെന്മുലകളിൽ.

*　　*　　*　　*　　*

സുരതവേഗംകൊണ്ടിളകിടുമെന്റെ
ചരണനൂപുരംകിലുങ്ങീടും
പലവിധമുള്ളസുരതമൊക്കയും
ഫലിതമാക്കീടുംകൃഷ്ണനും
കിലുങ്ങുമന്നേരമരഞ്ഞാണെന്നുടെ
കുലുങ്ങാതെയപ്പോൾകൃഷ്ണനും
സമ്മോദത്തോടെന്മുടിയുംതാങ്ങിട്ടു
ചുംബനത്തെയുംചെയ്തീടും
സുരതസൌഖ്യമുണ്ടാകുമപ്പോൾഞാൻ
പരമാനന്ദംകൊണ്ടേറവും
പരവശയായിവന്നീടുമപ്പോൾ
പരമാനന്ദത്താൽകൃഷ്ണനും
സുന്ദരമായകണ്ണുകൾരണ്ടും
മന്ദംമന്ദമടച്ചീടും
കാമസന്താപംസഹിയാതെഞാനും

കാർമുകിൽവൎണ്ണൻതന്നുടെ
കോമളതിരുമേനിതന്നില-
ങ്ങാമോദത്തോടെവീണീടും
കാർമുകിൽകൃഷ്ണൻലീലകൾകൊണ്ടു
കാമനെത്തോഷിപ്പിച്ചീടും
സാധുവാംജയദേവനാൽകൃതം
മാധവരതിവൎണ്ണനം
ആധിപൂണ്ടുള്ളരാധചൊന്നൊരു
മാധുൎയ്യമേറുമിഗ്ഗീതം
ചൊല്ലീടുന്നജനത്തിനേററവും
നല്ലതുവരുംമേൽക്കുമേൽ.

സപ്തമവൃത്തം

ഇതസ്തതസ്താമനുസൃത്യരാധികാ-
മനംഗബാണവ്രണഖിന്നമാനസഃ
കൃതാനുതാപഃ സകളിന്ദനന്ദിനീ-
തടാന്തകുഞ്ജേനിഷസാദമാധവഃ.

അചലസുത എന്നപോലെ.

കിളിമൊഴിമാരൊടുകൂടി
കളിയാടിവാഴുമെന്നെ
കളമൊഴിയാംരാധകണ്ടു
അളവില്ലാതൊരുകോപാൽ
ചലിതയായാളപരാധം
നലമൊടുഞാൻചെയ്കമൂലം
അരുതെന്നുതടുത്തീല
ഒരതിഭയംകൊണ്ടന്നേരം
അവൾകോപിച്ചെന്നുതോന്നും

അത്തുനേരംപോയ്മറഞ്ഞാറാം
ആദരിച്ചില്ലൊട്ടുംഞാ-
നതികഷ്ടംകഷ്ടമയ്യോ.
എന്തുചെയ്യുംകഷ്ടമിപ്പോറാം
എന്തുചൊല്ലുംകാണുമ്പോറാം,
ബന്ധുരാംഗിവേർപിരിഞ്ഞാൽ
ബന്ധുജനംകൊണ്ടെന്തു്
എന്തുഫലംഭവനംകൊ-
ണ്ടെന്തുസുഖവസ്തുകൊണ്ടും
തോന്നുന്നുമാനസത്തിൽ
സുന്ദരിതൻമുഖമിന്നും
നെടുതായകോപത്താൽ
കുടിലമായപുരികമത്തും
ഇളകുന്നഭ്രമരങ്ങറാം
കളിയാടിമേവുമപ്പോറാം
ലളിതമാകുംരക്തപത്മം
തെളിഞ്ഞീടുന്നതുപോലെ
സന്തതമെൻചിത്തത്തിൽ
ചന്തമോടെവാഴുന്ന
പന്തൊക്കുംമുലയാളെ
സന്തോഷിപ്പിക്കുന്നു,
എന്തിനഹോവെറുതേഞാൻ
കാന്താരെതിരയുന്നു?
എന്തിനഹോവെറുതേഞാൻ
ചിന്തപൂണ്ടുകരയുന്നു?
സുന്ദരിയാമെൻരാധേ
നിന്നുടെമാനസമിപ്പോറാം
ഖിന്നമായിതീർഷ്യയാലെ
എന്നുഞാനറിയുന്നു.

ഏണമിഴി നീയെവിടെ
വാണരുളുന്നതറിയാഞ്ഞ്
തന്വംഗിമണിനിന്നെ
അന്വേഷിക്കാണുഞാൻ
ഏണമിഴിഞാൻനിന്നെ
കാണുന്നുമുന്നിലിപ്പോൾ
അരികിലിഥനീവരുന്നു
പിരിയെനീപോകുന്നു.
കണ്ടീടുന്നസമയത്ത-
ങ്ങുണ്ടാകും സംഭ്രമത്താൽ
പണ്ടെപ്പോലെന്തേനീ
കൊണ്ടാടിപ്പുൽകാത്തു?
കുറക്കാർകുഴലാളെ
കുററമെല്ലാംപൊറുക്കേണം
മററിവർണ്ണമൊരിക്കലും
ചെററുംഞാൻചെയ്കയില്ല
തന്നാലുംദർശനത്തെ
തന്വംഗീമണിമൌലെ
കന്ദർപ്പശരമേററു
കഷ്ടംഞാൻവലയുന്നു

* * * * *

അർണ്ണോജനേത്രങ്ങൾ
പൂർണ്ണഭക്തിയാർന്നിന്നെ
കിന്ദുവില്വമെന്നപേരാം
തന്നുടയവംശമാം
അർണ്ണവത്തിലുണ്ടായ
പൂർണ്ണചന്ദ്രൻജയദേവൻ
വർണ്ണിച്ചോരിതുനിത്യം
വർണ്ണിക്കിൽസുഖമുണ്ടാം

ഹരിശ്ചന്ദ്രചരിതം.

കിളിപ്പാട്ട്.

ഇങ്ങിനെചേടിമാർചൊന്നോരുനേരത്തു
ചന്ദ്രമതിമനംചഞ്ചലമാൎന്നു
ആരെന്നറിയാതെഖേദിച്ചുചെന്നവൾ
വാരിജസംഭവവല്ലഭയെക്കൂപ്പി-
ചാരത്തുചെന്നുസ്തുതിച്ചുമരുവുന്നു,
നാരിയെക്കണ്ടുപ്രസാദിച്ചുഭാരതി.
നേരെവെളിച്ചത്തുവന്നവൾതന്നുടെ
ചാരത്തുനിന്നുപറഞ്ഞുതുടങ്ങിനാൾ.
'എന്തെടോബാലികേ!സന്താപവാരിയിൽ
നീന്തിവലയുന്നുചന്തണിക്കൊങ്കയാൾ
ഭൂമിയിൽചന്ദ്രൻഹരിശ്ചന്ദ്രമന്നവൻ
കാമിനിനിന്നുടെകാമിതവല്ലഭൻ
കണ്ടാലൊരുപോലെയുണ്ടാക്കുവാൻമിടു-
ക്കുണ്ടെന്റെകാന്തനെന്നതുണ്ടല്ലൊചൊല്ലിഞാൻ.
കണ്ടുകൊൾകമേലിൽനിന്നുടെവല്ലഭൻ
വണ്ടാർകുഴലി!നിനക്കൊത്തപൂരുഷൻ
വേണ്ടുംവരങ്ങളിനിയുംതരുന്നുണ്ട്
വേണ്ടതുചൊൽകെന്നുചൊല്ലിസരസ്വതി.
അപ്പോൾതൊഴുതിന്ദുബുദ്ധിയാംകന്യക
ഉല്പലാക്ഷിദേവിയോടിരന്നീടിനാൾ:—
'എന്നാൽപതിക്കൊത്തഭോജനംകാലത്തു
ധന്യതയോടെചമച്ചുകൊടുക്കുമ്പോൾ
ഖിന്നതകൂടാതിരിപ്പാനൊരുവരം;
അന്യനാൽതൊട്ടുകൂടാതങ്ങിരിപ്പാനും

രണ്ടുവരമിങ്ങുവേണ്ടതുണ്ടു, കൃപ-
യുണ്ടെങ്കിലായതുനല്കുകഭാരതി.'
'തീയ്യുംവിറകുംജലങ്ങളുംകൂടാതെ
പൊയ്യല്ലനിചമച്ചീടുന്നൊരന്നങ്ങൾ
കൈകൊണ്ടെടുത്തുഭുജിക്കുന്നവർകളും
വൈകാതെചൊല്ലുംസുധയെന്നതുസഖേ.
കണ്ണോധരിച്ചുള്ളകണ്ണാഭരണത്തെ
കണ്ടുകൂടാനിൻപതിയൊഴിഞ്ഞാർക്കുമേ;
ഭർത്താവൊഴിഞ്ഞൊരുമർത്ത്യൻതൊടുന്നാകിൽ
സത്യംഭവതിനപുംസകമായ്വരും.
ഇത്ഥംവരംരണ്ടുംതന്നുഞാൻബാലികേ
സത്യലോകത്തേക്കുപോകുന്നുവൈകാതെ,
എന്നുപറഞ്ഞുമറഞ്ഞിതുഭാരതി.
നന്നായ്തെളിഞ്ഞുവസിച്ചിതുബുദ്ധിയും
അപ്പോൾവിമതിയയോദ്ധ്യയാംഭൂമിയിൽ
ക്ഷിപ്രംപ്രവേശിച്ചുഭൂപനോടൂചിവാൻ.
ചെന്നുമഗധനെക്കണ്ടു, തവഹിത-
മുണ്ടായതൊക്കെപ്പറഞ്ഞൊരുനേരത്തു
കൊണ്ടാടിയേറെപ്പറഞ്ഞുമഹീപതി
രണ്ടില്ലതിന്നുവിഷാദമെന്നുള്ളതും
രണ്ടില്ലപക്ഷമിനിയതിന്നുംനൃപാ.
വണ്ടാർകുഴലിയെക്കൊണ്ടുപോന്നീടുക.
ഇത്ഥംഭൂസുരൻചൊന്നൊരുനേരത്തു
ഉത്തമനായപുരോഹിതൻതന്നെയും
സത്വരംകണ്ടുവണങ്ങിവിനീതനായ്
വൃത്താന്തമാശുവസിഷ്ഠനോടൂചിവാൻ.
അപ്പോൾമുനിവരൻതാനുമരുൾചെയ്തു
'ഇപ്പോൾശുഭോദയമങ്ങുപോയീടുവാ-
നെത്രയുംനന്നുമുഹൂർത്തംവിചാരിക്കി-

ലെത്രയുമുത്തമംമൈത്രമാഖ്യംശുഭം
എത്രയുംനന്നുപുറപ്പെട്ടുകൊൾകനാം
ക്ഷിപ്രംമുഹൂർത്തംശുഭംശുഭംഭൂപതേ!'
എന്നുപറഞ്ഞുവസിഷ്ഠൻവിരവോടു
സത്യമൂർത്തിമന്ത്രിതന്നോടുരത്തിനാൻ
വൃത്താന്തമത്രപറഞ്ഞുമുനിവരൻ:-
'ഉദ്യോഗമദ്യൈവനീതുടങ്ങീടുക.
രാജവീരൻതന്റെയാത്രക്കുവേണ്ടുന്ന
പൌരജനങ്ങളുംപാദസേവന്മാരും
അത്രതുരഗംരഥംഗംകരികളും
സ്യന്ദനജാലവുംവൃന്താലവട്ടവും
മാമുനിവൃന്ദവുംവിപ്രസമൂഹവും
മാധുര്യമുള്ളോരുഗായകവൃന്ദവും
മദ്ദളംഭേരീകുഴലുമിടക്കയും
എത്തണംവേണ്ടുംപദാതികളിന്നൊടെ.'
എന്നുമുനിവരൻചൊന്നോരുനേരത്തു
നന്നായ്സ്വരുത്തിനിരത്തിനിർത്തീടിനാൻ
ചെന്നുമുനിയോടുമന്ത്രിപറഞ്ഞപ്പോൾ
ക്ഷിപ്രംനൃപനോടുമാമുനിചൊല്ലിനാൻ.
'വേഗംപുറപ്പെട്ടുകൊൾകനൃപ, തവ
ഞാനുംപുറപ്പെട്ടു; പത്നിയുംശിഷ്യരും
ആഗതമാകുംശുഭോദയമിപ്പൊളി-
ങ്ങായതിൻമുമ്പിലവിടേക്കുചെല്ലണം.'
എന്നുമുനിവരൻചൊന്നോരുനേരത്തു
ധന്യൻത്രിശങ്കുസുതനുംപുറപ്പെട്ടു.
മാതാപിതാക്കളുംമാമുനിവൃന്ദവു
മാലസ്യമില്ലാത്തപൌരജനങ്ങളും
മാനികളാകിയമന്ത്രിപ്രവരരും
താനുംനടന്നുഗുരുവോടുകൂടവേ-

മാഗധഭൂമിയെപ്രാപിച്ചരാജന്റെ
മാളികമേലെവിളങ്ങിമരുവിനാൻ.
മററുള്ളമന്നവന്മാർവന്നകമ്പുക്ക
അററമില്ലാതോളമുള്ളപടകളും;
കേരളാധീശ്വരൻകൊങ്കണഭൂപതി
മാളവിബാൽഹീകശൂരസേനേശ്വരൻ
സൌരാഷ്ട്രരാജനുംസിന്ധുരാധീശനും
സാരനായുള്ളോരുകുന്തളാധീശനും
കാശ്മീരകാശീനൃപവരവീരരും
പാണ്ഡ്യദാണ്ഡ്യന്മാരുമാകവന്നീടിനാർ.
നാലുസമുദ്രങ്ങൾമേഖലയായുള്ള
ഭൂപാലകന്മാർപ്പുനർദ്വീപവാസികൾ
വന്നുനിറഞ്ഞോരുനേരത്തുമാഗധൻ
വന്ദനംചെയ്തുപൂജിച്ചിരുത്തീടിനാൻ.
അപ്പോഴെമന്ത്രിപ്രവീരരുംഘോഷിച്ച
ഉല്പന്നമായസ്വയംവരാഡംബരം.
സദ്യക്കവേണ്ടുംപദാർത്ഥങ്ങൾവന്നിങ്ങു
ക്ഷിപ്രംനിറഞ്ഞുകലമറപ്പന്തികൾ.
വയ്മ്പരട്ടുകളൊക്കാരുംവിളമ്പരും
ക്ഷിപ്രംകറികളവെട്ടീടുംജനങ്ങളും
ഉപ്പുമുളകുകൾനോക്കുന്നവയ്മ്പരും
കല്പനചൊല്ലുന്നകാരിയക്കാരരും
സദ്യശ്രമിക്കുംഭരിപ്പുകാരന്മാരും
ഉദ്യോഗമോടെശ്രമിച്ചുതുടങ്ങിനാർ.
രണ്ടരനാഴികകൊണ്ടിലവെപ്പതി-
നുണ്ടാക്കിനാൻപിന്നെവേണ്ടുംപദാർത്ഥങ്ങൾ.
വന്നനൃപഭടന്മാരുംദ്വിജന്മാരും
ഒന്നൊഴിയാതെഭുജിച്ചുവിരവോടെ.
ശേഷിച്ചചോറുംകറിയുംകിടക്കുന്നു

തോഷിച്ചുവന്നവരൊക്കെ ഭുജിക്കുന്നു;
ഇങ്ങിനെസത്ത്ര്യകൎമ്മഘോഷിക്കുമന്നേരം
അങ്ങുമഗധൻമനസാവിചാരിച്ചു.
വന്നനൃപന്മാരെനന്ദിച്ചുകൊള്ളുവാൻ
ഇന്നുനമുക്കെളുതല്ലെൻെറദൈവമേ!
ഇന്നിവരുടെമനസ്സോടുകൂടാതെ
നന്ദിനിയെഹരിശ്ചന്ദ്രനുനൽകുകിൽ
കൊന്നുകളയുമിവർകോപവഹ്നിയിൽ
ഇന്നുഞാനൊന്നിനെന്തുചെയ്വൂവിധേ!
ഇത്ഥംവിചാരിച്ചുബ്രഹ്മനെസ്സേവിച്ചു
ധാത്രീപതിവരൻവാഴുംദശാന്തരേ,
അംഭോജസംഭവപുത്രനത്തുനേര-
മമ്പോടവിടെക്കുവന്നുവിധിവശാൽ.

ഭഗവദ്ദൂത്

ശീതങ്കൻ തുള്ളൽ.

"ഭോഷാകരമുഖിഭൂഷണമാരായ
യോഷാവിശേഷമശേഷങ്ങളിന്നൊരു
ഭാഷക്കുഘോഷിച്ചുതോഷിച്ചിരിക്കുവാൻ
ശേഷനിന്നോൎക്കിലുംശേഷിയില്ലേതുമെ;
സൌന്ദൎയ്യസാരവും സൌകുമാൎയ്യങ്ങളും
ശ്രീയുംമഹത്വവും കാന്തിവിശേഷവും
ആദിയായുള്ളോരുനാരീഗുണങ്ങളെ
സന്ദേഹമെന്നിയെയെല്ലാമടിച്ചുതു-
ത്തൊന്നൊഴിയാതെയെടുത്തുവിരിഞ്ചനും
സുന്ദരീസുന്ദരീമാരെവഴിപോലെ

നിൎമ്മിക്കകാരണമിന്നുള്ളമാനിനി
ക്കൂട്ടത്തിനില്ലാതെയായിസൌന്ദൎയ്യവും;
കഷ്ടമിന്നിപ്പോളൊരുത്തിക്കൊരുകാത്തു-
കഷ്ടിച്ചുനന്നെങ്കിൽമററതുകുട്ടികൾ
എട്ടെന്നുസംഖ്യപിടിക്കുംകണക്കിനെ;
തെററെന്നൊരുത്തിക്കകാതുരണ്ടുംപരി
കററവാർകുന്തലുംനല്ലതെന്നാകിലും
മറെറാരുകുററമവൾക്കുപരിശക്ക-
പററുതറച്ചകണക്കെസ്തനങ്ങളും.
മെല്ലെന്നൊരുത്തിക്കകാതുംമുലകളും,
പല്ലുംപുരികവുംമന്ദഹാസങ്ങളും
കൊങ്കയുംതെല്ലുനന്നെങ്കിലാമങ്കക്ക
കോങ്കണ്ണിതെന്നൊരുദോഷംഭവിച്ചിടും;
എല്ലാഗ്ഗുണങ്ങളുമെത്തിത്തികഞ്ഞുള്ള
നല്ലപെണ്ണുങ്ങളിന്നൊന്നില്ലഭൂതലേ.
എന്നതിനൊക്കയുംകാരണംബ്രഹ്മനീ
സുന്ദരീമാർകളെനിൎമ്മിക്കകാരണാൽ."
"ഗോപാലബാലനാംലോകൈകനാഥനും
ഗോപുരദ്വാരംകടന്നുപതുക്കവെ
യാത്രീശ്വരന്മാർനിറഞ്ഞുവസിക്കന്നൊ-
രസ്ഥാനമദ്ധ്യംപ്രവേശംതുടങ്ങിനാൻ.
ഇന്ദീവരേക്ഷണനായമുകുന്ദനും
മന്ദസ്മിതംചെയ്തുമെല്ലവെതന്നുടെ
മുന്നിലിരിക്കുന്നമന്നവശ്രേഷ്ഠരെ
ഒന്നുകടാക്ഷിച്ചരുളിനാനപ്പൊഴെ.
ആസ്ഥാനമദ്ധ്യേവസിക്കുംമഹീപതി
സത്തമന്മാരായഗാംഗേയനാദികൾ
ഉത്ഥാനവുംചെയ്തുഎന്നല്ലതല്ലദേ
സത്വരംവീണുവണങ്ങിത്തുടങ്ങിനാർ.

ഭീഷ്മരെഴുന്നേററു ദ്രോണരെഴുന്നേററു
ഭീഷ്മപരാക്രമിശല്യരെഴുന്നേററു.
സ്വൎണ്ണംകണക്കാക്കിത്തൂക്കിവാങ്ങിക്കണം
കൎണ്ണ!കണക്കപിടിക്കനീമതസഖേ.
മൂഢത്വമിങ്ങിനെ ചൊല്ലിസുയോധനൻ
പ്രൌഢത്വമേററംനടിച്ചുസിംഹാസനേ
ഗാഢമുറപ്പിച്ചിരിക്കുന്നമൂഢനും
പീഠത്തിൽനിന്നുമറിഞ്ഞുവീണീടിനാൻ;
വൎണ്ണമേറുന്നൊരുവാഴകണക്കിനെ
കൎണ്ണനുംവീണാശുമണ്ണുകപ്പീടിനാൻ
കണ്ടകനായശകുനിയുംവീണാശു
വണ്ടുകണക്കെമലച്ചുവിറച്ചുതെ.
ദുശ്ശാസനാദികളെല്ലാംമറിഞ്ഞങ്ങു
വിശ്വംഭരാതന്നിൽവീണുരുണ്ടീടിനാർ.
വിശ്വൈകനാഥന്റെമായാവിലാസങ്ങൾ
വിശ്വസിച്ചീടുന്നതാരെടൊദൈവമേ.
ഇന്ദുവംശേശ്വരനായസുയോധനൻ
മന്ദംമറിഞ്ഞങ്ങുവീഴുന്നകണ്ടപ്പോൾ
ഇന്ദിരാനാഥനുംചെന്നുപതുക്കവെ
മന്ദസ്മിതംകലൎന്നൊന്നരുളീടിനാൻ.
അംഭോധിഗംഭീരകിംഭോസുഖംഭവാൻ
സംഭ്രമിക്കാതെവസിക്കനീഭൂപതെ
സമ്പതിച്ചീടുവാൻകാരണമെന്തഹോ
സിംഹാസനത്തിന്നിളക്കമുണ്ടോസഖേ.
ഗാംഭീൎയ്യഭാവംനടിച്ചവനപ്പൊഴെ
സംഭ്രമമെല്ലാംവെടിഞ്ഞുസിംഹാസനേ
അൻപോടിരുന്നാശുമറെറാരുപീഠമ-
ങ്ങംഭോജനേത്രന്നുനൽകിരുന്നീടിനാൻ.
സിംഹസമാനനായീടുംമുകുന്ദനും

സിംഹാസനാഗ്രേ വസിക്കുന്നവരോട്
നാഗദ്ധ്വജൻ താനുമാനന്ദമൂൎത്തിയാം
നാഗാരിവാഹനനോടിത്തരം ചൊല്ലിനാൻ.

"കമലലോചനകൃഷ്ണ;
കുശലമല്ലയോ ചൊൽക
വിമലജ്ഞാനശീലനാം
ശമനപുത്രനും പിന്നെ
അമിതം വിക്രമികാല-
സമനാം ഭീമസേനനും
സമരശൂരനാകുന്നോ-
രമരേന്ദ്രതനയനും
യമനോടുസമന്മാരാ-
യമന്മാൎക്കുമവരുടെ
കമനിയാം ദ്രൌപദിക്കും
കുശലമല്ലയോ ചൊൽക.
കുന്തീനന്ദനൻ പിന്നെ
എന്തൊന്നു മനതാരിൽ
ചിന്തിച്ചു നിയോഗിച്ചു
ഹന്ത ചൊല്ലണമിപ്പോൾ
നിന്തിരുവടി മമ
അന്തികെ ഗമിക്കയാൽ
ഹന്ത നമ്മുടെ പുണ്യം
എന്തി വന്നീടുംനൂനം."
ഡംഭേറുന്നുള്ള ദുര്യോധനൻ തൻ്റെ-
ഹംഭാവമുള്ളിൽ നിറഞ്ഞു വഴിഞ്ഞുള്ള
സംഭാഷണം കേട്ടു സംഭാഷണം ചെയ്തു
ജംഭാരിസോദരനിത്തരം ചൊല്ലിനാൻ.
"നമ്മുടെ ഭക്തരാം ധൎമ്മജാദികളും

തന്മാനിനീമണിയായപാഞ്ചാലിയും
സമ്മതമോടൊരുബന്ധുലാഭത്തിനാൽ
സമ്മതമോടെവസിക്കുന്നു സാമ്പ്രതം·
ധർമ്മാർത്ഥകാമങ്ങൾസാധിപ്പതിന്നതി-
നിർമ്മലനാകിയധർമ്മാത്മജൻതൻെറ
സന്മാർഗ്ഗമായുള്ളസന്ദേശവാക്കുകൾ
കാർമ്മുകിൽവർണ്ണൻപറഞ്ഞിടാംകേൾക്കെടൊ·
ഏഷണിക്കുട്ടിനടക്കുന്നവരുടെ
ഭാഷണംകേട്ടുനടക്കിലിന്നൊത്രയും
ദോഷാകരമാനപായത്തിന്നുവലുതായ
ദോഷകരമായിവന്നുഭവിച്ചീടും,
ദോഷങ്ങളോരോന്നുവന്നുകൂട്ടുന്നതാ-
ഏഷണിക്കാരനല്ലെന്നുബോധിക്കണം
കുന്തീകുമാരകൻമാരായതങ്ങളും
ഗാന്ധാരിനന്ദനന്മാരായനിങ്ങളും
ബന്ധുതാഭാവംകലർന്നാശുസന്ധിച്ചു
സന്തോഷമോടെവസിക്കേണമെന്നിയെ.
രണ്ടെന്നുഭാവിച്ചുശണ്ഠതുടങ്ങിയാൽ
ഉണ്ടാമനർത്ഥങ്ങൾരണ്ടുജനത്തിനും.
വേണ്ടാതെകണ്ടുള്ളശണ്ഠകൂടാതെനാം
വേണ്ടതിന്നണ്ണംവസിപ്പതേവേണ്ടത്.
രണ്ടുപേർതങ്ങളിൽശണ്ഠകൂടീട്ടഥോ
രണ്ടുനാൽവയ്ക്കുന്നകണ്ടുരസിക്കവാൻ
കണ്ടകക്കൂട്ടങ്ങളുണ്ടരികത്തെന്നു
കണ്ടേതരമതെകണ്ടുകൊൾകവോൻ.
പണ്ടൊരുജംബുകം, രണ്ടാട്ടുതങ്ങളിൽ
കണ്ടുപറഞ്ഞവർശണ്ഠയുമെത്രയും
ഉണ്ടാക്കിമുട്ടിച്ചുമണ്ടപൊട്ടിച്ചൊഴു-
കുന്നചോര,മണ്ടിവന്നുകുടിച്ചപോൽ.

നാട്ടിൽപ്രഭുത്വംനടിക്കേണമെങ്കിലൊ
നാട്ടിലിരിക്കുന്നമാനവക്കൂട്ടവും
കാട്ടിലിരിക്കുന്നകൂട്ടവുംതന്നുടെ
പാട്ടിൽവരേണമെന്നോൎക്കമറിപതെ.

ഭാഗവതം ഭാഷ.

ഭഗവാനെ സാക്ഷാൽ പരബ്രഹ്മസ്വരൂപിയായിരിപ്പോ (യെ) ഇന്ന് ഭവാന്മാരുടെ കാരുണ്യമാശ്രയമായിട്ട് നാമിന്ന ത്യന്തമാന്യരായിച്ചമഞ്ഞു. യാവചിലരുടെ സ്മരണകൊണ്ടു പുരുഷന്ന് ഗൃഹങ്ങൾപോലും ശുദ്ധങ്ങളാകുന്നു. അങ്ങിന ത്തെ ഭവാന്മാരുടെ ദൎശനസ്പൎശനപാദശൌചാദികളെക്കൊ ണ്ടുവന്നനുഗ്രഹം എന്തുകിലൊ ചൊല്ലി കപ്പിച്ചു. അങ്ങി നത്തെ ഭവാന്മാരുടെ പ്രസാദമാശ്രയമായി എല്ലാവരുമിവി ടെക്കെഴുന്നെള്ളി സകല ജ്ഞാനികൾക്കുംപോലും ഗുരുവായിരു ന്ന ഭവാനോടു വിചാരിക്കുന്നേൻ ഞാൻ. എന്നാൽ ഇവിടെ മരിപ്പാൻ തുടങ്ങുന്ന പുരുഷൻക്ക് ശ്രോതവ്യമായിയും കൎത്തവ്യ മായിയും സ്മൎത്തവ്യമായിയും ഭജനീയമായിയും ഇരിക്കുന്നതി നെ അരുളിച്ചെയ്യേണം. എന്നിങ്ങിനെ വിചാരിച്ചാൻ ശ്രീ ശുകനോടു രാജാവ് പരീക്ഷിത്ത്. ഇങ്ങിനെ പ്രതിപാദ്യസം ക്ഷേപം പുരാണോക്തി. അധികാരി നിൎദ്ദേശമിതപ്രഥമസ്കന്ധംകൊണ്ടു ചൊല്ലിയത്.

പ്രഥമസ്കന്ധം സമാപ്തം.

രാജാവു പരീക്ഷിത്തിന്റെ ചോദ്യത്തിനുത്തരമായി ദ്വി തീയസ്കന്ധം തുടങ്ങുന്നു:—

രാജാവെ നിന്റെ ചോദ്യം അഴകിയൊന്ന്. ശ്രോത വ്യാദികളനേകമത്രെ അവ കേവലം സംബന്ധഹേതുക്കളത്രെ.

എന്നാൽ പുരുഷാൎത്ഥം സാധിപ്പാൻ ഇച്ഛിക്കുന്നവനാൽ സകല ഭൂതങ്ങൾക്കും ആത്മാവായിരിക്കുന്ന ഭഗവാന്റെ ഗുണനാമചരിതങ്ങൾ സ്മൎത്തവ്യങ്ങളാകുന്നതും പൂജനം കൎത്തവ്യമാകുന്നതും, എന്നാൽ എല്ലാംകൊണ്ടും ഭഗവാങ്കൽ ഭക്തി ജനിച്ചാൽ മോക്ഷമാകുന്ന കാൎയ്യം സാധിക്കാം; പുരുഷാൎത്ഥം സാധിച്ചിരിക്കുന്ന മഹത്തുക്കൾപോലും ഭഗവൽഗുണങ്ങളിൽ രമിക്കുന്നോർ. അങ്ങിനെ സുഖസേവ്യമായിരുന്നൊന്ന് തന്തിരുവടിയുടെ മഹത്വം. ഈയൎത്ഥം പ്രതിപാദിക്കുന്നോരു പുരാണമുണ്ട് ശ്രീഭാഗവതമെന്ന് പ്രസിദ്ധമായിരിപ്പൊന്ന്. ഞാൻ പുരുഷാൎത്ഥം സാധിച്ചിരിക്കുന്നതാകിലും ഭഗവൽഗുണങ്ങളാൽ പ്രേരിതബുദ്ധിയായിട്ട പിതാവിൻപോക്കൽനിന്നതിനെ പഠിച്ചേൻ. ഭാഗവതോത്തമനായിരുന്ന ഭവാനറിയിക്കുന്നുണ്ട് ഞാൻ. സംസാരവിരക്തരായി പുരുഷാൎത്ഥത്തെ ഇച്ഛിച്ചിരിക്കുന്നവൎക്ക ഭഗവന്നാമകീൎത്തനം അതിങ്കൽ സാധനതേന നിശ്ചയിക്കപ്പെടുന്നത്. എന്നാൽ ഇതിനെല്ലാം കാലം പോരാ എന്നു ദുഃഖിക്കവേണ്ടാ. ഖട്വാംഗനാകുന്ന രാജൎഷി ദേവകളുടെയനുഗ്രഹംകൊണ്ട് ആയുസ്സിത്രയെന്നറിഞ്ഞവാറെ മുഹൂൎത്തകാലംകൊണ്ട് സൎവ്വസംഗനിവൃത്തനായി ശരീരത്തിങ്കലും ശരീരസംബന്ധികളായുള്ള അൎത്ഥപുത്രമിത്രകളത്രാദികളിലുമുള്ള പാരവശ്യം കളഞ്ഞ് ഗൃഹത്തിങ്കൽനിന്നു പോയി തീൎത്ഥസ്നാനംകൊണ്ട് ശരീരശുദ്ധി വരുത്തി ശുദ്ധമായി വിവിക്തമായിരുന്ന പ്രദേശത്തിങ്കലിരുന്ന് പ്രാണായാമംചെയ്ത് വായുക്കളെ ജയിച്ച് മനസ്സിനെ ഈശ്വരോപാസനത്തിങ്കലുറപ്പിച്ചു; അങ്ങിനത്തെ ധാരണകൊണ്ടേ മനസ്സ ശുദ്ധമാവൂ. എന്നിങ്ങിനെ ധാരണയെ കേൾപ്പാനായിക്കൊണ്ടു രാജാവു വിചാരിച്ചതിനുത്തരമായി ധാരണയെ ചൊല്ലുന്നു. ജിതാസനനായി ജിതശ്വാസനായി ജിതശ്വാസനായിരുന്നു മനസ്സിനേയും ഇന്ദ്രിയങ്ങളേയും ജയിച്ച് ഭഗവാന്റെ സ്ഥൂലമായിരിക്കുന്ന രൂപത്തിങ്കൽ മനസ്സിനെ ഉറപ്പിക്ക; ച

ളുട്ടശളഭവനാത്മകമായിരുന്ന ബ്രഹ്മാണ്ഡം തന്തിരുവടിയുടെ* രൂപമാകുന്നത്. അവിടെ പാതാളാദി സത്യലോകാന്തമായിരുന്ന ലോകങ്ങൾ തന്തിരുവടിയുടെ പാദാദിമൂൎദ്ധപൎയ്യന്തമായിരിക്കുന്ന വിഗ്രഹം. ഭഗവദ്വിഗ്രഹത്തിങ്കലെ ധാരണ കൊണ്ടു മനസ്സ നിൎമ്മലമായിട്ടു വരും. ഇങ്ങിനെ ധാരണ കൊണ്ടു പണ്ട് ബ്രഹ്മൻ ലോകങ്ങളെ സൃഷ്ടിച്ചു. ഇങ്ങിനെ ഇരിക്കുന്ന പ്രപഞ്ചം മായാമയം. ചിലരുണ്ട് ഹൃദയകമലത്തിങ്കൽ പ്രാദേശമാത്രമായിരിപ്പോരു വിഗ്രഹത്തെ ധ്യാനം ചെയ്യുന്നു. മേഘശ്യാമനായി പീതാംബരധാരിയായി ചതുൎഭുജനായി ശംഖചക്രഗദാപത്മധാരിയായി കിരീടകടകകടിസൂത്രഹാരനൂപുരകേയൂരാദി തിരുവാഭരണങ്ങളെക്കൊണ്ടലംകൃതമായി സ്മിതകടാക്ഷമനോഹരമായിരിപ്പോന്ന രൂപമത്. ധാരണകൊണ്ടു മനസ്സുറപ്പോളന്നേരം ചിന്ത്യമായിരിക്കുന്ന രൂപത്തെ ധ്യാനംചെയ്തു ശ്രീപാദാദികേശാന്തമായുള്ള അംഗങ്ങളോരോന്നിങ്കലെ മനസ്സിനെ ഉറപ്പിക്ക; മനസ്സിന്റെ പ്രകാശം വരുവോളന്നേരം ഇങ്ങിനെ ധ്യാനം ചൊല്ലീട്ടു യോഗസിദ്ധന്മാരുടെ വിശേഷത്തെ ചൊല്ലുന്നു. പിന്നെ സിദ്ധനായ യോഗീന്ദ്രൻ സ്ഥിരാസനനായി നിവൎന്ന ശരീരമുടയനായി ആത്മതത്വത്തിങ്കൽ ഏകാഗ്രചിത്തനായിരുന്ന പ്രാണനെ നാഭീമദ്ധ്യത്തൂടെ മേല്പട്ടു കരേററി ആധാരാദിചക്രങ്ങളെ ക്രമേണ അതിക്രമിച്ച് മൂൎദ്ധാവു പിളൎന്നു പുറപ്പെട്ട് ശരീരത്തെക്കളഞ്ഞ് അൎച്ചീരാദി ക്രമേണ സത്യലോകം പ്രാപിച്ച് അവിടെയിരുന്ന് പ്രളയകാലത്ത് ബ്രഹ്മനോടുകൂടെ തത്വസംഹാരംചെയ്തു മോക്ഷത്തെ സാധിക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെ ശ്രീശുകനും പരീക്ഷിത്തും തങ്ങളിലുള്ള സംവാദം കേട്ടു വിചാരിച്ചു ശൌനകമഹൎഷി. ഇങ്ങിനെ ശ്രീശുകന്റെ വചനംകേട്ട് പരീക്ഷിത്ത് എന്തൊന്നു ചോദിച്ചു. ചോദ്യത്തിനുത്തരമെന്തൊന്ന് ശ്രീശുകനരുളിച്ചെയ്തത്. അതെല്ലാം ചൊല്ലുവേണം, അതല്ലൊ മനുഷ്യനായി ജനിച്ചാലെ ഫലമാകുന്ന

ത്,— ആ മനുഷ്യശരീരം ഭഗവൽസേവയ്ക്കുള്ളൊന്ന്. യാതൊരംശംകൊണ്ട് ഭഗവാനെ സേവിയായ്കുന്നു, എന്നാല ശ്ശരീരം അതിനികൃഷ്ടമായിരിപ്പൊന്ന്; യാതൊരംശംകൊണ്ടു ഭഗവാനെ സേവിക്കുന്നു അത് അത്യന്തമുത്തമമായിരിക്കുന്നത്. അങ്ങിനത്തെ ഭഗവാന്റെ മഹത്വം അവശ്യം ചൊല്ലുവേണം. എന്നിങ്ങിനെ ശൌനകമഹർഷി വിചാരിച്ച കാലത്ത് ഉത്തരമായി ചൊന്നാൻ സൂതൻ. അങ്ങിനെ ശ്രീശുകന്റെ വചനംകേട്ട് ഭഗവാങ്കൽ ഉറച്ചോരു ഭക്തിയോടുകൂടെ വിചാരിച്ചാൻ പരീക്ഷിത്ത്. സകല ജനസേവ്യനായി സകല പുരുഷാൎത്ഥത്തിനും സാധനമായിരുന്ന ഭഗവാന്റെ ജഗത്സൎഗ്ഗാദിവ്യാപാരങ്ങളെ അരുളിച്ചെയ്യേണമെന്നു പരീക്ഷിത്തു ചോദിച്ചാറെ, അതിനുത്തരമായി ശ്രീഭാഗവതത്തെ അരുളിച്ചെയ്വു എന്നു കല്പിച്ചു; അതിന്നു ഭഗവൽപ്രസാദമുണ്ടാവാനായിക്കൊണ്ട് സ്തുതിപരങ്ങളായുള്ള ശ്ലോകങ്ങളെക്കൊണ്ടു ഭഗവാനെ നമസ്കരിച്ച്, വാക്കിന്റെ പ്രസാദമുണ്ടായിട്ടുവരേണമെന്നു പ്രാൎത്ഥിച്ച് ബ്രഹ്മനാരദസംവാദംകൊണ്ടാരംഭിക്കുന്നു. പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ സൃഷ്ട്യാദികൾക്കാശ്രയമായിരിക്കുന്ന ഈശ്വരതത്വത്തെ അരുളിച്ചെയ്യവേണം എന്നിങ്ങിനെ ശ്രീനാരദൻ പ്രാൎത്ഥിച്ച കാലത്ത് അതിനുത്തരമായരുളിച്ചെയ്യുന്നു ബ്രഹ്മൻ തിരുവടി. ആദികാലത്ത് അദ്വിതീയനായിരിക്കുന്ന ഭഗവാന്റെ കടാക്ഷംകൊണ്ട് പ്രകൃതി ക്ഷോഭിച്ച് മഹദാദിതത്വങ്ങളുളവായി, അവറെറക്കൊണ്ട് ബ്രഹ്മാണ്ഡോല്പത്തി. അതിങ്കൽ ഭഗവാൻ ചൈതന്യരൂപേണ അനുപ്രവിഷ്ടനായി ബ്രഹ്മാണ്ഡത്തെ തനിക്കു ശരീരമാക്കിക്കൊണ്ട് ഭൂമ്യാദിലോകങ്ങളേയും ലോകവാസികളേയും സൃഷ്ടിച്ച പ്രകാരം സകലപ്രപഞ്ചവും ഭഗവന്മയമത്രെ. ഇങ്ങിനെ ഇരിക്കുന്ന ഭഗവാന്റെ മഹത്വം അപരിച്ഛേദ്യം. തിരുവടിയുടെ അവതാരകഥകളിൽ ചിലവറെറ ചൊല്ലാമെന്നിട്ട് ശ്രീവരാഹാദ്യവതാരങ്ങൾ. ഈദൃശങ്ങളായിരിക്കുന്ന അവതാരങ്ങൾ അ

നേകം, എന്നാൽ മഹത്വമോ വിശേഷിച്ചും അപരിച്ഛേദ മ ല്ലോ. എന്നിരിക്കിലും തന്തിരുവടിയുടെ കാരുണ്യംകൊണ്ട് ശുദ്ധചിത്തന്മാരായിരിക്കുന്ന മഹത്തുകൾ തത്വത്തെ അറിയി ക്കുന്നോർ എന്നിട്ട് തത്വോപദേശം പിന്നെ. എന്നിങ്ങിനെ ബ്രഹ്മനാരദസംവാദാനന്തരം പരീക്ഷിത്തിൻെറ ചോദ്യങ്ങൾ. ഇങ്ങിനെ ബ്രഹ്മോപദേശം കേട്ട് ശ്രീനാരദനാക്കെല്ലാമെങ്ങി നെയെല്ലാം അരുളിച്ചെയ്തു എന്നു വിചാരിച്ചതിനുത്തരമായി അരുളിച്ചെയ്യുന്നു ഭഗവാൻെറ ജഗത്സർഗ്ഗാദിചരിതങ്ങളെ വി ഷയീകരിച്ച് അനേകം ചോദ്യങ്ങൾ. അനന്തരം പരീക്ഷി ത്തിൻെറ ചോദ്യങ്ങളെല്ലാററിന്നും ഉത്തരമായി ശ്രീഭാഗവതം പുരാണത്തെ അരുളിച്ചെയ്വാനാരംഭിക്കുന്നു. അവിടെ ഗുരു പാരമ്പര്യം. ഭഗവാൻെറ നാഭികമലത്തിങ്കൽ ആവിർഭൂത നായിരുന്ന ബ്രഹ്മനാൽ പ്രസാദിതനായിരുന്ന ഭഗവാൻ ബ്ര ഹ്മന് അരുളിച്ചെയ്തു ശ്രീഭാഗവതത്തെ. ബ്രഹ്മൻശ്രീനാരദ ന് അരുളിച്ചെയ്തു, ശ്രീനാരദൻ ശ്രീവേദവ്യാസനരുളിച്ചെയ്തു, ശ്രീവേദവ്യാസൻ പക്കൽനിന്ന് ഞാൻ പഠിച്ചു. അവിടെ ശ്രീമഹാഭാഗവതം ദശലക്ഷണമായിരിപ്പൊന്ന്. എന്നിട്ട് സർഗ്ഗാദികളാകുന്ന പത്തു ലക്ഷണങ്ങളേയും അരുളിച്ചെയ്യുന്നു ശ്രീശുകമഹർഷി. സർഗ്ഗം, വിസർഗ്ഗം, സ്ഥാനം, പോഷണം, ഊതികൾ, മന്വന്തരം, ഈശാനകഥ, നിരോധം, മുക്തി, ആശ്രയം. എന്നിവ പത്തു ലക്ഷണങ്ങളാകുന്നത്; ഈ പ ത്തിൻേറയും വിശേഷങ്ങളെ ചൊല്ലുന്നു ശ്രീഭാഗവതംകൊ ണ്ട്. ഇവററിൽ പത്താമത് ആശ്രയം. ഇത് മുഖ്യതയാ പ്ര തിപാദ്യമാകുന്നത്. അതിനെ സാധിപ്പാൻ മറേറവ ഒൻപ തും എന്നിങ്ങിനെ ഭക്തിയും ധ്യാനവും വിമശ്വം ചൊല്ലീത്. അവിടെ ബ്രഹ്മവിമശ്നം നടെ ചൊല്ലിയത്. പിന്നെ ബ്ര ഹ്മപ്രതിപാദകമായിരിക്കുന്ന ശ്രീഭാഗവതത്തിൻെറ പ്രാമാണ്യ വിമശ്നം ചൊല്ലി. എന്നിതെല്ലാം ദ്വിതീയസ്കന്ധംകൊണ്ടു ചൊല്ലിയത്. തൃതീയാദിസ്കന്ധങ്ങൾ പത്തിനെക്കൊണ്ടും സർഗ്ഗാദ്യത്ഥങ്ങൾ പത്തിനേയും ചൊല്ലുന്നു

കരകൃതമപരാധംക്ഷന്തുമൎഹന്തിസന്തഃ

ഹരിഃ ശ്രീഗണപതയെ നമഃ അവിഘ്നമസ്തു

തൃതീയാദിസ്കന്ധങ്ങൾ പത്തിനെക്കൊണ്ടും സൎഗ്ഗാദ്യൎത്ഥങ്ങൾ പത്തിനെക്കൊണ്ടും ചൊല്ലുന്നു. അവിടെ തൃതീയസ്കന്ധം കൊണ്ടു ചൊല്ലുന്നു സൎഗ്ഗമെന്ന കാരണസംഭൃതി. ജഗൽകാരണസംഭൃതങ്ങളായുള്ള മഹദാദിതത്വങ്ങളുടേയും ബ്രഹ്മാദിപ്രജാപതിമാരുടേയും ഉല്പത്തി. അവിടെ വിദുരമൈത്രേയസംവദംകൊണ്ടു ചൊല്ലുവാൻ വിദുരാഗമനത്തെ ചൊല്ലുന്നിത്. അവിടെ ധൃതരാഷ്ട്രദുൎയ്യോധനാദികളുടെ ദുൎന്നയംകൊണ്ടു വിരക്തനായിരുന്ന വിദുരൻ സ്വഗൃഹത്തെയും കളഞ്ഞു തീൎത്ഥസ്നാനവും ചെയ്തു പൊരുമാറുന്നവൻ പ്രഭാസതീൎത്ഥത്തുങ്കൽ ചെന്നകാലത്ത്, ശ്രീമഹാഭാരതയുദ്ധംകഴിഞ്ഞു ധൎമ്മപുത്രർ രാജ്യമടങ്ങി എന്നുകേട്ട് അവിടെനിന്നു പോയി തീൎത്ഥാന്തരങ്ങളെ സേവിക്കുന്നവൻ യമുനാതീരത്തെ പ്രാപിച്ചകാലം മൌസലം കഴിഞ്ഞുവെന്നു കേട്ടാൻ. അപ്പോഴുദ്ധവരുമവിടെക്കുചെന്നാർ. വിദുരോദ്ധവന്മാരിരുവരും തങ്ങളിൽ കണ്ടവാറെ ഭാഗവതോത്തമന്മാരാകയാൽ അന്യോന്യമതിസ്നേഹയുക്തരായി മധുരസംഭാഷണാലിംഗനാദികളെ ചെയ്തു വന്തിക്കുന്നേടത്ത് ഉദ്ധവരോടു ബന്ധുക്കളുടെ കുശലവിചാരം വിചാരിച്ചാൻ വിദുരൻ. അക്കാലത്ത് ശ്രീകൃഷ്ണവിയോഗംകൊണ്ടു ദുഃഖിതനായിരുന്ന ഉദ്ധവരാടെ ഉത്തരം ചൊല്ലുവാൻ ശക്തനായില്ല എങ്കിലും ധൈൎയ്യംകൊണ്ടു ദുഃഖത്തെ അടക്കി ചൊല്ലിത്തുടങ്ങിതാൻ. ശ്രീകൃഷ്ണനാകുന്ന ആദിത്യനസ്തമിച്ച കലിയനാകുന്ന പെരുമ്പാമ്പിനാൽ വിഴുങ്ങപ്പെട്ട ഗൃഹങ്ങളിൽ ഞാനെന്തൊരുകുശലം ചൊൽവതെന്നിങ്ങിനെ ശ്രീകൃഷ്ണന്റെ ദേഹന്യാസം പ്രസംഗിച്ച ശ്രീകൃഷ്ണന്റെ അവതാരാദികഥകളെ സംക്ഷേപേണ ചൊന്നാൻ. ശ്രീകൃഷ്ണൻ തനിക്കു ജ്ഞാനോപദേശം ചെയ്തത് തന്തിരുവടിയുടെ ദേഹത്യാ

ഗവും മൌസലത്തിങ്കൽ യദുവംശം മുടിഞ്ഞതുമെല്ലാം ചൊ
ന്നാനുദ്ധവൻ. അതെല്ലാം കേട്ടു ചൊന്നാൻ വിദുരൻ. ശ്രീ
കൃഷ്ണനാലുപദിഷ്ടമായിരിക്കുന്ന ആത്മതത്വത്തെ ചൊല്ലിത്തരേ
ണമെന്നിങ്ങിനെ വിദുരൻ വിചാരിച്ചനന്തരം ചൊന്നാനുദ്ധ
വൻ. ഭഗവാൻ ശ്രീകൃഷ്ണഭഗവാന്റെ ജ്ഞാനോപദേശത്തി
ന്നു മൈത്രേയമഹർഷിയെ നിയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നാൽ
മൈത്രേയമഹർഷിയെക്കണ്ടു വിചാരിച്ചു കൊൾക ഭവാനെന്നി
ങ്ങിനെ ഉദ്ധവൻ ചൊല്ലുകേട്ടു മൈത്രേയമഹർഷിയെ ആരാ
ഞ്ഞു പെരുമാറുന്ന കാലത്തു ഗംഗാതീരത്തിങ്കൽനിന്നു മൈ
ത്രേയമഹർഷിയെക്കണ്ടാൻ വിദുരൻ. മൈത്രേയനെക്കണ്ടുട
നെ നമസ്കരിച്ചു പൂജിച്ചു വിചാരിച്ചാൻ വിദുരൻ. ആത്മത
ത്വത്തെയും ഭഗവാന്റെ ജഗത്സൃഷ്ട്യാദിചരിതങ്ങളേയുമിനിക്കു
അറിയിക്കവേണം നിന്തിരുവടി. എന്നിങ്ങിനെ വിദുരൻ ചൊ
ല്ലുകേട്ടു ചോദ്യത്തിന്നുത്തരമായരുളിച്ചെയ്തു മൈത്രേയമഹർഷി.
പിന്നെ മഹദാദിതത്വങ്ങളുടെ സൃഷ്ടി, നടെ സൃഷ്ടങ്ങളായി
രിക്കുന്ന തത്വങ്ങൾ, ജഗത്സൃഷ്ടിയിലശക്തങ്ങളായ വിഷയ
ത്തിന്നുടെ സ്തുതി, കൃഷ്ണന്തദനന്തരം സ്തുതികൊണ്ടു് പ്രസന്നനായി
രുന്ന ഭഗവാ(നാലപാദാപാദിത)ചൈതന്യങ്ങളായിരുന്ന ത
ത്വങ്ങളാലുള്ള ബ്രഹ്മാണ്ഡസൃഷ്ടി, ബ്രഹ്മാണ്ഡത്തിങ്കൽ ചൈ
തന്യരൂപേണ അനുപ്രവിഷ്ടനായിരുന്ന ഈശ്വരനാൽ കല്പി
തങ്ങളായിരുന്ന സ്ഥാനങ്ങളിൽ ഇന്ദ്രിയങ്ങളോടും വിഷയങ്ങ
ളോടും കൂടി ദേവകൾ സ്ഥിതമായപ്രകാരം, വിരാൾ ദേഹ
ത്തിങ്കൽനിന്നു ബ്രാഹ്മണാദിലോകോല്പത്തി, ഭൂമ്യാദിലോക
ങ്ങളുടെയുംലോകവാസികളുടെയുംസൃഷ്ടിസ്ഥിതിസംഹാരങ്ങൾ
ലോകസംസ്ഥാപനങ്ങൾ, കാലഭേദങ്ങൾ എന്നേവമാദിക
ളെ അറിവാറാക്കൊണ്ടു വിചാരിച്ചാൻ വിദുരൻ. അരുളി
ച്ചെയ്തു മൈത്രേയമഹർഷിശ്രീഭാഗവതഗ്രന്ഥപാരമ്പര്യം. നടെ
ലോകങ്ങൾക്കാധാരഭൂതനായിരുന്ന സംകർഷണമൂർത്തിയെക്കൊ
ണ്ടു സനകാദികൾ വിചാരിച്ച കാലത്ത് അരുളിച്ചെയ്തു സംക

ഷ്ണമൂൎത്തി. സനൽകുമാരനരുളിച്ചെയ്തു സാംഖ്യായനനു. സാംഖ്യായനനരുളിച്ചെയ്തു പരാശരനു. പരാശരൻ മൈത്രേയന്ന്. ഇങ്ങിനെ ഗുരുപാരമ്പൎയ്യയാൽ തന്നാൽ ശ്രുതമായിരിക്കുന്ന ശ്രീഭാഗവതത്തെ അരുളിച്ചെയ്യുന്നു വിദുരരോട് ശ്രീമൈത്രേയൻ. അവിടെ മഹാപുരുഷന്റെ നാഭികമലത്തിങ്കൽനിന്നു ബ്രഹ്മോല്പത്തി, നടെ ഉല്പന്നനായ ബ്രഹ്മന്റെ പ്രവൃത്തി. പിന്നെത്തന്നെയാകിലും കൎത്തവ്യമാകിലും തന്റെ ഉത്ഭവമറിയാഞ്ഞ് പരിഭ്രമിക്കുന്നവൻ കമലമൂലത്തെയറിയാഞ്ഞ് ഖിന്നമാനസനായിരുന്നവൻ ഒരു തത്വത്തെ ഉപാസിക്കുന്ന കാലത്ത് കാണായി ഭഗവാന്റെ രൂപത്തെ. അനന്തശായിയായി മേഘശ്യാമനായി പീതാംബരധാരിയായി കരചരണസഹസ്രങ്ങളിൽ അമിതമായിരുന്ന തിരുവാഭരണങ്ങളെ മായകൊണ്ടലംകൃതനായി സകല ലോകകാരണമായി അനേകയോജന പ്രമാണമായിരുന്നോരു രൂപമത്. അവിടെ ഏറിയൊരു സ്തുതികൊണ്ട് പ്രസന്നനായി ഭഗവാൻ. ആ ഭഗവാൻ പക്കൽനിന്ന് ലബ്ധാനുഗ്രഹനായുള്ള ബ്രഹ്മനാലുള്ള സൃഷ്ടി പിന്നെ. അവിടെ നാഭികമലം തന്നെക്കൊണ്ട് ത്രൈലോക്യമുണ്ടായി. അതുകൊണ്ടു കാലസ്വരൂപമറിവാനായ്ക്കൊണ്ടു ചോദിക്കുന്നേൻ. അതിന്നുത്തരമായരുളിച്ചെയ്തു മൈത്രേയൻ. ജഗത്സൎഗ്ഗാദി പ്രവൃത്തമായിരിക്കുന്ന ഭഗവൽപ്രസാദം കാലമാകുന്നത്, എന്നിട്ട് സൎഗ്ഗഭേദങ്ങൾ ഒമ്പത്. നടെ പരമാണ്വാദി, കാലക്രമം, പരമാണു, അണു, ത്രസരേണു, ത്രുടിതം, വേധം, ലവം, നിമേഷം, ക്ഷണം, കാഷ്ഠ ലഘനാഡികൾ, മുഹൂൎത്തം, യാമം, അഹോരാത്രം, പക്ഷം, മാസം, ഋതു, അയനം, സംവത്സരം, ചതുൎയ്യുഗം, കല്പം, പരാൎദ്ധം, പരാൎദ്ധം രണ്ടുംകൂടിയത്, ബ്രഹ്മന്റെ ആയുസ്സ്, എന്നിങ്ങിനെ കാലക്രമം. ബ്രഹ്മനാലുള്ള സൃഷ്ടിപിന്നെ. തമസ്സുകൾ, സനകാദികൾ, രുദ്രന്മാർ, മരീചാദികൾ, ധൎമ്മദേവൻ, അധൎമ്മം, കാമക്രോധലോഭങ്ങൾ, സരസ്വ

തി, നിഋതി, രുദ്രമൻ, എന്നിവരുടെ സൃഷ്ടി. വേദങ്ങൾ, ഋതുക്കൾ, ഉപദേശങ്ങൾ, ഇതിഹാസപുരാണങ്ങൾ, ആശ്രമങ്ങൾ, ആത്മവിദ്യാദിവിദ്യകൾ, വ്യാഹൃതികൾ, ഉഷ്ണിഗ്ഗായത്രി ഛന്ദസ്സുകൾ, എന്നിവററിന്റെ സൃഷ്ടി. പിന്നേത് മനുവിന്റെയും ശതരൂപയുടേയും ജന്മം. പിന്നെ ജാതനാം മനു പ്രജാപരിപാലനത്തിങ്കൽ നിയുക്തനായവൻ സ്ഥാനത്തെ പ്രാപിച്ചകാലം ഭൂമിയെ മഹാജലത്തിൽ മുഴുകികിടക്കുന്നതു കണ്ട് (ഭൂമ്യുപരാണത്തെ) വിവേകിക്കുന്ന ബ്രഹ്മന്റെ നാസികപാരത്തിങ്കൽനിന്ന് ഭഗവാന്റെ ശ്രീവരാഹാവതാരം. അങ്ങിനെ വരാഹരൂപേണ അവതീൎണ്ണനായിരുന്ന ഭഗവാൻ മഹാജലത്തിങ്കൽ മുഴുകിയ ഭൂമിയെ ഉദ്ധരിച്ചാക്കി മഹാ ജലത്തിങ്കൽ നിന്നെഴുന്നരുളി. മഹൎഷികളാൽ സൎവ്വ യജ്ഞമയനായേന സ്തുതിക്കപ്പെട്ട് ഭൂമിയെ സ്ഥാപിച്ചു; എന്നു കേട്ട് ഭഗവാനും ഹിരണ്യാക്ഷനും തങ്ങളിലെ യുദ്ധത്തിന്റെ അവകാശത്തെ കേട്ട് വിചാരിച്ചാൻ വിദുരൻ. അരുളിച്ചെയ്തു മൈത്രേയമഹൎഷി ഹിരണ്യാക്ഷനുണ്ടായ പ്രകാരം.

(തുടരും)

ചരിത്രരേഖകൾ.

(ചില കായ്യങ്ങൾ.)

എഴിക്കര പ്രവൃത്തിയിൽ കടമക്കുടിപാടത്തുചേൎന്നതും, കൊട്ടള്ളി പ്രവൃത്തിയിൽ അത്തിച്ചപിള്ളനായരുടെ വകയും ആയ ചില നിലങ്ങളുടെ കരം വീഴ്ചവരികയാൽ ഈ വകക്ക മേപ്പടി നിലങ്ങളുടെ വിളവ് എടുക്കത്തക്കവണ്ണം ൯൪൦ാമാണ്ടിൽ നിശ്ചയിക്കയും, അപ്രകാരംതന്നെ ആ സ്ഥലത്തെ പാൎവ്വത്യക്കാരന്റെ കല്പനപ്രകാരം അവിടത്തെ മുന്നിലക്കാരൻ ചെന്ന് ഉടമക്കാരന്റെ മുമ്പാകെവെച്ച വിളവുകൊയ്തി

ച്ച ചുരുട്ടായിട്ടുകെട്ടി മൂന്നു വഞ്ചികളിൽ കയററിക്കൊണ്ടുപോകയും, ഇങ്ങിനെ വിളവു കൊണ്ടുപോകുമ്പോൾ [illegible] റുവാങ്ങീട്ടുണ്ടായിരുന്ന മാസ്സപ്പടിമുതൽപോരെ [illegible] ണാമിലെ മുതൽപ്പേരെ കയ്യേററം ചെയ്തു [illegible] മൂന്നു വഞ്ചികളേയും അതുകളിലുണ്ടായിരുന്ന നെല്ലും [illegible] മായി പിടിച്ചു കൊണ്ടുപോകുകയും [illegible] നെല്ലിൻെറയും വഞ്ചികളുടേയും വില [illegible] ന്നു അവകാശപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

* * * * * * * *

പെരുമനം ക്ഷേത്രത്തിലെ [illegible] കത്തുന്നതിനുവേണ്ടി ഏറിയ കാലമായിട്ട് [illegible] ക്ഷേത്രത്തിലെ വടക്കെ [illegible] ഒരു പുര ഉണ്ടായിരുന്നു. ആ പുര [illegible] ശിപ്പിച്ചുകളഞ്ഞതുകൊണ്ട് [illegible] പുര പണിയിപ്പിക്കയും [illegible] യാൽ ൧൦൮൦-ാമാണ്ടിൽ പിന്നെയും [illegible] പുര പണിയിപ്പിച്ചു. ആ പുരയും [illegible] സംഗതിവരികയാൽ നാലാംപ്രാവശ്യം [illegible] ണി തുടങ്ങിയതിൻെറ ശേഷം [illegible] മേൽക്കൂട് തയ്യാറാക്കി കയററിയ [illegible] ത്തിയിലെ പെരുമനം ദേശക്കാർ [illegible] കഴക്കോൽ മുതലായ സാമാനങ്ങൾ [illegible] ൽ ഇട്ടുവിടുകയും ചെയ്തുകൂടാതെ [illegible] ളഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

* * * * * * * *

പെരുമനം ദേവസ്വംവക [illegible] വുന്ന കുരുമുളക് ഏറിയ കാലമായിട്ട് [illegible] ലെ കാര്യസ്ഥന്മാർ പറിച്ചു ദേവസ്വത്തിലെ [illegible] മതിയായ സംഖ്യ എടുത്തു വെച്ചതിൻെറ ശേഷം ബാക്കി ഉ

ണെങ്കിൽ [illegible] കൊച്ചിസൎക്കാർ അരണാട്ടുകര മുതലായ പാണ്ടികശാലയിൽ ഏല്പിച്ചുവന്നിരുന്നു. ഇപ്രകാരം നടന്നു വന്നിരുന്ന മരിച്ച്യ ൧൦൦൪-ാമാണ്ടിലെ മുളക് ചില്ലാളി കൃഷ്ണ മേനോനോടു ൧൦൦൫-ാമാണ്ടിലെയും ശേഷം കൊല്ലങ്ങളിലെയും മുളക് കൊച്ചിസൎക്കാർ ഊരകം പ്രവൃത്തിയിലെ പാൎവ്വത്യക്കാ രെക്കൊണ്ടും [illegible] പിടിപ്പിച്ച് എടുത്തിരിക്കകൊണ്ട് ഈവക മുളകിന്റെ [illegible] അവകാശപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

* * * * * * * *

[illegible] പള്ളിപ്പുറം പുറത്തൂര് പെരി [illegible] കൊച്ചിസൎക്കാരാളുകൾ വന്നു യാ [illegible] ൯൯൯-ാമാണ്ടിലെ ഉടമ്പ [illegible] തീൎച്ചപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. [illegible] വിരോധമായിട്ട് ൧൦൦൦-ാമാ [illegible] കൊച്ചിസൎക്കാർ അധികൃപാൎവ്വത്യക്കാ [illegible] ദേശത്ത് കുറുപട്ടവണാവ് നമ്പൂ [illegible] പറമ്പിൽ കയറി ആ സ്ഥലത്തു [illegible] വാതൽ തല്ലി തുറന്ന് രണ്ടു [illegible] സമയത്ത് അവിടെ കിടന്നി [illegible] ബലമായിട്ട് പിടിച്ചുകൊണ്ടുപോ [illegible] മാസത്തിൽ ഊരകം പാൎവ്വത്യക്കാ [illegible] ക്ഷേത്രത്തിൽ ക യറി [illegible] അടിയന്ത [illegible] ശങ്കരപ്പിള്ള മുതൽപേ [illegible] നടത്തിട്ടില്ലെന്നുള്ള [illegible] മുതലാ [illegible] നാലാൾക്കാരമായി പിടിച്ച് [illegible] ആയത്തിൽ ഉൾപ്പെട [illegible] ചെയ്തിരിക്കുന്ന പ്രകാ [illegible]

പരിശോധകക്കുറിപ്പുകൾ

൨_ാം ലക്കത്തിൽ താഴെ എഴുതുംപ്രകാരം പാഠംവീഴ്ചകൾ തീൎക്കേണ്ടതും തിരുത്തി വായിക്കേണ്ടതും ആകുന്നു.

പേജ്.	വരി.	അബദ്ധം.	സുബദ്ധം.
34	20	ചോതിച്ചാൽ	ചോതിച്ചാൻ
37	1	വിമദകുലഭൂഷണ	വിമതകുലഭീഷണ
38	7	നല്ലൊരുകളി	(ഒരു പ്രത്യേകവരിയിൽ വേണ്ടതാണ്)
39	11	സുധരസമാധുൎയ്യം	സുധാരസമാധുൎയ്യം.
45	10	നിറച്ചുദകങ്ങളാ	നിറച്ചുദകങ്ങളാലാ
50	8	മുള്ളുന്നു	മുള്ളവനു
51	7	റിയിച്ചു	...... ച്ചു
51	26	കലിയെനന്നു	കലിയനെന്നു
52	26	വിചാരിച്ചാർ	വിചാരിച്ചാൻ
62	27	ഹേതുവാകുന്നത്	ഹേതുവാകുന്നത് എന്നു
55	2	രാജാവു വി... മൊരുജാതിയും	രാജാവുചിഷയ മൊരു ജാതിയും
56	22	ഗുരുദക്ഷിണ	........ണ.
58	7	പൊന്നിയും	പൊന്തിയും
59	6	പൊന്നി	പൊന്തി
59	10	പൃജിപ്പായം	........യം.
59	16	പൊന്നി	പൊന്തി.
60	2	വാഴ്ക്ക്	വാഴ്ക്ക്
60	4	പൊന്നി	പൊന്തി
60	8	ടി	ടി

പ്രാചീനഗ്രന്ഥമാലയ്ക്കുള്ള ലേഖനങ്ങളും കത്തുകളും മാനേജർ സരസ്വതീവിലാസം പുസ്തകശാലാ, തൃശ്ശിവപേരൂർ. എന്ന മേൽവിലാസത്തിൽ അയക്കേണ്ടതാണ്.

പ്രാചീനഗ്രന്ഥമാല

ശാസ്ത്രാങ്കം

VII പൊലി.

പോററിയൊയെൻെറതമ്പുരാട്ടി കവിമാതാവെ ബോധമെഴുംയെന്നകതാരിൽ വിളയുംവിത്തേ പേത്തൂടനെ പിണ്ണിയൊഴിപ്പാൻ തുടങ്ങുന്നേൻ ഞാൻ പേരുനിന്നാടിക്കൊതെങ്കിലും കേൾ കാത്തുകൊൾകയെൻനാവിന്മേൽ വന്നുക്കുത്താടവേണം കവിമകളാംപെങ്കൊടിനിയ്യുമിന്ന്. കൊട്ടിച്ചാററി തുള്ളി പാന കഴിഞ്ഞാറെ കിട്ടിയതെന്തെന്നും ചോദിപ്പവരെല്ലാം. ഒട്ടൊഴിയാതെപുടവയുംകൊള്ളാം, വട്ടംതികഞ്ഞ പണത്താലതുംകൊള്ളാം പട്ടും പുടവകൾ തൊപ്പി കുപ്പായവും പൊന്നും പണവും പൊലിപ്പവരെല്ലാം.

VIII കാത്തിയാട്ടത്തിൻെറ വന്ദനം.

കാരണീപുരാണീവാണി അംബികേ ഉമ്പർതായേ
കാരണീകരുണക്കുന്നേകാത്തരുൾമൂലതായേ.

മാതേ പർതാൻ പണ്ടു, മാവേടരായകാലത്ത് അമ്മാണികുന്നിക്കുരുവടയും കൊങ്കത്തിരുക്കളവും ചുററിത്തൂന്നിയ മുറവും തിങ്കയിൻ കുറന്നുലും വേപ്പുംകരിക്കൊമ്പും, ബാലൻ വേടരോടുംകൂടിയാടിപ്പാടികളിച്ചീടിനശാന്തേ ശരണ്യേ ശക്തി ശൈലകന്യേ* പത്തിരെംഭൈരവീ നിയ്യിന്നു ആപത്തിനെ കളഞ്ഞ് സമ്പത്തിനെ തരുവാനായിക്കൊണ്ടു ഞാനിട്ടൊരു വെലിക്കളത്തിൽ തുള്ളിവാ മലങ്കുറത്തീ.

---

* ഭദ്രേ.

IX. വെലി ഉഴിച്ചിൽ

ഏറാൻ തിരുവായുസ്സുണ്ടായിരിക്കട്ടെ, തിരുമേനി വിള ങ്ങിരിക്കട്ടെ, തിരുനാമ്പലം കഴിഞ്ഞിരിക്കട്ടെ, തിരുനാവു പി റച്ചിരിക്കട്ടെ, മനക്കൊട്ടാരം തെളിഞ്ഞിരിക്കട്ടെ, ഉണ്ണിത്ത മ്പുരാക്കന്മാരും വളരെവെള്ളരെ വർദ്ധിച്ചിരിക്കട്ടെ. അടിയനാ രെ വരുത്തിട്ട് ചെറുത്തുള്ളിത്തമ്പുരാനാൽ വേണ്ടുന്ന വാൎത്ത യെല്ലാം അടിയനോടരുളിച്ചെയ്യാഞ്ഞാൽ, അടിയൻ നാല ഞ്ചു തിങ്ങളായി മാടപ്പുരക്കൽ വിടകൊണ്ടില്ലാഞ്ഞു പോററീ. തളിപ്പറമ്പത്ത് അഫെൻതമ്പുരാനും കൊട്ടങ്ങല്ലൂരമ്മത്തമ്പുരാ ട്ടിയുംകൂടി ഇരുതിങ്ങളിൽ പെടാതെ നാല്പതു ദിവസത്തെ ത്തു പ്പേപ്പവേണമെന്നു ചൊല്ലി, ഇരിവരപ്രാക്കന്മാരുകൂടി തെ ണ്ടിത്തേടിതിരഞ്ഞുവലഞ്ഞ് വിടകൊണ്ടേൻതമ്പുരാനെ. അ ന്നേരത്തടിയൻ അവരോട് താനുംതൊഴുത് ആചാരത്താ ലൊരടിപിന്നാക്കം വാങ്ങി അവരോടുകൂടി വിടകൊണ്ടേൻ ത മ്പുരാനെ. അങ്ങുചെന്ന് പന്തലിൽ പാനനാട്ടി പെരുത്തോ രു പാലും നൂറും കൊടുത്തു വണ്ണമിട്ടു കലശംകെട്ടി വാരിപ്പി ടിപ്പാൻ നെല്ലുമരിയും വാങ്ങിക്കൊണ്ട്, ഒന്നാംകൂറു ദിവസം തൃക്കാൽപിണച്ച്, രണ്ടാംകൂറു ദിവസം മുറയും കത്തി, മൂ ന്നാംകൂറു ദിവസം ആയസ്സും ശാസ്താവും തുള്ളി. നാലാംകൂറു ദിവസം നാഗവും പ്രേതവും തുള്ളി, അഞ്ചാംകൂറു ദിവസം ആത്തിയും മൂത്തിയും തുള്ളി, ആറാംകൂറു ദിവസം വള്ളിപ്പാ ന പെരുമാറി ഏഴാംകൂറു ദിവസം അസ്തമിച്ചു തിരുവേലിയും പരിഹാരവും ദേവബലിയും കൊടുത്തു ഏടപ്പനെന്നും ചില ദേവദണ്ഡമെന്നും ത്രുസ്സാദ്ധ്യം വരുത്തി അടിയൻ കരിക്കാ ടിയും വാങ്ങിക്കൊണ്ട് ഇങ്ങോട്ടു വിടകൊള്ളാൻ തുടങ്ങു മ്പോൾ തമ്പുരാനും തമ്പുരാൻെറ മന്ത്രി മേനോക്കിമാരുംകൂ ടി പഴമടിയാനടിയനെ വിളിച്ചുംകൊണ്ടു പട്ടോടു പട്ടുപുട വ, പച്ചപ്പന്നി, പവിഴമാല, തൊപ്പികുപ്പായങ്ങളും, മററും പലപല സമ്മാനങ്ങളും കല്പിച്ചുതന്നേൻ പോററി. പഴമടി

യാരടിയന് പലപല ദേശങ്ങളിലും ഗ്രാമങ്ങളിലും ദ്വീപുകളിലും അപ്പീസ്സുകളിലും കയ്യൂററപ്പാടും പ്രവൃത്തിയനുണ്ട്. ആയത് എല്ലാം ചുരുക്കി വിടകൊള്ളാം.

തെന്മല, വടമല, പുറമല, ചന്തേൻമല, പന്തല്ലൂരമല കുന്നൻമല കൊണ്ടേൻമല അട്ടപ്പാടിമല കാരാരിമല മൂളംകുട്ടംമല പൂതാടൻമല ആനക്കഴിയൻമല വെള്ളത്താരൻമല ഊരോത്തുമല അനാവേൻമല തിരുവോണനമല ബെങ്കള്ളൂരമല ശബരിമല രാമനാഥൻമല കല്ലടിക്കോടൻമല രായല്ലൂരമല ഹിമവാൻ ബ്രഹ്മാലയംകോട്ട.

ചെറിശ്ശേരി കനാശ്ശേരി വടശ്ശേരി പുതിശ്ശേരി മഞ്ചേരി തൃപ്പലശ്ശേരി അവിണിശ്ശേരി പാല്ശ്ശേരി പെരുമ്പള്ളിശ്ശേരി ചെറുമുണ്ടശ്ശേരി ചെറുപ്പിളശ്ശേരി കുട്ടഞ്ചേരി കടകശ്ശേരി കൊററനാശ്ശേരി ഇരുമ്പാലശ്ശേരി എളമ്പുലാശ്ശേരി കോളൂശ്ശേരി കോഴശ്ശേരി വടക്കാഞ്ചേരി ഓലശ്ശേരി വെങ്ങശ്ശേരി മാധവശ്ശേരി മംഗലശ്ശേരി പുന്നശ്ശേരി വള്ളിശ്ശേരി പട്ടിശ്ശേരി വൈലാശ്ശേരി വറുത്തലശ്ശേരി ചങ്കലശ്ശേരി മുരിങ്ങലശ്ശേരി കാക്കശ്ശേരി മാക്കശ്ശേരി കാഞ്ഞിരശ്ശേരി നെല്ലിശ്ശേരി ആത്രശ്ശേരി.

കാറളത്തും കണ്ണാംഗലത്തും ഇരിമ്പനത്തും കരിമ്പനത്തും മാറാത്തും ചേനത്തും ചെറായനത്തും മക്കത്തും വക്കത്തും ചെനക്കടെ ചെപ്പനത്തും ഏലമംഗലത്തും പനമംഗലത്തും ദേശമംഗലത്തും വൻപുലിമംഗലത്തും ജൂഷിനാർദമംഗലത്തും വില്ലോംഗലത്തും രാമലമംഗലത്തും ചാലിപ്പുറത്തും പലേപ്പുറത്തും കൊപ്പത്തും തിരുമംഗലത്തും അങ്ങാടിപ്പുറത്തും ചൊവ്വംത്തും പൊഴിലത്തും പട്ടണത്തും പത്മനാഭപുരത്തും, ഏറണേശപുരത്തും ശ്രീകണ്ഠേശപുരത്തും തിരുവനന്തപുരത്തും ചിനത്തും പൈങ്കുളത്തും ഏനമത്തും ഏറണാകുളത്തും.

തിരുമിററക്കോട്ടും മാങ്ങോട്ടും മാങ്ങ്യോട്ടും പെരുങ്ങോ

ട്ടും ചെമ്മാണ്ണ്യാട്ടും തിരാഴ്യാട്ടും ചോരോട്ടും ചെമ്പലങ്ങാ
ട്ടും കായിടാട്ടും കൊണ്ടേക്കാട്ടും പൈത്തിക്കാട്ടും പൂരക്കാട്ടും
ചിങ്ങനാട്ടും വട്ടേക്കാട്ടും കൊട്ടനാട്ടും കല്ലോട്ടും കോക്കോട്ടും
കഴിക്കോട്ടും പ്ലാക്കാട്ടും.

അങ്കവങ്ക കാശ്മീരം സൌരാഷ്ട്രകാളിന്ദിഢോളരാട
ചിരാടശ്രീരംഗം മൂകാംമി മധുരചിന്നപട്ടണം രാമേശ്വരം
മൈസൂര തുടനെല്ലൂര മക്കത്ത അവനാശിപ്രയാഗ കിഷ്കിന്ധ
ഷഡശ്യാശ്രമം ദ്വാരകാ അയോദ്ധ്യാ കൊവായ (ഗോവ) സു
ബ്രഹ്മണ്യം ഉടുപ്പിവെങ്കട് സിന്ദൂരം രത്നാകരം തഴകി വടക
രെ വാളായക്കോട തിരുനെല്ലായി സേതുഹിമവന്തം ഹേമ
കൂടം.

ശൌഷ്കപുരം ശോകനാഥപുരം കാഞ്ചിപുരം ചന്ദ്രശേ
ഖരപുരം കുമരപുരം ബാലനാഥപുരം ലക്ഷ്മിനാരായണപു
രം ഗോവിന്ദപുരം സാറകുളം ചമ്പ്രകുളം മെക്കണക്കുളം തൃ
ത്താമരക്കുളം ചെന്താമരക്കുളം പുതുക്കോട്ട മഞ്ഞപ്പുറ തെന്മ
ലപ്പുറം കഴനികാവശ്ശേരി.

ആറൂരും തിരൂരും ചേലൂരും ചെങ്ങല്ലൂരും മണ്ണൂരും മേ
ലാറ്റൂരും ചെത്തല്ലൂരും വള്ളൂരും കഴൂരും പേപ്പൂരും കത്തനൂ
രും പറപ്പൂരും ഇരിങ്ങല്ലൂരും വെങ്ങല്ലൂരും ഗുരുവായൂരും തൃ
ശ്ശൂരും പേരൂരും പെരശ്ശനൂരും ചേറൂരും ചെല്ലൂരും ക
റൂരും തുവ്വൂരും അക്കോരും പെരുമ്പാഴൂരും ചെത്തനെല്ലൂരും
വലസൂരും പറൂരും നല്ലൂരും പുത്തൂരും വളയൻചാത്തനൂരും
കാരമ്പത്തൂരും കരിന്നൂരും വരക്കൂരും ചത്രൂരും കഞ്ഞിന്നൂരും
കോയമ്പത്തൂരും വെങ്കണ്ണൂരും കൊളത്തൂരും മണ്ഡമ്പത്തൂരും
കൊരല്ലൂരും കൊടമാളൂരും ഇന്ത്യന്നൂരും തെണ്ണ്യന്നൂരും ഏല
ത്തൂരും ഉമ്മത്തൂരും കൊട്ടുവായൂരും ഓങ്ങല്ലൂരും കുലുക്കല്ലൂരും
മഞ്ഞളൂരും ഏറായൂരും ചീരമ്പത്തൂരും ചിറനൂരും തിച്ചൂരും മാ
ന്നൂരും മായന്നൂരും മാങ്ങന്നൂരും വയമ്പന്നൂരും പയ്യന്നൂരും
ഇരുന്നരായല്ലൂരും കൂടല്ലൂരും കൊട്ടങ്ങല്ലൂരും പോണല്ലൂരും കാ

ട്ടൂരും കടവല്ലൂരും മാവന്നൂരും മാനത്തൂരും ഉളിയന്നൂരും വെളിയന്നൂരും വെളുത്തൂരും വെള്ളന്നൂരും പഴയന്നൂരും പുരയന്നൂരും വരട്ടിലും കൊരട്ടിലും മഴൂരലും തളിലും കുടിമല്ലക്കലും ചെങ്ങണ്ടകാട്ടാമ്പാലും.

അത്തിക്കുറുശ്ശി ഇത്തിക്കുറുശ്ശി മാങ്കുറുശ്ശി തെങ്കുറുശ്ശി അരേങ്കുറുശ്ശി അക്കരക്കുറുശ്ശി, ഇക്കരെക്കുറുശ്ശി ഇല്ലിക്കുറുശ്ശി കോതോർശ്ശി മാലാർശ്ശി അരോർശ്ശി കളൂർശ്ശി വാടാനാങ്കുറുശ്ശി അന്താനാടെപഴങ്കൂർശ്ശി നെടുങ്ങനാട്ടുകുറുശ്ശി കട്ടങ്ങനാട്ടുകുറുശ്ശി പൂങ്ങോട്ടുകുറുശ്ശി കട്ടങ്ങോട്ടുകുറുശ്ശി മലങ്കുറുശി കുറുശ്ശിക്കോട്ടുകുറുശ്ശി അച്ചപ്പുറം ആറിപ്പുറം മൂക്കന്നൂര കുനിശ്ശേരി കണ്ണാടിക്കരെ.

ആലമ്പിള്ളി കൊല്ലങ്ങോട് തോർണ്ണിനണ്ണി പഴയകല്ലാത്തി പുതിയ കല്ലാത്തി ചാത്തപുരം പെരുങ്ങോട്ടുകുർശ്ശി കൊഴൽമന്ദം പുല്ലോട്ടു അയ്യപ്പൻകാവ് അത്തിപ്പാറ മേലാർവട്ടം പഴമ്പാലക്കോട് കുനിശ്ശേരി തിരുമലശ്ശേരി കരിമ്പവരടിക്കുന്ന് ഉതിപ്പുറം പുത്തൻകാവ് ചോളദേശം ആയക്കാട് എലമ്പിള്ളി പള്ളി.

കോഴിക്കോട്, കല്ലായി, ഫ്രോക്ക്, കടലുണ്ടി, പരപ്പനങ്ങാടി, താനൂര്, തിരൂര്, എടക്കുളം, കുററിപ്പുറം, പള്ളിപ്പുറം, പട്ടാമ്പി, ചെറുവണ്ണൂര്, ഒററപ്പാലം, ലക്കിടി, മങ്കര, പറളി, ഒലവക്കോട്, കഞ്ചിക്കോട്, വാളയാറു, മദുക്കര, പോത്തനൂര്, കോയമ്പത്തൂർ.

എന്നിങ്ങിനെയുള്ളൊരു ദേശങ്ങളിലും ഗ്രാമങ്ങളിലും ദീപുകളിലും ആപ്പീസ്സുകളിലും കസ്തൂററപ്പാടും പ്രവൃത്തിയും കഴിച്ച് ഇന്നലെ മൂവന്തിക്ക് മാടപ്പുരക്കൽ വിടകൊണ്ടപ്പോൾ മാടപ്പും വിടകൊണ്ടു കേട്ടു: അടിയത്തിന്റെ ഉണ്ണിത്തമ്പുരാന് തൃച്ചവാഴ്മപുക എന്ന്. അപ്പൊഴെ അടിയത്തിന്റെ പഴവയററിൽ വീണൊരുതിയ്യ് എനിയും എരിഞ്ഞില്ല പൊരിഞ്ഞില്ലപ്രാക്കളെ. പഴമടിയാരടിയൻ ഇങ്ങോട്ടു വിട

കൊള്ളാൻ തുടങ്ങുമ്പോൾ നാലഞ്ചു പ്രാക്കന്മാരുംകൂടി മാട്ടപ്പു
രക്കൽ വിടകൊണ്ട് തലപ്പണമെന്നും, വരപ്പണമെന്നും
കോൽപ്പണമെന്നും പെരപ്പണമെന്നും തന്തെൻെറ നെഞ്ഞെ
ന്നും തള്ളൻെറ തലയെന്നും ചട്ടിൻെറ പൊട്ടെന്നും പെട്ടി
ൻെറ പൂട്ടെന്നും ചൊല്ലിനാലഞ്ചുപട്ടിണികരിക്കാടിയും കഴി
ച്ചുംകൊണ്ടു പഴന്തന്തയാരും പഴന്തള്ളയാരും ചെറുപ്പാട്ടി
യാരുംകൂടി തല്ലിക്കൊട്ടി കുടിക്ക പുറത്തൊറ്റി പോകുന്നവരെ
സരസം പറഞ്ഞിണക്കിച്ചെട്ടുടപ്പാൻ നാലഞ്ചടിക്കിടാങ്ങളെ
യും വിളിച്ചുംകൊണ്ടു കെട്ടും ചുമടും പറയും പാക്കോലും
വാഴപ്പഴവും എണ്ണക്കഴിയും മൂട്ടപ്പായും ഉപ്പുംചിരട്ടയും പട്ടി
ക്കുട്ടിയും കോഴിക്കുഞ്ഞും മറ്റും എപ്പേർപ്പെട്ട സാമാനങ്ങളും
എടുപ്പിച്ചുംകൊണ്ട് അടിയാര് മുമ്പിലായി അടിക്കിടാങ്ങള്
പിമ്പിലായി പടിക്കലാമ്മാറു വിടകൊണ്ടിട്ടു തമ്പുരാനെ, ഇ
നി അടിയത്തിൻെറ ഉണ്ണിത്തമ്പുരാന് അഞ്ചൊ ഏഴൊ ഒ
മ്പതൊ പതിനൊന്നൊ എന്നറിഞ്ഞിട്ടുവേണം ഉഴിഞ്ഞിടു
വാൻ ഹോമത്തിൻെറ ഒരുക്കുകളെല്ലാം മറവാതെ ചാർത്തി
ക്കൊള്ളണം വിടകൊണ്ട്. നടയ്ക്കുനേരെ ചെത്തിടിച്ചൊരാ
യിരം കാലുള്ള പന്തൽവേണം. പന്തൽക്കകമേ കയറുപാ
വി കുരുത്തോലതൂക്കി വിദാനിക്കയും വേണം; ഇരുഭാഗത്തു
രണ്ടു കുണ്ഡം വേണം; പഞ്ചവണ്ണപ്പൊടികൊണ്ടു ദേവതമാ
രുടെ രൂപത്തെ കുറിക്കയും വേണം; ഇല്ലിനെല്ലികടലാടിവേ
ണം; അത്തിയിത്തി അരയാലും പേരാലും വേണം; ചാന്തും
ചന്ദനവും വേണം; പച്ചപ്പൊളയും തെച്ചിപ്പൂവും വേണം;
നല്ലെണ്ണ നറുനെയ്യു വേണം; വെള്ളത്തുണിയും കരിമ്പടവും
വേണം; ഉള്ളിത്തൊലിയും കാഞ്ഞിരചമതയും വേണം; പൃ
ത്തുക്കലം ശരക്കോലും വേണം; മുഴവൻചിരട്ട കഴുക്കും കാച്ചി
ലും വേണം; പകിരിയില കരുതൊലിവേണം; അവിലു മലര്
തവിടുവേണം, അപ്പം അട എള്ളുണ്ടവേണം; മണ്ണടതാലിട്ടട
വേണം; മാവടപ്പൊടിയടവേണം; തുറൊട്ടുപറ നിറച്ചുവേ

ണം; ആയിരത്തെട്ടവീഠം വേണം; പതിനാറായിരത്തെട്ട ദീപം വേണം; തൊണ്ണൂറാറു പഴവയസ്സുപൂക്കൊരു കന്യക പെങ്കിടാവിനെ തൊലിപൊളിച്ചു ഗണപതിക്കം വെക്കണം. ഇനി കന്നരണ്ട വിടകൊള്ളാൻ തുടങ്ങുന്നു. പാപ്പക്കതിമ്മാൻ പത്തഞ്ഞൂറു പിടകോഴിക്കുടി ആധാരവും പത്തൊ ന്നൊറൊ പോക്കാകാരവുംകൂടി കരുതിക്കൊള്ളണം വിടകൊണ്ട്. ഇനി അപ്പപ്പോൾ വേണ്ടത് അപ്പപ്പോൾ വിടകൊള്ളാം. അടിയൻ കല്ലൂറപ്പാട്ട തുടങ്ങട്ടെ

വെലിയുഴിവതിനേറാം പാമുള്ളോരുതോററം
വലിയൊരുനട്ടമിററംതന്നിലെത്തുമ്പൊഴ്ററം
അതിനൊരുമൊഴികററംതെററുപററാതിരിപ്പാ-
നതിനിഥപരദേവതേകെതൊഴുന്നേൻ.
സോമൻതിരുവടിതന്നിൽവിളങ്ങും
കാമാന്തകനംദേവിയുമവളുടെ
സീമന്താത്മജനംമമമാനസ
കമലംതന്നിലെഴുന്നരുളേണം.

കററച്ചിടമുടിതന്നൽവസിക്കം
അറംകൂടാതുണ്ടൊരുദേവത;
നെററിത്തടമതിൽചുററുവസിക്കം
മററുംപലപലദേവതമാരും
പുരികക്കൊടിയിണരംഗിന്മേലും
പിരിയാതെകണ്ടൊരുദേവത;
വാമെകണ്ണിലപസ്മരയക്ഷി
വലത്തെകണ്ണിൽസുന്ദരയക്ഷി
നാസികതന്മേൽനാസാകണ്ണൻ,
അധരത്തിന്മേൽരുധിരപിശാശ്
ദന്തത്തിന്മേൽ ദന്തൽഭൂതം,
ജിഹ്വാത്തിങ്കൽജിഹ്വാചലനം
കവിളിണതന്മിൽകഴകടയാനം

കണ്ണുങ്ങളിലൊകണ്ണപിശാശ്
കണ്ഡലമായിശോഭിക്കുന്നു
കണ്ഠത്തിങ്കൽകണ്ഠാകണ്ണൻ
കക്ഷത്തിങ്കൽകക്ഷികളനവധി,
വക്ഷസ്സിങ്കൽലക്ഷംദേവത
മുലയതുതന്മേൽമലയതുപോലെ
കറുത്തുതടിച്ചുതുറിച്ചുമിഴിച്ചു
ദംഷ്ട്രവുമായിട്ടുണ്ടൊരുദേവത,
പൊക്കിളുതന്മേൽപുക്കുവസിക്കും
വല്ലുതായിട്ടൊരുതള്ളച്ചായ,
അരയതുതന്മേലറുകുലയക്ഷി,
തുടയതുതന്മേൽകേറിവസിക്കും
തക്കത്തിൽചിലഭേതാളാദികളും,
മുട്ടതുതന്മേൽമുട്ടപിശാശ്
മുട്ടിന്നുതാഴെവട്ടപിശാശ്,
ഞെരിയാണികളിൽപിരിയാകണ്ണൻ
അടിയതുതൊട്ടാൽതിരുമുടിയോളം
പിരിയാതെകണ്ടുണ്ടൊരുദേവത;
അവരെയൊഴിപ്പതിനിങ്ങരുളേണം
അതിനിഹപരദേവതെകൈതൊഴുന്നേൻ.

ഹാന്ന്ചൊല്ലുന്നോക്ക്
ഹാങ്കാരംവാഴ്കപൊയ്യക്കളെ
ഫോന്ന്ചൊല്ലുന്നാക്ക്
ഫോങ്കാരംവാഴ്കപൊയ്യക്കളെ
മലന്നുകിടന്നോരുഭൂമിവാഴ്ക
കമന്നുകിടന്നോരുആകാശംവാഴ്ക
കിഴക്ക്ഉദയമന്ന പർവ്വതംവാഴ്ക
തെക്ക്ശ്രീകൂടപർവ്വതംവാഴ്ക

പടിഞ്ഞാറ് അസ്തമനപവ്വതം വാഴ്ക
വടക്ക് മഹാമേരുപവ്വതം വാഴ്ക.
1 ഏകസ്വരൂപം വാഴ്ക,
2 ശിവശക്തി വാഴ്ക, 3 മൂത്തി വാഴ്കക,
4 വേദം വാഴ്ക, 5 പഞ്ചാക്ഷരം വാഴ്ക,
6 ആധാരം വാഴ്ക, 7 ആഴ്ച വാഴ്ക,
8 വസുക്കൾ വാഴ്ക, 9 ഗ്രഹങ്ങൾ വാഴ്ക,
10 ദിക്ക വാഴ്ക, 11 രുദ്രന്മാർ വാഴ്ക,
12 ആദിത്യ ചന്ദ്രന്മാരും വാഴ്ക,
13 മുനിപ്പേര വാഴ്ക, 14 ലോകം വാഴ്ക,
15 പക്കം വാഴ്ക, 16 കാമാരിമാർ വാഴ്ക,
17 ഭൂപതിമാർ വാഴ്ക, 18 അപസ്മാരം വാഴ്ക,
21 തപം വാഴ്ക, 27 നാള വാഴ്ക,
32 മുല്ലപ്പന്തൽ വാഴ്ക, 42 അനന്തശയനം വാഴ്ക
51 അക്ഷരം വാഴ്ക, 64 ഗ്രാമം വാഴ്ക,
72 യോഗപീഠം വാഴ്ക, 84 കലാജ്ഞാനം വാഴ്ക,
96 മഹാവ്യാധി വാഴ്ക, 108 പ്രതിഷ്ഠ വാഴ്ക,
ആയിരത്തെട്ട അരേരക്കാസ്ഥാനം വാഴ്ക,
മുപ്പത്തിമുക്കോടി ദേവകളും വാഴ്ക,
അറുപത്താറായിരം കോടി അസുരവീരന്മാരും വാഴ്ക,

കല്ലടിക്കോടൻ മലഭാരം വാഴ്ക, മലഭാരത്തിന്റെ എടത്തുപുറത്തുനിൽക്കുന്ന എളമ്പുലാവും വാഴക, അടിയിൽമുത്തിക്കളം വാഴക, ഉത്തമത്തിൽ കല്ലൂർ കാട്ടുമാടം സമ്പ്രദായം വാഴക, അധമത്തിൽ പത്തുകാറാനാനൂറ് കുട്ടിച്ചാത്തന്മാരും വാഴക, വാഴക പോയുക്കളെ.

പരിചോടുപന്തലിട്ട് പാലതൻകൊമ്പുനാട്ടി വിളക്കോടു ഗണപതിയും ധൂപവും ദീപവും നാക്കിലയും പൂക്കിലയും വെച്ചു, പണവും നിണവും വെച്ച്, നാഴിനിറച്ചും കോഴിയറുത്തും വെച്ച് ഭക്ത്യാഞ്ഞാൻ വിളിക്കുമ്പോൾ അന്നേരം അവക്ക് അ

പ്പുതോന്നി വായുതോന്നി മോഹനംതോന്നി സ്തംഭനംതോന്നി ആകാശംതോന്നി ബ്രഹ്മംതോന്നി ദുര്യോധനാദികളും പഞ്ചപാണ്ഡവന്മാരുംകൂടി പണ്ടു യുദ്ധമുണ്ടായകാലത്ത് കൊലപ്പെട്ടോരുഭൂതപ്രേതപിശാചുക്കളെ നിങ്ങൾ തോണിയിൽനിന്നും തുറയിൽനിന്നും മുക്കൂട്ടത്തിൽനിന്നും കുത്തിക്കഴിച്ചോരു കുളത്തിൽനിന്നും വെട്ടിപ്പൂട്ടത്തോരുഅരയാലികൽനിന്നും കാട്ടിൽനിന്നും തോട്ടിൽനിന്നും ശ്മശാനത്തിങ്കൽനിന്നും വധഭൂമിയിൽനിന്നും പരിഹാരനിലത്തുനിന്നും കണ്ടു പേടിച്ചുകൊള്ളൊല്ലേ.

ഏക്കീട്ടെ മെക്കീട്ടെ ഒക്കീട്ടെകിട്ടെ എന്നിങ്ങിനെയുള്ളോരുക്കുട്ടദേവതമാരെ നിങ്ങൾക്കൊത്തൊരു പാതിരപതിനെട്ടാം നാഴികക്ക് മധുവും മാംസവും വച്ചു എാച്ചിയും തന്നാൽ ഇതിനെ സാദ്ധ്യം വരുത്തികൊള്ളേണമെന്നപ്പാ മുത്തപ്പാപാരമ്പരെ സമ്പ്രദായെ വാഞ്ഞ്.

ഇനി അടിയത്തിൻെറ ഉണ്ണിത്തമ്പുരാൻ നെടിയോരു അടിത്തുകലിൻെറ നാലുതലക്കലും നടക്കം, നന്നാലുചെമ്പും കാച്ചിലുംകെട്ടി തിരുവടിയിൽനിന്നു തൊട്ടുതിരുമുടിയോളവും തിരുമുടിയിൽനിന്നു തൊട്ടു തിരുവടിയോളവും മൂന്നുപ്രാവശ്യം ഉഴിഞ്ഞ് അടിയത്തിൻെറ വെലിക്കളത്തിലെക്കാമ്മാറ് എറിഞ്ഞുകൊണ്ടാലും.

പതുക്കനെ തുപ്പി, തൃക്കണ്ണുമിഴിച്ച്, തൃക്കാൽകടഞ്ഞ്, തൃപ്പുട്ടർകട്ടിത്തമ്പുരാനെക്കൊണ്ടു തൃക്കൈളുത്തുവിളക്കം പിടിപ്പിച്ച് പിന്നോക്കം തിരിഞ്ഞുനോക്കാതെ തൃപ്പള്ളിയറയിലേക്കാമ്മാറ് എഴുന്നള്ളി തൃപ്പള്ളിയറയുടെ വാതിൽ ഠെ ഠെ എന്ന് അടക്കുന്ന ശബ്ദം അടിയത്തിൻെറ പരിഹാരനിലത്തുകേട്ടിട്ടുവേണം അടിയത്തിനു പരിഹാരനിലത്തു നിന്നു വിടകൊള്ളാൻ. അങ്ങിനെയത്രെ അടിയങ്ങളുടെ സമ്പ്രദായം. വാഞ്ഞ്.

അഷ്ടപദി

(കൈകൊട്ടിക്കളിപ്പാട്ട്)

അഷ്ടമപ്പൃത്തം

സിന്ദുവാരമെയെന്നപോലെ
നിന്ദിക്കുന്നവൾ ചന്ദനത്തെയും
ചന്ദ്രരശ്മികൾ തട്ടുമപ്പോൾ
ഖിന്നയാകുന്നു ധൈൎയ്യം വിട്ടവൾ
ചന്ദനാചലവാതത്തെയും
സൎപ്പസംഗമമുണ്ടാകകൊണ്ട്
കെല്പേറു വിഷമെന്നോൎക്കുന്നു;
നന്നെ ദൈന്യമുണ്ടിന്നു രാധക്ക്
നന്ദനന്ദന! നിൻവിരഹെ
കഷ്ടമിന്നവൾ തൻ ഹൃദയത്തിൽ
ചാട്ടം ചേൎക്കുന്നു വെള്ളമുള്ള
താമരയില കൊണ്ടു നന്നായി
കാമസുന്ദര! കാരുണ്യാബ്ധേ!
ഏററമുള്ളോരു കാമബാണങ്ങ
ളേൽക്കുമന്നേരം നിന്റെ റദേഹെ
പററുമെന്നവളോൎക്കയാലെന്നു
മററുള്ളോൎക്കൊക്കെ തോന്നും വണ്ണം.
നന്നെ ദൈ—
പുഷ്പശയ്യയെ നന്നായിത്തീൎത്തു
കെല്പില്ലാതെ കിടക്കുന്നവൾ
ഉല്പലാക്ഷ നിന്നാലിംഗനത്തെ
വാഞ്ഛയോടെ ലഭിപ്പാനായി
കാമബാണശയനമായുള്ള

കാമിതവ്രതദീക്ഷപോലെ.
നന്നെടൈ—
ചന്ദ്രനേർമുഖികണ്ണുനീർകണ്ടാൽ
നന്ദനന്ദനകഷ്ടംകഷ്ടം!
ചാരുവാംചന്ദ്രമണ്ഡലത്തിങ്കൽ
ക്രൂരരാഹുതൻദന്തമെററു
ചോരുന്നസുധയെന്നുമാനസേ
ചേരുംകാണുന്നലോകർക്കെല്ലാം.
നന്നെടൈ—
കാമസുന്ദര!നിന്നുടലാരും
കാണാതെയുള്ളനേരത്തിങ്കൽ
നല്ലകസ്തൂരികൊണ്ടെഴുതുന്നു
മല്ലീസായകനെന്നബുദ്ധ്യാ
ചട്ടററമാവിൻമൊട്ടുകയ്യിലും
പെട്ടന്നുതാഴെമത്സ്യത്തേയും
നന്ദനന്ദന!പിന്നെയുംപിന്നെയും
വന്ദിക്കുന്നവൾകഷ്ടം!കഷ്ടം!!
നന്നെടൈ—
എല്ലാ നേരവുംനിന്നുടെരാധ
ചൊല്ലുന്നിങ്ങിനെലക്ഷ്മീകാന്ത!
നിൻെറകാക്കൽഞാൻവീണീടുന്നഹോ
നീയുപേക്ഷിക്കകൊണ്ടിന്നയ്യോ
പീയൂഷകാന്തിമാനാകിയചന്ദ്രനും
പെയ്യുന്നഗ്നിയെയെൻശരീരെ
മാനസത്തിലുറക്കിടാത്തനിന്നെ
ധ്യാനംകൊണ്ടവൾമുന്നിലാക്കി,
ദീനവാക്കുകൾചൊല്ലുന്നുപിന്നെ
മാനമോടെചിരിച്ചിടുന്നു.
ഖേദിക്കുന്നവൾപിന്നെയപ്പോഴെ

രോദിക്കുന്നു ടനപ്പോൾത്തന്നെ
അങ്ങോട്ടിങ്ങോട്ടുംസഞ്ചരിക്കുന്നു
മങ്ങാതെസുഖിക്കുന്നുടനെ.
നന്നെദൈ —
ശ്രീമാനാം ജയദേവനാലുക്തം
കാമിനിരാധതൻസഖിയാൽ
ചൊല്ലപ്പെട്ടോരുഗാനമിന്നിദം
ചൊല്ലീടുന്നോർക്കുംകേൾക്കുന്നോർക്കും
നല്ലനല്ലനാടകമാക്കീടുന്നോർക്കും
നല്ലതുവരുംമേൽക്കുമേലിൽ

പാനപ്പാട്ടുപോലെ

പങ്കജേക്ഷണ!നിന്റെവിരഹത്താൽ
മങ്കമാർമണിയാളായരാധയും
സങ്കടത്താൽ മെലിഞ്ഞുദിനേദിനേ;
നിങ്കഴലാണെ സത്യംപറയുന്നു;
നൽക്കുചങ്ങളിൽചേർത്തുദുഃഖങ്ങളെ
പോക്കീടുന്നൊരുഹാരത്തെത്തന്നെയും
മയ്ക്കണ്ണിമണിതന്മനതാരതി–
ലോർക്കുന്നുവലുതായചുമടെന്നു
മെച്ചമാംപനിനീരിൽകുഴച്ചുഞാൻ
തേച്ചീടുന്നവൾമേനിയിൽചന്ദനം
ഉൾക്കാമ്പിങ്കൽഭയത്തോടുകൂടവെ
നോക്കീടുന്നവളപ്പോൾവിഷംപോലെ
കററവാർകുഴലാൾമണിയണ്ണമാ–
മേററവുംദീർഘശ്വാസത്തെചെയ്യുന്നു
മുററുംകാമാഗ്നിയെവഹിക്കുന്നൊന്നു
മററുള്ളോർക്കൊക്കതോന്നുന്നുകാണുമ്പോൾ

കൃഷ്ണാ! നിന്തിരുവടി കാണ്മാനതി
തൃഷ്ണയോടെല്ലാദിക്കിലും നോക്കുന്നു
മുററും കണ്ണുനീരിററിററു വീഴുന്നു
മററുള്ളോർക്കുള്ളിൽ തോന്നുന്നതിങ്ങിനെ
നാളത്തോടങ്ങു വേർപെട്ട നാളീക
ജാലം നല്ല ജലത്തോടു കൂടവെ
നാളീകേക്ഷണ! ദിക്കിങ്കൽ
മേളത്തോടെ വിതറുന്നൊന്നിങ്ങിനെ.
പങ്കജേക്ഷണ—

നാളീകേക്ഷണ താപം കളവാനാ-
യാളിമാർ ഞങ്ങൾ നന്നായ് വിരിക്കുന്ന
മേളമേറുന്നോരു പല്ലവതല്പത്തെ
കാളുമഗ്നിയെപ്പോലെ നിനയ്ക്കുന്നു.
പങ്കജേക്ഷണ—

കാമസുന്ദര! ദുഃഖം സഹിയാഞ്ഞു
കാമിനിമണി തന്റെ കവിൾത്തടം
കൈത്തലം കൊണ്ടു താങ്ങീട്ടിരിക്കുന്ന-
തോർത്തു കാണുമ്പോളിങ്ങിനെ തോന്നീടും
സന്ധ്യയിങ്കലെ ബാലശശാങ്കനെ
ബന്ധുരാംഗി വഹിക്കുന്നൊന്നിങ്ങിനെ
പങ്കജേക്ഷണ—

തൃഷ്ണയോടവളെല്ലാ സമയത്തും
"കൃഷ്ണ കൃഷ്ണ"യെന്നേററം ജപിക്കുന്നു,
ഞററമില്ലാതെയുള്ള വിരഹത്താ-
ലററകാലമടുത്തെന്നതു പോലെ.
പങ്കജേക്ഷണ—

ശ്രീകൃഷ്ണൻ തന്റെ തൃക്കാൽക്കലർപ്പിതം
ശ്രീജയദേവവർണ്ണിതമിങ്ങിനെ
ചൊല്ലീടുന്ന ജനങ്ങൾക്കു മേൽക്കുമേൽ
നല്ലതു വരുമില്ലൊരു സംശയം.

നവമവൃത്തം

മധുരമൊഴിയെന്നപോലെ

മമസഖിഹേരാധികെകേട്ടാലുംനീ
മധുരിപുതാൻനിൻെറവിരഹത്തിങ്കൽ
അളവറുതിയില്ലാത്തസന്താപത്താൽ
കളിപറകല്ലേററംതളരുന്നയ്യോ.
മലയമരുത്താംഗജൻതന്നെതൻെറ
ചുമലിലെടുത്തിങ്ങുവരുന്നനേരം
വിരഹിഹൃദയത്തെപിളൎന്നീടുവാൻ
വിരവൊടുപൂങ്കൂട്ടംവിരിയുമപ്പോൾ.
മമസഖി—
ശിശിരമയൂഖൻതൻെറരശ്മിയാലെ
ശിവശിവദേഹത്തെദഹിക്കുന്നപ്പോൾ
മരണമടുത്തീടുന്നനേരത്തിങ്കൽ
വരുമൊരുദുഃഖങ്ങളെപ്രാപിക്കുന്നു
മദനശരമേൽക്കുന്നനേരത്തിങ്കൽ.
മതിവദനെ!ദുഃഖങ്ങൾചൊല്ലീടുന്നു
പ്രകൃതിഗുണമേറുന്നകൃഷ്ണൻകാമ
വികൃതികളെചെയ്യുന്നകഷ്ടമിപ്പോൾ.
മമസഖി—
ഭ്രമരചയംശബ്ദിക്കുന്നേരംനിൻെറ
രമണനഹോപൊത്തുന്നുകൎണ്ണംരണ്ടും
വിരഹത്തീയിൽമാനസെവൎദ്ധിക്കുമ്പോൾ
പെരുകുമഹൊവേദനരാത്രിതോറും
മമസഖി—
അതിതരതാപംപൂണ്ടുഴന്നീടുന്നു
സതതമഹോശേഷമുപേക്ഷിക്കുന്നു
ധരണിതലെവീണങ്ങുരുണ്ടിടുന്നു

കരുണയോടെനിന്നെവിളിച്ചീടുന്നു
മമസഖി—
സുകൃതമതുമൂലംകവിയായഞാൻ
സുഭഗതമോ!കൃഷ്ണ!നിൻലീലകളെ
നിനവിനൊടുചൊല്ലുന്നുനിന്മനസ്സിൽ
കനിവൊടുമെൻമുമ്പിൽപ്രകാശിച്ചാലും

കൊണ്ടൽവേണിപോലെ

കേളിക്കേററംസുഖതരമായു-
മാളികൂടാതെപോകാമെന്നു
മേളമാണ്ടോരുനല്ലകാററുള്ള
കാളിന്ദീതീരെകാനനത്തിൽ
കേളീവൈദഗ്ദ്ധ്യമേറുന്നകൃഷ്ണൻ
കേണുതന്നെവസിച്ചീടുന്നു.
ഗോപിമാർകുചമർദ്ദനശീലം
ഗോവിന്ദകരങ്ങൾക്കേറീടുന്നു.
കാമമോഹനരൂപനായീടും
കാർമ്മുകിൽവർണ്ണൻകൃഷ്ണൻതന്നെ
കാമിനിമണിനിസ്തുലസുന്ദരി-
ച്ചാമയംതീർത്തുവാണുകൊൾക
താമസിക്കരുതൊട്ടുമെസഖി!
താമരസാക്ഷി!രാധികെ!നീ
നിൻെറപേരോടുകൂടിയുംരാധെ!
നിൻസങ്കേതത്തോടുംകൂടി
മന്ദമാംവർണ്ണംവേണുനാളത്താ
നന്ദനന്ദനനൂതുന്നിപ്പോൾ.
മാനിനീമണെ!നിൻെറദേഹത്തെ

മാരുതൻതൊട്ടമെന്നോർത്തിട്ടു
മാനിച്ചീടുന്നരേണുജാലത്തെ
മാനിയായുള്ളകൃഷ്ണനിപ്പോഠം
പത്രികഠംപറന്നീടുമപ്പൊഴും
പത്രജാലമിളകുമ്പോഴും
പത്രിവാഹനൻനീവരുന്നെന്നു
ചിത്തേയോത്തുപരിഭ്രമത്താൽ
പുഷ്പശയ്യയെയുണ്ടാക്കിടുന്നു
ഉഠംപ്പൂവിൽഭയത്തോടുംകൂടെ
ഉല്പലേക്ഷണെ!നിൻവരുംവഴി
ചിൽപുമാൻനോക്കുന്നേറമിപ്പോഠം
ബാലികെ!സഖിശബ്ദശീലമാ-
യ്ക്കേളിതന്നിലിടുന്നകാലും
മേലുള്ളനൂപുരംത്യജിച്ചാലും
രാധേപോയാലുംകൂരിരുട്ടുള്ള
മാധവൻവാഴുംവള്ളിക്കെട്ടിൽ
നീലമായുള്ളനൽപ്പുതപ്പിനാൽ
ചാലവെമേനിമൂടിയാലും.

മേള —

വെള്ളപ്പക്ഷിസമൂഹത്താൽശോഭ-
യുള്ളമേഘത്തിൻമിന്നൽപോലെ
മുത്തുമാലയണിഞ്ഞശോഭയാൽ
ചിത്രമാംതിരുമാറുതന്നിൽ
സ്വർണ്ണശൈലാഭകലന്നൊരുരാധെ
വർണ്ണനീയസുകൃതത്താലെ
ഉണ്ടാകുന്നവിപരീതരതി-
കൊണ്ടുശോഭിക്കവേണ്ടതിപ്പോഠം.

മേള —

സാരസേക്ഷണേ!വസ്ത്രത്തോടുമാ-

ചാരുവാമരഞ്ഞാണിനൊടും
വേർപെട്ടമറവോടുകൂടാതെ
ചാർവ്വംഗി!നിൻജഘനദേശം
വിഷ്ടകാരണമായ്വിളങ്ങീടും
ഹാടകകുംഭമെന്നപോലെ.
പല്ലവതല്പംതന്നിൽചേൎത്തിട്ടു-
ല്ലസിച്ചാലുംക്രീഡയാലെ.

മേള —

കൊണ്ടൽവൎണ്ണനഭിമാനിയല്ലൊ
കണ്ടാലുംരാത്രിപോരുന്നല്ലൊ
കണ്ടിവാർകുഴലിപരിഭ്രമം
കൊണ്ടുഞാൻചൊന്നവാക്കിനെന്നീ
ചെയ്താലുംമുകിൽവൎണ്ണൻതന്നുടെ
ചേതോവാഞ്ഛിതംസാധിപ്പിക്ക.

മേള —

കൃഷ്ണഭക്തനാംശ്രീജയദേവൻ
കൃഷ്ണഗാഥയെചൊല്ലുന്നിപ്പോൾ
സന്തോഷാധീനമാനസനായ്
ഹന്തകാരുണ്യശീലനായ്
പുണ്യകാമ്യനായുള്ളകൃഷ്ണനെ
പുണ്യവാന്മാരേ!സേവിച്ചാലും.

മററുള്ള ഗോപിമാരെന്നപോലെ

മററുള്ളഗോപിമാർതന്നധരത്തെ
തെററന്നുപാനവുംചെയ്തുവാഴുന്ന
പോററിയാംനിന്നെയാമാനിനിരാധ
ചുററുമെകാണുന്നദിക്കുകൾതോറും
എല്ലാൎക്കുംരക്ഷിതാവാകിയനാഥ!

മല്ലാരെ! സങ്കടമേറുകമൂലം
ഭാസുരഗാത്രിയാളാകിയരാധ
വാസഗൃഹത്തിങ്കൽതളരുന്നയ്യോ!
നിന്നുടെസന്നിധിതന്നിൽവരുവാൻ
മൂന്നുനാലഞ്ചടിസഞ്ചരിക്കുന്നു.
അന്നേരംതെററന്നുകാലുകൾരണ്ടും
ഖിന്നതപൂണ്ടപ്പോൾവീണീടുന്നയ്യോ!
എല്ലാക്കും —
തളിരുകൾതാമരവള്ളികൾകൊണ്ടും
വളകളുണ്ടാക്കിയണിഞ്ഞുകൊണ്ട്
കളിയല്ലെനിൻക്രീഡാചാതുര്യത്താൽ
കളവാണി ജീവനെരക്ഷിക്കുന്നു;
പിന്നെയുംപിന്നെയുമാഭരണത്തെ
തന്നംഗിനോക്കുന്നു ലീലകളോടെ.
നന്ദജൻഞാനെന്നുമാനസംതന്നിൽ
നന്നായിശീലനംചെയ്തീടുന്നയ്യോ!
എന്നുടെഗോവിന്ദനെന്തുവരാത്തു?
എന്നുടെഗോവിന്ദനെന്തുവരാത്തു?
എന്നുപറയുന്നുപിന്നേയുംപിന്നേയും
എന്നോടുരാധികവേദനയോടും
കാർമേഘതുല്യമാംഅന്ധകാരത്തെ
കാർകുഴലാളവൾകാണുന്നനേരം
കാർമുകിൽവർണ്ണൻനീവന്നുവെന്നോർത്തു
കാമിനിയാശ്ലേഷംചെയ്തീടുന്നേരം
സമ്മോദത്തോടവൾചുംബനത്തേയും
അംബുജലോചന! ചെയ്തീടുന്നയ്യോ!
സ്വാമിൻഭവാനിഹതാമസിക്കുമ്പോൾ
കാമിനിലജ്ജയാശ്ശേർപിരിഞ്ഞപ്പോൾ
ആമയവാക്കുകൾചൊല്ലീടുന്നേരം

ആമയംപൂണ്ടേററംകരയുന്നയ്യോ!
ഭാസുരഗാത്രനാംനിന്നെനിനച്ച്
വാസകസജ്ജയായ്ത്താണിട്ടന്നിപ്പോൾ
ശ്രീജയദേവനാൽവർണ്ണിതഗാനം
ശ്രീകൃഷ്ണൻതന്നുടെ ലീലകൾകേൾപ്പാൻ
ആശയുള്ളൊരുജനങ്ങൾക്കെല്ലാം
ആനന്ദമുണ്ടാകുമെന്നിതിനത്ഥം.

കൈതൊഴാം എന്നപോലെ.

ആരെഞാൻശരണംപ്രാപിപ്പു;ചൊന്നൊരു
നേരത്തിങ്കലുംവന്നില്ലെല്ലോകൃഷ്ണൻ!
(കഷ്ടം!ഹാ!വിധെ!കഷ്ടംഹാ!)
തുല്യതയില്ലാതെയുള്ള
നല്ലോരുസൌന്ദര്യമത്തും,
തരുണഭാവവുംനശിച്ചു;വഞ്ചന,
തരുണിയാംവയസ്യചെയ്തുശിവശിവ!
ആരെഞാൻ—
രാജീവാക്ഷനസാരേണരാത്രിയാനം
ശീലിച്ചുഞാൻമധുരാധിപീരാ!
വിരവിലെൻെറമാറതിൽമദന-
ബാണകീലകംതറച്ചുബത!
ആരെഞാൻ—
മൃത്യുതന്നെനല്ലുമമ
ചിത്രയുംപിഴച്ചുകുറി-
അറിവതിന്നുപോലുമരുതു;സങ്കട-
മറുതിയില്ല;സംഭ്രമല്ലമേവിരഹം
(കഷ്ടം ഹാവിധെകഷ്ടംഹാ!)

കേശവാ, വിരഹാഗ്നിയെ
കേവലംധരിക്കമൂലം.
വളകളിന്നുതളകിന്നുനല്ലോരു
ജളതചേക്കമതിനുനാസ്തിസംശയം.
ആരെഞാൻ—

എന്നെപ്പീഡിപ്പിക്കുന്നിഹ
നന്നായിവരാത്രിവാസന്തികി
ഒരുവളിന്നുസുകൃതമേറെയുള്ളവൾ
ഹരിയോടൊത്തുസുഖമോടൊത്തുക്രീഡതി.
ആരെഞാൻ—

എത്രയുംകുസുമമൃദ
ഗാത്രിയാകുമെൻറഹൃദയെ
കഠിനമായമദനലീലകാരണ
മാദിതുടങ്ങികുസുമമാല!
(ഇന്നിഹ!കഷ്ടംഹാവിധെകഷ്ടംഹാ!)
ആററുവഞ്ചിയെപ്പോലുംഞാൻ
ചെററുമോക്കാതിരിക്കുന്നു,
കരുണയില്ലദയിതനിന്നുചേതസി
സ്മരണയില്ലപൊറുതിയില്ലസങ്കടം!
ആരെഞാൻ—

ശ്രീകൃഷ്ണൻറഭക്തനാകും
ശ്രീജയദേവൻറഗാനം
രമണിയായതരുണിപോലെചേതസി
രമണമായിവരണമംബുജേക്ഷണ!
ആരെഞാൻ —

— ഹ്ഹഹ—

ഹരിശ്ചന്ദ്രചരിതം

കിളിപ്പാട്ട്.

നാരദൻവന്നതുകണ്ടോരുഭൂപവരൻ
സാദരംകൂപ്പിസ്തുതിച്ചുചൊല്ലീടിനാൻ.
'ഖിന്നനായുള്ളമെഖിന്നതകണ്ടിട്ടു
ധന്യൻവിധാതാവയക്കയോചെയ്തതേ.'
അപ്പോൾമുനിവരൻചൊന്നാൻനൃപനോടായ്
"ഇപ്പോൾവിധാതാവയച്ചുവന്നേനഹം.
നിന്നുടെദുഃഖങ്ങളൊക്കെക്കളെവതി
നെന്നുടെതാതൻനിയോഗിക്കകാരണ-
മിന്നുതവാന്തികേവന്നേനറികെടോ.
ഇന്നുനശിച്ചുനിൻസന്താപരാശികൾ
എന്നാൽഭവാനുടെസങ്കടംചൊല്ലുക."
എന്നുമഹീസുരൻചൊന്നോരുനേരത്തു
മന്നവൻചൊന്നാനവനോടുസാമ്പ്രതം.
വന്നമഹീപരെകണ്ടിതോനീബുധ
കണ്ടിവർകേശിയെകൊണ്ടുപോയീടുവാൻ.
എന്നാൽഹരിശ്ചന്ദ്രമന്നനുഞാൻമമ
കന്യകയെകൊടുത്തിടുന്നതെങ്ങിനേ?
എന്നാലതിനെന്തുചെയ്യേണ്ടുഞാനെന്നു
നന്നായരുൾചെയ്കധന്യശീല!ഭവാൻ.
ഇത്തരംഭൂപൻറെവാക്കുകൾകേട്ടപ്പോ-
ളുത്തരംനാരദൻസത്വരംചൊല്ലിനാൻ.
എന്നാലതിന്നുണ്ടുപായംമഹീപതെ!
തന്നീടുവേനൊരുമാല്യംവിരവിൽഞാൻ.
രാജസഭയിൽവരിപ്പതിനായ്ക്കൊണ്ടു

രാജീവലോചനചൊല്ലുംദേശാന്തരേ.
മാല്യംകരത്തിൽകൊടുക്കമെയാപ്പിതം
മാമകമാകിയവാക്കംപാകനീ.
സത്യമുള്ളോരുപുരുഷൻപതിയാക
സത്യമുള്ളോരുതരുണിഞാനെങ്കിലോ
എന്നുപറഞ്ഞുസഭയിലെറികിലോ
ചെന്നുപതിക്കുംഹരിശ്ചന്ദ്രകണ്ഠത്തിൽ.
അന്യനില്ലാസത്യമുള്ളവനസ്സഭ
തന്നിലെന്നുള്ളതുംധന്യാധരിക്കനീ.
എന്നുപറഞ്ഞൊരുമാലയുംനൽകിനാൻ
ധന്യൻവിപഞ്ചിയുംതാഡിച്ചുപോയിനാൻ.
അന്യേദ്യുരാവിലെരാജചൂഡാമണി
കന്യകതന്നെവിളിച്ചുവരുത്തിനാൻ.
നല്ലാരിൽമാലികെ!ബാലികെനിന്നുടെ
കല്യാണമുണ്ടിന്നുതന്നെധരിക്കനീ.
എല്ലാവരുംവന്നിരിക്കുംസഭയിൽനീ
ചൊല്ലുകനല്ലൊരുവാണികളിത്തരം.
“വല്ലായ്മചൊല്ലാതിരിക്കുന്നവൻമമ
വല്ലഭനാകേണമെന്നുണ്ടൊരാശമേ.
അല്ലാതെയില്ലാനമുക്കൊരുവാഞ്ഛിതം.”
ചൊല്ലിയിടംമാലനല്ലസഭയിങ്കൽ
മെല്ലവെവീശിയെറിഞ്ഞിതെന്നാകിലോ
നല്ലഹരിശ്ചന്ദ്രനല്ലാതെമറ്റൊരു
വല്ലഭനില്ലാനിനക്കെന്നുനാരദൻ
ചൊല്ലീടുമൌഢ്യംമുല്ലമാലക്കു:ഭ-
മല്ലാക്ഷി!നാരദൻതന്നതെന്നോർക്കനീ.
കാന്തകണ്ണിയോടാദരാൽവാടിടം
ഭൂവരൻചൊല്ലിസ്സഭാന്തരേപോയിനാൻ.
ഭൂപതിവൃന്ദങ്ങളോടുചൊല്ലീടിനാ-

നാവിർഭവിക്കേണമെല്ലാവരുംസഭ-
സ്സാരംഭമായിതുനല്ലസ്വയംബരം.
ആരെന്നുകല്പിച്ചതില്ലാപതിയവൾ-
ക്കാരെങ്കിലുംദൈവമേകനെകല്പിക്കും.
കല്യാണപ്പന്തലിലെല്ലാവരുംദ്രുതം
മെല്ലവെവന്നുവസിച്ചുകൊണ്ടീടുക.
ഇല്ലവളുംപിന്നെആശയില്ലാരെയും
വല്ലഭനായിവരിച്ചിട്ടുമുന്നമെ.
എന്നുമഗധൻപറഞ്ഞതുകേൾക്കയാൽ
ചെന്നുമണിപ്പന്തൽപുക്കിതെല്ലാവരും
നാലഞ്ചുതോഴിമാരോടുമൊരുമിച്ചു
ചാലെപുറപ്പെട്ടുപാലൊലിവാണിയും.
മാലകരത്തിലെടുത്തുപിടിച്ചവൾ
നാലുദിക്കിങ്കൽനയനംകൊടുക്കയും;
ചന്ദ്രമതിസഭതന്നിൽവരുന്നേരം
ചന്ദ്രനുദിച്ചെന്നുചൊല്ലുന്നിതെല്ലാരും.
രാജവൃന്ദങ്ങൾകൃശോദരിതന്നുടെ
വ്യാജഹീനംവപുഃകണ്ടൊരുനേരത്തു
മാരശരങ്ങൾതറച്ചുപൊറായ്കയാൽ
പൊരായ്കകാട്ടിയതെന്തുചൊല്ലാവതും.
തൊണ്ണനെടുത്തുകടിച്ചാനൊരുനൃപൻ,
കണ്ണെഴുതിശരംകൊണ്ടുമറേറവനും
എണ്ണക്കുടംതലതന്നിൽവെച്ചഞ്ജസാ
എണ്ണാതെതുള്ളിത്തുടങ്ങിയപരനും.
പൊണ്ണനൊരുത്തനവിടന്നെഴുന്നേററു
തിണ്ണനുചാടിമറിഞ്ഞുവീണീടിനാൻ.
വെള്ളിക്കരണ്ടിമിടിച്ചുപൊടിച്ചേകൻ
പള്ളയിലിട്ടുനിറച്ചുതുടങ്ങിനാൻ.
കണ്ണാടിതല്ലിയുടച്ചങ്ങൊരുനൃപൻ

കണ്ണുകൾകാണാഞ്ഞുവായിലാക്കീടിനാൻ.
ഇങ്ങിനെഭൂവരന്മാർചെയ്തുമേവുമ്പോൾ
അംഗനമാർമണിവന്നങ്ങുകംപൂക്ക
സർവ്വജനങ്ങളുംകേൾക്കമാറുച്ചത്തിൽ
ഉർവ്വിപാലവരപുത്രിചൊല്ലീടിനാൾ.
നല്ലൊരുസത്യവുംധൈര്യവീര്യങ്ങളും
നല്ലഗുണങ്ങളുമുള്ളൊരുപൂരുഷൻ
വല്ലഭനാകേണമില്ലൊരുസംശയം
മല്ലാരിനാഥൻകടാക്ഷംഭവിക്കമേ.
എന്നുപറഞ്ഞവൾമുല്ലമാലാസഭ-
തന്നിൽവീശിമുനിയർപ്പിതംകല്പിച്ചു.
മാലാചുഴന്നുതിരിഞ്ഞുവരുന്നേരം
ചാലെയെല്ലാവരുംതൻഗളംപൊക്കിനാർ.
എന്റെകഴുത്തിലെന്നെന്റെകഴുത്തിലെ-
ന്നെന്റെകഴുത്തിലെന്നാക്കിനാർഭൂപരും.
ധീരൻഹരിശ്ചന്ദ്രവീരൻവസിക്കുന്ന
നേരെകിഴപ്പോട്ടുപോന്നുമാല്യന്തദാ.
എല്ലാവരുമന്നുകണ്ടുനിൽക്കെനൃപൻ
കണ്ഠേപതിച്ചുകരുക്കത്തിമാലയും.
അപ്പോൾമഗധനൃപൻചെന്നുഭൂപനെ
ക്ഷിപ്രമെതിരേറ്റുകൊണ്ടുപോന്നീടിനാൻ.
മെല്ലെവസിഷ്ഠധൌമ്യാദികളൊക്കവെ
പുല്ലുംസമിധയുമെല്ലാംവരുത്തിനാർ.
എല്ലാവരുമങ്ങുകണ്ടുനിൽക്കെത്തന്നെ
കല്യാണഘോഷങ്ങളെല്ലാംകഴിച്ചിതേ.
മറ്റുള്ളഭൂവരന്മാരുംപുറപ്പെട്ടു
തെറ്റെന്നുതങ്ങടെരാജ്യത്തിനായ്ക്കൊണ്ടു
ക്ഷോണിപാലന്മാർഗമിക്കുന്നനേരത്തു
ശോണവസ്ത്രാദിധനങ്ങളുംമാഗധൻ

വേണ്ടുംപ്രകാരംകൊടുത്തയച്ചീടിനാൻ.
കണ്ടിവാർകേശിയെക്കണ്ടുള്ളതാപവും
മിണ്ടാതെപോയിനിജാലയംപുക്കവർ.
സൂൎയ്യവംശാധിപനാകുംനരവരൻ
തേരിൽകരേറിനാൻഭാൎയ്യയോടൊന്നിച്ചു
അപ്പോൾമഗധമഹീപതിസ്ത്രീധന-
മെപ്പേരുമങ്ങുകൊടുത്തയച്ചീടിനാൻ.
ആനതേർകാലാൾകുതിരപടകളും
യാനങ്ങളുംനൽകിസൂൎയ്യവംശേശനു.
തോഷിച്ചുപോയങ്ങയോദ്ധ്യയെപ്രാപിച്ചു
ശേഷിച്ചകാൎയ്യങ്ങളൊക്കെകഴിച്ചവർ
പോഷിച്ചുദമ്പതിമാരതിസൌഖ്യമാ-
യാരാമഹൎമ്മ്യാന്തരേകളിയാടീടിനാർ.
ചന്ദ്രനുചന്ദ്രികഎന്നപോലെഹരി-
ശ്ചന്ദ്രനുചന്ദ്രമതിയോടുചേൎന്നതും
ഇന്ദിരാവല്ലഭനിന്ദിരാദേവിയോ-
ടൊന്നിച്ചുവാണുസുഖിക്കുന്നപോലെയും
കന്ദൎപ്പവൈരികൃതേകതരംഗിരി-
നന്ദിനിയോടുരമിക്കുംകണക്കിലും
സുന്ദരസുന്ദരിമാരൊത്തുസന്തതം
നന്ദിച്ചുകൊണ്ടുരമിക്കുംദശാന്തരെ
ചന്ദ്രനുകൌമുദിശോഭിച്ചതുപോലെ
ചന്ദ്രമതിക്കുംപ്രകാശിച്ചുകൌമുദി.
നാളിൽദിനേദിനേവൎദ്ധിച്ചുഗൎഭവും,
ആളിമാരുംമുദാചൊല്ലിത്തുടങ്ങിനാർ.
ലാളിച്ചതുകൊണ്ടുവേണ്ടുന്നകാൎയ്യങ്ങൾ
കേളിയോടെചെയ്തുരാജചൂഡാമണി.
പത്തുമാസംപൂനരൊത്തോരുനേരത്തു
മത്തേഭഗാമിനിപെറ്റുസുതനേയും

അററമില്ലാതെധനംകൊടുത്തുനൃപൻ
കട്ടകിടാവിന്റെവാൎത്തചൊന്നോക്കടൻ.
ചന്ദ്രപ്രഭമായഛത്രവുംചാമരം
രണ്ടുംനൃപതിക്കശേഷമാസ്ഥാനായി.
അന്ന്യധനങ്ങളശേഷംകൊടുത്തിതു
ധന്ന്യൻസുതോല്പത്തികേട്ടോരുനേരത്തു
ജാതകൎമ്മംപിന്നെനാമകരണവും
ആമോദമോടെകഴിച്ചുമഹീപതി.
ശോണിതാക്ഷൻപുനരെന്നുള്ളനാമവും
ക്ഷോണീതലത്തിങ്കൽനീളെപരന്നിതേ.
പുത്രനുംഭാൎയ്യയുംരാജാവുമൊന്നിച്ചു
പൃത്ഥ്വിയുംപാലിച്ചിരുന്നുകൃതാൎത്ഥരായ്.
ഇന്നതിൻശേഷംവിശേഷമോതിടുവാ-
നന്ന്യേദ്യുഃരാചിലെപ്പൊന്നുകിളിപ്പെണ്ണും.
ചൊല്ലിപ്പറഞ്ഞുമറഞ്ഞോരുനേരത്തു
നല്ലഹരിപദംസേവിച്ചുഭൂസുര-
നല്ലലുംതീൎന്നുസുഖമാൎന്ന്വസിച്ചുടൻ
മല്ലാരിനാമങ്ങളുച്ചരിച്ചിട്ടവൻ
സത്യവാന്മാൎക്കഗ്രണനാമെന്നുരച്ചവ-
നുദ്യോഗമോടേവസിച്ചുദിവാനിശം.

ഹരിഃ

ഇതി ശ്രീഹരിശ്ചന്ദ്രോപാഖ്യാനവിസ്താരെ
പ്രഥമപാദം സമാപ്തം.

ശ്രീഗുരവേ നമഃ.

സംഗമേശന്മാരാരാതെമ്മംഗലോപദപങ്കജ
സംഗമുണ്ടാകവാനായിസംഗതിനക്കുകൂഹരേ.

ശുഭമസ്തു ശുഭം.

ഹരിഃ.

തത്തേവരികസമീപത്തുബാലികെ
പുത്തൻമൊഴികൾപറകവിരവോടെ.
ധാരണാബുദ്ധിയും ചാരുവാക്യങ്ങളും
പാരമായുള്ളകഥാസാരഗ്രാഹ്യവും
ശാരികേഭവാക്കുമ്പോൾനിന്നോളമാക്കുമേ
പാരിടത്തിങ്കൽപറവാനുമില്ലടൊ.
പാരാതെഭൂമൌഹരിശ്ചന്ദ്രമന്നൻെറ
നേരാംകഥാശേഷമിന്നിയുംചൊൽകനീ.
സത്യമായുള്ളതുകേൾക്കുന്നനേരത്തു
ചിത്തംകളുക്കുന്നുസത്യംവദാമ്യഹം.
ഇത്തരംവേത്രപുരത്തിൽജനിച്ചൊരു
പൃത്ഥ്വീദേവൻതൻെറവാക്കുകൾകേട്ടപ്പോൾ
ചിത്തംതെളിഞ്ഞുകിളിയുംപറഞ്ഞിതു
ഉത്തമാകേട്ടാലുമിക്കഥാശേഷവും
ഭൂമൌഹരിശ്ചന്ദ്രഭൂപതിതന്നുടെ
ഭാമിനിയോടൊത്തുവാഴുംദശാന്തരേ;
മാമുനിവൃന്ദംസനകാദിനാൽവരും
വ്യാസൻവസിഷ്ഠനഗസ്ത്യൻപുലോമജൻ
അശ്വിനിദേവകൾവിശ്വാമിത്രന്മാരും
ഒക്കയൊരുമിച്ചുദേവസഭാന്തരേ;
വെക്കംപ്രവേശിച്ചുസൌഖ്യമാസ്ഥിച്ചു.
നാരദമാമുനിചൊന്നാനതുനേര-
മോരോവിശേഷങ്ങൾപാരിടസൌഖ്യങ്ങൾ
വൃന്ദാരകാധീശ!കേൾക്കജഗത്തിങ്ക-
ലിന്നുള്ളമന്നരിൽമുമ്പൻഹരിശ്ചന്ദ്രൻ
നല്ലവസിഷ്ഠൻെറ ശിഷ്യൻധരാപുരി
എല്ലാംവിശേഷേണരക്ഷിച്ചുവാഴുന്നു.
നല്ലസുതനുംരമണിയുമുണ്ടായി

എല്ലാംസുഖമവനെന്നെപായാവൂ.
എന്തൊരുപുണ്യംപുരാ,ചെയ്തവനെന്നു
ചിന്തിക്കിലന്തരംഗേധരിച്ചീലഞാൻ.
ഇത്തരമിന്ദ്രനോടാശുമുനിവരൻ
സത്വരംചൊന്നതുകേട്ടുവസിഷ്ഠനും
ഇത്ഥംമരുത്വാൻെറചിത്തെഗ്രഹിപ്പിച്ചു
സത്യശീലൻനൃപനന്നുള്ളവാർത്തകൾ.
എന്നുടെശിഷ്യൻെറസത്യംജഗത്തുക-
ളെല്ലാംജയിക്കുന്നതിന്നുംഹരേവിഭോ.
ബ്രഹ്മപ്രപഞ്ചേപൊളിപറയാത്തവ-
നിന്നിവനെന്നിയെമറ്റാരുമില്ലെടോ.
ഇത്ഥംവസിഷ്ഠൻപറയുന്നനേരത്തു
എത്രയുംകോപിച്ചുമാമുനിസത്തമൻ.
വിശ്വാമിത്രനുംപുനരുത്ഥാനംചെയ്തുസഭാ-
മദ്ധ്യത്തിൽനിന്നുപുനരിത്ഥമഞ്ജുരചെയ്തു. (ക)
സത്യവാനാകുംഹരിശ്ചന്ദ്രനെന്നുള്ള
മിത്ഥ്യ(ാ)വാദംകേട്ടുക്രുദ്ധനായേനഹം.
വല്ലതുംചൊല്ലുംവസിഷ്ഠനെന്നുള്ളൊരു
ചൊല്ലുള്ളവനിവനിന്നാധരിക്കനീ.
സ്വർല്ലോകനാഥനതുകേട്ടുചൊല്ലിനാൻ
വല്ലാതെകോപിക്കരുതുഭവാൻമുനേ!
സാകേതഭൂപതിസത്യവാനെന്നതു
ഞാനുംധരിച്ചിരിക്കുന്നു,മഹാമുനേ.
നമ്മുടെഭാഗംഹവിർഭാഗമിന്നെടോ
ചെമ്മേദിനേദിനേനാംചെന്നുവാങ്ങുന്നു
സത്യധർമ്മങ്ങളുംചെയ്തുവസിക്കുന്നു
നിത്യമാസാകേതഭൂപതിനിർണ്ണയം.

(ക) ഈ രണ്ടു വരികൾ കാട്ടംഉള്ളലിൽപെട്ട അദ്ധകേകം വൃത്തത്തിലാണ് എഴുതപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്.

മിഥ്യ(ാ)വാദംപറകില്ലാനൃപനെന്നു
സത്യവാനായവസിഷ്ഠൻപറഞ്ഞതി-
ന്നെത്രയുമുള്ളതെന്നിങ്ങുമതംവിഭോ.
ദൈത്യാരിസമ്മതനാകുംമൂഢാമുനേ.
ഇത്ഥംവസിഷ്ഠന്റെവാക്കുകൾകേട്ടപ്പോൾ
ക്രുദ്ധനായോരുനൃപമുനിസത്തമൻ
സത്യവാനെന്നുപറയുംനൃപാലനു
സത്യംപിഴപ്പിപ്പനേഷഞാൻകേവലം.
നല്ലോരസത്യമവൻപറഞ്ഞില്ലെങ്കി-
ലൊന്നുണ്ടുചൊല്ലുന്നുനല്ലവാദംമഹേ.
മദ്യകുംഭംധരിച്ചാശ്ശുഖരഗളെ
സദ്യോവരുന്നുണ്ടുമുണ്ഡവേഷേണഞാൻ.
ചൊല്ലിഅസത്യമതെന്നുവരികിലൊ
നല്ലവസിഷ്ഠനുംചെയ്യണമീദൃശം.
ഇങ്ങിനെചൊന്നതുകേട്ടുവസിഷ്ഠനും
അങ്ങിനെതന്നെയതെന്നുറച്ചെയ്തിതെ.
അപ്പോൾസനകാദിനാൽവരുംചൊല്ലിനാർ
ശില്പംവിചിത്രംവിചാരിച്ചുകാണുമ്പോൾ
അല്പംവിചാരംകുറഞ്ഞതെന്തിങ്ങിനെ
സൽപുമാന്മാരായനിങ്ങൾക്കിരുവർക്കും?
അന്യഥാലുള്ളവൻതന്നുടെകാര്യത്തി-
നിന്നതുനിങ്ങൾപ്രതിജ്ഞചെയ്തീടുന്നു.
മറ്റൊരുത്തൻപുനരിന്നതുചെയ്യുമെ-
ന്നോററംപ്രതിജ്ഞകൾചെയ്യരുതാരുമെ.
ഇന്നവന്റെമനംഇന്നവണ്ണമെന്നു
അന്യൻപറകിൽപിടിയാതവനവൻ.
മറ്റൊരുത്തന്റെമനസ്സിനെവഞ്ചിച്ചു
തെറ്റെന്നുഞാനിതുചെയ്തുകൊള്ളാമെന്നും
ഉററംനടിച്ചുപറയുന്നവനുമ-

ങ്ങേററംപിടിയാതവൻ, ധാമമണ്ഡലേ.
തണ്ടാരിൽമാതുകണവനുംബ്രഹ്മാവും
വണ്ടാർകുഴൽമണിപാൎവ്വതീകാന്തനും
രണ്ടില്ലപക്ഷമൊരുത്തന്റെമാനസം
കണ്ടറിയാതെധരിക്കുന്നതില്ലിവർ.
എന്നിരിക്കേയിതുനിങ്ങളിരുവരും
ഖിന്നതകൂടാതെപോന്നാത്യത്ഭുതം.
എല്ലാമറിഞ്ഞുകൊണ്ടീടുകനാംമേലി-
ലെന്നുപറഞ്ഞവർപോന്നവിടുന്നുടൻ.
എല്ലാവരുംപോന്നനേരത്തുമാമുനി
നല്ലവിശ്വാമിത്രനാശുചിന്തിച്ചിദം.
സത്യവാനാകുംഹരിശ്ചന്ദ്രനെക്കൊണ്ടു
സത്യഹീനംപറയിക്കുന്നതെങ്ങിനെ
നിത്യമെന്നുള്ളതുമില്ലാമനസ്സിൽമേ
എത്തുവാനുംപണിയുണ്ടതുനിൎണ്ണയം.
എങ്കിലുംവേലചെയ്കാശുചതിക്കാഞ്ഞി-
ലെങ്കൽപതിതാവുംസംഭവിച്ചീടുമേ.
എന്നുനിനച്ചുമുനീന്ദ്രൻകപടങ്ങ-
ളൊന്നുരണ്ടല്ലവൻ തന്നോടുചെയ്തതും.
ഓരോദിനംമുനിഓരോരുവസ്തുക്കൾ
നേരുകേടായവനെക്കൊണ്ടുചൊല്ലിപ്പാൻ
ചാലെമറിഞ്ഞുനിന്നാശുപണിചെയ്തു.
നേരുകേടാനൃപൻചൊല്ലാഞ്ഞുദുഃഖിച്ചു
എന്തുവേണ്ടെന്നതറിയാഞ്ഞുമാമുനി
സന്താപവാരിധൌമഗ്നനായീടിനാൻ.
എന്നാലിനിയെന്തുവേണ്ടു ഞാനഹോ
ചെന്നിരന്നീടുകഭൂപതിതന്നോടു്
യാഗാൎത്ഥമായിധനമിരംവിധേ
രാജചൂഡാമണിനൽകുമശങ്കിതം

പിന്നെയവനെയങ്ങേല്പിച്ചപോരിക
തന്നധനങ്ങളതും പിന്നെവൈകാതെ
ചെന്നുനശിപ്പിക്കയും വേണമങ്ങുഞാ-
നെന്നുധരിക്കരുതാശൂന്യപവരൻ.
പിന്നെയവനുടെരാജ്യവും ദ്രവ്യവും
അന്യമായുള്ളൊരുവസ്തുക്കൾ സർവ്വവും
ഒന്നൊഴിയാതെനശിപ്പിച്ചതിനുടൻ
നന്നായ്പണിചെയ്തുകൊള്ളുവനേഷഞാൻ.
അപ്പോളസത്യമവൻപറയു,മെങ്കി-
ലപ്പോൾമമഹിതം വന്നുകൂടും ദൃഢം.

(തുടരും)

ഭഗവദ്ദൂത്.

ശീതങ്കൻ തുള്ളൽ.

"വേടനായുള്ളൊരുമാടമ്പിയും തന്റെ
നാടുവെടിഞ്ഞാശു കാടുവാണിടുമോ?
പാടവമുള്ളവരോടുകൂടീട്ടുമ-
ങ്ങാടൽകൂടാതവൻനാടുമേടിക്കുമേ.
നാട്ടിന്നവകാശമില്ലാത്തകൂട്ടവും
വെട്ടിപ്പിടിക്കുന്നുപെട്ടന്നുരാജ്യവും,
ഒട്ടുമിന്നാവകവട്ടങ്ങളൊന്നുമേ
കൂടുന്നതുമില്ലകൂട്ടീട്ടുമില്ലഞാൻ,
ചെയ്തപരാധങ്ങളൊക്കെക്ഷമിച്ചിടാം
ജാതമാം ദുഃഖങ്ങളൊക്കെസഹിച്ചിടാം

ചേതസ്സിൽ വൈരം വെടിഞ്ഞു നാം തങ്ങളിൽ
ചേർന്നുവസിക്കണമെന്നെനിക്കാഗ്രഹം.
നാം തമ്മിലിപ്പോൾ പിണക്കം തുടങ്ങിയാൽ
നാഗരവാസികൾക്കാകമനർത്ഥവും,
നായ്പൂച്ച തമ്മിൽക്കടിപെട്ട കാരണാൽ
നാഗരെച്ചട്ടിനശിച്ച കണക്കിനെ
യുദ്ധകോലാഹലം വേണമെന്നില്ലകേ-
ളർദ്ധമീഭൂമിതന്നാലും മതിയഹോ!
ചിത്തതാരിങ്കലതിന്നുമടിയെങ്കി-
ലിത്ഥമായാലുമെ കുണ്ഠിതമില്ലടോ.
അഞ്ചുപേർ ഞങ്ങൾക്കിരുന്നു പൊറുക്കുവാൻ
അഞ്ചു ദേശങ്ങൾ തരേണം നമുക്കെടോ.
അഞ്ചില്ല ദേശമി, നാഞ്ചില്ലമെങ്കിലും
ചാഞ്ചല്യമില്ലടോ നെഞ്ചകത്തൊട്ടുമേ.
അഞ്ചില്ലമില്ലിപ്പോളഞ്ചുപേർക്കുംകൂടി
അഞ്ചാതൊരില്ലം കൊടുക്കാമതെങ്കിലും
കിഞ്ചനാപോലും വിഷാദം നമുക്കിപ്പോൾ
നെഞ്ചകത്തില്ലതും വേണ്ടവോളം മതി.”
ഇത്തരമെല്ലാം പറഞ്ഞു നിയോഗിച്ചു
സത്യപരായണനാകിയ ധർമ്മജൻ
ഉത്തരമിന്നതിനേതാനുമുണ്ടെങ്കിൽ
സത്വരമായതും ചെന്നു ചൊല്ലീടാം.
കുന്തീകുമാരന്റെ സന്ദേശമിങ്ങിനെ
ചെന്താമരേക്ഷണൻ ചൊല്ലുന്നനേരത്തു
സത്തമന്മാരായ ഭീഷ്മാദികൾക്കുള്ളിൽ
സന്തോഷമുണ്ടായിവന്നു പോലെത്രയും.
അംഗാധിരാജനും ഗാന്ധാരരാജനും
തുംഗപ്രമോദം വളർക്കും കണക്കിനെ
മംഗലമൂർത്തിയാം ദേവനോടേവംള-

ജംഗധ്വജൻതാനുമുത്തരംചൊല്ലിനാൻ:—
ദുർമ്മോഹമൊന്നുംഭുടങ്ങേണ്ടയീവക
നമ്മുടെനേരെഫലിക്കില്ലതെല്ലുമേ.
സോമവംശേശ്വരനായസുയോധനൻ
നാമെന്നറിഞ്ഞുപറകനീമാധവാ.
പാലുംപഴങ്ങളുംതൈരുമിരക്കുന്ന.
പോലെവലുതായരാജ്യങ്ങൾയാചിച്ച്
ചാലെവരുത്തുവാനാഗ്രഹിച്ചാലതു
നീലവിലോചനാ!കയ്ക്കലായീടുമോ?
കേട്ടാലുമിപ്പൊഴീനാട്ടിന്നവകാശ
മൊട്ടുമപ്പാണ്ഡവപ്പട്ടികൾക്കില്ലടോ.
ദുഷ്ടരായീടുമക്കൂട്ടരെയിന്നുഞാൻ
പെട്ടെന്നുനമ്മുടെനാട്ടിൽനിന്നൊക്കയും
ആട്ടിപ്പുറത്താക്കികാട്ടിലയച്ചതി-
നൊട്ടുമേസാഹസമക്കൂട്ടത്തിലല്ലടോ.
കഷ്ടംശിവശിവ!ചോട്ടകൾപണ്ടഹോ
കാട്ടിയഗോഷ്ഠികൾകേട്ടാൽസഹിക്കുമോ?
കൂട്ടംപിരിഞ്ഞവർകാട്ടിൽനടക്കുമ്പോൾ
കാട്ടാളരെപ്പോലെനാട്ടാർജനിപ്പിച്ച
കൂട്ടങ്ങളിന്നിപ്പോൾകാട്ടിൽകിടക്കുന്ന-
തൊട്ടുംവിചാരിക്കിൽകഷ്ടമല്ലേതുമേ.
വെട്ടിപ്പിടിക്കേണ്ടനാട്ടിൽപ്രഭുത്വങ്ങൾ
കൊട്ടകാട്ടിട്ടിരന്നീടിനാൽകിട്ടുമോ.
പൊട്ടത്വമെന്തെടോപട്ടാങ്ങുവാക്കിനാൽ
പാട്ടിലാക്കീടുവാൻകൂട്ടാക്കയില്ലഞാൻ
കഷ്ടംഭവാനുടെകുററമല്ലിന്നിപ്പോൾ.
അഷ്ടിക്കുപോലുംവകയുമില്ലാഞ്ഞിട്ടും
കഷ്ടമങ്ങൊട്ടൊട്ടുതട്ടിപ്പറിച്ചിട്ടും
കാട്ടിലിരുന്നിട്ടുമൊട്ടുമിരന്നിട്ടും

മാടുമേച്ചിട്ടുംനടക്കുംനിനക്കുണ്ടോ
നാടുവാഴികടെജാതിമൎയ്യാദകൾ.
മാടമ്പിമാരുടെവാൎത്തപോലുമറി-
ഞ്ഞീടുവാനിന്നിപ്പോളൈത്രയുംദുൎഘടം.
മിക്കതുമിന്നിപ്പോളച്ഛൻറരാജ്യങ്ങൾ
മക്കൾക്കടക്കിടാംസന്ദേഹമില്ലടോ.
അൎക്കപുത്രാനിലശക്രാദിരാജ്യങ്ങൾ
കയ്ക്കലാക്കീടുവാൻവെക്കംഗമിക്കുവിൻ.
ഏറപ്പറഞ്ഞിട്ടുകാൎയ്യമെന്തിന്നിപ്പോൾ
പൌരവന്മാരോടുചേരില്ലഞാനെടോ.
വീരരെന്നാകിലോപോരിലണഞ്ഞവർ
പാരാതെരാജ്യവുംമേടിച്ചടങ്ങിടും.
ഇച്ചെപ്പടിവിദ്യയൊന്നുംഫലിക്കില്ല
യാചിപ്പനെങ്കിലുംപാണ്ഡവന്മാൎക്കിന്നു
സൂചിപ്പഴുതിന്നുപോലുമീരാജ്യമാ-
നീചപ്പുഴക്കൾക്കുനൽകില്ലനിൎണ്ണയം.
ദുൎയ്യോധനൻതൻറവാക്കുകളിങ്ങിനെ
മൎയ്യാദവിട്ടാശുകേട്ടോരുഗോപാല-
വൎയ്യനുംകോപിച്ചുപാണ്ഡവന്മാരുടെ
വീൎയ്യങ്ങളോരോന്നുവൎണ്ണിച്ചുചൊല്ലിനാൻ.
ഭൂമിപാലാധമാ!നിൻറമനോരഥം
താമസംകൂടാതെസാധിക്കുമിന്നിപ്പോൾ;
ഭീമപരാക്രമിയാകിയനമ്മുടെ
ഭീമനുംജീവിച്ചിരിപ്പില്ലയെങ്കിലും
അൎജ്ജുനൻതൻറപരാക്രമമോൎക്കനീ.
പ്രാജ്യങ്ങളായുള്ളബാണങ്ങൾകൊണ്ടവൻ
പൂജിക്കുമന്നേരമപ്പാണ്ഡവന്മാൎക്കു
രാജ്യാവകാശവുംതാനെഭവിച്ചിടും.
പാണ്ഡവൻതൻറപരാക്രമംപാൎക്കിലോ

പാണ്ഡിത്യമില്ലാത്തവൻ ഫണീന്ദ്രനും.
ഖാണ്ഡവമാകിയ കാനനം പണ്ടുഹി-
രണ്യരേതസ്സിനു നൽകുന്ന നേരത്തു
യുദ്ധത്തിനായ്ത്തന്നെയെത്തു വരുന്നോരു
വൃത്രാരിപാർത്ഥന്റെ ചാപഘോഷം കേട്ടു
ഉച്ചൈശ്രവസ്സായി വന്നു ഭവിക്കയാൽ
വൃദ്ധശ്രവസ്സായിതിന്നും പുരന്ദരൻ
കിശലയങ്ങൾ പണ്ടു കൈരാതമൂർത്തിയാം-
യീശന്റെ കേശാദിപാദവും പാദാദി
കേശവുമസ്ത്രുവിൽ കൊണ്ടടിച്ചപ്പോഴം-
ക്കേശപാശസ്ഥരാം ഗംഗയും ചന്ദ്രനും
അക്കീശവാഹന്റെ തല്ലുകൊണ്ടേറ്റവും
ആകാശമാർഗ്ഗത്തു ചാടിമണ്ടീടിനാർ;
നാകേശവാഹിനിക്കന്നുമുതൽക്കഹോ
ആകാശഗംഗയെന്നുണ്ടായി നാമവും.
പീയൂഷഭാനുവി,ന്നത്താഡനം കൊണ്ടു
മെയ്യും മുറിഞ്ഞു ചികിത്സിച്ചുണക്കിനാൻ.
അയ്യോ ശിവശിവ! ചന്ദ്രനിന്നാവ്രണം
പൊയ്യല്ല പാരം കളങ്കമായ്ത്തീർന്നതേ.
സ്ഥാണുവേചൻതന്റെ കയ്യിലിരിക്കുന്നോ-
രേണക്കിടാവും ഭയപ്പെട്ടു മണ്ടിനാൻ.
ക്ഷീണം കലർന്നു നടക്കുന്നതു കണ്ടു
ചേണാർന്ന കാരുണ്യശാലിയാം ചന്ദ്രനും
പ്രാണവിശ്വാസമായ്ത്തങ്ങളിലെത്രയും,
ഏണോരവസ്ഥയും പേടിച്ചു മണ്ടുന്ന
പ്രാണിരക്ഷാഗുണപ്രാപ്തിയും ചിന്തിച്ചു
പാണിതലം കൊണ്ടെടുത്തു മടിത്തട്ടിൽ
പ്രീണനം ചെയ്തു വസിപ്പിക്ക കാരണാൽ
ഏണാങ്കനെന്നുള്ള പേരും ഭവിച്ചതേ.

ക്രീഡാകിരാതനാം ദേവനെയിങ്ങിനെ
താഡിച്ചു താഡിച്ചു പാശുപതാസ്ത്രവും
മേടിച്ച വീരനാമർജ്ജുനൻ നിങ്ങളെ-
പ്പാടേ ചതിച്ചാശു നിർദ്ദയം കാടതിൽ-
ച്ചാടിച്ച കശ്മലന്മാരായ നിങ്ങളെ-
പ്പേടിച്ചടങ്ങില്ല, എന്നല്ല സംഗരെ
ചാടിച്ചു നിങ്ങളെ കാലപുരം തന്നിൽ
ഓടിച്ചു രാജ്യവും മേടിച്ചടങ്ങുമേ.
ഊർജ്ജസ്വിയായൊരു ഗന്ധർവ്വനും പണ്ടു
രജ്ജുക്കൾകൊണ്ടാശു ബന്ധിച്ചു നിന്നെയും
തർജ്ജനം ചെയ്തു തിരിച്ചു പോകുന്നനാൾ
അർജ്ജുനനല്ലയോ മോചിച്ചു നിന്നെയും.
എന്തിനിതെല്ലാം പറയുന്നു നമ്മുടെ
കുന്തികുമാരകർ തന്നോടെതിർക്കുവാൻ
കണ്ണാ, ഭവാനും മതിയാകയില്ലെന്നു
ഖണ്ഡിച്ചു ചൊല്ലിടാം ദണ്ഡമില്ലേതുമേ.
ആപത്തൊഴിഞ്ഞു വസിക്കേണമെങ്കിലോ
കോപത്തൊടർജ്ജുനൻ പാശുപതാസ്ത്രവും
ചാപത്തിലാക്കിടും മുമ്പിലവനുടെ
ആപത്തു ചെന്നങ്ങു താണു പിടിക്കേണം.
കന്യകാപുത്രന്റെ പുത്രന്റെ പുത്രനാം
ഇന്നു ഭവാനുമവക്കും നിനക്കിലോ
ഇന്ദുവംശാവകാശത്തിനിന്നല്പവും
തോന്നീല ഭേദം നമുക്കു സുയോധനാ!
വിഷ്ടപനാഥന്റെ വാക്കുകളിങ്ങിനെ
കേട്ടു സുയോധനൻ കോപിച്ചു കണ്ണുകൾ
വട്ടമുരുട്ടി, പകത്തി സ്വഭാവങ്ങൾ
നിഷ്ഠുരവാക്കുകളോരോന്നു ചൊല്ലിനാൻ
പണ്ടൊരു മാമുനിശാപത്തിനാലതി-

കുണ്ഠതപ്പൂണ്ടുവനത്തിലുഴലുന്ന
പാണ്ഡുവിനെചതിച്ചെത്രയുംഗൂഢമായ്
കണ്ണതിൽകണ്ടജനങ്ങളോടൊന്നിച്ച
തണ്ടാർശരോത്സവമാടിപ്പലവിധം
ഉണ്ടായിവന്നോരുകുന്തീകുമാരരെ
പാണ്ഡിത്യമേറുന്നപാണ്ഡുസുതരിവർ
പാണ്ഡുസുതരിവരെന്നുവൃഥാവിലെ
കർണ്ണാമൃതവാക്കവർണ്ണിച്ചതെന്തഹോ.
* കുണ്ഡരല്ലേഅവർപാർത്തുകാണുകഭവാൻ;
തിണ്ണമവർപിന്നെപാഞ്ചാലിയെന്നൊരു
പെണ്ണിന്റെപാണിപിടിച്ചതുമത്ഭുതം.
കണ്ണുകൊണ്ടൊന്നവൾനോക്കുന്നനേരത്തു
പൊണ്ണത്തടിയരുമഞ്ചുമയങ്ങുന്നു.
ഷണ്ഡരാകുമവർതമ്മിലീറാത്തതു
പെണ്ണിന്റെപാണ്ഡിത്യമെന്നുധരിക്കണം.
വിഷ്ടപത്തിലിനിയൊരുള്ളനമ്മുടെ
ഇഷ്ടത്തിനൊത്തോരുഭൃത്യനെന്നോർക്കുമ്പോൾ
കട്ടനടക്കുന്നനിസ്സ്വംപത്തുക്കളെ
കൂട്ടുകൂടീഅതിന്നെത്രയുമത്ഭുതം.
അക്കൂട്ടമിന്നിപ്പൊളൊക്കയുമൊന്നിച്ച
ചിക്കനെനമ്മുടെചൊൽക്കൊണ്ടരാജ്യവും
കയ്ക്കലാക്കീടുവാൻതക്കത്തിലെത്തിയാൽ
ഇക്കുരുവീരർകൊടുക്കില്ലനിർണ്ണയം.
ചിത്തപ്രമോദംകലർന്നുമുകുന്ദനോ-
ടിത്ഥംമദിച്ചുപറയുന്നതന്നുടെ
പുത്രനോടെത്രയുംചിത്തഭയംപൂണ്ടു
വൃദ്ധൻധൃതരാഷ്ട്രരിത്തരംചൊല്ലിനാൻ. —

* കുണ്ഡൻ = ഭർത്താവു ജീവിച്ചിരിക്കെ ജാരനുണ്ടായ മകൻ.

മട്ടുമാറി.

“ഉണ്ണീമകനേസുയോധനനിയ്യെന്തീ
വണ്ണംതുടങ്ങുന്നതുച്ചാശിസാമ്പ്രതം.
പുണ്ഡരീകാക്ഷൻറവാക്കുകൾകേൾക്കുവാൻ
ദണ്ഡമെന്തയ്യോനിനക്കുകുമാരകാ.
അംഭോജലോചനനാകുംമുകുന്ദൻറ
കണ്ണുകൾരണ്ടുംകലങ്ങുന്നതിൻമുമ്പെ
പാണ്ഡവന്മാൎക്കിന്നുപാതിനാടുംനിജ
ദണ്ഡവുംപാതികൊടുക്കമടിയാതെ.
കൎണ്ണജപൻദുൎന്നയാൎണ്ണോധിതന്നിലെ
കൎണ്ണധാരനിവൻകൎണ്ണൻമഹാശഠൻ,
വൎണ്ണിക്കുംവാക്കുകളാകൎണ്ണനംചെയ്വാൻ
കൎണ്ണംകൊടുക്കൊല്ലഎന്നോമലുണ്ണിയെ,
കൎണ്ണാദിദുൎമ്മന്ത്രവാദങ്ങൾകൊണ്ടതി
പൂൎണ്ണമായ്വന്നോരുദുൎമ്മോഹരോഗത്തെ
കണ്ണൻറകാരുണ്യമാകുംകഷായത്തെ
കണ്ണടച്ചിട്ടുംകുടിച്ചുമാറേണമേ.”

മട്ടുമാറി.

“പെരുകുംതാപമോടേവമുരയ്ക്കുന്നജനകാദി
ഗുരുക്കന്മാരുടെവാക്കുനിരക്കുന്നമൊഴിയവൻ
ധരിച്ചീലകുഴിയതിൽപതിക്കാറായ്ക്കിടക്കുന്ന
മുത്തുക്കന്മാരിവരെന്തുതനിക്കുതാൻമതിയാകും.
ഇനിക്കിപ്പോൾഗ്ഗുണദോഷംധരിപ്പിക്കെന്നതുമെന്നു
മനക്കാമ്പിലുദിച്ചോരുനിനക്കേടുനിറഞ്ഞാശു
മതിക്കുന്നരസത്തോടെതെരെന്നുതിരിഞ്ഞാശു
ഒരിക്കലേകടാക്ഷിച്ചുകുലുക്കമെന്നിയെവാണാൽ
തരക്കേടുവരുംകാലംഗുരുക്കന്മാരുടെവാക്കു
കുരുക്കില്ലെന്നതുപാഴിൽപാക്കെസിദ്ധമല്ലയോ”.

മട്ടമാറി.

ദുർമ്മന്ത്രികളായ ദുശ്ശാസനാദികൾ
ദുർമ്മദനാകിയ ദുര്യോധനൻതന്റെ
ചെമ്മേസമീപത്തുചെന്നവനിങ്ങനെ
തമ്മിലോരോന്നുപറഞ്ഞുതുടങ്ങിനാൻ.
ദുർമ്മതിയാകുന്നദൂതൻപറയുന്ന
നിർമ്മരിയാദങ്ങൾ കേട്ടുകനപ്പിച്ചു
നമ്മുടെജ്യേഷ്ഠനിന്നേതുംകുലുങ്ങാതെ
ചുമ്മാതിരുന്നതിന്നാഹന്തഎന്തഹോ.
കാർമുകിൽവർണ്ണൻപറയുന്നവാക്കുകൾ
നിർമ്മരിയാദമല്ലെന്നുനിനക്കയോ
ദുർമ്മർഷണാനീയനങ്ങാത്തതുമെന്തു
നമ്മുടെജ്യേഷ്ഠനിൽക്കൂറുകുറഞ്ഞിതോ.
ഗ്രീഷ്മാർക്കനെപ്പോലെ ഊഷ്മതയേറുന്ന
ഭീഷ്മാദികൾക്കിന്നുകൂറില്ലതെല്ലുമേ.
ആഹന്തനമ്മുടെചോറുതിന്നെത്രയും
ദേഹസംരക്ഷണംചെയ്തുപലവിധം
ദ്രോഹംപറഞ്ഞുനടക്കുന്നകള്ളരെ
സംഹരിച്ചീടുവാൻസന്ദേഹമെന്തെടോ.
കണ്ണൻപറയുന്നവാക്കുകൾകേട്ടപ്പോൾ
കർണ്ണാഭവാനുംഭയപ്പെട്ടുപോയിതോ.
പാണ്ഡുതനയരെപ്പോരിൽതടുക്കുവാൻ
ദണ്ഡമിന്നെന്തെടൊപാർത്തുകാണുകഭവാൻ
കശ്മലന്മാരുടെകാശ്മല്യമൊക്കയും
ആശുഅടക്കുവാൻവിശ്വത്തിലെത്രയും
വിശ്രുതനായോരുവിശ്വവസുസമൻ
ദുശ്ശാസനൻമതിവിശ്വസിച്ചീടുനീ.
പാഞ്ചാലിതന്നുടെചേലാഞ്ചലംപണ്ടു
ചഞ്ചലംകൂടാതെചെന്നഴിച്ചവ-

രഞ്ചുപേർനില്ക്കുവേതാഡിച്ചുപോന്നുഞാൻ.
ചാഞ്ചല്യമില്ലെടോകമ്മത്തിനൊന്നുമേ.
ദൂതനുചേരാത്തവാക്കുകളോരോന്നു
ചേതോവിഷാദംവെടിഞ്ഞിങ്ങുവന്നുര-
ചെയ്യോരുധൂത്തനാംദൂതനെബന്ധനം
ചെയ്യാശുകാരാഗൃഹത്തിലാക്കീടണം.

മട്ടുമാറി.

നടപ്പിൻനല്ലപാശങ്ങ-
ളെടുപ്പിൻകള്ളകൾനന്നായ്
കടിപ്പിൻമെല്ലവെചെന്ന-
ങ്ങടുപ്പിൻപള്ളയിൽനാലു
കൊടുപ്പിൻകള്ളനെകെട്ടി
എടുപ്പിൻ,കാരയിൽകൊണ്ട-
ങ്ങടപ്പിൻതാമസമെന്യേ.

മട്ടുമാറി.

ഇത്ഥംപലർകൂടിമന്ത്രിച്ചുമന്ത്രിച്ചു
യുദ്ധത്തിനുള്ളോരുവട്ടംതുടങ്ങിനാർ.
വദ്ധിച്ചകോപത്തോടേറ്റുപുറപ്പെട്ടു
സത്വരംമീശവിറപ്പിച്ചിതുചിലർ.
വില്ലുവലിച്ചുകുലച്ചുതുടങ്ങിനാർ
പല്ലുകടിച്ചുചൊടിച്ചുതുടങ്ങിനാർ
മെല്ലന്നൊരുമല്ലനേററംകയത്താശു
നല്ലൊരുവാളുംപരിശയുംകൈക്കൊണ്ടു
ചാടിത്തൊഴുതൊന്നുപിമ്പുമറിഞ്ഞുടൻ
മോടിയിൽതാണുനിന്നിങ്ങിനെ തന്നുടെ
പാടവമോരോന്നുകാട്ടുവാൻനാലഞ്ചു
ചോടുകൾവെച്ചുമലച്ചുനിന്നീടിനാൻ.
പെട്ടന്നുകന്തമെടുത്തോരുവീരനും
വട്ടത്തിലൊന്നങ്ങുചാടിത്തൊഴുതവൻ

മേല്പോട്ടെറിഞ്ഞാശു പട്ടംതിരിഞ്ഞങ്ങു
കീഴ്പോട്ടുനോക്കിപ്പിടിച്ചുനിന്നീടിനാൻ.
ആനപ്പടകളുംതേരുംകുതിരയും
സേനാപതികളുംതത്തിത്തകൃത്തുകൊ-
ണ്ടന്യോന്യമാൎത്തുവിളിച്ചുപറഞ്ഞുമ-
ഞ്ഞാനന്ദമോടെപറന്നുതുടങ്ങിനാർ.
എന്തിനായിട്ടുനാമെല്ലാവരുമിന്നു
ചന്തത്തിലായുധംകൈക്കൊണ്ടുചെല്ലുവാൻ
നമ്മുടെതമ്പുരാൻകല്പിച്ചുവെന്നാളു
തോമകുരുപ്പച്ചതാനുംധരിച്ചിതോ?
'കേട്ടിലയോചേട്ടകള്ളനാംകൃഷ്ണനെ
പെട്ടന്നുകെട്ടുവാനാണെന്നുകേട്ടുഞാൻ.'
'കഷ്ടമിന്നെന്തുപിഴച്ചുപിടിച്ചങ്ങു-
കെട്ടുവാനായവൻകട്ടിതോവല്ലതും!
മോഷണത്തിന്നുവിരുതുണ്ടവനെന്നു,
ദോഷംപറകല്ല, കേൾപ്പുണ്ടുഞാനെടോ.
പണ്ടിവൻപാലുംപഴങ്ങളുംവെണ്ണയും
കണ്ടപെണ്ണുങ്ങടെക്കുറയുംമോഷ്ടിക്ക
കൊണ്ടൊരുഗോപാലികോപിച്ചുപാശങ്ങൾ
കൊണ്ടങ്ങുലൂഖലത്തോടുബന്ധിച്ചുപോൽ.
കൊള്ളാമവനിന്നുമോഷ്ടിച്ചുവെങ്കിലൊ
പിള്ളയാണെന്നുഞാൻവയ്ക്കില്ലകള്ളന്റെ
പള്ളക്കനാലുചാമുക്കമപ്പോളവൻ
ഉള്ളതിന്നൊക്കയുംതുള്ളിപ്പറയുമെ.'
'കള്ളരെപ്പാടെപിടിച്ചടക്കീടുവാൻ
ഉള്ളോരുകൌശലമേറുംനിനക്കെടോ'.
'ഭള്ളുപറഞ്ഞുഫലിപ്പിക്കയുമല്ല
ഉള്ളതുതന്നെകഥിക്കുന്നുലോകരെ.
മക്കളെത്തല്ലിവളക്കേണമല്ലാതെ

ചൊല്ലേറുണ്ടവാത്സല്യമുൾക്കൊണ്ടുലാളിക്കി-
ലിക്കണ്ട,പമാനമൊക്കയുംപെന്നുഭ-
വിക്കുമെന്നുള്ളതിന്നോക്കുവിൻലോകരെ!'
'കഷ്ടം!ശിവ ശിവദുഷ്ടജനങ്ങളെ!
വിഷ്ടപനാഥനെക്കൊണ്ടുദുഷിക്കൊലാ;
കേവലംഗോപാലബാലകനല്ലിവൻ
ദേവിവസുന്ധരാഭാരംഹരിക്കുവാൻ
ദേവകൾചെന്നങ്ങുണർത്തിക്കകാരണാൽ
ദേവകീപുത്രനായ്വന്നുപിറന്നോരു
ദേവൻമഹാദേവസേവിതൻശ്രീവാസു-
ദേവനിവൻപൂർവ്വദേവദാവാനലൻ
ദുഷ്ടസംഹാരിത്രിവിഷ്ടപനാഥന്റെ
ഇഷ്ടനാംസോദരൻ,സൃഷ്ടിയുംപുഷ്ടിയും
നഷ്ടിയുംനൽകുന്നനാരായണൻപരൻ
വിഷ്ടപനാഥനെന്നോക്കുവിൻമൂഢരേ!'
'വിഷ്ടപനാഥനെന്നാകിലവനിന്നു
മോഷ്ടിക്കയോഗ്യമോ? മോഷ്ടിച്ചതല്ലിവൻ
കാട്ടിലിരിക്കുന്നനല്ലോരുധാർമ്മിക-
ശ്രേഷ്ഠനാംധർമ്മജത്തമ്പുരാൻകല്പിച്ച
വിട്ടോരുകാര്യങ്ങൾകൃഷ്ണനുംവന്നിങ്ങു
പെട്ടന്നുണർത്തിക്കകാരണാൽനമ്മുടെ
ദുഷ്ടതയേറുന്നതമ്പുരാൻകേട്ടതു-
ട്ടൊട്ടുംരസിച്ചീലയെന്നല്ലകൃഷ്ണനെ
കെട്ടുവാനായിട്ടുകല്പിച്ചുപോലെന്നു,
കേട്ടുഞാനിങ്ങതിന്നെത്രയുംകഷ്ടമായ്
വേണ്ടാത്തവാദങ്ങളൊന്നുംതുടങ്ങേണ്ട
ചെണ്ടകൊട്ടീടുമെസന്ദേഹമില്ലേടാ.
കണ്ടതുംകേട്ടതുംമിണ്ടരുതിക്കാല-
മുണ്ടാമനർത്ഥങ്ങളെന്നുബോധിക്കണം.

നാടകംതന്നിലിരിക്കേണമെങ്കിലീ
നാടകമൊന്നുംതുടങ്ങാതിരിക്കണം
കാടകംതന്നിലുംചെന്നുവസിക്കവാൻ
കൂടകയില്ലെന്നുമോൎത്തിടവേണമേ.

തമ്പുരാൻമാരുടെ ചെമ്പിലെച്ചോറത്തു
കമ്പിട്ടിരുന്നാശ്രുകമ്പനിറക്കമ്പോഠം
വെയിലുംമഴകളുമെല്ലാമുപേക്ഷിച്ചു
വേലയെടുക്കണംചൊല്ലുന്നതൊക്കയും.

നല്ലതുംചീത്തയുംചൊല്ലിത്തുടങ്ങിയാൽ
വല്ലാത്തവല്ലന്തിവന്നുഭവിച്ചിടും
വല്ലിയാളുകളു ചൊല്ലുന്നതൊക്കയും
നല്ലതല്ലെന്നുപറയുന്നതാരെടൊ
കല്പിച്ചതൊക്കയുംകേഠക്കണംനോക്കിപ്പോഠം,
ഉപ്പതിന്നുന്നവൻവെള്ളംകുടിക്കുന്നു.

ഇപ്രകാരംപറഞ്ഞോരോഭടന്മാരു
മല്പേതരമാശ്രുതങ്ങടെതങ്ങടെ
കാലപാശങ്ങളെകണ്ടേവമഹിച്ചുടൻ
നീലവലാഹകമൂൎത്തിയെബന്ധിപ്പാൻ
കാലാനിലൻതന്നെതുലാവലിപോലെ
കോലാഹലത്തോടണഞ്ഞുതുടങ്ങിനാർ.

ഇത്തരമുള്ളോരുവൃത്താന്തമൊക്കയും
സത്വരംകണ്ടങ്ങിരിക്കുന്നസാത്യകി
ചിത്തവിഷാദംകലൎന്നാശുവൃഷ്ണി
സത്തമനോടങ്ങുണൎത്തിച്ചുമെല്ലവേ.

ഭാഗവതം ഭാഷ.

പണ്ട് സന്ധ്യോപാസനം ചെയ്യുന്ന കാശ്യപനെക്കണ്ട് കാമാൎത്തയായി ദിതി സംഭോഗത്തെ പ്രാപിച്ചകാലത്ത് അരുളിച്ചെയ്തു കാശ്യപൻ; സന്ധ്യാകാലം കൊടുതായിരിപ്പൊന്ന്; എന്നാൽ മുഹൂൎത്തകാലം പാൎക്കവേണം. എന്നു കാശ്യപൻ പല പ്രകാരവുമനുനയിച്ചെടുത്ത് കാമാൎത്തയാകയാൽ ദിതിക്കു ധൈൎയ്യമുണ്ടായില്ല. അതു കണ്ടു കാശ്യപൻ ദൈവാധീനമൊഴിക്കരുത് എന്നു കല്പിച്ച് ദിതിയോട് സംഭോഗത്തെച്ചെയ്തു് ദിതിക്കു ഗൎഭമുണ്ടായി. അനന്തരം ദിതിയുടെ ഗൎഭത്താലാകൎഷിക്കപ്പെട്ട ലോകർ തേജസ്സിനെക്കണ്ട് ബ്രഹ്മനോടു ചെന്നു വിചാരിച്ച കാലത്ത് അരുളിച്ചെയ്തു ബ്രഹ്മൻ. പണ്ടു സനകാദികൾ ഭഗവാനെക്കാണ്മാനായിക്കൊണ്ട് വൈകുണ്ഠലോകത്തിങ്കൽ ചെന്ന കാലത്ത് തടുത്തുകൊണ്ടാർ ജയവിജയന്മാർ; അവരാൽ ശപിക്കപ്പെട്ട് ദിതിയുടെ ഗൎഭത്തെ പ്രവിഷ്ടരായി അവൎക്കു ഭഗവാനാൽ വധമുണ്ടെന്നിങ്ങിനെ ഉണ്ടാകയാൽ ഹിരണ്യാക്ഷനും ഹിരണ്യകശിപുവുമ വിടെയുള്ളരായി. അനന്തരം ദിഗ്വിജയത്തിന്നായ്ക്കൊണ്ട് പെരുമാറുന്ന ഹിരണ്യാക്ഷനെക്കണ്ട് നാനാജനങ്ങൾ പേടിച്ചോടിപ്പോയൊളിച്ചവാറെ, സമുദ്രത്തിലിങ്ങിനെ പെരുമാറി, തിമിംഗലങ്ങളെത്തല്ലുന്നവൻ വരുണലോകം പ്രാപിച്ച് യുദ്ധാൎത്ഥമായി വരുണനെ വിളിക്കുന്ന കാലത്ത് ഭീതനായി ച്ചൊന്നാൻ വരുണൻ. നീ പോയി വിഷ്ണുഭഗവാനുള്ളേടത്തു ചെന്ന് ഭഗവാനോടു യുദ്ധം ചെയ്തുകൊൾക. എന്നിങ്ങിനെ വരുണൻ ചൊല്ലിക്കേട്ട് ഭഗവാനുള്ളേടത്തു ചെന്ന് ഭഗവദ്രൂപാകാരം കണ്ട് ഭഗവാനും തങ്ങളിലുള്ള യുദ്ധത്തിങ്കലെ കടുപ്പം കണ്ട ബ്രഹ്മനാൽ പ്രാൎത്ഥിതനായിരുന്ന ഭഗവാനാൽ ഹിരണ്യാക്ഷന്റെ വധം, തദനന്തരം സൃഷ്ടിവിശേഷങ്ങ

ളെ കേൾപ്പാനായിട്ടൊണ്ട് അതിന്നുത്തരം:—സൃഷ്ടികൾ പിന്നെ അന്ധതാമിസ്രാദികൾ വിദ്യകളുടേയും, യക്ഷരാക്ഷസന്മാരുടേയും, പൈദാഹങ്ങളുടേയും, രാത്രിയുടേയും, ദേവകളുടേയും, അഹസ്സുകളുടേയും, സന്ധ്യയുടേയും, ഗന്ധർവ്വാപ്സരസ്സുകളുടേയും, ചന്ദ്രാദിത്യന്മാരുടേയും, ഭൂതപിശാചുക്കന്മാരുടേയും, നിദ്രാതന്ദ്രിയുടേയും, സാദ്ധ്യന്മാരുടെയും, പിതൃക്കളുടേയും, ഋഷികളുടേയും, സിദ്ധവിദ്യാധരന്മാരുടേയും, അന്തർദ്ധാനവിദ്യയുടേയും, കിന്നരകിമ്പുരുഷന്മാരുടേയും, നാഗങ്ങളുടേയും, മനുക്കളുടേയും, സർവ്വജാതികളുടേയും സർഗ്ഗാനന്തരം സൃഷ്ടി. അനന്തരമവിടെ ശ്രീകപിലാവതാരം. അവിടെ നടെ ബ്രഹ്മനാൽ പ്രജാസർഗ്ഗത്തിങ്കൽ നിയുക്തനായിരുന്ന കർദ്ദമന്റെ വിവാഹം. ദേവഹൂതിക്ക സദൃശനായിരുന്ന ഭർത്താവിനെയന്വേഷിച്ചിരുന്ന മനു ദേവഹൂതിയേയുംകൊണ്ട് തേരിന്മേൽ കരേറി കർദ്ദമാശ്രമം പ്രാപിച്ച് ദേവഹൂതിയെ കർദ്ദമന്നു ഭാർയ്യയായി കൊടുത്ത പോയനന്തരം ദേവഹൂതിയാൽ ശുശ്രൂഷകൊണ്ടു പ്രസന്നനായിരുന്ന കർദ്ദമന്റെ അനുഗ്രഹത്താൽ സകലസമ്പൽസമൃദ്ധമായിരുന്നൊരു വിമാനത്തെ ലഭിച്ച് ദേവഹൂതി കർദ്ദമനോടുകൂടെ രമിച്ച് നാനാദേശങ്ങളിൽ പെരുമാറിയ കാലത്ത് കർദ്ദമങ്കൽനിന്നു ദേവഹൂതിയിൽ നവകന്യകമാരുടെ ഉല്പത്തി; ശ്രീകപിലാവതാരം. നവകന്യകമാരെ മരീച്യാദികൾക്ക കൊടുത്ത് കർദ്ദമൻ നിവൃത്തനായനന്തരം ദേവഹൂതി തത്വജ്ഞാനത്തെ അറിവാനായിട്ടൊണ്ട് ശ്രീകപിലനോട് വിചാരിച്ച കാലത്ത് ശ്രീകപിലൻ ദേവഹൂതിക്ക തത്വോപദേശംചെയ്തവാറവിടെ ബന്ധമോക്ഷലക്ഷണം, മനസ്സമാധാനം, വിഷയാഭിമുഖം, ബന്ധത്തിന്നീശ്വരാഭിമുഖം, മോക്ഷത്തിന്നു മനോജയം, മഹാസേവകൊണ്ട് ഭക്തിയെ ജയിച്ച് വൈരാഗ്യത്തെ ലഭിച്ച് ഭക്തിതാനെ ആശ്രയമായി ബ്രഹ്മോപാസനത്തിന്നു ചെയ്തു മോക്ഷം സാധിച്ചുവെന്നുകേട്ട് വിചാരിച്ചാൾ ദേവഹൂതി.

ഭക്തിയുടെയും യോഗത്തിൻേറയും സ്വരൂപമറിവാനായ്ക്കൊ
ണ്ടതിന്നുത്തരമായി ഭക്തിലക്ഷണം നടെ ചൊല്ലുന്നിതു്. ഗു
ണമയന്മാരായിരിക്കുന്ന ദേവകളിൽവെച്ചു് സാത്വികദേവ
കളേകാഗ്രമനസ്സു ഭക്തിയാകുന്നതു്. എന്നിട്ടു ഭക്തിയുടെ
മഹത്വം, പിന്നെ ഭക്തിയോടുകൂടിയിരിക്കുന്ന യോഗം മോ
ക്ഷസാധനമാകുന്നതു്. എന്നിട്ടു യോഗപ്രസംഗത്തിങ്കൽ മാ
യാസത്വം പ്രസംഗിച്ചേടത്തു് പ്രകൃതിപുരുഷന്മാരുടെ ലക്ഷ
ണം കേൾപ്പാനായിക്കൊണ്ടു് വിചാരിച്ചാൾ ദേവഹൂതി.
അതിന്നുത്തരമായരുളിച്ചെയ്താൻ ശ്രീകപിലൻ. പ്രകൃതില
ക്ഷണം നടെ ചതുർവ്വിംശതി തത്വങ്ങളുടെ കാരണം, പ്രകൃ
തിയാകുന്നതു് പ്രകൃതി ചേഷ്ടയെ വരുത്തി ശക്തികാലമാകു
ന്നതങ്ങനെയുള്ള കാലം പുരുഷൻെറ പ്രഭാവം പുരുഷന്നു്
വീര്യമാശ്രയമായി പ്രകൃതി മനസ്സിനെ സൃഷ്ടിക്കുന്നു. എന്നി
ട്ടു തത്വസൃഷ്ടി; മനസ്സിങ്കൽനിന്നു് അഹങ്കാരം. വൈകാരിക
തൈജസതാമസഭേദത്താൽ ത്രിവിധമതു്. വൈകാരിക
ത്തിങ്കൽനിന്നു മനസ്സു്, തൈജസത്തിങ്കൽനിന്നു ബുദ്ധീന്ദ്രിയ
ങ്ങളും താമസത്തിങ്കൽനിന്നു് ഭൂതങ്ങൾ. അങ്ങിനെ ചതുർവ്വിം
ശതി തത്വോല്പത്തി. ചതുർവ്വിംശതിതത്വങ്ങൾ തങ്ങളിൽ ശ
രിയായേടത്തു് ബ്രഹ്മാണ്ഡോല്പത്തി, ബ്രഹ്മാണ്ഡം വിരാട്ടി
ൻെറ ശരീരമാകുന്നതു്. അതിങ്കലിന്ദ്രിയാന്തഃകരണങ്ങളാസി
ഷ്ഠാതാക്കളോടുകൂടെ പ്രവേശിച്ചു് വിരാൾദേഹത്തിന്നു ചൈ
തന്യമുണ്ടാക്കിയവാറിങ്ങിനെ പ്രകൃതിലക്ഷണം ചൊല്ലീട്ടു പു
രുഷലക്ഷണം. പിന്നെ പുരുഷന്നു പ്രകൃതിലക്ഷണങ്ങളാൽ
സ്വതഃലേപമില്ലഹംകാരകൃതം ബന്ധം. അതുകൊണ്ടു കർമ്മ
മാർഗ്ഗങ്ങളിൽ പരിഭ്രമിക്കുന്നു. എന്നാൽ മനസ്സിനെ ഭക്തി
യോഗംകൊണ്ടു് വശത്തെച്ചെയ്യാനായിരിക്കണം. എന്നിട്ടു മ
നോജയത്തിന്നുള്ളുപായമനേകങ്ങളുള്ളവ ചൊല്ലീട്ടു് ഒടുക്ക
ത്തഷ്ടാംഗമായിരിക്കുന്ന യോഗം; അവിടെ ഭഗവാനെ ധ്യാ
നം, വിസ്തരാൽ ചൊല്ലുന്നിതു്. നീലോല്പലശ്യാമളമായി പ

കഞ്ജാരുണലോചനമായി പീതാംബരധാരിയായി ശ്രീവത്സ കൌസ്തുഭമകരകുണ്ഡലവനമാലാദി വിശേഷലക്ഷണലക്ഷ്മീമയമായി സർവ്വാഭരണാലംകൃതമായി ഭാഗവതമനോഭിരാമമായി സായുധചതുർഭുജരൂപമായിരിപ്പൊന്ന് രൂപമത്. ചുവന്ന ചില തിരുനയനങ്ങളാകുന്ന രജോഗുണംകൊണ്ട് ഭാഗവതാനുഗ്രഹങ്ങളെ സൃഷ്ടിക്കുന്നുവെന്നു തോന്നും; ധവളമായിരിക്കുന്ന സ്മിതമാകുന്ന സത്വഗുണംകൊണ്ടവറ്റെ പരിപാലിക്കുന്നുവെന്നു തോന്നും; കറുത്തിരുന്നളകങ്ങളാകുന്ന തമോ-ഗുണംകൊണ്ട് ഭാഗവതന്മാരുടെ പരിതാപങ്ങളെ സംഹരിക്കുന്നുവെന്നു തോന്നും; ഇങ്ങനത്തെ രൂപത്തിങ്കൽ മനസ്സിനെ ധരിപ്പാൻ അംഗന്തോറുമുള്ള ധ്യാനം. പിന്നെ നടെ ശ്രീപദങ്ങൾ, ധ്വജയങ്ങൾ, ശംഖ് ചക്രവജ്രാങ്കുശാദികരൂപികളായുള്ള രേഖകളോടുകൂടി അതിമനോഹരങ്ങളായുള്ളവയവങ്ങൾ; മരതകദണ്ഡസമങ്ങളായിരുന്ന കണങ്കാൽ, തിരുമുഴങ്കാൽ, തുഞ്ചട, പീതാംബരാലംകൃതമായിരുന്ന ജഘനചക്രം, ലോകമയമായിരുന്ന പത്മത്തിനുത്ഭവമായിരുന്ന നാഭിപ്രദേശം, ശ്രീവത്സലാഞ്ഛനമായിരുന്ന തിരുമാറിടം, കൌസ്തുഭാലംകൃതമായിരുന്ന തൃക്കഴുത്ത്, തിരുവായുധാലംകൃതമായിരുന്ന തിരുബാഹുക്കൾ, ചന്ദ്രികാസമാനമായിരുന്ന മന്ദസ്മിതംകൊണ്ട തിരുമുഖം, ഇങ്ങിനെ അംഗങ്ങളോരോന്നിലെ മനസ്സിനെ ഉറപ്പിച്ചുള്ളത് ധ്യാനം. തദനന്തരം സമാധിരൂപേണ ഉള്ളോരു സംസാരാതിക്രമം. ഇങ്ങിനെയുള്ളോരു യോഗാഭ്യാസംമനോജയമുള്ളവനെ ആവു—മനോജയത്തിന്നാശ്രയം ഭക്തി ഒന്ന്. എന്നിട്ടു ഭക്തിവിശേഷം. പിന്നെ താമസം, രാജസം, സാത്വികം, ഗുണാതീതം നാലുജാതി ഭക്തി അവിടെ ഭഗവാന്റെ മാഹാത്മ്യശ്രവണാദികളെക്കൊണ്ടു സൌഭാഗ്യൈകനിബന്ധനയായിട്ടുണ്ടാകുന്ന മനോവൃത്തി ഗുണാതീതഭക്തിയാകുന്നത് ഭാഗവതനാൽ പ്രാർത്ഥിക്കപ്പെടാതേയും മോക്ഷത്തെ കൊടുക്കും. ഈ ഭക്തിയോഗം നി

രപേക്ഷാധൎമ്മംകൊണ്ടെ സാധിക്കാവു. ഇങ്ങനെത്തെ ക്രിയാ രൂപഭക്തിയുള്ള പുരുഷനോളം മഹത്വമാൎക്കുമില്ല, എന്നിങ്ങി നെ ഭക്തിയോഗമാഹാത്മ്യം. ഭക്തിയില്ലാതവന്ന് രാഗദ്വേ ഷാദിപോകായ്കയാലുള്ള സംസാരബന്ധം അത്യന്തം ദുഃഖാ ത്മകം സംസാരമെന്നിരിക്കിലും മായാവിലാസങ്ങൊണ്ട് സ്വ ൎഗ്ഗനരകാദി ലോകങ്ങളെല്ലാററിലും സുഖപ്രതീതിയുണ്ടാക യാൽ രാഗം പോകുന്നു. എന്നിട്ട് രാഗവശാൽ പുണ്യപാ പമായിരുന്ന കൎമ്മങ്ങളെക്കൊണ്ട് സംസാരപരിഭ്രമണം. എ ന്നിട്ട് പാപഗതി. പിന്നെ മരണകാലത്ത് ദണ്ഡം, യമ ലോകപ്രാപ്തി, നരകഗതി. ഗൎഭവാസത്തിങ്കൽ താല്ക്കാലിക മായിരുന്ന തത്വജ്ഞാനമുദിച്ച വിവേകത്തോടുകൂടി ഉണ്ടാകു ന്ന ഭഗവജ്ജനനം. പിന്നെ ജാതനായുള്ളവന്നു മോഹത്തോ ടുകൂടിയുള്ളൊരു ശരീരപോഷണം. പിന്നേയും രാഗദ്വേഷാ ദി കൎമ്മങ്ങളെച്ചെയ്യുന്ന കൎമ്മഭേദത്തിന്നു തക്കവാറ് ഗതിവി ശേഷം. കൎമ്മമാൎഗ്ഗംകൊണ്ടു സംസാരഭ്രമമേ ഉള്ളു. എന്നി ട്ടു ഭക്തിമാൎഗ്ഗംകൊണ്ടെ കേവലം പുരുഷാൎത്ഥം സാധിക്കേ ണം. എന്നിങ്ങിനെ ശ്രീകപിലദേവൻ ദേവഹൂതി ക്ക് തത്വോപദേശം ചെയ്യുന്നവാറ് തദനന്തരം ജ്ഞാനത്തെ ലഭിച്ച ദേവഹൂതി ശ്രീകപിലനെ സ്തുതിച്ചവനാലനുജ്ഞാത യായി ദേഹാദിപ്രപഞ്ചത്തിങ്കലെ വസ്തുബുദ്ധിയെ അശേഷ മായിക്കളഞ്ഞ് സാക്ഷാൽ ആത്മതത്വോപാസനാപരമായി ദേശാന്തരങ്ങളിൽ പെരുമാറി ദേഹത്യാഗംചെയ്ത് പുരുഷാ ൎത്ഥം സാധിച്ചപ്രകാരമെന്നിങ്ങനെ ശ്രീകപിലദേവൻ ദേവ ഹൂതിക്ക ജ്ഞാനോപദേശം ചെയ്തവാറ്. എന്ന് തൃതീയസ്ക ന്ധംകൊണ്ടു ചൊല്ലിയപ്രകാരം.

ചതുൎത്ഥസ്കന്ധം

പിന്നെ ചതുൎത്ഥസ്കന്ധംകൊണ്ട് വിസൎഗ്ഗത്തെ ചൊല്ലു ന്നു. വിസൎഗ്ഗം കാൎയ്യസംഭൃതി, ലോകവാസികളാകുന്ന ഭൂത

ങ്ങളുടെ ഉല്പത്തി, സ്വായംഭുവം മനുവിന്റെ വംശംകൊണ്ടു
വിടെ മനുകന്യകന്മാരുടെ വംശംകൊണ്ടു നടെ ആകൂതി,
ദേവഹൂതി, പ്രസൂതി എന്നു മൂന്നു കന്യകന്മാർ. ആകൂതിയെ
രുചിയാകുന്ന പ്രജാപതിക്കു കൊടുത്തു; അവിടെ ഭഗവാൻ
യജ്ഞനായവതരിച്ചു. യജ്ഞന്നു ദക്ഷിണയായ ഭാൎയ്യയിൽ പ
ന്ത്രണ്ടു (പന്തിരുവർ) തുഷിതന്മാർ, യജ്ഞൻ, സ്വായംഭുവ
മന്വന്തരത്തിങ്കലിന്ദ്രനായത്. ദേവഹൂതിയെ കൎദ്ദമന്നുകൊ
ടുത്തു. അവിടെ ഒമ്പതു കന്യകമാരുളരായി. കല, അന,
സൂയ, ശ്രദ്ധ, ഹവി, ഭൂ, ഗതി, ക്രിയ, അരുന്ധതി, ശാന്ത
ഇവരൊമ്പതിനേയും കൊടുത്തു പ്രജാപതിമാൎക്കു മരീചി, അ
ത്രി, അംഗിരസ്സ്, പുലസ്ത്യൻ, പുലഹൻ, ക്രതു, വസിഷ്ഠൻ,
ഭൃഗു, അംഗിരാവ് എന്നിവൎക്കു സന്തതിയുണ്ടായി. പ്രസൂതി
യെ ദക്ഷന്നു കൊടുത്തു. അവിടെ പതിനാറു കന്യകമാരു
ണ്ടായി. അവിടെ പതിമൂവ്വരെ ധൎമ്മദേവന്നു കൊടുത്തു; പിതൃ
ക്കൾക്കു കൊടുത്തു ഒരുത്തിയെ; അവൾക്കു സ്വധ എന്നു പേ
ര്. അഗ്നിഭഗവാന്നു കൊടുത്തു, അവൾക്കു സ്വാഹാ എന്നു
പേര്. ശ്രീമഹാദേവന്നു കൊടുത്തു ഒരുത്തിയെ, അവൾക്കു
സതി എന്നു പേര്. സതിദേവിയുടെ ചരിത്രം പിന്നെ വി
ദുരൎക്കറിയിക്കുന്നു മൈത്രേയൻ. ശ്രീമഹാദേവനും ദക്ഷപ്ര
ജാപതിയും തങ്ങളിലുള്ള വൈരത്തിന്നു കാരണമെന്തെന്നു വി
ദുരരുടെ ചോദ്യത്തിന്നുത്തരമായരുളിച്ചെയ്യുന്നു മൈത്രേയൻ.
പ്രജാപതിമാരുടെ സത്രത്തിങ്കൽ ദക്ഷപ്രജാപതി ചെന്നകം
പുക്കകാലത്തു ശ്രീമഹാദേവൻ പ്രത്യുത്ഥാനം ചെയ്യാഞ്ഞതു
മൂലം ക്രുദ്ധനായി ശപിച്ചാൻ ദക്ഷൻ. യജ്ഞത്തിങ്കലും ഹ
വിൎഭാഗമില്ലാതെ പോക എന്ന്. ദക്ഷാനുവൎത്തികളായിരു
ന്ന ബ്രാഹ്മണരേയും ശപിച്ചു ഭൃഗു ശിവഭക്തർ പാഷണ്ഡി
കളാമ്മാറ്. അവിടെനിന്നു ദക്ഷനും ശ്രീമഹാദേവനും പോ
യി; പ്രജാപതിമാരുടെ സത്രവും കഴിഞ്ഞു. ഇങ്ങിനെ ശി
വങ്കലെ ദ്വേഷം മൂൎച്ഛിച്ചു ചെയ്യുന്നേടത്തു ബൃഹസ്പതി സവ

ന്നമാകുന്ന യാഗം ആരംഭിച്ചു ദക്ഷൻ അവിടെ. ദക്ഷയാ
ഗോത്സവത്തിങ്കൽ മഹർഷികൾ പോകുന്ന കണ്ട് സതിദേവി
ക്കും ചെല്ലുവാനിച്ഛയുണ്ടായി. ആകയാൽ ഭഗവാനോടു
പ്രാർത്ഥിച്ചു; പിതാവിന്റെ യാഗത്തിങ്കൽ ചെല്ലുവാനും ബ
ന്ധുക്കളെക്കാണ്മാനും ആസ്ഥയോടു പുറപ്പെട്ടതു കണ്ട് ഭഗ
വാനും തടുത്തുനിന്നരുളിച്ചെയ്തു. ബന്ധുക്കളുടെയവിടെ വി
ളിക്കാതെയും ചെല്വൂ. ധിക്കാരിയാകുന്നു താൻ. ബന്ധുക്ക
ളും സ്നിഗ്ദ്ധന്മാരാകിലെ ബന്ധുക്കളാകയുള്ളു; നീ ദക്ഷന്റെ
പുത്രിമാരിൽ പ്രിയതമയായിരിപ്പൊരുത്തിയാകിലും, എങ്ക
ലെ ദ്വേഷംകൊണ്ടു നിന്നെ ആദരിക്കുന്നോനല്ല ദക്ഷൻ,
പോകായ്കമാറെന്റെ മതം. നീ ബലാൽ പോകിൽ നിന
ക്കൊതമല്ലെ എന്നതിന്നു ചൊല്ലാം. ബന്ധുക്കളാൽ സംഭാ
വിതരായിരിക്കുന്നവക്കേ വികാരമുണ്ടാവൂ. അതുതന്നെ മര
ണത്തിന്നു ഹേതുവാകുന്നത്; എന്നിങ്ങിനെയരുളിച്ചെയ്ത് മി
ണ്ടാതെ ഇരുന്നരുളി ഭഗവാൻ. ഇവൾക്കു പോകയിലാഗ്ര
ഹാതിശയമുണ്ടാകയാൽ രണ്ടു ജാതിയും മരണം നിശ്ചയം.
എന്നിട്ടു ദേവി ഭഗവാന്റെ വചനവും പോകയിലെ ആഗ്ര
ഹാതിശയവും കാരണമായിട്ട് പോവാനുമിരിപ്പാനു മരുതാ
ഞ്ഞിട്ടു ഒട്ടു നേരം പരിഭ്രമിച്ചാൾ. അനന്തരമാഗ്രഹത്താൽ
ബലാൽകൃതയായി താനെ പുറപ്പെട്ടു പോകുന്ന ദേവിയെക്ക
ണ്ടു ഭൂതഗണങ്ങളൊക്കെ പുറപ്പെട്ട് ദേവിയെ കാളമേൽ ക
രേററിക്കൊണ്ടു പോയി. അങ്ങിനെ പോയി ചെല്ലുന്ന സതീ
ദേവിയെക്കണ്ടു ദക്ഷനാദരിയാഞ്ഞതു നിമിത്തമായി മററുള്ള
ബ്രാഹ്മണരുമാദരിച്ചീല. അനന്തരം ദേവി ഈശ്വരനിമി
ത്തമായി ദക്ഷനാലാദരിയാതെയിരുന്ന ശരീരത്തിങ്കൽ വിര
ക്തയായി യോഗംകൊണ്ടു ശരീരത്യാഗംചെയ്തു. അതു കണ്ടു
ഭൂതഗണങ്ങൾ ദക്ഷവധത്തിന്നൊരുമ്പെട്ടു ചെല്ലുന്ന കാലത്ത്
അദ്ധ്വരം ചെയ്യുന്ന ഭൃഗുവാൽ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട ഋഭുക്കളാകുന്ന
ദേവകൾ ആട്ടിക്കളഞ്ഞാർ ഭൂതഗണങ്ങളെ. അപ്പോഴത്തെ

ല്ലാം ശ്രീനാരദവചനത്താൽ കേട്ടു കുപിതനായിരുന്ന ഭഗവാൻ പരമശിവൻ ജടകൊണ്ടു വീരഭദ്രമൂൎത്തിയെ സൃഷ്ടിച്ച് ദക്ഷവധത്തിന്നു നിയോഗിച്ചു. നിയുക്തനായ വീരഭദ്രൻ ഭൂതഗണങ്ങളോടുകൂടി ശൂലധാരിയായി ദക്ഷന്റെ യാഗശാല നോക്കി ചെല്ലുന്ന കാലത്ത് കിളൎന്നു പൊങ്ങുന്ന പൊടിപ്പരപ്പു കണ്ടു ബ്രാഹ്മണരെല്ലാം വിചാരിച്ചു, എന്ത് ഇപ്പൊടിപ്പരപ്പു കാരണമാകുന്നത്. അക്കാലം ചൊന്നാർ ബ്രാഹ്മണർ, ജഗദീശ്വരനായിരിക്കുന്ന ഭഗവാൻ വിഷയം എറിയോര, പരാധമെല്ലാം ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. അതിന്റെ ഫലമിതെന്നു പറയുന്ന കാലത്തു രുദ്രാനുചരന്മാർ യാഗനിരോധന്മാരായി പ്രാഗ്വംശം പത്നിശാല സദസ്സ് അഗ്നീധ്രശാല പാത്രങ്ങൾ ഇവറ്റെ തകൎത്തു ചിലർ, തീക്കെടുത്തു ചിലർ, ഋഷികളെ പരിഭവിച്ചു ചിലർ, പത്നിമാരെ ഭത്സിച്ചു ചിലർ, ഓടുന്ന ഋഷികളേയും, ഋത്വിക്കുകളേയും ആട്ടിപ്പിടിക്കാമവരെ പിടിച്ചു കെട്ടി; മണിവാൻ ഭൃഗുവിനെ, വീരഭദ്രൻ ദക്ഷനെ, ചണ്ഡേശ്വരൻ പൂഷാവിനെ, നന്ദികേശ്വരൻ ഭഗവാനെ, ഇങ്ങിനെ പിടിച്ചു കെട്ടിയാർ. ശേഷിച്ചവരോടിപ്പോയിക്കളഞ്ഞു. ഭൃഗുവിന്റെ മീശപറിച്ചു ഭഗവാങ്കണ്ണും കളഞ്ഞു, പൂഷാവിന്റെ വേൽകളഞ്ഞു ദക്ഷന്റെ തലമുറിച്ചു ദക്ഷിണാഗ്നിയിൽ ഹോമിച്ചു; ഇങ്ങിനെ യാഗസംഹാരാനന്തരം വിഹിതരായിരുന്ന ദേവകളു മൃഷികളുമൊക്കെ ബ്രഹ്മലോകം പ്രാപിച്ച് ബ്രഹ്മനോടു വൃത്താന്തമറിയിച്ച കാലത്ത് അരുളിച്ചെയ്തു ബ്രഹ്മൻ. നിങ്ങൾ ഈശ്വരനെ നിരാസഞ്ചെയ്ക കൊണ്ട് അനൎത്ഥം വന്നു വെന്നാൽ, ഇനിയും ഈശ്വരനെ പ്രസാദിപ്പിക്ക. എന്നു ചൊല്ലി ദേവകളോടുകൂടി ശ്രീകൈലാസം നോക്കി എഴുന്നരുളി ശ്രീമഹാദേവനെക്കണ്ടു നമസ്കരിച്ചു ബ്രഹ്മൻ. അപ്പൊഴുത് ദേവകളു മൃഷികളുമൊക്കെ നമസ്കരിച്ചാർ. അപ്പൊഴുത് ആഗതനായ ബ്രഹ്മനെക്കണ്ട് ശിവൻ പരിജനത്തോടുകൂടി എഴുനീററു നമസ്കരിച്ചനന്തരം

ബ്രഹ്മൻ ശ്രീമഹാദേവനെ നാനാപ്രകാരമുള്ള സ്തുതികളെ ക്കൊണ്ട് സ്തുതിച്ചനിന്ന് ദക്ഷന്റെ ജീവനത്തേയും യജ്ഞ സമാപ്തിയേയും, യജ്ഞശേഷത്തെ ഭാഗമാക്കി കല്പിച്ച കൊടുത്തു. അനന്തരം പ്രസന്നനായി ദഗ്ദ്ധശിരസ്സായിരു ന്ന ദക്ഷന്റെ ശിരസ്സും അംഗഹീനരായുള്ള മഹത്തുകളുടെ അംഗങ്ങളും ഉപായവിശേഷങ്ങളെക്കൊണ്ടു കല്പിച്ച ബ്രഹ്മ നോടും ഋഷികളോടും ദേവകളോടുംകൂടി യാഗഭൂമിയിലേ ക്ക് എഴുന്നരുളി ദേവകൾ ഹവനീയപശുവിന്റെ ശിരസ്സി നെ ദക്ഷനു ശിരസ്സാക്കിയാർ. അവിടെ ജീവിച്ച ദക്ഷൻ, ഭക്തിയോടുകൂടി ഭഗവാനെ സ്തുതിച്ചാൻ. അങ്ങിനെ ശിവ നെ പ്രസാദിപ്പിച്ച്, ഋത്വിക്കുകളോടുമുപാദ്ധ്യായന്മാരോടു മ ഗ്നികളോടുംകൂടി വിച്ഛിന്നമായ യാഗത്തിന്ന് പ്രായശ്ചി ത്തം ചെയ്യാരംഭിച്ചവിടെ പ്രായശ്ചിത്തമായിട്ടു വൈഷ്ണവമാ യിരുന്ന പുരോഡാശം നിർവ്വചിച്ചേടത്ത് യജമാനനാൽ ധ്യാനം ചെയ്യപ്പെട്ടു ഭഗവാൻ വിഷ്ണുഃമേഘശ്യാമമായി, പീ താംബരധാരിയായി സർവ്വാഭരണാലംകൃതമായി ശ്രീവത്സ കൌസ്തുഭങ്ങൾ, ശ്രീഭഗവതി, എന്നുള്ള ലക്ഷണങ്ങളാൽ ല ക്ഷിതമായി, അഷ്ടബാഹുവായി, ശംഖചക്രങ്ങൾ ഗദാപ ത്മങ്ങൾ അസിചർമ്മങ്ങൾ ശരശാർങ്ഗങ്ങൾ എന്നീ തിരുവാ യുധങ്ങളോടുകൂടി ശോഭിക്കുന്നൊരു രൂപമവലംബിച്ച ശ്രീഗരു ഡന്മേൽ കയറിയെഴുന്നരുളിയ കാലത്ത് ദക്ഷൻ ഋത്വിക്കു കൾ, സദസ്യന്മാർ, രുദ്രൻ, ഭൃഗു, ബ്രഹ്മൻ, ഇന്ദ്രൻ, ഋഷി കൾ, സിദ്ധന്മാർ, യജമാനന്മാർ, ലോകപാലന്മാർ, യോ ഗേശ്വരന്മാർ, ഗന്ധർവ്വന്മാർ എന്നിവരെല്ലാമൊക്കെ നമസ്ക രിച്ച് ക്രമത്താലെ സ്തുതിപ്പതും ചെയ്താർ. അനന്തരം ദക്ഷ നോട് അരുളിച്ചെയ്തു ഭഗവാൻ ശ്രീനാരായണൻ. ബ്രഹ്മ നെന്നും ശിവനെന്നും ഞാനെന്നുമൊരു ഭേദമില്ല; ഒന്നത്രെ പട്ടാങ്ങിങ്കൽ; ഔപാധികങ്ങളായിരിക്കുന്ന ജഗൽസർഗ്ഗാദി ഹേതുവായിട്ടൊന്നിത്രെയുള്ളൂ എന്നാൽ ഭേദം കാണുന്നത്

മോഹമത്രെ. അഭേദമായിക്കാണുന്നവൻ പുരുഷാൎത്ഥം സാ
ധിക്കുന്നത്. എന്നിങ്ങിനെ അരുളിച്ചെയ്തു മറഞ്ഞരുളി ഭഗ
വാൻ. അനന്തരം ദക്ഷനും യാഗഞ്ചെയ്തു മുടിച്ചവഭൃതസ്നാ
നഞ്ചെയ്തു അനന്തരം ദക്ഷയാഗത്തിങ്കൽ ദേഹത്യാഗം ചെ
യ്തു സതീദേവി ഹിമവാനു പുത്രിയായവതരിച്ചു; ഉമ എന്ന
തിരുനാമത്തോടുംകൂടി ശ്രീമഹാദേവനു ഭാൎയ്യയായി ജനിച്ചു;
എന്നിങ്ങിനെ മനുകന്യകമാരുടെ വംശം. ഇടയുടെ ധൎമ്മ
സന്തതിയെ ചൊല്ലീട്ടനന്തരം മനുപുത്രനായിരുന്ന ഉത്താന
പാദന്റെ വംശം ചൊല്ലുന്നു. ഉത്താനപാദനിരിവർ ഭാ
ൎയ്യമാരായവർ. സുനീതിയും സുരുചിയും എന്നിരിവരുടെ നാ
മം സുരുചിയുടെ പുത്രനുത്തമൻ; അവനെയൊരുനാൾ രാ
ജാവു മടിയിലാമ്മാറു വെച്ചുകൊണ്ടു ലാളിച്ചിരിക്കുന്ന കാല
ത്തു സുനീതിപുത്രൻ ധ്രുവൻ മടിയിൽ കരേറുവാൻ ചെല്ലുന്ന
തു കണ്ടു രാജാവാദരിയാഞ്ഞ കാലത്തു ചൊന്നാൾ സുരുചി.
എന്തെടോ പുത്രാ നീ രാജാവിന്റെ സിംഹാസനത്തിന്മേൽ
കരേറുവാൻ യോഗ്യനല്ല; എന്റെ ഉദരത്തിങ്കൽ ജനിക്കാ
യ്ക ഹേതുവാകുന്നത്. എന്നാൽ നിനക്കും സിംഹാസനത്തി
ന്മേലിരിക്കുവാനിച്ഛയുണ്ടെങ്കിൽ തപസ്സുകൊണ്ടു വിഷ്ണുഭഗവാ
നെ പ്രസാദിപ്പിച്ച് എന്റെ ഉദരത്തിങ്കൽനിന്നു ജനിക്ക.
എന്നിങ്ങിനെ മാതൃസപത്നിയുടെ പരുഷവചനത്തെക്കേട്ടു ക്രു
ദ്ധനായി ദീൎഘശ്വാസത്തോടുകൂടി നോക്കി. രാജാവിനെ
വിട്ടുകളഞ്ഞു മാതാവിന്റെ സമീപത്തെ പ്രാപിച്ചു കരഞ്ഞു
തുടിയാൻ ധ്രുവൻ. അക്കാലത്ത് കരഞ്ഞതിയഞ്ഞുന്ന ബാല
നെ മടിയിൽവെച്ചു ദുഃഖകാരണത്തെ വിചാരിച്ചാൾ സുനീ
തി. അപ്പൊഴത്തു ചൊന്നാർ പൌരന്മാർ. സുരുചിയുടെ പ
രുഷഭാഷണങ്ങളെ കേട്ടു മുറയിടുന്ന പുത്രനെന്നു കേട്ടു ദുഃഖ
ത്തോടുകൂടി വിവേകിച്ചു ചൊന്നാൾ. പട്ടാങ്ങത്രെ സുരു
ചി ചൊല്ലിയത്; എന്നെ തന്റെ ഭാൎയ്യയെന്നു ചൊല്ലു
വാൻ നാണമാം രാജാവിന്; എത്രയും ദുൎഗ്ഗയായിരിപ്പൊരു

ത്തിയല്ലൊ ഞാൻ; എന്റെ പുത്രനല്ലൊ നീ. അങ്ങനെത്തെ
നിനക്ക ഭഗവത്സെവകൊണ്ടുണ്ടാകിലെ സിംഹാസനമുള്ളു. ഭ
ഗവത്സെവകൊണ്ടത്രെ സൎവ്വലോകത്തിന്നുമഭിപ്രായസിദ്ധിവ
രുന്നു. അങ്ങിനെത്തെ ഭഗവാന്റെ തപസ്സുകൊണ്ടു സെവിക്ക
നീ. എന്നു മാതാവിന്റെ വചനം കെട്ടു തപസ്സിങ്കൽ കൃത
നിശ്ചയനായി പുറപ്പെട്ടാൻ ധ്രുവൻ. വഴിയിൽനിന്നു ശ്രീ
നാരദനെക്കണ്ടു ശ്രീനാരദനാൽ യുക്തങ്ങളായ വചനങ്ങളെ
ക്കൊണ്ടു പരീക്ഷിക്കപ്പെട്ടു തപസ്സിങ്കലെ ഉറപ്പറിഞ്ഞനന്തരം
ശ്രീനാരദമ്പക്കൽനിന്നുപദെശത്തെ ലഭിച്ചു തപസ്സിന്നായ്ക്കൊ
ണ്ടു പൊയി മധുവനം പ്രാപിച്ചാൻ ധ്രുവൻ. അനന്തരം
പുത്രപരിത്യാഗംകൊണ്ടു പരിതപ്തനായിരുന്ന ഉത്താനപാ
ദൻ ശ്രീനാരദവചനം കെട്ടാശ്വസിച്ചു ധ്രുവൻ വരവത്തും പാ
ൎത്തിരുന്നാൻ. ധ്രുവനും മധുവനത്തിങ്കൽനിന്നു സ്നാനം ചെ
യ്തു അന്നെ രാത്രി ഉപാസിച്ചു തപസ്സിന്നാരംഭിച്ചാൻ. മുമ്മൂ
ന്നു ദിവസം കൂടുമ്പൊളൊരിക്കൽ ഓരൊ ഫലങ്ങളെ ഉപ
യൊഗിക്കുവ്രതമായി തപസ്സും ചെയ്താനൊരു മാസം; രണ്ടാം
മാസത്തിങ്കൽ ആറു ദിവസം കൂടുമ്പൊൾ തൃണപൎണ്ണങ്ങൾ
പഴുത്തു കൊഴിയുന്നവറെറ. മൂന്നാമ്മാസത്തിൽ ഒമ്പതു ദിവ
സം കൂടുമ്പൊൾ ജലംകൊണ്ടു നാലാമ്മാസത്തിൽ പന്ത്രണ്ടു
ദിവസം കൂടുമ്പൊൾ വായു ഭക്ഷണം ചെയ്തു തപസ്സുകൊണ്ടു
പ്രാണജയഞ്ചെയ്തിന്ദ്രിയങ്ങളെ ജയിച്ചു ബ്രഹ്മൊപാസനപര
നായിനിന്നു; അഞ്ചാമ്മാസത്തിൽ സ്ഥാണുസമാനനായി നി
ന്നാൻ. അങ്ങിനെ ഉപാസിക്കുന്നവൻ സമസ്തത്തെയും ഭഗ
വന്മയമായി കണ്ടാൻ. അങ്ങിനെ ബ്രഹ്മൊപാസനഞ്ചെയ്യു
ന്ന ധ്രുവൻ പ്രാണവായുവിനെ അടക്കുന്ന കാലം അതു കെ
ട്ടു സൎവ്വഭൂതങ്ങൾക്കും ശ്വാസമടങ്ങിയതു നിമിത്തം ദെവകൾ
വിഷ്ണുഭഗവാനെക്കണ്ടു ശരണം പ്രാപിച്ചാർ. അരുളിച്ചെയ്തു ഭ
ഗവാൻ, ഉത്താനപാദപുത്രൻ പ്രാണനിരോധഞ്ചെയ്തു എ
ന്നെ ഉപാസിക്കുന്നൊൻ; അതു നിങ്ങളുടെ പ്രാണനിരോധ

ത്തിന്നു നിമിത്തം. എന്നാലതു ഞാനൊഴിക്കുന്നുണ്ട് എന്നു ഭഗവാനരുൾ ചെയ്തതു കേട്ടു പ്രസന്നരായിരുന്ന ദേവകൾ ഭഗവാനെ നമസ്കരിച്ച് യഥാഗതം പോയാർ. അനന്തരം ഭഗവാനും ഗരുഡന്മേലാമ്മാറു കരേറി മധുവനം നോക്കി എഴുന്നരുളി. അപ്പൊഴത് ധ്രുവനും എഴുന്നരുളിയ ഭഗവാനെക്കണ്ടു ഭക്തിയോടുംകൂടി നമസ്കരിച്ചു, സ്തുതിപ്പാനറിയാഞ്ഞ കാലത്തു ഭഗവാനാൽ വാഗൈഭവം പ്രാപിതമായിരുന്നിട്ടു ബഹുവിധമായിരുന്ന സ്തുതികൊണ്ടു സ്തുതിച്ചാൻ. യാവനൊരു ഭഗവാനെൻെറ ഹൃദയത്തിങ്കലകംപുക്കു വാക്കിനെ ഉണത്തിയത്, യാവനൊരു ഭഗവാൻ സർവ്വലോകത്താലപരിച്ഛിന്ന മഹിമാവായിരുന്ന് സർവ്വലോകത്തിന്നും സർവ്വാനുഗ്രഹങ്ങളെ ചെയ്യുന്നത് അങ്ങിനത്തെ ഭഗവാനു നമസ്കാരം. എന്നെവമാദികളെക്കൊണ്ടുള്ള സ്തുതികൊണ്ടു സ്തുതിക്കപ്പെട്ട ഭഗവാൻ പ്രസന്നനായി വരങ്ങളെ അനുഗ്രഹിച്ചു. ഇരുപത്താറായിരം വർഷം രാജ്യം പരിപാലിക്കുമാറും സ്വധർമ്മം ചെയ്തവസാനത്തിങ്കൽ ഈശ്വരോപാസനകൊണ്ടു ധ്രുവലോകം പ്രാപിക്കുമാറും ഭഗവാനനുഗ്രഹിച്ച് ഭഗവാനെഴുന്നരുളി. അനന്തരം ധ്രുവൻ മോക്ഷത്തെ വരിച്ചു കൊള്ളാഞ്ഞതുകൊണ്ട് പശ്ചാത്താപയുക്തനായി സ്വന്തപുരം പ്രാപിച്ചാൻ ധ്രുവൻ. അക്കാലം ഉത്താനപാദൻ തികഞ്ഞ ഹർഷത്തോടുംകൂടി തേർമ്മേൽക്കരേറി പരിജനത്തോടുംകൂടി പുറപ്പെട്ട് എതിരേറ്റുകൊണ്ടാൻ. ധ്രുവനു മവ്വണ്ണമെ മാതാപിതാക്കന്മാരെക്കണ്ട് അഭിവാദ്യം ചെയ്ത് അവരുടെ അനുജ്ഞകൊണ്ടു ഗോപുരത്തിലകംപുക്കു പിതാവിനാലത്യന്തം ലാളിതനായി വർത്തിക്കുന്നവൻ പിതാവു വനത്തിന്നു പോയനന്തരം രാജ്യം പരിപാലിച്ചാൻ. ശിംശുമാരപ്രജാപതിയുടെ പുത്രിഭ്രമിതിയെ വിവാഹം ചെയ്ത് അവളിൽ കല്പനെന്നും വത്സനെന്നും ഇരിവർ പുത്രരുളരായി. പിന്നെ വായുവിൻെറ പുത്രിയെ വിവാഹം ചെയ്ത് അവളിൽ ഉല്കലനെന്നുമൊരു പുത്ര

നളനായാൻ. ഉത്തമൻ വിവാഹം ചെയ്യുംമുന്നെ നായാട്ടി
ന്നു പോയേടത്ത് ബലാധികനായിരുന്നോരു രാക്ഷസനോടു
യുദ്ധം ചെയ്തേടത്ത് അവനാൽ കൊല്ലപ്പെട്ടാൻ. അവ
ന്റെ മാതാവു സുരുചി നായാട്ടിന്നു പോയ പുത്രനെ കാ
ണാഞ്ഞു ദുഃഖിതയായവനെ ആരാഞ്ഞു പെരുമാറുന്നവൾ
കാട്ടുതീപ്പിടിച്ചു വെന്തുപോയാൾ. അതു കേട്ടു ധ്രുവൻ തേ
ർമ്മേൽ കരേറി അളകയുമെടുത്ത് അവിടെ നിന്നു പുറപ്പെട്ടു
യക്ഷരാക്ഷസന്മാരുടെ നൂറായിരത്തിമുപ്പതിനായിരം പടയോ
ടുംകൂടി പരാക്രമിച്ചു യക്ഷരാക്ഷസന്മാരെ കൊന്നൊടുക്കി
നാൻ. അക്കാലത്ത് അവരുടെ വധം കണ്ടു ഭഗവാനും
കാരുണ്യത്തോടുകൂടെ എഴുന്നരുളി യുക്തിയുക്തങ്ങളായിരിക്കു
ന്ന നാനാവചനങ്ങളെക്കൊണ്ടു ധ്രുവന്റെ യുദ്ധമൊഴിച്ചവ
നാൽ വന്ദിതനായി യഥാഗതമെഴുന്നള്ളത്തുചെയ്തു. അന
ന്തരം യുദ്ധനിവൃത്തനായവനെക്കണ്ടു പ്രസന്നനായിച്ചെന്നു
യുദ്ധാദിവൈരമെല്ലാം ഈശ്വരമയമത്രെ, നീയല്ല — എന്ന
രുളിച്ചെയ്ത് വരങ്ങളെ അനുഗ്രഹിപ്പൂതുചെയ്തു ധ്രുവനു; ഭഗ
വാനിലുറച്ച ഭക്തിയെ വരിച്ചു തന്റെ പുരത്തെ പ്രാപിച്ച്
യാഗാദികർമ്മങ്ങളെക്കൊണ്ടു ജയിച്ച് ഇരിപത്താറായിരത്താ
ണ്ടു രാജ്യം പാലിച്ചാൻ ധ്രുവൻ. അനന്തരമുല്ക്കലന്ന് രാജ്യ
ത്തെ കൊടുത്തു നിവൃത്തനായി വിശാലയെ പ്രാപിച്ച് അവി
ടെ ഇരുന്ന് ഭഗവാനെ ഉപാസിച്ച സുനന്ദനന്ദന്മാരാൽ
കൊണ്ടു രക്ഷപ്പെട്ട തേർമ്മേൽകരേറി അവരാൽ മധുരസംഭാ
ഷണാദികളെക്കൊണ്ടു പൂജിതനായി മേല്പോട്ടുപോയി ത്രൈ
ലോക്യത്തെ അതിക്രമിച്ച് ജോതിശ്ചക്രത്തിന്നാധാരമായിരു
ന്ന ലോകത്തെ പ്രാപിച്ച് സകല ജനത്താലഭിവന്ദിതനായ
വിടെ വസിച്ചാൻ. ഇങ്ങിനെ ധ്രുവന്റെ ചരിതത്തെ പ്ര
ചേതാക്കളുടെ സത്രത്തിങ്കൽ ശ്രീനാരദൻ ഗാനഞ്ചെയ്തു. എ
ന്നു കേട്ടു പ്രചേതാക്കളെ ഉള്ളവണ്ണമറിവാനായിക്കൊണ്ടു വി
ചാരിച്ചാൻ വിദുരൻ. അരുളിച്ചെയ്താൻ മൈത്രേയൻ. അ

വിടെ ധ്രുവന്റെ വംശത്തിങ്കലുള്ള ചിലർ പ്രചേതാക്കൾ എ
ന്നു ചൊല്ലുവാൻ ധ്രുവന്റെ വംശത്തെ ചൊല്ലുന്നു നടെ പ്ര
ജകളെല്ലാംകൂടി വത്സരനെ രാജാവാക്കി അവന്റെ പുത്രൻ
പുഷ്പാർണ്ണൻ; അവന്റെ പുത്രൻ വ്യുഷ്ടി; അവന്റെ പുത്ര
ന്മാർ രണ്ടു പേർ സൎവ്വതേജാവെന്നും ചക്ഷുസ്സ് എന്നും; അ
വന്റെ പുത്രൻ വെനൻ; അവന്റെ പുത്രനംഗൻ; അശ്വ
മേധംകൊണ്ടു ജയിക്കുന്ന കാലത്തു ഹവിൎഭാഗത്തിന്നു ദേവ
കൾ വരാഞ്ഞ് അതിനെ ഋത്വിക്കുകളുടെ വചനത്താൽ കേട്ടതി
ന്റെ കാരണമറിവാനായിട്ടു സദസ്യന്മാരോടു വിചാരി
ച്ച കാലത്തു ചൊന്നാർ സദസ്യന്മാർ. നിനക്കു സന്തതിയി
ല്ലായ്കകൊണ്ടു ഹവിൎഭാഗം പരിഗ്രഹിയായിന്നു ദേവകൾ.
എന്നാൽ നീ വിഷ്ണുഭഗവാനെ യജിച്ച് സന്തതിയെസ്സാധി
ച്ചാലുള്ള ശേഷം ദേവകൾ ഹവിൎഭാഗം പരിഗ്രഹിക്കുന്നോർ.
എന്നിങ്ങിനെ സദസ്യന്മാരുടെ വചനം കേട്ടംഗൻ പുത്രകാ
മേഷ്ടി ചെയ്യുന്നേടത്ത് ഒരു ദിവ്യ പുരുഷനഗ്നികുണ്ഡത്തിൽ
നിന്നു പുറപ്പെട്ടൊരു പൊന്നിമ്പാത്രത്തിൽ നിറച്ചു പായസ
ത്തെ കൊടുത്തു; അംഗനതിനെ വാങ്ങിക്കൊണ്ട് ഹൎഷാതി
ശയംകൊണ്ടു സുനീതിയാകുന്ന ഭാൎയ്യ കയ്യിൽ കൊടുത്താൻ.
അവളുമതിനെ വാങ്ങിക്കൊണ്ട് പ്രാശിച്ച് ഭൎത്താവിങ്കൽനി
ന്നു ഗൎഭത്തെ ലഭിച്ച് അവനെന്നു പേരായിരിപ്പോരു പുത്ര
നെ പ്രസവിച്ചാൾ അവൾ; മൃത്യുവിന്റെ ദൌഹിത്രനാകയാ
ലും തനിക്കു കാരണമായിരുന്ന ഹവിസ്സ് ശുദ്ധമാകയാലും
അധാൎമ്മികനായി ഭവിച്ചാൻ. അവന്റെ ധൎമ്മത്തെയറി
ഞ്ഞംഗൻ നാനാജാതിയായുള്ള പായങ്ങളെക്കൊണ്ട് വ്യാപ
രിച്ച് ഒന്നുകൊണ്ടു മവന് രാജ്യമടങ്ങാഞ്ഞത്യന്തദുഃഖിതനാ
യിട്ടു ശരീരാദികളിൽ വൈരാഗ്യയുക്തനായി പുറപ്പെട്ടു പോയ
നന്തരം ഋഷികളെല്ലാംകൂടി വിവേകിച്ച് അരാജകമായ ഭൂ
തലത്തിങ്കൽ വെനനെ രാജാവാക്കിയാർ. ഉഗ്രശാസനനാ
യിരുന്ന വേനൻ രാജാവെന്നു കേട്ട് ദുഷ്ടരായുള്ള ജനന്മാൎക്കു

ക്ഷിച്ചു. വേനനഭിമാനംകൊണ്ട് പ്രജകളെല്ലാവരുംതന്നെ സേവിക്കേണമെന്നു ചൊല്ലി ഭഗവത്സേവ ഒഴിച്ചു ഭൂതലത്തിങ്കലെ ധൎമ്മഹാനി നിമിത്തമായി മഹൎഷികളെല്ലാവരുംകൂടി സേവിച്ച് ധൎമ്മസ്ഥാപനത്തിന്നായ്ക്കൊണ്ട് വേനനോട് സാമദാനഭേദദണ്ഡങ്ങളാകുന്ന ഉപായങ്ങളെക്കൊണ്ടു പറഞ്ഞവനേതുമാദരിയാഞ്ഞവനെ ഹുങ്കാരംകൊണ്ടു വധിച്ചാർ. അങ്ങിനെ ഋഷികളാശ്രമം നോക്കി പോയനന്തരം ഹതനായ പുത്രന്റെ ശവശരീരത്തെ വിദ്യാബലംകൊണ്ടു രക്ഷിച്ചാൾ സുനീതി. അക്കാലത്ത് സരസ്വതീതീരത്ത് പീഡിതമായ ലോകത്തെക്കണ്ടു വിവേകിച്ച് അരാജകമായിരുന്ന ഭൂതലത്തിങ്കൽ രാജാവിനെ ഉണ്ടാക്കുവാൻ ഇവന്റെ ശവത്തിന്മേൽ തുടകടഞ്ഞാൾ. അവിടെ വിരൂപനായി കറുത്ത കുറിയൊരു പുരുഷനുളവായാൻ. അവൻ മുനികളെ തൊഴുത് നമസ്കരിച്ച് ഞാനെന്തെന്നു ചെയ്യേണ്ടുവതെന്നു ചോദിച്ച കാലത്ത് നിഷദ എന്നു മുനികൾ ചൊല്ലുകയാൽ അവൻ നിഷാദനായി ഭവിച്ചാൻ.

ചരിത്രരേഖകൾ

—*—

1012-ാമതിൽ എളങ്കുന്നപ്പുഴ ക്ഷേത്രം പണിവകക്കു മുറിച്ച നാലു തേക്കു തടികൾ വരാപ്പുഴ പ്രവൃത്തിയിൽനിന്നു കൊണ്ടുപോകുമ്പോൾ എളങ്കുന്നപ്പുഴ താചരതോട്ടിൽവെച്ചു കൊച്ചിസ്സൎക്കാർകാൎയ്യസ്ഥന്മാരായ മുണ്ടങ്ങാട്ടു പഴിഞ്ഞേരി മേനോൻ മുതൽ പേര് മേപ്പടി തടികളെ പിടിച്ച് ആദ്യംതന്നെ മേപ്പടി മേനോന്റെ വീട്ടിലേക്കു കൊണ്ടുപോകയും, പിന്നത്തിൽ അഴിക്കൽ ഠാണാവിൽകൊണ്ടു ചെന്നു വെക്കുകയും; 1008-ാമതിൽ വീണ്ടും ചില തടികൾ മേപ്പടി പ

ണിക്കായിട്ടു കൊണ്ടുപോകുമ്പോൾ കൊച്ചി സർക്കാര് ഞാറക്കൽ ചവുക്കയിൽ തടവു ചെയ്കയും, 1012-ാമതിൽ താവരതോടു വെട്ടുന്നതിന്ന് ഏഴിക്കരെ മാസ്റ്റടി അയ്യപ്പനെ പറഞ്ഞയച്ചപ്പോൾ ആ പ്രവൃത്തിയിലെ കണക്കെഴുത്ത് അയ്യപ്പമേനോൻ മുതൽ പേര് വന്നു മേപ്പടിയാനെ പിടിച്ചു തടവിലാക്കുകയും, പിന്നത്തതിൽ വളരെ അദ്ധ്വാനം കഴിച്ചതിന്റെ ശേഷം അയാളെ വിട്ടയക്കുകയും മേപ്പടി 1012-ാമതിൽ കണ്ടെഴുത്തു തുടങ്ങിയപ്പോൾ ഓച്ചംതുരുത്ത് കണ്ടെഴുതുന്നതിന്ന് ഏഴിക്കരെ പ്രവൃത്തിയിലേക്കു കണക്കെഴുത്ത് കൃഷ്ണപിള്ള മുതൽ പേരെ നിയമിക്കയും; അതിന്റെ ശേഷം മീനമാസം 26-ാംനു- വയ്പിൽ പ്രവൃത്തിയിലെ പാർവ്വത്യക്കാരൻ മുതൽ പേര് മേൽപറഞ്ഞ കൃഷ്ണപിള്ള മുതൽപേരുടെ പക്കൽനിന്നു സർക്കാരു കണക്കുകളും അളക്കുന്ന സാമാനങ്ങളും ബലമായിട്ട് എടുത്തുകൊണ്ടുപോകയും അവരെ തടവിലാക്കുകയും പിന്നത്തതിൽ സർക്കാര് കണക്കുകൾ മടങ്ങി കൊടുക്കാതെ തടവിലിട്ടവരെ മാത്രം വിട്ടയക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

* * *

ഏഴിക്കരെ പ്രവൃത്തി നെടുങ്ങാട്ടിൽ 998-ാമാണ്ടിൽ പണിയിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്ന ഒരു കാവൽപ്പുര കൊച്ചി തഹശീൽദാരുടെ കല്പനപ്രകാരം പൊളിച്ചു കായലിൽ ഇടുകയും, കാവൽക്കാരായിരുന്ന കുഞ്ഞൻ മുതൽപേരെ പിടിച്ചു തടവിലിടുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഇത് 1013-ാമാണ്ട് മീനമാസം 26-ാംനു-യാണുണ്ടായത്. 1005-ാമാണ്ട് ധനുമാസം 6-ാംനു- മേൽപറഞ്ഞ തഹശീൽദാരും മുളവുകാട്ടു പാർവ്വത്യക്കാരൻകൂടിചേരാപ്പുഴ മണൽപ്പുറത്തുണ്ടായിരുന്ന കാവൽപ്പുര നശിപ്പിക്കുകയും, ആ സ്ഥലത്തുണ്ടായിരുന്ന ശിപായികളേയും കാവൽക്കാരേയും വളരെ കയ്യേററങ്ങൾ ചെയ്തു മുറിവുകൾ ഏല്പിക്കയും 1008-ാമതിൽ പുകയില കുത്തകക്കാരനേ

യും അയാളുടെ വക പുകയിലയേയും ചുക്കടിക്കാട്ട ഡാണാ മുതൽപ്പേര് പിടിച്ചുകൊണ്ടു പോയതിന്റെ ശേഷം മേപ്പടി കുത്തകക്കാരനേയും കടമങ്ങലത്തു ക്ഷൌരക്കാരൻ നാരായണനേയും കൊടുങ്ങല്ലൂര് മുതൽപ്പേര് ഏറിയ ഭേദ്യങ്ങൾ ചെയ്തു തടവിൽ പാർപ്പിക്കയും അവര് അവിടെവെച്ചു മരിച്ചുപോകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

* * *

എളങ്കുന്നപ്പുഴ ക്ഷേത്രത്തിൽ കാവലായിട്ടു നിശ്ചയിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്ന മലയാംഗാട്ടു ശിപായികൾക്കു വെക്കുന്നതിന്നും മറ്റും ഒരു പുരപണിയിപ്പിക്കുന്നതിന്നുള്ള സാമാനങ്ങൾ കൊണ്ട് 1015-ാമതിൽ എഴിക്കരെ പ്രവൃത്തിയിലെ മാസ്സടിക്കാരൻ മുതൽപേര് മേപ്പടി ക്ഷേത്രത്തിലേക്കു പോയപ്പോൾ വഴിയിൽ പാർവ്വത്യക്കാരനും മറ്റുംകൂടി അവരെപ്പിടിച്ചു കയ്യേറങ്ങൾ ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

* * *

എഴിക്കരെ പ്രവൃത്തിയിൽ താമരവട്ടം എന്നു പേരു വിളിക്കപ്പെട്ടതും പാലിയത്തു മേനോൻ അനുഭവിച്ചുവന്നിരുന്നതും ആയ ഒരു നിലംവെട്ടി പൊക്കി പറമ്പാക്കിയതിന്റെ ശേഷം പുതുവലായിട്ട് ഈ സർക്കാരിൽ ജമപതിക്കയും 1016-ാമാണ്ടു ചിത്തിരമാസത്തിൽ കൊച്ചിസർക്കാരിൽനിന്നു മേപ്പടി സ്ഥലത്തുണ്ടാക്കീട്ടുണ്ടായിരുന്ന ഒരു കാവൽപ്പുര ഈ സർക്കാരായിട്ടു പൊളിച്ചു മാറുകയും ഉടനെതന്നെ കൊച്ചിസർക്കാർ വേറെ ഒരു കാവൽപ്പുര ആ സ്ഥലത്തു പണിയിപ്പിക്കയും അതു മുതൽക്കു ചാത്തനാട്ട് ചൌക്കയിലേക്കു കൊണ്ടുപോകുന്ന ചരക്കുകളെ തടവുചെയ്ത് കൊച്ചിയിലേക്കയച്ച് ചുങ്കം പിരിപ്പിച്ചു വന്നിരിക്കുന്നതുകൂടാതെ മേപ്പടി കാവൽക്കാർ നെടുങ്ങാടുദേശത്ത് കുടിയാന്മാർക്കു വളരെ സുഖക്കേട് വരുത്തുകയുംചെയ്തിരിക്കുന്നു.

* * * * * * *

ഏഴിക്കരപ്രവൃത്തിയിൽ നെട്ടൂരാട്ട മുതലായ ദേശങ്ങളിൽ കരം പിരിക്കുന്നതിന്നും ചാരായകുത്ത കപ്പണത്തിന്നു വീഴ്ച വരുത്തിയിരിക്കുന്ന കുടിയാന്മാരുടെ പുരകളിൽ പരസ്യം പതിക്കുന്നതിന്നും ഏഴിക്കരെ പ്രവൃത്തിയിലെ കണക്കെഴുത്തു മേനേയും മാസ്സുടി അയ്യപ്പൻപിള്ളയേയും വേറെ ചിലരേയും നിശ്ചയിച്ച് അവർ അതിന്നായിട്ട ചെന്നതിന്റെ ശേഷം വയ്പിൽ പ്രവൃത്തിയിലെ കണക്കെഴുത്ത് രാമുണ്ണിമേനോൻമുതൽപേർവന്നു മേൽപ്പറഞ്ഞ കാൎയ്യസ്ഥന്മാരുടെ കല്പനപ്രകാരം കരം ഒടുക്കിക്കുന്നതിന്നായിട്ട വരുത്തിനിൎത്തീട്ടുണ്ടായിരുന്ന കുടിയാന്മാരെ ഓടിച്ചുകളകയും സൎക്കാർവക കണക്കുകളേയും പരസ്യങ്ങളേയും ബലമായിട്ട് എടുത്തുകൊണ്ടുപോകയും പ്രവൃത്തി കണക്കെഴുത്ത് കൃഷ്ണമേനേയും മാസ്സുടി അയ്യപ്പനേയും കയ്യേററം ചെയ്ത് കൊച്ചി സൎക്കാർവക നെട്ടൂരാട്ടധാണാവിൽ ആക്കുകയും മൂന്നു ദിവസം കഴിഞ്ഞതിന്റെ ശേഷം എറണാകുളത്തു ധാണാവിൽകൊണ്ടുപോയി ഇടുകയും പിന്നതിൽ അവരെ വിട്ടയക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

* * * * * * *

അത്തുത്തി തൎക്കം തീൎക്കുന്നതിന്നായിട്ട് ഈ സൎക്കാരിൽനിന്നു നിശ്ചയിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്ന മേലെഴുത്ത് അനന്തപ്പിള്ള 1024-ാമതിൽ എളങ്കുന്നപ്പുഴെ ക്ഷേത്രത്തിലെ ആറാട്ടുഘോഷം കാണുന്നതിന്നായിട്ട പോയപ്പോൾ ആ മേലെഴുത്തുപിള്ളയേയും കൂടെ ഉണ്ടായിരുന്ന ആളുകളേയും വയ്പിൽ പ്രവൃത്തിയിലെ പാൎവ്വത്യക്കാരൻ മുതൽപേർ കഠിനമായ കയ്യേററങ്ങൾ ചെയ്തതുകൂടാതെ മേപ്പടി മേലെഴുത്തുപിള്ള പാൎത്തിരുന്ന വീട്ടിന്റെ വാതിൽ ഇടിച്ചുതുറന്നു വല ഉപദ്രവങ്ങളും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഈ സംഗതി ബ്രിട്ടീഷ് റെസിഡെന്റ് സായ്പവർകളെ അറിയിച്ചു.

* * * * * * * *

അഴീക്കൽപള്ളി കടലെടുത്തു പോയതിന്റെശേഷം

അവിടുത്തെ കുടിയാന്മാരിൽ പ്രധാനി എളങ്കുന്നപ്പുഴ ദേവസ്വം സങ്കേതംവക കാച്ചാംതുരുത്തുദേശത്ത് വേറെ ഒരു പള്ളി പണിയിപ്പിക്കുന്നതിന്ന് ഈ സക്കാരിൽനിന്നു ചെയ്തിരിക്കുന്ന തടസ്ഥങ്ങൾ പ്രമാണിക്കാതെ കൊച്ചിസക്കാരിലെ സഹായത്താൽ 1029_ാമതിൽ ഒരു പള്ളിയും അതിന്റെ സമീപം ഒരു ബങ്കുളാവും പണിപ്പിക്കയും ആ സ്ഥലത്തു ശവം കുഴിച്ചിടുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ആ നാൾമുതൽക്ക് മേൽപ്പറഞ്ഞ കാച്ചാംതുരുത്ത് ദേശത്ത് സീവിൽ ക്രിമിനാൽ ഈ അധികാരങ്ങൾ കൊച്ചി സക്കാരിൽ നിന്നുതന്നെ നടത്തിവരുന്നതിന്നു പുറമെ ആ സ്ഥലത്തുള്ള മാപ്പിളമാർ ഈ സക്കാരിലെ അധികാരത്തെ കീഴ്‌വഴങ്ങാതെ മേപ്പടി സക്കാരിലെ കാര്യസ്ഥന്മാരെ ബുദ്ധിമുട്ടിച്ചു വരികയും ചെയ്യുന്നു.

* * * * * * *

1036_ാമതിൽ എളങ്കുന്നപ്പുഴ ആറാട്ടുദിവസമായ കാർത്തിക 15_ാംനു കീഴനടപ്പിന്നു വിരോധമായിട്ട് കൊച്ചിസക്കാർവക മൂന്നുപേർ മലയാംഗാട്ടുശിപായികൾ ആറാട്ടുസമയത്ത് എഴുന്നള്ളത്തോടുകൂടി പോവുകയും പറവൂർ ശിപായികൾ വാളൂരിക്കൊണ്ടു മേൽപ്രകാരം എഴുന്നള്ളുക്കുന്നതോടുകൂടി പോയാൽ അവരോടു കയ്യിൽനിന്നു വാള് ബലമായി പിടിച്ചുപറിക്കേണമെന്നു എഴിക്കരെ പാർവ്വത്യക്കാരനോട് വയ്യിൽ പ്രവൃത്തിയിൽ കണക്കെഴുത്ത് കുഞ്ഞികൃഷ്ണമേനോൻ പറകയും 1039_ാമതിൽ തിരുവിതാംകൂർ സംസ്ഥാനത്തെ ചില മലയാംഗാട്ടു ശിപായികളെ കൊച്ചി സക്കാരാളുകൾ കയ്യേറ്റം ചെയ്കയും, 1041_ാമതിൽ ഉണ്ടായ ഉത്സവത്തിന്ന് എഴുന്നള്ളിക്കുന്നസമയം അതോടുകൂടി എഴിക്കരെ പാർവ്വത്യക്കാരൻ പ്രദക്ഷിണം വെക്കുന്നതിന്നു സമ്മതിക്കാതിരിക്കയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

* * * * * * * *

എളങ്കുന്നപ്പുഴ ദേവസ്വംവക നെടുങ്ങാടുദേശത്ത്

കോയ്മസ്ഥാനം ഏററിട്ടുണ്ടായിരുന്ന കിളിക്കോട്ടുപണിക്കര് കൊല്ലംതോറും മേപ്പടി സ്ഥാനംവകക്ക് 948 പുത്തൻവീതം പറവൂര് സ്വരൂപത്തിങ്കൽ അടച്ചുവന്നിരുന്നു. എന്നാൽ ഈ സംഖ്യ 958_ാമാണ്ട് മുതൽക്കു പറവൂര് ഖജനാവിൽ അടക്കത്തക്കവണ്ണം മേപ്പടി ആണ്ടിൽ രണ്ടു സക്കാരിൽനിന്നും നിശ്ചയിച്ച് തീർച്ച വരുത്തിയതിൻെറശേഷം 1036_ാമാണ്ടുവരെ മേപ്പടി പണിക്കര് കൊല്ലംതോറും 16 പണം വീതം എഴിക്കരപ്രവൃത്തിയിൽ അടച്ചുവരികയും മേപ്പടി ആണ്ടുമുതൽക്കു കൊച്ചിസക്കാർ ഖജനാവിൽ ബലമായി അടപ്പിക്കയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

* * * * * * * *

കൊല്ലംതോറും തുലാമാസത്തിൽ കൊച്ചി പെരുമ്പടപ്പു സ്വരൂപം വകയായി ഞാറക്കൽ കോവിലകത്തുവെച്ചു പട്ടത്താനം അടിയന്തരം കഴിച്ചുവന്നിരുന്ന സമയം ഓരോ കിഴി പുത്തനിൽനിന്ന് നന്നാലു പുത്തൻ സംഘംവകക്കായിട്ട് എടുത്തുവന്നിരുന്നു. അത് എളങ്കുന്നപ്പുഴ ദേവസ്വത്തിലേക്ക് ചെല്ലേണ്ടവകയാണ്. മേപ്പടി നാലുപുത്തനു തുല്യാത്ഥമായ ഒന്നേമഹാണി പണം വീതം പെരുമ്പടപ്പുവകയായി എഴിക്കര പ്രവൃത്തിയിൽ 1037_ാമാണ്ടുവരെ രാമൂകോവിലകത്ത് തിരുപ്പാട് മുടക്കം കൂടാതെ അടച്ചുവന്നിരുന്നു; മേപ്പടിയാണ്ടു മുതൽക്ക് ആയത് മുടക്കം വരുത്തിയിരിക്കുന്നു.

പ്രാചീനഗ്രന്ഥമാല.

ശാസ്ത്രാങ്കം.

IX വട്ടമിരിപ്പുകളി.

വറുത്തരിയോമലരുമെള്ളോരമ്പഴംതേങ്ങകൾ നിറയെ
വഴിപ്പാടികൊണ്ടരിപ്പുടയോ ചെറുനാരങ്ങകളിളനീ
കരിക്കങ്ങാശർക്കരയുമുള്ള കട്ടച്ചയമൊരമൃതുചെയ്തേൻ
ഇവപലതുമമൃതുചെയ്തേൻഗണപതിയെവണങ്ങ്.

ഏഴുവരുണ്ടേ ഭഗവതിമാ-
രേഴുവരിലുമഴകിയതോ?
അഴകിയതോ ഞാനറിവേൻ
പഴയന്നൂക്കാവിൽ ഭഗവതിപോൽ.
ഐവരുണ്ടേ ഭഗവതിമാ-
രൈവരിലുമഴകിയതോ?
അഴകിയതോ ഞാനറിവേൻ
അയ്യൂർകുന്നിൽ ഭഗവതിപോൽ.
മൂവരുണ്ടേ ഭഗവതിമാർ
മൂവരിലുമഴകിയതോ?
അഴകിയതോ ഞാനറിവേൻ
[illegible] ഭഗവതിപോൽ
ഇരുവരുണ്ടേ ഭഗവതിമാ-
രിരുവരിലുമഴകിതോ?
അഴകിയതോ ഞാനറിവേൻ

തിരുനെല്ലൂരെഭഗവതിപോൽ.
ഒരുവരുണ്ടേഭഗവതിമാർ
ഒരുവരിലുമഴകിയതോ?
അഴകിയതോഞാനറിവേൻ
ഊരകത്തെഭഗവതിപോൽ.

ആഞ്ഞ്യം.

പൂവ്വാതെ മുല്ലേ മുല്ലേ, പൂവ്വാതെ മുല്ലേ നല്ല അനലീ പുന്നലീവരിയാതെ കൈതേവാപി പൂവ്വാതെ നല്ലമുല്ലേ.

വാരാനൊ മാരൻ മാരൻ വാരാനൊ മാരൻ മലരമ്പു കരിമ്പനവില്ലത്തുകൊണ്ടിങ്ങുവാരാനൊ നല്ല മാരൻ.

പോകാതെ പെണ്ണേ പെണ്ണേ പോകാതെ പെണ്ണേന ല്ല പൊന്നും പണങ്ങളും പുടവായും തരുവേഞ്ഞാൻ പോകാതെ നല്ലപെണ്ണേ.

അഴകോടെ കാമൻ കരിമ്പുവിൽ കുലച്ചിട്ട് മാനിനീമാരെയൊന്നെയ്യുകൊണ്ട് കൊങ്കയ്ക്കുകൊണ്ടുല്ലി ബാണം വള ഞ്ഞേപോയ് മാനിനീമാക്കൊക്കെ മാൽപിണഞ്ഞു, വിരവോടെ കുളിപെണ്ണേ! കുറിയിട്ട മകളേവി കാണേണ്ടയോ നല്ല ഴകിതെല്ലാം.

നിങ്ങളെല്ലാമെന്തേ പോന്നു ആരെക്കാണ്മാൻ! നിന്നെക്കാണ്മാൻ എന്തിലെന്തിരിയാത്തു പീഠം വെച്ചിരിപ്പൂ. അതിനെന്തിനാപീഠംവേണം തടമുലയഴകനൊററക്കാലൻ ഇരിക്കാലൻ മുക്കാലൻ താരവൻ നാലുകാലുള്ള പീഠം വെച്ചിട്ട് അത്തരമുണ്ടെങ്കിൽ താനിരിപ്പൂ.

ആസ്യം.

ചിരിച്ചാചിരിയോടുപുഞ്ചിരിയോടും കുരുത്തമില്ലാത്ത ച്ചിരിയന്താവൂ. കോടാലച്ചിരി കൊട്ടാലച്ചിരി കടവിച്ചേലച്ചിരി കണ്ടാലച്ചിരി കേട്ടാലച്ചിരി നിരുപിച്ചാലച്ചിരി ഇഹലോകത്തച്ചിരി പരലോകത്തച്ചിരിഅച്ചിരി ഇച്ചിരി നിച്ചിരി കച്ചി

രി ഇന്നു ചിരിച്ചു കഴമ്പിച്ചിരുന്നിട്ടു നാളെ ചിരിക്കുമ്പോൾ നല്ല ചിരി നല്ല ചിരി.

തവളക്കുറുങ്കാലി കൊട്ടകാലിപ്പെണ്ണേ ചന്തമില്ലാത്തകുടവയറിയേറെക്കഞ്ഞിക്കലംപോലെ കവിളുരണ്ടും, പിന്നെ തണ്ണീർക്കുടംപോലെ പള്ളയുമായി ആത്തലയുമായ് ആരംഭം ചേരുമ്പോൾ ചാത്തിരിയാംപെണ്ണേ ഭൂതംപോലെയേറെ ഭൂതംപോലെ.

അപ്പാട്ടസ്ത്രീമാരുത്തിയാരെ അയ്യോ വേലിക്കലുംപൊരിതീത്താമൊ! അത് എന്താടാ! അത് ചേമ്പാടാ അതു ചേമ്പിങ്ങിനെയതുകിണ്ടിപോലെ. അതിനുള്ളയെങ്ങിനെയതുമ്മട്ടശി പോലെ. അതിൻതണ്ടെങ്ങിനെയതുകടകോൽപോലെ. അതിന്നിലയെങ്ങിനെയതുതാലിപോലെ. അതിൻവേവെങ്ങിനെയതുവെണ്ണപോലെ. അതിൻസ്വാദെങ്ങിനെയതുചൊല്ലവല്ലേ നൊട്ടം ചൊല്ലവല്ലേ.

മറുതല തുണിചിററി പഴങ്കഞ്ഞിയമൃതുചെയ്ത് തലപ്പാള തലയിൽകെട്ടി തൊഴുത്തിൽപുക്ക് വലിയൊരുത്തുമഴിച്ചിട്ടും ചെറിയൊരുത്തുമഴിച്ചിട്ടും ഹരിഹരീ നനേനയേയരികിലെകണ്ടംവിട്ടുഴുതുംകൊണ്ട് മൂളിനടക്കുന്ന മൂത്തമ്മാകൊതുവിൻെറ മൂത്ത മകൾ പെററു മുവ്വരുണ്ടെ മക്കൾ മുവ്വരുണ്ടെ. അതിലെല്ലായിൽ മൂത്തവൾ അതിമന്തം കോതേച്ചി അവളുടെ അനുജത്തി ദുമ്മുഖി ചിരുതേവി. അവളുടെ അനുജത്തി ഷാരസ്യാർ ചെറുചക്കി. അവളുടെ പുരുഷനാം മൂട്ടയിൽ കുറുപ്പച്ചൻ. അവളുമവനുമായി കൂടിക്കിടക്കുമ്പോൾ, ഈശ്വരയാർ കണ്ടിട്ടു കശ്ശുപിശിച്ച് തച്ചുതലപൊളിച്ചിട്ട് അങ്ങിനെയാകമൂഠാ.

കോപ്പിട്ട പെണ്ണിൻെറ കോമളം കണ്ടിട്ട് കോമയിൽ കൊള്ളുന്നു മാലോകരെ. കോട്ടകാലുണ്ടു വയറുണ്ടുകന്തളും കൊട്ടണം ചെണ്ടപ്പുറത്തുരുണ്ടെച്ച വഡ്ഡിപോലെരണ്ടുകവിളും കുടുക്കയും ഉന്തുകണ്ണുംപിന്നെ കൊന്ത്രമ്പല്ലത്താക്കുരനും കുമ

അമ്മ നാത്തൂ കരഞ്ഞുവല്ലോ നാണിച്ചു കരഞ്ഞിട്ടും മോന്തകണ്ടേലാ മോന്തകണ്ടാൽ.

പണ്ടു നെടിയ മലങ്കരങ്ങളുണ്ടപ്പോൾ വാരിയപ്പണ്ണി ക്കൊരു ഭള്ളിശബ്ദം. വാരിയപ്പണ്ണിന്റെ വാരിയർ കേട്ടി ട്ട് എമ്പ്രാന്തിരിയോടറിയിച്ചപ്പോൾ എമ്പ്രാന്തൻ നാ ട്ടു ചട്ടക്കാരുമായി, വാരിയൻ താന്നൊരു പൂക്കൊട്ടയുമാ യി മാരാൻതാനൊരു ചെണ്ടയുമായി വാതുക്കൽ ചെന്നു ഒച്ച വെച്ചു നോക്കിയപ്പോൾ ചാടിക്കടിച്ചു മലങ്കരങ്ങൾ പിന്നാ ക്കം വാങ്ങി കുറുക്കൻ വിളിച്ചിട്ടു അമ്പലത്തിൽകൊണ്ടോയി മു ട്ടുവെച്ചാൻ പിന്നെ മുട്ടുവെച്ചാൻ.

അക്കരത്തിക്കയിൽതീക്കായാൻചെന്നപ്പോൾ
എന്നെക്കൊണ്ടെല്ലാരും ഓഅ- അഅ.
അവിടന്നിട്ടപ്രംകടമ്പാകടന്നപ്പോൾ
എന്നെക്കൊണ്ടെല്ലാരും ഉഉ-ഉഉ.

ഇത്തിനപ്പൂരമീ ചക്കിയമ്മാ
പാവമിനിക്കിതുപാപമിനിക്കിതു
പാറിപോലെചന്നുതുങ്ങിപ്പമയി;
വേണമിനിക്കിതുവേണമിനിക്കിതു
എണ്ണീന്മൽവീണകടമുടത്തു

കഷ്ടം! കാലുംകവച്ചുകടമ്പാകടന്നപ്പോൾ,
കടമ്പേന്മൽതട്ടിമാശാരി_മാശാതിയല്ല;
മടിശ്ശീല; യെത്തിനാഭാഗ്യമുള്ളവർ
പെണ്ണുങ്ങളെനിങ്ങൾ, തങ്ങിക്കോളിൻ
പിന്നെതുങ്ങിക്കോളിൻ.

ശംഖിണ്ഡമംഗലത്തമ്പലത്തിന്റെവടക്കേപുറത്തുണ്ടൊ രു പിഷാരത്തീട്. പിഷാരത്തെ വീട്ടിലെ പുതുവാരന്ന്യാര് പെ റഞ്ഞിട്ടു മൂച്ചുകണ്ട മക്കൾ മൂച്ചുണ്ട. മൂച്ചും തങ്ങളിൽ വാതു പറഞ്ഞത് കേട്ടാകോഴിപിന്നെ മാലോകരെ. ചെമ്പരത്ത്യാ,

ച്ചമപ്പുറം കാരമുള്ളും കപ്പേറുന്നവർ തമ്മിൽ പിഴക്കുമ്പോൾ, മൂവരിൽ മൂത്തവൻ വെണ്ണീറും തേച്ചിട്ട് പുരമേൽ കേറീട്ടരുണ്ടുവീണാൻ. കമ്പളാംമുരടത്രനിദ്ദേത്ര വീണായഞ്ഞാൻ മൂത്ത പിഷാരോട്യാൻ. അതുകേട്ടിട്ടനുജന്മാർ ആശ്ചരീയപ്പെട്ടിട്ട് ഈശ്വരനിവനെന്നു കൂപ്പിനിന്നാൻ. കയ്യിൽ കൂപ്പിനിന്നാൻ.

മൂത്ത കുരുപ്പിന്റെ വിദ്യ പഠിപ്പാൻ പച്ചപ്പട്ടര കോപ്പിട്ട് കച്ചേരും കെട്ടി വാളും തൂക്കി കളരിപ്പുക്ക സ്ഥലംവെച്ചു: അന്തക്കാലിടത്തിട്ടോ, ഇന്തക്കാലിടത്തിട്ടോ, തല കുത്തിട്ടോ, കാൽ കുത്തീട്ടോ സാപ്പാടുക്ക നടക്കേണ്ടു എട കിട്ടുവാ മൂത്ത കുരുപ്പച്ചാ. കയ്യിള്ളി കിരിശക്കി കമ്പിയിട്ടമ്മസ്സ് കയ്യുക്ക കൂട്ടാഞ്ഞ് ചോററെറഞ്ഞാൻ പാവൽനട്ട പാൺടൻ നീർക്കോരി പന്തലിട്ട പടരുന്നു പാവലുന്മേൽ ഉത്താമേൽ തൂങ്ങി ഇത്താ കിഴത്തൂങ്ങി മേൽതൂങ്ങി കിഴത്തൂങ്ങി ഇടയിൽ തൂങ്ങി തൂങ്ങി തൂങ്ങി തൂങ്ങി നിന്നാടുന്ന പാവയ്ക്കാ കാതിന്മൽ കാതിന്മൽ തിന്മൻ തിന്മൻ തിന്മാനിരുചട്ടി പാവയ്ക്കാ.

സൂര്യകുലത്തിൽ പിറന്നുള്ള രാമന്റെ വീര്യങ്ങൾ കേക്കണ്ടെ മാലോകരെ. മുക്കണ്ണദേവന്റെ വില്ലൊടിച്ച പിന്നെ, സീതാദേവിയെ മാലയേററു. മാലയുമിട്ടിട്ടയോദ്ധ്യക്ക പോകുമ്പോൾ ഭാർഗ്ഗവരാമൻ തടുത്തുകൊണ്ടാൻ പിന്നെ ഭാർഗ്ഗവരാമൻ ജയിച്ചുകൊണ്ടാൻ.

പെണ്ണുങ്ങൾ കാട്ടും മരിമായം കേക്കണ്ടെ. ആണുങ്ങളോട്ട പണം പറിപ്പാൻ, മിററമേപോകുന്ന ചേരത്തടിയനെ ചുററുവലീയോരൊലയ്ക്കായിട്ടത്തിട്ട ചേരവാൽ കുത്തി മടിയിൽവെച്ചു. എന്തിനു കൊള്ളാമീ ചേരവാല്. അപ്പത്തിൽ കൂട്ടാം അടയിൽകൂട്ടാം പിന്നെ തമ്പുരാൻ തിന്നുന്ന നൂററിൽ കൂട്ടാം. അന്നുറും കൂട്ടീട്ട് വെററിലതിന്നുമ്പോൾ ഉണ്ടതും കൊണ്ടതും ശാന്തിഠിത്തിയും ഉൽപ്പത്തി പിററും പണം പറിക്കും.

എന്തെടി പൃച്ചെ കാലൊടിഞ്ഞു? ഓതിക്ക നമ്പൂരി ഉ

സ്സട്ട്:—ഓതിക്ക നമ്പൂരി ഹോമം കഴിച്ചപ്പോൾ ഹോമച്ചോറുണ്ണാനായ് ചെന്നു ഞാന്—സ്രുവം കൊണ്ടൊരു ഘ്രസ്സട്ട്. അതുതന്നെയുളവായ് തററിട്ടു.

അയ്യോ പാപമെൻറമ്മെ, അയ്യോ പാപം മകളേ. ഇനിക്കൊരു പട്ടരില്ലാഞ്ഞിട്ടു നാണക്കേടേതും പൊറുക്കുന്നില്ലെ. അയ്യപ്പൻ കാവിൽ അടിപ്പേൻ തളിപ്പേൻ ഞാൻ തിയ്യാട്ടം കൊട്ടിപ്പേൻ, തിരുമുറ്റത്തും വെപ്പിപ്പേൻ, ചിററുവെളക്കം കൊളുത്തിപ്പേൻ, ആനായേറിയിപ്പേൻ, തേങ്ങായിരുത്തിപ്പേൻ, നായരെപ്പോലൊരു കോലവും വെപ്പിപ്പേൻ, പിന്നെ വിശേഷിച്ചൊരു നായ്ക്കോലം കെട്ടിപ്പേൻ, അങ്ങിനെയുണ്ടായപട്ടരിത്. അയ്യാൾ കണ്ടാൽ സാമാന്യം അതുകൊണ്ടു ചെറുക്കിക്ക കോളല്ലാ.

അഷ്ടപദി.

കൈകൊട്ടിക്കളിപ്പാട്ട്.

(“സുന്ദരിമാർമണി”പോലെ.)

കാമവിലാസോചിതമായുള്ള
കോമളവേഷമണിഞ്ഞ്
പൂക്കൾപൊഴിഞ്ഞാടീടുന്ന
നൽക്കചഭാരവുമായി.
എന്നെക്കാളേററം ഗുണങ്ങളുള്ള
സുന്ദരിയാമൊരുഗോപി,
നന്ദതനൂജനോടൊത്തുസുഖ_
മാന്തരമിക്കുന്നുകഷ്ടം!
നാളീകനേത്രൻെറയാശ്ലേഷത്താൽ

ലാളിച്ചുതൻവികാരത്തെ
ചീർത്തകുചങ്ങളിലാടീടുന്ന
മുത്തുമാലകളണിഞ്ഞു.
എന്നെക്കാളേററം —
ചഞ്ചലിച്ചീടുമളകങ്ങളാ-
ലഞ്ചിതമാംമുഖത്തോടും
കൃഷ്ണനധരപാനത്തെച്ചെയ്യാൻ
തൃഷ്ണയാഭാവിക്കുന്നേരം
കററക്കാർവേണിയാളാകുമവ-
ളേററംമടിയോടുംകൂടി
എന്നെക്കാളേററം —
ആടുന്നകുണ്ഡലംകൊണ്ടുശോഭി-
തേടുംകപോലങ്ങളോടും.
പൊന്നരഞ്ഞാണകിലുങ്ങുമാറു-
ള്ളന്നനടയോടുംകൂടി
എന്നെക്കാളേററം —
നന്ദജൻനോക്കുമ്പോൾലജ്ജയോടും
മന്ദഹാസത്തോടുംകൂടി
മാകന്ദസായകകേളിതന്നിൽ
കൂകുന്നശബ്ദങ്ങളോടും
എന്നെക്കാളേററം —
വിസ്തൃതമായുള്ളരോമാഞ്ചവും
ചീർത്തോരുവേപഥുവോടും
ദീർഘനിശ്വാസമെറിഞ്ഞുമുടൻ
ദീപിച്ചുംകാമവികാരം
എന്നെക്കാളേററം —
വേർത്തജലവിന്ദുകൊണ്ടുദേഹേ
ചീർത്തോരുകാന്തികലർന്നും

കാമയുദ്ധേധൈര്യമുണ്ടെന്നാലും
കാമിനിപാരന്തളർന്നും
കാർമുകിൽവർണ്ണൻതിരുമാറില-
ങ്ങാമോദത്തോടെകിടന്നും
എന്നെക്കാളേററം —
ശ്രീജയദേവകഥിതമിദം
ശ്രീകൃഷ്ണകേളികഥനം
കാലേയപാപംകളഞ്ഞുഎല്ലാർക്കും
കാലംവിനാസുഖംനൽകും.

("ദ്വാരകമന്ദിരം"പോലെ)

വിരഥപാണ്ഡ്യമുരാരിമുഖാംബുജ-
ദ്യുതിരയംതിരയന്നപിവേദനാം
വിധുരതീവതനോതിമനോഭവഃ
സുഹൃദയേ!ഹൃദയേമദനവ്യഥാം.
കാമോദയത്തോടുംകൂടി
ദാമോദർചുംബനത്താൽ
ആടുമധരത്താൽശോഭ-
തേടുമൊരുഗോപിമുഖെ
രാത്രനാഥകളങ്കത്തെ
ചേർത്തിടുന്നപോലെതോന്നും
ശ്യാമളകസ്തൂരികൊണ്ടു
കോമളമാംതിലകത്തെ
കാമമേററംവർദ്ധിക്കയാൽ
രോമാഞ്ചിതനായ്ച്ചേർക്കുന്നു
കാമയുദ്ധേദയാശീലൻ

കാർമുകിൽവൎണ്ണനാം കൃഷ്ണൻ
കാളിന്ദിതൻതീരത്തിങ്കൽ
മേളമാൎന്നവനംതന്നിൽ
കേളിയാടീടുന്നിവണ്ണം
നാളികാസ്യസമനിപ്പോൾ
സുന്ദരിതന്നുടെമേലെ
സുന്ദരമായി, തരുണന്മാർ
നന്നായിതലകുലുക്കിടും
കന്ദൎപ്പോദ്യാനമായുള്ള
മാന്യമാം മുടിയിൽമേഘ
മിന്നൽപോലെകുരവക
പുഷ്പംനന്നായ്ചൂടിക്കുന്നു
പുഷ്പശരതുല്യൻകൃഷ്ണൻ.
കാമയുലെ —

എത്രയുംതടിച്ചതായി
കസ്തൂരിയാൽകറുത്തതായി
ഭൂഷിതമായിനഖരേഖയാൽ
യോഷാമണികുചയുഗെ
ചന്ദ്രകലയോടുംമേല
സുന്ദരമാമാകാശത്തിൽ
നക്ഷത്രജാലത്തെപോലെ
വക്ഷിലചജൻമുക്താഹാരം
ചേൎത്തീടുന്നുവെല്ലൊസഖി!
മത്തകാശിനിമാർമണെ.
കാമയുലെ —

നാളത്തെജയിച്ചനല്ല
മേളമാൎന്നതണ്ടുകളും
സാരസദളത്തെവെൽവാൻ

സാരമായകൈത്തലവും
ഏറുംഹിമത്തിൻെറശൈത്യം
ചേരുമൊരുകാമിനിതൻ
കൈമേൽമരതകവള്ള
താമരയിൽവണ്ടുപോലെ
കാർമുകിൽവർണ്ണനിടുന്നു.
കാമിനിമാർമണെ സഖി!
കാമയുദ്ധ —

കാമപതിഗൃഹമായി
കാമമഹാരാജൻതൻെറ
ഹേമസിംഹാസനമായി
ആമോദദ്രവ്യങ്ങളാലേ
ഗന്ധയുക്തമാകുമൊരു
ബന്ധുരാംഗിതൻജഘനെ
രാജദ്വാരതോരണത്തെ
യോജിപ്പിക്കുംപോലെകൃഷ്ണൻ
രത്നമാലകളുംനല്ല-
രത്നമയമരഞ്ഞാണും
ചേർത്തീടുന്നുമോദത്തോടു-
മുത്തമമാർമണേസഖി!
കാമയുദ്ധ —

"രതിഗൃഹജഘനേവിപുലാപഘനെമനസിജകനകാസനെ
മണിമയരശനംതോരണഹസനംവികിരതികൃതവാസനേ."

ഈ ഗാനപദത്തിൻെറ തർജ്ജമ എത്ര കോമളമായിരിക്കുന്നു; നോക്കുക. "രത്നമാല"കൾ പരിഭാഷകൻെറ സ്വതന്ത്രബുദ്ധിയുടെ സന്താനമത്രെ.

ശോഭയേറീടുന്നതായി
ശോഭിതമായിനഖങ്ങളാൽ

പല്ലവതുല്യമായൊരു
പല്ലവാധരിതൻപാദം
മല്ലാരിഹൃദയെചേൎത്തു
നല്ലചെമ്പഞ്ഞിതൻരസം
ചേൎത്തിടുന്നിതിതുകണ്ടാൽ
മെച്ചമേറുംപദാൎത്ഥത്തെ
വെച്ചീടേണംമുടിയെന്നു
വെച്ചിട്ടെന്നുതോന്നും സഖി.
കാമയുഗളേ —

ധൂൎത്തനായിടുന്നകൃഷ്ണൻ
ചീൎത്തകാമത്തോടുംകൂടി
തുല്യയാംമറ്റൊരുത്തിയെ
നല്ലവണ്ണംധ്യാനിക്കുമ്പോൾ
എന്തിനിന്നിലതാഗൃഹെ
സന്തപിച്ചുചിരകാലം
ദന്തിഗാമിനിസഖിഞാൻ
ഹന്തജീവിക്കുന്നുചൊൽക.
കാമയുഗളേ —

ശൃംഗാരരസപൂൎണ്ണമാം
സംഗീതമിതിങ്കലിന്നു
കൃഷ്ണമാഹാത്മ്യത്തെമുററും
തൃഷ്ണയോടെവൎണ്ണിച്ചോരു
ഭക്തനാംജയദേവനും
ഭക്തിയോടിതുകേൾക്കുന്ന
ഭക്തന്മാൎക്കുംകലിപാപ
മുക്തിവന്നുസുഖംവരും

ഹരിശ്ചന്ദ്രചരിതം.

കിളിപ്പാട്ട്.

അപ്പാരിലേക്കിനിപോകേണമാശുഞാ-
നല്പംക്ഷമിക്കേണ്ടനേരമല്ലിപ്പൊഴ
ഇത്ഥംവിചാരിച്ചുറച്ചുമുനിവര-
നെത്രയുംവേഗേനപോവാൻപുറപ്പെട്ടു.
രുദ്രാക്ഷവുംനല്ലദണ്ഡുംചടകളും
പത്മാക്ഷമാലതുളസിഹാരങ്ങളും
വിസ്തൃതമേറുംകഷായവസ്ത്രംനല്ലൊ-
രുത്തരീയംപിന്നെയോഗപട്ടാദികൾ
ഒക്കെധരിച്ചുപുറപ്പെട്ടുമാമുനി
വെക്കംധരാതലേവന്നിറങ്ങീടിനാൻ.
ആകാശമാർഗ്ഗത്തുനിന്നുടൻഭൂമിയി-
ലാശുപതിക്കുന്നനേരംമഹാമുനി
കണ്ടവർകണ്ടവരത്ഭുതത്തോടുടൻ
മണ്ടിവരുന്നുമഹാമുനിദർശനാൽ.
കാംക്ഷപെരുത്തവരെല്ലാവരുംവന്നു
തൽക്ഷണംകൊണ്ടുനൃപതിപുരംപുക്കു.
അപ്പോൾമുനിവരൻതന്നെനൃപതിയും
ക്ഷിപ്രംതൊഴുതുവണങ്ങിവിനീതനായ്
പാദവുംക്ഷാളിച്ചുപൂജിച്ചുപീഠത്തി-
ലാമോദമോടെയിരുത്തിയഥാസുഖം,
സൽക്കാരവാക്കുകളുംപറഞ്ഞീടിനാ-
നുൾക്കാമ്പിലുംമോദമോടെനൃപതിയും
'സ്വാഗതംമാർഗ്ഗേഭവാനുഭവിച്ചിതോ
ശോഭനംതന്നെഭവിച്ചിതോമാമുനേ!

ആഗതനായോരുനേരമടിയത്തി-
നാധികളൊക്കെശ്ശമിച്ചുതപോധന!
സൎവ്വമുനികളിലഗ്രഗണ്യൻഭവാൻ
ഗീൎവ്വാണരാജാദിവന്ദ്യൻദയാനിധി.
ഉൎവ്വീതലപ്രാപ്തികാരണമെന്തെന്നു
മുൎവ്വീചരമുനേ!(1)നിയ്യരുൾചെയ്യണം.
നിൻപാദസംസൎഗ്ഗകാരണമെൻപുരം
സംപ്രതിപൂതമായ്വന്നുദയാനിധേ!
നമ്മുടെരാജ്യത്തിലെങ്ങാനൊരുത്തനും
സംഗതിക്കായിട്ടസത്യംപറകിലോ,
സംശയമില്ല,അവനെവധിപ്പനി-
ന്നാശ്ശുഞാനതുകേട്ടിതെന്നാകിലോ
അല്ലാതെയില്ലൊരുധൎമ്മംനമുക്കട-
നിങ്ങുസത്യമൊഴിഞ്ഞെന്നതും ബോധിക്ക.
ഏകംധനംഞാനൊരുത്തനുനൽകുകിൽ,
ചാകിലു'മില്ലെ'ന്നുചൊല്ലുമാറില്ലഞാൻ
മറ്റൊന്നുമിങ്ങുവഹിപ്പതില്ലെങ്കിലും,
തെറ്റെന്നുസത്യംമമജീവനുള്ളന്നും
രക്ഷിച്ചുകൊൾവാൻവരംതരേണംനമു-
ക്കിക്ഷോണിപാലകുലജ!തപോനിധേ!'
ഇങ്ങിനെരാജൻെറവാക്കുകൾകേട്ടപ്പോൾ
മങ്ങിമയങ്ങിനാൻമാമുനിമാനസം (2)
'ഞാനിവനെക്കൊണ്ടസത്യമൊരുമൊഴി
ചാലേപറയിച്ചുകൊള്ളുന്നതെങ്ങിനെ?
എങ്കിലുംവന്നോരുകാൎയ്യംചൊല്ലുവ-
നെങ്കിലതിന്നിതാമസമെന്തിന്?'
എന്നുനിരൂപിച്ചുറച്ചുമുനിവരൻ
മന്നവൻതന്നോടുചൊന്നാൻചിരിച്ചുടൻ

(1) ഉൎവ്വീവരമുനി=രാജൎഷി.

'രാജചൂഡാമണേ! ഞാൻ പോന്ന കാരിയം
വ്യാജമൊഴിഞ്ഞു നീ കേട്ടുകൊണ്ടീടുക.
നല്ലോരു യാഗമങ്ങാരംഭമായിഞാ-
നില്ലാ ധനം, മറ്റു കൊണ്ടുവന്നേനെടോ.
സ്വർല്ലോകനാഥ സഭാന്തരത്തിങ്കന്ന്
സല്ലാപം ചെയ്യുന്നതു കേട്ടു നിൻഗുണം.
സത്യവാനെന്നു ജഗൽപ്രസിദ്ധിതവ
നിത്യമായുള്ളോരു ധർമ്മവും മറ്റങ്ങനെ.
ലോകത്രയത്തിങ്കലാരറിയാത്തു ഭൂ-
ലോകപതേ നിന്റെ സത്യധർമ്മങ്ങളും?
യാഗാർത്ഥമായി ഞാൻ യാചിച്ച ദ്രവ്യത്തെ
വ്യാജഹീനം തരികിന്നു നൃപവര!
ആനക്കഴുത്തിൽ നിന്നാശ്രു കവണയാൽ,
ഞാനൊന്നെറിഞ്ഞുകൊണ്ടീടുവൻ മേല്പോട്ട്
ഞാനെറിഞ്ഞീടുന്ന പാഷാണമങ്ങഹോ
താനേ കിഴപ്പോട്ടു വീഴുകയില്ലത്.
ചെന്നൊരു ദിക്കിൽ പതിക്കുമെന്നാകിലോ,
തന്നുകൊള്ളേണമതിനു തുല്യം ധനം;
എന്നാലിനിക്കമതിവരും ഭൂവര
മന്ദരതുല്യമെന്നാലും മടിക്കൊലാ.
രാജാക്കളോടു മുനിവരന്മാർ വന്നു
വ്യാജഹീനമിരക്കുന്ന ധനങ്ങളെ,
പാരാതെയങ്ങു കൊടുക്കാത്തവർകൾക്ക
രൌരവം പ്രാപ്തിയെന്നത്രെ വിധിമതം.
എന്തു ഞാൻ ചൊന്നതിന്നുത്തരം ചൊല്ലാത്തു?

(2) 'മാനസം' എന്ന നപുംസകനാമപദം കർത്താവായിരിക്കെ, 'മയങ്ങിനാൻ' എന്ന ക്രിയയിൽ പുല്ലിംഗപ്രത്യയം ചേർത്തിരിക്കുന്നതു നോക്കുക.

ദന്തിവരാരിസമാന!ധരാപതേ!'
ഇത്തരംമാമുനിസത്വരംചൊന്നതി-
നുത്തരംഭൂപതിചൊല്ലിനാൻമെല്ലവേ
'എന്തൊരുവൈഷമ്യമിങ്ങതിനുംമുനേ!
അന്തമില്ലാത്തധനമുണ്ടിനിക്കെടോ.
രണ്ടുദിനംഭവാൻമൽപുരെവാഴുക
കൊണ്ടുപോയീടാംനിനച്ചധനങ്ങളും
പണ്ടുള്ളഭണ്ഡാരമിങ്ങുവരുത്തുവാ-
നുണ്ടുപ്രയാസംകുറഞ്ഞൊന്നുമാമുനേ!
സത്യവാൻനീതിമാനാകുന്നനമ്മുടെ
സത്യകീർത്തിമന്ത്രിയെന്നിയെമറ്റാരും
പണ്ടുള്ളദ്രവ്യമിരിക്കുംപ്രദേശങ്ങൾ
കണ്ടുള്ളവരാരുമില്ലാമുനിവര!
എന്നതുകൊണ്ടവൻതന്നെവരുത്തിഞാ-
നിന്നുതന്നെധനമാനയിച്ചീടുവൻ.
നമ്മുടെരാജ്യത്തിലുള്ളധനത്തിനി-
ങ്ങെന്നുമൊരുലയമില്ലാമുനിവര!
ചിന്തകിഞ്ചനവേണ്ടാമുനിവര!
തന്നയപ്പോൾധനംധന്യശീലാവിഭോ!'
എന്നുപറഞ്ഞുമുനിയോടു,വൈകാതെ
തന്നുടെമന്ത്രിയെത്തന്നെവരുത്തിനാൻ.
ചൊന്നാൻസചിവവരനോടുഭൂപതി
ധന്യശീലൻമുനിചൊന്നൊരുദന്തങ്ങൾ
'ഇന്നുതന്നെചെന്നുനമ്മുടെദ്രവ്യങ്ങ-
ളിങ്ങുവരുത്തുക,വൈകരുതേതുമേ
രാജമുനിവന്നുനമ്മോടുചൊല്ലിനാൻ
യാഗാർത്ഥമാശുധനംതരികെന്നതും
സൂര്യ്യവംശത്തിൽജനിച്ചനരവര-
വീരരെന്നുള്ളോരെശ്രേയസ്സിനുകാരണം

മാമുനിവൃന്ദത്തെപൂജിക്കതാനത്തും
എന്നതുകൊണ്ടുപുരാതനമായുള്ള
ധന്ന്യമശേഷംവെരുത്തുകവൈകാതെ.
പണ്ടുള്ളദ്രവ്യംകൊടുക്കുന്നനേരത്തു
കുണ്ഠിതമുണ്ടാകവേണ്ടാഭവാനെടോ.
രണ്ടാണ്ടുകൊണ്ടുടനുണ്ടാക്കവേൻധന-
മുണ്ടായിരുന്നതിൻതുല്യംനമുക്കെടോ.
ഏതുംമടിക്കാതെയാനയിച്ചീടുക
ഭൂതമായുള്ളോരുഭണ്ഡാരജാലങ്ങൾ.'
ഇങ്ങിനെരാജന്റെവാക്കുകൾകേട്ടപ്പോൾ,
മങ്ങീമനസ്സങ്ങുമന്ത്രിപ്രവരനും
'എന്തൊരുബുദ്ധിഭ്രമംഭവിച്ചുപുന-
രെന്തൊരുദുഷ്കാലമാഗതംഭൂപന്?
മാമുനിതന്നുടെവശ്യപ്രയോഗമോ
ഭൂപതിതന്നുടെബുദ്ധിഭ്രമത്തിന്?
നല്ലോരുഭൂതമോപ്രേതോപിശാചിയോ
ഭൂപനെപ്രാപിച്ചുചിത്തംചലിപ്പിച്ചു?
പണ്ടുള്ളദ്രവ്യമെടുക്കയെന്നുള്ളതിൽ
രണ്ടുപക്ഷംനൃപനുണ്ടായതില്ലല്ലോ.
ആരാൽകൃതമിദംഭണ്ഡാരജാലങ്ങ-
ളാരറിഞ്ഞുപുരാഉള്ളതിന്നീശ്വരാ!
രാജചൂഡാമണിയോ,ടിതുവേണ്ടെന്നു
മാരുണർത്തിക്കുന്നിതെന്നുടെദൈവമേ!'
ഇത്ഥംവിചാരിച്ചുമന്ത്രിപ്രവരനും,
സത്വരംഭൂപതിയോടങ്ങുണർത്തിച്ചു.
'പണ്ടുള്ളദ്രവ്യമെടുത്തുകൊടുക്കുവാ-
നുണ്ടുപ്രയാസംധരിത്രീവര!വിഭോ!
വ്യാജേനമാമുനിയാചിച്ചതങ്ങുസാ
രാജഭണ്ഡാരംനശിപ്പിപ്പതിന്നിദം.

നല്ലതപോധനന്മാർക്കിന്നിതൊക്കയോർക്കിൽ
തെല്ലുംപണത്തിനുദുർല്ലഭമില്ലൊട്ടും
പുല്ലെടുത്താശുജപിച്ചിതെന്നാകിലൊ,
എല്ലാംജനിക്കും; അവർമന്ത്രവൈഭവാൽ.
കല്പവൃക്ഷങ്ങളുംകാമധേനുക്കളും
സ്വല്പമവർക്കില്ലദുർല്ലഭം, മോക്ഷവും.
മന്നിടത്തിങ്കൽധനമിരന്നീടുവാൻ
വന്നമുനിവരനെന്നരുൾചെയ്തത്,
അന്യായമെന്നേവരുനിരൂപിക്കുകിൽ
നന്നായ്‌വരുന്നതുമല്ലനരപതേ!
വ്യാജംതുടങ്ങുന്നുനമ്മോടുമാമുനി
വ്യാജഹീനൻഭവാനെന്തറിഞ്ഞീശ്വര!
എത്രയുംപണ്ടേകിടക്കുന്നഭണ്ഡാര-
മത്രവരുത്തുവാനിങ്ങരുൾചെയ്കൊലാ.'

(തുടരും)

ഭഗവദ്ദൂത്.

ശീതങ്കൻതുള്ളൽ

നാരായണ!ഹരേ!മാധവ!കേട്ടാലും,
നേരല്ലവട്ടങ്ങൾ, വല്ലാതിരിക്കുന്നു.
തേരുംകുതിരയുംആനപടകളും
പാരമിളകിത്തുടങ്ങുന്നുഇന്നിവർ
നേരെവരുന്നോരുനേരംനമുക്കിപ്പോൾ
ആരുംസഹായമില്ലെന്തൊന്നുചെയ്‌വുനാം?
മാന്യരാകുന്നോരുമാമുനിവൃന്ദവും
സന്യാസിവൃന്ദവും, നമ്പൂരിവൃന്ദവും

എന്ന്യേനമുക്കൊരുബന്ധുപടകളും
ഇന്നില്ലമാധവ!എന്തൊന്നുചെയ്വുനാം?
നമ്പൂരിമാരിവരെത്രയുംസാധുക്കൾ,
ചാമ്പലുംഗോപിയുംരുദ്രാക്ഷവും,ധരി-
ച്ചമ്പലംതന്നിലിരിപ്പാനുംകഷ്ടിച്ച
അമ്പലവാസികളോടുകയൎത്തുകൊ-
ണ്ടമ്പോടിരിപ്പാനുമല്ലാതെയെത്രയും
അംഭോധിപോലെപരന്നുകിടക്കുന്ന
ഗംഭീരമായുള്ളകൌരവന്മാരുടെ
വൻപടപാരംകടക്കുവാനിന്നിവർ
വമ്പരായീടുമോഎന്തൊന്നുചെയ്വുനാം?
അംഭോജലോചന!കാത്തുകൊള്ളേണമേ.
പൂണനൂൽകൊണ്ടുതടുക്കുന്നതല്ലാതി-
ക്ഷോണീസുരന്മാരുമെന്തൊന്നുചെയ്കിടും
പയ്യെനാമെല്ലാവരുമിന്നുനാണവും
കയ്യോണ്ടുപോകുമാറായിതോദൈവമേ!
കയ്യിലിരിക്കുന്നപൊന്നുകൊടുത്തുനാ-
മിയ്യവുംവാങ്ങിയിരിക്കുംകണക്കിനെ
ഇത്ഥംവിഷാദംകലൎന്നുപറയുന്ന
പാൎത്ഥപ്രിയനായസാത്യകിതന്നോടു
'വൃത്താന്തമെല്ലാമറിഞ്ഞേനരക്ഷണം
പാൎത്താലുമെന്നരുൾചെയ്തുമുകുന്ദനും
ധൂൎത്തമതിയായദുൎയ്യോധനനോടു
ഇത്തരമൊന്നരുൾചെയ്തുസഗൌരവം.
രേരേസുയോധനാഎന്തുനീയിങ്ങിനെ
നാരീജനങ്ങളെപ്പോലെപറഞ്ഞുവ-
ന്നോരോരൊധാൎഷ്ട്യംതുടങ്ങുന്നു?തെല്ലുമേ
ഭീരുവല്ലീകൃഷ്ണനെന്നുബോധിക്കണം.
മാരികണക്കിനെപ്പാൎത്ഥൻറബാണങ്ങൾ

മാൎവ്വിൽതറക്കുന്നനേരത്തുതന്നുടെ
പാരംമുഴുത്തോരഹംഭാവമൊക്കയും,
പാരാതെദൂരത്തുപോയിടുംനിൎണ്ണയം.
പൂൎണ്ണക്ഷമാപതിമോഹിച്ചിരിക്കുന്ന
പാണ്ഡവന്മാൎക്കിന്നുപാതിക്ഷമാകൊടു-
ത്താപത്തിനോടങ്ങുചേരാതിരിക്കിലി-
ന്നാപത്തുവന്നിങ്ങുചേരുംധരിക്കനീ.
ഗോപാലവാക്കുകൾകേട്ടുസുയോധനൻ
കോപിച്ചുചാപല്യവാക്കുകൾചൊല്ലിനാൻ.
'ഭൂപാലകൎക്കുഗുണദോഷമേകുവാൻ
ഗോപാലനാംനീമതിയല്ലതെല്ലുമേ.
ധൂൎത്തമതേ!നിന്റെവൃത്താന്തമൊക്കയും
പത്തിനുപത്തുണ്ടറിഞ്ഞിരിക്കുന്നുഞാൻ.
പൂതനായെന്നൊരുകാതരാക്ഷീമണി
ഭൂതലംതന്നിൽനടക്കുന്നകാലത്തു
ജാതനായീഭവാനെന്നുകേട്ടപ്പൊഴേ
വീതശങ്കംനീയവളെക്കടിച്ചാശു
പ്രേതരാജ്യപുരംതന്നിലയച്ചതും,
മാതുലനെക്കലചെയ്തുപലവിധം
കൈതവകൎമ്മങ്ങളോരോന്നുചെയ്തതും
ചേതസിചിന്തിക്കിലിന്നുനീയെന്നിയേ
ഏതൊരുമാനുഷനുള്ളുമഹാഗുണൻ.
എന്തിനീവൎണ്ണംപറയുന്നുനീയിപ്പോൾ
ബന്ധുതാമൂലംകൊണ്ടുകുന്തീസുതന്മാൎക്കു
സന്ധിക്കുവന്നിങ്ങുബന്ധിച്ചകാരയിൽ
സന്ധിപ്പതിന്നുള്ളബന്ധംഭവിക്കുമേ.'
കൎണ്ണകഠോരമാംവാക്കുകളിങ്ങിനെ
വൎണ്ണിച്ചുവൎണ്ണിച്ചുപിന്നെയുംചൊന്നതാ-
കൎണ്ണനംചെയ്തുനിൽക്കുന്നൊരുസാത്യകി

പൂൎണ്ണപ്രകോപംപറഞ്ഞുതുടങ്ങിനാൻ.
'ആരെടാ! നാരായണസ്വാമിയെയിന്നു
പാരംദുഷിച്ചുപറഞ്ഞതുംദുഷ്ടരേ,
ആരെങ്കിലുമിന്നു,പോരാതവനുടെ
നാരായണനാണനാക്കരിഞ്ഞീടുവൻ
കാലപാശങ്ങൾകൊണ്ടത്രയുംതന്നുടെ
കാലുംകരങ്ങളുംകെട്ടികിടക്കവേ,
നീലവിലോചനൻമായാപശുപാല-
ബാലനാംകാലനെബന്ധിപ്പതെങ്ങിനെ?
പണ്ടൊരുഗോപിയീകൃഷ്ണനെബന്ധിക്ക-
കൊണ്ടാശുഭീമയമാജ്ജനനാശവും
ഉണ്ടായിയെന്നുനിനച്ചോരസിച്ചുവൈ-
കുണ്ഠനെബന്ധിപ്പതിന്നായ്ത്തുടങ്ങുന്നു.
ഉററമാംസംസാരപാശാദിബന്ധനം
മുററുമൊഴിക്കുന്നലോകൈകനാഥനെ
മാററികൾനിങ്ങളിന്നെല്ലാവരുംകൂടി
തെററന്നുബന്ധനംചെയ്യുവെന്നാലിഹ
കത്തിയാളുന്നോരുകാലാനലനെയും
പൊത്തിപ്പിടിച്ചിടാംചേലാഞ്ചലംകൊണ്ടു
തത്തിക്കളിക്കുന്നബാലാനിലനെയും
സത്വരംപൊത്തിപ്പിടിച്ചുബന്ധിച്ചിടാം."
ഇത്തരമോരോന്നുഘോഷിച്ചുസാത്യകി
സത്വരംയുദ്ധസന്നദ്ധനായീടിനാൻ.
ഉദ്ധതമായോരുകൌരവസൈന്യവും
ബദ്ധപ്രകോപമടുത്തുതുടങ്ങിനാർ.
ഉത്തമപൂരുഷനായമുകുന്ദനും
ഉത്തമമായോരുസിംഹാസനാഗ്രത്തിൽ
അത്യന്തഗംഭീരഭാവേനവാണരുകൊ-
ണ്ടതൊഴിൽകണ്ടുകുലുങ്ങീലതെല്ലുമേ

മത്തഗജങ്ങടെമസ്തകംഭേദിച്ചു
സത്വരംകുത്തിത്തിളച്ചുവരുന്നൊരു
രക്തംകുടിച്ചുമദിച്ചുമഹാചല-
സത്തമാധിത്യകതന്നിലിരിക്കുന്ന
സത്വാദിനാഥനൊന്നോൎത്താൽനടുങ്ങുന്ന
സത്വസമൂഹങ്ങൾമേഷമൃഗാദികൾ
ഒത്തുതകത്തിങ്ങടുക്കുന്നനേരത്തു
ചിത്തത്തിലായവനത്തലുണ്ടാകുമോ?
അത്രാന്തരെവന്നുദിച്ചോരവസ്ഥകൾ
വാഴ്ത്താവതല്ലിന്നുപാൎത്താൽഫണീന്ദ്രനും
പത്തുനൂറായിരമാദിത്യമണ്ഡലം
ഒത്തൊരുമിച്ചുദിച്ചുകണക്കിനെ
തൽതിരുമേനിയിൽനിന്നൊരുതേജസ്സു
സത്വരംകാണായിവന്നുഭയങ്കരം.
പത്തുദിക്കുകളുംകത്തുംകണക്കിനെ
ചീൎത്തപ്രഭാസൂചികണ്ണിൽത്തറക്കയാൽ
പേൎത്തുംവിറക്കുനംവിശ്വങ്ങളൊക്കയും
പാൎത്താലഹോചിത്രമെന്നേപറയാവൂ.
തൽസഭാതന്നിൽനിന്നാപ്രപഞ്ചങ്ങളെ
ക്ഷിപ്രംവഹിച്ചുകൊണ്ടപ്രമേയാകൃതി
ചിൽപുരുഷൻപരൻസാക്ഷാൽപരബ്രഹ്മ-
മുത്ഭവിച്ചീടിനാനത്ഭുതമത്ഭുതം!
സ്വൎപ്പുരിനാഥനുംവഹ്നിയുംകാലനും
കൎബ്ബുരാധീശനുമംഭോധിനാഥനും
ചൊല്ലൊങ്ങീടുന്നജഗൽപ്രാണനുംതഥാ
മുപ്പുരവൈരിഗിരീശനുമിങ്ങിനെ
അഷ്ടദിക്പാലകന്മാർകളുംമറ്റുംശ്രീ-
വിഷ്ണുപഥാസികൾസപ്തൎഷിസംഘവും
അഷ്ടവസുക്കളുമാദിത്യചന്ദ്രരും

സ്രഷ്ടാവുമശ്വിനീദേവകളുംപിന്നെ
ദേവകളുമുപദേവതാസംഘവും
കേവലംഗന്ധർവ്വവിദ്യാധരന്മാരും
പന്നഗന്മാരും സുരാരിസമൂഹവും
കിന്നരന്മാരുംസുരസ്ത്രീസമൂഹവും
രക്ഷോഗണങ്ങളും യക്ഷോഗണങ്ങളും
പക്ഷിഷണ്ഡങ്ങളും വൃക്ഷഷണ്ഡങ്ങളും
സ്വൎഗ്ഗവുംഭൂമിയുംപാതാളലോകവും
ദുൎഗ്ഗതന്മാരായഭൂതഗണങ്ങളും
എന്നുവേണ്ടാഖിലസ്ഥാവരംജംഗമ-
മെന്നിയെഒക്കയുംകാണായിതന്നിലെ.

മന്മതാളം.

കാളികളഥകൂളികളനവധിനല്ലകരിങ്കാളികളും
വേതാളംപൃതനഭൂതപ്രേതപിശാചുഗണങ്ങൾ
പലവിധമിങ്ങിനെബഹുവല്ലീതുള്ളൊരുദേവതമാരും
തെളിവൊടുപലകളികളുമാടിക്കളികളഘോഷത്തോടെ
എല്ലുകളുടനനവധികടുകടനെന്നുകടിച്ചുപൊടിച്ചും
പല്ലുമിളിച്ചുമ്പൊടുകാട്ടിക്കണ്ണുമിഴിച്ചുതുറിച്ചും
ആരാരെടപാരിരേഴിനുവേരായിവിളങ്ങുന്ന
നാരായണനോടിഥപോരിനുവന്നൊരുമൂഢന്മാരെ!
നിൽക്കടജള!നോക്കടനമ്മുടെവിക്രമമൊക്കയുമിപ്പോൾ
ഉൾക്കടമദമൊക്കെയടക്കവനിക്കടിലതാപവുമിത്ഥം
ഗരുഡനുമഥഖരതരകോപംപൂണ്ടുഗരുത്തുമിളക്കി
തെരുതെരെകരമമ്പോടടിച്ചുഥകൊക്കുമിളക്കിച്ചൊന്നാൻ.
പട്ടതനടിച്ചോടിയടുത്തവരാരെട!കുടിലന്മാരെ! ൻ
പൊട്ടുപൊടെയടിപെട്ടുമാറവരുടെചെകിട്ടുമടിച്ചുപൊളിപ്പ
ധിക്കൃതവരശക്രപരാക്രമിയായത്രിവിക്രമചക്രം

ശംഖവുമതിമാത്രഭയങ്കരഗദയുമതെന്നിയെയെല്ലാം
എന്തെടനരകാന്തകനെബന്ധിച്ചവരേവരെടവരുവിൻ.
ചിന്തവെടിഞ്ഞിഹനേത്താരുധൃത്തന്മാരുടെമൂത്തികളെല്ലാം
കൃത്തമാക്കിവൈകത്തനപത്തനമതിലാക്കിട്ടവനിദാനീം
പേത്തുകയത്താഞ്ഞങ്ങഖിലേശ്വരകല്പനപാത്തുവസിച്ചാർ.

(തുടരും.)

ഭാഗവതംഭാഷ.

തുടൎച്ച.

അവൻെറ വംശം നിഷാദന്മാർ അനന്തരം മുനികൾ വെനശവത്തിൻെറ രണ്ടുകയ്യും കടയുന്ന കാലത്ത് സ്ത്രീപുരുഷന്മാരുളരായി. അതുകണ്ടരുളിച്ചെയ്തു മുനികൾ; അവൻ വിഷ്ണുഭഗവാൻെറ അവതാരം; ഇവൾ ശ്രീഭഗവതി ഇവനിവിടെ രാജാക്കളുടെ യശസ്സുവരുത്തുകയാൽ പൃഥുവെന്നു പ്രസിദ്ധനായിരിക്കുന്നോൻ. ഇവളച്ചിസ്സ് എന്നു പ്രസിദ്ധയായിരിക്കുമ്പോൾ. അവ്വണ്ണം ജാതനായ പൃഥുവിനെ ബ്രാഹ്മണർ പ്രശംസിച്ചാർ, ഗന്ധൎവ്വന്മാർ പാടിയാർ, പുഷ്പവൃഷ്ടിചെയ്താർ, അപ്സരസ്സുകൾ നൃത്തം ചെയ്താർ, വാദ്യങ്ങൾ മുഴക്കിയാർ. അവിടെ ദേവകൾ ഋഷികൾ പിതൃക്കളെന്നിങ്ങിനെ ഉള്ള മഹത്തുകളെല്ലാരോടുംകൂടി എഴുന്നരുളി ബ്രഹ്മൻ. ആഗതന്മാരായ മഹത്തുകൾ പൃഥുവിനെക്കണ്ട് ഭഗവദവതാരമെന്നറിഞ്ഞു രാജ്യാഭിഷേകമാരംഭിക്കുന്ന കാലത്ത് അഭിഷേകസാധനങ്ങളെ നാനാമഹത്തുക്കൾ കൊണ്ടുവന്നു. വൈശ്രവണൻ സിംഹാസനം, അരുണൻ, വെഞ്ചാമരം, ഇന്ദ്രൻ കിരീടം, യമൻദണ്ഡ്, ബ്രഹ്മൻകവചം, സരസ്വതിമുത്തുപടം വിഷ്ണുഭഗവാൻ സുദൎശനം, ശ്രീഭഗവതി ഐശ്വൎയ്യം, ശ്രീമ

ഹാദേവൻവാറം, ശ്രീപാൎവ്വതിവാറം ചലകം, ചന്ദ്രൻകതിര, വിശ്വകൎമ്മാവുതേർ, അഗ്നി കാർമ്മുഖം, ആദിത്യൻശരം, ഭൂമിദേവി മെതിപടി, വരുണൻ ശംഖ് ഇങ്ങിനെ ദേവകളുമുപകാരങ്ങളെ യഥാശക്തി കൊടുത്താർ പൃഥുവിന്ന്. അഭിഷേകാനന്തരം സ്തുതിപ്പാൻ തുടങ്ങുന്ന സൂതാദികളോടും ചൊന്നാൻ പൃഥു. "ലോകത്തിങ്കൽ പ്രസിദ്ധഗുണനായിരിക്കുന്ന എന്നെ എന്നാശ്രയമായി സ്തുതിക്കുന്നു നിങ്ങൾ. പ്രസിദ്ധന്മാരായിരിക്കുന്ന മഹത്തുകൾ പോലും തങ്ങളുടെ സ്തുതിയെ ചെയ്യിപ്പീല. എന്നാൽ ഞാൻ ഗുണപ്രസിദ്ധനായാൽ വേണം സ്തുതിപ്പാൻ." എന്നിങ്ങിനെ ചൊല്ലിയിയങ്ങുന്ന പൃഥുവിനെ മുനികളാൽ പ്രേരിതരായി സ്തുതിച്ചാർ യാഗകന്മാർ. പൃഥുവിൻെറ സൎവ്വൈശ്വൎയ്യാദിഗുണങ്ങളെ തോന്നിച്ച് നാനാജാതിയായുള്ള സ്തുതികളെക്കൊണ്ട് സ്തുതിച്ചിയങ്ങുന്ന സൂതാദികൾക്ക് സൎവ്വകാമങ്ങളേയും കൊടുത്ത്, ബ്രാഹ്മണരേയും, ക്ഷത്രിയരേയും, വൈശ്യരേയും, ശൂദ്രരേയും ഭൃത്യാദിപ്രകൃതികൾക്കമെല്ലാം കൊടുത്തു പൂജിക്കാൻ. ഇങ്ങിനെ അഭിഷിക്തനായിരുന്ന പൃഥുവിനേക്കണ്ടു പ്രജകളന്നത്തെ പ്രാൎത്ഥിച്ചകാലത്ത്, പൃഥു അന്നം ഭൂമിയിൽ മറയ്ക്കപ്പെട്ടുവെന്നു നിൎണ്ണയിച്ചുഭൂമിദേവി വിഷയം ക്രുദ്ധനായിശ്ശരംതൊടുത്തതു കണ്ടു ഭീതയായി പശുവായിച്ചമഞ്ഞു ഓടിത്തുടങ്ങിയാൾ ഭൂമിദേവി. പൃഥുവുമമ്പുതൊടുത്തു ഭൂമിദേവിയുമാരിവരുമായി ഓടുന്നകാലത്ത് എങ്ങുമൊരാശ്രയം കിട്ടാഞ്ഞത് പൃഥുവിനെത്തന്നെ ശരണം പ്രാപിച്ചുചൊന്നാൾ. "രാജാവേ! ധൎമ്മജ്ഞനായിരിപ്പോവേ! ആശ്രിതവത്സലനായിരിപ്പോവേ! ലോകപരിപാലനത്തിന്നവതീൎണ്ണനായിരിക്കുന്ന ഭവാനെങ്ങിനെ നിരപരാധയായി ശോച്യയായിരിക്കുന്ന സ്ത്രീ എന്നെ വധിപ്പാൻ തോന്നുന്നവാറ്? എന്നെ വധിച്ചാലെവിടെവെച്ച് പ്രപഞ്ചത്തെ രക്ഷിക്കുന്നു?" എന്നു ഭൂമിദേവി ചൊല്ലക്കേട്ട് അരുളിച്ചെയ്തു പൃഥു. "എൻെറ ശാസനത്തെ അതിക്രമിക്കുന്ന നിന്നെ

വധിക്കുന്നുണ്ടു ഞാൻ. യജ്ഞത്തിങ്കലൊരുഭാഗവുമുപയോഗിക്കുന്ന നീ സത്യത്തെക്കൊണ്ടു ജനിക്കവല്ലൊ. പണ്ടു ബ്രഹ്മനാൽ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട ധാന്യങ്ങളെ നിങ്കൽ സംഹരിച്ചുകൊണ്ടു ഞെളിയുന്ന നിന്നെ വധിച്ചിട്ടു യോഗബലംകൊണ്ടു പ്രജകളെ പരിപാലിക്കുന്നുണ്ടു ഞാൻ." എന്നു പൃഥുവിന്റെ വചനം കേട്ടു ഭീതയായി പൃഥുവിനെ സ്തുതിച്ചു പ്രസാദിപ്പിച്ചു അരുളിച്ചെയ്താൾ ഭൂമിദേവി. "ഭഗവാനെ! കോപമടക്കുക. എന്റെ വചനത്തെ കേൾപ്പൂതും ചെയ്ക. മഹത്തുകൾ കോപംകൊണ്ടു വധിക്കാ. ബ്രഹ്മനാൽ ഉപായങ്ങളെക്കൊണ്ടു സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട സസ്യങ്ങളെ ദുർജ്ജനമുപയോഗിക്കുന്നു; പാരും ഭഗവാൻ രക്ഷിയായിരിക്കുന്നതും കണ്ടിട്ടോഷധികളെ ഞാൻ സംഹരിച്ചു. അവയെ ഉപായംകൊണ്ടു വീണ്ടുകൊൾക. എല്ലാടവും നടത്തുമാറന്നേരിരിത്തുവൃത്തും ചെയ്ക." എന്നിങ്ങിനെ ഭൂമിദേവിയുടെ വചനംകേട്ടു പൃഥു മനുവിനെ വത്സനാക്കിത്തന്റെ കൈ പാത്രമാക്കി ഓഷധികളെ കറന്നാൻ. അവ്വണ്ണമെ മററുമെല്ലാം ഭൂതങ്ങളും തനിക്കുതനിക്കു വേണ്ടുമർത്ഥങ്ങളെ അതിന്നു തക്കവാറു കിടാവിനേയും പാത്രത്തെയും കല്പിച്ചു കറന്നാർ. ഋഷികൾ ബൃഹസ്പതിയെ കിടാവാക്കി ഇന്ദ്രിയങ്ങളിൽ ഛന്ദസ്സാകുന്ന പയസ്സിനെ കറന്നാർ. ദേവകളിന്ദ്രനെക്കൂട്ടി പൊന്നിൻപാത്രത്തിൽ അമൃതു കറന്നാർ. അസുരകൾ പ്രഹ്ലാദനെക്കൂട്ടി ഇരിമ്പുപാത്രത്തിൽ സുര കറന്നാർ. ഗന്ധർവ്വന്മാർ വിശ്വാവസുവിനെക്കൂട്ടി താമരപ്പൂവിൽ ഗെച്ചാവ്വ്(?) കറന്നാർ. കപിലനെക്കൂട്ടി മായാവികൾ മയനെക്കൂട്ടിക്കറന്നാർ. പിതൃക്കളര്യമാവിനെക്കൂട്ടി കലത്തിൽ കവ്യം കറന്നാർ. കപിലനെക്കൂട്ടി ആകാശത്തിങ്കൽ സങ്കല്പനാഴിയെ കറന്നാർ. ഭൂതപ്രേതപിശാചുകൾ ഭൂതേശനെക്കൂട്ടി കപാലങ്ങളിൽ രുധിരം കറന്നാർ. സർപ്പനാഗങ്ങൾ തക്ഷകനെക്കൂട്ടി വിഷം കറന്നാർ. പശുക്കൾ ഗോവൃഷനെക്കൂട്ടി വത്സം കറന്നു. വൃക്ഷങ്ങൾ പേരാലെക്കൂട്ടി പയസ്സു കറ

ന്നു. പർവ്വതങ്ങൾ ഹിമവാനെക്കെട്ടി ധാതുക്കളെ കറന്നു. ഇങ്ങിനെ എല്ലാഭൂതങ്ങളും തന്റെ തന്റെ ജാതിയിൽ പ്രധാനമായതിനെ വത്സമാക്കിക്കെട്ടി തനിക്കു തനിക്കു തക്ക പാത്രങ്ങളിൽ തനിക്കു തനിക്കു വേണ്ടുമതിനെക്കറന്നാനന്തരം പൃഥു ഭൂമിയെ ഭൂമിയാക്കിക്കല്പിച്ച് വില്ലുമായി പെരുമാറുന്ന കാലത്ത് പർവ്വതങ്ങളെ വിൽക്കഴന്നുകൊണ്ടു കുത്തിപ്പൊടിച്ച് ഭൂമണ്ഡലത്തെ മിക്കവാറും നിരത്തി നാലുവർണ്ണത്തിലെ ജനത്തിന് വെവ്വേറെ ദേശങ്ങളേയും കല്പിച്ചാൻ. അനന്തരം പൃഥു അശ്വമേധം തുടങ്ങി ദീക്ഷപൂണ്ടു യജിക്കുന്ന കാലത്തിന്ദ്രൻ യജ്ഞത്തിങ്കലെ സകല സമൃദ്ധി പൊറാഞ്ഞുവന്ന് അശ്വമേധം ചെയ്തു കൂടുകിൽ തനിക്കു പദഭ്രംശം വരുമെന്നുകല്പിച്ച് പേടിച്ച് ഒടുക്കത്തെ അശ്വമേധത്തിങ്കൽ മറഞ്ഞുവന്ന് കുതിരയെക്കട്ടു കൊണ്ടു പോകുന്നകാലത്ത് ഇന്ദ്രൻ കൊണ്ടുപോകുന്നതുകണ്ടു പൃഥുപുത്രൻ ഇന്ദ്രന്റെ വധത്തിന്നൊരുമ്പെട്ടുനിന്ന്, 'നില്ലുനില്ല് കട്ടുകൊണ്ടുപോകാതെ' എന്നു ചൊല്ലിപ്പിമ്പെ ചെല്ലുന്നവൻ പാഷണ്ഡവേഷമാകുന്ന ഇന്ദ്രന്റെ നിർബ്ബന്ധാതിശയംകൊണ്ടു കുപിതനായി വില്ലെടുത്തിന്ദ്രവധത്തിന്നായൊരുമ്പെട്ട പൃഥുവിനെക്കണ്ടു മുനികൾ യജ്ഞത്തിങ്കൽ യജ്ഞപശുവിനെ ഒഴിച്ചുള്ള വധം നിഷിദ്ധമെന്നുചൊല്ലി പൃഥുവിനെ ചെറുപ്പാൻ തുടങ്ങിയകാലത്ത് അവന്റെ ക്രോധാതിശയംകൊണ്ടു തങ്ങളിന്ദ്രനെ യഗ്നിയിൽ ഹോമം ചെയ്വൂ എന്നു കല്പിച്ചുതുടങ്ങുന്ന കാലത്ത് ബ്രഹ്മനെഴുന്നരുളി ഹോമത്തെ ചെറുത്ത് "നിങ്ങളിന്ദ്രനെ വധിക്കൊല്ല, യാവനൊരു ഭഗവാനെ നിങ്ങൾ യജ്ഞംകൊണ്ടു പ്രസാദിപ്പിപ്പാൻ തുടങ്ങുന്നു അവന്തിരുവടിയുടെ രൂപമത്രെ ഇന്ദ്രൻ. അങ്ങനത്തെ ഇന്ദ്രൻ യജ്ഞമൊഴിപ്പാൻ തുടങ്ങുന്നത്. എന്നാൽ പൃഥു എകോനശതക്രതുവായിരുന്നാൽ പോരും. എന്നാൽ ക്രതു മുടിക്കവേണമിപ്പോൾ'. എന്നിങ്ങിനെ ബ്രഹ്മന്റെ വചനത്താൽ യജ്ഞത്തെ അവ്വണ്ണം സമാപിപ്പിച്ചിന്ദ്രനോട് സ

ഖ്യത്തേയും ചെയ്തിങ്ങിനെ ജയിക്കപ്പെട്ട ദേവകളെല്ലാം പ്രസന്നരായി വരങ്ങളെ കൊടുത്താർ. അനന്തരം വിഷ്ണുഭഗവാൻ പ്രസന്നനായി പൃഥുവിനോടരുളിച്ചെയ്തു. 'നിൻെറ അശ്വമേധത്തിന്ന് ഭംഗം ചെയ്ത ഇന്ദ്രൻ നിന്നെ പ്രസാദിപ്പാൻ വരികചെയ്യുന്നത്. എന്നാൽ നീയവൻ വിഷയം ക്ഷമിക്കവേണം. ശുദ്ധാത്മാവായിരിക്കുന്ന സാധുക്കൾ ഭൂതങ്ങളെ ഉപദ്രവിച്ചീല; ദുഷ്ടരായുള്ള ജനം ഉപദ്രവിപ്പിത്. എന്നാലങ്ങനത്തെ മോഹം നിൻകണക്കെഇരിക്കുന്ന ജനത്തിന്നുണ്ടാകിൽ സജ്ജനസേവ വെറുതെയത്രെയല്ലൊ. കാമക്രോധാദികളുള്ളവാകഹേതുവതിന്ന്. അങ്ങനത്തെ ദേഹമമാന്ദ്യമത്രെ. ആത്മാവെ നിത്യനാകുന്നത് എന്നീ അൎത്ഥമറിയുന്നവൻ സംപദാപത്തുകളിൽ ഹൎഷശോകങ്ങളെച്ചെയ്കയില്ല. എന്നാൽ നീയും സമനായിരുന്ന് രാജ്യംപരിപാലിക്ക. രാജാവിന് പ്രജാപാലനം ധൎമ്മമാകുന്നു. ധൎമ്മമാകിലുമധൎമ്മമാകിലും ആറൊന്നുണ്ടു രാജാവിന് പ്രജാകൎമ്മങ്ങളിൽ. എന്നാൽ ബ്രാഹ്മണാനുശാസനത്തിങ്കലുറച്ചിരുന്ന് പരിപാലിക്കനീ. ഗൃഹത്തിങ്കലാഗതരായിട്ടു കാണുന്നോരു മഹത്തുകളെ ബഹുമാനിക്ക. എന്നാൽ നിനക്കു വേണ്ട വരത്തെ വരിച്ചുകൊൾക.'' എന്നിങ്ങിനെ ഭഗവാനാലനുശാസിതനായ പൃഥു ആജ്ഞയെ ശിരസ്സുകൊണ്ടു സംഗ്രഹിച്ചു അവ്വണ്ണമെ പാദപ്രണാമം ചെയ്യുന്ന ഇന്ദ്രനെ ആശ്ലേഷിച്ച് ദ്വേഷത്തെ കളഞ്ഞാൻ. അനന്തര വിഷ്ണുഭഗവാൻ പൃഥുവാൽ പൂജിതനായി നമസ്കരിച്ചു യാത്രാഭിമുഖനായിരിക്കുന്നതാകിലും പൃഥുവിങ്കലെ സ്നേഹാതിശയം കൊണ്ടു എഴുന്നരുളീല. ഭഗവാങ്കലേറിയിരിപ്പോരു ഭക്തിയോടുകൂടിച്ചൊന്നാൻ പൃഥു. 'ഭഗവാനെ! മോക്ഷപ്രദനായിരിപ്പോവേ! വിവേകമുള്ളവനെങ്ങിനെ നിന്തിരുവടിപക്കൽ നിന്നു ഗുണമയങ്ങളായിരിക്കുന്ന വരങ്ങളെ വരിപ്പൂ? അവയൊരിടത്തും ഗുണത്തിനല്ലല്ലൊ; അവ നിന്തിരുവടിയുടെ ഭക്തിക്ക് വിരുദ്ധങ്ങളായിരിപ്പോന്ന്. എന്നാൽ വരിക്കുന്നേനൊന്ന്. നി

തിരുവടിയുടെ ശ്രീപാദങ്ങളിലെ ഭക്തിയെ ഞാൻ വരിക്കുന്നു. യാതൊരു ശ്രീപാദം ശ്രീഭഗവതിയാൽ സേവിക്കപ്പെടുന്നു. അതിനെ ഞാനും വരിക്കുന്നത്.' എന്നിങ്ങിനെ പൃഥുവിന്റെ വചനം കേട്ടരുളിച്ചെയ്തു വിഷ്ണുഭഗവാൻ. 'നിനക്ക് എങ്കലുറച്ചൊരു ഭക്തിയുണ്ടായവന്നു യാതൊന്നു കൊണ്ടു മായയെ അതിക്രമിക്കുന്നു; എന്നാലഴകിതു നിന്റെ അദ്ധ്യവസായം. സ്വർഗ്ഗമോക്ഷനരകങ്ങളെ സമമായിക്കണ്ട് സർവ്വാശീസ്സുകളിലും നിരപേക്ഷനായി എങ്കലെ ബുദ്ധിമതിയോടുംകൂടി ദുസ്ത്യജമായിരുന്ന ഇന്ദ്രവൈരംപോലും കളഞ്ഞായല്ലോ നീ. അത് നിനക്ക് തികഞ്ഞ പൂജയാകുന്നത്' എന്നിങ്ങിനെ പൃഥുവിന്റെ വാക്കിനെ ആദരിച്ച് അവനാൽ പൂജിതനായി അവനനുഗ്രഹവും ചെയ്ത് വൈകുണ്ഠലോകം നോക്കി എഴുന്നരുളി ഭഗവാൻ. രാജാവും പ്രത്യക്ഷഭൂതനായി നമസ്കരിച്ചു തന്റെ പുരം നോക്കിപ്പോയാൻ. സർവ്വാലങ്കാരങ്ങളെക്കൊണ്ട് അലംകൃതമായിരുന്ന പുരത്തിങ്കലെങ്കൽ പുക്ക്, പൌരജാനപദന്മാരാൽ പൂജിതനായി താനവരെയും പൂജിച്ചു രാജധർമ്മത്തെ പരിപാലിച്ചാൻ. അങ്ങനെ രാജ്യം പരിപാലിച്ചിരിക്കുന്ന പൃഥുഭൂപാലനൊരിക്കൽ, സത്രം ദീക്ഷിച്ച് യജിക്കുന്ന യാഗഭൂമിയിൽ നാനാജാതിയായുള്ള മഹത്തുക്കളുടെ മദ്ധ്യത്തിലെഴുന്നരുളിനിന്നു മാധുര്യഗാംഭീര്യാദിയുക്തമായിരിക്കുന്ന വചസ്സിനെക്കൊണ്ട് ചൊന്നാൻ പൃഥു. 'ഇസ്സഭയിങ്കലുള്ള ജനമെന്റെ വചനത്തെ കേൾക്കവേണം. ധർമ്മത്തെ അറിയവേണ്ടുമവർ തങ്ങളുടെ മനോഗതത്തെ മഹർഷികൾക്കറിയിച്ചെല്ലോ ന്യായം. എന്നിട്ടു എന്റെ മനോഗതത്തെ ഞാൻ ചൊല്ലുകചെയ്യുന്നിത്. പ്രജകളുടെ ദണ്ഡവിനിയോഗത്തിന്നീശ്വരനെ കല്പിച്ച് ധർമ്മസ്ഥിതി വരുത്തുവാനായിട്ടാണ്ട് പ്രജകളെ! നിങ്ങളെല്ലാം സ്വധർമ്മത്തിങ്കലുറച്ചിരുന്ന് ഈശ്വരപൂജ ചെയ്വു. അതുകൊണ്ടു പുരുഷാർത്ഥം സാധിക്കാവൂ. എന്നാൽ മഹത്തുക്കളെ! ഭവാന്മാരിതിന്ന് അനുമോദം ചെയ്കവേണം.' എന്നു തുടങ്ങിയുള്ള ധ

ർമ്മാനുശാസനം ചെയ്യുന്ന പൃഥുവിനെ ദേവകളും ഋഷികളും ആദരിക്കുന്ന കാലത്ത് സനകാദികളെഴുന്നരുളി. അപ്പൊഴത് ആഗതരായ മുനികളെക്കണ്ടു സദസ്യന്മാരോടും ഋത്വിക്കുകളോടും കൂടി പ്രത്യുത്ഥാനം ചെയ്തു വന്ദിച്ചു പാദ്യാദികളെക്കൊണ്ടു പൂജിച്ച് സിംഹാസനസ്ഥന്മാരായിരുന്ന സനകാദികളെ നോക്കി ഭക്തിയോടും കൂടി ചൊന്നാൻ പൃഥു. 'എന്തു പണ്ടേ ഞാനൊരു പുണ്യം ചെയ്തത്? ഭവാന്മാരെക്കാണായിട്ടുവന്നുവെല്ലൊ ഇനിയ്ക്ക്. സാക്ഷാൽ ജ്ഞാനികൾക്കുപോലും ദുർദ്ദൃശ്യന്മാരായിരിക്കുന്ന ഭവാന്മാർ പ്രത്യക്ഷരായപ്പോഴെ കന്നില്ല നമുക്കു സാധിക്കരുതായിന്നത്.' എന്നിങ്ങിനെ പലപ്രകാരവും സനകാദികളെ സ്തുതിച്ചു വിചാരിച്ചാൻ പൃഥു 'എന്തൊന്നുകൊണ്ടു സംസാരദുഃഖങ്ങളെ എളുതായി ഒഴിവഴിക്കാവൂ?' എന്നിങ്ങിനെ പൃഥു വിചാരിച്ചു കാലത്ത് അതിനുത്തരമായരുളിച്ചെയ്തു സനൽക്കുമാരൻ. 'അഴകിനോടൊ നീ വിചാരിച്ചവാറ്. പുരുഷാർത്ഥമറിഞ്ഞിരിക്കിലും ലോകാനുഗ്രഹാർത്ഥമായിട്ട് നീ വിചാരിച്ചിതിങ്ങിനെ. പൃഥുവിനെ ആദരിച്ച് പുരുഷാർത്ഥസാധനങ്ങളെ അരുളിച്ചെയ്തു. സനൽക്കുമാരൻ. ഭാഗവതധർമ്മങ്ങളിലെ ശ്രദ്ധ, യോഗേശോപാസന, ഭഗവൽകഥാരതി, സംഗിസംഗവിവർജ്ജനം, വിവിക്തരുചി, അഹിംസ, ഭഗവൽസ്മരണാ, യമനിയമങ്ങൾ, എന്നിവറ്റെക്കൊണ്ടു ഭക്തിയെ സാധിച്ചു ഗുരൂപദേശത്താൽ ജ്ഞാനം ലഭിച്ച് ഭക്തിജ്ഞാനങ്ങളോടുംകൂടിയുള്ള ബ്രഹ്മോപാസനംകൊണ്ടു കർമ്മാശയത്തെ ദമിച്ച് * പുരുഷാർത്ഥം സാധിപ്പൂ.' ഇങ്ങിനെ സനൽക്കുമാരൻപക്കൽനിന്ന് ബ്രഹ്മോപദേശം ലഭിച്ച് സനകാദികളെ സ്തുതിച്ചു പൂജിച്ചു പൃഥു ജ്ഞാനസർവ്വസ്വമവർക്കൽ സമർപ്പിച്ചു സനകാദികളെഴുന്നരുളി.

(തുടരും.)

* കർമ്മാശയത്തെ ദമിക്ക = പ്രവൃത്തി വിമുഖനാവുക.
കർമ്മവാസനയെ ദഹിച്ച് എന്നു പാഠാന്തരം.

ചരിത്രരേഖകൾ.

1040-ാമാണ്ട് തുലാമാസത്തിൽ എളങ്കുന്നപ്പുഴ ദേവസ്വം കണക്കെഴുത്ത് ഗോവിന്ദപിള്ളയേയും ചില മാസ്പടിക്കാരേയും വയ്പിൽ പ്രവൃത്തിയിൽ പിള്ള കുഞ്ഞികൃഷ്ണമേനോൻ മുതൽപേര് കയ്യേററം ചെയ്തു പിടിച്ചു കൊച്ചിയിലേക്കു കൊണ്ടുപോയി തടവിൽ പാർപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു.

* * *

എളങ്കുന്നപ്പുഴയിൽ ആണ്ടുതോറും ഉത്സവം തുടങ്ങി ആറാം ദിവസം കഴിക്കുന്ന അഹസ്സ് എന്ന അടിയന്തരം ഏറിയകാലമായിട്ട് ഓച്ചന്തുരുത്തുദേശത്ത് വല്ലുമ്പുലാശ്ശൽ കയ്മ്മളാണ് നടത്തിവന്നിരുന്നത്. എന്നാൽ മേൽപറഞ്ഞ അടിയന്തരം കൊച്ചിസൎക്കാരിൽനിന്നു നടത്തിക്കുന്നതിന്നായിട്ടു 1041-ാമതിൽ മേപ്പടി കയ്മ്മളോട് ഒരു സമ്മതകച്ചീട്ട് എഴുതി വാങ്ങിയ്ക്കയും അതുകൂടാതെ ഏറിയ ശ്രമങ്ങൾ ചെയ്കയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

* * *

എളങ്കുന്നപ്പുഴ ക്ഷേത്രത്തിലെ ഭണ്ഡാരത്തിന്ന് ഉറപ്പു പോരാ എന്നു കണ്ടതിന്റെ ശേഷം അതിന്റെ രക്ഷയ്ക്കു കാവൽ നിശ്ചയിക്കുന്നതിന്നു ഉത്തരവായ ഉടനെ കൊച്ചി തഹശീൽദാർ ചെന്നു ഭണ്ഡാരത്തിന്മേൽ സൎക്കാര് മുദ്ര വെക്കുകയും ഈ സൎക്കാരിൽനിന്നു അവിടെ കാവലിനായി നിശ്ചയിച്ചിരുന്ന മലയാംഗാട്ടുശിപായികളെ അസഭ്യവാക്കുകൾ പറകയും മേപ്പടി ദേശത്തെ തിരുമുഖം കണക്കെഴുത്തു കുമാരപിള്ളയെ അല്പനേരം തടവിലാക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

* * *

നെടുങ്ങാട്ടുദേശത്തും എളങ്കുന്നപ്പുഴ ദേവസ്വംവക ദേശങ്ങളിലും ആധാരങ്ങൾ രജിസ്റ്റ് ചെയ്യുന്നതിന്ന് ഈ സൎക്കാ

രിൽനിന്ന് ഉക്കണക്കെഴുത്ത് പണിയിൽ നിശ്ചയിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്ന നളയരവീട്ടിൽ പിള്ളയെ ഏല്പിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ ഈ ദേശങ്ങളിൽ ക്രിമിനാൽപോല്ലീസ്സധികാരങ്ങൾ കൊച്ചിസ്സൎക്കാരിൽനിന്നു നടത്തിത്തുടങ്ങിയതിന്റെ ശേഷം ആധാരങ്ങൾ എഴുതികൊടുക്കുന്ന കാൎയ്യത്തിൽ കൊച്ചിസംസ്ഥാനത്തു നടപ്പുള്ള ശട്ടങ്ങളെ നടത്തുകയും ആ സൎക്കാരിലെ മുദ്രോലകളെ ഉപയോഗിക്കയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

* * *

പുളിയാഴത്തു മൂത്തേടത്തിനേയും പുല്ലമ്പുലാശ്ശേൽ കൎയ്യമ്മേയും ഏറിയകാലം മുമ്പെ എളങ്കുന്നപ്പുഴെ ദേവസ്വം വക ഓച്ചംതുരുത്ത് ദേശത്ത് പ്രമാണികളായിട്ടു നിശ്ചയിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ഇങ്ങിനെ പ്രമാണികളായിട്ട് അവൎക്ക ചില അനുഭവങ്ങൾ സിദ്ധിച്ചതുകൂടാതെ ഉത്സവത്തിൽ 6-ാംദിവസം ചില അടിയന്തരങ്ങൾ നടത്തുന്നതിനുംകൂടി അധികാരമുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ മേൽപറഞ്ഞ കൎയ്യമ്മൾ തന്റെ സ്ഥാനം ഒഴിഞ്ഞുകൊടുക്കണമെന്നു കൊച്ചിസൎക്കാരിൽനിന്നു നിർബ്ബന്ധിച്ചിരിക്കുന്നു.

* * *

1042-കന്നി 10-ാംനു- കൊച്ചി ചെറിയതമ്പുരാൻ സമുദ്രസ്നാനത്തിന്നായിട്ട് എളങ്കുന്നപ്പുഴയ്ക്ക് എഴുന്നള്ളിയപ്പോൾ അവിടെ ഉള്ള ക്ഷേത്രത്തിൽ മേപ്പടി തമ്പുരാന്റെ വകയായിട്ട് ഒരു വഴിവാടുകഴിച്ചു. ഇങ്ങിനെ വഴിവാടു കഴിക്കുമ്പോൾ നിവേദിച്ചിരിക്കുന്ന സാധനങ്ങളിൽ ഏതാനും ഭാഗം ദേവസ്വത്തിലേക്ക് സാധാരണയായി എടുക്കമാറുണ്ട്. എന്നാൽ മേപ്പടി നൈവേദ്യത്തിന്നുള്ളത് ഹാജരാക്കിയ വസ്തിൽ പാൎവ്വത്യക്കാരൻ മേൽപറഞ്ഞ ശട്ടപ്രകാരം നടത്തിക്കുന്നതിന്നു വിരോധം പറകയാൽ എഴിക്കര പ്രവൃത്തിയിൽ കണക്കെഴുത്ത് ശങ്കരപിള്ള ആക്ഷേപിച്ചു. അതു ഹേതുവാൽ അയാളെ മേപ്പടി പാൎവ്വത്യക്കാരൻ പിടിച്ചു കയ്യേററങ്ങൾ ചെയ്തു

ത് മരങ്ങാട്ടു കച്ചേരിയിൽ കൊണ്ടുപോയി തടവിലാക്കുകയാൽ ഈ സംഗതിയെപ്പററി മേപ്പടി ആണ്ടത്തെ 42-ാംനമ്പ്രായി പോല്ലീസ്സിൽ ഒരു അന്യായം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

* * *

കൊല്ലംതോറും ഉത്സവത്തിന്നു എളങ്കുന്നപ്പുഴെ ക്ഷേത്രത്തിന്റെ കിഴക്കേഭാഗത്ത് കൊണ്ടുവന്നിറക്കുന്ന കച്ചവടസാമാനങ്ങൾക്ക് കൊച്ചി സൎക്കാരിൽനിന്നു 968-ാമാണ്ടുമുതൽക്ക് തീരുവവാങ്ങിച്ചുവന്നിരുന്നുവെന്ന് 981-ാമതിൽ ഉടമ്പിടി ചെയ്തപ്പോൾ മേപ്പടി സൎക്കാരിൽനിന്നു പ്രസ്താവിക്കയാൽ ഈ കാൎയ്യം അന്വേഷിച്ച് നിജം അറിഞ്ഞതിന്റെ ശേഷം തീൎച്ച വരുത്തിക്കൊടുക്കാമെന്ന് തിരുവിതാംകൂർ സൎക്കാരിൽനിന്നു മറുവടി പറഞ്ഞപ്രകാരം ഒരു തീൎച്ച ഉണ്ടാവുന്നതിന്നു മുമ്പ് 982-ാമാണ്ടുമുതൽക്കുതന്നെ കൊച്ചി സൎക്കാരിലെ ചവുക്കേക്കാര് വന്നു മേപ്പടി തീരുവാങ്ങുവാൻ തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു.

* * *

ഇരിങ്ങാലക്കുട ക്ഷേത്രത്തിലെ കൂത്തമ്പലത്തിന്റെ പണി അവസാനിച്ച ഉടനെ മേപ്പടി ക്ഷേത്രത്തിൽ കലശം എന്ന അടിയന്തരം കഴിക്കുന്നതിന്നുവേണ്ടി പറവൂരുനിന്നു കൊടുത്തയച്ച 1050 പണം വിലയ്ക്കുള്ള വിറകു മുതലായ സാമാനങ്ങൾ കൊച്ചി സംസ്ഥാനത്ത് മുകുന്ദപുരം കോവിലകത്തും വാതുക്കൽ ചേൎന്ന പാൎവ്വത്യക്കാരൻ ബലാൽക്കാരമായി എടുത്തു കൊണ്ടുപോയിരിക്കുന്നു.

പ്രാചീനഗ്രന്ഥമാല

ശാസ്ത്രാങ്കം

X. വട്ടമിരിപ്പുകളി (തുടൎച്ച)

ആസ്യം*

ചെറുശക്ക്യമ്മോ ചെറുശക്ക്യമ്മോ ചെക്കനൊത്തം ചെടിമുഞ്ഞുണ്ട്,
ഇന്നലെമൂവ്വന്തിക്കഞ്ഞോപ്പാട്ടച്ചീടെ അപ്പനെ ചെന്നുപിടിച്ചി
(ഴച്ചു;
അപ്പോളപ്പൻമുറവിളിച്ചയ്യോ ചിത്തതേവി! ചെക്കനിതാ എ
(ന്നെ തച്ചുന്നപ്പോൾ,
അതുകേട്ടന്നിച്ചിരിതാന്നൂരപ്പനങ്ങുടിട്ടു ചെക്കനെ തച്ചുന്ന
പ്പോൾ,
ചെക്കന്റെ വ്യാപാരം അപ്പന്റെ മൂക്കിലും അമ്മേടെ വായിലും
(അമ്മാമന്റെ
(മുതുത്തും അമ്മുമ്മയുടെ കക്ഷത്തിലും)
കെണറ്റിലും കുളത്തിലും ഉത്തരത്തെ കൊണ്ടോയ് എത്തിച്ചെ
(ച്ചാൻ അവൻ ഇട്ടിക്കോരൻ.

മൂട്ടാകടിച്ചെല്ലോ വലിയാനത്തലച്ചൻ ചത്തു
മൂടിക്കിടന്നൊരു മൂത്തുകയ്യൻ പാഞ്ഞൊപോയാൻ
കാട്ടിൽകിടന്നുരണ്ടെലിക്കുട്ടികടലുഴത്തു

* ഹാസ്യം.

കാലത്തിളവിത്തുവിതച്ചപ്പോൾ അടയ്ക്കാകാച്ചു
തൊണ്ടിയറുത്തപ്പോൾഅരമുറംനിറയെമാങ്ങ
തോലുകളഞ്ഞപ്പോൾപത്തഞ്ഞൂറുപറങ്കിക്കപ്പൽ
കപ്പൽവലിച്ചല്ലൊ(തലമാലാ)മുകളിൽകെട്ടി
കായങ്കുളത്തല്ലൊകടുവായുംപുലിയുംപെററു
പത്തുപതിനഞ്ചുംപണംവിററചെറുനാരങ്ങ
കൊമ്പൊന്നനങ്ങാതെയറുത്തെൻറമടിയിൽവെച്ചു
കൊച്ചിക്കിടത്തേത്തുംവലത്തേവഴിയുംകേട്ട്
കൊണ്ടോയ്ക്കൊടുത്തേൻഞാൻകൊള്ളുത്തുരെചെറുശക്കിക്ക്
അല്ലാചെറുപെണ്ണിന്ന്
ധിണ്ഡൻധിടിനെന്നാക്കിണററിൽപോയ്മറിഞ്ഞാൻപൊ
പൊണ്ണൻകുമാരനെകരക്കോഴ്വാൻകുറുപ്പുംചെന്ന (ണ്ണൻ
ധിണ്ഡംധിമൃക്കിട്ടകുറുപ്പേനീകറപോരാക്കിൽ
എങ്കിൽകിണററിൽനീകിടന്നിട്ടജഗത്സംബന്ധം.
ർ_റ_ട്ട പുളിശ്ശേരി ർ_റ_ട്ട പുളിശ്ശേരി
ഡിം, ഢീം, ണ്ടീം കലമ്പാറ, ഡി ഡ ഢി ഢിം കലമ്പാറ.
അപ്പംകൊണ്ടെറിയുന്നു, അവിൽവാരിച്ചൊരിയുന്നു
പാക്കഞ്ചികുടിക്കുന്നു, പരിയമെല്ലാംനിരങ്ങുന്നു
നമ്പൂരി കുഞ്ഞമ്പൂരി എന്നാതവിളിക്കുന്ന(പോൽ)
ആരാക്കോടീയിന്മേലൊ ഞാനൊമധുരക്കുട്ടൻ.
എന്തക്കൊടീയിന്മേലൊ? ചന്താപകലറുപ്പാൻ.
ചന്തംപകലറുത്താൻ? താഴത്തിറങ്ങുന്നില്ല്യാ,
താഴത്തിറങ്ങുകിലൊ? തച്ചുതലപൊളിപ്പേൻ,
കൊന്നുകഴകെറിപ്പേൻ!

———

ആണ്ട്യം *

കൊട്ടാർകാരെമാലിന്മേൽനിന്നൊത്തതാലി_
പ്പുണച്ചഎന്നോടുപുവ്വിൽരഥംകൊണ്ട

പൂവ്വുകണ്ടെൻനല്ലപൂനലുകണ്ടെൻനല്ല
എന്തുകണ്ടെൻ, എന്നൊടുങ്ങനിക്കങ്ങുപോകണം
എന്നെക്കൊണ്ടായിക്കടത്തേണംങ്ങനിക്കെന്തെ
ചെഴിക്കോട്ടകുറുപ്പുംവീട്ടിൽ.
ബാലനാട്ടുള്ളൊരുബാലചെറുചേകോൻ
വാളുവലിച്ചൂരണ്ടൊന്തുവെട്ടി
രാന്തുമുറിഞ്ഞില്ലവാളുവളഞ്ഞോഃപോയ്
രന്താൻമാക്കൊക്കെമുഖംകറുത്തു
നെററീമ്മേൽചൂടുള്ളൊരൊന്തൻവന്നാൻപിന്നെ
എൻെറകണക്കിൽനിന്നങ്കപ്പൊന്ന
അണ്ടീകരണ്ടരണ്ടണ്ണാരപ്പൊണ്ണൻപോയ്
വേലിപ്പടമേറിഅങ്കംകണ്ടാൻഅവനങ്കംകണ്ടാൻ.

ആസ്യം

എന്തെപോയ്ക്കുക്കിവിളി
അവിടെ, എന്തെപോയ്ക്കുക്കിവിളി
നമ്മുടെ, ചെറീനടക്കുന്നചെറുശക്കിപ്പെണ്ണിൻെറ
നായർകിടന്നവൻ, നാട്ടിൽനടന്നുളജിപ്പാനും
തെണ്ടിവിശന്നുവരുന്നേരം
എണ്ണാവടിയനുംകൂടിയൊരുമിച്ച്
കണ്ണുമെഴുതികഴുത്തിൽവരച്ചിട്ട
വെററിലയുംതിന്നവാതലിൽപാതിയും
കാൽകൊണ്ടചാരീട്ടകട്ടിൽകരേറിവിനോദിക്കുംനേ (രത്ത്
കണ്ടവൻകോപിച്ചുമിശാപിരിച്ചിട്ട്
കണ്ണുംതുറിച്ചിട്ട്കയ്യുംപരത്തിട്ട്
പാഞ്ഞകംപുക്കീട്ടരണ്ടിനേയുംകൂടെ
പൊത്തിപിടിപെട്ടതച്ചുചതച്ചിട്ട്
കുത്തികുടുക്കയിൽആക്കുന്നനേരത്ത

അയ്യയ്യൊപാപംമുറാമുറാഎ-
ന്നായ്മ്പത്തുന്നൂറുവിളികലമ്പുംനേരം
അപ്പാട്ടെഞാച്ചിയുംഇപ്പാട്ടെഞാച്ചിയും
മാതവീകോതചീമലയിൽപൂരാട്ടിയും
അത്തറയിലുള്ളലോകരെല്ലാംകൂടി
പോരുംപോരുംഎന്നും, പോരാപോരാഎന്നും
പിന്നെയുംചെന്നിട്ടരണ്ടിനേയുംകൂടെ
പൊത്തിപിടിപെട്ടതച്ചുചതചിട്ടു
രണ്ടേടത്താക്കിചമക്കുംനേരം
കേട്ടോനിക്കുക്കിവിളി, അവിടെ
യെന്തെപോയിയാകമുറാ.

മാച്ചാനെമാച്ചാനെഏടമാപാപി
മാച്ചാനെമാച്ചാൻവരുകിലൊ
ഇനിമറെറാരുവേഷംമാച്ചാനെ
ഒരുകണ്ണുംകാണാമൊയെടാ
ഒന്നരക്കണ്ണുമിരണ്ടാമൊയെടാ
തലപോയാലാളാമൊയെടാ
തമ്പിയെക്കൊന്നപെരുമാളരെ
വാഴപ്പിള്ളിരാമച്ചാരെടാ
വാളുമിട്ടത്തുവിളങ്ങാമൊ
പൊത്തുള്ളതെങ്ങുമ്മേൽകേറാമൊയെടാ
ധിണ്ഡംധിമ്മുക്കനെവീഴാമൊ
കെട്ടുംവിറകുംതലേലിരിക്കേ
കാലിച്ചിലമ്പുംചെറുഞ്ഞിലെയന്നാടീ
മുത്തച്ചീമുള്ളതലച്ചീയെടീ
കുറിയകിടാങ്ങളുംമക്കളുമായ്-
മാച്ചാനെമാച്ചാനെമാപാപീമാച്ചാനെ.

വട്ടമിരിപ്പു സമാപ്തം.

വയ്മുറിച്ചോട്ട കളി

കാരണമുണ്ടുകളിപ്പതിനായ്
കാരിയമൊന്നുംനിനക്കയുംവേണ്ടാ
പൂരണവന്നുനിറഞ്ഞുള്ളപന്തലിൽ
പൂരണസേവകൾഞാനല്ലെഭോഷാ.
ഭംഗീകലന്നപഴയന്നൂക്കാവിൽശ്രീ
ഭദ്രകാളീതുണക്കേണമിനിക്കിപ്പോൾ
ഇന്നലെതുള്ളിയതുള്ളക്കളത്തിൽ
ഞാനുമൊരുത്തനെതുള്ളിക്കുന്നുണ്ട്.
മുത്തനിനിയ്ക്കൊട്ടു–രിയാട്ടംനല്ല-
മുത്തിയിനിയ്ക്കൊരു–രിയാട്ടുംവേണ്ടാ.

പിടിവന്നിറങ്ങുന്നപിണ്ടിമാലമ്മെ
കാണട്ടീനാഥൻെറമാനംകലയും
ഞാൻകണ്ടമാനിന്നടയാളമുണ്ട്
പുള്ളിപലതുംകൊമ്പുരണ്ടുണ്ട്
കൊമ്പുരണ്ടുണ്ട്കൊമ്പുനാലുണ്ട്
ഓട്ടുമ്പോൾചാടിപിടിപ്പതുമുണ്ട്
മണ്ടിത്തിരഞ്ഞവൻനോക്കുന്നതുണ്ട്
വള്ളിപ്പടലീലൊളിക്കുന്നതുണ്ട്
അക്കരെമല്ലമ്മേരോലികരഞ്ഞു
ഇക്കരെനല്ലവഴിപോരടീകോതെ,
പോരടീപോരടീകോതെ
പോരാഞ്ഞിൽനിന്നെഞാൻതല്ലുവേൻകോതെ
തല്ലെടാതല്ലെടാതല്ലെടാമെല്ലെ
എല്ലുനുറുങ്ങെതല്ലുതുംവേണം
നാരകവടീവെട്ടിതല്ലുതുംവേണം

നാലർമിനക്കെട്ടുതല്പുത്തുംവേണം
ഇടകെട്ടിനാക്കെട്ടിതിമൂടിക്കൊള്ളുവെൻ
നാലെട്ടരാച്ചെല്ലുംകോതാവരുമ്പോൾ
കോതയെന്നെന്നെവിളിക്കയുംവേണ്ടാ
കോതക്കരിയധിവെക്കയുംവേണ്ടാ
ഹരിനന്മോനന്മോനാരായണാനന്മോ
ഗുരുനാഥൻദൈവംതുണക്കേണമിനിക്ക്
ഗുരുവെന്യെമററാരുമില്ലിനിക്ക്
ഗുരുവിനെഞാനിതാകൈതൊഴുന്നേൻ.
വരിനെല്ലിന്റെറവിൻപൊരിചെന്തെങ്ങുംതേങ്ങാ
നന്നായിതണുത്തുടമുള്ളിളന്നീര്
ഇത്ഥാവരുമാറുപൂജിക്കുന്നുണ്ട്
ഗണപതിയപ്പനെപ്പൂജിക്കുന്നുണ്ട
നന്നായിനെയ്യപ്പംവാപ്പിക്കുന്നുണ്ട്
ഗണപതീയപ്പൻതുണക്കേണമിനിക്ക്.

വന്നേരീനാട്ടിൽവടക്കംതലക്കൽ
പാഴായ്ക്കിടക്കുന്നപാൽപറമ്പത്ത്
പാപികളെപണ്ടുതൈവെച്ചുകൊൾവിൻ
പാടമെപോകുന്നപെരുങ്കണിയാരെ
തൈവെപ്പാൻമുഹൂർത്തംവിധിച്ചല്ലേപോന്നു
മററന്നാളുച്ചക്കമകരവുംരാശി
തൈവെച്ചാലുള്ളഫലങ്ങളെച്ചൊല്ലാം:_
രാജാവുപോകുമ്പോൾതണ്ടളചാരാം
വേശ്യമാർപോകുമ്പോൾകാതോലചീന്താം
ചെറുമികൾപോകുമ്പോൾചൂലതുചീന്താം
ഏററംവലിക്കുന്നക്കുററനെകെട്ടാം,
മടലിടുംമുമ്പെകുലവരുംതെങ്ങ്
മന്നിങ്ങതിന്നാമിളന്നീർകുടിക്കാം
മടലിടെചോറുണ്ണാംപിക്കെന്തുദോഷം.

കണ്ണനമ്മൂണ്ടൊരുതിയ്യത്തിപ്പെണ്ണ്
കണ്ണുമെഴുതിവരക്കുറിയിട്ട്
താനെകടവിൽഎറങ്ങുന്നിപ്പെണ്ണ്
നാലുകരയിലുംവിളങ്ങുന്നിപ്പെണ്ണ്
ആരെല്ലാംനിവീട്ടിൽഉള്ളതുപെണ്ണെ
കാളിനായുണ്ടെല്ലൊഎന്നുടെവീട്ടിൽ
കാളീനായ്ക്കെന്തെല്ലാംവീശ്യങ്ങളുണ്ട്.
(മറെറല്ലാംകൂടിട്ടുതിന്മാനുംവെററില)

സമാപ്തം.

ഹരിശ്ചന്ദ്രചരിതം.

കിളിപ്പാട്ട്

ഇത്തരംമന്ത്രിപറഞ്ഞൊരുനേരത്തു
സത്യസന്ധൻനൃപനുത്തരംചൊല്ലിനാൻ.
'തന്നുഞാനെന്നുണർത്തിച്ചേൻമുനിയോട്
ഇന്നതിനില്ലവിഷാദമറികനീ
ഒന്നുകൊടുത്തുഞാനേകനമാനസാ-
ലെന്നാലതിന്നില്ലകിഞ്ചനനീക്കവും
പണ്ടുള്ളദ്രവ്യംകൊടുത്താൽനമുക്കിനി-
യുണ്ടാകവാനെന്തുദണ്ഡംകഥിക്കനീ
യാചിച്ചവർക്കുകൊടുക്കാത്തഭൂപതി-
ക്കാധിയുംവ്യാധിയുംവന്നുഭവിച്ചിടും
ബോധിച്ചുകൊള്ളുകമന്ത്രി!ഭവാനിനി-
വേഗംവരുത്തുകപണ്ടുള്ളദ്രവ്യവും'
പിന്നെയുംമന്ത്രിപ്രത്യുത്തരംചൊല്ലിനാ-

നൊന്നുംധരാപതിക്കേററതില്ലുൾക്കാമ്പിൽ.
പിന്നെവിചാരിച്ചുസത്യകീർത്തിയവൻ
ചെന്നുടൻചന്ദ്രമതിയോടുചൊല്ലിനാൻ.
'ഇന്ദിരാദേവിക്കുതുല്യയായുള്ളോരു
ചന്ദ്രമുഖി! മൃദുചന്ദ്രമതിശുഭേ
സുന്ദരിമാർവന്നടിപണിയുന്നനി-
യ്യെന്നുടെവാക്കുകൾകേട്ടരുളീടുക.
തമ്പുരാൻതന്റെമനസ്സൊരുമാമുനി
സമ്പ്രതിവഞ്ചിച്ചുവ്യാജവാക്യത്തിനാൽ;
മുന്നമേനമ്മുടെരാജശ്രീയായൊരു
ധന്യഭണ്ഡാരമശേഷമെടുക്കുവാൻ
മന്നവനിന്നുതുനിയുന്നുദൈവമേ!
എന്നാലതെത്രയുംകഷ്ടമോർത്തോളവും,
എന്നിവിടെനൃപമന്ദിരമുണ്ടായി
എന്നിവിടെധനഭണ്ഡാരമുണ്ടായി
ഇന്നുള്ളവരാരുമെന്നതിൻമൂലവും
ധന്യശീലേ! ധരിച്ചീടുന്നവരില്ല
അത്ഭുതത്തിനുള്ളൊരുമൂലംനൃപതിയി-
ലാവിർഭവിക്കുന്നരാജകാന്തേശുഭേ!'
ശോണിതാക്ഷാഖ്യനാംപുത്രനോടുംപിന്നെ
ക്ഷോണിപവീരന്റെമന്ത്രിചൊല്ലീടിനാൻ.
'രാജേന്ദ്രനന്ദന! രാജീവലോചന.
രാജചൂഡാമണിതാനരുൾചെയ്തിദം
പണ്ടുള്ളദ്രവ്യമശേഷമിടത്തിങ്ങു
കൊണ്ടുവന്നീടുവാനെന്നോടരുളുന്നു.
സൂര്യാന്വയത്തിൽജനിച്ചാനരവര-
വീരരാലാർജ്ജിതമാകുന്നതിപ്പൊഴെ.
ഏകൻമുനിവരൻചോദിച്ചനേരത്ത്
വെക്കമെടുത്തുകൊടുക്കെന്നുകല്പിച്ചു'.

ഏവംപറയുന്നമന്ത്രിവരനോടു
രാകേന്ദുബിംബമുഖിയുംതനയനും
ഏതുംപറയാതെരാജനെച്ചെന്നുക-
ണ്ടേറിയവസ്തുക്കളൊക്കെപ്പറഞ്ഞവർ,
രാകാശശാങ്കമുഖിയുംതനയനും
ആകുന്നതൊക്കെപ്പറഞ്ഞുനൃപനോട്
'എന്തെന്റെവല്ലഭ! താത! വിഭോ! തവ
സന്താപമുണ്ടാകവാൻതുനിയുന്നിതോ
സന്തോഷശീലൻഹരിശ്ചന്ദ്രനെന്നത്രെ
സന്തതംവിഷ്ടപംമൂന്നിലുംചൊല്ലുന്നു
സന്തതമിന്നുമുനിതന്റെവാക്കിനാൽ
ചിന്തക്കൂടാതെപറയുന്നതിത്തരം.
നമ്മുടെരാജ്യഭണ്ഡാരമെടുക്കുകിൽ
നമ്മുടെനാശമെന്നത്രെജനമതം
മന്ത്രികൾക്കില്ലാമനസ്സുമഹീപതേ!
എന്തിനിദമരുൾചെയ്യുന്നുസാമ്പ്രതം'
നന്ദനകാന്തതൻവാക്കുകൾകേട്ടപ്പോൾ
മന്നവനേവംപറഞ്ഞവർതന്നോടും
മുന്നംമുനിവരനെന്നോടുചോദിച്ചു
തന്നുഞാനെന്നവൻതന്നോടുചൊല്ലിനേൻ
പിന്നെയതില്ലെന്നുചൊല്ലുകയില്ലഞാൻ
എല്ലാംവിധിനമുക്കിങ്ങുഭവിഷ്യവും.
മല്ലവിലോചനേഖേദിക്കരുതേടോ
നല്ലോരുസത്യവാന്മാർക്കുശുഭംഫലം
മുന്നംപുരാരിവിരിഞ്ചനുംവിഷ്ണുവും
ധന്യമുനികളുംഇന്ദ്രവൃന്ദങ്ങളും
പുണ്യമഹത്വമറിവതിനായ്ക്കൊണ്ടു
പുണ്യജാലങ്ങളെത്തൂക്കിയനേരത്ത്,
സത്യമധികമായ്ത്തൂങ്ങിയെന്നുള്ളതും

മത്തേഭഗാമിനി! നീധരിച്ചീടുക.
ദ്രവ്യവും നീയും മമ സുതനും സുഖ-
മവ്യാജമല്ലിഹലോകത്തിലാകുന്നു.
സത്യവും ധൎമ്മവും ദാനങ്ങളും പുന-
രെത്തും പരലോകകാലത്തറികെടോ.
എന്നതുകൊണ്ടു നീ മന്ദിരംതന്നിലേ
ധന്യശീലേ സുഖമാസ്സസിച്ചീടുക
നന്ദന! നീയുമിന്നമ്മയോടൊന്നിച്ചു
മന്ദിരംതന്നിൽ വസിച്ചുകൊൾകശുഭം.'
ഏവം പറഞ്ഞങ്ങയച്ചുടൻ, മന്ത്രിയെ
കേവലം ശാസിച്ചു ദ്രവ്യം വരുത്തിനാൻ.
അപ്പോൾ ജനങ്ങളതുകേട്ടു ദുഃഖിച്ചു
ക്ഷിപ്രം പറഞ്ഞുതുടങ്ങി പലതരം
'എന്തു നൃപതിക്കു ചിത്തം ചലിച്ചതി
ചിന്തയില്ലാതെന്തു ചെയ്യുന്നതിത്തരം.
ഭണ്ഡാരമാകെയെടുത്തു നരവര-
നെണ്ണാതെയുള്ള ധനങ്ങളശേഷവും
പണ്ടൊരു ഭണ്ഡാരമുണ്ടു കിടക്കുന്നു
കണ്ടവരില്ലതും കൊണ്ടുപോന്നു നൃപൻ
രണ്ടില്ല പക്ഷ, മിരക്കയെന്നുള്ളതും
വേണ്ടിവരുമിന്നിതു ചെയ്കിലീശ്വര!'
ഇങ്ങിനെ സൎവ്വരും ചൊല്ലും ദശാന്തരേ
അങ്ങു മുനിവരൻ തന്നോടു ഭൂപതി
തിങ്ങിന മോദേന ചെന്നു ചൊല്ലീടിനാൻ.
'സൎവ്വം നമുക്കുള്ള ദ്രവ്യങ്ങളീവക
ഉൎവ്വീധരം പോലെ വന്നു കിടക്കുന്നു
ആയാതമുന്നതമാശു ഗണിക്കുക
ആനക്കുഴത്തിലെന്നാകിലും മാമുനേ!'
രാജാവു ചൊന്നതു കേട്ടു മഹാമുനി

വാരണത്തിന്മേൽകരേറിവിരവോടെ
പാഷാണമൊന്നെറിഞ്ഞാശുമുനിവരൻ
പൃഷാന്തമണ്ഡലെനൃത്തിവിരവോടെ
പുഷ്പഗന്ധംജലംകൊണ്ടുപോന്നാദരാൽ
അപ്പോൾനൃപതികൊടുത്തിതുദാനവും
ദാനവുംവാങ്ങിമുനിവരൻവേഗേന
ജ്ഞാനിയാംഭൂപതിയോടുചൊല്ലീടിനാൻ
തന്നധനങ്ങളിനിക്കുകാങ്കെതന്നെ
ഇന്നുമൽപാഷാണത്തുല്യമാസ്ഥാട്ടുക.
ഏവംമുനിവാക്കുകേട്ടുനരവരൻ
വേഗംസുവൎണ്ണഗിരിയുംചമച്ചിത
വന്നധനങ്ങളശേഷംചൊരിഞ്ഞിട്ടും
ചെന്നുപാഷാണംതൊടാഞ്ഞുനൃപവരൻ
പിന്നെയുംതന്നുടെനിത്യഭണ്ഡാരവു-
മന്യമായുള്ളോരുദ്രവ്യമശേഷവും
തന്നുടെകാന്തയുംപുത്രനുംതാനുമ-
ങ്ങന്നണിയുന്നഭൂഷണജാലവും
കൈക്കൊടുത്തിട്ടുമൊപ്പംവരായ്കയാൽ
ക്ഷിപ്രംനിജരാജ്യവാസികൾക്കുള്ളോരു
ദ്രവ്യമശേഷംവരുത്തിനൃപതിയും,
'അയ്യോശിവശിവ!'എന്നവർചൊല്ലിനാർ.
'എന്തൊരപരാധമീരാജ്യവാസികൾ
ദന്തിരിപുസമനാകുംനൃപനോടും
പന്തണിക്കൊങ്കയാൾ ചന്ദ്രമതിയോടും
മന്ത്രിയോടുംചെയ്യതെന്നുള്ളതേതുമെ
ചിന്തിക്കിലന്തരംഗെധരിച്ചീലഹോ.
എന്തിൻഞങ്ങടെദ്രവ്യമെടുപ്പതും
രക്ഷിച്ചുമേവുംഹരിശ്ചന്ദ്രനിന്നുടൻ
ശിക്ഷിപ്പതിന്നുതുനികയെംചെയ്യുന്നു.

വല്ലതുംതമ്പുരാനല്ലാതെയാങ്ങുള്ള
കൊല്ലുകെന്നാലതിന്നെന്തുള്ളുസങ്കടം
തമ്പുരാനല്ലുംധനംവേണമിപ്പോഴ്,
വമ്പനെന്നാലുംവരുംചിലകാലത്ത്
രാജാക്കന്മാർതന്നുടെമുട്ടുതീർത്തിടുവാൻ
രാജ്യവാസിജനമെന്നചൊല്ലില്ലയോ
പണ്ടങ്ങുകോയിക്കൽചെന്നുസേവിച്ചുഞാൻ
ഉണ്ടാക്കിവേണ്ടുംമുതലുകളൊക്കവേ
കൊണ്ടുപോയീടുകിലെന്തൊരുകുററിതം
രണ്ടുംവരുംരാജസേവകന്നിർണ്ണയം.'
മറെറാരുത്തൻപുനരപ്പോൾപറയുന്നു
'കുററമെന്തൊന്നുഞാൻചെയ്തതിന്നീശ്വരാ!
പണ്ടാരവകയ്ക്കുംകൊടുക്കുന്നതിൽപുനഃ
രണ്ടുകാശെന്നുടെവീട്ടിൽകിടപ്പില്ല
ആണ്ടുതോറുംകരംകൊണ്ടെക്കൊടുത്തുഞാൻ
കൊണ്ടുവന്നാശുസൂക്ഷിച്ചിതുശീട്ടുകൾ'
മറെറാരുത്തൻപറഞ്ഞാനതന്നേരത്ത്
'കുററമെന്തൊന്നതുഞാനറിഞ്ഞില്ലടോ,
പുള്ളിപിള്ളങ്ങിയാൽപുത്തനൊന്നെൻകയ്യി-
ലുള്ളവനല്ലഞാനെന്നുധരിക്കണം'
ഞായംനടത്തുവാനായിമഹീവര-
നായിജനിക്കുന്നതെന്നുവരുത്തണം
പണ്ടുഞാനീവകതമ്പുരാൻ ചെയ്തിട്ടു
കണ്ടിട്ടുമില്ലതുകേട്ടിട്ടുമില്ലഞാൻ.'
ഇങ്ങിനെസവ്വരുംചൊല്ലുന്നനേരത്ത്
സത്യവൃത്തിയവരോടുപറഞ്ഞിദം.

(തുടരും)

ഭഗവദ്ദൂത്

തുള്ളൽ.

(തുടൎച്ച).

നാലാംതാളം.

ഇത്ഥംപലരുടെയാത്രാകളകളഘോഷം
എത്രയുമതിമാനുഷഭീഷണവേഷം,
നിസ്തുലമതിഭക്തജനത്തിനശേഷം,
ഭക്തിയുമുളവായിതുസഹസന്തോഷം,
സത്വരമഥദുഷ്ടജനങ്ങളശേഷം
ധാത്രിയിൽമോഹിച്ചുപതിച്ചുവിശേഷം,
വരപുരുഷോത്തമനുടെമായാവേഷം,
പറവതിനാലിഹപടയിന്നുവിശേഷം.

(ലക്ഷ്മിതാളം)

വില്ലന്മാർവീഴുന്നു
പല്ലുംതലയുംപൊടിഞ്ഞുതകരുന്നു
മല്ലന്മാർമെല്ലെന്ന്
കല്ലുംമലയുംതകൎത്തുവീഴുന്നു
പൊയ്യല്ലീഎയ്യന്മാർ
കയ്യുംകാലുംതളൎന്നുവീഴുന്നു
ഉടലുമുടൻപൊടിപെട്ടമാർ
കിടുകിടെഞെട്ടികിടന്നുപിടയുന്നു
ഉടനുടനേപടപടഹം
പടുരവമോടങ്ങടിച്ചുസുരനികരം
സുരനാരീനികരങ്ങൾ
സുരതരുസുമമഞ്ജ്യരുത്തുചൊരിയുന്നു

സരസമഹോസുരമുനിമാർ
സരസിരുഹേക്ഷണനെവണങ്ങിപരമസുഖം.

വിശ്വൈകനാഥന്റെവിശ്വംനിറഞ്ഞോരു
വിശ്വരൂപംപരംകശ്മലന്മാരായ
ദുശ്ശാസനാദികളാരുമറിഞ്ഞീല
കാശ്മല്യകാരണാൽ വിസ്മയംവിസ്മയം
എത്രയുംഭക്തരാംഭീഷ്മാദികളൊക്കെ
ഭക്തികലർന്നാശുസാത്വതശ്രേഷ്ഠരായ്
ഭക്തപ്രിയൻതന്റെമുക്തിപ്രദങ്ങളാം
സ്തോത്രങ്ങൾ ചൊല്ലിസ്തുതിച്ചുതുടങ്ങിനാർ
നാരായണാനന്ദഗോവിന്ദമാധവ
നാരായണാനന്ദസൽഗുണവാരിധേ
നാരായണാനന്തശായിൻജഗൽപതേ
വിശ്വൈകനാഥാനമസ്തേനമോസ്തുതേ.
മോദേനനല്ലോരുമീനായ്പിറന്നഹോ
വേദങ്ങൾനാലുംവഹിച്ചീലയോഭവാൻ.
മന്ദരാധാരേണകൂർമ്മമായീലയോ
വിശ്വൈകനാഥാനമസ്തേനമോസ്തുതേ
വാരാഹരൂപംധരിച്ചീലയോഭവാൻ,
കോമളമായോരുനാരസിംഹാകൃതി
പാരാതെപണ്ടുധരിച്ചീലയോഭവാൻ
വിശ്വൈകനാഥനമസ്തേനമോസ്തുതേ.
വാമനാകാരംധരിച്ചീലയോഭവാൻ,
ഭാർഗ്ഗവാകാരംധരിച്ചീലയോഭവാൻ,
രാഘവാകാരംധരിച്ചീലയോഭവാൻ
വിശ്വൈകനാഥാനമസ്തേനമോസ്തുതേ.
കാമപാലാംഗംധരിച്ചീലയോഭവാൻ,
കോമളന്മാരായയാദവന്മാരുടെ

കൌമാരഭാവംകളഞ്ഞീലയോഭവാൻ,
വിശ്വൈകനാഥാനമസ്തേനമോസ്തുതേ.
ഇക്കലിമൂക്കുമ്പോൾമുഷ്കരന്മാരായ
മൂർഖജനങ്ങളെസ്സംഹരിച്ചീടുവാൻ
ഖഡ്ഗിസ്വരൂപംധരിക്കുംഭവാനഹോ
വിശ്വൈകനാഥാനമസ്തേനമോസ്തുതേ.
ദുര്യ്യോധനാദികളിക്കഥയൊന്നുമേ
പൊയ്യല്ലഏതുംധരിച്ചീലഎന്നല്ല,
മെയ്യുംതളൎന്നാശുമണ്ണിൽകിടക്കുന്നു
വിശ്വൈകനാഥാനമസ്തേനമോസ്തുതേ.
വീരവാദങ്ങളോരോതരംചൊന്നുടൻ
നേരെവരുന്നോരുപോരാളിവീരരും
ചോരയുംഛർദ്ദിച്ചുപാരംകിടക്കുന്നു
വിശ്വൈകനാഥാനമസ്തേനമോസ്തുതേ.
ത്വൽഭക്തരായുള്ളഞങ്ങൾക്കുപോലുമി-
ന്നിപ്രഭാപൂരംസഹിക്കാവതല്ലഹോ.
ക്ഷിപ്രംമറയ്ക്കനീ,വിശ്വരൂപംവിഭോ.
വിശ്വൈകനാഥനമസ്തേനമോസ്തുതേ.
ഇത്തരംഭീഷ്മാദിഭക്തലോകങ്ങടെ
സ്തോത്രങ്ങൾകേട്ടുപ്രസാദിച്ചുമാധവൻ
സൎപ്പംഫണത്തെച്ചുരുക്കുംകണക്കിനെ
സർവ്വേശ്വരൻവിശ്വരൂപംമറച്ചുതേ.
ബാലാനിലപ്രഭാജാലംപണിയുന്ന
പീലിത്തിരുമുടികെട്ടിയതിൽചില
മാലാവലികളുംചാൎത്തിപ്പലതരം
ബാലേന്ദുതുല്യമായ്ഫാലേവിലസിടും
മാലേയഗോപിയുംചില്ലിവില്ലാട്ടവും,
നീലാരവിന്ദങ്ങൾപോലെവിളങ്ങുന്ന
ലോലങ്ങളായുള്ളലീലാകടാക്ഷവും

തൈലപ്രസൂനത്തിനാലോകനത്തിന്
തോലിയും നൽകിടും എന്നല്ല, പാരമ-
ങ്ങാലസ്യവും കൊടുത്തീടുന്ന നാസയും
തൊണ്ടിപ്പഴത്തിനെക്കണ്ടാലടിച്ചങ്ങു
മണ്ടിക്കമാറുള്ള ചുണ്ടിന്റെ ഭംഗിയും
മുല്ലമുകുളത്തിനല്ലൽ വളർക്കുന്ന
നല്ലപല്ലും, നല്ലമന്ദഹാസങ്ങളും
ഗണ്ഡസ്ഥലങ്ങളിൽ മണ്ഡിതമാകുന്നൊ-
രണ്ഡജാകാരമാം കുണ്ഡലം മന്ദമാം
ശംഖിനശങ്കവളർക്കും ഗളാന്തരേ
പങ്കജമാലയും കൌസ്തുഭരത്നവും
ലോലംബമാലകൾക്കാലംബഭൂതമാ-
മാലോലമാം വന്യമാലാവലികളും
താരാഗണത്തിന്റെ ചാരുതവെല്ലുന്ന
സാരങ്ങളായുള്ള ഹാരമാലകളും
കൈവണങ്ങുന്നോർക്കു ഭാവാനുകൂലമാം
കൈവല്യമേകുന്ന ശ്രീവത്സലക്ഷ്മിയും
ലക്ഷ്മീഭഗവതീവക്ഷോജകുംഭമാ-
ലക്ഷിതമായൊരു വക്ഷഃപ്രദേശവും
അംഗദം നല്ല കടകങ്ങൾ, കങ്കണ-
മംഗുലീയങ്ങളുമെന്നിവകൊണ്ടതി
ശോഭിതമാകുന്ന തൃക്കൈകൾ രണ്ടിലും
ശ്രീപാഞ്ചജന്യവും ഓടക്കുഴലതും
അശ്വത്ഥപത്രത്തിനൊത്തൊരുദരവും
വിശ്രുതത്രൈലോക്യമാകും ത്രിവലിയും
ചഞ്ചലാക്ഷികടെ നെഞ്ചകമൊക്കയും
വഞ്ചനം ചെയ്താശു സംജയിച്ചീടുന്ന
കാഞ്ചീഗുണങ്ങളാലഞ്ചിതമായുള്ള
പൂഞ്ചേലകൊണ്ടതിശോഭിതമാകുന്ന

മദ്ധ്യപ്രദേശവുംരംഭാഗ്രണത്തിന്റെ
ഡംഭംകുറയ്ക്കുന്നചാരുഖണ്ഡങ്ങളാ-
മൂരുദണ്ഡങ്ങളുംജാനുയുഗ്മങ്ങളും
ജംഘാദ്വയങ്ങളുംമംഗലനാഥന്റെ
പാദസേവാബഹുമംഗലമെന്നുപ-
റയുംകണക്കിനെമഞ്ജുളമായോരു
മന്ദിരായുധവുംമോഹാൎണ്ണവംതന്നിൽ
മുങ്ങിക്കിടക്കുന്നമാനവന്മാരുടെ
മാനസമാകുന്നമന്ദരപൎവ്വതം
മെല്ലെയെടുക്കുവാൻനന്നായ്ഭവിച്ചോരു
കാളമേഘംപോലെശ്യാമളമായതി-
കോമളമാകുംകളേബരംകയ്ക്കൊണ്ടു
നാളീകലോചനൻഭക്താളിമാനസം
നീളെത്തണുപ്പിച്ചുനിന്നരുളീടിനാൻ.
എത്രയുംഭക്തരാംഭീഷ്മാദികളോടു
യാത്രയുംചൊല്ലിപ്പുറപ്പെട്ടുപാൎത്ഥരെ
കണ്ടുതാനുണ്ടായവാൎത്തകളൊക്കയും
പാണ്ഡവന്മാരോടുചൊല്ലിനാനപ്പൊഴെ.
കുന്തിതന്മാരായപാണ്ഡവന്മാൎക്കുള്ളി-
ലുണ്ടായസന്തോഷമെന്തുചൊല്ലാവതും.
കുന്തീസുതന്മാർമനസ്സിനാൽമിക്കതും
ചിന്തിച്ചകാൎയ്യങ്ങളൊക്കയുംസാധിച്ചു,
ചെന്താമരാക്ഷനെച്ചിന്തിച്ചുസന്തതം
സന്തോഷമോടെസുഖിച്ചുവസിച്ചുതേ.

സമാപ്തം.

ഭാഗവതം ഭാഷ

(തുടൎച്ച)

അനന്തരം പൃഥുവാക പിന്നെ സൎവ്വകൎമ്മങ്ങളേയും ബ്ര
ഹ്മാൎപ്പണബുദ്ധ്യാ ചെയ്തു സുഖവിശേഷങ്ങളെ യസക്തനായ
നുഭവിച്ചുനിന്നു രാജ്യത്തെ ധൎമ്മേണപരിപാലിച്ചിയങ്ങുന്ന
വാറ് ലോകപാലന്മാരുടെ ഗുണങ്ങളെല്ലാം തമ്പൊക്കലുളളവാ
യി. ഇങ്ങിനെ സൎവ്വലോകാശ്രയനായിരുന്ന പൃഥു യൌവന
ത്തിങ്കൽ പരിപാലനാദി കൎമ്മങ്ങളെ ചെയ്തു് വാൎദ്ധക്യത്തെ
പ്രാപിച്ചവാറ് തൻെറ പുത്രനെ രാജാവാക്കി അഭിഷേകം
ചെയ്തു് ഭാൎയ്യയോടുകൂടെ വനത്തെ പ്രാപിച്ചു തപസ്സു ചെ
യ്താൻ. ചിലനാൾ കായും കിഴങ്ങും, ചിലനാൾ പഴുത്തുകൊ
ഴിയുന്നിലയും പുല്ലും, ചിലനാൾ ജലമാത്രഞ്ചിലനാൾ വായു
മാത്രം എന്നിങ്ങിനെ ഉപയോഗിച്ചു് ഗ്രീഷ്മകാലത്തു് പഞ്ചാ
ഗ്നിമദ്ധ്യത്തിങ്കൽ വൎഷകാലത്തു് വൎഷധാരകളേററ് കുളിർ
കാലത്തു നീരിൽനിന്നു് ഇങ്ങിനേ ഋതുവിശേഷങ്ങൾക്കു തക്കവാ
റുളള നിയമങ്ങളോടുകൂടി കാമക്രോധാദിദോഷങ്ങളെ ജയി
ച്ചു് ഭഗവൽപ്രസാദമൊന്നിങ്കലെ ഇച്ഛയോടുകൂടി തപസ്സു
ചെയ്യുന്ന ഭഗവാങ്കലുറച്ച ഭക്തിവിഷയം വൈരാഗ്യം വന്നു;
എന്നിങ്ങിനെ സൎവ്വഗുണങ്ങളോടുകൂടിയിരിക്കുന്ന പൃഥു പിന്നെ
ദൃഢാസനനായി നിവൎന്ന ശരീരത്തോടുകൂടി ഇരുന്നു് പ്രാണ
വായുവിനെ മൂലാധാരാദ്യുപാസനയാ സ്ഥാനങ്ങളിൽ ക്രമ
ത്താലെ വായുവിനെക്കരേററിച്ചതുൎവ്വിംശതിതത്വാത്മകമാ
യിരുന്ന ശരീരത്തെ തത്വങ്ങളിൽ സംഹരിച്ചു് കൎമ്മങ്ങളെ
കരളിൽ സംഹരിച്ചു് സകല കാരണഭൂതമായി മായാമയമാ
യിരുന്ന പ്രാണനെ ലയിപ്പിച്ചാൻ. അപ്പൊഴുത് പൃഥുവി
ൻെറ ഭാൎയ്യയാകുന്ന അൎച്ചിസ്സ്,— ഭൎത്താവിനെ ശുശ്രൂഷിക്കു
ക്കനാൾ,— ഭൎത്താവു് ബ്രഹ്മത്തിൽ ലയിച്ചതു കണ്ടു് പ്രാണ
വിയുക്തമായിരുന്ന ശരീരത്തെ എടുത്തു് സംസ്കരിച്ചു് അടു

ത്തക്രിയകളെ ചെയ്തു താനുമഗ്നിപ്രവേശം ചെയ്താൾ. അച്ചി സ്സിൻെറ ധമ്മതാല്പൎയ്യം കണ്ടു മഹത്തുക്കൾ പെരികെ ആദ രിച്ചു. ഇങ്ങിനെ ചൊല്ലി പൃഥുവിൻെറ ചരിതം. പിന്നെ യവൻെറ പുത്രൻ ജിതാശ്വൻ ഭൂമണ്ഡലാധിപതിയായി; അ വൻ അൎയ്യക്ഷൻ, ധൂമ്രകേശൻ, വൃകൻ, ദ്രവിണൻ എന്ന നാൽവരനുജന്മാൎക്കും പൂൎവ്വാദി ദിക്കുകൾ നാലും കൊടുത്താൻ. വിജിതാശ്വൻെറ പുത്രൻ ഹവിൎദ്ധാനൻ; അവൻെറ പുത്രൻ പ്രാചീനബൎഹിസ്സ്. അവൻ പ്രാചീനാഗ്രങ്ങളായിരിക്കുന്ന ദ ൎഭകളെക്കൊണ്ടു പരത്തപ്പെട്ട യജ്ഞഭൂമിയായി ചമച്ചു ഒട്ടൊഴി യാതെയുള്ള ഭൂമണ്ഡലത്തെ ഒട്ടൊഴിയാതെ, അതുകൊ ണ്ടു പ്രാചീന ബൎഹിസ്സെന്നു പേരായി. അവൻ ബ്ര ഹ്മനിയോഗത്താൽ സമുദ്രപുത്രിയായിരുന്ന ശതദ്രുതിയെ വിവാഹം ചെയ്തു അവളിൽ പ്രചേതസ്സിന്നു പത്തു പു ത്രരെ ജനിപ്പിച്ചാൻ. അവർ പിതാവിനാൽ പ്രജാസൎഗ്ഗ ത്തിങ്കൽ നിയുക്തരായി. തദൎത്ഥമായി തപസ്സു ചെയ്വൂ എ ന്നു കല്പിച്ചു പടിഞ്ഞാറെ ദിക്കുനോക്കി പോകുന്നവർ അത്യ ന്തം തെളിഞ്ഞ നീരോടുകൂടി താമര തുടങ്ങിയുള്ള പുഷ്പങ്ങ ളാൽ നിറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന (പൊയ്കയിന്നരുളുന്ന) പൊയ്കയു ടെ തീരത്തുന്നു, അവിടെ ഗാന്ധൎവ്വം കേട്ടു വിസ്മിതമായിരി ക്കുന്നവർ, പൊയ്കയിൽനിന്നു കരേറി എഴുന്നരുളുന്ന ശ്രീരുദ്ര നെ കണ്ടാർ, നമസ്കരിച്ചാർ. അനന്തരം ഭഗവാൻ പ്രസ ന്നനായി നിന്നരുളിച്ചെയ്തു. പ്രാചീനബൎഹിസ്സിൻെറ പുത്രര ല്ലൊ നിങ്ങൾ, ഭാഗവതപ്രധാനരാകയുമുണ്ടു. നിങ്ങളുടെ അദ്ധ്യവസായമറിഞ്ഞു നിങ്ങളെ അനുഗ്രഹിപ്പാനായ്ക്കൊണ്ടു വന്നു. ഭാഗവതന്മാർ നിങ്ങൾ; നമുക്കു ഭാഗവതരെക്കാൾ പ്രിയരായിട്ടാരുമില്ല. എന്നാൽ ശുദ്ധമായി ജപിക്കവേണ്ടു വൊരു മന്ത്രമതിനെ കേൾക്ക. രുദ്രഗീതമെന്ന പ്രസിദ്ധമായി രിപ്പോരു സ്തോത്രത്തെ അരുളിച്ചെയ്തു പ്രചേതാക്കൾക്കു ശ്രീ രുദ്രനാരുളിചെയ്ത തപസ്സിനു പോയനന്തരം ശ്രീനാരദൻ

പ്രാചീനബഹിസ്സിന്റെ രാജധാനിയെ പ്രാപിച്ചു കമ്മനി രാസങ്ങളായ വചനങ്ങളെ കൊണ്ട് പ്രാചീന ബഹി സ്സിന്ന് വിവേകം വരുത്തി; അക്കാലം വിവേകയുക്ത നായിരുന്ന പ്രാചീനബഹിസ്സ് തത്വജ്ഞാനത്തിലിച്ഛയോട കൂടി വിചാരിച്ച കാലത്തരുളിച്ചെയ്തു ശ്രീനാരദമഹഷി. എ ന്തെടൊ രാജാവെ യജ്ഞത്തിങ്കൽ ഭവാനാൽ ഹതങ്ങളായ പശുക്കൾ ഭവാന്മരിപ്പതു പാത്തിരിക്കുന്നു ഭവാനെ ഹിം സിപ്പാനായ്ക്കൊണ്ട് പരലോകത്തിന്ന്. എന്നതിന്ന് ഒരിതി ഹാസം ചൊല്ലാം. പുരഞ്ജനചരിതമിതിനെക്കേൾ(പ്പോ)താ ക രാജാവെ. പുരഞ്ജനനായിരിക്കുന്ന രാജാവ് അഭിവിജ്ഞാ തനാകുന്ന സഖിയെ വിട്ടുകളഞ്ഞ് തനിക്കൊരു രാജധാനി ആരാഞ്ഞ് വരുമാറുന്നവൻ ഹിമവാന്റെ തെക്കെ താഴ്വര യിങ്കൽ ഒമ്പതു ദ്വാരങ്ങളോടുംകൂടി മററൊരു രാജധാനിക്കു വേണ്ടും ലക്ഷണങ്ങളെല്ലാററോടുംകൂടി അതിമനോഹരമായി രിക്കുന്ന രാജധാനിയെക്കണ്ടാൻ. അതിന്റെ പുറത്തുദ്യാ നത്തിലിരിക്കുന്നവൻ ബഹുവിധങ്ങളായിട്ടുള്ള പുഷ്പസമൃദ്ധി തുടങ്ങിയുള്ള ഗുണങ്ങളെക്കൊണ്ട് കാമോദ്ദീപനമായിരിക്കു ന്ന ദേശത്തെ ഓരോരുത്തനെ നൂറുനൂറു ജനത്തിന്നു നായക ന്മാരായിരിപ്പോർ ചിലക്കു സഖി നായകനായിരിപ്പൊരുത്ത നോടുംകൂടി പഞ്ചഫണനായിരിപ്പൊരു നാഗത്തോടുംകൂടി രൂ പാദിഗുണസമഗ്രയായി ഭത്താവിനെ അന്വേഷിച്ച് വരുമാ റുന്ന സ്ത്രീ പ്രമദോത്തമയെക്കണ്ടാൻ. കണ്ടനടെ കാമപര വശനായി വിചാരിപ്പതും ചെയ്താൻ.

"എന്തെടോ സുന്ദരീ നീയാരുടെ പുത്രി, എവിടെ നി ന്നിവിടേക്കു വന്നു. എന്തു കായ്യമായിട്ടിവിടെ വരുമാറുന്നു? നിനക്കു ഭൃത്യരായിരിക്കുന്ന യോദ്ധാക്കളാര്? സ്ത്രീകളാകില്യ മാർ? നിനക്കു മുമ്പിൽ നടക്കുന്ന നാഗത്താനെന്തു പേർ? നീ തന്നെ ഭുവനേശ്വരിയൊ ശ്രീപാവ്വതിയൊ ശ്രീഭഗവതിയൊ ഇവരാരുമല്ല, നിലമെ നടക്കുന്നുവെന്നാൽ. നീ വീരനായിരി

ക്കുന്ന എന്നോടുകൂടി ഇപ്പുരിയെ അലങ്കരിപ്പാനർഹിക്കുന്നാ യൊ. ശ്രീഭഗവതിയുണ്ടല്ലൊ ഭഗവാനോടുകൂടി ശ്രീവൈകു ണ്ഠമലങ്കരിക്കുന്നു. എന്ന പോലെ നീയെന്നെ വെച്ചുകൊ ണ്ട് കാമവിധയെയൊഴിച്ചു വസിക്കാം. എന്നാൽ ശോഭനേ സർവ്വാംഗമനോഹരയായുള്ളോവേ വ്രീളകൊണ്ടവനതമായി രുന്ന മുഖത്തെ നിവൃത്തിക്കാട്ടവേണം." അങ്ങിനെ ചൊല്ലുന്ന പുരഞ്ജനനെ ആദരിച്ച് അവനെ നോക്കി ചൊന്നാൾ പുര ഞ്ജനി "പുരുഷശ്രേഷ്ഠനായിരിപ്പോരു രാജാവെ! ഞാനൊരു ല്ലാദകനായിരിക്കുന്ന പിതാവിനെയറിയുന്നേതല്ല, ഇങ്ങിനെ ഇവിടെ വസിപ്പോരുത്തി ഞാൻ. സ്ത്രീകളെല്ലാമെന്റെ സ ഖിമാർ, പുരുഷരെല്ലാമെന്റെ സഖികൾ. ഞാനുറങ്ങുമ്പോ ഴുണർന്നിപ്പുരിയെ രക്ഷിപ്പുന്നുള്ളോന്നിന്നാഗതൻ, എന്നി ങ്ങറിയിച്ചു ചൊന്നാൾ, പുരഞ്ജനി. പെരികയഴകിത്, രാജാ വെ നിനക്കു തോന്നിയവാറ് ഗ്രാഹങ്ങളായുള്ള വിഷയങ്ങ ളെ ഇച്ഛിക്കുന്നുയല്ലൊ. ഞാനുമെന്റെ ബന്ധുക്കളായുള്ള ജനവുംകൂടി ഭവാനാപാലിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ഭവാനവ റെറ അനുഭവിച്ചുന്നോടുകൂടി ഇപ്പുരിയിൽ നൂറാണ്ട് വസിക്ക വേണം. ഭവാനെ നിനക്ക് സദൃശമായിരിക്കുന്ന ധർമ്മാർത്ഥകാ മങ്ങൾ, സന്തതി, ആനന്ദം, മോക്ഷം, യശസ്സിവയെല്ലാമു ള്ള ഇവിടെ ഗൃഹസ്ഥാശ്രമത്തെ ദേവകൾക്കും ഋഷികൾക്കും മനുഷ്യർക്കും ഭൂതങ്ങൾക്കും തനിക്കമാശ്രയമായിച്ചൊല്ലുന്നു. എന്നാലതിനു ഭവാനെ ഞാൻ വരിക്കുന്നു. വീര്യം സൌ ന്ദര്യം ത്യാഗം ശക്തി എന്നിവമാദി ഗുണങ്ങളോടുകൂടിയിരി ക്കുന്ന ഭവാനെ ഏവക്ക് തോന്നാത്തു." എന്നിങ്ങിനെ പറഞ്ഞ പുരഞ്ജനനും പുരഞ്ജനിയുംകൂടി ദമ്പതിമാരായി പുരിയില കംപുക്ക നൂറുസംവത്സരം സുഖമേ വസിച്ചാർ. അപ്പുരിക്ക ഏ ഴ ദ്വാരങ്ങളുള്ളവയാൻ അവ രണ്ടു താഴ്ന്നവ. അവ വെവ്വേറെ രാജ്യങ്ങളിൽ പോവാനുള്ള വഴി. അവറ്റൂടെ പുറപ്പെടുന്ന പു രഞ്ജനന്നമാത്യകളും വെവ്വേറെ. അഞ്ചു ദ്വാരങ്ങൾ, കിഴക്കും

തെക്കും വടക്കും ഓരോന്ന് പടിഞ്ഞാറ് രണ്ട്. ഖദ്യോത
യെന്നും മുഖിയെന്നും രണ്ടു വാതിൽ കിഴക്ക്. പുരഞ്ജനന്ന
വരൂടെ ദ്യുമാനോടുകൂടി പുറപ്പെട്ടു വിഭ്രാജകമാകുന്ന രാജ്യമ
ടക്കുന്നു. അവററിന്നടുത്ത് നളിനിയെന്നും, നളിനിയെന്നും
രണ്ടു വാതില്. അവററുടെ പുറപ്പെട്ട് അവധൂതൻ സഖിയാ
യി സൌരഭം രാജ്യമടക്കുന്നു. അവററിന്നടുത്ത് മുഖ്യ എ
ന്നൊരു വാതിൽ; അതിന്റെ പുറപ്പെട്ട രസജ്ഞനും വിച
ണനമെന്നിരിവരമാത്യകളോടുകൂടി പുറപ്പെട്ട ബഹൂനമാവണ
മെന്നുള്ള രാജ്യങ്ങളേയുമടക്കുന്നു. പിതൃഹൂവെന്നു തെക്കേ വാ
തിൽ, ദേവഹൂവെന്നു വടക്കേ വാതിൽ അവററുടെ പുറപ്പെട്ട
ശ്രുതിധനാകുന്ന അമാത്യനോടുംകൂടി ദക്ഷിണപാഞ്ചാലവുമു
ത്തരപാഞ്ചാലവു മടക്കുന്നു. ആസുരിയെന്നു പടിഞ്ഞാറെ
വാതിൽ അതിന്റെ പുറപ്പെട്ട് ദുർമ്മദനോടുകൂടി ഗ്രാമ്യകമാ
കുന്ന രാജ്യമടക്കുന്നു. നിരൃതിയെന്നും, പിന്നെ അതിന്റെ
പുറപ്പെട്ട ലബ്ധകനോടുകൂടി വൈശസമാകുന്ന രാജ്യമടക്കുന്നു.
നിർവ്വാക്ക്യനെന്നു മിരിവർ പൌരന്മാരോടുകൂടി പുരഞ്ജനൻ
നിത്യാനുഷ്ഠാനങ്ങളെ ചെയ്യുന്നു ക്രിയകളേയും. യാതൊരി
ക്കൽ പുരഞ്ജനനന്തഃപുരാഗതനായിരിക്കുന്നു. അപ്പോൾ വി
ചീനോടുകൂടി ഭാര്യാപുത്രോത്ഭവങ്ങളായിരുന്ന ഹർഷശോക
ങ്ങളെ മോഹമെന്നിവരെ പ്രാപിക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെയിരു
ന്ന പുരഞ്ജനൻ കാമാത്മാവായി പുരഞ്ജനിയുടെ വശത്തെ
പ്രാപിച്ച് യാതൊന്നവർ ചെയ്യുന്നത് അതെല്ലാം താൻ കൂ
ടെ ചെയ്ത് സുഖിച്ചിരുന്ന പുരഞ്ജനൻ, ഒരുനാൾ പഞ്ചാശ്വ
മായി ദ്വിചക്രമായി മൂന്നു കൊടിമരങ്ങളോടും അഞ്ച് ബ
ന്ധുരങ്ങളോടും ഒരു വാസ്സയറോടും ഒരു സാരഥിയോടും ഒരു
തൊക്കൂട്ടോടും രണ്ടു കൂബരങ്ങളോടും അഞ്ചായുധങ്ങളോടും
ഏഴു പത്രുധങ്ങളോടും കൂടി പൊൻകൊണ്ടലം കൃതമായിരി
പ്പോരു തേർമേൽ കരേറി കവചവും പൂണ്ടാവനാഴിക ധരിച്ച്
പതിനൊന്നക്ഷൌഹിണി പടയോടുംകൂടി പഞ്ചപ്രസ്ഥമാകു

ന്ന വനത്തെ പ്രാപിച്ചു നായാട്ടു തുടങ്ങിയാൻ. ഇങ്ങിനെ ഭാൎയ്യയേയും വിട്ടുകളഞ്ഞ് വനത്തിൽ പശുമാറുന്നവൻ നായാട്ടു കൊണ്ടു ശ്രാന്തനായി ഗൃഹത്തെ പ്രാപിച്ചു സ്നാനഭോജനാദികളെച്ചെയ്തു് സൎവ്വാലംകരണങ്ങളെക്കൊണ്ടു് അലംകരിച്ചു കൃതകൃത്യനായിരിക്കുന്നവൻ പുരഞ്ജനിയെ കാണാഞ്ഞന്തഃപുരത്തിങ്കലെ സ്ത്രീകളോടു് വിചാരിച്ചാൻ. "എന്തെടോ നിങ്ങൾക്കെല്ലാം കുശലമല്ലീ. നമ്മുടെ ഗൃഹങ്ങൾ പുരഞ്ജനിയോടു കൂടായ്കയാൽ ശോഭിക്കുന്നുവല്ല; എന്നാലവളെന്തു ചെയ്തതെ"ന്നു്. രാജാവിൻെറ ചോദ്യത്തിന്നുത്തരം ചൊന്നാർ സ്ത്രീകൾ "കേൾപ്പൂതാക രാജാവെ! ഞങ്ങളൊ ദേവിയുടെ നിനവെന്തെന്നറിഞ്ഞില്ല, വെറുനിലത്തു കിടക്കുന്നു." എന്നിങ്ങിനെയവർ ചൊല്ലു കേട്ടു് പുരഞ്ജനനുമവർ ചൊന്നപോലെ കിടക്കുന്ന പുരഞ്ജനിയെ പ്രസാദിപ്പിച്ചാൻ. പുരഞ്ജനിയുമേവമാദി വിഭ്രമങ്ങളെക്കൊണ്ടു പുരഞ്ജനനെ വശത്താക്കി രമിച്ചാൾ. പുരഞ്ജനനും സ്നാനാലംകാരങ്ങളെ ചെയ്തു് ഭോജനവും ചെയ്തു് പ്രസന്നയായി വന്ന പുരഞ്ജനിയെക്കണ്ടു് വളുടെ ആലിംഗനാദികളെക്കൊണ്ടു് അപഹൃത മനസ്കനായി രമിക്കുന്നവർ രാവും പകലും തിരിച്ചറിഞ്ഞു. അങ്ങിനെ രമിക്കുന്ന പുരഞ്ജനൻ പുരഞ്ജനിയിലാമ്മാറായിരത്തൊരു നൂറു പുത്രരേയും നൂറ്റൊരുപത്തു കന്യകമാരേയും ജനിപ്പിച്ചാൻ. അപ്പൊഴുത് യൌവന വയസ്സു കഴിഞ്ഞ പാഞ്ചാലാധിപതി പുരഞ്ജനൻ പുത്രരെ ഭാൎയ്യമാരോടുംകൂടി പുത്രിമാരെ ഭൎത്താക്കളോടും യോജിപ്പിച്ചാർ. അവൎക്കു സന്തതിയുണ്ടാവുതുഞ്ചെയ്തു. അവ്വണ്ണമെ പുരഞ്ജനൻ നാനാജാതിയായുള്ള ക്രതുക്കളെക്കൊണ്ടു യജിപ്പൂതും ചെയ്താൻ. അങ്ങിനെ രമിച്ചിരിക്കുന്ന പുരഞ്ജനന്നു് ആപത്തു കാലം വന്നടുത്തു. പ്രചണ്ഡവേഗനാകുന്ന ഗന്ധൎവ്വൻ വെള്ളത്തിരിക്കുന്നോർചില മുന്നൂററുപത്തു ഗന്ധൎവ്വന്മാരോടുംകൂടി വന്നു് പുരഞ്ജനൻെറ പുരത്തെ ചെറുക്കുന്നതു കണ്ടു് പ്രജാകരനാകുന്ന നാഗത്താൻ തന്നോ

ടുകൂടിയുള്ള പട എഴുനൂററിരുപതിനോടുംകൂടി മറുത്ത് നൂറു സംവത്സരം യുദ്ധം ചെയ്താൻ. അങ്ങിനെയിരിക്കുന്ന കാലത്ത് തന്റെ ബലക്ഷയം നിമിത്തമായി വിവേകത്തെ പ്രാപിച്ചുതുണച്ചെയ്താൻ പുരഞ്ജനൻ. പുരഞ്ജറിയിലെ പാരവശ്യംകൊണ്ട് ഇതേതുമറിഞ്ഞീലവിടെ പിന്നെയും തുണയുണ്ടായി. ഗന്ധർവ്വന്മാരക്കാലദേവന്റെ പുത്രി ഭർത്താവിനെയാരാഞ്ഞ് ലോകങ്ങളിൽ പെരുമാറുന്ന കാലത്ത് അവളുടെ ദൌർഭാഗ്യം നിമിത്തമായാരുമാദരിച്ചീല.

അവൾ പൂരുവാൻ ചിലനാൾ ധരിക്കപ്പെട്ടുവന്ന് വരത്തെ കൊടുത്താൾ. അവളൊരുനാൾ ബ്രഹ്മലോകത്തുന്ന് ഭൂതലത്തെ പ്രാപിച്ച് എന്നെക്കണ്ടു വരിച്ച കാലത്ത് ഞാൻ ബ്രഹ്മചര്യപരനാകയാൽ പരിഗ്രഹിച്ചീല. അനന്തരം അവൾ കുപിതയായി എന്നെ സ്ഥലത്തിങ്കൽ ഉറച്ചിരിക്കരുതായുമാറ് ശപിച്ചു. പിന്നെയവൾ എന്റെ വചനത്താൽ ഭയനാമാവായ ഭർത്താവിനെ വരിച്ചാൾ. വീരനായി ഇരിപ്പോരു യവനാധിപതി ഭവാനെ ഭർത്താവാക്കി വരിക്കുന്നേൻ ഞാൻ. ലോകവൃത്തികൊണ്ടും ശാസ്ത്രംകൊണ്ടും നിഷിദ്ധമല്ലാത്തതിനെ കൊടുക്കയും കൊൾകയും വേണം. ഭദ്ര സേവിക്കെന്നെ കാരുണ്യത്തോടുകൂടി കയ്ക്കൊൾക. എന്നിങ്ങിനെ കാലകന്യകയുടെ വചനത്തെ കേട്ട് ദേവരഹസ്യം സാധിക്കയിലെ ഇഛയോടുകൂടി ചിരിച്ചുനിന്നു ചൊന്നാൻ യവനേശ്വരൻ. ഞാൻ നിനക്കു ഭർത്താവിനെ കല്പിച്ചിരിക്കുന്നു. നീ ദുർഭഗയാകയാൽ ലോകർനിന്നെ ആദരിക്കുന്നുവല്ല. എന്നാൽ നീ മനുഷ്യലോകത്തെ പ്രാപിച്ചു മറഞ്ഞുനിന്നനുഭവിക്ക. നിനക്കു പ്രജ്വാരൻ തുണ. ഇനിക്കു പ്രാരൻഭ്രാതാവ്, നീ ഭഗിനീ. നിങ്ങളിരുവർക്കും തുണയായി ഞാനും ഭയങ്കരമായി പടയോടും കൂടി നടക്കുന്നേൻ. എന്ന ഭയവചനാനന്തരംഅവന്റെ സൈനികന്മാർപ്രജ്വാരനോടും കാലകന്യകയോടുംകൂടി ഭൂതലത്തിങ്കൽപെരുമാറുന്നവൻ പുരഞ്ജനപുരത്തെ ചെറുത്താൻ. അവി

ടെയുദ്ധത്തിങ്കൽ പ്രജാഗരൻ ക്ഷീണനായി കാലകന്യക
ബലാലക്കം പുക്ക് പുരഞ്ജനപുരത്തെ തന്നിഷ്ടംപോലെയാക്കിയാൾ. കാ
ലകന്യകക്കടങ്ങിയ പുരത്തിങ്കലകപ്പെട്ട യവനന്മാർ പുര
മെ പിടിച്ചുതുടങ്ങിയാർ. അപ്പോഴത് പുരഞ്ജനനേറിയൊ
രു താപത്തെ പ്രാപിച്ചാൻ കാലകന്യകാലിംഗിതനാകയാൽ
തേജോഹീനനായി മോഹംപ്രാപിച്ച് ഗന്ധൎവ്വയവനന്മാരാൽ
ഹതൈശ്വര്യനായിരുന്നവൻ അവരാൽ തകൎക്കപ്പെട്ട രാജ
ധാനിയേയും തങ്കൽ ബഹുമാനഹീനരായ പുത്രാദികളേയും പ്ര
ണയഹീനയായ ഭാൎയ്യയേയും ശത്രുക്കളാൽ കെട്ടക്കപ്പെട്ട പ
ഞ്ചാലങ്ങളേയും കണ്ടത്യന്തം വിവേകിക്കുന്നവൻ അതിന്നൊ
രു പ്രതിക്രിയയേതും കണ്ടില്ല.

ചരിത്രരേഖകൾ.

ഇരിങ്ങാലക്കുടെ ക്ഷേത്രത്തിൽ തച്ചോടകയ്മളായിട്ടു ഈ സൎക്കാരിൽനിന്നു നിയമിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്ന ആൾ മരിച്ചതിന്റെ ശേഷം കൊച്ചിസൎക്കാരിൽനിന്നു ബലാൽക്കാരമായി കൊട്ടിലാക്കൽ എന്ന സ്ഥലത്തു കയറി ദേവസ്വം വകയും, മരിച്ചാളുടെ വകയും, ആയ സമാനങ്ങൾ ഇരുന്നിരുന്ന മുറികളെ, ഇടിച്ചുതുറന്നു മേപ്പടി സാമാനങ്ങൾ സകലവും എടുത്തുകൊണ്ടു പോയിരിക്കുന്നതുകൂടാതെ മേപ്പടി കയ്മൾ നിശ്ചയിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്ന വാല്യക്കാരനെയും മററും പണിയിൽനിന്നു മാററി അവൎക്കു പകരം വേറെ ആളുകളെ നിയമിച്ച് ആയവൎക്കു കൊച്ചികോവിലകത്തുനിന്നു തിട്ടൂരം വാങ്ങി കൊടുക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. എന്നു തന്നെയല്ല ൯൮൫-ലെ ഉടമ്പടിപ്രകാരം മരിച്ച കയ്മളുടെ പകരം വേറെ ഒരു കയ്മളെ ഈ സൎക്കാരിൽനിന്നു നിയമിക്കുന്നതിന്നു തടസ്ഥവും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

* * *

വടക്കേക്കര പ്രവൃത്തിയിൽ കഴന്നപാറമ്പിൽ ഈഴവൻ കണ്ടൻ എന്നവനെ ൧൦൧൫ാമാണ്ട് കന്നിമാസത്തിൽ വസ്സിൽ പാർവ്വത്ര്യക്കാരൻ പിടിച്ചു തടവിലാക്കുകയും, അവൻെറ വക ൬ ചാരായഭരണികളും വിൽക്കുന്നതിന്നു അവൻ വെച്ചിരുന്ന അല്പം ചാരായവും എടുത്തുകൊണ്ടുപോകയും ചെയ്തിരിക്കുന്ന കാര്യമാകുന്നു.

* * *

999_ാമതിലെ ഉടമ്പടിയിൽ പെട്ടതും തീച്ചവരാതെ കിടപ്പുള്ളതും ആയ തക്കം താഴെ ചേത്തിരിക്കുന്നു—

അട്ടഗ്രാമത്തിൽ യാപ്പാണം പുകയില പിറുവരുന്നതു മേപ്പടി ഗ്രാമത്തിലെ കുടിയാന്മാക്ക് സങ്കടമാണെന്ന് അവർ ആവലാധിപ്പെടുകയാൽ മേൽപറഞ്ഞ പുകയിലക്കുപകരം കോയമ്പത്തൂർ പുകയില വരുത്തികൊടുക്കുകയും അതു വിൽക്കുന്നതിന്നായിട്ടു പാലിയത്തു മേനനെ ഏല്പിക്കുകയും ചെയ്തിൻെറ ശേഷം ഈ കച്ചവടം കൊച്ചിസക്കാരിൽനിന്നു ബലാൽക്കാരമായി നടത്തുകയും ഉടനെതന്നെ ഈ കാര്യത്തെപ്പററി ഒരു നിദാനം വരുത്തുന്നതിന്നായി രണ്ടു സക്കാരിൽനിന്നും നിയമിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്ന ഏജണ്ടുമാരെ 21_ാം നമ്പ്രിൽ മേൽപറഞ്ഞ സംഗതികൾ ബോധിപ്പിക്കയും, എന്നാൽ ഈ കാര്യം സങ്കേതത്തിൽ ചേന്നിട്ടുള്ളതാകകൊണ്ടു റസിഡണ്ടു സായ്പവർകൾ വിസ്തരിച്ചു തീച്ചപ്പെടുത്തേണ്ടതാണെന്ന് അവർ അഭിപ്രായപ്പെടുകയും അങ്ങിനെ ഈ കാര്യം തീച്ചപ്പെടുത്താതെ വെക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

* * *

999_ാമതിലെ ഉടമ്പടിയാൽ തീച്ചപ്പെടുത്തിയതും ആ തീച്ചപ്രകാരം ഒന്നുംതന്നെ നടത്തീട്ടില്ലാത്തതും ആയ കാര്യമാകുന്നു—

നായത്തോട്ട ക്ഷേത്രത്തിലെ കോയ്മസ്ഥാനത്തിന്നു രണ്ടു സക്കാരിൽനിന്നും ആളുകളെ നിശ്ചയിക്കുന്നതിന്നു കൊച്ചിസ

ക്കാരിൽനിന്നു 981_ാമതിലെ ഉടമ്പടിയുടെ 6_ാം വകുപ്പി ന്നു വിരോധമായി തടസ്ഥംചെയ്കയും 999_ാമതിലെ ഉടമ്പ ടിയിൽ ഈ കാൎയ്യം തീൎച്ചപ്പെടുത്തുകയും ഈ തീൎച്ചക്കു അനു സരണമായിട്ടു മേപ്പടി സ്ഥാനത്തിൽ പരമേശ്വരഅണ്ണാവി യെ 1008_ാമതിൽ ഈ സൎക്കാരിൽനിന്നു നിയമിക്കയും കൊ ച്ചിസൎക്കാരിൽനിന്നു അവരുടെ ആളായിട്ടു ആ സ്ഥാനത്തിൽ യാതൊരുത്തരെയും നിശ്ചയിക്കാതിരുന്നതുകൂടാതെ ഈ സ ൎക്കാരിൽനിന്നു നിയമിച്ചാളെക്കൊണ്ടു പണിനടത്തിക്കാതിരി ക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

* * *

വയ്ക്കത്തല പെണ്ണൂര് ഈ സ്ഥലങ്ങളിലെ കുടിയാനവ ന്മാരെക്കൊണ്ട് അന്ന്യായമായിട്ടു പെരുമ്പടപ്പു സ്വരൂപത്തി ങ്കൽ കരം കെട്ടിക്കിച്ചിരിക്കുന്നു എന്ന് കോതകുളങ്ങര പ്രവൃത്തി യിൽ അട്ടുഗ്രാമത്തിലെ കുടിയാന്മാരെക്കൊണ്ടു കരം കെട്ടിക്കി ച്ച കാൎയ്യത്തോടുകൂടി സംബന്ധമായിട്ടു ഈ സൎക്കാരിൽനിന്നു കൊച്ചിസൎക്കാരിലെ മേൽ ആവലാധി ബോധിപ്പിച്ചിരിക്കു ന്നു. ഇത് ഉടമ്പടിയാൽ തീൎച്ചപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്ന അംശങ്ങളി ലെ 36_ാംഅംശത്തിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന സംഗതിയാകുന്നു. എങ്കിലും സങ്കേതത്തിങ്കൽ ചേൎന്ന നിലങ്ങൾക്കുള്ള കരത്തി ന്മേൽ സൎക്കാരിലേക്കു യാതൊരു അവകാശവുമില്ലെന്നു സമ്മ തിച്ചതിൻെറശേഷം ഉടമ്പടിപ്രകാരം നടക്കാതെ ഇതുവരെ കരം കെട്ടിക്കിച്ചു വന്നിരിക്കുന്നു.

* * *

മലയാററൂര് മുതലായ സ്ഥലങ്ങൾ തിരുവിതാംകൂറു സ ൎക്കാരിലേക്കു കൊച്ചിസൎക്കാരിൽനിന്നു മടങ്ങികൊടുത്തതിൻെറ ശേഷം ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ അമ്പ് നോമ്പ് കഴിഞ്ഞ ഉടനെ വരുന്ന പുതിയ ഞായറാഴ്ച ദിവസം കൊല്ലംതോറും കൊ ച്ചിസൎക്കാരിൽനിന്നു മേപ്പടി മലയാററൂര് കുരിശുമുട്ടിൽനിന്നു കുടിപ്പണം ഇതുവരെ പിരിച്ചുവന്നിരിക്കുന്നു.

തിരുപ്പുള്ള മാന്തുള്ളി ദേവസ്വം വക കാൎയ്യങ്ങളെയും വസ്തുക്കളെയും നോക്കിരക്ഷിച്ചുവരികകൊണ്ടു ഈ സൎക്കാരിലേക്കു് അവകാശമുണ്ടായിരുന്ന രാജഭോഗം വകക്കു് ഏറിയ കാലമായിട്ടു് മഞ്ഞപ്രപ്രവൃത്തിയിൽ 18 പറ നെല്ലിന്നു പകരം വിലമായിട്ടു ഒടുക്കിവന്നിരുന്ന ഇരുപത്തിമൂന്നരേരക്കാൽ പണം മേപ്പടി ദേവസ്വത്തിലെ കാൎയ്യസ്ഥന്മാരെ കൊച്ചിസൎക്കാരിൽനിന്നു നിൎബ്ബന്ധിച്ചു് വെള്ളാരപ്പിള്ളി പ്രവൃത്തിയിൽ ഒടുക്കിച്ചിരിക്കുന്ന കാൎയ്യമാണിതു്.

* * *

പുത്തൻവേലിക്കര പ്രവൃത്തിയിൽ ചെറിയ കൃഷ്ണൻകോട്ടയിൽനിന്നു ചിറപ്പൂട്ടു് ഭീരങ്കികോട്ടവരെ ഈ സൎക്കാരു് മുഖാന്തരം പണിയിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്ന നെടിയ കോട്ടക്കകത്തു ആക്കീട്ടുണ്ടായിരുന്ന പട്ടാളക്കാരു് വളരെ തെങ്ങും പുലാവും വേറെചില മരങ്ങളും മേപ്പടികോട്ടക്കസമീപം പാണ്ടിയോടിക്കുന്ന റോട്ടവഴിയിൽവെച്ചുണ്ടാക്കീട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ഈ കോട്ടക്കു ചുററുമുണ്ടായിരുന്നതൊ കാലപ്പഴക്കംകൊണ്ടു നെൽകൃഷി ചെയ്യുമാറായി നിലമാക്കി എടുക്കുകയും ആ നിലമെല്ലാം കൊച്ചിസൎക്കാരിലെ അധികാരപ്രകാരം കുടിയാനവന്മാൎക്ക പാട്ടത്തിന്നു കൊടുത്തു് ആ സൎക്കാരിൽ പാട്ടം പിരിച്ചെടുക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നതുകൂടാതെ മേപ്പടി സൎക്കാരിലെ അടിയന്തരങ്ങൾക്കു മേൽപറഞ്ഞ സ്ഥലത്തുനിന്നു പല മരങ്ങളും മററും വെട്ടിച്ചുകൊണ്ടുപോകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

* * *

പുത്തൻവേലിക്കര പ്രവൃത്തി ചാത്തവട്ടം കരയിൽ 53 മുറി പറമ്പും 578$\frac{1}{8}$ പറക്കു നിലവും പാലിയത്തു മേനോൻ നടന്നു് അനുഭവിക്കുന്നതിന്നാണെന്നു് എഴുതികൊടുത്തിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ഈ വക പറമ്പു മുതലായതു മേപ്പടി മേനോന്റെ കൈവശത്തിലായിരിക്കുന്നു എന്നുള്ള ഒരു ന്യായം കാണിച്ചു കൊച്ചിസൎക്കാരിൽനിന്നു മേൽപറഞ്ഞ സ്ഥലത്തേക്കു് ഉഭയം പുരക്കിലയും കൊടുത്തയച്ചു പിരിക്കുകയും അവിടത്തെ കുടി

യാനവന്മാരെ നിർബ്ബന്ധിച്ച് ഊഴിയവേല ചെയ്യിപ്പിക്കയും
ചെയ്തിരിക്കുന്നതിന്നു പുറമെ സിവിൽ, പൊല്ലീസ്സ് ഈ അധി
കാരങ്ങളുംകൂടി കൊച്ചിസൎക്കാരിൽനിന്നു നടത്തിയിരിക്കുന്നു.

* * *

പുത്തൻവേലിക്കരെ പ്രവൃത്തി വെള്ളോറുംപ്രം കരയിലെ
അതൃത്തിക്കകത്തും ചെറിയ കൃഷ്ണങ്കോട്ടക്കു വടക്കെ ഭാഗത്തും
വലിയ കൃഷ്ണങ്കോട്ടക്കു തെക്കെ ഭാഗത്തും ഉള്ള പുഴയിൽ 40
പറക്കു നിലം ഏറിയകാലം കഴിഞ്ഞതിന്റെ ശേഷം നെൽ
കൃഷി ചെയ്യുന്നതിന്നുതക്ക നിലമായിട്ടു തീരുകയാൽ ആ നി
ലം കരിയാപ്പിള്ളി പക്കിയുടെ പേരിൽ പതിച്ചുകൊടുക്കുക
യും അവൻ നടന്നു അനുഭവിച്ചു വരുമ്പോൾ ആ നിലം കൊ
ച്ചിസംസ്ഥാനത്തു ചേൎന്നതാണെന്നു പറഞ്ഞ് 1003-ാമാ
ണ്ടിൽ മേപ്പടിയാന്റെ പക്കൽനിന്നു താഴക്കാട്ടു പാൎവ്വത്യക്കാ
രൻ മുഖാന്തരം കൈവശപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

* * *

1011-ൽ കോതകുളങ്ങര പ്രവൃത്തി അട്ടൂഗ്രാമത്തിൽ എ
രയാംകുടികരയിലും കല്ലൂരും ഓരോ സ്ഥലത്ത് ഒരു കച്ചേരി
യും ഒരു ഠാണാവും കൊച്ചിസൎക്കാരിൽനിന്നു കീഴ്ക്കടെ ന
ടപ്പിന്നും മുൻപറഞ്ഞിരിക്കുന്ന ഉടമ്പടിക്കും വിരോധമായിട്ടു
പണിയിപ്പിക്കുകയും അതിൽപിന്നെ ഈ സ്ഥലങ്ങളിൽ ആ
സൎക്കാരിലെ അധികാരങ്ങളെ നടത്തുകയും പലപ്പോഴും അ
ന്യായമായിട്ടു കുടിയാനവന്മാരെ പിടിച്ചു മേൽപറഞ്ഞ ഠാ
ണാവിലിട്ടു ബുദ്ധിമുട്ടിക്കയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

* * *

തിരുവിതാംകൂറു സംസ്ഥാനത്തു കോതകുളങ്ങര പ്രവൃ
ത്തി അട്ടൂഗ്രാമത്തിൽ ഇരിക്കും കല്ലൂരെ കാശാങ്കോടത്തു ന
മ്പൂരിയുടെ വകയായിട്ടു കൊരട്ടി പ്രവൃത്തി ചെറുവാളൂര് മു
റിയിൽ ഒരു ഇല്ലവും ഏതാനും വസ്തുക്കളും ഉണ്ടായിരുന്നു.
ആ വസ്തുക്കൾ 965-ാമാണ്ടിൽ കൊച്ചിസൎക്കാരിൽനിന്നും

മേൽപറഞ്ഞ നമ്പൂരിയുടെ കൈവശത്തിൽനിന്നു ബലാൽക്കാരമായി എടുക്കുകയാൽ മേപ്പടി നിലത്തിന്ന് ആ സൎക്കാരിലേക്കു ചെല്ലേണ്ടതായ രക്ഷാഭോഗം വകക്കുള്ള നെല്ലു മേൽപ്രകാരം പ്രവൃത്തിച്ചനാൾ മുതൽക്കു നിൎത്തലായിരിക്കുന്നു. എങ്കിലും 1005_ാമാണ്ടിൽ മേൽപറഞ്ഞ രക്ഷാഭോഗം വക നെല്ലിന്നു കൊച്ചിസൎക്കാരിൽനിന്ന് അവകാശപ്പെട്ടതിൻെറ ശേഷം മേപ്പടി നമ്പൂരിയെ പിടിച്ചു തടവിലാക്കുകയും ആ നമ്പൂരിയെക്കൊണ്ടു കൊടുപ്പിക്കയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

* * *

1023_ാമാണ്ടു വൃശ്ചികമാസം 19_ാംനു- അട്ടുഗ്രാമത്തിൽ കല്ലൂക്കരയിൽ മാപ്രാമ്പിള്ളി നമ്പൂരിയുടെ ഇല്ലത്ത് ഒരു അടിയന്തരം ഉണ്ടായി. ആ അടിയന്തരം കഴിക്കുന്ന സമയത്തു കൊച്ചിസൎക്കാർ എക്സ്ട്രാ പൊല്ലീസ്സാഫീസ്സര് അവിടെ ചെന്നു യാതൊരു വക കളിയും ആ സ്ഥലത്തു പാടില്ലെന്നു പറഞ്ഞ് അവിടെ കൂടീട്ടുണ്ടായിരുന്ന ആളുകളെ ഓടിച്ചുകളഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

* * *

അഞ്ചിക്കൈമ്മൾ ജില്ലാക്കോൎട്ടിൽനിന്നു കൊച്ചിസംസ്ഥാനത്തു കൊരട്ടിപ്രവൃത്തി മാമ്പ്രമുറിയിൽ ഇരിക്കും നടുവത്തു വീട്ടിൽ രാവുണ്ണിക്കുറുപ്പ എന്നാൾക്ക് എഴുതിയ ഒരു സമൻസുകല്പന അട്ടുഗ്രാമത്തിൽ എരയാംകുടികരയിൽ ഇരിക്കും രാവുണ്ണികുറുപ്പ് എന്നാൾക്കു തെററായിട്ടയക്കുകയും ആത് അയാളുടെ വീട്ടിൻെറ ചുമരുമ്മേൽ പതിക്കുകയും ചെയ്തതിൽ പിന്നെ അന്യായപ്പെട്ട സംഖ്യ 15 ദിവസത്തിനകം കൊടുത്തുതീൎക്കത്തക്കവണ്ണം മേപ്പടി കോൎട്ടിൽനിന്ന് ഒരു വിധി കല്പിച്ചു. ഈ സംഗതിയെപ്പററി ആവലാധി ബോധിപ്പിച്ചു. അതിന്ന് ഇതുവരെ യാതൊരു തീൎച്ചയും ഉണ്ടായിട്ടില്ല.

* * *

സുന്ദരകാണ്ഡം*

പതിന്നാലുവൃത്തം.

തദനുപവനാത്മജൻജാനകീവല്ലഭം
നിജമനസിചേർത്തുരോമാഞ്ചിതാംഗോമഹാൻ
കപിവരരെമെല്ലെനോക്കിച്ചിരിച്ചാദരാൽ
ഉപരിബതപൊങ്ങിനാൻനൌമിനാരായണം. 1

പെരിയചിലവിക്രമോപക്രമത്തിന്നവൻ
കയതിദിശിദക്ഷിണാമാഗമിക്കുംവിധൌ
സുരപടലിവിസ്മയപ്പെട്ടവന്നെത്രയും
നറുമലരുതൂകിനാൻനൌമിനാരായണം. 2

വലരിപുഭയേനാപണ്ടാഴിയിൽതാണുടൻ
അലസമുതിവാണമൈനാകമാംപർവ്വതം
ഖലദമനവിശ്രമത്തിന്നുപൊങ്ങീടിനാൻ
ജലനിധിഗിരാഹരിംനൌമിനാരായണം. 3

പെരുകിനനിജോരസാതട്ടുകൊണ്ടദ്രിസാ_
ഗരലവണവാരിധീണ്ണോപിവീഴുംവിധൌ

---

* വിഷയവിവരത്തിൽ 2-ാം നമ്പ്രായി ചേർത്തിരുന്ന അഷ്ടപദി കൈകൊട്ടിക്കളിപ്പാട്ട് ഗ്രന്ഥാരംഭത്തിൽ സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളപോലെ എടപ്പള്ളിക്കാരൻ ഒരു നമ്പ്യാർ ഉണ്ടാക്കിട്ടുള്ളതും, പണ്ടെങ്ങാണ്ട് എവിടെയൊ അച്ചടിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതും ആയി ശ്രുതിമൂലത്തുനിന്ന് അറിവുകിട്ടിയിരിക്കുന്നു. ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ഒരു ജീർണ്ണംവന്ന പ്രതി ഞങ്ങൾ കാണുകയും ഉണ്ടായി. അതിൽനിന്ന് മുദ്രാലയത്തിന്റെയൊ ഗ്രന്ഥകാരന്റെയൊ വിവരങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കുവാൻ സാധിച്ചിട്ടില്ല; അതു വഴിയെ അന്വേഷിച്ചറിഞ്ഞ് പ്രസിദ്ധം ചെയ്യുന്നതാണ്. ഗ്രന്ഥം അച്ചടിച്ചിട്ടുള്ളതാകകൊണ്ട് 'ഗ്രന്ഥമാല'യിലെ പ്രസിദ്ധീകരണം തൽക്കാലം നിർത്തിവെച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ പതിന്നാലുവൃത്തം അതിനു പകരമാണ് ചേർത്തിട്ടുള്ളത്.

ഗ്രന്ഥപരിശോധകൻ.

ഉരമപി ച വിസ്മയനായ്ച്ചൊല്ലീടിനാൻ
പരമപാവനാത്മജൻ നൌമി നാരായണം. 4

പുനരപി ച വിപ്രനായ്ച്ചെന്നു ചൊല്ലീടിനാൻ,
പവനസുത വിശ്രമിച്ചീടുകെന്നിൽ ക്ഷണം

അംഗതി തട്ടുപ്പതിന്നല്ലയെന്നു സഖേ
ശമയ ഹൃദി വീരഷം നൌമി നാരായണം. 5

ഇതി വദതി പവ്വതേ യാത്ര ചൊല്ലി ക്ഷണം
ദശവദന ഘോരകാന്താരതീവ്രാനലൻ
സപദി സുരസാംഗനാമങ്ങു കണ്ടീടിനാൻ
വിപുലതനതനസ്ഥീം നൌമി നാരായണം. 6

പെരിയ ഗുഹ പോലെ വായും പിളന്നന്തരേ
പെരുവഴി തടുത്തു നില്ക്കുന്നാങ്ങളെ സാ
കൃശതനുശരീരനായ് വായിലുൾപ്പുക്കുടൻ
ബഹിരപി ച നിര്യ്യയൌ നൌമി നാരായണം. 7

നിജചരണപ്രതിച്ഛായയെ പിടി-
ച്ചുദധിനടുവേ വലിച്ചിട്ട രാത്രിഞ്ചരീം
നിശിതനഖരേണ ചീന്തിപ്പൊളിച്ചിട്ടവൻ
ഉഴറി നടകൊണ്ടു തേ നൌമി നാരായണം. 8

(തുടരും)

പരിശോധകക്കുറിപ്പ്.

‘പ്രാചീനഗ്രന്ഥമാല’യുടെ കഴിഞ്ഞ വൃശ്ചികം ധനു മകരം ലക്കങ്ങൾ പരിശോധകന് നിർഭാഗ്യവശാൽ തെറ്റു തീർത്തു കൊടുക്കുവാൻ സാധിച്ചിട്ടില്ല. ആ ഭാരം, മലയാള ഭാഷാപരിഷ്കരണകമ്മറ്റിപണ്ഡിതർ എ. ഡി. ഹരിശർമ്മ അവർകൾ യഥാശക്തി നിർവ്വഹിച്ചു തന്നതിനു നന്ദിപറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു. ആയവയിൽ തീരാതെ കിടക്കുന്ന ചില സ്ഖലിതങ്ങൾ, ടി. വിഷയങ്ങൾ ഗ്രന്ഥരൂപേണ വേർതിരിക്കുന്ന സമയം തീർത്തു പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നതാണ്.

ഗ്രന്ഥപരിശോധകൻ

പ്രാചീനഗ്രന്ഥമാല.

ശാസ്ത്രാങ്കം

XI. കയ്മ്മളുടെ പുറപ്പാട്. *

കവിടിപൊരുതപല്ലുംവട്ടമൊത്തോരുകണ്ണും
കരമതിലൊരുദണ്ഡുംമത്സ്യപാത്രംശിരസ്സിൽ
പുനരപിനിജകണ്ഠേകയ്മ്മളുംകെട്ടിമെന്മേൽ
മദനസദൃശനാകുംകയ്മ്മളെക്കൈതൊഴേണം.

(ചോദ്യോത്തരം കഴിഞ്ഞാൽ)

വാരാന്നിധീയിന്നുകിട്ടീയിനിയ്ക്കു്
കാരീയതായോരുമത്തിച്ചെറുക്കൻ
കൂരാച്ചിയായോരുകുന്തേനമഥതാ
മാരാരിലോകംഗമനഞ്ചകാര.

കണ്ടുകൊൾകകരംതന്നിൽ
രണ്ടുമീനങ്ങൾവറ്റിനെ-
ക്കൊണ്ടുഞാനൊന്നുചൊല്ലുന്നു
ശങ്കകൂടരുതേവരും.

---

* ആയുധമെടുപ്പു കഴിഞ്ഞതിന്നുശേഷം മുൻകഴിഞ്ഞിട്ടുള്ള പൂക്കിലമാലയും കേശാദിപാദവും ആവൎത്തിക്കണം. ഇപ്രകാരമാണു പതിനെട്ടും പട്ടത്തോളം സംഘങ്ങളുള്ളതിൽ വെള്ളാനിമടത്തിശ്ശേരി പ്രമാണമായ കണ്ടിരാന്മാർ സംഘത്തിലെ ചിട്ട.

പൊന്നിനപ്പേരിയാക്കിട്ട്
ഉന്മാൻനേരത്തുകൂട്ടുകിൽ,
ചെമ്മേകാട്ടുന്നവിദ്യൂക്ക്
തന്നഥതാംഭവിച്ചിടും.

അമ്പോടുവാപിയിലഹോവിളയാടിടുന്ന
വമ്പാടമീനവനെവെച്ചുഭുജിച്ചതെന്നാൽ
ഉമ്പാരനാകിയിലഹോകുറവററസാക്ഷാ-
ലംഭോജബാണസമനായിടുമാത്തമോദാൽ

അംഭോധിക്കുള്ളിൽവാഴുംജലദപരിഷകൾ-
ക്കൊക്കയുംതമ്പുരാനാം
വയ്മ്പൻകമ്പ്ളാച്ചിമീനെപ്പരിചൊടുവലത-
ന്നുള്ളിലാക്കിപ്പിടിച്ച്,
തുമ്പപ്പൂനെയ്യിൽമുപ്പിച്ചതുമിതുമൊരുപോ-
ലഞ്ചുനിത്യംഭുജിച്ചാ-
ലെമ്പത്തൊന്നായിരത്താണ്ടവനിയിലതിമോ-
ദേനജീവിച്ചിരിക്കാം.

എറദ്വയംചുട്ടനന്നായ്പൊടിച്ച്
തേനിൽകുഴച്ചങ്ങതിരേകഴിച്ചാൽ,
വേശ്യാംഗനാനാംതലമുടിനീളും
പെണ്ണുങ്ങൾനന്നായ്മുലയുംതടിക്കും.

നാട്ടിലുത്സവമതായ്പലേടവും
കാട്ടിടുന്നതൊരുസാരമില്ലഹോ
എറയെന്നുപറയുന്നമീനിനെ-
ക്കൂട്ടിയുണ്ണുകിലതാണൊരുത്സവം.

തെരണ്ടിതൻവാലുകളഞ്ഞുനന്നായ്
കരണ്ടിയിൽതന്നെപൊരിച്ചുകൊണ്ട്

വരണ്ടതേങ്ങാസഹിതംഭുജിച്ചാൽ
തെരണ്ടിടുംനാളിലകത്തുനാരി.

തെരണ്ടിയെന്നുള്ളൊരുമീനതേററം
ചുരുണ്ടുവെള്ളത്തിലധോകിടക്കും
എരണ്ടയൊന്നിച്ചതുവെച്ചുതിന്നാൽ
തെരണ്ടിടാമങ്കനതദ്ഭവിക്കും.

മച്ചിപ്പെണ്ണുകുറിച്ചിമീനിനെ, മുറി-
ച്ചുപ്പിൽപൊതിഞ്ഞിട്ടുയാസ്,
മെച്ചംകാച്ചിപൊളിച്ചുവെച്ചതിൽവള്ളി-
ച്ചെണ്ണാത്തുള്ളിച്ചാദരാൽ
വച്ചുപ്പാളപൊളിച്ചുവെച്ചതുനിറ-
ച്ചേററംഭുജിച്ചീടുകിൽ
കൊച്ചുണ്ടാമൊരുമിച്ചൊരൊമ്പതുതടി-
ച്ചൂച്ചെസ്ഥിരാംനിശ്ചയം.

ആററിൽകളിച്ചുമറിയുന്നകുറിച്ചിമീനെ
ശീഘ്രംപിടിച്ചുകറിവെച്ചുഭുജിച്ചതെന്നാൽ
തന്ത്രംപഠിക്കുമുടനേതുളുനാട്ടുകാരാ-
മെന്ത്രാന്ത്രിമാരുനിമിഷംകളിയല്ലസത്യം.

വാളമീനെപ്പൊളിക്കാതെ
പാളക്കീററിൽപൊതിഞ്ഞുടൻ,
തോളത്തുകെട്ടിത്തൂക്കിടിൽ
താളുമുണ്ടാരക്ഷണാൽ

പരിശക്കുറവൻചുട്ടു
കുറവന്മാർഭുജിക്കിലോ
പരിശേടെപുറംപോലെ
അരിശസ്സുതുറിച്ചിടും.

കട്ടകെന്നുള്ളമത്സ്യത്തെ
പുലർകാലെപിടിച്ചുടൻ
മലരിൽചേർത്തുഭക്ഷിച്ചാൽ
പരലോകംഗമിച്ചിടാം.

കട്ടകെന്നുള്ളമത്സ്യത്തെ
കളവാണിഭുജിക്കിലോ
കേളിയുള്ളോരുഭർത്താവു
നാളിലങ്ങുളവായ്വരും.

ചാളയെന്നുള്ളമത്സ്യത്തെ
കാളൻവെച്ചുഭുജിക്കിലോ
കുളുർകൊങ്കവളർന്നിട്ടു-
മുളവാമൊരുകാന്തനും.

മത്തിയെന്നുള്ളമത്സ്യത്തെ
ചിത്തമോദംഭുജിക്കിലോ
മത്തകാശിനിമാരെല്ലാം
സത്വരംവശമായിടും.

കൊഞ്ച് പഞ്ചാരയുംകൂട്ടി
ഇഞ്ചിനീരിൽകുടിക്കിലോ
നെഞ്ചുതിങ്ങിനിറഞ്ഞിട്ട-
ങ്ങഞ്ചാതെമുലവന്നിടും.

കോലാനെക്കുത്തുകാൽപ്പിടിച്ചുതലയും
വാലുംകളഞ്ഞഞ്ജസാ
ചാലേനല്ലകലത്തിലിട്ടുചിതമോ-
ടോലോലനായ്‌വെച്ചുടൻ
മാലേലുംമിഴിമാരുമേഴുദിവസം
ചാലേഭുജിച്ചീടുകിൽ

കാലംവൈകിയിടാതെബാലനുളവാം
മാലോകരേനിർണ്ണയം.

ചെമ്മീനുപ്പുള്ളഗാന്ധാരി
മുളകുംപുളിയുംസമം
കൂട്ടിച്ചേർത്തുള്ളചമ്മന്തി
ബ്രാഹ്മണക്കുംഭുജിച്ചിടാം.

ചെമ്മീനെമീനമാസത്തിൽ
അമ്മിതമ്മേലരച്ചുടൻ
അംബുജാക്ഷികൾഭക്ഷിച്ചാൽ
അമ്മിഞ്ഞവലുതായ്വരും.

പാലാഴിതന്നിൽപ്പരിചിൽകിടക്കും
കാളിന്ദിതന്നിൽകളിയുംകളിച്ചു
കണ്ണൻെറനാമംപരിചോടെകേൾപ്പാൻ
പുണ്യംപെരുത്തങ്ങവനേലഭിക്കൂ.

കണ്ണനെക്കറിയാക്കാതെ
കണ്ണച്ചൂന്നുഭുജിക്കിലോ
കണ്ണോരായിരമുള്ളോനും
കണ്ണനുംപ്രിയനായ്വരും.

കണ്ടത്തിൽപുതുവെള്ളമാശുപെരുകും
കാലത്തുസമ്മോദമായ്
(കൊണ്ടാടിക്കൊണ്ടു് കൊമ്പന്മാരവരെ
ചൂണ്ടൽകാട്ടിപ്പിടിച്ചു്)
വെണ്ടക്കാതുവരപ്പരിപ്പുമുതലായ്-
ചേർത്തുള്ളസാമ്പാറഹോ
പാണ്ടിക്കാരുഭുജിക്കിലങ്ങുമുടനേ
പൂണ്ടാട്ടിയുണ്ടായ്വരും

വട്ടോനിട്ടുള്ളചുകപ്പുള്ളം
ആട്ടക്കാരുഭുജിക്കിലോ
നാട്ട്യംനന്നായ്നടിച്ചീടും
ചാട്ടംമുവ്വാളെകന്നീടും.

മട്ടോലുംമിഴിമാർപിടിച്ച് ശിലമേൽ
വെട്ടെന്നരച്ചിട്ടതിൻ
ദൃഷ്ടിഷ്ഠേനകളഞ്ഞചട്ടിയതിലി-
ട്ടുപ്പുംതളിച്ചഞ്ജസാ
തുഷ്ട്യാവെന്തുതിളച്ചെട്ടത്തുസഹസാ
മൃഷ്ടാന്നമഷ്ടിപ്രിയൻ
വട്ടോനമിതുപട്ടർക്കുട്ടകിലഹോ
പാട്ടിന്നുജാത്യംവരും.

മെച്ചമേറമൊട്ട (പുതുവെള്ളത്തിൽ)
തത്തിനീളെകളിയാടിനടക്കും
ഉത്തമീനെവിരവോടുഭുജിച്ചാൽ
നേത്രരോഗമതുമോടിയൊളിക്കും

അംഭോധിതന്നിൽവിരവിൽവിളയാടിമേവും
മീനെപ്പിടിച്ചുലവണേനപൊതിഞ്ഞുണക്കി
ആജ്യത്തിൽവെച്ചുവിരവോടതുകൂട്ടിയുണ്ടാൽ
ഭർത്താവുചത്തതരുണിക്കൊരുപുത്രനുണ്ടാം.

അണ്ടിക്കള്ളിയതാംമീനെ
കൊണ്ടുവന്നുടനാദരാൽ
കൊണ്ടൽവേണികൾഭക്ഷിച്ചാൽ
അണ്ഡർകോൻവശമായ്‌വരും.

കരിവരരുചിതേടുംകാരിയെന്നുള്ളമീനെ-
പ്പുരിചൊടുവലവീശിക്കൊണ്ടുഭക്ത്യാപിടിച്ച്

ഒരുപിടിലവണംചേൎത്തിട്ടുമോരിൽപകൎന്നാൽ
അരിമയൊടുഭുജിപ്പാനിന്നുനംമോഹമുണ്ടാം.

XII. കയ്മ്മളോതിക്കസംവാദം.

ഏന്തിക്കാണുന്നു പാരത്തധികമുയരവേ
ക്രൂരിരുട്ടോകൃതാന്തൻ
ബന്ധിപ്പാനാക്രമിച്ചിട്ടുത്തുബതകുത്തുക-
പ്പെട്ടുനേരേവരുന്നു
അന്ധതാപംകൊണ്ടിരുട്ടോശിവശിവകരിമേ-
ഘങ്ങൾതാഴത്തുവന്നോ
ചിന്തിച്ചിട്ടില്ലസാമ്യംപുനരിതുപുത്തതാ-
യുള്ളൊരത്യന്തചിത്രം.

ആരിപ്പോളുഗ്രഭാഗേധവളിതനിറമാ-
മശ്വമോകാളയോമ-
റ്റാരോശബ്ദംനിനച്ചാലിവനൊരുകിഴവൻ
ജാംബവാനോപിശാചോ,
നേരിട്ടായോധനത്തിന്നഭിരുചിപെരുതാ-
യങ്ങുനില്ക്കുന്നതോനീ
ഏറെശ്ശങ്കിക്കവേണ്ടാധരണിയിൽനിമിഷം
കൌണ്ഡലംവെച്ചുകൊൾക.

ധിക്കാരമായവചനംമതിദുഷ്ടബുദ്ധേ
തൽക്കയ്യിലുള്ളകുടയുംവടികിണ്ടിയെല്ലാം
വെച്ചിട്ടൊരേടമുടനേമടിയാതെപിന്നെ
നിൽക്കത്രതന്റെതലകുത്തിനരച്ചവിപ്ര.

ഘോരാകാരമിയന്നിട്ടുന്നൊരുഭവാ-
നാരാണുകുംഭീന്ദ്രനോ

പാരംമുഷ്ക്കുപെരുത്തസിംഹവരനോ

ഭേതാളമോഭൂതമോ

നേരെവന്നുപിടിച്ചിട്ടന്നൊരുപിശാ-

ചാണോയമൻതന്നെയോ

ആരാണെന്നുകഥിക്കണംപരിചിനോ-

ടാരെന്നുനേരിന്നുനീ.

സാരജ്ഞൻസാരസാക്ഷൻസരസിജമുഖിമാ-

ക്കൊക്കയുംകാമദേവൻ

പാരിൽപാരംപ്രസിദ്ധൻരസികകുലവര-

ന്മാരിൽവെച്ചഗ്രഗണ്യൻ

ധീരന്മാരായനായക്കധിപനിവനഹോ

ധീരധീരൻസുശീലൻ

ഘോരംഞാനോത്തിടേണംമുത്തുകിഴവഭോ-

നിന്നതോതിക്കവിപ്രാ.

കാൎയ്യസാദ്ധ്യമതിന്നായി

ഘോരനെചാരുക്കുട്ടിഞാൻ

പാരാതദ്യവിളിച്ചീടാം

നാരഭേമോദമെന്നിയേ.

ഒറക്കെഞാൻപേരുവിളിക്കകൊണ്ട്

കുത്തക്കമില്ലാത്തൊരുലജ്ജയോടെ

മുത്തുക്കനെന്നോബത ചാരുക്കുട്ടി

വിളിക്കവാനായ്ത്തുടരുന്നുഭോഷൻ.

വാനരസ്യസ്വത്രുപായ

ആന്ത്രവ്യാധിധരായച

പുഴത്തതിട്ടവായായ

കാതിക്കായനമോനമഃ

ദണ്ഡധാരിസ്വരൂപായ
തിണ്ണംമത്സ്യധരായച
ചണ്ഡാളപ്രകൃതേമൂഢാ
മണ്ണുതിന്നുനാശിക്കനീ

ബ്രഹ്മാസ്ത്രമമ്പോടുലഭിച്ചശേഷം
ബ്രഹ്മാർപ്പണംചെയ്തതതിവചിത്രം
ചെമ്മേൻഭുജിക്കുന്നജളാശയാനീ
സമ്മോദമോടാക്കനമസ്കരിച്ചു.

ഇവൻറനാററംസുഖമെന്നുചിന്തി-
ച്ചൊരിക്കലുംവേർപിരിയാതെകണ്ട്
കരുത്തിയുണ്ടങ്ങവൾതൻറസൌഖ്യം
നിനച്ചുഞാനൊന്നുനമസ്കരിച്ചു.

തേനോലുംമൊഴിമൌലിമാരഖിലവും
ചൂടുംമുടിത്തങ്കമാം
മാനോലുംമിഴിയാകുമെൻരമണിയേ
നിന്നെസ്സഭാമണ്ഡലേ
മാനിച്ചങ്ങടികുപ്പിടുന്നസമയ-
ത്തുണ്ടായൊരാലോകനാൽ
ജ്ഞാനംകിഞ്ചനസംഭവിച്ചിഹഭവാ-
നിന്നിന്നുതോന്നുന്നുമേ

ജ്ഞാനംകൊണ്ടല്ലഞാനിന്നവൾപദകമലേ
വീണുസാഷ്ടാംഗപാതം
മാനംകൈവിട്ടുകുമ്പിട്ടതുമനസിഭയം
കൊണ്ടുമല്ലോർത്തിടേണം
തേനോലുംവാണിയാകുന്നവൾതവകവർ
നാററാദിയെല്ലാംസഹിച്ചി-

ട്ടാനന്ദത്തോടെവാഴന്നവർകളെവിരവോ-
ടേവരുംകൂപ്പിടേണം.

മാക്കാൻചാടുന്നപോലേമുതുകിഴവഭവാൻ
ചാടിയെന്നാകിലുംഞാൻ
ഭോഷ്ക്കല്ലേചൊല്ലിടുന്നൂപദയുഗകമലേ
കാട്ംമേററംപൊതിഞ്ഞു
മൂക്കംപൊത്താതെനില്പാനതിനിഹസവിധേ
നില്പതിന്നുംപ്രയാസം
മൂക്കമ്മേൽതാടിചെന്നങ്ങഴകൊടുഗ്ഗുണദോ-
ഷങ്ങൾചൊല്ലുന്നവിപ്രാ.

കടലുടെകിടത്തേടുംമത്സ്യമാംസപ്രിയാനീ
കനിവൊടുശൃണുവാചംമാമകംമോദമാൎന്ന്
ഝടുതികളകകാട്ംകോരിവൈകാതെയെന്നാൽ
അടയിഹതരുവേൻഞാൻശമ്പളംശങ്കയില്ലാ.

ധരണിസുരവരേന്ദ്രാവത്സനങ്ങെത്രനന്ന-
ങ്ങറിയണമതിനായിച്ചൊല്ലണംയോഗമിപ്പോൾ
പരിചിനൊടതുകേട്ടാൽപിന്നെഞാൻനിശ്ചയിക്കാം
വിരവൊടുനരയേറുംമൂത്തകൈലാസികാന്തം.

നാലേകാലരിശീലചൂർണ്ണസദൃശംചുക്കംതഥാജീരകം
നാലേകാൽപലമാജ്യവുംശതതുടംതേങ്ങായുമുപ്പുംപുനഃ
നാലേകാൽഗുളവുംപഴുത്തപഴമൊന്നേകാംശഭാഗാദ്ധ്വവും
ചാലേകൂട്ടിയവിച്ചവത്സനധുനാകണ്ടാലുമത്ത്യാദരാൽ.

അടതന്നുടെയോഗമിന്നുകേൾക്കയാൽ
അടിയന്നേററവുമാത്തിയുണ്ടുതിന്മാൻ
വിരവോടതുമിങ്ങുതന്നുവെങ്കിലിപ്പോൾ
മടികൂടാതെകോരിടാംപുരീഷം.

ഉത്സാഹാൽവാരിയസ്ത്രീഭവനമതിലഹോ
രാത്രിയിൽച്ചെല്ലുമപ്പോൾ
വത്സൻകിട്ടാഞ്ഞുകണ്ടങ്ങവളുമഥചൊടി-
ച്ചീടുമേശങ്കയില്ലാ
വത്സന്മാർമക്കളെല്ലാംശിവശിവകരയും
ശണ്ഠയാമെന്റെനേരെ,
മത്സ്യംതിന്നുന്നനിയ്ക്കങ്ങൊരുമുറിയടയി-
ന്നിങ്ങുതന്നീടവേണം

അങ്ങുന്നിങ്ങുന്നുവന്നെത്തിനധരണിസുര-
ന്മാർകളെക്കൊണ്ടുതിങ്ങും
രംഗത്തമ്പോടുവന്നിച്ചപലതരുണിതൻ
മന്ദിരേപോയകാര്യം
മങ്ങാതെവിസ്തരിച്ചങ്ങഴകൊടുപറവാൻ
ലജ്ജയില്ലാത്തൊരങ്ങെ-
യ്ക്കങ്ങുംകാണ്മാനുമിപ്പോൾഒരുമുറിയട
ഞാൻനൽകയില്ലച്ഛനാണ്.

കഷ്ടമിച്ചിലിലവത്സനാക്കിനീ
കെട്ടിയങ്ങുമമനൽകിയെങ്കിലും
തുഷ്ടിയോടതുഭുജിപ്പതിന്നുഞാൻ
പട്ടിയല്ലകിഴവാധരിയ്ക്കണം.

ശമ്പളംബതവാങ്ങീട്ടു
അമ്പിനോടുഭുജിക്കനീ
ഡംഭുരയ്ക്കുന്നതുംനന്നോ
ചമ്പുതിന്നുംജളപ്രഭോ

വെള്ളമില്ലാത്തനായക്കു
കള്ളുനന്നായ്ക്കുടിച്ചുടൻ
മുള്ളിച്ചൂടെതളിച്ചേടം
പള്ളിത്തേവാരമുത്തമം.

കരിംകുരങ്ങൻപ്രഭയുള്ളഘോര
കഥിക്കനീമാമകമായവാച്യം
അമർത്ത്യലോകത്തുഗമിപ്പതിന്നായ്
നമസ്കരിക്കേണ്ടതുമാക്കുഞാനു്.

വയ്യേറുന്നദശാനനൻനിശിചര-
ന്മാക്കെൾക്കയുംതമ്പുരാൻ
ചെമ്പാവിന്നരിവെച്ചുകുമ്പളഫലം
പോലങ്ങുരുട്ടീട്ടടൻ
കമ്പക്കാലിനൊടൊത്തകയ്യിരിവതും
കൊണ്ടങ്ങുഭക്ഷിച്ചിട്ട-
ന്നമ്പോടായതുപോയിടുന്നവഴിയേ
കുമ്പിട്ടുകൊൾകുത്തമം.

സത്താമുത്തരദിക്കിൽനിന്നിഹഭവാ-
നിങ്ങോട്ടുപോരുംവിധൌ
പുത്തൻതേൻമൊഴിയാകുമെൻരമണിതൻ
ഗേഹേഗമിച്ചീലയോ
മുത്തേകുന്നൊരുവാർത്തയാളതെവിടെ-
നുൾത്താരിലോർത്തിട്ടുതൻ
ധൂർത്തന്മാക്കൊരുമൂർത്തിയാകിയഭവാ-
നെന്നോടുചൊല്ലീടണം.

നേരോടായതുകേട്ടുകൊൾകവഴിയെ-
ക്കൂടീട്ടുഞാനിയ്യിടെ-
പ്പോരുന്നേരമഹോവിശേഷമവിടെ-
ക്കണ്ടേനതോരോവിധം
ഭാര്യാനന്ദനനിട്ടുഴന്നുനധികം
ശോകേനമാവിൻവെറും
കീറിക്കൊണ്ടതടക്കിടുന്നവിരവിൽ
നെല്ലുംവപ്പഴങ്ങുന്നതേ.

മൽക്കാന്തചത്തെന്നൊരുവ്യാജവാക്യം
തൽക്കാലമെന്നോടുരചെയ്തകഷ്ടം
തെക്കോട്ടയപ്പാൻതുടരുന്നതോന്നി
അക്കാൎയ്യമിപ്പോഠംപരമാൎത്ഥമാണോ.

കള്ളമല്ലപറയുന്നുഞാനെടൊ
ഉള്ളതെന്നുമനതാരിലോൎക്കണം
വെള്ളിപോലെനരയുള്ളരംഗതൻ
ഉള്ളുചേൎന്നപ്രിയചത്തുനിശ്ചയം.

പാരംവൈകാതെപാരിൽപരിചൊടുതലയും-
കുത്തിനിന്നീടുവാനായ്
പാരാതേചൊല്ലിടുന്നേനതിനുടെവിവരം
തെല്ലുമില്ലാനമുക്ക്
നേരംപോക്കല്ലഞാനേതൊരുവിധമവിടെ
ചെയ്തുകൊള്ളേണമെന്നും
ഘോരാനീയൊന്നുകാട്ടിടുകപുനരതിനൊ-
ക്കണ്ടുരണ്ടാമതാകാം.

ചാതുൎയ്യാദികലൎന്നിടുന്നസകലാ-
നന്ദൻസദാസൽഗുണൻ
ചെയ്തീടുന്നൊരുപുണ്യവാരിധിപുരാ-
ണത്തോടുവേദങ്ങളും
ചേതസ്സിങ്കൽവിളങ്ങിടുംദ്വിജവര-
ന്മാരിൽപരംമുമ്പനാ-
യോതിക്കോനിഹഞാനുമിന്നുവിരവിൽ
ഘോരാധരിച്ചീടണം.

കുടവടികളെതെല്ലാംവെയ്ക്കുവാനെൻറചിത്തേ
മടിയൊരുലവലേശംപോലുമില്ലെങ്കിലുംകേഠം
കുടിലതമുടിച്ചൂടുംഘോരനിൻകയ്യിലേന്തും
വടിയിഹതരുമെന്നാൽപോകുവാൻതക്കമില്ല.

കയ്മളോതിക്കസംവാദം സമാപ്തം.

ഹരിശ്ചന്ദ്രചരിതം

കിളിപ്പാട്ട്

(തുടർച്ച)

ദുഃഖിക്കരുതിന്നുരാജ്യവാസീജന-
മൊക്കവെമാമകവാക്യങ്ങൾകേൾക്കണം.
സമ്പ്രതിവന്നൊരുമാമുനിസത്തമൻ
തമ്പുരാനോടിരന്നീടിനാൻദ്രവ്യവും.
ഉന്നതമാദിത്യമണ്ഡലതുല്യമ-
ങ്ങെന്നുപറഞ്ഞൊരുകല്ലെറിഞ്ഞുമുനി.
കുന്നിനോടൊപ്പംധനംചൊരിഞ്ഞീടിനേ-
നെന്നിട്ടുമെത്തീലകല്ലിന്നുതുല്യത
എന്നതുകൊണ്ടുടൻകല്പിച്ചുഭൂപതി
നിങ്ങടെദ്രവ്യമെടുത്തുകൊടുക്കുവാൻ.
രാജാവിനുള്ളോരുമുട്ടുതീർത്തീടുവാൻ
രാജ്യവാസിജനമെന്നുപ്രസിദ്ധവും,
നിങ്ങൾക്കുമുട്ടുവരുന്നോരുനേരത്തു
തന്നുകൊള്ളുംധനംതമ്പുരാനോർക്കുവിൻ
ഏവംപറഞ്ഞുജനസംവാദംചെയ്തു
കേവലംദ്രവ്യമെടുത്തങ്ങുചെന്നുടൻ
നല്ലൃഷിതന്റെകല്ലിനുതുല്യത
മെല്ലെവരുത്തിക്കൊടുത്തുധനങ്ങളും
അപ്പോൾമുനിവരൻഭൂപനോടോതിനാൻ
'അത്ഭുതമൈശ്വര്യമിങ്ങുതന്നുള്ളത്
രണ്ടുദിവസത്തിനുള്ളിൽധനമിദം
കൊണ്ടുപോവെൻമമഭൃത്യരുംഞാനുമായ്;
അത്രനേരംഭവാൻസൂക്ഷിച്ചുകൊള്ളണം

ഇത്രയുമിന്നുനമുക്കുള്ളദ്രവ്യവും.
എത്രയുംസത്യവാനാകുംഭവാനിങ്ങു
മിത്രമെന്നുള്ളതുംഞാനറിഞ്ഞീടിനേൻ.'
എന്നുപറഞ്ഞുനരപതിതന്നുടെ
കയ്യിലേല്പിച്ചുമറഞ്ഞുമുനിവരൻ
മാമുനിതൻെറധനങ്ങളുറകളി-
ലാനയിപ്പിച്ചങ്ങടച്ചുപൂട്ടിനൃപൻ.
കാവലുംവച്ചുകനകസ്ഥലങ്ങളി-
ലാവലാതിയുമകന്നുവാണീടിനാൻ.
ചന്ദ്രമതിയോടുകൂടിനരവരൻ
സാന്ദ്രാനുരാഗംസുഖമാസ്വസിച്ചിതെ
രാവുംപകലുംസുതനുംരമണിയും
താനുംസചിവപ്രജകളുമൊക്കവെ
സത്യവുംരക്ഷിച്ചുപൃത്ഥ്വിയിൽവാണിതു
സത്യസന്ധനാംനരപതിസൌഖ്യമായ്
ഇത്തരംചൊല്ലിപ്പറന്നുകിളിമക-
ളത്രയുംപ്രീതനായ്പാണുമഹീസുരൻ.
സംഗമാധീശൻപദാംബുജംസേവിച്ചു
മംഗലനാമങ്ങളുച്ചരിച്ചഞ്ജസാ.
ഗോവിന്ദകൃഷ്ണമുകുന്ദനാരായണ
ഗോപാലമാധവരാമജയജയ.

ഇതി

ശ്രീ ഹരിശ്ചന്ദ്രോപാഖ്യാനവിസ്താരെ ദ്വിതീയപാദം.

സമാപ്തം.

സംഗമേശമുരാരാതെ
മംഗലെപദപങ്കജെ
സംഗമുണ്ടാകുവാനായി
സംഗതിനൽകുകഹരെ.

ഹരിഃ

മധുരംപാൽപഴംമധുവുംശക്കര
മതിവരുവോളംഭുജിച്ചുപൈങ്കിളി
യരികിൽവന്നിങ്ങുമരുവുകവേണ-
മതിസുഖത്തോടുശുകശിശൊതവ-
വചസ്സുകേൾക്കയാലിനിക്കുമാനസെ
ജനിച്ചുമോദവുംധരിച്ചുകോൾകനി.
പറകവൈകാതെഅറിവുള്ളനൃപ-
നസത്യമമ്പൊടുകഥിച്ചിതൊപിന്നെ.
കപടമാനുഷനടിമലർകൂപ്പി
കനിവുവാണുന്നമുനിവിശ്വാമിത്രൻ
കപടമെന്തുടനടനെചെയ്തതെ-
ന്നുടമയോടുനീമടിക്കാതെചൊൽക.
നടിപ്പില്ലാത്തൊരുനരവരവീര-
നൊടുക്കമമ്പൊടുഭവിച്ചിതൊസുഖം
മിടുക്കനായൊരുമുനിവരൻപിന്നെ
കടുക്കെന്നെന്തൊരുകടുപ്പംചെയ്തതു.
ഇതിപറയുന്നധരിത്രീദേവനൊ-
ടതികുതുകേനപറഞ്ഞുപൈങ്കിളി
നരവരൻതൻെറചരിതമമ്പൊടു
ധരിത്രീദേവനീധരിച്ചുകൊള്ളുക.
മുനിവരനൊരുഗിരിസമംധനം
നരവരൻനൽകിവിരവിൽവാണനാൾ,
അഴകിനൊടവനവിടെയിട്ടേച്ചു
കപടംചിന്തിച്ചുനടകൊണ്ടുവേഗം.
കരിമുഖനാകുംഹരസുതൻതൻെറ
ചരണംകൂപ്പിനിന്നരചമാമുനി.
സ്തുതിയുംപൂജകൾനതിയുംനൽഗണ-

പതിക്കുമാസനെകുതുകമാംവണ്ണം
അധികമായ്ചെയ്യാരത്തുനേരംഹര-
സുതനുസന്തോഷമധികമുണ്ടായി:
നരവരമുനിയരികിൽവന്നപ്പോൾ
കരിവദനനുംതെളിഞ്ഞുചൊല്ലിനാൻ.
തരുവേൻവേണ്ടുന്നവരങ്ങൾമാമുനെ
ഇരന്നുകൊള്ളുകഇരുന്നിടേണ്ടിനി.
കനിവൊടുകരിമുഖവൻചൊന്നപ്പോൾ
മുനിവരനിത്ഥംതൊഴുതുചൊല്ലിനാൻ.
പുരന്ദരവരസഭയിൽവച്ചൊരു
വിരുതുചൊല്ലിഞാൻപെരിയദുർഘടം.
ധരാപതിവരൻഹരിശ്ചന്ദ്രനൃപ-
നൊരുപൊളിവാക്കുപറയുമെന്നതും
തികച്ചുചൊല്ലിഞാനതിനുപെട്ടൊരു
പകപ്പുംദുർഘടംപറയവല്ലേതും.
പണിപണിപരംഗണപതെതവ
ഗുണംകൊണ്ടിങ്ങതുവരുന്നാകിൽകൊള്ളാം.
അതുവരാഴ്കിലിങ്ങടിയൻവാരുണി
ഘടംധരിച്ചൊരുവരഗളന്തന്നിൽ
ഉടൻചെന്നിടുവൻവിധൌജൻെറമുമ്പിൽ
ഉടമയൊടുചെന്നടിയുംകുപ്പിക്കൊ-
ണ്ടുടനെചെന്നുഞാൻവിടൻെറമന്ദിരെ
കുടിയുംകൊള്ളുവെൻമടിയുമില്ലെന്ന്-
നരവരനിപ്പോളൊരുമൊഴിപോലും
ദുരിതവാക്കുകളുരചെയ്യുന്നില്ല
അതിനുഞാൻചെന്നങ്ങവനെവഞ്ചിച്ചു
അധികംദ്രവ്യവുമവനൊടുവാങ്ങി
വടിവൊടങ്ങുഞാനവനെഎല്ലിച്ചു
കപടമോടുടനവിടെവെച്ചേച്ചു

നടകൊണ്ടുതവ അടിത്താർകൂപ്പുവാൻ
അധികമായുള്ളധനങ്ങളൊക്കയും
അവനിയിൽതാഴ്ത്തിക്കളവതിന്നിപ്പോൾ
തുരപ്പരുംനല്ലപെരുച്ചാഴികളും
ഇരപ്പമേറുന്നൊരെലീസമൂഹവും
തെരിക്കെച്ചെന്നൊരുധരണീരന്ധ്രങ്ങ
ളൊരുപ്പോലെതീൎത്തുകിഴപ്പെട്ടാക്കണം
അതിനുനിന്തിരുവടികൃപവേണം.
പലതരമിത്ഥംപറയുംമാമുനി
വരനൊടുഗണവരനുംചൊല്ലിനാൻ.
അരുതരുതിത്ഥംനരവരനൊടു
ദുരിതമൊന്നുമെകരുതുന്നില്ലിവൻ.
പെരിയവൻചതിദുരിതമെന്നതും
ധരപതികുലെജനിച്ചമാമുനെ
വഴികേടില്ലാത്തമനുഷ്യരെച്ചതി-
ച്ചുഴൽപെടുത്തുകിലനൎത്ഥമായ്വരും.
നിനക്കുനൽകുവാനിനിക്കുള്ളപത്രി
മനക്കുരുന്നതിൽസുഖക്കേടില്ലൊട്ടും.
മടിപ്പതിന്നുഞാനതുകൊണ്ടല്ലൊട്ടും
മതിമാൻഭൂപനെച്ചതിപ്പനെന്നോൎത്ത്.
അതുകേട്ടമ്പൊടങ്ങധികംവന്ദിച്ചി-
ട്ടടിമലർകൂപ്പിപറഞ്ഞുമാമുനി.
അധികംനിന്തിരുവടിമടിക്കിലൊ
മുടിയുമിങ്ങുടനടിയൻനിൎണ്ണയം
ഹരസുതനാകുംകരിമുഖൻതവ
തിരുവുള്ളമെങ്കൽകുറഞ്ഞൊന്നില്ലയൊ.
അതുകേട്ടുഗജരിപുസുതൻതിരു-
വടിയരുൾചെയ്തിതമലവാണികൾ.
വിമലമാനസകമലസംഭവ-

സമാനമാമുനെധരിച്ചുകൊൾകനീ.
തരുന്നതുണ്ടുഞാൻതുരപ്പവൎഗ്ഗത്തെ
തെരിക്കെപോയാലുംധരിത്രിതന്നിൽനീ.
അരുളിച്ചെയ്തിത്ഥംദ്വിരദവക്ത്രനും,
പെരുത്തമൂഷികസമസ്തവൎഗ്ഗവും
വരുത്തിമാമുനികരത്തിൽനൽകിനാൻ.
ധരിത്രിയിൽചെന്നുവരുത്തുകനിസ്സം
നിനച്ചകാരിയംമടിച്ചുവാഴേണ്ട,
മിടുക്കരാമിവരൊടുക്കുംദ്രവ്യവും:
മുനിവരൻതൊഴുതുണൎത്തിച്ചാഖുക്ക-
ളൊരുമിച്ചുപോന്നാനവനിക്കന്നേരം.
ധരിത്രീപാലൻെറധനങ്ങളുള്ളതാ
ധരിത്രിയിൽതാഴ്ത്തിവരികനിങ്ങൾപോയ്.
അതിന്നുതാമസമരുതെന്നാഖുവൊ-
ടരുളിച്ചെയ്തിതുനരവരമുനി.
വിരവിലാഖുക്കളൊരുമിച്ചുചെന്നു
ധരണിരന്ധ്രങ്ങൾതെരികെതീൎത്തവർ
ധനങ്ങളൊക്കവെധരണിയിൽതാഴ്ത്തി
തപനവംശജനവനിനാഥൻെറ
മുനിയോടുചെന്നുപറഞ്ഞവർകളും
മുനിവരതവപദയുഗംഞങ്ങൾ
മനസ്സിൽമോദേനവണങ്ങിടുന്നിപ്പോൾ.
അരുളിയധനമധോഭൂമിതന്നി
ലടിയങ്ങളാക്കിനടകൊണ്ടിങ്ങോട്ട്
അടിമലർകൂപ്പിവിടകൊൾവാനിപ്പോ-
ളടിയങ്ങൾക്കനുവദിക്കവൈകാതെ
അതുകേട്ടുമുനിഅനുവാദംനൽകി
അമരപൂജിതസവിധംപുക്കവർ.
ഇനിയെന്തുചെയ്വുപുനരവനെന്നു

മുനിയുംചിന്തിച്ചുനടന്നവിടുന്ന്
അമലമാനസനമരപൂജിതൻ
കമലസംഭവൻസവിധംപുക്കുടൻ
സകലസൃഷ്ടിഭൃതനാകുംവിരിഞ്ച-
പാദങ്ങൾസദയംവണങ്ങിമാമുനി.
മുകുന്ദനന്ദനജഗത്രയപതെ
നമുക്കനിന്നുടെപദദ്വയമെന്ന്യെ
ജയിച്ചുകെ ള്ളുവാനൊരുവഴിയെൻെറ
മനക്കുരുന്നതിൽതേറുന്നതില്ലഹോ.
ജനങ്ങൾക്കൊക്കവെപതിയായുള്ളൊരു
കമലസംഭവശരണമസ്തുമെ.
വിരിഞ്ചനാടിത്ഥംസ്തുതിച്ചുണർത്തിക്കും
പ്രപഞ്ചനായകമുനിയോടഞ്ജസാ
കഥഞ്ചിൽവാക്കുകൾകഥിച്ചിടൊല്ലിനി
ക്രവിഞ്ചദാരുണസമാനമാമുനെ.
മനസ്സിലെന്തൊന്നുനിനച്ചുവന്നുനീ
കഥിച്ചുകൊള്ളുകനിനച്ചകാരിയം.
പ്രജാപതിതൻെറവചസ്സുകേട്ടപ്പോൾ
പ്രസാദമൊത്തുടൻപറഞ്ഞുമാമുനി
ത്വദീയനന്ദനൻവസിഷ്ഠമാമുനി
നടിപ്പോടങ്ങൊരുകടപ്പംചൊല്ലിനേൻ.
പുരുഹൂതവരസഭാന്തരത്തിന്നു
വിരുതുചൊല്ലിയതുണർത്തിപ്പേനഹം
ഹരിശ്ചന്ദ്രനൃപനസത്യംചൊല്ലുകിൽ
അഴകൊടുമത്സ്യഘടംധരിപ്പനെ-
ന്നധികംവേഗേനപറഞ്ഞൊരുനേരം
അടിയനുംചൊല്ലിഅഴകൊടങ്ങനെ.
അവനെക്കൊണ്ടുഞാനസത്യംചൊല്ലിപ്പാൻ
അധികംപെട്ടിതുപണിപലതരം

ഗണപതിതന്റെതുണകൊണ്ടിങ്ങൊരു
ഗ്ഗുണംകാണാഞ്ഞുടൻവണങ്ങിനിൻപദം
തുണച്ചുവെന്നാകിൽകണക്കിനിക്കഹോ
തുണച്ചിടേണ്ടതുംഉണൎത്തിപ്പേനഹം
അരണ്യമമ്പൊടുനരവരൻതന്റെ
ധരണിസൎവ്വവുംനിറച്ചുസൃഷ്ടിച്ച്
അരണ്യസഞ്ചയമൃഗങ്ങളുംതീൎത്ത്
അവന്റെരാജ്യങ്ങൾനശിപ്പിച്ചെന്നാകിൽ,
അനൎത്ഥപ്പെട്ടിട്ടസത്യംചൊല്ലുമെന്ന്
മനക്കുരുന്നതിലിനിക്കപക്ഷവും
അതുചെയ്യാഞ്ഞിലടിയനഞ്ജസാ
മുടിഞ്ഞുപോമെന്നുധരിച്ചുകൊള്ളുവിൻ.
പലതരമിത്ഥംപറയുംമാമുനി
വരനെനോക്കീട്ടുവിരിഞ്ചനുംചൊല്ലി
അരുതരുതിത്ഥംകരുതൊല്ലചിത്തേ
ദുരിതംവന്നിങ്ങുപരന്നുപോമല്ലൊ
അധികംധൎമ്മങ്ങളധികംയജ്ഞങ്ങ-
ളധികംസത്യങ്ങളവൻനടത്തുമ്പോൾ,
നൃപനൊടുചതിസപദിചെയ്കിലൊ
മതിയുംകേട്ടപശ്രുതിയുംവന്നിടും.
മതിമൻമാമുനെനൃപതിവീരനെ
സപദിചെന്നുനീയനുഗ്രഹിക്കെടൊ.
അകൃത്യകൎമ്മത്തിനഹമൊരിക്കലു-
മരിവുനിൽക്കകില്ലറിഞ്ഞുകൊൾകനീ.
മുരാരിനായകൻപുരാരിയുംപിന്നെ
വിരവൊടിച്ചതിധരിച്ചിതെന്നാകിൽ
എരിച്ചുകോപേനപൊരിച്ചീടുമെന്റെ
യശസ്സിനുംപിന്നെവിനശ്യതിയുണ്ടാം.
അതുകൊണ്ടിന്നിതുകൃതമല്ലെന്നാലെ-

നറിഞ്ഞുകൊള്ളുകനൃപതിമാമുനെ.
പറഞ്ഞതുകേട്ടുനിറഞ്ഞകോപേന
പറഞ്ഞിതുമുനിവിരിഞ്ചനൊടപ്പോൾ.
ഇതുഭവാൻചെയ്യുതരുന്നതില്ലെങ്കിൽ
സപദിസൃഷ്ടിഞാൻതുടരുമോക്കണം.
പ്രപഞ്ചവാസികൾപറയുമെന്നെയും
പ്രജാപതിയെന്നുഭവാനുള്ളനാമം
അതുവരുന്നേരമധികംകുണ്ഠിതം
ഭവാനുമാനസെവളരുംനിൎണ്ണയം.
അതുനേരംനീയുമധികംകോപിക്കിൽ
അടിയനേതുമെപിടച്ചിലില്ലുള്ളിൽ.
ഇതിപറഞ്ഞൊരുനൃപതിമാമുനി
അടിയുംകുമ്പിട്ടുനടയുംക്കൂട്ടിനാൻ
ധരണിയിൽപൂക്കധരവരമുനി
നരിഹരികിരികരടികാട്ടാന
ദുരിതജന്തുക്കളധികംപിന്നെയു_
മവിടെതീൎത്തുടനടവിയിലാക്കി.
അടവി നാട്ടിലങ്ങധികമുണ്ടായി
കപടമാമുനികപടംകൊണ്ടഹോ
ദിവാനിശങ്ങളിൽദിവാകരകുല
നൃപൻെറരാജ്യത്തുചരിക്കുന്നോർകളെ
തെരികെക്കൊല്ലുവാനൊരിക്കലുംമടി
നരിക്കൂട്ടത്തിനുംകരികൾക്കുമില്ല
അതുമാറാക്കിനാനതികഠോരനാം
നരവരമുനിധരണിയാകവെ
ഇതുകൊണ്ടോരോരോഅകൃത്യവുംചില_
അസത്യവുംനൃപനകപ്പെട്ടുംദ്ധം.
അതിനുനല്ലോരുചതിയിതെന്നോൎത്തു
ഹൃദിമോദത്തോടുമരുവിമാമുനി

ഇവനൊരുപൊളിപറഞ്ഞിതെങ്കിലോ
ഇനിക്കുനല്ലതുഭവിക്കുംനിണ്ണയം.
മനസ്സിലീവണ്ണംകരുതിനല്ലൊരു
ദുരിതവൎഗ്ഗത്തെതെരുതെരെതീൎത്ത്
ധരണിയുംപിന്നെജലധിയുമാകെ
തെരുതെരെതീൎത്തുനിറച്ചുപിന്നെയും.
സുഖിച്ചുതന്നുടെപുരത്തിനുപോയി
വസിച്ചുമാമുനിജനത്തോടുംകൂടെ
സുഖിച്ചുമാമുനിവസിഷ്ഠനെനിത്യം
ദുഷിച്ചുതന്നുടെപുരത്തിൽവൎത്തിച്ചു.
ശുകതരുണിയുംപറഞ്ഞൊളിത്തരം
സുഖമേപാൽപഴംഭുജിച്ചുവാണവൾ.
ധരിത്രിദേവൻതാൻഹരിപദങ്ങളും
സ്മരിച്ചുസേവിച്ചുവസിച്ചുരാപ്പകൽ.
പെരുത്തസത്യമെനിരക്കുകെന്നുള്ളി-
ലുറച്ചുപിന്നെയുംമനസ്സുകൊണ്ടവൻ.
ഹരഹരഹരഹരെഹരെഹരെ
ജയജയജയജഗതിനായക
യമഭയംവന്നിങ്ങകപ്പെടായ്വതി
നടിമലരഹംസ്മരിപ്പനെപ്പോഴും
ഇതിസ്മരിച്ചുടൻവസിച്ചുവേത്രമാ-
മ്പുരത്തിലുള്ളൊരുധരിത്രിദേവനും.

(ഹരിഃ)

ഭഗവദ്ദൂതം.

ഓട്ടംതുള്ളൽ.

1-ാം കളം.

അല്ലിത്താർബാണവില്ലുംനലമൊടുപണിയും
    നല്ലമല്ലാക്ഷിചില്ലി-
ത്തെല്ലും,നല്ലോരുചൊല്ലുംകുളുർമുലയിണയും,
    മുല്ലമൊട്ടിന്റെചൊല്ലും*
തല്ലിക്കൊല്ലുന്നപല്ലെന്നിവവലയിലക-
    പ്പെട്ടുപോകാതിരിപ്പാ-
നല്ലാസത്തോടുനിത്യംവലയപുരിയെഴും
    ദേവിയെക്കൈതൊഴുന്നേൻ.

കരധൃതവരദണ്ഡംഖണ്ഡിതാരാതിമുണ്ഡം
(പൃഥുലതരപിണ്ഡം)ചണ്ഡകോദണ്ഡകാണ്ഡം
മധുനിലയനിഷണ്ണംമത്തമാതംഗതുണ്ഡം
പദനതസുരഷണ്ഡംഭാവയേഭ്രതിഭാണ്ഡം.

മനോഹരവിഹാരിണംമധുരപായസാഹാരിണം
സ്വഗോകുലവിവർദ്ധനംസ്വഗരകാരിഗോവർദ്ധനം
വ്രജദ്ര്യദുകുലോദ്വഹംവ്രജവധൂദൃക്കുലോദ്വഹം
നമാമിയദുനന്ദനംനമിതമാനസാനന്ദനം.

അരുതെത്തിർത്തശത്രുക്കളെക്കൂർത്തമൂർത്തശ്ശൂലംകൊണ്ടു
മൂർത്തികുത്തികോർത്തുകൊന്നുമിത്രപുത്രപത്തനത്തിൽ
ചേർത്തുപാർത്തലത്തിനുള്ളൊരാർത്തിതീർത്തസമ്പത്തിന്റെ

---

* യശസ്സ്.

പൂത്തിചേൎത്തുവളൎത്തിനൽകീൎത്തിയുള്ളചേൎത്തലത്തിൽ
പാൎത്തരുളുംകാൎത്ത്യായിനികാൽത്തലത്താരിണസദാ
ചീൎത്തഭക്ത്യാചിത്തതാരിൽചേൎത്തിതാഞാൻവണങ്ങുന്നേൻ.

കൃഷ്ണഗുരുവായൂർപുരേശാഹരേ
കൃഷ്ണാഗുരുതാപവിദാരവിഭോ
കൃഷ്ണഗരുഡധ്വജപാലയമാം
കൃഷ്ണാഗരുചന്ദനഭൂഷിതനെ
കൃഷ്ണാദിമുനീശ്വരവന്ദിതനെ
കൃഷ്ണാദിമദോത്തമസൂദസദാ
കൃഷ്ണാമദമത്സരനാശകനെ
പൂൎണ്ണംതുഭവേൽപദമത്രമുദാ.

ഹരിശ്രീയെന്നാദിയായോരക്ഷരത്തിൽ
പരിശ്രമംവഴിപോലെചെയ്യിപ്പിച്ച
ഗുരുശ്രീപാദാംബുജങ്ങളടിയനിതാ
ഗുരുശ്രീഭവിപ്പതിനുവണങ്ങീടുന്നേൻ.
പരമൊരുകൃതിമമകഥിപ്പതിന്നു
പരമൊരുദുരാഗ്രഹംപെരുകീടുന്നു
പരശ്രീകണ്ടുകൂടാത്തോരുപരിഷകൾക്കു
പരിഹസിപ്പതിനൊരുപെരുവഴിയാം.
പരിതാപമതുകൊണ്ടുകരളിലില്ലെ
പരമജ്ഞാരായീടുന്നപരിഷകളും
പരമാൎത്ഥംഗ്രഹിച്ചൊരുവരമരുളാൻ
പരിചിനോടടിയനുംവണങ്ങീടുന്നേൻ.
തിരുവനന്തപുരിയനന്തമെത്തയിൽ
ചിരമനന്തസുഖമിരുന്നരുളിന
പരദാന്തപരമദാന്തകാരക
ന്നരമനന്തനൊരുവരന്തരുവതിനു

(തരുണിബാലകിരണജായയിടലിത-)
തരുണഭാസ്വദരുണപത്മമധുരിമ
ശരണമായ ചരണമെന്നുമടിയനു
കരുണയോടുശരണമായിവരണമെ.

പുരക്കൂട്ടങ്ങളെ ചുട്ടു, കരിക്കട്ടിയാക്കിനല്ല
കരിക്കട്ടിതോലെടുത്തു, അരക്കെട്ടിൽ ചാർത്തുകൊണ്ടു്
പറക്കാട്ടുമേവുംദൈവംതെരുക്കെന്നുമമകാര്യം
തരക്കേടുവരുത്താതെശരിക്കെട്ടിത്തരേണമെ.
പൊടുക്കെന്നിക്കഥതീർപ്പാൻമിടുക്കുണ്ടെന്നോർത്തുപോയെൻ
മുടക്കംവരാതെകണ്ടെൻ്റൊടുക്കത്തിലടിയനെ
മിടുക്കനാക്കുവാനിന്നുമുടക്കന്തൂർഭഗവതി
കടക്കണ്ണുതുറന്നൊന്നുകടാക്ഷിച്ചരുളേണം
വള്ളിവിസർഗ്ഗങ്ങൾക്കുംപുള്ളിദീർഘങ്ങൾ ചില-
പുള്ളിക്കുംപാർത്തുകണ്ടാലെള്ളോളംപോലുംഭേദം
കൊള്ളാതെകേട്ടാൽഭംഗിയുള്ളപ്രകാരംപോലെ
തുള്ളക്കഥകൾതീർത്തുതുള്ളക്കളത്തിൽചെന്നു
തുള്ളിപ്പറഞ്ഞുരംഗത്തുള്ളോരുപരിഷകൾ-
ക്കുള്ളിലാനന്ദംവാരിത്തുള്ളിവരുത്തീടുവാൻ
വെള്ളിമാമലതന്നിൽപള്ളികൊള്ളുന്നദേവൻ
പിള്ളയെൻതിരുവാഴപ്പിള്ളിൽഗണപതിയും
വെള്ളപ്പുളക്കിനുടെഉള്ളിലിരിക്കുന്നോരു
ഭള്ളിനെപുറത്താക്കുതള്ളിക്കളഞ്ഞീടുമാ-
റുള്ളപ്രകാശംപൂണ്ടുപുള്ളിമാൻമിഴിയാളാം
വള്ളീസരസ്വതിയെന്നുള്ളത്തിൽനന്നായെഴു-
ന്നള്ളിസരസമോടെതള്ളിയലഞ്ഞുമെല്ലെ
തുള്ളിക്കളിച്ചുവരുംവെള്ളത്തിൻതിരപോലെ
കള്ളംകളഞ്ഞുതിരുവുള്ളംകലർന്നുകളി-
കൊള്ളേണംപിന്നെതിരുവുള്ളക്കാവിൽശാസ്താവും.

ദക്ഷവൈരിദർപ്പശമനരാമകൃഷ്ണപാഹിമാം
ദനുജദമനദലിതദശമുഖാരിനാഥപാഹിമാം.
ഭൂമിദേവഭൂരിതാപദാരഹരണപാഹിമാം
(ഭുവനഭവനഭുവനദവനദീനപദനപാഹിമാം
ജാതരൂപരൂപജാതചാരിഭൂഷപാഹിമാം
ജനകമോദജനകമോദകാദിനാഥപാഹിമാം
വാരിവാഹവാരിവാഹവാരിവാഹപാഹിമാം
ദീരദവരദ,ദീരദവരദയാംബുനാഥപാഹിമാം
രാമരാമരാമരാമരാമകൃഷ്ണപാഹിമാം
രമണിരമണിരമണിരമണിരമണീയാംഗപാഹിമാം.)
സംഗമനാഥമുരാരെജയതുംഗഗുണാലയശൌരെ
(സംഗദകാമദസൽഗുണസന്നതമംഗലാളിത)
മംഗലാതിതമംഗലാശ്രിതമംഗലാകര (സംഗമ)

തുള്ളക്കഥയൊന്നതിപ്പാനിനി-
ക്കുള്ളിലൊരാഗ്രഹമിപ്പോൾ
കള്ളംകളഞ്ഞുയെന്നുള്ളരംഗത്തെഴു-
ന്നള്ളണംകളികൊള്ളണം
പിഴതള്ളണം,വഴിചൊല്ലണംജയജയ (സംഗമ)

പങ്കജലോചനവിഷ്ണോഗുരു
പങ്കവിമോചനജിഷ്ണോ.
ശങ്കരവന്ദിതനിങ്കഴലാകിയ
പങ്കജങ്ങൾവിശങ്കമിങ്ങൊരു
വൻകൃപാരസമെങ്കലരുളുക (സംഗമ)
വൃത്രാരിസേവിതകീർത്തേ
ശതപത്രശരാസനമൂർത്തേ
ആർത്തികൂടാതിതുതീർത്തടിയത്തിനു
കീർത്തിയുംഗുണപൂർത്തിയുംഗുരു
ഭക്തിയുംകുരുമുക്തിയുംജയ (സംഗമ)

ചൊല്ലേറിടുന്നചെറുപാമ്പി
ലുല്ലാസമോടെയമരും
മല്ലാരിഭക്തനാംകുഞ്ഞിക്കൃഷ്ണമേനോൻ
ചൊല്ലാലെതിക്കഥേനിന്നിതാഞാൻ.

നാളീകായതലോചനനഞ്ചിത
കേളിനിരത,നനാരതമംബുജ
നാളീകാസനജനകനുദാരൻ
കാളിന്ദീമദഭേദനസഹജൻ
നാളീകാസനഗിരിശമുഖാമര
പാളീവന്ദിതപദയുഗകമലൻ
കാളാംഭോദരസുഭഗശരീരൻ
കാളിയമഥനൻകോമളവദനൻ
നീളാദികളാംകളമൊഴിമാർകളെ
വേളികഴിച്ചതിപരമാനന്ദം
മേളിച്ചവരൊടുകൂടിപ്പലവക
കേളികൾചെയ്തതികേളിപെരുത്തൊരു
വാരിധിതന്നുടെനടുവിൽവിളങ്ങും
ദ്വാരകതന്നിൽപലവകനിജപരി
വാരങ്ങളൊടുംകൂടിമുകുന്ദൻ
ഭാരതയുദ്ധംകരുതിവസിച്ചു.
ദുർമ്മതിയാകിയദുര്യോധനനും
നിർമ്മലമതിയാംവിജയൻതാനും
നന്മയിലിങ്ങവരിരുവരുമിന്നിഹ
നമ്മെവരിപ്പാനിവിടെവരുംദൃഢ
മെന്നുമനസ്സിലുറച്ചുമുകുന്ദന-
മന്ദരസത്തോടുമണിമയമാകിയ
തന്നുടെശയനഗൃഹത്തിൽചെന്നിരു-
കണ്ണുമടച്ചുകിടക്കുന്നേരം;

കുടിലനതാകിയകുരുപതിതന്നുടെ
കുടയുംനെടിയൊരുകൊടിയുംതങ്ങളി-
ലിടയുംതഴയുംപടുരവമുള്ളൊരു
പടയുംപൊടുപൊടെപൊട്ടുംവെടിയൊടു
മിടകൂടിങ്ങിനെഘോടകമണിമയ
കടകാംഗദമണിമകുടാദികളും
വടിവൊടണിഞ്ഞുതെളിഞ്ഞുപിരിഞ്ഞതി
പടുതൻടിച്ചുനടന്നുപതുക്കെ
ദ്വാരാപുരിയുടെഗോപുരസീമ്നി
പാരാതവിടെപടയുംപാർപ്പി-
ച്ചീരേഴുലകിനുമീശ്വരനാകിയ
നാരായണനുടെശയനഗൃഹത്തിൻ
നികടെചെന്നഥനോക്കുന്നേരം
കപടനരാകൃതികാർമ്മുകിൽവർണ്ണൻ
കപടമുറങ്ങുന്നതുകണ്ടുടനെ.
കപടനരാകൃതിദുര്യോധനനും
കിമപിയുഴന്നാജ്ജഗദീശ്വരനാം
കമലേക്ഷണനുടെതിരുമുടിഭാഗേ
വിമലമതായൊരുമണിപീഠത്തിൽ
കുമതികരേറിതെളിഞ്ഞുവസിച്ചു.
സജ്ജനനികരശിരോമണിയാകിയൊ-
രർജ്ജുനനുംഹരികരുണാവാരിധി
മജ്ജനമൻപൊടുചെയ്വതിനായി(ഹരി
മജ്ജന)നിർജ്ജരതരുവരസമനാം
മംഗലമൂർത്തിമുകുന്ദനെവന്നവ-
ണങ്ങീട്ടവനുടെചരണോപാന്തേ
തിങ്ങിനഭക്തിപുരസ്സരവിനയമൊ-
ടങ്ങിനെയവിടെവസിച്ചാനവനും.

കൈതവമൂൎത്തിമുകുന്ദനരുണന്നിരു
കൈകൾകുടഞ്ഞൊരുമൂരിനിവൎന്നു
കണ്ണുതുറന്നഥനോക്കുന്നേരം
കണ്ടിതുമുമ്പിൽപാൎത്ഥൻതന്നെ.
സുരവരനന്ദനനാകിയവിജയനെ
തരസാമുമ്പിൽകണ്ടൊരുനേരം
പരമാനന്ദംപൂണ്ടുടനവനോട–
പരമരസാകുലമൊന്നരുൾചെയ്തു.

ധീരധനഞ്ജയപാൎത്ഥസഖേ–സുര
വീരകുമാരകകുശലമിതല്ലീ
മന്നവവീരഭവാനിഹസമ്പ്രതി
വന്നൊരുകാരണമുരചെയ്താലും.
പുരുഷോത്തമനുടെവചനമിതിങ്ങിനെ
പരിചൊടുകേട്ടുതെളിഞ്ഞുകിരീടി
അരികിലിരിക്കുംകുരുപതിതന്നെ
പുരികക്കൊടിമുനകൊണ്ടറിയിച്ചു
സകലേശ്വരനഥതിരുമുഖകമലം
സപദിതിരിച്ചഥനോക്കുന്നേരം
കുരുപതി തന്നെകണ്ടതികുതുകം
കുവലയലോചനനിദമരുൾചെയ്തു
സോമവംശമണിദീപസുയോധന
ഭൂമിപാലകകുലവീരമഹാത്മൻ
സ്വാഗതംഭവതുസാധുമതെതവ
ഭാഗധേയജലധെസുഖമല്ലി
താവകാഗമനവുംബതവന്നിഹ
താമസിച്ചതുമുറങ്ങുകമൂലം
എത്തുമിങ്ങുകളിയല്ലധരിച്ചീ–
ലെഷഞാനിതിനുനീരസമരുതെ.
വാരണേന്ദ്രഗളമേറിഭവാൻപരി

വാരമോടുവിടകൂടിടാതെ
വാരണാപുരിയിൽനിന്നിഹവരുവാൻ
കാരണംകിമതുചൊൽക മഹാത്മൻ.
ചെന്താമരേക്ഷണനുടെ
ചന്തമിയന്നമൊഴി
ഗാന്ധാരിസുതൻകേട്ടു
സന്തോഷിച്ചുരചെയ്തു.
ബന്ധുരാകൃതേഭവാ-
നന്തികെവന്നകാര്യം
എന്തെന്നുള്ളതുമിപ്പോൾ
ഹന്തഞാനുരചെയ്യാം.
ബന്ധുരാജാക്കന്മാർക്കു
കുന്തീകുമാരരോടു
സന്ധിചെയ്യതിനിപ്പോൾ
അന്തരംമനസ്സില്ല.
ബന്ധുക്കളോടുംകൂടി
ചിന്തിച്ചുപടവെട്ടാൻ
അന്തംകൂടാതെയുള്ള
ദന്തിരഥാദികളും
സ്വന്തസമ്മതത്തോടെ
ദന്തീപുരത്തിലെത്തി
സന്ധിച്ചുയുദ്ധകാലം
ചിന്തിച്ചുപാർത്തിടുന്നു.
ഹന്തഭവാനുംവൃഷ്ണി-
യന്തക യദുക്കളും
ബന്ധുതചെയ്യാമെങ്കിൽ
അന്തരമതിനില്ല.
എന്തുനിൻമതംരാധാ

കാന്ത ഫേകഥിച്ചാലും
എന്തെന്നാകിലുംമതി
കൃന്തനംനിശ്ചയിച്ചു.
ഗാന്ധാരിപുത്രന്മാരും
കൌന്തേയന്മാരുമിപ്പോൾ
എന്തൊരുഭേദംഭവാ-
നന്തരെന്നിരൂപിച്ചാൽ.
എന്നാൽനമ്മോടുകൂടി.
തന്നെവരേണമിപ്പോൾ
ഇന്ദ്രജൻവരുംമുമ്പെ
വന്നുഞാൻധരിച്ചാലും
കുരുപതിതന്നുടെവചനമതിങ്ങിനെ
പരിചൊടുകേട്ടുരചെയ്തുകിരീടി.
മുരഹരമാധവകൃഷ്ണഹരെമമ
ശരണമിദാനീംകരുണാസിന്ധോ
കമലദളായതലോചനമമഗുരു
വിമലനതാകിയധമ്മതനൂജൻ
ചിന്തകലന്നിദമരുളിച്ചെയ്തു
നിന്തിരുവടിയൊടുണത്തിക്കുന്നേൻ.
'ജയജയസൂദനസകലസുരാരെ
ജയജയസേവിതസുരവരശൌരെ
ജയജയകരധൃതകംബുകരാരെ
ജയജയകരുണാനിലയമുരാരെ
ബന്ധുവതാകിയനിന്തിരുവടിയുടെ
ചെന്തളിരിണകളൊഴിഞ്ഞൊരുശരണം
കാന്താരത്തിലുഴന്നുകിടക്കും
കുന്തീതനയന്മാക്കില്ലിപ്പോൾ
എന്നതുകൊണ്ടുഭവാനിഹനമ്മുടെ

മന്ദിരസീമനിഎഴുന്നള്ളേണം
എന്നാലൊന്നിനുമെളുതല്ലെന്ന-
ല്ലൊന്നുമെനിക്കിഹതോന്നുന്നില്ല
നമ്മുടെധനവുംനിനവുംബലവും
ധർമ്മവുമടിയനുമനുജന്മാരും
കർമ്മവുമെന്നിവയുള്ളതശേഷം
നിർമ്മലമാനസനിങ്കൽതന്നെ'
ഇങ്ങിനെചിലമൊഴിയരുളിച്ചെയ്തു
തിങ്ങിനെവിനയമൊടഗ്രജനെന്നാൻ
അങ്ങുഭവാനുമെഴുന്നള്ളേണം
ഇഞ്ഞൊരുതാമസമെന്തിനുപഴുതെ.
മാരുതാശനകുമാരരഥോദിത
മാദരേണബതകേട്ടുമുകുന്ദൻ
മന്ദഹാസമധുരാക്ഷരമേവം
മന്ദമന്ദമിദമൊന്നരുൾചെയ്തു.
നാഗവാഹനിഹമുമ്പിലണഞ്ഞു
പാകശാസനിയെമുമ്പിലറിഞ്ഞു
പാർത്തുകാങ്കിലിഹരണ്ടുവിധംമു
മ്പത്രുവന്നിഹഭവിച്ചതുമുചിതം.
രണ്ടുപേരുമൊരുഭേദമതില്ലിതു-
കൊണ്ടുതന്നെയറിവാനിടവന്നു
വേണ്ടതില്ലിതിനുമുണ്ടൊരുപായം
കണ്ടുകൊൾകിനിഹകുണ്ഠതവേണ്ട
പ്രൌഢരാകിയപടജനമൊമ്പതു
കോടിയുണ്ടുമമമുമ്പിലകംപടി-
ക്കൂടുവാനതിഭയങ്കരമായതു
ക്രുദ്ധഃമാദമൊടൊരുത്തനുനൽകാം.
ചിത്തകൌതുകമൊരുത്തനുവേണ്ടി
ട്ടത്രഞാനനുയാത്രതുടങ്ങാം.

അസ്സുശസ്സുമിതെട്ടുക്കുകയില്ലിഹ
ചിത്തകാമിതമതോത്തുരചെയ്യിൻ.

(തുടരും)

ഭാഗവതം ഭാഷ

അക്കാലം ഇച്ഛകൂടാതെ രാജധാനിയെക്കളഞ്ഞു പോകുവാൻ തുടങ്ങുന്ന പുരഞ്ജനനെക്കണ്ടു ഭയഭ്രാതാവ് പ്രജ്വാരനു ഭ്രാതാവായിരുന്ന ഭയൻെറ പ്രിയഞ്ചെയ്കയിലെ ഇച്ഛകൊണ്ടു പുരഞ്ജനപുരിയൊക്കച്ചുട്ടാൻ. ഇങ്ങിനെ പുരിയുടെ സംഹാരകാലത്തു പുരപാലകനായ പ്രജാകരനരിയോടു പരിതാപം പ്രാപിച്ചവിടെനിന്നു പോവാൻ തുടങ്ങിയാൻ. അക്കാലത്ത് പീഡിതനായി പുരഞ്ജനനും ഭാര്യാദികളിലെ സ്നേഹംകൊണ്ടു ചിന്തിച്ചു തുടങ്ങിയാൻ. ഞാൻ ലോകാന്തരം പ്രാപിച്ചാൽ ഭാര്യമാൎക്കും ബാലന്മാൎക്കുമെന്തൊരാശ്രയമുള്ളത്: എന്നിങ്ങിനെ വിഷേഗിക്കുന്ന പുരഞ്ജനനെ ഭയനാമാവ് പിടിച്ചു കെട്ടിക്കൊണ്ടുപോയാൻ. യവനന്മാർപശുപോലെ കെട്ടിക്കൊണ്ടുപോകുന്ന സ്വാമിയെക്കണ്ടു ഭാര്യയുമമാത്യന്മാരും മറ്റുള്ള ജനവുമെല്ലാമൊക്കെപ്പുറപ്പെട്ടു പോയിനാർ; നാഗത്താനു മടങ്ങിയാൻ. അനന്തരം പുരിയും മുന്നെപ്പോലെ ക്ഷീണയായി യവനവശം പ്രാപിച്ചു ദുൎമ്മാൎഗ്ഗത്തൂടെ കൊണ്ടുപോകപ്പെടുന്ന പുരഞ്ജൻ തന്നാൽ പണ്ടു ഹതങ്ങളായ പശുക്കളാൽ ചെയ്യപ്പെടുന്ന ദണ്ഡമെല്ലാമനുഭവിച്ചു മറ്റുമനേകം ദുഃഖങ്ങളെല്ലാമനുഭവിച്ച് മരണകാലത്തെ സ്മരണംകൊണ്ടു പ്രമദോത്തമയായി ജനിച്ചാൻ. ജാതയായ വൈദൎഭിയെ പാണ്ഡ്യപതിയായി വീര്യാധികനായിരുന്ന മലയമലയധ്വജൻ യുദ്ധത്തിങ്കൽ അനേകം രാജാക്കളെ ജയിച്ച് വീര്യമേറിയടക്കി വിവാഹം ചെയ്താൻ. അവ

ളിലവന്നു സുന്ദരിയായിരിപ്പോരു കന്യകയുളവായി, അവൾ ക്കനുജന്മാരായിട്ട് ഏഴുവർ കുമാരന്മാരുളരായി. അവരുടെ സന്തതിയാൽ മന്വന്തരം മുഴുവൻ ഭൂമണ്ഡലമനുവിക്കപ്പെട്ടു. മലയദ്ധ്വജപുത്രിയെ അഗസ്ത്യൻ വിവാഹം ചെയ്ത് ദൃഢച്യുതനെ ജനിപ്പിച്ചു. ദൃഢച്യുതന്റെ പുത്രൻ ഇദ്ധ്യവാഹനൻ. മലയദ്ധ്വജനാകുന്ന രാജർഷി ഭഗവദാരാധനത്തിങ്കലെ ഇച്ഛയോടുകൂടി ഭൂമണ്ഡലത്തെ പകുത്തു കൊടുത്ത് വനത്തെ പ്രാപിച്ചാൻ. ഗൃഹങ്ങളേയും പുത്രരേയും സുഖാനുഭവങ്ങളേയും കളഞ്ഞ് വൈദർഭിയും പാണ്ഡ്യവതിയുമനുഗമിച്ചാൻ. മലയദ്ധ്വജനവിടെ ചന്ദ്രവസ എന്നും താമ്രവർണ്ണി എന്നും വടോദ എന്നും പ്രസിദ്ധയായിരുന്ന നദികളുടെ പുണ്യജലങ്ങളെക്കൊണ്ടു സ്നാനാചമനാദി ക്രിയകളെച്ചെയ്ത് ശരീരശുദ്ധി വരുത്തി മൂലഫലാദികളെക്കൊണ്ടു ശരീരസ്ഥിതി ചെയ്ത് മെല്ലെ മെല്ലെ ശരീരശേഷമായിരുന്ന തപസ്സിനെ ആശ്രിച്ച് കോഷ്ണങ്ങൾ വാതവർഷങ്ങൾ ക്ഷുൽപിപാസകൾ എന്നിങ്ങിനെയുള്ള ദ്വന്ദ്വങ്ങളെ ജയിച്ച് വിദ്യാതപസ്സുകളെക്കൊണ്ടു കഷായപരിപാകം വരുത്തി ജീവാത്മാവിനെ പരമാത്മാവോടു യോജിച്ച് ക്രമേണ യോഗങ്ങളെ യതിക്രമിച്ച് സമാധിയിങ്കൽ സ്ഥിരമായിരുന്ന് യോഗത്തെ യഭ്യസിച്ച് സാക്ഷാദീശ്വരാത്മകമായിരുന്ന ഗുരുവിനാലുപദിഷ്ടമായ വിശുദ്ധാത്മാവായിരുന്നോരജ്ഞാനദീപംകൊണ്ട് ജീവപരമാത്മാക്കളുടെയ ഭേദപ്രതിപത്തി ചെയ്തുനിന്നു സംക്രമിച്ച് പുരുഷാത്ഥം സാധിച്ചാൻ. അക്കാലത്തു വൈദർഭിയും തപസ്സിനുചിതമായിരുന്ന വേഷമവലംബിച്ചു ശുദ്ധമായിരുന്ന മനസ്സിനെ ഉടയവളായി ഭർത്താവിനെ പരിചരിക്കുന്നവൾ പാദശുശ്രൂഷണം ചെയ്വാൻ ചെന്ന കാലത്ത് ശരീരത്തെ പ്രാണനോടു വേർപെട്ടതു കണ്ടു ദുഃഖിതയായി പ്രലാപിച്ച് ഭർത്താവിനെ സംസ്കരിച്ച് ഉദകക്രിയാദികർമ്മങ്ങളെല്ലാം ചെയ്ത് അനുമരണത്തിങ്കൽ ബുദ്ധിചെലുത്തിയിരുന്ന കാലത്ത്

അവിടെ പണ്ടു സഖിയായിരുന്ന ബ്രാഹ്മണശ്രേഷ്ഠമായിരു ന്നോരു സാമങ്ങളെക്കൊണ്ടവളെയനുനയിച്ചു ചൊന്നാൻ. നീയാര്, ആൎക്കുള്ളൊരുത്തി, യാവനൊരുത്തനെക്കുറിച്ചു ദുഃ ഖിക്കുന്നു അങ്ങിനത്തെ ഇവനാൽ നിനക്കു സഖിയായിരുന്ന എന്നെയറിയുന്നോവല്ലയോ നീ, അവനെന്നോടുകൂടിപ്പുരമാ റിയങ്ങിനെയിരുന്ന എന്നെ വിട്ടുകളഞ്ഞ് വിഷയസുഖത്തി ങ്കലെഇച്ഛയോടുകൂടി അതിന്നാവൊരു ഗൃഹത്തെയാരാഞ്ഞുപ രുമാറുന്ന നീയൊരു സ്ത്രീയാൽ നിൎമ്മിതമായി പഞ്ചാരാമമാ യി നവദ്വാരമായി ഏകപാലമായി, ത്രികോഷ്ഠമായി, ഷൾ കുലമായി പഞ്ചവിപണമായി പഞ്ചപ്രകൃതകൃതിയായിരി പ്പോരു ഗൃഹത്തെക്കണ്ട് ശബ്ദാദികൾഅഞ്ചു മാരാമങ്ങൾ ഘ്രാണാദികളൊമ്പതു ദ്വാരങ്ങൾ തെജോപവനങ്ങൾ മൂന്നു ഗൃഹങ്ങൾ മനസ് ഷഷ്ഠം ഇന്ദ്രിയപഞ്ചകം കുലമിയന്ന പ്രദേ ശം കൎമ്മേന്ദ്രിയങ്ങളഞ്ചു പാണിയനം ഭൂമ്യാദിഭൂതങ്ങളഞ്ചും പ്രകൃതികൾ. അതിങ്കൽ പ്രവിഷ്ടനായിരുന്ന പുരുഷനേതു മറിയുന്നോനല്ല. അതിൽ അകത്തുപുക്ക സ്ത്രീയിൽ സ്പൎശിക്ക പ്പെട്ടവളിലെ സംഗംകൊണ്ട് ഇങ്ങിനെത്തെ അവസ്ഥയെ പ്രാപിച്ചു. നീ പട്ടാങ്ങിയിങ്കൽ നാം ഇരിവരും മാനസന്മാ രായിരിക്കുന്ന ഹംസങ്ങളത്രെ. നീ വിദൎഭരാജപുത്രിയല്ല, ഇവൻ നിനക്കു ഭൎത്താവല്ല, പുരഞ്ജനിയുടെ ഭൎത്താവുമല്ല നീ; ഇത്തോന്നുന്നതെല്ലാം മായയത്രെ. ആത്മഗതിയെ ഉള്ളവ ണ്ണം കാണ്മകാഞ്ഞാനെന്നും പട്ടാങ്ങിയിങ്കലൊന്നെയത്രെ ന മ്മിലുള്ള ഭേദത്തെ ജ്ഞാനികൾ കാണുന്നോർ. ഇങ്ങി നെ മാനസനായിരുന്ന ഹംസൻ തനിക്കു സഖിയായിരു ന്ന ഹംസത്തിനോടുള്ള വേൎപാടു കണ്ട് നഷ്ടയായ സ്മൃതി യെ അവന്റെ ഉപദേശംകൊണ്ടു ലഭിച്ചാൻ. ഇങ്ങിനെ അ ധ്യാത്മത്തെ പാരോക്ഷ്യേണ കാട്ടുക ചെയ്യുന്നിത് ഞാൻ ഭവാനവരോക്ഷം പ്രിയമാകയാൽ. എന്നിങ്ങിനെ കേട്ടു വിചാരിച്ചാൻ പ്രാചീനബൎഹിസ്സ്. ഭഗവാനെ നിന്തിരു

വടിയുടെ വചസ്സു നമുക്കുള്ളവണ്ണമറിയായുന്നില, ഏറിയുമാ
റരുളിച്ചെയ്കവേണം. എന്ന ചോദ്യത്തിനുത്തരമായി അ
രുളിച്ചെയ്തു ശ്രീനാരദൻ. ജീവാത്മാവിനെ പുരഞ്ജനനെന്നു
ചൊല്ലുന്നു; പുരമെന്ന ശരീരം അതിനെ നിഷേവിക്കയാൽ
അവിജ്ഞാനനാകുന്നീശ്വരൻ അപരിച്ഛിന്നനാകയാൽ ജീ
വൻ യാതൊരിക്കൽ പ്രകൃതിഗ്ഗുണങ്ങളെയനുഭവിപ്പാൻ ശ
രീരമാരാഞ്ഞുപതുമാറി. അന്നു ഹിമവാന്റെ തെക്കേ ഭാ
ഗം കൎമ്മക്ഷേത്രം. അവിടെ നവദ്വാരങ്ങളോടും പാണി
പാദങ്ങളോടുംകൂടിയിരിക്കുന്ന മനുഷ്യശരീരത്തെ ബഹുമാനി
ച്ചതിങ്കലുറച്ച പ്രമദോത്തമയെക്കണ്ടാൻ. പ്രമദ എന്ന ബു
ദ്ധി യതിനെ യാശ്രയിച്ച് ജീവനിശ്ശരീരത്തിങ്കൽ ഇന്ദ്രിയ
ങ്ങളെക്കൊണ്ട് വിഷയങ്ങളെയനുഭവിക്കുന്നു. ബുദ്ധിയുടെ
സഖികളായിരിക്കുന്നു ഇന്ദ്രിയങ്ങൾ, ഇന്ദ്രിയവൃത്തികൾ സ
ഖിമാരാകുന്നത്. ഇന്ദ്രിയനായകനാകുന്നതു മനസ്സ്, പാ
ഞ്ചാലങ്ങളാകുന്നത് ശബ്ദാദി പഞ്ചവിഷയങ്ങൾ. അവററി
ന്റെ മദ്ധ്യത്തിങ്കൽ നവദ്വാരമാകുന്ന പുരം, ഖദ്യോത
എന്നും അവിമുഖി എന്നും കണ്ണു രണ്ടും ദ്യുമാനന്ന ചക്ഷു
രിന്ദ്രിയം വിഭ്രാജകമെന്ന രൂപം നളിനി എന്നും നാണ
ത സംവത്സരം ഗന്ധൎവ്വന്മാർ അഹസ്സുകൾ ഗന്ധൎവ്വസ്ത്രീ
കൾ രാത്രികാലകന്യകയെന്ന ജരയെന്നാമാവ് മൃത്യു ആ
ധിവ്യാധികൾ യവനന്മാർ പ്രജ്വാരനെന്നവനു എന്നിതെ
ല്ലാം പുരഞ്ജനന്റെ ചരിതംകൊണ്ടു ചൊന്നത്. പുരഞ്ജ
നനും പുരഞ്ജനിയും അന്യോന്യം ചിന്തിക്കയാൽ സ്ത്രീപും
സ്ത്വങ്ങൾ പകൎന്നു. എന്നതുകൊണ്ടു മരണകാലത്തു സ്മ
രിക്കപ്പെടുന്നതായി പിന്നെ ജനിച്ചു, എന്നത് ചൊന്നത്.
എന്നിച്ചൊല്ലപ്പെട്ട സംസാരദുഃഖങ്ങളെല്ലാം കൎമ്മാധീന
ങ്ങൾ. ഇവന്റെ മഹൻ സേവകൊണ്ടു ഭക്തിമാൎഗ്ഗത്തെ ല
ഭിച്ചു ഭഗവാനെസ്സേവിച്ചേ പരിഹരിക്കാവൂ. എന്നിട്ടു വി
ഷയങ്ങളുടെ വസ്തുതത്വവും ദുഃഖാത്മകത്വവും മുക്തിയുടെ

മഹത്വവും എല്ലാം വിസ്തരേണ അരുളിച്ചെയ്തു ശ്രീനാരദൻ
പ്രാചീനബൎഹിസ്സിന്ന്. ഇങ്ങിനെ ശ്രീനാരദനും പ്രാചീനബ
ൎഹിസ്സും തങ്ങളിലുള്ള സംവാദം ചൊല്ലീട്ട് പ്രചേതാക്കളുടെ
പ്രവൃത്തി. പിതൃനിയോഗത്താൽ സമുദ്രത്തിൽ മുഴുകിക്കിട
ന്ന് രുദ്രഗീതകൊണ്ടു സ്തുതിച്ചു തപസ്സു ചെയ്യുന്ന പ്രചേതാ
ക്കൾ പതിനാറായിരത്തെട്ടു സേവകൊണ്ടു പ്രസന്നനായ ഭ
ഗവാൻ പ്രത്യക്ഷനായി വരങ്ങളെയനുഗ്രഹിച്ചു പ്രചേതാ
ക്കളെ. എതിരവെളിനി എന്നും നാസികദ്വാരങ്ങൾ അവധൂ
തനെന്ന പ്രാണൻ സൌരഭസൌരഭമെന്ന ഗന്ധം മുഖ്യ
മെന്ന വാഗ്ദ്വാരം വിപണനെന്ന വാഗിന്ദ്രിയം രസജ്ഞ
നെന്നജിഹ്വേന്ദ്രിയം ആപണം വ്യവഹാരം ബഹൂദനെന്നു
നാനാവിധമായിരുന്ന അന്നം പിതൃവനെന്നു വലത്തെച്ചെ
വി ദേവഹൂപനെന്നിടത്തെച്ചെവി; അവറ്റെക്കൊണ്ടു പ്രവൃ
ത്തി ലക്ഷണങ്ങൾ, ഇടക എന്ന ശാസ്ത്രങ്ങളെക്കൊണ്ടറിക.
ദേവയാനങ്ങളാകുന്ന മാൎഗ്ഗങ്ങളെ പ്രാപിക്കിലങ്ങിനെ പ്രേ
രിതതയായി ശ്രുതിധനനെന്ന് ശ്രോത്രേന്ദ്രിയം പാഞ്ചാലങ്ങ
ളെന്ന ശബ്ദങ്ങളുടെ വൃത്തിലക്ഷണങ്ങളാകുന്ന ശാസ്ത്രങ്ങൾ
ആസുരിയെന്ന മേഢ്രം ദുൎമ്മദനെന്ന പഞ്ചേന്ദ്രിയം ഗമ്യക
മെന്ന വ്യവായം നിരൃതിയെന്ന ഗുദം ലബ്ധകനെന്ന വായു
ന്ദ്രിയം വൈശസമെന്ന നരകം നൃപാക്യനെന്ന കാല് ഉപസ്ഥ
രനെന്ന കയ്യ് അന്തഃപുരമെന്ന ഹൃദയം വിഷൂചീനനെ
ന്ന മനസ്സ് സ്വപ്നം ശരീരം തേർ പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങൾ കു
തിര പുണ്യപാപങ്ങൾ ചക്രങ്ങൾ സത്വരസ്തമസ്സുകൾ കൊ
ടിമരങ്ങൾ പഞ്ചപ്രാണങ്ങൾ (ഏകാദശേന്ദ്രിയങ്ങൾ) ബന്ധു
രങ്ങൾ മനസ്സുകൾ പാശ്ശറ് ബുദ്ധി സാരഥി ഹൃദയം തേർ ദ്വ
ന്ദ്വങ്ങൾ ശബ്ദാദിവിഷയങ്ങൾ ആയുധങ്ങൾ ഏകാദശേന്ദ്രി
യങ്ങൾ പടചണ്ഡവേഗനാകും സ്മരിക്കുന്നവൎക്ക് ലോകാന്തരാ
ഗവും നിൎമ്മലമായ കീൎത്തിയും ബ്രഹ്മസമാനനായിരിപ്പൊരു
പുത്രനും സൌഭാഗ്യവും, രുദ്രഗീതങ്ങളെക്കൊണ്ടു സ്തുതിക്കുന്ന

വക്ക സൎവ്വാനുഗ്രഹങ്ങളും ലോകവ്യാപായായിരിപ്പൊരു സ ന്തതിയും അനുഗ്രഹിച്ചു കണ്വമഹൎഷിയുടെ പുത്രിയെ വിവാ ഹംചെയ്യാൻ നിയോഗിച്ചു സകലമായ കാമാനുഭവങ്ങളെ യും അവൎക്കൊണ്ടു ബന്ധംവരായ്കയാൽ ഭക്തിയുംകൂടെ യനുഗ്രഹിച്ചു. ഭഗവാനനന്തരം പ്രചേതാക്കൾ ഭഗവാങ്ക ലേകാന്തയായ ഭക്തിയുടയവരായി ബഹുവിധയായിരിക്കുന്ന സ്തുതികളെക്കൊണ്ടു സ്തുതിച്ചു ഭഗവാൻ മറഞ്ഞനന്തരം സമു ദ്രത്തിന്നു കരേറിയവർ സ്ഥാവരങ്ങളാൽ മൂടപ്പെട്ട ഭൂമിയെ ക്കണ്ടു കുപിതരായി സ്ഥാവരങ്ങളെ ദഹിപ്പതിനായ്ക്കൊണ്ട് വായുക്കളെ സൃഷ്ടിച്ചാർ. അക്കാലത്തു ദഹിക്കപ്പെടുന്ന സ്ഥാ വരങ്ങളെക്കണ്ടു ബ്രഹ്മനെഴുന്നള്ളി പ്രചേതാക്കളെയനുനയി ച്ചു കോപത്തെയടക്കിയവിടെ വെന്തുവിശേഷിച്ച വൃക്ഷങ്ങൾ കണ്ഡുപൊക്കൽ നിമ്ലോചയിൽ ജാതരായി അവളാൽ കളയപ്പെട്ട സ്ഥാവരങ്ങളാൽ പുത്രത്വേന വളൎക്കപ്പെട്ടിരുന്ന മാനിഷിയാകുന്ന കന്യകയെ ബ്രഹ്മനിയോഗത്താൽ പ്രചേ താക്കൾക്കു കൊടുത്തു. അവരും ബ്രഹ്മനിയോഗത്താൽ മാ ഷയെ വിവാഹംചെയ്തു ചാക്ഷുഷമന്വന്തരത്തിങ്കൽ സൃഷ്ടാ വായിരുന്ന ദക്ഷനെ ജനിപ്പിച്ച് അവൻെറ ഉപനയനാദി ക്രിയകളെല്ലാം ചെയ്ത് തങ്ങളും ഗൃഹസ്ഥാശ്രമംകൊണ്ടു സാധിക്കവേണ്ടതെല്ലാം സംധിച്ച് പ്രജാസൃഷ്ടിത്തിങ്കൽ ദ ക്ഷനെ നിയോഗിച്ച് നിവൃത്തധൎമ്മമവലംബിച്ചാർ. ഇങ്ങി നെയിരുന്ന പ്രചേതാക്കൾ പടിഞ്ഞാറെ സമുദ്രതീരത്തിരുന്ന ഭിക്ഷുപൂക്ക ബ്രഹ്മത്തിന്നു വിവേശിക്കുന്നകാലത്താഗതനായ ശ്രീനാരദനെക്കണ്ടു പ്രത്യുത്ഥാദികളെച്ചെയ്ത് പൂജിച്ചു ആ ത്മതത്വത്തെ വിചാരിച്ചാർ. അക്കാലത്തു ശ്രീനാരദൻ ത ത്വജ്ഞാനസാധനമായിരുന്ന ഭക്തിമാൎഗ്ഗത്തെ അതിന്നാശ്ര യങ്ങളായിരുന്ന ഭഗവാൻെറ മാഹാത്മ്യവിശേഷങ്ങളെ അവ റ്റിന്നുപകരിപ്പോ ചില കഥകളെ-ആത്മതത്വത്തെ- ഇതെ ല്ലാമരുളിച്ചെയ്തു. ഇതെല്ലാം ചതുൎത്ഥസ്കന്ധംകൊണ്ടു ചൊ ന്നത്. തൃതീയചതുൎത്ഥസ്കന്ധങ്ങളിരണ്ടും വിദുരമൈത്രേയ സം വാദം.

സുന്ദരകാണ്ഡം

പതിനാലുവൃത്തം.

(തുടൎച്ച)

വിശദതരകൌമുദീപൂരിതാശാമുഖം
പ്രഥമഗിരിമൂൎദ്ധ്നിചന്ദ്രനുദിക്കുംവിധൌ
വിരവിനൊടുചെന്നുലംകാപുരിഗോപുരേ
മഹിതപവനാത്മജൻനൌമിനാരായണ.

അലമലമിതത്രവാസംനമുക്കെത്രയും
ഇതിഗിരമുദീൎയ്യതൻമാൎഗ്ഗസംരോധിനീം
കവിളടയുമാറുതാഡിച്ചുയാത്രാക്കിനാൻ
ഭുവനവരദേവതാംനൌമിനാരായണ.

സമുചിതമറിഞ്ഞുവന്നുള്ളിലുൾപ്പുക്കടൻ
ഭുവനവളഭീഷുവെണ്മാളികാഗ്രങ്ങളിൽ
മണിയറയിൽമച്ചിൽവെണ്മാടജാലങ്ങളിൽ
സപദിവിശിഖായയൌനൌമിനാരായണ.

തലമുടിപിടിച്ചിഴച്ചുഗ്രരാത്രിഞ്ചര-
ബലിഝടുതികൊണ്ടുപോന്നോരുനാഗാംഗനാ-
കലുഷതയിൽദീൎഘനിശ്വാസകോഷ്ണന്തകം
ഗ്രഹനിരയിൽനോക്കിനാൻനൌമിനാരായണ.

രജനിചരവീരശയ്യാതലെശായിനീം
തെളിവിനൊടുകണ്ടുമണ്ഡോദരീമക്കനം
പതിരമണലക്ഷണൈസ്സീതയല്ലെന്നുവ-
ച്ചുടനുപഗതോമഹാൻനൌമിനാരായണ.

പരമമുനിസേവിതാനന്ദസംവിൽക്കലാ
പലതിരയിൽമെല്ലവെകാണുന്നപോലവെ

കപിവരനരിയസീതയെകണ്ടിതാശിം-
ശപാനികടഭുവിവാസിനിനൌമിനാരായണ.

ഖെടവിടപിജാലശാഖാലതാപഞ്ജരെ
യിലയിലതിഗൂഢനായ്പുക്കിരുന്നിടിനാൻ
ദശവദനവർത്തമാനംധരിച്ചിടുവാൻ
അമലപവനാത്മജൻനൌമിനാരായണ.

അലമലമെഴുന്നേൽക്കപോകേനാമേൽക്കമേ
ലലനാധൃതികോൾക്കമാറായികോലാഹലം
വലിയചിലകൈവിളക്കംപിടിപ്പിച്ചവൻ
നലമൊടെഴുന്നള്ളിനാൻനൌമിനാരായണ.

വെടിപടഹമദ്ദളംകൊമ്പുതാളങ്ങളും
കുടതഴകളാലവട്ടങ്ങളുമായിരം
പുകവകൾദ്ദുക്കുലശൈശ്യാതിമുക്തൌഘവും
നടനടനടത്തിയുംനൌമിനാരായണ.

ഭുവനമെരിയിക്കമാറിത്തിരംപ്രൌഢികൊ-
ണ്ടുലകിൽദിശിനീണ്ടുമക്കളരിയുട്ടോക്കവെ
ദശവദനമാനസേചോന്നപോൽക്കേവലം
പറകിലതിവിസ്മയംനൌമിനാരായണ.

ഭുവനമപിപൂരയാമാസഭേരീരവൈ-
രവനതസുരാംഗനാനന്ദഗാനങ്ങളും
സവിധഭുവിനാരദൻവീണവായിക്കയും
നവരസമാട്ടവുംനൌമിനാരായണ.

സരസമപിരാവണോല്ലാസമാംഗ്രന്ഥവും
കരതളിരിലങ്ങവൻവെച്ചുകൊണ്ടന്തികെ
തരളമിഴിസീതകേട്ടിടുമാറാദരാൽ
പൊരുളുബതചൊൽകയുംനൌമിനാരായണ.

പെറിയപലകാഴ്ചവുംവെച്ചുവന്നന്തികെ

പരിചിനൊടുനിന്നുമന്ദസ്മിതംചെയ്യുവൻ
തിരുമുഖമണഞ്ഞുകാണ്മാൻകൊതിച്ചെത്രയും
ഗിരമരുളിരാവണൻനൌമിനാരാണ.

കളമൊഴികൾമൌലിമാലേമനോമോഹിനി
നളിനദളലോചനേദേവിവൈദേഹികേൾ,
തളവളകൾതാലിമാലാതിരത്നംതരാം
കളകമമമാരമാൽനൌമിനാരായണ.

പുരികുഴലെടുക്കകാണട്ടെചന്ദ്രാനനെ
തരളമിഴിപുഞ്ചിരിക്കൊഞ്ചൽകാണട്ടെടൊ
സരസമണികൊങ്കയിൽചേർത്തനംഗോത്സവേ
തരികധരമോമലേനൌമിനാരായണ.

കമലമിഴിനീണ്ടകൺകൊണ്ടുനോക്കിട്ടമാം
കളിപറകയല്ലചെയ്യുന്നതെന്നോമലെ
ഒളിതിരളുമാനനംകാണ്മതിന്നെത്രയും
വലിയകൊതിയുണ്ടെടൊനൌമിനാരായണ.

നരനയനചന്ദ്രികെമാരതാപാതുരം
വിരവിനൊടുപൂണ്ടുമാമസ്വാദിപ്പീടിലൊ
തരുണിമമഭീരുസൌഭാഗ്യമെത്തീട്ടുനൽ-
പുരിയിൽനടകൊൾകനാംനൌമിനാരായണ.

തരളമിഴിസിതനീയെൻപ്രിയയാകെടൊ
തരുണിമണ്ഡോദരിയെക്കളഞ്ഞീടുവൻ
സരസമമൃതങ്ങുചെയ്തീടുവാൻവേണ്ടത്തും
പെരികയുടനുണ്ടെടൊനൌമിനാരായണ.

മനുജവരസുന്ദരികൾക്കെടോബാലികെ
മനസിമമചേർത്തുചേർത്താലിംഗനാദികൾ
അനുഭവരസാമൃതംപൂണ്ടുപണ്ടോർത്താളും
മനസിമമചേൎക്കടോനൌമിനാരായണ

എന്നെമോഹിച്ചുമോഹിച്ചുമല്ലാക്ഷിമാ-
രമ്പിലെത്തിപിടിപെട്ടപാടെത്രയും
മന്നിലുള്ളോരുതന്വംഗിമാരൊക്കയും
ദാനവസ്ത്രീകളുംനൌമിനാരായണ.

മണിയറയിൽമെത്തയിൽവാണിരുന്നീടുനീ
അണിയുന്നതിന്നുപൊൻവളതാലിഹാരങ്ങളും
മണികർണ്ണപൂമോതിരംനല്ലരത്നങ്ങളും
അണികമമമനീസഖേനൌമിനാരായണ.

രുചിയോടുഭുജിപ്പതിന്നെന്തുനിൻശ്രദ്ധകേ-
ളരുചിയതുദിച്ചതുംനീപറഞ്ഞീടുക
വിരവിനൊടുപഞ്ചതാരാദിയെന്നിത്തരം
കരുതിയിതുമൂന്നമേനൌമിനാരായണ.

അണികുചകുങ്കുമംപൂച്ചനൽക്കൂട്ടുകൾ
മണമിയലുമാറുനല്ലോരുകസ്തൂരിയും
നാണമകലെക്കളഞ്ഞീടുമാറായുടൻ
ഗുണമൊടുവണങ്ങുനീനൌമിനാരായണ.

ഒരുപുരുഷനന്തികേവന്നിരുന്നിങ്ങിനെ
പെരുകിനമനോജസന്താപമോർത്തീടിനാൽ
അതുമനുസരിക്കയെന്നുള്ളതീയോഷിതാം
സമുചിതമിതെത്രയുംനൌമിനാരായണ.

പതരമപിഭാരതീയാതിനാലാനന
ബലരിപുഗാഢമഹല്യാപിമാരാത്തരം
ഗുരുമഹിഷിസോമനെപ്പണ്ടുപണ്ടോമലേ
പുണരുകതെളിഞ്ഞുമാംനൌമിനാരായണാ

ദശരഥസുതൻമീഞ്ഞാനുമാക്കംവിധൌ
കമനിമഹദന്തരംപത്തുമാക്രന്ദംമു-
ക്കിരുപതഥൈകകളാലാലിംഗനത്തിന്നവ,-

ന്നൊരുമുഖമുഭൌളജൌനൌമിനാരായണ.

പിഴകിയഭിഷേകവുംകാട്ടിൽനിന്നെപ്പിരി-
ഞ്ഞുഴലുകരഘൂത്തമനാഥനായിങ്ങിനെ
തഴകിമുലമൊട്ടിൽമാമോത്സവസ്സ്യയിധൌ
ഉരസിമമനിദ്രകോൾനൌമിനാരായണ.

മതിമുഖിതെളിഞ്ഞുനമ്മോടിണങ്ങീടുകിൽ,
ഭുവനമടിമപ്പെട്ടന്നുനിനക്കോമലേ,
പദവികളിതിൽപ്പൂരംനാരിമാക്കെന്നുമ-
റിതിനുകൊതിയില്ലയൊനൌമിനാരായണ.

മദനതുയിർപൂണ്ടടനിങ്ങനെരാവണൻ
പറയുമളവംഗനാമൌലിചൊല്ലീടിനാൾ
ദശവദനനല്പതല്പിത്തൊഴിൽക്കഗ്രെനിൻ
കുലമറുതിവന്നുപോംനൌമിനാരായണ.

പടനടുവിൽവന്നുനിന്നെജ്ജയിച്ചെന്നെയും
കപട നടകൊണ്ടുപോംമുമ്പിലെമാമട-
ത്തടവിയിലുടൻഗമിച്ചാത്മനാഥപ്രിയ-
ന്നടിമലർവണങ്ങുന്നിനൌമിനാരായണ.

പലതരുണിമാരെവഞ്ചിച്ചുകൊണ്ടിങ്ങിനെ
സുരസരസകൌതുകംപൂണ്ടിരിക്കുംനിന-
ക്കരികിലനുവത്സതമൃത്യുരാത്രിഞ്ചര
ശിരസിശരപാദവുംനൌമിനാരായണ

പ്രിയതമവിയോഗതീവ്രാഗ്നിദഗ്ദ്ധാശയ
തവവചനപാവകാലീഢകണ്ണാവിസാ
രഘുവരസമാഗമംപാർത്തുമൽപ്രാണനെ
കഥമയിവിഭർമ്മിഞാൻനൌമിനാരായണ.

സരസമിഥവന്നനവദ്യ റഞ്ഞീടിലും
തലമുടിപിടിച്ചിഴച്ചീടിലുംനിർണ്ണയം

ഒരുപൊഴുതിണങ്ങിനേനല്ലനിന്നോടുഞാൻ
നിശിചരകുലാധമനൌമിനാരായണ.

ജനകനൃപനന്ദനാചൊന്നകേട്ടിങ്ങിനെ
വികൃതമതിരാവണൻവാളെടുക്കുംവിധൌ
പുനരപിനൃശംസനോടിങ്ങിനെചൊല്ലിനാൾ
സുജലകമലേക്ഷണാനൌമിനാരായണ.

തവമധുരവാക്കുകേട്ടീടുകെക്കാളിനിക്ക-
ഹിതബതവെട്ടുവാൻവന്നതത്രെസുഖം
ദശമുഖസമാഗമാദുത്തമംദുസ്തരം
പ്രതിഭയയമാഗമംനൌമിനാരായണാ.

രഹസിപിടിപെട്ടമാമത്രകൊണ്ടന്നുവ-
ച്ചവിരതമഭീഷ്ടമോതുന്നകേളാഞ്ഞതെസൌ
സപദിമമവെട്ടുവാനായണഞ്ഞീടിനാൻ
മനുതിലകരതാമെനൌമിനാരായണ.

തദനുദശകണ്ഠദുർവൃത്തുകണ്ടുത്തമാ
വരഗുണമതീവസംരംഭമാലൊക്യസാ
കരകലിതവാൾപിടിച്ചത്രമണ്ഡോദരീ
ഭൂവിപതിമപാതയൽനൌമിനാരായണ.

ഇരുവതുകവിൾത്തടംപൊട്ടമാറുച്ചകൈ-
രുടനുടനടിച്ചത്രമണ്ഡോദരീ
തലമുടിപിടിച്ചിഴച്ചാത്മകാന്താംരുഷാ
മണിയറയിലാക്കിനാൾനൌമിനാരായണ.

ഒരുവിഷയതൃഷ്ണയുണ്ടാകിലിദ്ദേഹിനാം
വരുമുടനുടൻവിപത്തെന്നുമന്യേതരാം
കനകമൃഗതൃഷ്ണയാവന്നവിപദീദൃശീ
മതിമതിസുഖാഗ്രഹംനൌമിനാരായണാ.

ശരണമിനിനീയൊഴിഞ്ഞാരിനിക്കീശ്വര

രമണകരുണാകരപാഹിലോകേശമാം
കരുണയിനിയില്ലയെന്നെക്കുറിച്ചെങ്കിലൊ
മരണമിനി നല്ലതെന്നൌമിനാരായണം.

ഇതിദശരഥാത്മജംചിന്തയന്തീനിജ
വപുഷിവിജയ്യഷതിയോഗിനീവാമലാ
വിരഹകൃശമാത്മവപൈനൌതദാലോചനെ
കമനിനിമീലസാ നൌമിനാരായണം.

ജയതുരഘുനായകസ്വാമിനീതിദ്രുതം
തരുവിടപിപഞ്ജരാൽകാപിസാവാഗഭൃൽ
കിമിദമിതികൺമിച്ചത്രകണ്ടീടിനാൻ
നതമനിലനന്ദനംനൌമിനാരായണം.

ജനകനൃപനന്ദനെരാമദൂതോസ്മ്യഹം
കളകഹൃദിശോകസന്താപമെപ്പേരുമേ
കനകമണിമോതിരംതന്നാരാമാജ്ഞയാ
ലിവിടെവിടകൊണ്ടുഞാൻനൌമിനാരായണം.

മധുരതരഗാത്രിനിന്നാശ്ശപുത്രനോടെ
മദനതുയിർപാത്തുപാൻവേലയുണ്ടേത്രയും
സതിസകലലോകനാഥപ്രിയാപാദമേ
ത്രിജഗദവിഖിന്നമായ്നൌമിനാരായണ.

സമരഭുവിബാലിയെക്കൊന്നുസുഗ്രീവനെ-
രുളിരാജ്യമാത്തേശസഖ്യാദരം
പരമൊരടയാളവാക്കൊണ്ടുചൊല്ലീട്ടതും
നിശമയഹരിപ്രിയെനൌമിനാരായണം.
ഇതിവചനമൂചിവാനംഗുലീയംകൊടു.
ത്തവൾതരുമുദാരചൂഢാമണിവീണ്ടസൌ
പാദതളിരിൽവീണടൻയാത്രചൊല്ലുംവിധൌ
ജനകസുതചൊല്ലിനാൾനൌമിനാരായണ
കപിവരശിരോമണേനീചിരഞ്ജീവിയെൻ

പതിദയവിരഹപാട്ടുവന്നീടുവാൻചൊല്ലുനീ
ഒരുദിനമിനിസ്സുകണ്ടിട്ടുമൽപ്രാണനെ
പരഗതിരഥാസ്തുമെ നൌമിനാരായണ.

ദശരഥസുതപ്രിയെഖേദിയാഃസ്സുതുമേ
ചിരവിനൊടൊരാഴ്ചവട്ടത്തിലിങ്ങോട്ടുഞാൻ
കളമൊഴിനിൻകാന്തനെകൊണ്ടുവന്നീടുവൻ
ചരണതളിരാണകേൾനൌമിനാരായണ.

രജനിചരവമ്പനത്തൻമ്പടച്ചാത്തെയും
രഘുവരശരാഗ്നിതന്നിൽപൊരിച്ചഞ്ജസാ
ഭവതിയെരഘൂത്തമൻചേർത്തില്ലെങ്കിലീ
പവനസുതനല്ലഞാൻനൌമിനാരായണ.

വിടതൊഴുതീവണ്ണമങ്ങാത്മനാഥപ്രിയാ
പദതളിരിൽവീണുവന്ദിച്ചുവാതാത്മജൻ
സപദികരണീയമെന്ത്രയെന്നുത്തമൻ
മനസി(മമചിന്തയെ)നൌമിനാരായണ.

നരഹരിശരീരിണംനാരദശ്യാമളം
പ്രണതജനകാമപൂരാംഘ്രിപങ്കേരുഹം
നരമമരവന്ദിതംനാരദാദിപ്രിയം
നരകഭയഭഞ്ജനംനൌമിനാരായണ.

ഏകാദശവൃത്തം സമാപ്തം.

രാക്ഷസരെക്കണ്ടുപോയില്ലഞാനെങ്കി-
ലാക്ഷേപിക്കുംനൂനംരാക്ഷസരും,
മർക്കടവീരന്മാരങ്ങുചെല്ലുമ്പോൾ
ധിക്കരിക്കുംനമ്മെനാരായണ.

ജാനകീചോരനെത്തേജോവധംചെയ്തു
ഞാനിപ്പുരിചുട്ടുപോയില്ലെങ്കിൽ
ജാനകിനായകനുള്ളിലുണ്ടാംബാധ

മാനക്ഷയംനമ്മെനാരായണ.

ഇത്ഥംനിനച്ചവനുദ്യാനത്തിൽപ്പുക്ക
മത്തഗജംകണക്കെഹനൂമാൻ
ഉത്തമവൃക്ഷങ്ങൾപെട്ടെന്നുപൊട്ടിച്ചു
പുത്തൻപൂവല്ലിയുംനാരായണ.

ചെത്തിമലരൊക്കെത്തച്ചുപൊഴിച്ചിട്ടും
ഉച്ചാമലരിപറിച്ചെറിഞ്ഞും
പിച്ചകമല്ലീപറിച്ചുതിരുമ്മിയും
ഒച്ചകൊള്ളിച്ചുടൻനാരായണ.

ആനകണക്കെമതിച്ചുതിമിർത്തവൻ
കാനകനാറിപറിച്ചെറിഞ്ഞും
ഊനംവരുത്തിയാൻചെമ്പകംചെമന്തി
ചെമ്പരുത്തിനിരാനാരായണ.

ഒപ്പത്തിൽനട്ടനനച്ചുയർത്തീടിന
കല്പകവൃക്ഷംപറിച്ചെറിഞ്ഞും
ശില്പംപെരുകുന്നപൂവല്ലിവൃന്ദങ്ങ
ളെപ്പേരുംഭഞ്ജിച്ചാൻനാരായണ.

ആനക്കയ്യന്മാരെ രാക്ഷസരെനിങ്ങ
ളാമെങ്കിൽവന്നാലുമെന്നോടിപ്പോൾ
രാമന്റെദൂതൻഞാനേവമുൾക്കൊണ്ടുടൻ
കാമാരിസംഭവൻനാരായണ.

ഉദ്യാനപാലന്മാർചെന്നറിയിച്ചപ്പോ-
ളുദ്യോഗമുൾക്കൊണ്ടുരാക്ഷസരും
ഉദ്യാനപാദവൈരാഗിതേയന്മാരും
സദ്യോമരിച്ചുപോയ്നാരായണ.

വഞ്ചിച്ചുപഞ്ചസേനാഭടന്മാരെയും
മിഞ്ചിച്ചമന്ത്രിസുതന്മാരെയും

(പഞ്ചത്വംപ്രാപിച്ചയാതുധ്വതംഗജാ)
പഞ്ചാസ്യനന്നേരംനാരായണ.

ആയിരംവൃമരത്തെപ്പറിച്ചിട്ടവൻ
ആയിരംകിങ്കരന്മാരെക്കൊന്നാൻ
ആയുധമായണഞ്ഞാനക്ഷനന്നേരം
ആയോധനത്തിന്നുനാരായണ.

വന്മാരിമേഘംപൊഴിയുന്നപോലെയ-
ങ്ങുന്മാലിബാണങ്ങളെയ്യുന്നപ്പോൾ
ചെമ്മെഭയപ്പെട്ടുഭാവിച്ചുകൊണ്ടവൻ
മന്മാചുരുങ്ങിനാൻനാരായണ.

ബാണങ്ങളൊക്കെകടഞ്ഞുകളഞ്ഞവൻ
കാണെന്നുചൊല്ലിക്കുതിച്ചുതേരിൽ
ചേണുററവാഹങ്ങൾസൂതനേയുംകൊന്നു
കേതനംപൊട്ടിച്ചു നാരായണ.

വെട്ടെന്നുകയ്ക്കുള്ളിലിട്ടുമത്തക്ഷനെ
മുഷ്ടികൾകൊണ്ടുകൊടുക്കുന്നേരം
മുഷ്ടിയാംപാഥയംകെട്ടിയെടുത്തെമ-
പട്ടണത്തിന്നുപോയ്നാരായണ.

അക്ഷൻമരിച്ചുപോയെന്നാവിശേഷവും
അക്ഷീണരായുണർത്തിച്ചനേരം
രക്ഷോധിനാഥനുംദുഃഖംപെരുതായി
അക്ഷിജലംവാർത്തുനാരായണ.

പച്ചപ്പുകൾവന്നുതച്ചുകൊന്നുസുതം
മൊച്ചക്കരങ്ങൊന്നുചൊല്ലിനിൽക്കും
നിച്ചിരികൈക്കുഴർപോകണംമുമ്പിന്നെ-
നുച്ചത്തിൽചൊല്ലിനാൻനാരായണ.

തൽക്ഷണംകോപിച്ചശൌൎയ്യക്കനൽക്കട്ട
രക്ഷസാമീശ്വരൻമേഘനാദൻ
ത്രക്ഷ്വാശരവൃഷ്ടികൊണ്ടുമയക്കിനാ-
നക്ഷവിരോധിയെനാരായണ.

ആകെവൃത്താന്തമറിഞ്ഞുമയങ്ങുന്ന
ശാഖാമൃഗാധിപനോടങ്ങണഞ്ഞുടൻ
നാഗാസ്ത്രംകൊണ്ടുപിടിച്ചുകെട്ടീടിനാൻ
മേഘനാദൻമുന്നംനാരായണ.

വമ്പുംപറഞ്ഞുകൊണ്ടമ്പത്തുരാക്ഷസർ
സംഭ്രമപ്പെട്ടവനെയെടുത്തു
ഇമ്പത്തിലാത്തുദശാനനൻതന്നുടെ
മുമ്പിൽകൊണ്ടെവെച്ചുനാരായണ.

എന്തെന്തെടാകപിക്കീടനീചൊല്ലെടാ
എന്തുനിനക്കിതുതോന്നീടുവാൻ,
സന്താനപൂരിതമെൻറമലക്കാവെ-
ന്നന്ധ ധരിച്ചില്ലെനാരായണ.

നാഗാധിനാഥനിയെഠഗത്താലൊപോന്നി-
ങ്ങേകാകിയായുടനിങ്ങുവന്നു
ആകാംക്ഷജീവനിലില്ലാഞ്ഞാലേവക്കം
ചെയ്യാമിതിത്തരംനാരായണ.

ദിക്പാലകന്മാരയച്ചതെന്നാകിലൊ
കല്പാന്തകാലംവരുത്തുവേൻഞാൻ
മുപ്പാരിടത്തിങ്കലൊപ്പനായിന്നിനി-
ക്കെപ്പേരുമെന്നറിനാരായണ.

ഇത്ഥംദശഗ്രീവവാക്കുകൾകേട്ടപ്പോൾ
നിൎഭയനായിഹനുമാനപ്പോൾ
ചിത്തംതെളിഞ്ഞുപറഞ്ഞുദശാസ്യനോ-
ടുത്തരമായിട്ടുനാരായണ.

കേൾക്കദശാനനവാനോരയച്ചട്ട
പേക്കരങ്ങല്ലഞാനെന്നറിഞ്ഞോ
രാക്ഷസർകാട്ടിൽപിടിപെട്ടുകത്തുന്ന
കാലാഗ്നിദൂതൻഞാൻനാരായണ.

എന്നോടെതൃപ്പാനൊരുത്തരില്ലെന്നുണ്ട
നിന്നുള്ളിലേറിയശൌര്യമോഹം
നിന്നെപ്പോലെന്തൂരാവണൻവന്നാലും
എന്നോടെതൃത്തിടനാരായണ.

ജാനകിയെച്ചെന്നുവഞ്ചിക്കഹേതുനാ
ഹാനികുലത്തിന്നുവന്നുകൂട്ടം
നാണക്കേടിന്നുമിതിൽപ്പരമുണ്ടുടൻ
മാനിദശാനനനാരായണ.

വമ്പിച്ചബാലിയെക്കൊന്നുരഘൂത്തമൻ
തമ്പിക്കുനൽകീതുദിവ്യരാജ്യം
കൊമ്പൻപോയവഴിമോഴയ്ക്കെന്നുണ്ടല്ലോ
വമ്പാധരിച്ചീടുനാരായണ.

ലങ്കയാകുന്നൊരുപംകജിനിയ്ക്കൊരു
(പംകഹേമന്ത)ഞാനെന്നറിഞ്ഞോ
ശങ്കാഹീനംതലപത്തുമൂന്നാളകം
ലങ്കേശമൂളിപ്പോംനാരായണ

കൊള്ളട്ടെതാഡനംകള്ളക്കരങ്ങിൻെറ
യെല്ലാട്ടൊടിഞ്ഞുനുറുങ്ങുവോളം
നല്ലനിശാചരർനമ്മെച്ചെകിച്ചിട്ടു
മുള്ളവരെങ്ങുപോയിനാരായണ .

കൊല്ലേണ്ടപാപമമാത്യരത്രെദൂതർ
കൊല്ലാക്കലകൊന്നീടുകയാവൂ
ചൊല്ലിനാനീവണ്ണംകല്യാണരൂപനാം
നല്ലവിഭീഷണൻനാരായണ.

ലങ്കാധിനാഥൻനിയോഗത്താൽരാക്ഷസർ
പങ്കജനാഭദൂതന്റെവാൽമേൽ
ശങ്കാഹീനംതുണിചുററിവാൽവേഷ്ടിച്ച
കമ്പംകൊളുത്തിനാൻനാരായണ.

കീശപ്പെരുമാളുംവാലാഗ്നികൊണ്ടവൻ
ആശരനാഥൻമുഖത്തുഴിഞ്ഞാൻ
മീശക്കൊമ്പൊക്കെകരിച്ചവന്റെത്രയും
നാശപ്പെടുത്തിയാൻനാരായണ.

മാളികമച്ചുകൾമാടങ്ങൾഗോപുര
പാളികൾനാളിനികേതങ്ങളും
കേളിഗൃഹങ്ങളുംതീപിടിച്ചൊക്കവെ
കാളിച്ചുമാരുതിനാരായണ.

തീപിടിപെട്ടേടംതച്ചുപൊലിപ്പാനായ്
രാക്ഷസരോടിയണയുന്നേരം
ആത്തരോഷംഹനുമാനൊടടികൊണ്ടു
മാത്തരായ്മണ്ടിനാർനാരായണ.

തുള്ളീമുലച്ചികൾപിള്ളകളെമുലാ-
തുള്ളിത്തുള്ളിച്ചെന്നെടുക്കുന്നേരം
വെള്ളപ്പുടവമേൽത്തീപിടിപെട്ടോടി
വെള്ളത്തിൽചാടിനാർനാരായണ.

വെട്ടിമഴുകൊണ്ടുവാതിൽപൊളിച്ചിട്ടു
പെട്ടികൾപെട്ടകമൊട്ടെടുത്തും
പട്ടുപുടവകൾകട്ടുകവന്നിട്ടും
ചുട്ടുകരിഞ്ഞിട്ടുംനാരായണ.

സിന്ധുരസേനകൾവെന്തുപുകഞ്ഞിട്ടും
സന്തതംതങ്ങളിൽവീണടിഞ്ഞും
ബന്ധനവാജികൾമന്ദിരംതന്നുള്ളിൽ
വെന്തുപിതന്നുപോയ്നാരായണ.

കുംഭകർണ്ണനുറങ്ങീടുംമണിയറ
വെന്തുതുടങ്ങിയിതയ്യോപാപം
കുംഭകർണ്ണങ്ങളിൽതീയുതിരുന്നേരം
വമ്പനുണരുമോനാരായണ.

നാസികയൂടെപടുതീപിടിപെട്ടു
ദാസികളുള്ളവരെങ്ങുപോയി
കാസാരവെള്ളംമുറിച്ചൊഴുക്കീടുവാൻ
നാസാകുഹരത്തിൽനാരായണ.

മാരിപെയ്യിക്കട്ടെവാസവനെങ്ങുപോയ്
മാരിപെയ്യിക്കുമോപാർത്താലവൻ
വാരിധിനാഥനുംവാരായിവിടയ്ക്കു്
പാരംമഹാദോഷിനാരായണ.

മട്ടോലുംവാണിയിവിടെയിരിക്കയാൽ
ചുട്ടുകരിഞ്ഞുപോയ്ലങ്കാപുരം
പെട്ടന്നുമിക്കുലത്തിന്നുവിനാശങ്ങൾ
തട്ടുമിന്നുംനൂനംനാരായണ.

പൊട്ടാപറയാതെനാഥൻചെവികേൾക്കിൽ
വെട്ടുകൊള്ളുംനിനക്കെന്നറിഞ്ഞോ
വെട്ടുന്നവാൾക്കനെയ്യിട്ടുകോൾകെന്നത
മുട്ടുമ്പോൾചെയ്യാവൂനാരായണ.

ഇത്ഥംനിശാചരർതമ്മിൽപറഞ്ഞിട്ടും
അത്തൽപെട്ടോരൊവഴിക്കുപാഞ്ഞും
കത്തുന്നതീചെന്നുകുത്തിമറിച്ചിട്ടും
വാഴ്ത്താവതോഹരീനാരായണ.

പങ്കജലോചനാസീതവസിക്കുന്ന
സങ്കേതഭൂമിയൊഴിഞ്ഞുള്ളെടം
ലങ്കാപുരിയൊക്കെവെന്തപ്പോളുണ്ടായ
സങ്കടംചൊല്ലാമൊനാരായണ.

വാലാഗ്നികൊണ്ടേവംകാളിച്ചുലങ്കയെ
മേലെകടന്നാൻസമുദ്രത്തിനെ
മേലാളായുള്ളഹനൂമാൻശ്രീരാമനു
ചൂഡാമണിനൽകിനാരായണ.

കണ്ടേൻഞാൻസീതയാംതണ്ടാരിൽമാതിനെ
കൊണ്ടാടുവാൻയോഗ്യമെത്രെപാത്താൽ
ഉണ്ടാക്കിനാനേവംരാവണവൃത്താന്ത-
മുണ്ടായതെപ്പേരുംനാരായണ.

സന്തോഷവാനായിലോകത്രയത്തിനു
സന്താനമായരഘുനായകൻ
ചിന്താരത്നംവാങ്ങിമാരുതപുത്രനെ
ഹന്തസുഖിപ്പിച്ചുനാരായണ.

ദൂതനാശ്ലേഷത്തേക്കാൾനല്ലതില്ലേതു
മെന്നാദരാലൊത്തുരാമചന്ദ്രൻ
ആലിംഗനംചെയ്തുവീരൻഹനൂമാനെ
(ആദരാത്തേന)താൻനാരായണാ.

ആദിതേയാദികൾക്കെത്താതനുഗ്രഹം
വാനരജാതിയിലായതിനാൽ
ആദിനാഥൻതിരുവുള്ളമാരെക്കുറി-
ച്ചെന്നറിയാവിതൊനാരായണാ.

നാരായണാഹരിനാരായണഹരി
നാരായണാഹരിനാരായണാ
ജാനകീചോരാമരുത്തരമാപതെ
ശ്രീരാമമാംപാഹിനാരായണ.

ഷോഡശവൃത്തം സമാപ്തം.

പ്ലവഗകുലപതിവരുത്തും പെരുമ്പട
ജ്ജനത്തൊടൊരുമിച്ചു രഘുനാഥൻ
പടക്കുപുറപ്പെട്ടു സമുദ്രതടഭുവി
വസിച്ചു ഒരുദിനം ഹരിനംബോ.

കടലിലുടനുടനടിയും തിരമാലാ
നടുവെപ്പുളയുന്ന ഭുജഗങ്ങൾ
തടിച്ചമുതലകൾ തിരണ്ടി തിമിംഗല
മടുത്തു കണ്ടു നിന്നു ഹരിനംബോ.

തുടുത്ത പവിഴങ്ങളെടുത്തു മണിമുത്തു
കൊടുത്തുമവരവർ കരങ്ങളിൽ
അടുത്ത തരങ്ങളെ തടുത്തു പിടിപെട്ടു
തിമിർത്തു ഹരിസേനാ ഹരിനംബോ.

ചരമജലധിയിൽ മറഞ്ഞു ദിനകര
നരിയപനിമതിയുദിച്ചുടൻ
കിരണനികരങ്ങൾ തെളിഞ്ഞു ദിശിദിശി
പരന്നു പരിചൊടെ ഹരിനംബോ.

കുസുമപരിമളം തടവിച്ചപവമാന-
നരികിൽ മെല്ലെമെല്ലെ വരികയും
കുസുമശരനണിപവഴിതൊടുത്തുട-
നരികിലണകയും ഹരിനംബോ.

വിരഹദഹനനുമുടലിൽ പിടിപെട്ടു
മുരുകിവശംകെട്ടു രഘുനാഥൻ
തരുണിമണി തന്നെ മനസാ നിരൂപിച്ചി-
ട്ടുറക്കം വരായ്കയും ഹരിനംബോ.

മെഴുത്ത മുഖം പത്മം കുളുത്ത മുലകളും
തണുത്ത തുടയിണ നിനച്ചുടൻ
അകത്തു മദനമാൽ മുഴുത്തു രഘുവരൻ
നിലത്തു കിടക്കയും ഹരിനംബോ.

വിപദംകടന്നുവണ്ടഖിലജനങ്ങളെ-
ന്നതിനെപ്പറഞ്ഞിട്ടുശമിപ്പിച്ചു
മനുജവരൻതൻെറമദനത്തുയിരിനെ
പ്ലവഗകുലപതീഹരിനംബോ.

സമുദ്രമറുകരെഉറച്ചുപെരുമ്പട.
ജ്ജനമെന്നറിഞ്ഞൊരുദശമുഖൻ
പ്രഹസ്തനിശിചരവരരെവരുത്തിട്ടു
തുടങ്ങിനിരൂപണംഹരിനംബോ.

പ്രഥിതഭുജബലവിജിതജഗദവ
നമിതദശമുഖശ്രുണുഗിരം
മനുഷ്യപ്പുഴവിൻെറവരവിലായിതവ
കിമപിനിരൂപണംഹരിനംബോ.

വരികിലിവനെയുംപ്ലവഗനൃപസേനയും
യമൻെറപുരത്തിനയപ്പിപ്പാൻ
ഒരുവൻമതിയിതിലഖിലനിശിചര
വരരിലലമിദംഹരിനംബോ.

പ്രിയത്തെയൊഴിഞ്ഞൊന്നുംപറഞ്ഞില്ലൊരുത്തരും
അനൎത്ഥപ്പെട്ടമെന്നാഭയംകൊണ്ടു
ഹിതത്തെപ്പറഞ്ഞുരാവണനോടടുത്തപ്പോൾ
മറുത്തുവിഭീഷണൻഹരിനംബോ.

മുഴുത്തമദനാഗ്നിപിടിച്ചുമനക്കാമ്പിൽ
കുലത്തെമുടിക്കൊല്ലാദശമുഖ
കൊടുത്തുകളകത്രെനമുക്കുസമുചിതം
മടുത്തേൻമൊഴിയാളെഹരിനംബോ.

പരസ്ത്രീരുചിപാരംനിനക്കെന്നിരിക്കിലും
കുലസ്ത്രീജനകജെത്തൊടൊല്ലാനീ
പവനാശനനിതിഭുജഗരിപുശപാസം
ഭുജഗംഭുജിക്കുമോഹരിനംബോ.

ചെവികൾക്കഹിതമാംവചനംപറകിലൊ
ചെകിടെപ്പൊളിപ്പനെന്നടുത്തപ്പോൾ
തൊഴുതുപുറപ്പെട്ടുവിരിയെവിഭീഷണൻ
പുരിയിൽനിന്നുമെല്ലെഹരിനംബോ.

രജനിചരർനാലർതുണയായ്പുറപ്പെട്ടു
തിരിച്ചുവടക്കോട്ടുവിയത്തൂടെ
രജനിചരവനദഹനൻപദതളിർ
വണങ്ങിവിഭിഷണൻഹരിനംബോ.

പെരിയരഘുവരൻലവണജലകൊണ്ട-
ങ്ങവനെയഭിഷേകംകഴിച്ചുടൻ
രജനിചരൻനാഥനിനിനീതന്നെയെന്ന്
തിരുവാമൊഴിഞ്ഞിതെഹരിനംബോ.

പെരിയദശമുഖചരിതമവൻപറഞ്ഞ-
ഖിലംചെവികൊണ്ടുകപികുലം
വിരവിൽപ്രതിജ്ഞചെയ്തുദിച്ചുമദത്തോടും
നടിച്ചുവദിച്ചോരോന്നരിനംബോ.

തനിച്ചുകണ്ടെത്തുമ്പോളടിച്ചുമകിടവും
പറിച്ചുകൊണ്ടുപോന്നില്ലിനിയെങ്കിൽ
ഉറച്ചുസുഗ്രീവനെന്നിനിക്കില്ലിനിപ്പേരും
മറിച്ചുവിളിച്ചാലുംഹരിനംബോ.

പ്രതിജ്ഞമതി, കടൽകടപ്പാനുപായമെ-
ന്നതിനെപ്പറകനിവിഭീഷണാ
പതുപ്പിൽവിളിച്ചനുസരിക്കവേണ്ടുവെന്നും
പറഞ്ഞാനവനപ്പോൾഹരിനംബോ.

ഇരവുപകൽമൂന്നുകഴിഞ്ഞുനമുക്കത്ര-
ചരലിൽകിടന്നിട്ടുജലനിധെ
പരവധാനിവിരിച്ചരിയപദവിയി
ലിരിപ്പുനമുക്കങ്ങരിനംബോ.

സഗരൻകുഴിച്ചതിൽനിറച്ചുഭഗീരഥൻ
അമർത്ത്യതടിനീടെജ്ജലംകൊണ്ടു
കുലത്തിൽപിറന്നുഞാനറികസമുദ്രമെ
തരികവഴിനമുക്കരിനംബോ.

പെരിയസമുദ്രമെതരികവ്ഴിനമു-
ക്കരിയനിശിചരപുരിയോളം
തരുണിമണിക്കള്ളർതലകൾപത്തുമൊപ്പം
വിരവിൽമുറിപ്പാനായ്ഹരിനംബോ.

പറഞ്ഞതവനൊന്നുമറിഞ്ഞില്ലതുകൊണ്ട്
നിറഞ്ഞുമനക്കാമ്പിൽകൊടുംകോപാൽ
അരിയതിരുമിഴിചുവന്നുവധരവും
വിറച്ചുരഘുവരൻഹരിനംബോ.

പുരത്തെദ്ദഹിപ്പിച്ചപുരദ്വിട്ടിനെപ്പോലെ
കരത്തിൽകുലവില്ലുംപിടിച്ചുടൻ
ശരത്തെത്തൊടുത്തിനിസമുദ്രംവരട്ടുവേ-
ന്നുറച്ചുരഘൂത്തമൻഹരിനംബോ.

പരമരഘുവരസുരനായക
രിപുദഹനദശരഥസുതഹരെ
മരണഭയമപഹരസുകൃതിജന
ഹൃദയനിലയനഹരിനംബോ.

ത്രയോദശപാദം സമാപ്തം.

പ്രാചീനഗ്രന്ഥമാല.

ഒരുകേശാദിപാദം.

(പഴയകൃതി.)

മംഗല്യാനാംപ്രസൂതിംമഹിമപെരിയനാ-
നാമുനീനാംമനീഷാ-
രംഗേബോധപ്രദീപേനടനകലവിതേ-
ടുന്നതത്വസ്വരൂപം
ശൃംഗാരബ്രഹ്മസമ്മേളനസുലളിതവാ-
മാംഗഭാഗംതൊഴുന്നേൻ
തുംഗാഭോഗംപദാന്തപ്രണതജലധിജാ.
കാമുകംവ്യോമകേശം.

പുരിചടകെട്ടിവലത്തേഭാഗം
പുരികുഴൽതിരുകീട്ടുപരംഭാഗം
മതികലചൂടിവലത്തേ ഭാഗം
മലർനിരചൂടീട്ടുപരംഭാഗം
കനൽമിഴികത്തിവലത്തേ ഭാഗം
തൊടുകുറിമിന്നീട്ടുപരംഭാഗം
സൂര്യക്കണ്ണുവലത്തേ ഭാഗം
നിർമ്മക്കണ്ണൊത്തപരംഭാഗം
ഭസ്മംകവിളിൽവലത്തേഭാഗം
പത്തിക്കീറിട്ടുപരംഭാഗം

കാതിൽപാമ്പുവലത്തേഭാഗം
കതിരൊളികുണ്ഡലമപരംഭാഗം
ക്ഷേപളമെരിഞ്ഞുവലത്തേഭാഗം
കുങ്കുമരേഖകളപരംഭാഗം
തിരുമാറഴകുവലത്തേ ഭാഗം
തിരളുംപോർമുലമറേഭാഗം
വിധിതലമാലവലത്തേഭാഗം
പുതുമണിമാലകളപരംഭാഗം
ശൂലകപാലിവലത്തേഭാഗം
പാശാങ്കുശകരമപരംഭാഗം
തിരുവരചാരുവലത്തേഭാഗം
ഘനജഘനാഞ്ചിതമപരംഭാഗം
പുലിയുരിചാത്തിവലത്തേഭാഗം
പൂന്തുകിൽചാത്തിട്ടപരംഭാഗം
പന്നഗകാഞ്ചിവലത്തേഭാഗം
പൊന്നുടഞാണിട്ടപരംഭാഗം
പട്ടബലമൂരുവലത്തേഭാഗം
തുടവിയതുത്തുടമറേഭാഗം
ഭുജഗചിലമ്പുവലത്തേഭാഗം
കനകചിലമ്പിട്ടപരംഭാഗം
ഭസിതസിതാംഘ്രിവലത്തേഭാഗം
ലാക്ഷാരുണപദമപരംഭാഗം
ഭസിതംതേച്ചുവലത്തേഭാഗം
കളഭംതേച്ചിട്ടപരംഭാഗം
പന്നഗപൂൺപുവലത്തേഭാഗം
പൊന്മയപൂൺപുകളപരംഭാഗം
അത്ഭുതരൂപിവലത്തേഭാഗം
ശൃംഗാരാത്മകമപരംഭാഗം

ചാരുകടക്കൺനോക്കൊരുഭാഗം
നാണംപൂണ്ടിഹമററേഭാഗം
ശിവ,ശിവ,ശിവനേ!വനിതാർദ്ധംതവ
തിരുമെയ്മുഴവൻപ്രതിദിനമസ്തൽ-
ചിത്തേനന്നായ്തോന്നുകതോന്നുക
വരദ!നമസ്തേവരദ!നമസ്തേ.

ശാസ്ത്രാങ്കം.

XIII ചെപ്പടിവിദ്യയുടെ

ഗണപതി.

അങ്കിതമാംകൊമ്പുരണ്ടും
അഴകിനതിരുമുഖവും
എങ്കയ്യിലുള്ളകളികളെല്ലാമെട-
ത്തൊറക്കംകുടവയറുമായ്
ഭംഗിയുള്ളഭയങ്കരനെ(ഭവതി)-
യുള്ളവിനായകനെ
ശങ്കരനെതിരുമകനെ
കാത്തുരക്ഷിക്ക.
ആനത്തോലുടുത്തനാഥൻ
ആറുംനീരാടുന്നനാഥൻ
കനകമുത്തണിന്തനാഥൻ
കാടക്കുവേട്ടനാഥൻ

ഹാഹാഗണപതി ശക്തിഗണപതി ദുർഗ്ഗാശാസ്താചാമുണ്ഡിയെന്നുവാഴ്ത്തി ചിത്തകേതാളങ്കളുമായി ചിത്തിരമുരക മാത്തിരക്കോലുമുരക അന്തമുറളന്തമുറ ചെപ്പുമുറൈത്താൻ റൈതമായിരിക്കറൈ ചെപ്പടിവിദ്യൈ. മേലെമേല്ലോയും കിഴക്കേയും തെക്കേയും വടക്കേയും ഈരേഴ്പതിനാലു ഭുവനങ്കളിലെ കങ്കെട്ടിയെകരിങ്കുട്ടിയെ ഓത്തുകറൈ വെണ്ണയൊടു കണ്ടുടനെയുള്ള ഭൂതങ്കളെല്ലാമൊ ചെണ്ട് മന്തിരമുരത്താടുംവേളയിലെ ഉച്ചാടനങ്കൽചൈകവും എന്നതവങ്കലെ രണ്ടുശകല പാശരങ്കൾതരവും പാൽക്കൊമ്പൊടുപല്ലുകം താങ്കിവരവും ശ്രീഭൂതകടാക്ഷത്തിനാലെ ആടടഭായ്. അങ്കം കലിങ്കം തിലങ്കം കുങ്കുലുദേശം വാമയമങ്കുള്ള ഈശാക്കളൈ, ഒൻആചാരവനത്തിലെവന്ത ആയിരപത്രികൾ പന്തിരണ്ടുലക്ഷം വത്തിരികണ്ട ശേഖരിയെ പതിയെ ചൊല്ലിക്കൊണ്ടാടടഭായ്. കടഹാനസ്സപ്പടി കാഹനംമോഹനം കങ്കെട്ടിന്ദ്രജാലം മഹേന്ദ്രജാലം കയ്യുകയ്യടക്കം മെയ്യുമെയ്യടക്കം വാളേറ് നോക്കവിദ്യൈ മുതലായ ശപ്പടിവിദ്യൈ. കടലിലെ ഇറങ്കലാം കടപ്പാരം മിഴങ്കലാം ജലത്തിലെ ഇറങ്കലാം ജലസ്തംഭങ്ങൾചെയ്യലാം. വടജീതുജില്ലമുതൽ പേർകൊണ്ട വാളയെപ്പട്ടിലെ ഭഗവൻ കടത്തിലെ ചേരാനെല്ലൂര കുഞ്ചുകത്താവിൻപേരുചൊല്ലിക്കൊണ്ടാടടഭായ്. ആഹാലറൈഭായ്. ശെത്തമൊടുശെകണ്ടിയ ഭക്തത്താളങ്കൾമുതലാന ശപ്പടിവിദ്യൈ മേദിനിയിൽ എവർ അറിവുകാർ മത്തകേശമൊടുതമ്പമാനനെ വരുത്തവർ മണവാളനെ നാരായണൻമനത്തിലുറയമെലു മങ്കമണവാളനെ പരമവെങ്കിട്ടരായനെ ചൊല്ലിക്കൊണ്ടാടടഭായ്. ആടലാം പാടലാംചന്തിരനെപന്താടലാംചെണ്ടുചൊല്ലിഅഗ്നികെട്ടി ആകാശം കെട്ടി ഭൂമികെട്ടി പാതാളംകെട്ടി മാററാതെകെട്ടി ഒരു കണ്ണാലെ മറൈകണ്ണുകെട്ടി തട്ടിപ്പുറപ്പെട്ടു വാകാപ്പിരി കരിങ്കുട്ടി കുട്ടിചാത്തന്മാരെ സഹായമായിരുന്ന് കളിയാടുവാൻ തൊഴുന്നേൻ.

സമാപ്തം.

XIV വിഡ്ഢിയുടെ

മഞ്ഞപ്പാട്ടചോദ്യോത്തരം.

മഞ്ഞക്കാട്ടിൽപൊവ്വാലൊപിന്നെ
മഞ്ഞക്കാട്ടിൽപൊവ്വാലൊ
മഞ്ഞക്കാട്ടിൽപോയാലത്തെ
കാരിയമെന്തൊന്നുകേൾക്കട്ടെ

മഞ്ഞക്കാട്ടിൽപോയാൽപിന്നെ
മഞ്ഞക്കിളിയെപിടിക്കാലൊ
മഞ്ഞക്കിളിയെപിടിച്ചാൽപിന്നെ
കാരിയമെന്തൊന്നുകേൾക്കട്ടെ

മഞ്ഞക്കിളിയെപിടിച്ചാൽപിന്നെ
ചപ്പുംചവറുംപറിക്കാലൊ
ചപ്പുംചവറുംപറിച്ചാൽപിന്നെ
ഉപ്പുംമുളകുംതിരുമ്മാലൊ

ഉപ്പുംമുളകുംതിരുമ്മ്യാൽപിന്നെ
ചട്ടീലിട്ടുപൊരിക്കാലൊ.
ചട്ടീലിട്ടുപൊരിച്ചാൽപിന്നെ
പച്ചെലവാട്ടിപൊതിയാലൊ
പച്ചെലവാട്ടിപൊതിഞ്ഞാൽപിന്നെ
തണ്ടാൻപടിക്കൽചെല്ലാലൊ
തണ്ടാൻപടിക്കൽചെന്നാൽപിന്നെ
കള്ളാലിത്തിരിമോന്താലോ
കള്ളാലിത്തിരിമോന്ത്യാൽപിന്നെ
അമ്മേംപെങ്ങളേംതല്ലാലോ
അമ്മേംപെങ്ങളേംതല്ല്യാൽപിന്നെ

കോലോത്തുംവാതുക്കൽചെല്ലാലൊ
കോലോത്തുംവാതുക്കൽചെന്നാൽപിന്നെ
കാലുംകെണച്ചുങ്ങുനിക്കാലൊ
കാലുംകെണച്ചുങ്ങുനിന്നാൽപിന്നെ
കാര്യംകൊണ്ടിത്തിരിപറയാലൊ
കാര്യംകൊണ്ടിത്തിരിപറഞ്ഞാൽപിന്നെ
കഴുമ്മൽകിടന്നങ്ങാടാലൊ.
കഴുമ്മൽകിടന്നങ്ങാട്യാൽപിന്നെ
നമ്പൂര്യായിജനിക്കാലൊ
നമ്പൂര്യായിജനിച്ചാൽപിന്നെ
കിണ്ടീംതുക്കിനടക്കാലൊ
കിണ്ടീംതുക്കിനടന്നാൽപിന്നെ
ഈശനമ്പൂശകഴിക്കാലോ
ഈശനമ്പൂശകഴിച്ചാൽപിന്നെ
വാര്യത്തുംഷാരത്തുംപോവ്വാലൊ
വാര്യത്തുംഷാരത്തുംപോയാൽപിന്നെ
വാരസ്യാരേംഷാരസ്യാരേംവിളിക്കാലൊ
വാരസ്യാരേംഷാരസ്യാരേംവിളിച്ചാൽപിന്നെ
കട്ടമ്മൽകേറിയിരിക്കാലൊ
കട്ടമ്മൽകേറിയിരുന്നാൽപിന്നെ
മുറുക്കിത്തുപ്പിമുറുക്കാലൊ *

സമാപ്തം.

---

* 'വെററിലതിന്നുരസിക്കാലൊ' എന്നൊരു പാഠവും ഉണ്ട്. പിന്നെയും ചില പാഠഭേദങ്ങൾ ഇതിൽ കാണുന്നത് സംഘഭേദംകൊണ്ടു മാത്രമാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല. കൈമാററദോഷംകൊണ്ടും വന്നിരിക്കാം.

ഭഗവദ്ദൂത്.

ഓട്ടംതുള്ളൽ.

(തുടൎച്ച.)

'ലോകനാഥഗിരമിങ്ങിനെകേട്ടു
പാകശാസനതനൂജനുദാരൻ
പങ്കജാക്ഷപദപങ്കജഭക്തന-
ശങ്കമേവമരുൾചെയ്തുമഹാത്മാ.
'അരുണദിവാകരകിരണംകൊണ്ടതി-
തരുണമതാകിയൊരരുണാംഭോരുഹ-
ശരണമതാകിയ ചരണയുഗംതവ
വരണംചെയ്യേൻകരുണാസിന്ധോ!

ഹന്തനിരായുധനെങ്കിലുമിന്നതി-
നന്തരമില്ലൊരു ചിന്തയുമില്ല.
നിന്തിരുവടിയുടെകരുണാലേശം
സന്തതമടിയനിലുളവാകേണം
കേശവ!നിൻകൃപയുണ്ടെന്നാലരി-
പാശകവംശമശേഷമറുപ്പാൻ
ഈശൻമുടിയിലടിച്ചുലഭിച്ചൊരു
പാശുപതാസ്ത്രംപോരുമിദാനീം'
വരമതിയാകിയവിജയൻതന്നുടെ
വരണമതിങ്ങിനെകേട്ടുദശായാം

സന്തോഷത്തോടുമൂഢൻകുരുപതി
ചിന്തിച്ചാനവനിങ്ങിനെയെല്ലാം
'ഇങ്ങിനെവരുമെന്നുള്ളതുശിവ!ശിവ!
മംഗലമീഞാൻനിരൂപിച്ചില്ലേ.

വമ്പടപോരുംധാരാളംമമ
കമ്പമതിന്നുതരിമ്പില്ലേതും
മായാമനുജൻകൃഷ്ണനതെങ്കിലു-
മായുധമൊന്നുമെടുക്കയുമില്ല

ആയുധമില്ലാത്തവനെക്കൊണ്ടി-
ങ്ങായോധനമതിലെന്തൊരുസാദ്ധ്യം?'
എന്നീവണ്ണമുറച്ചുസുയോധന-
നന്നതകൌതുകമുള്ളിലടക്കി
ഖിന്നതപുറമേഭാവിച്ചൻപൊടു
നന്ദകുമാരകനോടരുൾചെയ്തു
"ഹന്ത!ഭവാനേമുമ്പിൽക്കുട്ടി-
ക്കുന്തീസൂനുവരിച്ചാനല്ലോ.
എന്തിഹഞാനിനിചിന്തിക്കുന്നു,
സന്തോഷംവിട്ടമാറുമതില്ലിവി
തന്നാലുംപട"യെന്നുപറഞ്ഞവ-
നൊന്നൊഴിയാതെപടജ്ജനമെല്ലാം
നന്ദതനൂജൻതിരുവടിനൽകി
പന്നഗകേതനനായതുവാങ്ങി.
കൃതവർമ്മാവുകൊടുത്തൊരുപടയും
മടികൂടാതെകരസ്ഥമതാക്കി
കൃതകൃത്യനതെന്നോർത്താമൂഢൻ
കുതുകമിയന്നുനടന്നാനുടനെ
കുരുപതിപോയൊരുനേരംയദുപതി
സുരപതിസുതനാമർജ്ജുനനോടഥ

മന്ദസ്മിതവുംതൂകിമുകുന്ദൻ
മന്ദമിതൊന്നരുൾചെയ്തുടങ്ങി.
"കുണ്ഠേതരമതിയായഭവാനിഹ
ചെണ്ടപിണഞ്ഞതുകഷ്ടമതായി
കുണ്ഠിതമെന്തിനിഭാവിക്കുന്നു
പണ്ടേതന്നെപറഞ്ഞീലേഞാൻ?
അംഭസ്സൊക്കെയൊഴിഞ്ഞഥവറവും-
മുമ്പേതന്നേചിറകെട്ടേണം
വിരുതനതെന്നുനടിച്ചുനടന്നാ-
ലൊരുഫലമില്ലതുബാധിച്ചാലും.
കുരുപതിവിരുതൻവിരവൊടുനല്ലൊരു
കരിതുരഗാദികൾകൊണ്ടതിരിച്ചു
കുരുപതിതന്നുടെഭാഗ്യംമറ്റൊരു
നരപതിമാർക്കുഭവിക്കയുമില്ല.
കളഭവരന്റെഗഭീരവിലാസം
കരഭകുലത്തിനുമുണ്ടായ്‌വരുമോ?
കളഹംസങ്ങടെവാണീമധുരത
കരടകുലത്തിനുവരുമോപാർത്താൽ.
കാച്ചിയെടുത്തൊരുകാഞ്ചനകളുരുചി
* കാക്കപ്പൊന്നിനുകാണ്മാനുണ്ടോ?
മിത്രൻതന്നുടെതേജസ്സിപ്പോൾ
മിന്നാമിനുങ്ങിനുമുണ്ടായ്‌വരുമോ?
എന്നതുപോലെസുയോധനഭാഗ്യമ-
തിന്നുഭവാനുഭവിക്കയുമില്ല
ഹന്തനിരായുധനാകുമൊരെന്നോ
എന്തുനിരൂപിച്ചാശ്രുവരിച്ചു?
കുന്തീതനയ! ഭവാനുടെവരണം

* കാക്കപ്പൊന്ന് = അഭ്രകം.

ചിന്തിച്ചാലതിചിത്രംചിത്രം!
പറയുന്നെന്തിനുവെറുതേനിന്നുടെ
കുറവല്ലായതുകർമ്മവിശേഷം
അറിവുള്ളോൎക്കുംനാശമടുത്താൽ
മറിയുംബുദ്ധിപ്രസിദ്ധമതല്ലോ"

(മട്ടുമാറി)

ഇതിമധുരിപുഗിരംശ്രവിച്ചനേരം
മതിമാനാംവിജയനുംപറഞ്ഞുമെല്ലെ
"മതിമതിമതിമതിമതിവദനാ!അ-
രുതരുതരുതരുതു ചതിവചനം
മുരഹര!ഭവൽകൃപചെറുതുണ്ടെന്നാൽ
തെരുതെരെത്തുരുതുരെശരനികരം
കുരുകുരെകരാകാരംചൊരിഞ്ഞുമെല്ലെ
പരരുടെയഹമ്മതികളറുനിന്നു
പരിചിനൊടഹമിതിധരിക്കവിഭോ!
അടിയനിന്നതിനൊരുസൂതനില്ല
അതുകൊണ്ടുവിഷാദമങ്ങധികമുണ്ട്
അതിനൊരുകരുണയിന്നരുളേണമെ!"
ഹരിഹരിഹരഹരവിനതാനുജൻ
സിതരഥമനമറിഞ്ഞരുളിച്ചെയ്തു
"അലമലമലസതമനസിസഖെ!
സുരസുത!ഭവാനുടെസൂതനഹം
തെളിവൊടുകുതിരകൾതെളിച്ചീടുന്നേൻ
ഗമിക്കനാമിനി"യെന്നങ്ങരുളിച്ചെയ്തു
വിജയൻറകരമതുപിടിച്ചുമെല്ലെ
ധരാധരാധരാധരാവീരരവൻ
സരസമാംരഥമതിലേറിക്കൊണ്ടു
വിരവൊടുവിരാടൻറപുരത്തിൽപുക്കാൻ

(മട്ടുമാറി)

ധർമ്മപരായണമാനസനാകിയ
ധർമ്മതനൂജനുമനുജന്മാരും
പെണ്മണിയാകിയപാർഷതിയുമവ-
ന്നാമോദത്തൊടുഹരിയെവണങ്ങി

കരുണാകരനാഥപരമാനന്ദം
ധരണീസുരനരവരരൊടുകൂടി
കരണീയങ്ങൾവിചാരിച്ചോരൊ
കഥകൾപറഞ്ഞുവസിക്കുന്നേരം

പ്രകടവിരുതനതാകിയകുരുകുല-
നൃപതിനിയോഗത്താലഥസഞ്ജയ-
നപഗതകപടനതാകിയധർമ്മജ-
നൃപതിയെവന്നുവണങ്ങിച്ചൊന്നാൻ.
"കുരുപതിവൃദ്ധൻതന്നെഭവാനുടെ
ഗുരുവരനരുളിച്ചെയ്തപ്രകാരം
നരവരവീര!ഭവാനൊടശേഷവു-
മുരചെയ്യുന്നേൻസഞ്ജയനധുനാ
"നിർമ്മലമാനസമകുടമണേ!മമ
ധർമ്മതനൂജ!ധരിച്ചാലുംനീ
നമ്മുടെമകനാംദുര്യോധനനുടെ
നിർമ്മര്യാദംകൊണ്ടുനമുക്കൊരു
ശർമ്മവുമില്ലമനസ്സിലിദാനീ-
മെന്മകനെ,ഞാനെന്തിഹചെയ്വൂ?
നിർമ്മര്യാദമമഞ്ചിനടത്താൻ
നമ്മാലിപ്പോളെളുതല്ലേതും
നമ്മുടെകല്പനകേൾക്കണമെന്നാ-
ദുര്യോധനനൊരുഭാവവുമില്ല
എന്നോടറിവുപറഞ്ഞുതരാനിവ-

നെന്നൊരുഭാവവുമുള്ളിലത്രുണ്ട്
എന്നെപ്പോലെവലുതായിട്ടൊരു-
മന്നവനില്ലെന്നുണ്ടൊരുഭാവം;
താന്തോന്നിത്വംകാട്ടിനടക്കമ-
തെന്തെന്നാരിഹ ചോദിക്കുന്നു?
താന്താൻചെയ്യുംഗുണദോഷങ്ങളെ
താന്താൻതന്നെനിനയ്ക്കുമൊടുക്കം.
അധികാരികളുണ്ടവനുയഥാർത്ഥം
അധികാരികളവർസംശയമില്ല.
കള്ളന്മാരവർവള്ളനിറച്ചിഹ
കള്ളുകുടിച്ചുംഭള്ളുനടിച്ചും
തുള്ളിനടന്നുംവല്ലാതങ്ങവ-
രുള്ളിലഹമ്മതിതള്ളിവശായി.
കാര്യാദികളുനടത്തണമെന്നാ-
കാര്യസ്ഥന്മാർക്കില്ലൊരുഭാവം
മാസംമാസംതങ്ങടെതങ്ങടെ
മാസപ്പടിയതുകിട്ടണമെന്നൊരു
മാനസമല്ലാതരശരിലൊരുബഹു-
മാനവുമില്ലൊരുപേടിയുമില്ല
ഊറാക്കാരവരയ്യോമുമ്പിൽ
കൊററിനുപോലുംവകയില്ലാഞ്ഞിഹ
പട്ടിണിയായവരെന്നുടെരാജ്യം
പാററിവശായീപട്ടികൾപോലെ
മുററുംനമ്മുടെശുദ്ധതമൂലം
തീററിപ്പോററിവളത്തിക്രമത്തിൽ
തെററെന്നോരോരധികാരങ്ങളി-
വറെറക്കങ്ങുകൊടുത്തവരിപ്പോൾ
നമ്മെക്കൊണ്ടുദ്വേഷിപ്പീടുന്നു
നമ്മുടെനേരേവെടിവെയ്ക്കുന്നു

ദുൎമ്മതികൾക്കുപകാരംചെയ്താൽ
ധൎമ്മതനൂജ! ഭവിക്കുമനൎത്ഥം
പാമ്പിനുപാലുകൊടുത്താലവനൊരു
വമ്പുപെരുക്കേയൊരുഫലമുള്ളു
കാൎയ്യമെടുക്കാൻകാലുപിടിക്കും
കാൎയ്യമടുത്താൽതലയുമെടുക്കും
കുടിലന്മാരുടെതൊഴിലുകളിങ്ങിനെ
ഘടിയന്ത്രത്തിൻവട്ടംപോലെ
ഇങ്ങിനെയുള്ളധികാരികൾതിന്നാൽ
എങ്ങിനെപ്രജകൾപൊറുത്തിടുന്നു?
നേരംപോക്കല്ലെന്നുടെനാട്ടിൽ
നേരെന്നുള്ളതുകേൾപ്പാനില്ല.
കോഴകൊടുക്കാതിന്നൊരുകാൎയ്യം
പാഴാതിങ്ങുലഭിക്കയുമില്ല.
കോഴകൊടുത്താൽകൂസലുകൂടാ-
തൂഴിതലവുംവാണുവസിക്കാം
കള്ളർവന്നുപുരകൊള്ളിയെരിച്ചുട-
നുള്ളറിഞ്ഞവിടെയുള്ളവരെക്കൂടി-
തള്ളിത്തൃമുതലുള്ളതെടുത്തതി-
തള്ളലോടുമവർതുള്ളിനടന്നാൽ
എത്തുമൊന്നുമവരോടൊരുചോദ്യം
നീതിയോടുമധികാരികൾചെയ്യാ
വീതമുള്ളമുതൽപാതികൊടുക്കും
ചേതമെന്തെന്നുപാതികൊടുത്താൽ
ജാതമാംകളവുസംഗതിമറവ-
നാധിപ്പുണ്ടുണതബോധിപ്പിച്ചാൽ
വേണ്ടതില്ലിതിനുസാക്ഷികളുണ്ടൊ
കണ്ടതാരുകേട്ടതാരെന്നിവക
നീതിവിട്ടചിലചോദ്യംചെയ്യുവി-

നീതനാമവനെവിസ്താരത്തില-
ബദ്ധനാക്കിശിവ!ബന്ധിച്ചുടനെ
വദ്ധ്യനെന്നുവിരവോടുവിധിക്കും
നേരുകേടുപലതുണ്ടിവയെല്ലാം
നേരമില്ലപറവാൻപണിപാരം
നേരുകേടിലണയുന്നൊരുപാപമ-
താരുനേടുമവനീപതിതന്നെ
ആരുവാനിതവനോടുരചെയ്വാ-
നാരുമില്ലഹരി!പാരിതിലിപ്പോൾ
നൂറുപേരരികെയുണ്ടുനൃപന്റെ
ചോറുതിന്നുമരുവുന്നുനിതാന്തം
ചോറിതെന്നുനിരുപിച്ചുനൃപങ്കൽ
കൂറുള്ളവനൊരുത്തനുമില്ല
കുററമെന്തവരിലെന്നരശന്മാർ
ക്കുററമിരുന്നാലിന്നിതുവരുമൊ?
കാൎയ്യമൊന്നുപറയുന്നവരോടതി
ശൌൎയ്യഭാവമഴകോടുനടിക്കും
കാൎയ്യമോപരമകാൎയ്യമൊയെന്നോരു
ധൎമ്മബുദ്ധിദുൎയ്യോധനനില്ല
അപ്രിയങ്ങൾപറയുന്നവരുംനിജ-
സൽപ്രിയങ്ങളറിയുന്നജനങ്ങളു-
മിപ്പുഴില്ലസതതംപ്രിയവാദിക-
ളുല്ലുമല്ലുളവിവേണ്ടതുമുണ്ട്
യൌവനംദ്രവിണപൂൎത്തിതഥാപ്രഭു-
ഭാവമേവമവിവേകവുമെന്നിവ
നാലിലൊന്നുമതിനാടുനശിപ്പാൻ
നാലുമുണ്ടിവനിലെന്തിനിവേണ്ടു?" *

---

* യൌവനംധനസംപത്തിഃപ്രഭുത്വമവിവേകിതാ
ഏകൈകമപ്യനൎത്ഥായകിമുയത്രചതുഷ്ടയം?

"സുഭാഷിതസംഗ്രഹ"ത്തിലുള്ള ഈ പദ്യത്തിന്റെ പരാവൎത്തനം വളരെ മധുരമായിരിക്കുന്നു.

സുന്ദരകാണ്ഡം.

പതിനാലുവൃത്തം.

(തുടൎച്ച)

കൊണ്ടാലക്ഷ്മണവില്ലുംശരമുൾ-
ക്കൊണ്ടില്ലെത്തുംവരുണനിദാനീം
കണ്ടാലുംമമവീൎയ്യം, ജലനിധി
മണ്ടിവരുന്നതുനാരായണജയ.

പണ്ടാക്കംപഴിതന്നിട്ടില്ലെ-
ന്നുണ്ടഭിമാനംവരുണനുമുള്ളിൽ
കണ്ടേമാമകഭുജബലമറിവിത്തു
കണ്ടാത്മാവുകൾനാരായണജയ.

മൂന്നുദിനങ്ങൾകഴിഞ്ഞാറെയുമപി
തോന്നീലവനിഹവഴിതരുവാൻമേ
മാഞ്ഞീടേണംജലനിധിശബ്ദം
പ്രാകൃതനാമിദമപിനാരായണജയ.

ഇത്ഥമുയൎത്തുപറഞ്ഞുരഘൂത്തമ-
നസ്ത്രമെടുത്തുതൊടുത്തഭിമന്ത്രി-
ച്ചുൽഗതജലനിധിതന്നിലയച്ചു
തിഗ്മശരംഹരിനാരായണജയ.

വമ്പുതുടൎന്നൊരുവരുണനുമപ്പോ-
ളമ്പുതനിക്കെത്രകൊണ്ടതുനേരം
വന്തിരകരതളിർകൊണ്ടുപിടിച്ചു
രഘുപതിചരണംനാരായണജയ.

ഝളഝളഘോഷം ജലനിധി തിളയും
പുളയും ഭുജഗാവലികളുരുണ്ടും
ജലമാനുഷഗജതിമികൾ തിമിംഗില-
മലറിയുമധുനാ നാരായണജയ.

ചൂടുപിടിച്ചൊരു വരുണനുപിന്നയു-
ന്നാടലൊരോന്നേ പറവാൻ പണിപണി
പേടിപിടിപ്പുവനോടു വലഞ്ഞി-
ട്ടടിമലർ തൊഴുതു നാരായണജയ.
"അഭയമഭയമയ്യയ്യോ ഭഗവൻ!
പരിപാലയ മാം പരമപുരാനെ!
പെരുവഴിയിതി ലങ്കാപുരിയോളം
ചിറയിടുക വിഭോ! നാരായണജയ.
ചരണാംബുജമലർ കൂപ്പും പരിജന-
പരിപാലനതൽപ്പരനെ, പരനെ!
തിരുമിഴി കിമപി ചുവപ്പിച്ചതുമതി
കരുണാകര! മയി നാരായണജയ
ത്വന്മായാമോഹിതജനമുണ്ടോ
ത്വന്മഹിമാനമറിഞ്ഞീടുന്നു?
സ്വപ്നാന്തരഭോഗിക്കറിയാമോ നിജ-
പൂർവ്വശരീരം നാരായണജയ."

വരുണനിവണ്ണം പരമപുമാനോ-
ടുപശമതി വപറഞ്ഞ ദശായാം
വാനരപാളി മുതൃന്നു സമുദ്രേ-
ചിറയിടുവതിനായ് നാരായണജയ.

കപിജനസഭയോ വിരവൊടൊരുമ്പെ-
ട്ടിടിനാദങ്ങൾ തൊഴിച്ചു പൊഴിച്ചും
പടുതനടിച്ചും ഗിരിനികരങ്ങളെ-
ടുത്തു നടന്നും നാരായണജയ.

സകനകധാതുചയോപലപല്ലവ-
വിടപിഗ്ഗുഹാമുഖശാലിഗിരീന്ദ്രൻ
പ്രഥമംനളനാൽനമിതഃപതിതഃ
പുനരംബുനിധൌനാരായണജയ.

അംബരമാർഗ്ഗമുരുമ്മിപ്പൊങ്ങിന
തുംഗതരംഗപരംപരമാഴിയിൽ
മുങ്ങിച്ചെന്നക്കപിവീരന്മാ-
രുന്മദശാലികൾനാരായണജയ.

നീളത്തിൽച്ചിലചരടുപിടിച്ചും
നീളക്കപിജനർകുററിതറച്ചും
വാലതുകൊണ്ടേമലകൾപറിച്ചും
നാലുദിഗന്തംനാരായണജയ.

പഴുതേപഴുതേവാൽകളെയിട്ടും
വഴിയറിയാതേപഴുതിൽനടന്നും
വഴിയിൽജലമാനുഷരെയെടുത്തും
തഴുകിയയച്ചുംനാരായണജയ.

ബന്ധുംജലനിധിസേതുമുദാരം
ബന്ധുരപർവ്വതനികരമെടുത്ത്
ധുന്ധുണ്ണെന്നങ്ങിട്ടുകപീശ്വരർ
സിന്ധുവിൽനടുവേനാരായണജയ.

സപ്തസമുദ്രസമുദ്രക്ഷോണീ-
ചക്രമഹീധരചക്രമെടുത്ത്
തൃപ്തമഹാകപിമണ്ഡലമധുനാ
വച്ചു സമുദ്രേനാരായണജയ.

മഹിതമഹേന്ദ്രാസാനോരുച്ചൈ-
രരിയസുബേലപ്രസ്ഥത്തോളം
നളകൃതചിറവഴിതദുപരിവീണു
സുരതരുകുസുമംനാരായണജയ.

പന്നഗശായിതനിക്കു കിടപ്പാൻ
പന്നഗരാജൻ പാതാളതലാൽ
ഉന്നതനായിപ്പൊങ്ങിയപോലെ
തോന്നീ ചിറയതു നാരായണജയ.

ദശശതയോജനയിടനീളം ചിറ
വഴിയേ തിങ്ങി നിറഞ്ഞു കടന്നു
ദശമുഖനഗരി നിറഞ്ഞു രഘുവര-
സേനാനികരം നാരായണജയ.

നാരായണജയ നാരായണജയ
നാരായണജയ നാരായണജയ
നരകമുരാന്തക പരിപാലയ മാം
നാരായണജയ നാരായണജയ.

ചതുർദ്ദശവൃത്തം സമാപ്തം.

വാരിധിയിൽ പണിചിറതടത്തു രഘുനാഥൻ
വീരർകപിസേനയോടു കൂടി പോയ്
പാരെഴുന്ന ലങ്കയിലകത്തു പുക്കു നേരെ
പോരിനൊരുമിച്ചു നില കൊണ്ടു ഹരിരാമ.

വൻപ്രളയവാരിനിധി ഘോഷമിഹ ഘോരം
ഹുംകൃതി തുടർന്ന കപിസേനയുടെ ഘോഷം
സംപ്രതി ദശാസ്യദശകണ്ഠനതിവേലം
കമ്പനമിയററി മനതാരിൽ ഹരിരാമ

രാവണനയച്ച ശുകസാരണനരാംശൌ
താവപി ചരാരിപുതനാസുവിലസുമ്പോൾ
വാനരർ പിടിച്ചുടൽ ഞെരിച്ചവരെ നേരെ
രാമന്റെ മുമ്പിലഥ വെച്ചു ഹരിരാമ.

ദൂതവധമെന്നതുനമുക്കനുചിതംകേൾ
പാപമയച്ചിടുകെന്നുചൊല്ലിഖലനാഥൻ
താവപിമുത്തന്നുപുരിപുക്കിതുനിതാന്തം
രാവണനൊടൊക്കെയറിയിച്ചുഹരിരാമ.
ഉത്തമൻെറകീർത്തികളെവാഴ്ത്തുന്നതുകേട്ടി–
ട്ടാട്ടിവിട്ടതാവപിദശാസ്യനതുനേരം
തത്തരുണിസീതയുടെവാർത്തയറിവാനാ–
യാസ്ഥയൊടുമഞ്ജുനടകൊണ്ടുഹരിരാമ.
ദേവി,ദയിതേ,മധുരഗാത്രി,മമസീതേ,
കാണരികിൽനിൻപതിയുടേതലയിതെല്ലോ
ഞാൻമുറിച്ചുകാഴ്ചവച്ചുകാണ്മതിനിദാനീ–
മേണമിഴിനീതഴക്കകാശുഹരിരാമ.
ഇത്ഥമിതുകേട്ടുളവുചിക്കനെകൊട്ടുംതി
കത്തിഹൃദിസാസപദിനോക്കിയൊരുനേരം
ഭർത്തൃതലയെന്നുടനുറച്ചുബതസീതാ
ദുഃഖജലധൌമുഴുകിവീണുഹരിരാമ.
അമ്പുകൊണ്ടുഭൂതലത്തിൽവീണുടനുരുണ്ടും
കമ്പിമൃഗിപോലെകിടന്നങ്ങുപിടഞ്ഞിട്ടും
കമ്പഹൃദയാപുനരുണർന്നുമുറയിട്ടും
പാരഴലുമാറുകരരിവഹരിരാമ.
തുള്ളിയൊഴുകിടിനവള്ളന്നതടിനീനാം
വെള്ളമൊഴിഞ്ഞില്ല;കരിങ്കല്ലുകളലിഞ്ഞു;
ഫുല്ലതരുജാലമിളുവല്ലികളുമെല്ലാം
മുല്ലമലർചാർത്തുകളുതിർത്തുഹരിരാമ.
അക്കനമടങ്ങി;ബത!വായുവഥവീശീ–
ല്ലോ;ക്കമ്രായിട്ടുസുരനാരികളുമെല്ലാം;
ദുഃഖമതുകണ്ടഥപൊറാഞ്ഞുദശകണ്ഠൻ
വെക്കമവിടെന്നുനടകൊണ്ടുഹരിരാമ.

വാരിയെടുത്താദരവിലാശ്രുസരമാതാം
വാരികളെക്കൊണ്ടുതളിച്ചാൾമുഖസരോജ
വാരിജദളൈരവളുംമെല്ലെമെല്ലെവിശ്രു-
ന്നേരമുണന്നാളരിയസീതഹരിരാമ.

വാമനയനെ!മതികരഞ്ഞതയി,ഖേദം
രാവണനെൻറമായയിതുനിണ്ണയമറിഞ്ഞേൻ
ഏവമുരചെയ്തുസരമാതദനുസീതാ-
മാശ്വസിപ്പിച്ചാൾമധുരവാണിഹരിരാമ.

മാളികമുകൾപ്പുറപ്പിലേറിദശകണ്ഠൻ
ആലവട്ടംചാമരകൾവീശിപ്പിച്ചുദാരം
നാലഞ്ചുവിലോചനമുരുട്ടിമിഴിച്ചേററം
നാലുദിശിതീപ്പൊരിയുതിത്തുഹരിരാമ.

അക്കുലമൌലിമണിരാവണനെക്കണ്ടി-
ട്ടൃക്ഷസുതനായകപിവീരനൊടുചൊന്നാൻ
അക്കുലമക്കടകുലാഭരണമേ,നീ
കേൾക്കമമവാക്യമിദമാശുഹരിരാമ.

ഹേഹയനുമഞ്ചരിയബാലിയുമിവൻറ
ബാഹുബലമുള്ളവണ്ണംകണ്ടറിഞ്ഞതുള്ള
മൂവുലകിലില്ലൊരുവനിന്നിവനെവെൽവാ-
നീശ്വരനൊഴിഞ്ഞുകപിവീരഹരിരാമ.

എന്നുപറഞ്ഞോരളവിലൊന്നുകുതിച്ചപ്പോൾ
ചെന്നടിച്ചുടൻപറിച്ചുപൊന്മണികിരീടം
നന്മയൊടുകാഴ്ചവെച്ചുകാൽത്തളിരിൽവീണാൻ
നിമ്മലദിനേശസുതനാശുഹരിരാമ.

കോപിതയമോപമദശാനനനിയോഗാൽ
ദാസകുലമാശരമഹാബലമസംഖ്യം
നാലുപുറത്തുംവലിയഗോപുരങ്ങളൂടെ
തിക്കിഞെരിച്ചാർത്തുപുറപ്പെട്ടുഹരിരാമ.

പട്ടസപരശുഥശരാസനശതഘ്നി
ചാട്ടുകുന്തമീട്ടിച്ചുരികായുധനികായം
വട്ടമിയലുംപരിചവാളുകളിളക്കി
ദുഷ്ടർവിരുതോട്ടവർപറഞ്ഞുഹരിരാമാ.

“മുഷ്കരതരൻറമമമുമ്പിലണയുമ്പോൾ
മക്കടവരൻറെചെകിടങ്ങുടനുടപ്പൻ
ലക്ഷ്മണനിതെങ്ങു,രഘുനായകനിതെങ്ങു?
മൽക്കരതരിപ്പുകളുവുണ്ടുഹരിരാമാ.

ചിന്തയിനിയെന്തിനുനരാന്തകദുരാത്മൻ!
ഹന്തകപിപാളികളെവാരിധിയിലാക്കി
ചന്തമെഴുംമാലികപിണച്ചുദിതശോഭാ
സിന്ധുവിനുചാർത്തുകതെളിഞ്ഞുഹരിരാമാ.

ഭംഗിപറയിന്നുമതികൊന്നുകളയാക്കിൽ
ഭംഗമുടനൊണ്ടറികപിംഗനയനാ!കൾ
സംഗരകുതൂഹലികൾഞങ്ങൾപിടിപെട്ടു
തിന്നുകളെയുണ്ടിവരെയൊക്കെഹരിരാമാ.

മാനുഷരെത്തിന്നുനിറയാതനമുക്കേണ്ടാ
വാനരരെത്തിന്നുദരപൂരണംവരുന്നൂ
രാമനെയുംലക്ഷ്മണനെയുംകൊറിച്ചുതന്നീ-
രൊട്ടുകുടിച്ചാർത്തികളെയുണ്ടഹരിരാമാ.

നില്ലുനില്ലുസുംഭ,തരംകണ്ടണയണംനീ
നല്ലനിമിത്തങ്ങളിനിക്കൊന്നുമില്ലചൊല്ലാം
മല്ലമിഴിസീതവരികെന്നതുനിമിത്തം
നല്ലതിനിമേലിലൊന്നുമില്ലഹരിരാമാ.

മെല്ലെപ്പറഞ്ഞീടുകദശാസ്യനറിയുമ്പോൾ
കൊല്ലുമവൻനമ്മെയെന്നങ്ങുള്ളിലറിയേണം
വില്ലെവിടെയിട്ടുകളഞ്ഞുവലിയപൊന്നാ!
കല്ലെടുത്തുകൊൾക,നീഹിഡിംബഹരിരാമാ.

വാനരരിതെന്നുനിനച്ചോടിയണയണ്ടാ
വാനവരെക്കായിൽബ്ബലമുണ്ടിവൎക്കപാൎത്താൽ
മുന്നമിതിലേകനടെവീൎയ്യമറിഞ്ഞീലെ
അക്ഷനടിപെട്ടതൊഴിലൊക്കെഹരിരാമ"

ബദ്ധമദമിത്തരമുരച്ചുപറഞ്ഞുച്ചൈ–
രുദ്ധതയിലന്തകനെയൊന്നുനടുങ്ങിച്ചു
മത്തകരിതേർത്തുരഗമേറിരണദക്ഷാ
യോദ്ധൃമതരാക്ഷസരണഞ്ഞുഹരിരാമ.

ചെമ്പുതലയുംഭ്രുകുടിഭീഷണലലാടം
ചെമ്പരുത്തിപ്പൂവിനുസമാനംചിലകണ്ണും
മുമ്പിൽവരുന്നോരുചിലരാക്ഷസരെക്കണ്ടി–
ട്ടമ്പരന്നുപാഞ്ഞുകപിസേനഹരിരാമ.

ആൎത്തതലയുഞ്ചിലകൊഴപ്പിനൊത്തനാവും
മൂൎത്തമഴപോലെചിലപല്ലുകൾകടിച്ചും
കൂൎത്തശരജാലങ്ങൾപിടിച്ചുടനടുക്കും
മൂൎത്തികളെക്കണ്ടുഭയപ്പെട്ടുഹരിരാമ.

ധംധലിതിതെന്നുചിലചങ്ങലയിളക്കും
കുംഭിവരവാജിരഥപംക്തികളൊടൊപ്പം
ഹുംകൃതിതുടൎന്നുകപിവീരരുമണഞ്ഞു
സംപ്രതിമൃത്യുസമരായഹരിരാമ.

വന്മരങ്ങളുമ്പൊടുപറിച്ചിലകളൂരി
ക്കന്മരുടെമാൎവ്വിടത്തിൽതച്ചുപൊടിയാൎത്തും
ഉന്മദമൊഴുക്കിവരുമന്മദഗജാനാം
തന്മഥിതമസ്തകമുടച്ചുഹരിരാമ.

നീലനണയുന്നളവുകൌതുകമനേകം
നീലമചലാകൃതിനിശാചരനികായം
വാലുകൊണ്ടുചുററിമുറുക്കീട്ടുടനെറിഞ്ഞു
നാലുദിശിവാരിധിയിൽനീളെഹരിരാമ.

അക്ഷരിപുതൽക്ഷണമണഞ്ഞുസമരത്തി-
ന്നക്ഷികൾമിഴിച്ചുരണഭക്തനതിവേലം
രൂക്ഷശരവൃഷ്ടികൾസഹിച്ചുകളഞ്ഞുടനെ
രാക്ഷസരെച്ചെന്നുപിടിപെട്ടുഹരിരാമ.

ദൃഷ്ടിഭിരരാതികളെനോക്കിയലറിച്ചും
മുഷ്ടികളെക്കൊണ്ടുതലപ്പൊട്ടിത്തെറിപ്പിച്ചും
പെട്ടെന്നണഞ്ഞാശരകവിൾത്തടങ്ങളേററം
പൊട്ടുമാറടിച്ചുകുലചെയ്തുഹരിരാമ.

വട്ടമിട്ടണഞ്ഞവരവാജികളെമർമ്മം
തട്ടിയിട്ടുഭൂതലത്തിൽവീണുപിടയിച്ചു
ദുഷ്ടജനമാനസമഴൽഭവിക്കുമാറ-
ട്ടഹസിച്ചുകപികളൊക്കെഹരിരാമ.

കൂർത്തശരജാലങ്ങൾപിടിച്ചൊടിച്ചെറിഞ്ഞും
മൂർത്തനഖരേണബത! ചീന്തിപ്പൊളിച്ചിട്ടും
ചീർത്തകുടൽമാലകളെടുത്തുടലണിഞ്ഞും
തേർത്തടമമത്തുപൊടിയാത്തുഹരിരാമ.

വൻതലകൾകൊണ്ടുതലങ്ങളിലടിച്ചും
പന്തടിച്ചമത്തലകൾകൊണ്ടരിതതിനാം
പന്തിയിൽമറുത്തണഞ്ഞുകാലുപിടിപെട്ടും
ചീന്തിപ്പൊളിച്ചിട്ടുകളഞ്ഞാത്തുഹരിരാമ.

മൽപ്പിടിപിടിച്ചുടലമത്തുഞെരിച്ചിട്ടും
കൽപ്പിതമിനിക്കിദമുടന്നിതിപറഞ്ഞും
വിൽപ്പിടിപിടിച്ചുകരജാലങ്ങളൊടിച്ചും
കെൽപ്പൊടുനരാന്തകരെവെന്നുഹരിരാമ.

വെട്ടുകൊണ്ടുകാലൊടിഞ്ഞുഭൂമിയിൽമറിഞ്ഞും
കുത്തുകൊണ്ടുചത്തുമലകുന്നുപോലസംഖ്യം
പത്തുദിശകൾക്കപിഭയപ്പെട്ടുപറന്നും
മത്തഗജമൊക്കെയടിപെട്ടുഹരിരാമ

സംഭ്രമമിയന്നരിയസുംഭനിസുംഭന്മാർ
കുംഭനികുംഭനതികായരിവരെല്ലാം
കംപനമകമ്പനമകംപടിനടന്നാർ
വമ്പനകൃതാന്തഗമനായഹരിരാമാ.

നില്ലുനില്ലുനില്ലിതിപറഞ്ഞുടനടുക്കം
മല്ലടിച്ചുപോർപൊരുന്നരാക്ഷസരുമെല്ലാം,
ചൊല്ലെഴുന്നരാമവിശിഖാഗ്നിയിലെരിഞ്ഞാർ
നല്ലചിലപാററകളെപ്പോലെഹരിരാമാ.

ക്രൂരമ്പുകൾകൊണ്ടരികഴുത്തുകൾമുറിച്ചും
ചോരനദിവാരിധിയിൽനീളെയൊഴുകിച്ചും
ആറുനിയുതംകബന്ധംകൂത്തുനടിപ്പിച്ചും
പാരിടമിതൊന്നുനടുങ്ങിച്ചുഹരിരാമാ

ലക്ഷ്മണശരൈരധികരാക്ഷസവരാണാം
അക്ഷികൾപൊടിഞ്ഞുതലദിക്കുചിതറിച്ചും
വിസ്മയമിതെന്തുപറവൂസമരഘോഷം
മിക്കതുമൊടുങ്ങികുലമൊക്കെഹരിരാമാ.

വീരദശകണ്ഠശിതികണ്ഠവരധാമാ
നീലകണ്ഠസുന്ദരിവതാരകമുദാരം
ലക്ഷ്മണമപാതയദജീവനമില്ലായാം
ശക്തിധരനഗ്രണനസീന്നീഹരിരാമാ.

"ഞാൻനിമിത്തംപണ്ടിവനയോദ്ധ്യയിന്നുപോന്നു
എന്നെചൊല്ലിയത്രെചിലദുഃഖങ്ങൾസഹിച്ചു
ഞാനിരിക്കവെപുനരിവൻമരിക്കമററാ-
യാരിനിനമുക്കുഗതിഹന്തഹരിരാമാ.

ഞാൻമരിക്കിലില്ലമമഖേദമിതിനെക്കാൾ
പാരമിതുപോലമരണംമമസഖേകേൾ"
ഊനമിതിവാദിനി തദൈവാല്ലുനാഥേ
വാനരരുമൊക്കെമുറയിട്ടുഹരിരാമാ.

ലക്ഷണമറിഞ്ഞോരു വിഭീഷണഗിരം കേ-
ട്ടക്ഷരിപു ചെന്നു തിരഞ്ഞൗഷധിവിശിഷ്ടം
തൽക്ഷണമെടുത്തു മല കൊണ്ടുവരുന്നേരം
ലക്ഷ്മണനുജ്ജീവനമിയന്നു ഹരിരാമ.

കീർത്തിപെരുകീടിന പുരാണപുരുഷൻ താ-
നാർത്തു കൊണ്ടു നിന്ന ദശകണ്ഠനോടണഞ്ഞാൻ;
കൂർത്തശരജാലങ്ങൾ തൊടുത്തുടനയച്ചാ-
നാർത്തു മുറയിട്ടു പിശിതാശർ, ഹരിരാമ.

സാരഥി രഥം തുരഗ കേതന പതാകം
തോരണങ്ങളൊക്കെ മുറിച്ചങ്ങു ചിതറുമ്പോൾ
ഭൂമി കുലുങ്ങും പരിചു ഭൂതലത്തിൽ വീണാൻ
വേപിതദശാനനനമന്നു ഹരിരാമ.

വീരദശകണ്ഠനഥ ശോകപുരിയിൽ പോ-
യാശു പെരുകുന്ന ഭയചാപലനായി
വീഷ്മി നിമാമക കുടനറിയുമിപ്പോൾ
ക്രൂരവരദാശരഥിചോര ഹരിരാമ.

ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞരിയ കോപവിവശൻ ചെ-
ന്നങ്ങുടനടന്നു പുരി പുക്കു ദശകണ്ഠൻ
തന്നനുജനെപ്പുനരുണർത്തുവതിനേറ്റം
ഖിന്നതയുടൻ പെരുമാറി ഹരിരാമ.

ലക്ഷ്മണനുമഗ്രജനുമക്കപിവരാളീ
ദിക്ഷു ഭുജഗാസ്ത്രമുടനേറ്റു ഭുവി വീണാർ
തൽക്ഷണമുദാരരുചി പക്ഷിപെരുമാൾ താൻ
പക്ഷപുടമൊത്തു വഷിച്ചു ഹരിരാമ.

തൽക്ഷണമുണർന്നരിയ ലക്ഷ്മണനണഞ്ഞാൻ
മർക്കടകുലവരരുഴറി വീരരസമോടേ
ഭക്ഷിതമിദം ജഗദിവാശു ഘനനാദൻ
മുഷ്കരരണം സമരമാരേ ഹരിരാമ.

ചിത്രരത്നസീമനിതെളിഞ്ഞൊരുസുമിത്രാ-
പുത്രശരമേറ്റുളവിചത്തുമലച്ചിട്ടു-
വൃത്രരിപുജിത്തുമെഴുന്നള്ളിയമലോകെ
തത്രബലമേവപുരമാപഹരിരാമ.

കുംഭകർണ്ണനമ്പിനൊടുണർന്നു ചരമപ്പോരിൽ
സംഭ്രമിച്ചുപാഞ്ഞുകപിപാളിരഘുമൌലെ
അമ്പുകൊണ്ടുചത്തുടനണഞ്ഞുകെട്ടിവീണു
കമ്പിതചരാചരമയങ്ങിഹരിരാമ.

സോദരസുതാവധിമരിച്ചൊരുദശായാം
ഖേദമതിരാവണനുമൊന്നുമറയിട്ടാൻ
ആദരവൊടംത്രമഹിഷീമടിയിൽവെച്ചി-
ട്ടാധിഹൃദയാമിതിപറഞ്ഞുഹരിരാമ.
“മല്ലമിഴിസീതയെക്കൊടുത്തുകളെകെന്നൊ
ചൊല്ലെഴുന്നരാമശരമേറ്റുമരിക്കുന്നോ
നല്ലതിനിയെന്തുനമുക്കെന്നതിനെനീതാൻ
ചൊല്ലുകസരോജമിഴി! ദേവി! ഹരിരാമ.”
ഇത്ഥമൊരുഭർത്തൃവചനത്തെയുടനെകേ-
ട്ടത്തൽപെരുകീട്ടുവളുമശ്രുബത തൂകി
മത്തഗജഗാമിനിജഗത്ത്രയനളിന്യാം
മത്തഗജവീരനൊടുരച്ചുഹരിരാമ.
“ശൂർപ്പണഖതന്റെമുലമൂക്കരിഞ്ഞമൂലം
പോക്കെത്രതരാക്ഷസരുമൊക്കെമുടിഞ്ഞുപോയ്
ഉഗ്രപെരുകീട്ടുനരനായകനെന്നിതാ-
നെന്തുപുനരന്നുനിനയാഞ്ഞുഹരിരാമ.
മാൻവടിവുപൂണ്ടരികിൽവന്നുവിലസീട്ടും
മാരീചനുടൻമരണമെത്തിയതുകണ്ടും
മായയതിലല്ലജയമെന്നപരമാർത്ഥം
എന്തുപുനരന്നുനിനയാഞ്ഞുഹരിരാമ.

മുമ്പിൽവലിയോരുമലപോലെവിലസീടും
ദുന്ദുഭിശരീരവുമെടുത്തുടനെറിഞ്ഞാൻ
വൻപനകളേഴുമിതൊരമ്പിനിരയാക്കം
വൻപനെയിതെന്തുനിനയാഞ്ഞുഹരിരാമാ.

ബാലിയെയണഞ്ഞുകൊലചെയ്തുമറിഞ്ഞോ?
വാരിധിയെവൻ ചിറതടുത്തുമറിഞ്ഞോ?
ദൂതനൊരുവൻപുരിതകൎത്തുമറിഞ്ഞോ?
മാനധനാ ചിന്തയിനിവേണ്ടഹരിരാമാ."

ഇത്ഥമഴൽപൂണ്ടുപറയുന്നനിജകാന്താ-
മത്തലകളുംപരിചുവീരദശകണ്ഠൻ
പത്തുതലയെന്തുമവനത്തരമുരച്ചാ-
നദ്ധതയൊടുച്ചതരമാശുഹരിരാമാ.

"വീരവരജൈരഥമറുത്തുകപിപാളീം
രാമമപികൊന്നയിമരിച്ചപിശിതാശാൻ
കാലപുരിയിന്നവരൊവീണ്ടുവരുമവൻഞാൻ
ഖേദമിയലാസ്സഹരിണാക്ഷി!ഹരിരാമാ."

വില്ലുകൾകലച്ചുവിശിഖാൻവളമുതിർത്തും
നല്ലവചനങ്ങളുരചെയ്തുമതിധീരൻ
ചൊല്ലെഴുന്നവീരകപിമുഖ്യംകൃതികൾകേട്ടും
നല്ലപുരിയിന്നുപുറപ്പെട്ടുഹരിരാമാ.

രാമഹരിരാമഹരിരാമഹരിരാമാ
രാമരജനീചരകുലാന്തക!തൊഴുന്നേൻ
പ്രാണനകലുമ്പൊഴുതുനിൻമഹിതരൂപം
കാണണമെനിക്കുതെളിഞ്ഞാശുഹരിരാമാ.

പഞ്ചദശവൃത്തം.

പുത്രൻമണിസ്യന്ദനത്തിന്മേലേറി
പത്തായിരംനൂറുസേനാസമേതൻ
യുദ്ധായനേരേപുറപ്പെട്ടുവീരൻ
ദധ്മൌദരഞ്ചാശുശ്രീരാമരാമാ.
വൃത്രാരിനൽകുന്നപൊൽത്തേരുദാരം
ചിത്രംധരായാമിറങ്ങിത്തദാനീം
ബദ്ധാദരംതാനതിന്മേൽക്കരേറീ
യുദ്ധായരാമോപിശ്രീരാമരാമാ.
സംഗ്രാമഭേരീംമുഴക്കിച്ചുവീരൻ
സംഗ്രാമഭൂമൌവരുന്നോരുനേരം
പൌലസ്ത്യഗീതംബൃഹത്സാമഗാനം
കേൾക്കായിരാമന്നുശ്രീരാമരാമാ.
"രണ്ടാംവിരിഞ്ചൻപുലസ്ത്യൻമുനിക്കു-
ണ്ടുണ്ടായദിവ്യൻമഹാത്മാവിവൻതാൻ
കൊണ്ടാടുവാൻയോഗ്യമത്രേനിനച്ചാ-
ലുണ്ടോവിചാരങ്ങൾശ്രീരാമരാമാ.
കൊല്ലുന്നതില്ലെത്രമേതാനിവനെ
കൊന്നാൽനമുക്കിങ്ങുദുഷ്കീർത്തിയുണ്ടാം.
ദുഷ്കീർത്തിയെക്കാൾമരിക്കല്ലൊനല്ലൂ
ഇക്ഷത്രിയൎക്കിന്നുശ്രീരാമരാമാ.
പണ്ടില്ലസൂര്യാന്വയത്തിൽക്കളങ്കം
ഉണ്ടാമിവനെക്കൊഴിച്ചാലിദാനീം
തണ്ടാരിൽമാതായസീതായിവിട്ടോ
വേണ്ടില്ലതാനിന്നുശ്രീരാമരാമാ.
പോരിന്നുവേണ്ടാനമുക്കെ"ന്നുചൊല്ലി-
പ്പോർവില്ലുമമ്പുംകൊടുത്താകളഞ്ഞ്

പോവാൻതുനിഞ്ഞാനയോദ്ധ്യക്കുമദ്ധ്യേ
കാരുണ്യധാമാവുശ്രീരാമരാമാ.
അന്നേരമക്കോപ്പുകണ്ടിട്ടനേകം
ഖിന്നാതുരോരാവിലങ്കേശ്വരൻതാൻ
മന്നോർമണിപ്പൂൺപൃതന്നോടിവന്നും
ചൊന്നാൻവണങ്ങീട്ടുശ്രീരാമരാമാ.
“മാന്യൻദശഗ്രീവനെന്നോർത്തുതന്നൊ
ഇന്നേനടന്നീടിലെൻപോററിചൊല്ലാം
ഇന്നുംമുടിഞ്ഞീടുമിപ്പാരിടംതാ-
നൊന്നിങ്ങുനോക്കീടുശ്രീരാമരാമാ.
പത്താനനൻതന്റെപത്താനനത്തേൽ
പ്രത്യേകമോരോന്നുനോക്കീടവേണം;
ചിത്തംതെളിഞ്ഞീടുമായോധനത്തെ
കത്താസിനീതന്നെശ്രീരാമരാമാ.
ഉദ്യോഗമുൾക്കൊണ്ടുവിദ്യോതമാനം
പ്രദ്യോതനപ്രൌഢികണ്ണുംമിഴിച്ചു
മദ്യംകുടിച്ചിട്ടുസദ്യോമദിക്കും
ആദ്യംമുഖംകാൺകശ്രീരാമരാമാ.

കണ്ടാൽതൊഴേണ്ടുന്നകത്തിദ്വിജേന്ദ്രം
മണ്ടിപ്പിടിച്ചിട്ടടിച്ചുഗ്രവേഗം
കൊണ്ടന്നുപച്ചേകടിച്ചിട്ടുതിന്നും
രണ്ടാംമുഖംകാൺകശ്രീരാമരാമാ.

പൊന്നിന്മണിത്തേരുതന്നോരുമൂലം
കുന്നിച്ചകോപേനകണ്ണുംചുവത്തി
ഉന്നമ്രവിണ്ണോർവരനെപ്പഴിക്കും
മൂന്നാംമുഖംകാൺകശ്രീരാമരാമാ.
“ബാലാതിരത്തെത്തെണ്ടുമണ്ടുന്നതിപ്പോ
ള്ളാൾപോരെപ്പൊളിന്നുനീയെന്നുഖേദം

ചാലെത്തിരിഞ്ഞങ്ങുനില്ലൂ”ന്നുചൊല്ലും
നാലാംമുഖംകാൺകശ്രീരാമരാമാ.

അഞ്ചാമ്പവോധനനിൻധർമ്മദാരാൻ
ചെഞ്ചോരിവായുംമുലകളിരണ്ടും
കിണ്ണിൽക്കൊതിച്ചിട്ടുപുണ്മാനടുക്ക–
ന്നഞ്ചാംമുഖംകാൺകശ്രീരാമരാമാ.

ആറാമതേഴാമതെട്ടാമതുംകാ–
ണോരോവിശേഷങ്ങൾവെവ്വേറെചൊല്ലാം
വീരാദരപ്രൌഢിനിന്ദാഗുരൂണാം
ശ്രീപാദപത്മങ്ങൾശ്രീരാമരാമാ.

ദൃഷ്ടിപ്രഹാരേണപൊട്ടിത്തെറിക്കും
ചെന്തീക്കനൽക്കട്ടചിന്തിച്ചനേകം
പൊട്ടിത്തെറിച്ചിട്ടുപാരൊട്ടുപാരം
മുട്ടക്കലുങ്ങുന്നശ്രീരാമരാമാ.

കൊട്ടിച്ചുനിൽക്കുംരിപുപ്രാഭവംകാൺ–
കൊറാക്കടപ്രൌഢിയെന്നോപതോമെ?
പട്ടത്തിൽനിന്നാലവട്ടങ്ങളെക്കൊ–
ണ്ടിഷ്ടത്തിൽവീശിച്ചുശ്രീരാമരാമാ.

പൊട്ടുന്നിളക്കുന്നവാൾകൊണ്ടുപാരം
വെട്ടിത്തെറിക്കുന്നുവിണ്ണോർവരന്മാർ
തട്ടാതെവച്ചത്തഴപ്രൌഢിതന്മേൽ
മുട്ടുന്നമേഘങ്ങൾശ്രീരാമരാമാ.

കൺകൊണ്ടുനോക്കുന്നകണ്ടിട്ടുതന്നെ
മണ്ടിക്കളഞ്ഞുകപിപ്രൌഢരെല്ലാം
എൻപോററി! പോകാല്ലു്, പോർവില്ലെടുക്ക–
ങ്ങമ്പോടുയുദ്ധായശ്രീരാമരാമാ.”

ഇത്ഥംമഹാരാക്ഷസേന്ദ്രന്റെവാണീം
ശ്രുത്വാരഘൂണാംമണിപ്പൂൺപുതാനും

യുദ്ധായപോർവില്ലെടുത്തിട്ടണഞ്ഞോ-
നാർത്തുന്നകോപേനശ്രീരാമരാമാ.
സംഹാരകാലാനലപ്രൌഢിമാനൌ
സാമർഷമന്യോന്യമാസേദിവാംസൌ
സിംഹാരവഞ്ചെയ്തുതമ്മിൽക്കതിത്താർ ¶
സിംഹങ്ങളെപ്പോലെശ്രീരാമരാമാ.

കാകുൽസ്ഥനക്തഞ്ചരേന്ദ്രപ്രഭാവം
കാണ്മാൻവരുംദിവ്യപാളി, വിമാനൈഃ
ആകാശമാശാകദംബങ്ങളെല്ലാ
മാപൂരയാമാസശ്രീരാമരാമാ.

നാരായണാ! ചൊൽവതെന്തെന്തു ചിത്രം
ശ്രീരാമദേവവിക്രമശ്രേണിയെല്ലാം
ശ്രീനാരദന്താനുമാഹന്ത! കണ്ടി-
ട്ടാനന്ദമുൾപൂണ്ടുശ്രീരാമരാമാ.

ഈവണ്ണമുള്ളോരുസംഗ്രാമഘോഷം
കീഴിൽക്കഴിഞ്ഞില്ലനിന്നീതമത്രെ
മേലിൽഭവിക്കുന്നതല്ലെന്നുനൂനം
* നാലംഭവത്യേവശ്രീരാമരാമാ.

ഋക്ഷംമണിത്തേരതാധ്വജാഗ്രം
രക്ഷോവരൻഭൂതഗന്ധർവ്വജാലം
ശിക്ഷാവിശേഷേണലക്ഷീകരിച്ചു-
ങ്ങക്ഷീണരാമോപിശ്രീരാമരാമാ.

ചട്ടററക്രൂരമ്പെടുത്തിട്ടുവീരൻ
പൊട്ടുന്നപാരംവലിച്ചുന്നൊരം
വട്ടത്തിരിഞ്ഞോരുപോർവില്ലുമയ്യോ!
പൊട്ടിത്തെറിച്ചുഹരേ! രാമരാമാ.

¶ കതിക്കുക = അതിക്രമിക്കുക - ആക്രമിക്ക.

* നാലംഭവതി = (കണ്ട്) മതിയാകുന്നില്ല

മുപ്പാരിടത്തെപ്പൊരിപ്പാൻതുടങ്ങും
കല്പാന്തകാലോപമാനൌസരോഷം
മല്പാടടുത്തിട്ടുയുദ്ധംതുടങ്ങി
ദപ്പാതിരേകേണശ്രീരാമരാമ.

കപ്പംവലിച്ചിട്ടുമല്പാടുവീരൌ
കെല്പോടയക്കംമഹാശസ്ത്രജാലം
എൾപ്പൂവിനൊപ്പംശരീരപ്രപാതെ
കല്പിച്ചവഗ്രേഹരേരാമരാമ.

വാടാതെചെല്പുംവിപാഠങ്ങളോരോ-
ന്നുടേമുറപ്പെട്ടുചാടിത്തുടങ്ങി
നാഡീഭിരേററംഗളദ്രക്തധാരാ
മൂടീരണക്ഷോണിശ്രീരാമരാമ.

ശസ്ത്രപ്രയോഗങ്ങളെക്കൊണ്ടുരാമൻ
ശത്രുപ്രവീരംജയിച്ചോരുനേരം
അസ്ത്രപ്രയോഗംതുടങ്ങീദശാസ്യൻ
അത്യുഗ്രകോപേനശ്രീരാമരാമ.

കാററിന്നുശൈലം,തമസ്സിന്നുസൂൎയ്യൻ,
ചെന്തീക്കുവന്മാരി,യാനക്കുസിംഹം,
പാമ്പിന്നുനാഗാരി,യുദ്ധേഭവിച്ചു
വിശ്വൈകസാക്ഷിക്കശ്രീരാമരാമ.

പണ്ടഞ്ചുതാൻതോററപോരാസ്മതിപ്പാൻ
കൊണ്ടാധനസ്സെന്നുചൊല്ലുംദശായാം,
കണ്ടാൻദശഗ്രീവനേററംപ്രകാശം-
പൂണ്ടുള്ളശാപങ്ങൾശ്രീരാമരാമ.

അക്കാന്വയത്തിൻമണിപ്പൂൺപുമാരം
ത്രക്ഷ്യിലാഭായചാപംതദാനീം
അക്കാംശുതിഗ്മംമഹാബാണമഗ്രെ
വെക്കുന്നതോടൊത്തുഹരേരാമരാമ.

ഗംഭീരനാദേനവമ്പിൽവളൎക്ക-
ന്നംഭോധിവന്നിങ്ങുമുക്കുന്നനേരം
അംഭോരുഹാക്ഷാപിനാരായണാസ്ത്രം
സന്ധായനിന്നുഹരേരാമരാമ.

സൎവ്വേശ്വരനോടുപോർചെയ്തുദാരം
ഗൎവ്വോട്ടുകെട്ടോരുനേരംദശാസ്യൻ
ശൎവ്വപ്രദംവാളിളക്കീട്ടുപാരം
ദുൎവ്വാക്കുചൊല്ലീഹരേരാമരാമ.

"എന്തെന്തെടോരാഘവാ! നില്ലുനില്ലി-
ങ്ങെന്തോത്തുകുന്നുനീതാടകാരെ?
കണ്ഠത്തിലൂടെകടന്നിട്ടുമിപ്പോ-
ളെഞ്ചന്ദ്രഹാസംഹരേരാമരാമ.

എൻപ്രാഭവംനീധരിച്ചില്ലിതൊന്നും
ജംഭാരിതന്നോടുചോദിച്ചുകോൾനീ
രംഭാമുലക്കോരകംപുൽകിവന്നോ-
നമ്പോടുഞാനിന്നുശ്രീരാമരാമ.

വമ്പിന്നതോട്ടുംമെലിഞ്ഞില്ലചൊല്ലാം
വമ്പിച്ചകുംഭീന്ദ്രനോട്ടങ്ങുലഞ്ഞാൽ
കുംഭത്തിലിട്ടങ്ങടയ്ക്കുന്നതുണ്ടോ?
അമ്പോടുനീചൊൽകശ്രീരാമരാമ.

പെണ്ണുങ്ങളോടുംമുനിപ്രൌഢരോടും
പൊൻമാനിനോടുംകപിപ്രൌഢരോടും
ഒന്നൊന്നിയെച്ചെന്നുവീഴ്ത്തുംനടിക്കും
ത്വന്മാനംജാനാമിശ്രീരാമരാമ.

നാൽക്കൊമ്പനാനേപ്പിടിച്ചിട്ടുമുന്നം
വാഴ്ക്കുന്നകോപേനമാൎവ്വത്തുപായിച്ച-
ടക്കംകെടുത്തീട്ടുമീരാവണൻറെ
ഊക്കെന്തറിഞ്ഞൂ? ഹരേരാമരാമ.

ദിക്കുംഭികൾമസ്തകത്തെപ്പൊളിക്കും
ഇക്കൈകളെന്നുള്ളതോൎത്തിലയോനീ?
നിൽക്കണ്ടുദൂരത്തുവെച്ചേക്കമോഹം
മൽക്കൺചുവക്കുന്നുശ്രീരാമരാമ.

ദിക്ചക്രമൊക്കെജ്ജയിച്ചശ്രമത്താൽ
വിശ്വപ്രതാപംവരുത്തീടുമീമാം
അച്ചോജയിക്കാമതെന്നുള്ളമോഹം
വച്ചേക്കദൂരത്തുശ്രീരാമരാമ.

കാട്ടിൽക്കിടക്കുന്നശാഖാമൃഗാണാം
കൂട്ടപ്പടക്കോപ്പുകൂട്ടീട്ടുനീമാം
ആട്ടിപ്പുറത്താക്കുമിക്കോപ്പുകണ്ടി-
നാട്ടാർചിരിക്കുന്നുശ്രീരാമരാമ.

കാണിക്ഷണംമുമ്പിൽനിന്നീടിൽനിന്റെ
പ്രാണൻകളഞ്ഞീടുവൻഞാനിദാനീം
പാണൌകൃപാണേനവെട്ടിക്കൃതാന്ത-
ന്നൂണാക്കുവൻഞാൻഹരേരാമരാമ.”

രാത്രിഞ്ചരേന്ദ്രന്റെവാണീശരൌഘം
ഗാത്രേഷുനീളെത്തറച്ചോരുനേരം
ധാത്രീധരേശോയമേവംരുഷാസൌ-
മിത്രീബഭാഷേഹിശ്രീരാമരാമ.

“ലങ്കേശ്വരാ!ലോകസന്താപനാ!നി-
ശങ്കേതരംകേൾക്കവാക്യംമദീയം
വമ്പൻഭവാനെങ്കിലെൻധൎമ്മദാരാൻ
വഞ്ചിച്ചതെന്തിന്നുശ്രീരാമരാമ.

കേൾപ്പുണ്ടുനിന്നെപ്പുരാരാവണാ!കേൾ
കാൎത്തക്ഷിതീശേശബാലിപ്രവാസം
വീഴ്പ്പുണ്ടുമുട്ടിക്കിടക്കുംപ്രകാരങ്ങ-
ളോൎത്തീടുകോരോന്നുശ്രീരാമരാമ.

ദൎപ്പാതിരേകേണകൈലാസശൈലം
കെല്പോടെടുപ്പാൻതുടങ്ങുന്നനേരം
അപ്പാണിമേൽവീണുകേഴുംദശാസ്യൻ
കേൾപ്പുണ്ടുപണ്ടേഹരേ!രാമരാമാ.
മാവേലിവാതുക്കൽനില്ക്കുംപുമാന്റെ
കാൽകൊണ്ടുതട്ടീട്ടുപാതാളലോകെ
ദൂരെപ്പതിച്ചിട്ടുകേഴുംദശാസ്യൻ
കേൾപ്പുണ്ടുപണ്ടേഹരേ!രാമരാമാ.
പിച്ചക്കളിപ്രായമക്കാൎത്തവീൎയ്യൻ
പച്ചപ്പകൽകെട്ടിയിട്ടോരുനേരം
എച്ചിൽക്കകൊണ്ടാടിനിൽക്കുംദശാസ്യൻ
കേൾപ്പുണ്ടുപണ്ടേഹരേ!രാമരാമാ.
ഊക്കെങ്ങുപോയീപുരാബാലിതന്നോ-
ടേല്ക്കുന്നനേരത്തെടാ!രാവണാ!കേൾ
വാൽക്കൽകിടക്കുംപ്രകാരങ്ങളോൎത്താ-
ലോക്കാനമാകുന്നശ്രീരാമരാമാ.
നേരിട്ടണഞ്ഞിട്ടുപോർചെയ്തുദാരം
ദാരങ്ങളെക്കൊണ്ടുപോയാകിൽനിന്റെ
വീൎയ്യങ്ങൾശൌൎയ്യങ്ങൾചൊല്ലാന്നുകൊള്ളാം
ദൂരത്തുപോയ്നില്ലശ്രീരാമരാമാ"
പാരംകിഴിക്കുംകുമാരനോടെത്തി
നേരേദശാസ്യനിളക്കീകൃപാണം
വീരൻകുടുക്കെന്നടുത്തുമഹാത്മാ
ശ്രീരാമചന്ദ്രോംഹരേ!രാമരാമാ.
പത്രിപ്രയോഗേണരക്ഷോധിപന്റെ
വക്ത്രങ്ങളാററുവീഴുന്നനേരം
വക്ത്രംതദീയങ്ങൾഭൂയോമുളക്കും
വക്ത്രംമുറിച്ചുഹരേ!രാമരാമാ.

അററററുവീഴുംതലച്ചോറുതിന്നും
ഇററിററുവീഴുംനിണത്തെക്കുടിച്ചും
ചുററുംകളിച്ചുമഹാഭൂതസംഘം
കൊററക്കടസ്സുഞ്ഞുശ്രീരാമരാമ.
വേലാമതിക്രമ്യപോർചെയ്തിടുക്കം
കാലാരിരാമപ്രമേയപ്രഭാവാൽ
ചാലത്തെളിഞ്ഞങ്ങു ശ്രീനാരദന്താ-
നാലോകയാമാസശ്രീരാമരാമ.
പാരംപിണങ്ങിപ്പൊരുന്നോരമേററം
പാരിച്ചദോർവിക്രമശ്രേണിയെല്ലാം
പാരംകിഴിഞ്ഞങ്ങുകൈകാൽതളർന്നു
ശ്രീരാമചന്ദ്രന്നു ശ്രീരാമരാമ.
ഉണ്ടാംവിഷാദപ്രകാരങ്ങളിത്ഥം
കണ്ടിട്ടഗസ്ത്യന്നുകുന്ദത്വമേറി,
വണ്ടായിവന്നിങ്ങുസൂര്യപ്രഭാവം
ഉണ്ടാക്കികന്നേഹരേ!രാമരാമ.
ആദിത്യവംശത്തിനാദ്യത്തെവേരാ-
മാദിത്യമാരാധയെനംജയിപ്പാൻ
വ്യാപാരശക്തിക്കുമൂലംജനാനാ-
മാദിത്യനത്രേ!ഹരേ!രാമരാമ.
മൂർത്തിത്രയത്തിന്നുമീതേവിളങ്ങും
മാർത്താണ്ഡമാനമ്യവൈരിഞ്ചമന്ത്രം
ചേർത്തിട്ടുഞാൻവായിലാനന്ദമൂർത്തേ
ആർത്താത്തിനാശായശ്രീരാമരാമ.
സപ്താബ്ധിപാതാമുനീന്ദ്രൻമഹാത്മാ
ഷൾപ്പാദിയായ്പ്പന്നുചൊല്ലീട്ടിവണ്ണം
തൽപാദയുഗ്മംവണങ്ങീട്ടുതസ്മാ-
ദപ്പോൾമറഞ്ഞൂഹരേ!രാമരാമ.

അസ്ത്രപ്രദാതാരമാനമ്യവൈരിഞ്ച-
മസ്ത്രംതൊടുത്തിട്ടുശ്രീരാമചന്ദ്രൻ
ശത്രുപ്രവീരംവിളിച്ചിട്ടുചൊന്നാൻ
മിത്രപ്രസാദീഹരേ!രാമരാമ.
"ധന്യം!ദശഗ്രീവ!തന്നീടുസീതാം
തന്നാലിനിയ്ക്കില്ലനിന്നോടുവൈരം
കൊന്നീടുവൻഞാനതല്ലായ്കിലിപ്പോ-
ളെന്നങ്ങുചൊല്ലീഹരേ!രാമരാമ."
വിശ്വൈകനാഥൻപറഞ്ഞോരുനേരം
വിഷ്ണുസ്വരൂപംവിളങ്ങുന്നകണ്ടാൻ
തത്വംഭരിക്കുന്നകാന്തിപ്രവാഹേ
വിശ്വപ്രതാപീഹരേ!രാമരാമ.

ഉന്നിദ്രരത്നങ്ങൾമിന്നിജ്വലിക്കും
പൊന്നിൻകിരീടംവിളങ്ങുന്നകണ്ടാൻ
മിന്നൽപ്രഭാതോററപൊൽകുണ്ഡലശ്രീ-
മിന്നുന്നതുംകണ്ടുശ്രീരാമരാമ.

വക്രാളകംകൊണ്ടുവിഭ്രാജമാനം-
വക്ത്രാരവിന്ദംവിളങ്ങുന്നകണ്ടാൻ
ചക്രാദിനാലായുധത്തെദ്ധരിക്കും
തൃക്കൈകളുംകണ്ടുശ്രീരാമരാമ.

പൂമാറുചേരുന്നപൂമേനിതന്മേ-
ലാമോദമേന്തുന്നപൂമാലകണ്ടാൻ
സംമോദമുള്ളിൽപുളയ്ക്കുന്നമട്ടിൽ
കൌമോദകീംകണ്ടുശ്രീരാമരാമ

നാളീകനേത്രന്റെനാഭീസരോജാൽ
നാളീകമേററംവിളങ്ങുന്നകണ്ടാൻ
വ്രീളാനമദ്വക്ത്രപങ്കേരുഹേളം
കേളീഗൃഹംകണ്ടുശ്രീരാമരാമ.

വക്ഷസ്ഥലേദിവ്യരത്നങ്ങൾകണ്ടാൻ
അക്ഷീണലക്ഷ്മീകടാക്ഷങ്ങൾകണ്ടാൻ
പക്ഷീന്ദ്രനെക്കണ്ടുപാലാഴികണ്ടു
രക്ഷോധിനാഥൻഹരേരാമരാമ
“എന്നുംതരുന്നില്ലനിൻധർമ്മദാരം–
നിന്നേമരിയ്ക്കുന്നല്ലമഹാത്മൻ
നിന്നുള്ളറിഞ്ഞേൻതെളിഞ്ഞിന്നുഞാൻതാ”
നെന്നിങ്ങിനേചൊല്ലിശ്രീരാമരാമ.
“ഞാൻമൂലമൂഴിൽപിറന്നിന്നുനിയ്യം
ഭദ്രംഭവിക്കട്ടെലോകക്കിദാനീം
ദേഹംമദീയംമഹാവിഷ്ണുവെന്നു
ഹോമിക്കമാറാകശ്രീരാമരാമ.”

അമ്പഞ്ചുഭിണ്ണെന്നുകൊണ്ടോരുനേരം
വമ്പൻദശാസ്യൻമരിച്ചങ്ങുവീണു
കമ്പംധരിത്രിക്കനേകംകൊടുത്താൻ
ഇമ്പംസുരന്മാക്ക്ശ്രീരാമരാമ

തൽപ്പാദഭേരിനിനാദേനവാനോർ
മുപ്പാരിടത്തേമുഴക്കിത്തദാനീം
മൽപ്പാടുവന്നിങ്ങുപൌലസ്ത്യശത്രൌ
പുഷ്പങ്ങൾവർഷിച്ചുശ്രീരാമരാമ
“വിശ്വത്തെനിർമ്മിച്ചുമച്ചോമുടിച്ചും
മദ്ധ്യേഭരിക്കുന്നദേവനിതല്ലോ
എന്തൊന്നുചിത്രംതദീയംചരിത്രം
വിശ്വൈകസാക്ഷിക്കശ്രീരാമരാമ

അക്കാന്വയത്തിന്നലങ്കാരമാകും
ചിൽക്കാതലേ!ഭക്തലോകൈകബന്ധോ!
നിൽക്കേണമെപ്പോഴുമുൾക്കാമ്പിലെന്റെ
ദുഷ്കർമ്മനാശായശ്രീരാമരാമ

രക്ഷോഗണത്തെക്ഷയിപ്പിച്ചപോലെ-
ന്നക്ഷീണപാപംക്ഷയിപ്പിക്കനീതാൻ
രക്ഷിക്കകാലാഹിഭീതപ്രപന്നാ
ലക്ഷ്മീപതേ!ദേവശ്രീരാമരാമാ
രക്ഷാശ്രമമാമുഗ്രപാപപ്രവൃത്തം
ശിക്ഷിച്ചടക്കി,ത്രിലോകീമുദാരം
രക്ഷിച്ചപോരുംകൃപാവാരിധേ!നിൻ
സല്കീർത്തിജാലങ്ങൾശ്രീരാമരാമാ
ആത്മീയദാരാപഹർത്താരമുഗ്രം
യോരാവണംരാക്ഷസേന്ദ്രംജഘാന-
ശ്രീരാമചന്ദ്രായതസ്മൈനമസ്തേ
ശ്രീഭൂതനാഥായശ്രീരാമരാമാ.
വാണീമമസംകീർത്തനേനിൽഗ്ഗുണാനാം,
നിൻപാദപത്മസ്മൃതൌമന്മനോസ്തു,
ബാഹൂഭവേൽപാദപത്മാർച്ചനായാം,
സക്കൈതൌഭവേതാംഹരേരാമരാമാ.”
ഇത്ഥംവിരിഞ്ചാദിവാനോർപ്പുകഴ്ത്തും
വൃത്താന്തമോരോന്നുകേട്ടത്യുദാരം
യുദ്ധാങ്കണത്തുങ്കൽനിന്നുരഘൂണാം
ഉത്തംസഭൂതൻഹരേരാമരാമാ.
ശ്രീരാമസീതാപതേ,രാവണാരെ!
ശ്രീകൃഷ്ണ!ഗോവിന്ദ!ദീനൈകബന്ധോ!
നാരായണാ!ഹന്തവിഷ്ണോ!മുരാരേ!
ശ്രീരാമ!മാംപാഹിശ്രീരാമരാമാ.

ഷോഡശവൃത്തം.

രഘുനാഥശസ്ത്രമുടനുടലിൽത്തറച്ചുഘന-
രുചിഭൂഷിനിന്നഖിലരജനീചരാധിപതി

രണഭൂവുതന്നിലുടനടിപെട്ടുവീണുയമ
ഭവനംഗതോവസതിശ്രീരാമരാമജയ.
പുരിതന്നിലങ്ങുപരിനിറയുന്നരാക്ഷസികൾ
മുറയിട്ടുപാരമതുപറയുന്നതാകിലിതു
പരമായിരംതലകളുടയോരനന്തനുമി-
തരിമപ്പെട്ടംകിമപിശിവരാമരാമജയ.

ശരഭിന്നകുംഭികരിനിവഹങ്ങൾതന്നിടയിൽ
നിറയുന്നരാക്ഷസികൾമുഴവൻതിരഞ്ഞുബത!
നിജകാന്തനെപ്പുരിചൊടറിയാഞ്ഞുരാക്ഷസികൾ
മുറയിട്ടുവീണുഭുവിശിവരാമരാമജയ.
രുധിരപ്രവാഹവളർതടിനിഷുമുങ്ങിമൃത-
നിജകാന്തർതന്നുടലിൽനിറമെതറച്ചശര-
നികരംപറിച്ചവരെമുറുകെപ്പിടിച്ചുബത
തഴകീനിശാചരികൾശിവരാമരാമജയ
വളരെത്തൊഴിച്ചുരസിമുറയിട്ടുവീണുഭുവി
തലമുട്ടിമുട്ടിമുഹുരുരുളുന്നരാക്ഷസികൾ
അലറുന്നകട്ടമവർപറയുന്നകേട്ടുമിരു
ഭുവനംനടുങ്ങിശിവശിവരാമരാമജയ.
"മമകാന്തനീയുമിനിയെവിടെക്കുപോയിപുന-
രവിടക്കുപോരുവതിനുഴറുന്നുഞാനുമിഹ
ശരണംനമുക്കുപുനരിനിയാരുനാഥപുന-
രുരിയാട്ടകൊന്നുശിവശിവരാമരാമജയ.
പരദാരസംഗമമിതരുതെന്നുചൊല്ലുമൊരു
സരമാധിനാഥനെയുമകലേവെടിഞ്ഞരിയ
പരപീഡചെയ്തധികനരകത്തിൽവീഴുവതി-
നൊരുമിച്ചുപോയിശിവശിവരാമരാമജയ.
പതിഹീനരായിവയമെരിതിയ്യിൽവീണിവിടെ
മരുവീടുമാറുവിധിപരമായിതോരയിത!

വിധിപാപലങ്കയുമിതധുനാഭവിച്ചശിവ
ദുരിതംമദീയമിതുശിവരാമരാമജയ."
അതിഘോരമായരിയചിലരാക്ഷസീമുറക
ളതുകേട്ടരാഘവനകൃപതേടിതന്മനസി
വരനാംവിഭീഷണനൊടഭയംചെയ്തുരാമനിതു
മനതാരലിഞ്ഞുശിവശിവരാമരാമജയ.
"ശൃണുരാക്ഷസേന്ദ്ര!മുറളവിവീണുരാക്ഷസികൾ
കരയുന്നതുംസപദിപറയുന്നതുംസഭയം
ഉടയോനവക്ഷപുനരിനിനീയതെന്നറിക
മടിയാതെചെൽകശിവശിവരാമരാമജയ.
മമധർമ്മദാരവളർനയനാംബുതൂപ്പവതി-
നൊരുമിച്ചതിന്നുബത!വിപരീതമായിശിവ.
പരനാരിമാരെമുറയിട്ടുവിക്കമാറധിക-
തരമായ്ച്ചമഞ്ഞുശിവശിവരാമരാമജയ."
നിജകണ്ഠതാപഹരദശകണ്ഠവൈരിശര-
മവിഷണ്ണനായതവനപകണ്ഠചെന്നവദൽ
ശിതികണ്ഠഭക്തവരദശകണ്ഠഭാര്യയൊടു
ഹൃതകണ്ഠസൂത്രയൊടുശിവരാമരാമജയ.
"ശ്രുണുദേവി!മേവചനമഴൽപൂണ്ടുവീണുഭുവി
കരയുന്നതെന്തിനിനിമതിയുണ്ടുദുഃഖമിതു
മൃതരായവീരരുടെപരലോകയാത്രകളിൽ
വഴിയെത്തടുക്കമിതുശിവരാമരാമജയ
വിധുരപ്രലാപമിനിമതിയുണ്ടുദേവി!തവ
വിധുരീകൃതംഭുവനമിതിനാലശേഷമിഹ
വിധിവൈപരീത്യമൊരുവനുമേതടുക്കരുതു
വിധിയാകിലെന്തു?ശിവശിവരാമരാമജയ.
അരചൻവരുത്തിനതുസുഖദുഃഖമെന്നവഴി
നിനയാസ്സുദേവി!തവകൃതകർമ്മമെന്നറിക.

നിജകർമ്മപാശമറുമളവേവരുംമരണ-
മവിനാശിജീവനിഥശിവരാമരാമജയ.

ജനനാദിയാറുമപിതനുവിന്നഥംമമത-
കലരുന്നജീവനിതിലത്തുകൊണ്ടുജന്മമൃതി
ഭവതോവിചാരഗതിതടവുംവിധേയപരമ-
പുരുഷംഭജിക്കശിവശിവരാമരാമജയ

ഗുണവാനിവൻപ്രകൃതിഗുണനിർമ്മിതേവപുഷി
തദപോഥനേഭവതിയെതഏകഏവഖലു
അസുസംഗമേപിജലവിഗമേജലൌകജവ
പരമേതിസോയമിഥശിവരാമരാമജയ.

സുഖദുഃഖഹേതുമപിസമമാക്കിവെച്ചരിയ
നിജചിത്തതാമരയിൽമരുവീടുമീശ്വരനെ
പരഭക്തിപൂണ്ടുസമമാനസാഭജിച്ചിടുകി-
ലുടനെത്തുമാത്മഗതിശിവരാമരാമജയ"

ഇദമിത്ഥമാത്മഹിതവചനംനിശമ്യപുന-
രെഴുന്നേററിരുന്നുനിജമുഖവുംതുടച്ചരിയ
നിജഭർത്തൃനിഷ്ഠരണമുദകക്രിയാദികളി-
ലൊരുമിച്ചുചെയ്തുശിവശിവരാമരാമജയ

പരമപ്രഭാവരഘുതിലകാജ്ഞയാസഹജ-
സുകൃതാഭിഷേകവിധിരതരാംനിശാചരരെ
നിജശാസനേനബത!ശരിയാക്കിയത്തുപൊഴുത്തു
രഘുനാഥനെത്തൊഴുതുശിവരാമരാമജയ.

"നിജമൃത്യവാരിനിധിതരണായചാരുതര-
ചരണാരവിന്ദയുഗപരപോതമിങ്ങരുള്ളു
അതിനിന്നുരാമതവനാമനങ്ങളായചില
* * * * * * * * * ശിവരാമരാമജയ"

ദശമവൃത്തം

"ശ്രീരാമചന്ദ്ര! ജയ സീതാകടാക്ഷമധു-
പാനമോദമെ! പെരിയ കാരുണ്യമെന്നിലരുൾ
നേരേ വരുത്തുവതിനാജ്ഞാപയാശ്രുതവ
നാരീശിരോമണിയെ നാരായണായ നമഃ.

എന്നിങ്ങു ലങ്കയിലകം പൂക്ക ദേവി പുന-
രന്നേ തുടങ്ങിയിതു ലങ്കക്കു നാശമുടൻ
ഇന്നേ വരുത്തുക തെളിഞ്ഞാദരേണ തവ
തന്വംഗി ജാനകിയെ നാരായണായ നമഃ.

* ചോരിച്ചു കൊണ്ടരിയ ചാരിത്രശാലിനിയെ
വാരിപ്പിടിച്ചവിടെ വീരൻ വസിച്ചളവു
പാരിക്കുമാശരകുലം മിക്കവാറുമിഹ
വേരറ്റുപോയി ശിവ നാരായണായ നമഃ.

നിന്നംഗസംഗമമെഴുന്നാകിൽ നിൻകമനി
കണ്ണീരുമാറുമിതു നിണ്ണീതമിപ്പുരിയിൽ
എന്നാലകത്തു വിടകൊള്ളുന്നതുണ്ടടിയ"
നെന്നങ്ങു ചൊല്ലി ശിവ നാരായണായ നമഃ.

ഇത്ഥം വിഭീഷണഗിരം കേട്ടു ദാശരഥി
യപ്പോളയച്ചു നിജ സുഗ്രീവലക്ഷ്മണരെ
മുൽപ്പാടു വീണു തൊഴുതഗ്രേ വരുത്തിയവ-
ളപ്പുവിൽ മാനിനിയെ നാരായണായ നമഃ.

മുന്നം കൊടുക്കമനസ്സൂയറാവരേണ പുന-
രൊന്നും വിളങ്ങിയവൾ വന്നങ്ങു നിന്നളവിൽ
മിന്നൽപ്രഭാപടലമൊന്നിങ്ങു തന്നരികിൽ
മിന്നുന്നപോലെ ശിവ നാരായണായ നമഃ.

---

* ചോരിച്ചു = ചോരണം ചെയ്തു.

ഓരാണ്ടുവാസമിവിടെച്ചെന്നദേവിയുടെ
മാറിത്തകുംവ്യസനമാറില്ലകാൺകശിവ
നാരീജനങ്ങൾമനമേത്തുംതിരിസ്സുരുത്തു
പാരിങ്കലാക്കമിഹനാരായണായനമ.

വന്നങ്ങുനിന്നനിജതന്വംഗിതന്നുടലി–
ലൊന്നങ്ങുനോക്കിമതിയെന്നങ്ങുചൊല്ലിബത
പിന്നുംതിരിഞ്ഞവിടെനിന്നുരഘൂത്തമനി–
ത്തുന്നമ്രകീർത്തിശിവനാരായണായനമ.

എന്താവുദാശരഥിചിന്താതുരേയുവതി–
ചിന്താമണിക്കരിയസന്താപമെത്തിഹരി
ചെന്തീപിടിച്ചതുടൽവെന്തീലമൂലമിതി–
നെന്തന്നറിഞ്ഞിലിഹനാരായണായനമ.

കല്പിച്ചതൽക്ഷണമനല്പാദരംസ്വമത–
മിപ്പോളിവൾക്കുചിതമീപ്പാവകപതനം
അപ്പൂവിൽമാനിനിതനിക്കുംതെളിഞ്ഞുപുന–
രല്പസ്മിതസ്സുശിവനാരായണായനമ.

ചെന്താരിൽമാനിനിനിതാന്തംതെളിഞ്ഞരിയ
ചെന്തീയിൽവീഴുവതിനാഹന്തപോമളവു
സന്താപമെത്തിജനസന്താപശാഖിഹൃദി
ചിന്താമുഴുത്തുശിവനാരായണായനമ.

“മുന്നംവനത്തിൻ്റപുരത്തിന്നുപോരുമള–
വെന്നോടുകൂടിയുടനേപോന്നജാനകിയെ
ഇന്നിങ്ങുവേറിടുവതിന്നാളുകർമ്മഗതി
വന്നൂനമുക്കുശിവനാരായണായനമ.

എന്തീശ്വരാ!പുനരിതെന്താസ്സുരുന്നുമമ
വെന്തീടുമാറുചമയുന്നൂതടിയമുടൽ
എന്താവുജീവനമെനിക്കിന്നിയെൻകമനി
ചെന്തീയിൽവീണെരികിൽനാരായണായനമ.

അക്കണ്ഠികൊണ്ടലിനുമൂൎക്കമ്പമേകിനൊരു
നൽക്കുന്തളുംകമനിതൃക്കൺവിലാസവുമി-
ത്തക്കണ്ണുകൊണ്ടുടനെനിക്കിഞ്ഞുകാണ്മതിനു-
മെത്തുന്നതെന്നുശിവനാരായണായനമ.

അല്പസ്മിതങ്ങളിലലിപ്പിച്ചുവിശദമിട-
മപ്പുവിൽമാതൃമുഖപത്മംനുകപ്പതിനു-
മപ്പോലിവന്നമൃതവാക്യങ്ങൾകേൾപ്പതിനു-
* * * * ● * * * * നാരായണായനമ.

ഉൾത്തുന്നരാഗമരികത്താശ്രുവന്നുപുന-
രത്യാദരേണനിജബാഹുക്കൾകൊണ്ടരിയ
മുത്താൻകൊങ്കയിലണച്ചൊന്നുപുൽവതിനു-
മെത്തുന്നതെന്നുശിവനാരായണായനമ.

മദ്ധ്യാവലീമധുരമത്യായതംജഘന-
മുൾത്തുൺഡതുടജംഘായുഗംചരണ-
പൊൽത്താമരാന്നഗതിനിത്യംനിരീക്ഷിതമി
* * * * * * * * ● * * * * * * * ” $

ഭാഗവതം ഭാഷ

(തുടൎച്ച)

ഹരിഃശ്രീഗണപതയെനമഃ അവിഘ്നമസ്തു. പഞ്ചമസ്കന്ധം കൊണ്ടു് സ്ഥാനത്തെ ചൊല്ലുന്നു. സ്ഥാനമെന്ന ജഗദ്രക്ഷാരക്ഷിതങ്ങളായിരിക്കുന്ന ലോകങ്ങളുടെ സ്ഥാനവും അവറെറ പ്രിയവ്രതാദിരാജാക്കൾ ധൎമ്മേണ പരിപാലിച്ച പ്രകാരവും കൂടെ ചൊല്ലുന്നു. അവിടെ മനുപുത്രനായിരുന്ന പ്രിയ

$ കൈവശം കിട്ടിയിട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥത്തിലെ ഏടുകൾ ഇവിടെ അവസാനിക്കുന്നു.

വ്രതന്റെ ചരിതം നടേ: ശ്രീനാരദന്റെ ഉപദേശത്താൽ നിവൃത്തിമാൎഗ്ഗമവലംബിപ്പാൻ തുടങ്ങുന്ന പ്രിയവ്രതൻ പരിപാലനാൎത്ഥമായിട്ടുണ്ടായ പിതൃനിയോഗത്തെ പരിഗ്രഹിയാഞ്ഞക്കാലമവിടെ ബ്രഹ്മനെഴുന്നെള്ളിയരുളിച്ചെയ്തു. "പുത്രാ! കേൾക്ക, പട്ടാങ്ങ ഞാൻചൊല്ലുന്നതിനെ. ഈശ്വരനെനിന്ദിക്കൊല്ലാ. തന്തിരുവടിയുടെയാജ്ഞകൊണ്ടത്രെ എല്ലാലോകവും വൎത്തിക്കുന്നു. അതാരാലുമതിക്രമിക്കാവൊന്നല്ലാ. എന്നിട്ടു മുക്തൻ പോലും കൎമ്മക്ഷയം വരുവോളം നാം ശരീരത്തെ ഭജിക്കുന്നു; മുനി പുന്നതുകൊണ്ടവനു ബന്ധമില്ല. മുമുക്ഷുവായിരിക്കുന്നവൻ ഗൃഹസ്ഥാശ്രമംകൊണ്ടിന്ദ്രിയാൎത്ഥങ്ങളെ വേണം തുടങ്ങുവാൻ. എന്നാൽ നീയും ഭഗവാന്റെ പാദാരവിന്ദമാശ്രയമായി ഗൃഹസ്ഥാശ്രമമവലംബിച്ചു ഭഗവദാജ്ഞയാ വരുന്ന ഭോഗങ്ങളെ അനുഭവിച്ചിരിക്ക." എന്നിങ്ങിനെ ബ്രഹ്മനിയോഗത്താൽ രാജ്യം പരിപാലിക്കുന്ന പ്രിയവ്രതൻ, വിശ്വകൎമ്മപുത്രിയായിരുന്ന ബൎഹിഷ്മതിയെ വിവാഹം ചെയ്തവളിൽ പത്തു പുത്രരെയും ഊൎജ്ജസ്വതിയാകുന്ന കന്യകയേയും ജനിപ്പിച്ചാൻ. അഗ്നിധ്രൻ, ഇദ്ധ്മജിഹ്വൻ, യജ്ഞബാഹു, മഹാവീരൻ, ഹിരണ്യരേതാവ്, ഘൃതപൃഷ്ഠൻ, സവൻ, മേധാതിഥി, വീതിഹോത്രൻ, കവി ഇങ്ങിനെ പത്തു പേർ ഇതിൽ കവിയും, മഹാവീരനും, സവനും, ഇവർ മൂവരും സന്ന്യസിച്ചു പുരുഷാൎത്ഥം സാധിച്ചാർ. പ്രിയവ്രതനു മറ്റൊരു ഭാൎയ്യയിൽ ഉത്തമൻ, താമസൻ, രൈവതൻ എന്നു മൂവർ പുത്രരുളരായി. മൂന്നാമൻ തുടങ്ങി ക്രമത്താൽ മനുക്കളവർ. ഏവംഭൂതനായിരിക്കുന്ന പ്രിയവ്രതൻ തന്നാൽ പരിപാലിതമായിരുന്ന രാജ്യത്തിങ്കൽ മഹാമേരുവെ പ്രദക്ഷിണം ചെയ്യുന്നാദിത്യന്റെ രശ്മികളെക്കൊണ്ടു ഭൂമണ്ഡലം പാതി പ്രകാശിക്കയും, മറ്റെപ്പാതി പ്രകാശിക്കായ്കയും, ചെയ്യുന്നതു കണ്ടാദിത്യനോട് തുല്യമായി വേഗത്തോടും കൂടിയിരിക്കുന്ന തേൎമ്മേൽക്കരേറി രാ

ത്രിയെപ്പകലാക്കുന്നുണ്ട് എന്നു കല്പിച്ചേഴുവട്ടം പ്രദക്ഷിണം
ചെയ്താൻ. താനും രണ്ടാമതൊരു ആദിത്യനെപ്പോലെ. തേർ
നടന്നവഴി ഏഴു സമുദ്രങ്ങളായി; ഇടയിലിട ഏഴു ദ്വീപുമാ
യി. അവ ഏഴു ദ്വീപുകളേയും പ്രിയവ്രതൻ അഗ്നിദി
പുത്രരേഴുപേൎക്കും കൊടുത്തു ഊൎജ്ജസ്വതിയാകുന്ന കന്യക
യെ ശുക്രനും കൊടുത്താൻ. അവിടെ യയാതിഭാൎയ്യ ദേവയാ
നിയുളവായി. അനന്തരം പ്രിയവ്രതൻ വിവേകവൈരാഗ്യ
ങ്ങളോടു കൂടി ശ്രീനാരദൻപക്കൽനിന്നു കിട്ടിയ ഉപദേശം
കൊണ്ടു ബ്രഹ്മോപാസനഞ്ചെയ്തു പുരുഷാൎത്ഥം സാധിച്ചാൻ.
അവന്റെ പുത്രനഗ്നീധ്രൻ ജംബുദ്വീപിനെ പരിപാലിക്കുന്ന
വൻ അത്യുത്തമമായിരിപ്പൊരു പൎവ്വതഗുഹയിങ്കൽനിന്നു ത
പസ്സുചെയ്യുന്നകാലത്ത് ബ്രഹ്മന്റെ നിയോഗത്താൽ പൂൎവ്വ
ചിത്തയാകുന്നപ്സരസ്ത്രീ പോന്നുപുറപ്പെട്ടാൾ. അവനെ ക
ണ്ടഭിലഷിതചിത്തയായ്ചൊന്നാൾ, "എടോ മുനിശ്രേഷ്ഠ! ആ
രു ഞാണില്ലാത്തവില്ലും, മടിമ്പില്ലാത്തമ്പുമായി പെരുമാറു
ന്നത്? എന്തുകാൎയ്യമായി, ഭഗവാന്റെ ലോകമിനിക്കു കാണാ
വേണുന്നു? യാതൊരു ലോകത്തുനിന്നു ഭവാന്മാർ ഇങ്ങി
നത്തെ രണ്ടവയവങ്ങളുളരാകുന്നു.?" എന്നിങ്ങിനെ ഗ്രാമ്യ
വിദഗ്ദ്ധമായിരുന്ന പരിഭാഷണംകൊണ്ടു ചൊല്ലിനാൾ. അ
ഗ്നീധ്രന്റെ ഗുണങ്ങളാലാക്ഷിപ്തചിത്തയായിരുന്ന പൂൎവ്വചി
ത്തയവനോടുംകൂടി അനേകകാലം രമിച്ചാൾ. അവിടെ ഒമ്പ
തു പുത്രരുളരായി. നാഭി,കിംപുരുഷൻ, ഇളാവൃതൻ രമ്യകൻ,
ഹിരണ്മയൻ,കുരു,ഭദ്രാശ്വൻ,കേതു മാലൻ,എന്നവൎക്കു പേർ.
പുത്രജന്മാനന്തരം പൂൎവ്വചിത്തിയും ബ്രഹ്മലോകംനോക്കി പോ
യാൾ. അനന്തരമഗ്നീധ്രൻ ജംബുദ്വീപുകൊണ്ടു പുത്രന്മാ
രൊമ്പതിനും പകുത്തുകൊടുത്തു തപസ്സുചെയ്തു പൂൎവ്വചിത്ത
യുടെ ലോകം പ്രാപിച്ചാൻ. അഗ്നീധ്രപുത്രന്മാരൊമ്പതു
കന്യകമാരെ വിവാഹംചെയ്താർ. മേരുദേവി,പ്രതിരൂപ,ഉഗ്ര
ദംഷ്ട്രി,ലത,രാമ,ശ്യാമനാരി,ഭദ്ര,ദേവി,എന്നിവരൊമ്പതിനും

പേർ. അവിടെ ദക്ഷിണസമുദ്രതീരസ്ഥമായി അജനാഭമെന്നു പേരായിരുന്ന വേഷത്തോടുകൂടി പുത്രകാമനായി ഭഗവാനെ യജിപ്പാൻ. അവിപ്രത്യവശ്യകത്തിങ്കൽ ആവിർഭൂതനായിരുന്നഭഗവാനെക്കണ്ടു ഋത്വിക്കുകൾ സദസ്യന്മാരെന്നിവരെല്ലാം സ്തുതിപ്പതുഞ്ചെയ്തർ. "ഭഗവാനെ! ഞങ്ങളാൽ ചെയ്യപ്പെടുന്ന പൂജ കൊണ്ടു കാരുണ്യത്താൽ പരിഗ്രഹിക്ക; നിന്തിരുവടിയുടെ ഗുണങ്ങളെ വർണ്ണിപ്പാനും, പൂജകൊണ്ടു പ്രസാദിപ്പിപ്പാനും, ഞങ്ങൾക്ക ശക്തി പോരാ; എന്നാൽ നിന്തിരുവടിയുടെ ഗുണപ്രകാശങ്ങളായിരിക്കുന്ന വചനേന ഗോചരങ്ങളായിട്ടു വരേണം; അത്രയുമല്ല, ഈ രാജർഷി, നിന്തിരുവടിപക്കൽ നിന്നു് പുത്രനെ ഇച്ഛിക്കുന്നോൻ". ഇങ്ങിനെയുള്ള സ്തുതികളെക്കൊണ്ടു് സ്തുതനായിരുന്ന ഭഗവാൻ സന്യാസികളുടെ ധർമ്മത്തെ സ്ഥാപിപ്പാൻ നാഭിക്ക പുത്രനായി മെരുദേവിയിലവതീർണ്ണനായി; സകല ഗുണാധിക്യം കൊണ്ടു് ഋഷഭനെന്ന പേരുമായി. സ്വതംഗ്ഗവസമഭിവ്യക്തഭഗവല്ലക്ഷണനായിരുന്നു് പ്രജകളാൽ പരിപാലനത്തിങ്കൽ പ്രാർത്ഥിതനായ ഋഷഭദേവൻ, സ്വർഗ്ഗംകൊണ്ടിന്ദ്രൻ വർഷിയാഞ്ഞ കാലം യോഗമായം കൊണ്ടു് വർഷം സാധിച്ചു പരിപാലിച്ചാൻ. അനന്തരമാദിപുത്രൻെറ ഗുണാധിക്യം കൊണ്ടു്, പരിപാലനത്തിങ്കലവനെയഭിഷേകം ചെയ്തു് വിശാലയിൽനിന്നു് നരനാരായണന്മാരെ ഉപാസിച്ചു് മോക്ഷത്തെ പ്രാപിച്ചാൻ. ധർമ്മസ്ഥാപനത്തിന്നായവതരിച്ച ഋഷഭദേവൻ ഗുരുകുലവാസഞ്ചെയ്തു് വിദ്യകളെപ്പഠിച്ചു് ഇന്ദ്രദത്തയായ ജയന്തിയെ വിവാഹഞ്ചെയ്തു് ഗൃഹസ്ഥധർമ്മങ്ങളെ ആചരിച്ചുനിന്നു് നൂറു പുത്രരെ ജനിപ്പിച്ചാൻ അവിടെ. ജ്യേഷ്ഠൻ ഭരതൻ; അവൻ അജനാഭമെന്നു പേരാകുന്ന വർഷത്തെ ഭാരതവർഷമാക്കിയാൻ. പിന്നെയവൻെറ യനുജന്മാർ കുശാവർത്തൻ, ഇലാവർത്തൻ, ആര്യാവർത്തൻ, മലയകേതു, കുശൻ, ഭദ്രസേനൻ, ഇന്ദ്രസ്പൃക്, വിദർഭൻ കീ

കടൻ, എന്നിവരൊമ്പതും ജ്യേഷ്ഠാനുസാരികളായിരുന്ന് രാജ്യപരിപാലനത്തിങ്കൽ ഉറച്ചാർ. അവരുടെയനുജന്മാർ കവിഹരി, അന്തരിക്ഷൻ, പ്രബുദ്ധൻ, പിപ്പലായനൻ, ആവിർഹോത്രൻ, ദ്രമിളൻ, ചമസൻ, കരഭാജനൻ എന്നിവരൊമ്പതും സന്യാസികൾ. അവരുടെ മഹാത്മ്യമേകാദശത്തിങ്കൽ ചൊല്ലുന്നു. അവരുടെയനുജന്മാരെണ്പത്തൊന്നും വിദ്യാധികന്മാരായി സകല പരിപൂൎണ്ണമായി, കൎമ്മനിഷ്ഠന്മാരായിരിപ്പു. ചിലർ ബ്രാഹ്മണരായിച്ചമഞ്ഞു. ഋഷഭദേവൻ താനീശ്വരനായി നിരപേക്ഷനായിരിക്കുന്നതാകിലും, ലോകാനുഗ്രഹാൎത്ഥമായി ധൎമ്മങ്ങളെച്ചെയ്തിനു പരിപാലിക്കുന്നകാലത്ത്, പ്രജകൾക്കും സകലലോകൎക്കും സകലകാമങ്ങളും പരിപൂൎണ്ണങ്ങളായി. അക്കാലത്ത് ഋഷഭദേവനൊരുനാൾ ബ്രഹ്മാവൎത്തത്തിങ്കൽ ബ്രഹ്മൎഷികളുടെ സഭയിങ്കൽനിന്ന് പ്രജകളെല്ലാം കേൾക്കുമാറ് പുത്രരെ അനുശാസിച്ചു. "ഇമ്മനുഷ്യരുടെ ശരീരം കാമങ്ങൾക്കല്ല, മനശ്ശുദ്ധിസാധനമായിരുന്ന തപസ്സിന് യോഗ്യമാകുന്നു. എന്നാലതുവണ്ണം വിവേകിപ്പാൻ. മഹത്സേവ, മോക്ഷത്തിന്നുദ്വാരം. സ്ത്രീസേവ, നരകത്തിന്നുദ്വാരം; ഇവറ്റെ വിവേകിച്ച് തപജ്ഞാനമാപാദിച്ച് മോക്ഷം വേണം സാധിപ്പാൻ" എന്നിങ്ങിനെതുടങ്ങി ബഹുവിധങ്ങളായ വചനങ്ങളെക്കൊണ്ട് പുത്രനെയനുശാസിച്ച് ഭരതനെ രാജ്യത്തിന്നഭിഷേകം ചെയ്താൻ, സന്യാസാശ്രമമവലംബിച്ചാൻ. ഇങ്ങിനെ നിവൃത്തനായി ജളാന്ധബധിരോന്മത്തവൽ പെരുമാറുന്നവൻ പ്രാകൃതന്മാരായിരുന്ന ജനം നാനാജാതിപറയുന്നേടത്ത് മൌനവ്രതമെ ധരിച്ചാൻ. അനന്തരം, ദുൎജ്ജനത്താലുള്ള പരിഭവത്തെ പോക്കുവാനായ്ക്കൊണ്ട്, ആജകരാദിവ്രതങ്ങളെ അവലംബിച്ചാത്മോപാസനം ചെയ്യുന്നവർ തങ്ങളെവന്ന യോഗസിദ്ധികളെ ആദരിച്ചില. എന്നു കേട്ടുവിചാരിച്ചാൻ പരീക്ഷിത്ത്: "ആത്മാരാമന്മാരായിരുന്ന യോഗശ്വരന്മാൎക്കു

ഐശ്വൎയ്യങ്ങൾ ക്ലേശഹേതുക്കളാകയില്ല; എന്നാലെന്തവനാ ദരിയാഞ്ഞു?'' എന്ന പരീക്ഷിൽചോദ്യത്തിന്നുത്തരമായരുളി ച്ചെയ്യുന്നു പിന്നെ മനസ്സിനെ വിശ്വസിക്കരുത് മനോവിശ്വാ സം കൊണ്ടീശ്വരന്മാൎക്കുപോലും തപസ്സു പോകുന്നു. വിശ്വ സിക്കിൽ മനസ്സ് കാമത്തിന്നടിമപ്പെടുന്നു; നിദ്ര കാമം കെ ട്ടുക്കുന്നു; കാമത്തിന്നുമുമ്പെ ക്രോധാദികളുമകംപൂകുന്നു; എ ന്നിട്ടവൻ മനസ്സിനെ വിസ്വസിയാഞ്ഞു. ഇങ്ങിനെ മുക്തനാ യിരുന്ന ഋഷഭദേവൻെറ ശരീരം നാനാദേശങ്ങളിൽ പരുമാ റുന്നത് കുടകമലെനിന്ന് കാട്ടുതീപിടിച്ചു വെന്തുപോയി. ഋ ഷഭദേവൻെറ ശരീരം കണ്ടിട്ട് അർഹനെന്നു പ്രസിദ്ധനായി രിക്കുന്ന രാജാവ് സ്വധൎമ്മംകളഞ്ഞു സ്വബുദ്ധികൊണ്ടു വേറെ ഒരുമാൎഗ്ഗം കല്പിക്കുന്നോൻ.

അമ്മാൎഗ്ഗമവലംബിച്ച് പ്രജകൾ കലിയുഗത്തിൽ പാഷ ണ്ഡികളായിട്ടുവരുന്നു. ഋഷഭദേവൻെറ അവതാരം കേവലം ശിക്ഷാൎത്ഥമത്രെ എമ്മാൻ. മഹത്തുക്കളുടെ വചനംപ്രമാണം. ഋഷഭപുത്രൻ ഭരതൻ വിശ്വരൂപപുത്രി. പഞ്ചജനിയെ വി വാഹം ചെയ്ത് ഐവർ പുത്രരെ ജനിപ്പിച്ചാൻ. സുമതി, രാഷ്ട്രഭൃത്ത്, സുദൎശനൻ, ആവരണൻ, ധൂമ്രകേതു, എന്നവ ൎക്ക പേര്. ഇങ്ങിനെ സ്വധൎമ്മപരനായി രാജ്യത്തെ അട്ടത്തവ ണ്ണം പരിപാലിച്ചഗ്നിഹോത്രാദി കൃത്യങ്ങളെ യഥാവിധി ചെ യ്ത് ഭഗവൽഭക്തിലഭിച്ച് കൃതാൎത്ഥനായിരിക്കുന്നവൻ രാജ്യ ത്തെ പുത്രൎക്ക പകുത്തു കൊടുത്തു നിവൃത്തനായി സാളഗ്രാമാ ശ്രമം പ്രാപിച്ചു തപസ്സു ചെയ്താൻ. അവിടെ സാളഗ്രാമശി ലകളെക്കൊണ്ടലംകൃതങ്ങളായി തീരഗതങ്ങളായിരുന്നാശ്രമ ങ്ങൾക്ക ശുദ്ധികരിയായിരുന്ന ചക്രനദിയിൽ സ്നാനാചമന ങ്ങളെക്കൊണ്ടു ശുദ്ധാന്തഃകരണനായി നിൎമ്മലയായ ഭക്തി യോടും കൂടി ഭഗവാനെ ഉപാസിച്ചിരുങ്ങുന്ന ഭരതനൊരു ന്നാൾ ചക്രനദിയിൽ ഉപാസിക്കുന്നപ്പോൾ ഗൎഭിണിയായി രിപ്പോരു കൃഷ്ണമൃഗപ്പേട വന്നു തണ്ണീർ കുടിച്ചു തുടങ്ങി. അ

പ്പൊഴണയത്തുനിന്നലറുന്ന സിംഹത്തിന്റെ നാദം കേട്ട് ഭയപ്പെട്ട് മാൻപേട പേടിച്ചു മറുകരപായുന്ന കാലത്തു ഗൎഭസ്ഥമായിരുന്ന കിടാവ് വെള്ളത്തിൽ വീണൊഴുകി ഭരതന്റെ അരികത്തു ചെന്നു. മാൻപേടയൊരു ഗുഹയിൽ വീണു മരിച്ചു. നീരുടെ ഒഴുകുന്ന കിടാവിനെക്കൊണ്ട് ഭരതൻ കാരുണ്യവശംപെട്ടെടുത്തു തന്റെയാശ്രമത്തിൽ കൊണ്ടുപോയി വളൎത്താൻ. അവനു മാൻകിടാവിലെ സ്നേഹംകൊണ്ടതിനെ വളൎത്തവേണ്ടുകയാൽ തന്റെ നിയമങ്ങൾ ദിവസംതോറും കുറഞ്ഞു തുടങ്ങി. അതിനെ കാണുമ്പോഴും കാണാതപ്പോഴും അതിന്റെ യോഗക്ഷേമങ്ങളേയും ഈശപാദാനുഗ്രഹങ്ങളേയും പ്രാൎത്ഥിച്ചു കഴിഞ്ഞു അവന്റെയായുസ്സ്. മരണകാലത്തിങ്കലുമരികെ നിൽക്കുന്ന കൃഷ്ണമൃഗത്തെ ചിന്തിച്ചു മരിക്കയാൽ കൃഷ്ണമൃഗമായി പിറന്നാൻ. ഭരതനവിടേയും ജന്മാന്തരകൃതമായിരുന്ന ഭഗവദുപാസംകൊണ്ട് ജാതിസ്മരണത്വമുണ്ടാകയാൽ മൃഗസംഗത്വകാരണമെന്നറിഞ്ഞ് പരിതാപയുക്തനായി ഭഗവദുപാസനാപരനായി മാൻകൂട്ടത്തിൽനിന്നു പിരിഞ്ഞു പോയി പുലഹാശ്രമം പ്രാപിച്ച് തീൎത്ഥസ്നാനം ചെയ്ത് ശരീരത്യാഗം ചെയ്കയാൽ ബ്രാഹ്മണനായി ജനിച്ചാൻ. ആംഗിരസപ്രവരനായി സകല പരിപൂൎണ്ണനായിരിപ്പൊരു ബ്രാഹ്മണനു ഒരു ഭാൎയ്യയിൽ ആത്മതുല്യരായിട്ടു ഒമ്പതു പുത്രരുളരായി. രണ്ടാം ഭാൎയ്യയിൽ കന്യാകുമാരന്മാരുളരായി. അതിലെ കുമാരൻ മൃഗശരീരം കളഞ്ഞ ഭരതൻ അവിടേയും ജാതിസ്മരണംകൊണ്ട് സംഗദോഷത്തെയറിഞ്ഞ് സംഗം കളവാനായിക്കൊണ്ട് ജഡനായി ഭവിച്ചാൻ. അപ്പുത്രന് ജാതകൎമ്മാദികളെച്ചെയ്ത് ഉപനീതനായവന് പിതാവ് ശിക്ഷിതാൎത്ഥമായി ചെയ്തത് പിതൃസമീപത്തിങ്കൽനിന്ന് യഥാവിധിമാൎഗ്ഗവിഘ്നമെന്നിയെ ചെയ്താൻ. വേദങ്ങളെ പഠിപ്പാൻ തുടങ്ങുന്ന നേരത്തു നാലു മാസം മുഴുവൻ വ്യവഹരിച്ചിട്ട് ഗായത്രിപാഠമായില്ല. അങ്ങിനെ ശിക്ഷാഫലമില്ലാതിരിക്കിലും

പിതാവ് പുത്രന്നു ബ്രഹ്മചാരിധൎമ്മങ്ങളെ ശിക്ഷിച്ചിയരുന്ന
വന്ന് അതുകൊണ്ടൊരു ഫലവും സാധിച്ചീല. കാലംകൊ
ണ്ട് താൻ മരിച്ചാനത്രെ യവീസിയായിരുന്ന ഭാൎയ്യയും സ്വ
ഗൎഭജാതന്മാരായ മിഥുനത്തെ സപത്നി പക്കൽക്കൊടുത്തനുമരണം
ചെയ്താൾ. പിതാവു മരിച്ചനന്തരം ഭ്രാതാക്കളിവനെ ജള
നെന്നു കല്പിച്ച് അനുസംഗനിൎബ്ബന്ധമിളച്ചാർ. അനന്ത
രം ജളബധിരോന്മത്തവൽ പെരുമാറുന്ന കാലത്താരാനും
ബലാൽ പിടിച്ചുകൊണ്ടുപോയേതാനും പ്രവൃത്തി ചെയ്യി
ലതെല്ലാം ചെയ്യും, ഉപയോഗിപ്പാൻ കൊടുക്കിലൊ, അവ
യെല്ലാം ഉപയോഗിക്കും. സാക്ഷാൽ ജ്ഞാനിയാകയാലവറ്റ
ന്റെ ഗുണദോഷങ്ങളേത്തും ചിന്തിപ്പീല. അവിടെയൊരു
ശൂദ്രാധിപതി സന്താനാൎത്ഥമായി ഭദ്രകാളിയ്ക്കാളറുപ്പാൻ തുടങ്ങു
ന്ന കാലത്ത് അവന്റെ ഭൃത്യർ രാത്രിയിലാളാരാഞ്ഞു പെരു
മാറുന്നവർ കണ്ടാർ. വിളഭൂമി രക്ഷിക്കുന്നാംഗിരസപുത്ര
നെ ലക്ഷണയുക്തനായി കണ്ടു തെളിഞ്ഞ മനസ്സോടുകൂടി
"അഴകിത്. നമ്മുടെ ഭാഗ്യം. ലക്ഷണയുക്തനായിരുന്നൊരു
പുരുഷനെ ആശുകിട്ടി നമുക്കെന്നാൽ നമ്മുടെ സ്വാമിക്ക് ഫ
ലസിദ്ധിവരുന്നുണ്ടെ"ന്നു ചിന്തിച്ചു പിടിച്ചു കെട്ടി ഭദ്രകാളി
ക്കെടുത്തുകൊണ്ടു ചെന്നാർ. അനന്തരം ഭദ്രകാളി
യെ പൂജിക്കുന്നവർ ബ്രാഹ്മണോത്തമനെയതിനടുത്ത ചടങ്ങു
കൊണ്ടു കുളിപ്പിച്ച് കോടിയുടുപ്പിച്ച് അലങ്കരിപ്പിച്ച് ധൂപ
ദീപാദികളെക്കൊണ്ടു പൂജിച്ച് ഭദ്രകാളിയുടെ മുമ്പിലാമ്മാറു
കൊണ്ടുചെന്നു നിറുത്തിയാർ. അവിടെ ഭദ്രകാളിയെ പൂ
ജിക്കുന്ന ബ്രാഹ്മണൻ പുരുഷപശുവിന്റെ രുധിരംകൊണ്ട്
ഭദ്രകാളിയുടെ തൃപ്തിവരുത്തുവാൻ കാളിമന്ത്രം ജപിച്ചു വാ
ളെടുത്ത കാലത്ത് ഭദ്രകാളിക്കു ബ്രാഹ്മണതേജസ്സുകൊണ്ട്
ഉള്ളംതിരിക്കതുതാനിളകിപ്പുറപ്പെട്ടട്ടഹാസം ചെയ്ത് ബ്രാഹ്മ
ണവധം ചെയ്യുവാൻ തുടങ്ങുന്ന ജനത്തിന്റെ കഴുത്തൊക്കെ
വാളുകൊണ്ടറുത്ത് രുധിരപാനം ചെയ്ത് നൃത്തമാടി തല

കൊണ്ടു പന്താടി ക്രീഡിച്ചാൽ. ഇതാശ്ചൎയ്യമല്ല. അകുതോ
ഭയമായിരിക്കുന്ന ഭഗവൽ പാദാംബുജമാശ്രയിച്ച് തൻതി
രുവടിയാൽ രക്ഷിതരായിരിക്കുന്നവർ തന്റെ തലയറുക്കു
മ്പോൾ സംഭ്രമമില്ല എന്നതും. അനന്തരം രഹൂഗണനാകു
ന്ന സിന്ധുരാജൻ ശ്രീകപിലനെ കാണ്മാൻ പോകുന്ന കാ
ലത്ത് ശിബികചുമപ്പാനാളുരായുന്ന ജനം ഇബ്രാഹ്മണനെ
ക്കണ്ടു പിടിച്ചുകൊണ്ടു പോയി ചുമപ്പിച്ചാർ. അവിടെ ന
കല്പാടു നോക്കി നടത്തി ബ്രാഹ്മണന്റെ ഗതി മറ്റെവരുടെ
ഗതിയോടൊക്കാഞ്ഞ കാലത്ത് വിഷമഗതി കണ്ടു ചൊ
ന്നാൻ രഹൂഗണൻ. "എടൊ നിങ്ങളൊക്കെ യഥാവലെ ന
ടപ്പിൻ, എന്തിങ്ങിനെ നടക്കുന്നത്? "എന്നിങ്ങിനെ രാജവ
ചനം കേട്ടു ചുമക്കുന്നവർ ഭീതരായി ചൊന്നാർ. "സ്വാമി
ഞങ്ങൾ ഭവാന്റെ ആജ്ഞയിലടങ്ങി വഴിപോലെ ചുമക്കു
ന്നോർ. ഇവനൊരുത്തനെയുണ്ടിപ്പോൾ കൊണ്ടുവന്നു. ഇ
വൻ നടക്കുന്നോനല്ല. ഇവനോടൊക്ക ഞങ്ങൾക്കു ചുമപ്പാ
നരുത്." എന്നതു കേട്ടു രാജാവു ബ്രാഹ്മണന്റെ പ്രഭാവമ
റിയായ്കയാൽ കുപിതനായി ചൊന്നാൻ. "സഖെ! മൃദുവാ
യ മെലിഞ്ഞ ശരീരമുടയവനായി പെരികെ ചുമന്നായല്ലൊ
നീ പെരികെ ശ്രമിക്കുന്നു, ഇവരാരും നിന്നോളം ശ്രമിക്കു
ന്നോരല്ലാ." എന്നിങ്ങിനെ ആക്ഷേപവചനം കേട്ടു നിര
ഭിമാനനാകയാൽ നിൎവിശേഷനായി ചുമക്കുന്ന ബ്രാഹ്മണ
നെ കണ്ട് പിന്നെയും കുപിതനായി ചൊന്നാൻ രാജാവ്.
"എന്തു ശത്രുവിത്? ജീവിച്ചിരിക്കവെ മരിച്ചാ നീ? എന്നെ
ധിക്കരിച്ച് സ്വാമിശാസനത്തേയുമതിക്രമിക്കയല്ലൊ ചെയ്യു
ന്നത്. അങ്ങിനത്തെ നിനക്കു ഞാൻ ചികിത്സ ചെയ്യുന്നു
ണ്ട്. അതുകൊണ്ടെ നീ പ്രകൃതിയെ പ്രാപിപ്പൂ." ഇങ്ങിനെ
രാജാഭിമാനംകൊണ്ടു ബദ്ധഭാഷിയായിരുന്നവനെ നോക്കി
ചൊന്നാൻ ബ്രാഹ്മണൻ. "നീ ചൊന്നതാക്ഷേപമല്ല, പ
ട്ടാങ്ങത്രെയിത്. ചുമന്നിട്ടും ക്ലേശമുണ്ടെന്നിരിക്കുന്നതാകിൽ

കേറം നീ ഞാൻ ചൊല്ലുന്നത്. മെലിക തട്ടികയെല്ലാം ശരീരത്തിനത്രെ ആത്മാവായിരിക്കുന്ന എനിക്കല്ല. സ്വാമിഭാവമുള്ളേടത്തെ ഭൃത്യഭാവമുള്ളു. ഇവിടെ ഏവൻ സ്വാമി? ഏവൻ ഭൃത്യൻ? നീ ചെയ്യുന്ന ചികിത്സകൊണ്ടെന്തിനിക്ക് വിശേഷം വന്നത്?" എന്നിങ്ങിനെ ചൊല്ലിട്ടു ബ്രാഹ്മണൻ പ്രാരബ്ധകർമ്മക്ഷയാർത്ഥമായിട്ട് പിന്നെയും ശിബിക ചുമന്നാൻ. അക്കാലത്ത് രാജാവു ബ്രാഹ്മണന്റെ വചനങ്ങളെക്കൊണ്ട് വിവേകിച്ചിവൻ സാക്ഷാൽ ജ്ഞാനിയെന്നറിഞ്ഞ് നിരഭിമാനനായി ശിബികമേൽ നിന്നിറങ്ങി പാദപ്രണാമം ചെയ്തു ചൊന്നാൻ രാജാവു. "ആരു ഭവാൻ? എവിടെയുള്ളൊരുത്തൻ? ആരുടെ പുത്രൻ? എവിടെ നിന്നിവിടേക്കു വന്നു? നമുക്കേതുമറിയാവുന്നതില്ല; ബ്രാഹ്മണനെന്നു തോന്നും കണ്ടാൽ. എന്നാലതിലേവൻ, സാക്ഷാൽ ശ്രീകപിലനായിട്ടല്ലല്ലീയിരിക്കുന്നു? ചൊല്ലവേണം പട്ടാങ്ങ്" ഇങ്ങിനെ ഇന്ദ്രാദി ദേവകളെ കാണപ്പെട്ടന്നോനല്ല ഞാൻ. ബ്രാഹ്മണനെ ശങ്കിക്കുന്നോൻ ഞാൻ. ശ്രീകപിലനോടു സംസാരത്തിങ്കലെന്താശ്രയമെന്ന് വിചാരിപ്പാൻ തുടങ്ങിയതെന്നാൽ, ഭവാൻ കപിലന്നമറഞ്ഞു പരുമാറുകയല്ലല്ലി ചെയ്യുന്നു. ഇരിക്ക നടന്നാലും ചുമന്നാലും ശ്രമം കാണപ്പെട്ടന്നത്. ഭവാനങ്ങിനെയല്ലീയെന്ന് ഞാനനുമിക്കുന്നത്. തീമേലിരിക്കുന്ന കലത്തിന്റെ ചൂടുകൊണ്ടതിൽ കിടക്കുന്ന നീരുമരിയും കൂടെ വേകുന്നുവല്ലൊ. അവ്വണ്ണം ശരീരതാപങ്ങൾ ആത്മാവിനു മുണ്ടെന്ധദണ്ഡവിനിയോഗംകൊണ്ടു പരിപാലിക്ക രാജധർമ്മം. അതുകൊണ്ടീശ്വരപ്രസാദവും പാപക്ഷയവുമുള്ളു. എന്നാൽ സംസാരനിവൃത്തിവരുമാറുള്ളോരനുഗ്രഹത്തെ ചെയ്യേണമെൻ വിഷയം ഭവാൻ എന്നു രാജാവിന്റെ വാക്കു കേട്ട് അതിനുത്തരമായി ചൊല്ലുന്നു ബ്രാഹ്മണൻ. "ജ്ഞാനമില്ലാത്ത ഭവാൻ ജ്ഞാനികളുടെ വാക്കു പോലിരിക്കുന്ന വാദങ്ങളെ ചൊല്ലുന്നു. വ്യവഹാരത്തെച്ചെയ്യും മഹത്തുകൾ.

തത്വവിവേകം തന്നെയിവയല്ലല്ലൊ. യാവനൊരുത്തന്ന്
ഗൃഹസ്ഥസൌഖ്യം സ്വപ്നസാമ്യംകൊണ്ടു ഹേയതേന അനു
മിക്കപ്പെടായ്യുന്നു അവന്ന് ശ്രേഷ്ഠകളായിരിക്കുന്ന വാക്കുകൾ
പോലും ജ്ഞാനഹേതുക്കളാകുന്നു. യാതൊന്നു യാതൊരി
ക്കൽ പുരുഷൻെറ മനസ്സു ഗുണമായിരിക്കുന്നു അപ്പോൾ ക
ൎമ്മങ്ങളെയിളസ്സുരുത്. കൎമ്മാത്മകമായിരിക്കുന്ന സംസാര
വും പുരുഷനെ പരിശ്രമിക്കുന്നത്. എന്നാൽ മനസ്സത്രെ
എല്ലാററിന്നും കാരണം. ഗുണനയം ബന്ധത്തിന്നു; ഗുണ
രഹിതം മോക്ഷത്തിന്ന്; എന്നേ വിശേഷമുള്ളു. ഭയവൃത്തി
കളെല്ലാം മനസ്സു ഹേതുവായുള്ളവാകുന്നു. അന്യോന്യതയല്ല,
സ്വതയല്ല, ക്ഷേത്രജ്ഞനെക്കൊണ്ടല്ല; ക്ഷേത്രജ്ഞനിതെല്ലാ
ററിന്നും സാക്ഷിയത്രെ. ക്ഷേത്രജ്ഞനാകുന്നതു പരമാത്മാ
വ്. എന്നാലീ മനസ്സിൽ യാതൊരളവ് തത്വജ്ഞാനമുദി
യായ്യുന്നു അവ്വളവ് മനസ്സ് മമത്വത്തെ കളയാകുന്നു. എ
ന്നാൽ നീ ഗുരുവായിരിക്കുന്ന ഈശ്വരൻെറ സേവകൊണ്ടു മ
നസ്സിനെ അടക്കുക" എന്നിങ്ങിനെ ബ്രാഹ്മണൻെറ വച
നം കേട്ട് ബ്രാഹ്മണനെ നമസ്കരിച്ചു ചൊന്നാൻ രഹൂഗ
ണൻ. "അവധൂതവേഷംകൊണ്ടു ജ്ഞാനം മറച്ച് പെരുമാ
റുന്ന ഭവാനു നമസ്കാരം! ദേഹാഭിമാനവിഷയത്താൽ പീഡി
തനായിരിക്കുന്ന എനിക്ക് ഭവാൻെറ വചസ്സ് വിവിധമായി
ട്ടു വന്നു. എന്നാൽ ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നേൻ ഇണക്കപ്പെട്ട
ന്നോരാക്രിയാഫലം തത്വവിവേകത്തിങ്കലില്ലായെന്ന്. ഭ
വാൻ ചൊന്നവചസ്സിങ്കൽ എൻെറ മനസ്സ് ഭ്രമിക്കുന്നു, ഇഭ്ര
മത്തെ പോക്കവേണം ഭവാൻ" എന്ന് രഹൂഗണൻ വിചാ
രിച്ചതിന്നുത്തരമായി ചൊന്നാൻ ബ്രാഹ്മണോത്തമൻ. "ചു
മക്കുന്നവൻ ഭൃത്യൻ; ചുമപ്പിക്കുന്നവൻ സ്വാമി. എന്നിവിടം
കൊണ്ടു വിചാരിക്ക. ഇന്നടക്കുന്ന ജനത്തിന് കാലെല്ലാ
യിലും ചുവട്ടിലേത്. പിന്നെ ക്രമേണ മേലെയംഗങ്ങൾ ന
രിയാണി, കണങ്കാൽ, മുഴങ്കാൽ, തുട, നടുവ്, മാറ്, ചുമൽ,

കഴുത്ത് എന്നിവ ചുമലിലിരിക്കുന്നു. സൌവീരരാജനെന്ന ശരീരം അതിനെ ഞാനഭിമാനിച്ച് ശോച്യരായുള്ള ജനത്തെ പിടിച്ച് ബലാൽ ചുമക്കുന്ന നീ രക്ഷിതാവ് ഞാനെന്നു ഭാവിക്കുന്നു നീ" എന്നിങ്ങിനെ രാജാവിൻെറ ഭയാഭിമാനം പോക്കി നിന്നു ചൊല്ലുന്നോൻ ബ്രാഹ്മണൻ "വിവേകിക്കുന്ന നീ തത്വത്തെ സ്ഥാവരജംഗമങ്ങളുമായിരിക്കുന്ന ശരീരങ്ങളെല്ലാം ഭൂമിയിൽനിന്നുളവാകുന്നുത്. എന്നാൽ ഭൂമിയെ ഒഴിച്ച് മറെറന്തുള്ളത്. ഇങ്ങിനെയുള്ള വിവേകത്തിങ്കൽ, ആത്മാവേയുള്ളത്, മറെറല്ലാം മിഥ്യയായ കാൎയ്യമത്രെ. സത്യമായിരിക്കുന്ന ആത്മസ്വഭാവമെന്നറിക, പുരുഷാൎത്ഥമാകുന്നത്. അതു മഹൽസേവകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന ഭക്തിയാശ്രയമായെ ലഭിക്കാവു എന്നതിനിക്കനുഭവസിദ്ധം. ഞാൻ പണ്ട് ഭരതനെന്നൊരു രാജാവ്? സകലസംഗനിവൃത്തനായി ഭഗവാനെ സേവിക്കുന്നളവു മൃഗസംഗംകൊണ്ടു ഭ്രഷ്ടനായി മൃഗമായി ജനിച്ചേൻ. അവിടേയുമെനിക്ക് ഭഗവൽസേവകൊണ്ടുണ്ടായ സ്മൃതി പോയീല. ആകയാൽ ഞാൻ സംഗത്തെപ്പേടിച്ചിങ്ങിനെ അവധൂതനായിപ്പെരു മാറുന്നു. എന്നാൽ മനുഷ്യർ മഹൽസേവകൊണ്ടുണ്ടായ സ്മൃതി ജ്ഞാനമതിനെക്കൊണ്ട് സംശയത്തെ അഴകുതായി ഖണ്ഡിച്ച് സംസാരാദ്ധ്വാവിന്നു മീതെ ഇരിക്കുന്ന ആത്മതത്വം പ്രാപിക്ക വേണ്ടു." എന്നിങ്ങിനെ ചൊല്ലിയിട്ടു കൎമ്മമാൎഗ്ഗത്തെ പെരുവഴിയോടും സംസാരത്തെ വനത്തോടും നിരൂപിച്ച് സംസാരത്തിൻെറ ആത്മികതത്വത്തെ വിസ്തരേണ വൎണ്ണിച്ച് ഇയദ്ധ്വാവിൻെറ മറുകരയെ ഭഗവൽ സേവകൊണ്ടു പ്രാപിക്കവേണം എന്നിങ്ങിനെ ചൊന്നാൻ ബ്രാഹ്മണോത്തമൻ. അനന്തരം ബ്രാഹ്മണൻെറയുപദേശത്തിലറിയേണ്ടുമതെല്ലാമറിഞ്ഞ് ഭക്തിയോടു കൂടി ബ്രാഹ്മണനെ നമസ്കരിച്ചു രാജാതനായി ഭഗവദുപാസനംകൊണ്ട് ദേഹാത്മബുദ്ധിയെക്കളഞ്ഞാൻ രഹൂഗണൻ. എന്നിങ്ങിനെ കേട്ടു സംസാരത്തി

ൻെറ ലക്ഷണത്തെ അറിവാൻ വിചാരിച്ചാൻ പരീക്ഷിത്ത്. വൎണ്ണിതങ്ങളായ പാഠങ്ങളെ വ്യാഖ്യാനം ചെയ്തു ശ്രീശുകൻ. ഇങ്ങിനെ ചൊല്ലി ഭരതചരിതം വംശവിശേഷം. പിന്നെ ഭരതൻെറ പുത്രൻ ദേവജിത്ത്, ദേവദ്യുമ്നൻ, പരമേഷ്ഠി, പ്രതിഹൻ, പ്രതിഹൎത്താവ്, പന്തിരിവർ പുത്രർ. അനുജനും ഭൂമാവും ഭൂമാവിന്നു ശ്രീകനും ക്രമത്തിൽ ചിത്രരഥനെന്നും സ്വാതിയെന്നും അവരോധനനെന്നും മൂവ്വർ പുത്രർ. ചിത്രരഥന്ന് സമ്രാൾ, മരീചി, ഹനുമാൻ, മധു, വീരവതൻ; അവന്നു മധുവെന്നും ബൃഹന്മധുവെന്നും ഇരിവർ പുത്രർ. മധുവിന്ന് ഭൌവനൻ,അവന്ന് ത്വഷ്ടാവ്. ഒടുക്കത്തേവൻ വരജൻ. ഇങ്ങിനെ പ്രിയ വ്രതവംശം ചൊല്ലിയിട്ട് അനന്തരം ലോകസംസ്ഥാനം. അവിടെ ഭൂമണ്ഡലസംസ്ഥാനം നടെ. ഭൂമിയിൽ മദ്ധ്യമമായിരുന്ന ജംബൂദ്വീപ് സമവൃത്തമായി ലക്ഷം യോജനവിസ്താരമായി പത്തു വൎഷങ്ങളോടും എഴു മൎയ്യാദാപൎവ്വതങ്ങളോടും കൂടി ഇരിപ്പൊന്ന്. ഇതിൻെറ നടുവിൽ മഹാമേരു നൂറായിരം യോജന ഉയൎന്നത്. സമവൃത്തമായി മുകളിൽ മുപ്പത്തീരായിരം യോജന പരപ്പ്; ചുവട്ടിൽ പതിനാറായിരം യോജന; കുഴിയിടശേഷംമേൽ. ഇങ്ങിനെത്തെ മഹാമേരുവിന്ന് വടക്കു മൎയ്യാദാപൎവ്വതങ്ങൾ കിഴക്കു പടിഞ്ഞാറു നീണ്ട് സമുദ്രത്തോളമെത്തിക്കിടക്കുന്നു. മേരുവിന്നോടടുത്ത നീലം പിന്നെ ശ്വേതം പിന്നേത് ശൃംഗവാൻ. തെക്കു മൂന്നു മൎയ്യാദാപൎവ്വതങ്ങൾ വടക്കേപ്പോലെ. നിഷധം,ഹേമകൂടം, ഹിമവാനെന്നിവററിൻെറ പേർ. കിഴക്കും പടിഞ്ഞാറും ഓരോ പൎവ്വതങ്ങൾ ഗന്ധമാദനവും, മാല്യവാനും തെക്കു വടക്കു നീണ്ട് നീലനിഷധങ്ങളോടുമെത്തിക്കിടക്കുന്നു. അവ നീലത്തിൻെറ വടക്കേത് രമ്യകമെന്ന വൎഷം, അതിന്നു വടക്കേത് ഹിരണ്മയം, അതിൻവടക്കേത് കുരു, നിഷധത്തിന്നു തെക്കേത് ഹരിവൎഷം, അതിന്നു തെക്കേത് കിംപുരുഷം; അതിന്നു തെക്കേത് ഭാരതം; ഗന്ധമാദനത്തിന്നു കിഴക്കേത് ഭദ്രാശ്വം;

മാല്യവാന്റെ പടിഞ്ഞാറേത് കേതുമാലം; നടുവിലേത് ഇളാവൃതം. പർവ്വതങ്ങൾ എട്ടും പതിനായിരം യോജന ഉയരം, രണ്ടായിരം യോജന വണ്ണം, വർഷങ്ങളൊമ്പതും ഒമ്പതിനായിരം യോജന ഇടം. മഹാമേരുവിന്നുനായിട്ട് നാലു ദിക്കിലുമുള്ള പർവ്വതങ്ങൾ മന്ദരം, മേരുമന്ദരം, സുപാർശ്വം, കുമുദം; അവ പതിനായിരം യോജന പരപ്പ്. അവററിന്മേലോരോ മരങ്ങളും തേന്മാവും, ഞാവലും, കടമ്പും, പേരാലും; അവററിന്റെ ഉയരം ആയിരത്തൊരുനൂറു യോജന ശാഖകളുടെ പരപ്പു മറ്റു ചുവടും നൂറു യോജന ചുററു നാലു പർവ്വതങ്ങൾ മേലും ആഗാധങ്ങളായിരിപ്പോരു ചില പൊയ്കകളുമുളവ്. പാലും, തേനും, ശക്കരയും, ശുദ്ധ ജലവും, അവററിലെ വിരാവുന്നത്. അവററെ സേവിച്ചു ഗന്ധർവ്വാദികൾക്ക് യോഗങ്ങൾ ഉളവാകുന്നു. നാലു പർവ്വതങ്ങളിന്മേലുമോരോ ഉദ്യാനങ്ങളുമുളവ്. നന്ദനവും ചൈത്രരഥവും വൈഭ്രാജകവും സർവ്വതോഭദ്രവും; അവററിൽ ദേവകൾ ക്രീഡിച്ചു ഞായം. മന്ദരമൂർദ്ധാവിങ്കൽ തേന്മാവിന്റെ മുകളിൽനിന്നു പർവ്വത തുല്യങ്ങളായിരിക്കുന്ന മാമ്പഴങ്ങൾ വീണു തകന്നവററിന്റെ രസംകൊണ്ട് അരുണോദയമെന്ന് കിഴക്കു നോക്കിയൊഴുകുന്നു. അതിലെ നീർകൊണ്ടനുഭവിക്കയാൽ ശ്രീപാർവ്വതിയുടെ അനുചരിമാൎക്കതിശയിച്ചോരു സൌരഭ്യമുണ്ടാകുന്നു. അവ്വണ്ണമേ മേരുമന്ദര മൂർദ്ധാവിങ്കൽനിന്നു വീണു തകന്ന ഞാവൽ പഴങ്ങളുടെ രസംകൊണ്ട് ജംബുനദി തെക്കു നോക്കി ഒഴുകുന്നു. അവിടെയിരുകരയുമുള്ള മണ്ണും നീരുടെ രസവുംകൂടിയുണങ്ങിട്ട് ജാംബൂനദമാകുന്ന പോന്നുണ്ടാകുന്നു. അതു ദേവകൾക്കാഭരണം. സുപാർശ്വത്തിന്മേൽ നില്ക്കുന്ന കടമ്പിന്മേൽനിന്നൊഴുഞ്ചു ചുററുള്ള ചില മധുധാരകൾ വീണു പടിഞ്ഞാറോട്ടൊഴുകുന്നു. അവററെയുപയോഗിക്കുന്നവരുടെ മുഖസൌരഭ്യം നൂറു യോജന പരക്കുന്നു. അവ്വണ്ണംതന്നെ കുമുദത്തിന്മേൽ നില്ക്കുന്ന പേരാലുടെ സ്കന്ധങ്ങളിൽനിന്നും പയോദധിഘൃതാ

ന്നാഭ്യംബരശയ്യാസനാഭ്യാഭരണാദികൾ വീണ ചില നദങ്ങളായി വടക്കോട്ടൊഴുകുന്നവരെക്കൊണ്ട് അനുഭവിക്കുന്നതായവർ ചിലർ. അവർക്ക തളച്ച, നിറപ്പിഴ, ആധിവ്യാധികൾ, ജരാനരകൾ അപമൃത്യു എന്നിവയെല്ലാമില്ല. ഇന്ന ഭൂമണ്ഡലകമലത്തിന് കൎണ്ണികയായിരുന്ന മഹാമേരുവിൻെറ ചുഴലവും കേസരസ്ഥലങ്ങളായനേകം പൎവ്വതങ്ങളുളവ്. മഹാമേരുവാരുന്നതിന്നു പരിസ്തരണമായിട്ടെട്ടു പൎവ്വതങ്ങളുളവ്. രണ്ടായിരം ചെയ്യു യോജന ഇടവും ഉയൎച്ചയും പതിനെണ്ണായിരം ചെയ്യു യോജന നീളവും. ജഠരദേവകൂടങ്ങൾ കിഴക്ക, കൈലാസകരവീരങ്ങൾ തെക്ക, പവനപാരിയാത്രങ്ങൾ പടിഞ്ഞാറു, ശൃംഗമകരങ്ങൾ വടക്ക; മഹാമേരുമൂൎദ്ധാവിങ്കലൊമ്പതു രാജധാനികൾ. നടുവിലേത് ബ്രഹ്മന്റ. അതു സമചതുരശ്രം. മറേറവ എട്ടും ഇന്ദ്രാദി ലോകപാലന്മാൎക്ക തൻെറ തൻെറ ദിക്കിലേവ. ഭഗവാൻ പണ്ട് ത്രൈവിക്രമം ചെയ്യുന്ന കാലം മേല്പട്ടയൎന്ന തൃക്കാൽ നഖം തട്ടി പിളൎന്നോരു ബ്രഹ്മാണ്ഡത്തൂടെ അകം പുക്കോരു ബാഹ്യജലധാര, ഗംഗ എന്ന പ്രസിദ്ധയായി ബ്രഹ്മപുണ്ഡരികത്തിങ്കൽ വീണ അവിടെ നിന്ന നാലു കൈവഴിയായൊഴുകി നാലു നാമങ്ങളോടും കൂടി നാലു ദിക്കിലും സമുദ്രത്തെ പ്രാപിക്കുന്നു. അവിടെ കിഴക്ക നോക്കി ഒഴുകുന്ന സീത ഇന്ദ്രൻെറ രാജധാനിയൂടെ പോയി ഗന്ധമാദനമൂൎദ്ധാവിങ്കൽ വീണ് ഭദ്രാശ്വം വൎഷത്തൂടെ പോയി കിഴക്കെ സമുദ്രത്തിൽ കൂടുന്നു. അവ്വണ്ണമേ തെക്കോട്ടൊഴുകുന്ന അളകനന്ദ യമരാജധാനിയൂടെ പോയി നിഷധഹേമകൂടങ്ങളെ കടന്ന് ഹിമവാനേൽ വീണ് ഭാരതവൎഷത്തൂടെ തെക്കേ സമുദ്രത്തിൽ കൂടുന്നു. പിന്നെ പടിഞ്ഞാറോട്ടൊഴുകുന്ന ചക്ഷുസ്സ് വരുണരാജധാനിയൂടെ പോയി മാല്യവാന്മേൽ വീണ് കേതുമാലം വൎഷത്തൂടെ പടിഞ്ഞാറോട്ടൊഴുകുന്നു. വടക്കോട്ടൊഴുകുന്ന ഭദ്ര സോമരാജധാനിയൂടെ പോയി നീലശ്വേതങ്ങളെ കടന്ന് ശൃംഗവാന്മേൽ വീ

ണ്ട് കുരുവൎഷത്തൂടെ പോയി വടക്കസമുദ്രത്തിൽ ക്രൂടുന്നു. ഈ ജംബുദ്വീപിങ്കൽ ഭാരതവൎഷമേ കൎമ്മക്ഷേത്രമായുള്ളു. മറ്റേവ എട്ടുവൎഷങ്ങളും സ്വൎഗ്ഗമനുഭവിച്ചവൎക്ക പുണ്യശേഷമനുഭവിപ്പാനുള്ളു. അവററിൽ പ്രജകൾക്ക് പതിനായിരം സംവത്സരം ആയുസ്സും പതിനായിരം ആനക്കബലം വജ്രത്തോളം ശരീരകാഠിന്യം സ്ത്രീപുരുഷന്മാർ കൂടി ജനിപ്പു. ആയുസ്സിൻെറ അവസാനത്തിങ്കൽ ഒരുന്ന ഗൎഭം ധരിപ്പു. ത്രേതായുഗസമം കാലം എല്ലാനാളും ഒമ്പതുവൎഷങ്ങളിലും ഭഗവാൻ വിഷ്ണുമൂൎത്തികളെ അവലംബിച്ച് ഭാഗവതന്മാരാൽ പൂജിക്കപ്പെടുന്നു. നളിവൃതത്തിങ്കൽ ശ്രീമഹാദേവനെ പുരുഷനുള്ളു. മറ്റു പുരുഷരിൽ ചെൽവില ശ്രീപാൎവ്വതിയുടെ ശാപനിമിത്തമായി. അവിടെച്ചെന്നാൽ സ്ത്രീയായി പോകും എന്ന് പേടിച്ചതിൻെറ നിമിത്തം നവമത്തിൽ ചൊല്ലുന്നു. അവിടെ ശ്രീപാൎവ്വതി തുടങ്ങിയുള്ള സ്ത്രീഗണങ്ങളാൽ പരിവൃതനായിരിക്കുന്ന ശ്രീമഹാദേവൻ സങ്കൎഷണമൂൎത്തിയെ ഭജിക്കുന്നു. ഭദ്രാശ്വം വൎഷത്തിങ്കൽ ധൎമ്മദേവൻെറ പുത്രൻ ഭദ്രശ്രവാവ് ഹയഗ്രീവമൂൎത്തിയെ ഭജിക്കുന്നു. ഹരിവൎഷത്തിങ്കൽ ശ്രീപ്രഹ്ളാദൻ നരസിംഹമൂൎത്തിയെ ഭജിക്കുന്നു. കേതുമാലം വൎഷത്തിങ്കൽ കാമദേവരൂപനായിരുന്ന ഭഗവാനെ ശ്രീഭഗവതി ഭജിക്കുന്നു. പ്രജാപതി പുത്രന്മാരോടുകൂടി മുപ്പത്താറായിരം ചെയ്ത സംഖ്യ രണ്ടു വകക്കും. അവൎക്ക ഗൎഭങ്ങൾ സുദൎശനതേജസ്സുകൊണ്ടു നടുങ്ങുകയാൽ പ്രാണഹീനങ്ങളായി വീണുപോകുന്നു.

(തുടരും)

പ്രാചീനഗ്രന്ഥമാല

ഭഗവദ്ദൂത്.

ഓട്ടം തുള്ളൽ

(തുടർച്ച)

ഇങ്ങിനെയുള്ളവനോ-
ടെങ്ങിനെചെന്നുമേലിൽ
മംഗലംവരാനുള്ള
സംഗതികഥിക്കേണ്ടു?

നല്ലഗുണവാന്മാരോ-
ടല്ലാതെഗുണദോഷം
ചൊല്ലിയാലൊരുഫല-
മില്ലെന്നല്ലുംപത്തുണ്ടാം.

എന്നതുകൊണ്ടുഭവാ-
നിന്നുനല്ലൊരുഗുണം
ചെമ്മേഭവിപ്പാനുള്ളോ-
രെന്മൊഴികേൾക്കേണമേ.

ചേട്ടകളോടുകൂടി-
ച്ചേർന്നുവസിച്ചീടുവാൻ
ശ്രേഷ്ഠനാംഭവാനോർത്താ-
ലൊട്ടും യോഗ്യതയില്ല.

ശുദ്ധബുദ്ധിയാം തവ
യുദ്ധവും യോഗ്യമല്ലേ
വൃദ്ധരാം ബന്ധുക്കളെ
വദ്ധ്യരാക്കേണമെല്ലോ.
സ്വർഗ്ഗനാം ഭവാനിഹ
ദുർഗ്ഗമാമൈഹികത്തിൽ
ഇച്ഛ വെടിഞ്ഞു സന്ന്യ-
സിച്ചുവനത്തിൽ സാക്ഷാൽ
സച്ചിൽസ്വരൂപനാക-
മച്യുതപാദാംബുജം
വിച്യുതിഭവിപ്പാനായ്-
സ്വർഗ്ഗദം ഭജിച്ചാലും
നല്ലതു വരും മേലിൽ
ഇല്ലസന്ദേഹമിതു
വല്ലാതെ ധരിക്കല്ലേ
ചൊല്ലേറും ഗുണാലയ!
ഇത്ഥം വിചിത്രമിശ്ശ-
പുത്രൻ ഭവാൻെറ ഗുരു
വൃദ്ധനരുളിയോരു
വൃത്താന്തമുണർത്തിച്ചേൻ."

മട്ടുമാറി

സഞ്ജയോദിതമതിങ്ങിനെ കേട്ടധ-
നഞ്ജയാഗ്രജനതാകിയ ധർമ്മജ-
നഞ്ജസാ കമലലോചനസംസദി
സഞ്ജയന്തമഭിവീക്ഷ്യ ബഭാഷേ.
"സാധു സാധു ജനകൻെറ നിയോഗമി-
താദരേണ കരണീയമിദാനീം
എന്നതിന്നധികമിന്നൊരു വിഷമം

സന്ന്യസിക്കുക ഗൃഹസ്ഥരു പാൎത്താൽ
യോഗ്യമല്ലതറിവുള്ളമഹാജന-
താഗ്രഗണ്യനറിയാഞ്ഞതുമെന്തേ?
ഭോഗലോലുപനതാകിയ ഭീമനു-
മാഗ്രഹം കിമപിയില്ലനുജൎക്കും
പോരുമിന്നു കപടങ്ങളിതെല്ലാം
വൈരവഹ്നി വിരവോടു പുകഞ്ഞിഹ
നീറിടുന്ന കുരുകാടു ദഹിപ്പാ-
നേറെയില്ലയിനി താമസമറിയുക
താതനായ കുരുപുംഗവനോടിതു
വീതശങ്കമറിവിക്കിനി സൂത!"
ജാതകോപഭരഗൽഭമിതേവമ-
ജാതവൈരിയുരചെയ്ത ദശായാം
ലോകനായകലലാടനഭോഭുവി
ഭീഷണഭ്രുകുടിജാലമിഷാൽകുരു-
ലോകവംശഭയസൂചകമാകിയ
കേതുപംക്തികളുദിച്ചു നിരന്നു

ഉഗ്രകോപമെഴുന്നേറു വസിച്ചു ഗ-
ദാഗ്രജൻ സപദി തൻമൊഴികേൾപ്പാ-
നാഗ്രഹിച്ചു മരുവുന്ന മഹാജന-
രംഗസീമനി സ സഞ്ജയമൂചേ.

(മട്ടുമാറി.)

"എന്തെന്തിഹ, വദ, വദ, വദ, സഞ്ജയ
ഹന്ത! മഹീപതി തൻെറനിയോഗം
കുന്തീസുതരിവർ ചന്തമിയന്നിഹ
കാന്താരത്തിൽ വസിക്കുകയെന്നോ?
ഹന്ത! മഹീപതി തന്നുടെ കൃപയിതു
ചിന്തിച്ചാലതിവിസ്മയമത്രേ!

ഗ്ഗുണദോഷങ്ങൾ പറഞ്ഞുകൊടുപ്പാൻ
ഗ്ഗുണമുള്ളവനിവനെത്രയുമുചിതൻ
കുരുടന്മാരുടെ കണ്ണുകൾ രണ്ടും
കുരുടത്തമിവരുടെ ഭാഗ്യംതന്നെ.
കണ്ണുകൾ രണ്ടിവനുണ്ടെന്നാകിൽ
വിണ്ണവർനാടുമടക്കി വസിക്കും.
ഫലമില്ലാത്തൊരു വാക്കുകളെന്തിനു
പലവിധമിങ്ങിനെയുരചെയ്യുന്നു?
കരിപൊരികാലക്കേടില്ലാതെ
കരവും ഫലവും പാട്ടവുമിന്നിവ
കരിപെരുമിപ്പോ ചുങ്കാദികളും
ശരിവരെയൊക്കെയടച്ചു പിരിച്ചിഹ
കുരുപതിഭാവം പൂണ്ടവനഴകൊടു
കരിവരതുരഗരഥാദി നിറഞ്ഞൊരു
സുരവരപുരിയൊടു സദൃശമതാകിയ
കുരുപുരിതന്നിൽ വസിച്ചീടുകയും.
കരിനിര കരടികൾ ചെന്നായകളും
കിരി നരി കേസരി കടുവായകളും
പെരുകിന കാനനസീമനിയിന്നിവർ
പരിതാപത്തൊടു വാണീടുകയും
വൃഷ്ണികുലത്തിൽ ജനിച്ചു വളന്നൊരു
കൃഷ്ണനിരിക്കെ വരുന്നതുമല്ലെ-
ന്നക്ഷയകൈതവമാനസനാകും
ആ ക്ഷിതിപതിയോടറിയിച്ചാലും.
കുടിലതയൊക്കെ വെടിഞ്ഞു മനസ്സിൽ
കുശലതയോടു വസിച്ചാലും നീ
കുമതികളാകിയ നിങ്ങടെ പലവക
കുസൃതികളൊന്നുമറന്നില്ലിപ്പോൾ
ചീററിയടുക്കും പാമ്പിൻവിഷമതു

ചോററിലൊഴിച്ചുകുഴച്ചൊരു കബളം
തിററിയുമധികം കയ്യും കാലും
ചുററിവരിഞ്ഞു മുറുക്കിക്കയർകൊ-
ണ്ടാററിലെറിഞ്ഞുമരക്കില്ലത്തിൽ
കോറിയിരുത്തിയെരിച്ചു കളഞ്ഞതു-
മീററപ്പാമ്പുകൾകൊണ്ടു കടിപ്പി-
ച്ചേററം നിഷ്ഠുരമിങ്ങിനെയുള്ള പ-
യററുപയററിയതൊന്നും പരിചൊടു-
പററാഞ്ഞുടനെ പാർഷതിതന്നുടെ
കററത്തലമുടി ചെന്നു പിടിച്ചും
മുററത്തിട്ടു വലിച്ചുമിഴച്ചും
ചുററിയ പുടവ വലിച്ചു തൊഴിച്ചും
മററും പലവക ചിന്തിച്ചാലി-
ന്നററം കൂടാതിങ്ങിനെയുള്ളൊരു
കുററം മനസി സഹിക്കാഞ്ഞുടനെ
കൂററനതാകിയ കാററിന്മകന-
ഞ്ഞോററം പരുഷമൊടേററു പുറപ്പെ-
ട്ടൂററക്കാരാം നൂററുവരോടവ-
നേററുകരാന്തം ചുററിപ്പരിചൊടു
മാററിയിടാതിടി പററിക്കുമ്പോൾ
തെററന്നവരും തോററു രണത്തിൽ
തെററിയ നിലയൊടു കാററത്തുഴറിയ
പാററകൾപോലെ പറന്നു തിരിക്കും.
ചീർത്തകോപമൊടു പാർത്ഥനുമമ്പൊടു
കൂർത്തു മൂർത്തൊരു പത്രികളാലിഹ
ധാർത്തരാഷ്ട്രരുടെ വാർത്തകൾ പോലും
തീർത്തിടും സപദി തീർത്തുരചെയ്യാം.
കട്ടമിന്നതിനു താമസമില്ലൊരു
എട്ടുപത്തു ദിവസത്തിനകത്തിഹ

ചട്ടമൊന്നു പകരും കരുതിപ്പട-
വട്ടമമ്പോടിഹ കൂട്ടുവനിപ്പോറം.

(മട്ടമാറി)

കൊ . . . . . വിദ്യോപടവീടുകറം കെട്ടുവിൻ
പ്രഥരണാദികറം മൂച്ചകറം കൂട്ടുവിൻ
സപദി ഭേരി പെരുമ്പറ കൊട്ടുവിൻ
നെടിയ നല്ലൊരു പൊൻകൊടി നാട്ടുവിൻ
മരണമായി ഭവാന്മാരൊട്ടുവിൽ
ഝടുതി മററൊരു ദിക്കിൽ ചാടുവിൻ
കമനിമാരൊടു ചേൻനിടക്കൂടുവിൻ
കുസുമമാലകളൻപോടു ചൂടുവിൻ
കുസുമസായകനാടകമാടുവിൻ
നിജമനോരഥമിങ്ങിനെ നേടുവിൻ
കമലലോചനപോരുകറം പാടുവിൻ
സുകൃതിനേടുവിനെവരുമിന്നുതാൻ

(മട്ടമാറി.)

ഇത്തരം ഗദിതവാൎത്തകളെല്ലാം
വൃദ്ധനാകിയ വചിത്രപരാക്രമ-
പുത്രനാംനൃപതിയോടറിയിക്കനീ.
സത്വരം വിരവിനോടു ഗമിക്ക"
കൈടഭാരിയുടെ കല്പനയിങ്ങിനെ
കേട്ടു സഞ്ജയനുമൊന്നു വിറച്ചു
കൈടഭാരിയെ വണങ്ങി യുധിഷ്ഠിര-
നോടു യാത്രയറിയിച്ചു ഗമിച്ചാൻ.

(മട്ടമാറി.)

കരുണാതരളനതാകിയധൎമ്മജ-
നൊരുനാളാകലമോടേ
അരുണാംബുജദളനയനൻകരുണാ-

കരനെ വണങ്ങിച്ചൊന്നാൻ.
"നാരായണ ജയ! നരകാന്തക ജയ!
നാരകഭയഹര! ശൌരേ!
പങ്കജലോചന പാപവിമോചന!
വാമനചരിതാ! ശൌരേ!
ദുഷ്ടരതാകിയ കുരുകീടരുമായ്
പടവെട്ടുകയെന്നു വരുമ്പോൾ
ഒട്ടല്ലനവധി ദോഷികൾ ശിവ! ശിവ!
നഷ്ടരതായ്വരുമല്ലോ
വെട്ടുന്നതിനുടെ പാപമടിയന-
തൊട്ടുംസംശയമില്ല.
ദുഷ്ടരതെങ്കിലും പ്രാണിവധം ബഹു-
കഷ്ടമതല്ലോപാർത്താൽ
ജ്യേഷ്ഠാനുജന്മാർ തമ്മിലടിപ്പതു
ഒട്ടുംശ്രേഷ്ഠതയല്ലല്ലോ.
ചേട്ടകളതുചിലർകേട്ടാൽ കരമിവ
കൊട്ടിച്ചിരിച്ചു നടക്കും.
വല്ലപ്രകാരംസന്ധികഴിച്ചിഹ
വല്ലോരുദിക്കിലിരിപ്പാൻ
മല്ലവിലോചന നിന്നുടെ കരുണ
തെല്ലുതരേണം നാഥാ.
നിന്തിരുവടിതന്നെയൊരുന്നാളിനി-
ദന്തിപുരേയെഴുന്നള്ളി
ഹന്ത! സുയോധനനോടു പറഞ്ഞിഹ
സന്ധികഴിക്കണമല്ലോ.
പ്രാജ്യമതാകിയ രാജ്യം പാതി ത-
രേണമതെന്നതുമില്ല.
അഞ്ചുജനത്തിനിരുന്നു പൊറുക്കാ-
നഞ്ചുപ്രദേശം പോരും

അഞ്ചു പ്രദേശമതില്ലെന്നാകില-
തഞ്ചുഗൃഹങ്ങളും പോരും
അഞ്ചുജനത്തിനു കൂടീട്ടൊരുഗൃഹ-
മെങ്കിലതും മതി നാഥാ.
ഇങ്ങിനെ ചില മൊഴിയരുളിച്ചെയ്തവ-
നിംഗിതമറിയണമിപ്പോൾ
മംഗലമൂർത്തെ! യെല്ലാവക്കും
മംഗളമാണിതുനാഥാ".
ശുദ്ധനതാകിയ ധർമ്മാത്മജനുടെ
യുക്തികൾകേട്ടു മുകുന്ദൻ
സത്വരമതിനുടെ തത്വമറിഞ്ഞതി-
നുത്തരമിത്തരമോതി.

(മട്ടുമാറി.)

"നരവരശിഖാമണേ! നിന്നുടെ കാമിതം
നലമൊടുസുയോധനൻതന്നോടു ചൊല്ലിടാം.
കുരുപതിസഭാന്തരേ വിരവൊടുകടന്നുഞാൻ
കാര്യങ്ങളോരോന്നു ചൊല്ലുന്നനേരത്തു
പെരുകിയൊരു വൈരമാം തികത്തുകെന്നിയേ
ഒരുഫലമതില്ലെടോ കണ്ടുകൊൾകാ ഭവാൻ
കുമതികളൊടിത്തരം താണുചൊന്നാലവ-
ക്കമിതമദമേറുന്നതത്രേ ഫലംവരൂ.
മടി പുനരതല്ലഹോ ദൂതതിന്നേതുമേ
തടവുമതുമല്ലിതു നന്മയെന്നാകിലോ,
വിരവൊടവനോടിതിന്നെല്ലാം പറഞ്ഞവൻ
വിധമതുമറിഞ്ഞുഞാൻ നിന്നോടു ചൊല്ലിടാം"
അതു പൊഴുതു ഭീമനും ചൊല്ലിനാൻ."മാധവ!
അതിമധുരവാക്കുകളേതും കുറകൊലാ,
ഇതു മതി നമുക്കുമെന്നൊത്രയും സമ്മതം

മതിവദന! യുദ്ധമെന്നാകിലോ ദുർഘടം
അനവധി വയോധികന്മാരും മരിച്ചിടും
അതിനുടയ പാപമിന്നെത്രയും ദുസ്സഹം
അതിപരുഷവാക്കുകളേറെപ്പറഞ്ഞഹോ
അവനുടയമാനസേ കോപമുണ്ടാക്കൊലാ
കുമതിയവനെങ്കിലും താണുചൊല്ലീടിനാൽ
കുളുകമൊട്ടുരാജ്യവും പാതി തന്നീടുമെ,
കഴുതയുടെ കാലതും താണു പിടിക്കണം
കനിവൊടൊരു കാരിയം നേടേണമെങ്കിലോ"
പവനസുതവാക്കുകളിങ്ങിനെ കേട്ടഹോ!
പരമപുരുഷൻ തദാ നന്ദിച്ചു ചൊല്ലിനാൻ:

(മട്ടുമാറി.)

മാരുതനന്ദന! നന്നുഭവാനുടെ
മാനമകന്നൊരു വാക്കുകളിപ്പോൾ
മാനിനിമാരുടെ വാക്കുകളോടുസ-
മാനമതായി ഭവിച്ചതുമുചിതം
വീരനതെന്നു നടിച്ചുപറഞ്ഞൊരു
പൌരുഷമിപ്പോളെങ്ങു ഗമിച്ചു?
സമരമടുത്തൊരു സമയത്തിങ്കൽ
സമയം ചെയ്തതുമൊക്കെ മറന്നോ?
ധൂർത്തനതാകിയ ദുശ്ശാസനനുടെ
മൂർത്തിയടിച്ചുപിളുന്നു പിളുന്നു തി-
ളച്ചു തിളച്ചു വരുന്നൊരു ചോരകു-
ടിച്ചു കുടിച്ചും ചോര പിരണ്ടൊരു
കരതലയുഗളം കൊണ്ടിഹനമ്മുടെ
തരുണീമണിയാം ദ്രൌപദിതന്നുടെ
തരളമതാകിയതലമുടി വടിവൊടു
തരസാ കെട്ടിത്തിരുകുവനെന്നും,
പടയുടെ നടുവിൽ ചാടിപ്പുലവക

പടുത നടിച്ചു നടക്കുവനെന്നും,
മത്തഗജത്തെക്കയ്യിലെടുത്തിഹ
സത്വരമമ്മാനാടുവനെന്നും
ഇത്തരമോരോ ദുഷ്കരമാകിയ
സത്യം ചെയ്യാനാരുപറഞ്ഞു?
ചോരകുടിപ്പാൻ മോഹംകൊണ്ടോ,
വീരനതെന്നു നടിക്കുകകൊണ്ടോ,
ഓരോ സത്യം ചെയ്തു ഭവാനിഹ
ഭീരുക്കൾക്കതു ചേരുകയില്ലേ!
പൌരുഷവാക്കു പറഞ്ഞു നടക്കും
പൂരുഷനാന്തസ്സാരമതില്ലാ.
പല്ലുമിളിച്ചു കരച്ചു നടക്കും
പട്ടികളുണ്ടോ കടികൂട്ടുന്നു?
ആണെന്നാലും പെണ്ണെന്നാലും
നാണം വേണം മാനം വേണം
ആണുങ്ങൾക്കു പ്രധാനമതായി-
ട്ടാണെന്നുള്ളൊരു നാണയമല്ലോ
ആണും പെണ്ണും കെട്ടവനെന്നൊരു
നാണയമില്ലൊരു നാണവുമില്ല.
ഊണുകഴിപ്പാൻ കാലമതായാൽ-
കോണിൽച്ചെന്നു മലച്ചു കിടക്കും
പൊണ്ണന്മാരെത്തിന്മാനല്ലാ-
തൊന്നിനു കൊള്ളരുതെന്നു പ്രസിദ്ധം.
പടയെന്നുള്ളതു കേൾക്കുന്നേരം
തുടയും കിടുകിടെ ഞെട്ടിവിറക്കും
വളമേറുന്നൊരുദിക്കിൽമുളച്ചുവ-
ളർന്നുവരുന്നൊരു വാഴകണക്കെ
പൊണ്ണൻ വന്നു വശായിതു കണ്ടാൽ
പെണ്ണിനു സദൃശമതെന്നേ വേണ്ടു.

തിന്നുവതിന്നിന്നെത്രെ സമൎത്ഥൻ?
തിന്നാലിവനൊരു തൃപ്തിയുമില്ല.
കുന്നു കണക്കെ വിളമ്പും ചോറു
തിന്നുവതിന്നൊരു താമസമില്ല
കരസമ്പുക്കം കണ്ടാൽ പിന്നെ
ഒരു വററിലയിൽ കാണുകയില്ല.
മിഹിരൻതന്നുടെ കരസമ്പൎക്കെ
മഹിതമതാമൊരു മഞ്ഞു കണക്കെ
ധൎമ്മാത്മജനുടെ ഭാഗ്യത്താലേ
നിൎമ്മലമാകിയൊരക്ഷയപാത്രം
കിട്ടിയമൂലം പട്ടിണിയില്ലിവ-
നഷ്ടിക്കൊട്ടുമരിഷ്ടവുമില്ലം.

(മട്ടുമാറി.)

പരിപ്പു പച്ചടി തണുത്ത കിച്ചടി
എരിച്ച നൽക്കറി പുളിച്ച മോരു-
മൊഴിച്ചു നല്ലൊരു കൊഴുത്ത കാളൻ
കറുത്ത കാളൻ പുളിഞ്ചി നല്ലൊരു
നാരങ്ങാക്കറി ഇഞ്ചിത്തൈരും
വറുത്ത കൂട്ടം മാങ്ങാക്കറിയും
പിരട്ടുമാങ്ങാപ്പീരക്കറിയും
വരട്ടുതേങ്ങാ ചക്കച്ചുളയും
പുരട്ടി വൎത്തിട്ടുമുപ്പേരികളും
എരട്ടി പപ്പടമപ്പം വടയും
തടിച്ചു നീണ്ടൊരു നേന്ത്രപ്പഴവും
തനിച്ചനല്ലൊരു മേനിപ്പഴവും
തുളുത്ത പൂവൻകദളിപ്പഴവും
കുളുത്ത വെണ്ണ കണ്ണൻപഴവും
വെളുത്ത ചോറും പാൽപ്പായസവും
തിളച്ച പാലും പഞ്ചാരയതും

മനോജ്ഞമൂണിനു വട്ടമിതിങ്ങിനെ.
ഇങ്ങിനെയുള്ള പദാൎത്ഥമതെല്ലാം
കണ്ണൊഴിയാതെ വിളമ്പിച്ചധികം
തിങ്ങി ഞെരുങ്ങിത്തിന്നുനിറച്ചാ-
ലൊന്നു ഞെളിഞ്ഞുപിരിഞ്ഞു തുടങ്ങും
പള്ളനിറഞ്ഞും കൊതിനില്ക്കാഞ്ഞും
വല്ലാതുള്ളൊരു ഭാവത്തോടെ
പാഞ്ചാലിയുടെ നേരെ നോക്കി
പുഞ്ചിരി പൂണ്ടിവനൊന്നുരചെയ്യും
നാരൻവാഴപ്പിണ്ടിയെടുത്തിഹ
നാരുകളഞ്ഞുനനുക്കെ നുറുക്കി
പാരമിടിച്ചു ചതച്ചങ്ങതിനുടെ
ചാറുപിഴിഞ്ഞു കളഞ്ഞഥ കഴുകി
ചോരാതുള്ളൊരു ചട്ടിയിലാക്കി
ചേരും മുളകും മഞ്ഞളുമുപ്പും
നീരുമൊഴിച്ചാ നളനരപാലനെ
നേരെ മനസ്സിൽ നിരൂപിച്ചുടനെ
സ്വൈരമടുപ്പത്താക്കീട്ടതിനുടെ
ചാരേ തന്നെ വസിച്ചങ്ങുടനെ
നേരേ തീയും കത്തിച്ചതിനുടെ
നീരു തിളച്ചു വളച്ചഥ പൊങ്ങു-
ന്നേരമുഴുന്നു പരിപ്പും പയറും
കാറാതുള്ള വെളിച്ചെണ്ണയതിൽ
ചോരനിറത്തിൽ വറുത്തഥനാളി-
കേരമുടച്ചു ചിരകീട്ടല്പം
നേരമിളക്കിച്ചേൎത്തുടനിങ്ങിനെ
ചാരുചമച്ചുളവാക്കിയ നല്ലൊരു
സാരനതാകിയൊരുണ്ണിപ്പിണ്ടി

ത്തോരനസാരം കിട്ടുകിലന്നൊരു-
നാരായം ചോറിങ്ങു ഭുജിപ്പാൻ
നാരീമണിയെ! ഒരുതടവില്ല.
നേരമ്പോക്കല്ലിതു പരമാൎത്ഥം
പാരാതിവിടെക്കൊണ്ടന്നാലും
തടിയനിതിങ്ങിനെ പറയുന്നേരം
മടിക്കൂടാതവളപ്പോൾ തന്നെ
അടിക്കൂട്ടീടും എന്നു ഭയപ്പെ-
ട്ടടനെ തന്നേ കൊണ്ടുകൊടുക്കും
തന്നതശേഷം തിന്നുതടിച്ചൊരു
പന്നി കണക്കിനു വന്നവശായി
ശിക്ഷയിലിങ്ങനെ ഭക്ഷണമങ്ങുക-
ഴിച്ചു സുഖിച്ചു വസിച്ചീടുമ്പോൾ
സമരമതില്ലിനിയെന്നോൎത്തിവരും
സമയം ചെയ്യാൻ പലവിധമപ്പോൾ
സംഗരമുണ്ടെന്നതു കേട്ടപ്പോൾ
ചങ്ങാതിക്കതി സങ്കടമായി
യുദ്ധംവേണ്ടാ വല്ലപ്രകാരം
സന്ധികഴിച്ചാൽ പോരുമിതെന്നും
പിഴയും ചെയ്യാം കാലം തോറും
കിഴിയും വെച്ചുവണങ്ങാമെന്നും
പിടിയാതുള്ളൊരു വാക്കുകൾ പോട്ടെ:
പഴുതേ പറവാൻ നാണമതില്ലേ?
വല്ലതുമൊന്നിഹ പോയി വരാം ഞാൻ”.

(തുടരും)

ഭാഗവതം ഭാഷ

(തുടൎച്ച)

അവിടെ രാത്രികളിൽ സ്ത്രീകളോടും അഹസ്സുകളിൽ പുരുഷരോടുംകൂടി ശ്രീഭഗവതി ഉപാസിക്കുന്നു. രമ്യകവൎഷത്തിങ്കൽ വൈവസ്വതമനു മത്സ്യമൂൎത്തിയെ ആരാധിക്കുന്നു. ഹിരണ്മയവൎഷത്തിങ്കൽ പിതൃഗണാധിപതിയായിരുന്ന അൎയ്യമാവു കൂൎമ്മമൂൎത്തിയെ സേവിക്കുന്നു. ഉത്തരകുരുക്കളിൽ ശ്രീവരാഹമൂൎത്തിയെ ഭൂമിദേവി സേവിക്കുന്നു. കിംപുരുഷവൎഷത്തിങ്കൽ ശ്രീഹനൂമാൻ ശ്രീരാമനെ സേവിക്കുന്നു. ഭാരതവൎഷത്തിങ്കൽ ലോകാനുഗ്രഹാൎത്ഥമായി തപസ്സു ചെയ്യുന്ന നരനാരായണന്മാരെ സാവൎണ്ണിക്കു ജ്ഞാനോപദേശം ചെയ്വാൻ തുടങ്ങുന്ന ശ്രീനാരദൻ ഭജിക്കുന്നു. ഈ ഭാരതവൎഷത്തിൽ പുണ്യമായിരിക്കുന്ന പൎവ്വതങ്ങളും നദികളും അനേകമുള്ളതിങ്കൽ ജനിക്കുന്ന പുരുഷൎക്കു നാനാജാതിയായുള്ള ഗതിവിശേഷങ്ങളേയും മോക്ഷത്തേയും സാധിക്കാവൂ.

ഈ ജംബുദ്വീപിനെ ചുററിയിരിക്കുന്ന ലവണസമുദ്രം നൂറായിരം യോജനയിടം. ഇതിനെ ചുററിയിരിക്കുന്ന പ്ലക്ഷദ്വീപം രണ്ടു ലക്ഷം യോജനയിടം. അവിടെ ലക്ഷം യോജന ഉയരമായി പൊന്മയമായിരിപ്പോരു പ്ലാശുണ്ട്. അതുകൊണ്ടു പ്ലക്ഷദ്വീപായി. അതിന്നധിപതിയായിരിക്കുന്ന പ്രിയവ്രതാത്മജൻ ഇധ്മജിഹ്വൻ തന്റെ ദ്വീപിനെ ഏഴു വൎഷമായി പകുത്തു പുത്രൎക്കു കൊടുത്താൻ. ശിവം, യശസ്യം, സുഭദ്രം, ശാന്തം, ക്ഷൌമം, അമൃതം, അഭയം എന്നു വൎഷങ്ങൾക്കും അധിപതികൾക്കും പേർ. അവിടെ മൎയ്യാദാപൎവ്വതങ്ങളും നദികളും ഏഴേഴ്. മണികൂടം, ശതശൃംഗം, ഇന്ദ്രസേനം, ജ്യോതിഷ്മാൻ, സുവൎണ്ണം, ഹിരണ്യഗ്രീവം, മേഘ

നാളം ഇവ പർവ്വതങ്ങൾ; അരുണ, നൃമണ, ആംഗിരസി, സാവിത്രി, സുപ്രഭ, ഋതംഭര, സത്യംഭര ഇവ നദികൾ; ഇ ന്നദികളിലെ സ്നാനാചമനങ്ങളെക്കൊണ്ടു ശുദ്ധങ്ങളായി രിക്കുന്ന നാലു വർണ്ണങ്ങൾ ഹംസന്മാർ, പതംഗന്മാർ, ഊ ർദ്ധ്വായനന്മാർ, സത്യാംഗന്മാർ എന്നിവരായിരം സംവത്സ രമായുസ്സോടെ ദേവതുല്യന്മാരായിരിക്കുന്ന രൂപാദിഗുണങ്ങ ളോടും കൂടി ഇരിക്കുന്നവർ സൂര്യാത്മകനായിരിക്കുന്ന ഭഗവാ നെ സേവിക്കുന്നോർ. വർഷങ്ങളുടെ സംഖ്യയും പുരുഷരുടെ ഗുണങ്ങളും ആയുസ്സുമൊക്കം.

പ്ലക്ഷദ്വീപിന്നു പുറമെ, ഇക്ഷുസമുദ്രം രണ്ടു ലക്ഷം യോ ജനയിടം. അതിന്നു പുറമെ ശാന്മലി ദ്വീപ് നാലു ലക്ഷം യോജനയിടം. അവിടെ ലക്ഷം യോജനയുയന്ന ശ്രീഗരു ഡന്നധിവാസമായിരിപ്പോരു എലവു മരമുണ്ട്. അതുകൊ ണ്ടു ശാന്മലി ദ്വീപായി. അതിന്നധിപതിയായിരുന്ന പ്രിയ വ്രതാത്മജൻ യജ്ഞബാഹു തൻെറ ദ്വീപിനെ തൻെറ പുത്ര ൎക്ക പകുത്തു കൊടുത്താൻ. സുരോചനൻ, സൌമനസ്യൻ, രമണകൻ, ദേവബർഹണൻ, പാരിഭദ്രൻ, ആപ്യായനൻ, അഭിജ്ഞാതൻ എന്നു വർഷങ്ങൾക്ക പേർ. സുരാസംഗത ശൃംഗം, വാമദേവം, കുന്ദം, മുകുന്ദം, പുഷ്പവർഷം, സഹസ്ര ശ്രുതി എന്ന പർവ്വതങ്ങൾ. അനുമതി, സിനീവാലി, സര സ്വതി, രജനി, നന്ദ, കുഹൂ, രാകാ എന്ന നദികൾ. ശ്രു തിധരന്മാർ, വീര്യധരന്മാർ വസുന്ധരന്മാർ, ഇമന്ധരന്മാർ എന്ന വർണ്ണങ്ങൾ മോക്ഷാത്മകമായിരിക്കുന്ന ഭഗവാനെ ഉ പാസിക്കുന്നു.

ശാന്മലി ദ്വീപിന്നു പുറമെ സുരാസമുദ്രം. അതു നാലു ലക്ഷം. അതിന്നു പുറമെ കുശദ്വീപു എട്ടു ലക്ഷം. അവി ടെയുള്ളോരു കുശസ്തംഭം അഗ്നിസമാനമായിരിപ്പൊന്ന്. അ തിൻെറ തേജസ്സുകൊണ്ടു ദിക്കൊക്കെ വിളങ്ങുന്നതുകൊണ്ടു കുശദ്വീപായി. അതിന്നധിപതിയായി പ്രിയവ്രതാത്മജൻ

ഹിരണ്യരോമാവ് തന്റെ ദ്വീപിനെ പുത്രക്ക് പകുത്തു കൊടുത്താൻ. വസുദം, ദ്ദഢം, കവിനാഭി, ഗുപ്തം, സത്യവ്രതം, വിപ്രം, വാമദേവം എന്നു വഷങ്ങൾക്ക പേർ. ചക്രം, ശതമന്ത്രം, മാല ഇവ നദികൾ. കുശലന്മാർ, ഗോവിന്ദന്മാർ, അഭിയുക്തന്മാർ, കുലകന്മാർ ഈ വണ്ണങ്ങൾ അഗ്നിസ്വരൂപനാകുന്ന ഭഗവാനെ യജിക്കുന്നു.

കുശദ്വീപിന്നു പുറമെ ഘൃതസമുദ്രം. അതെട്ടു ലക്ഷം. അതിന്നു പുറമെ ക്രൌഞ്ചദ്വീപായിരം ലക്ഷം. അവിടെ ക്രൌഞ്ചമെന്നൊരു പവ്വതമുണ്ട്. സുബ്രഹ്മണ്യന്റെ തിരുവായുധമേററു പീഡിതമായിരിക്കുന്നു എങ്കിലും ക്ഷീരസമുദ്രത്തിലെ ജലംകൊണ്ടു നനയ്ക്കപ്പെട്ടു വരുണനാൽ രക്ഷിതമായി പേടിയാകാതേയിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു ക്രൌഞ്ചദ്വീപായി. അതിന്റെ അധിപതിയാകുന്ന പ്രിയവ്രതാത്മജൻ ഘൃതപൃഷ്ഠൻ തന്റെ ദ്വീപിനെ പുത്രക്ക് പകുത്തു കൊടുത്താൻ. ആമം, മധുവഹം, മേഘപൃഷ്ഠം, സുധാമം, ഭ്രാജിഷ്ഠം, ലോഹിതാർണ്ണം, വനസ്പതി, ഇവ വഷങ്ങൾ. അഭയ, അമൃതൌഘ, ആയുക, തീത്ഥവതി, രൂപവതി, പവിത്ര, ശുക്ല ഇവ നദികൾ. ശുക്രന്മാർ, ഋഷഭന്മാർ, ദ്രവിണന്മാർ ഇവ വണ്ണങ്ങൾ. ജലമയനായിരിക്കുന്ന ഭഗവാനെ ഉപാസിക്കുന്നു.

ക്രൌഞ്ചദ്വീപിന്നു പുറമെ ക്ഷീരസമുദ്രം. പതിനാറു ലക്ഷം. അതിന്നു പുറമെ ശാകദ്വീപം. മുപ്പത്തിരണ്ടു ലക്ഷം. അവിടെ ശാകം ദ്വീപിന്നു മുഴുവൻ സൌരഭ്യം വരുത്തി നില്ക്കുന്നതുകൊണ്ടു ശാകദ്വീപായി. അതിന്റെ അധിപതി പ്രിയവ്രതാത്മജൻ മേധാതിഥി തന്റെ ദ്വീപിനെ പകുത്തു പുത്രക്ക് കൊടുത്താൻ. പുരോജവൻ, വേപമാനൻ, ധൂമ്രാനീകൻ, ചിത്രരഥൻ, ബഹുരൂപൻ, വിശ്വസാരൻ എന്നു രാജാക്കളുടേയും വഷങ്ങളുടേയും പേർ. ഈശാനം, ഉരുശൃംഗം, ബലഭദ്രം, ശതകേസരം, സഹസ്രസ്രോതാവു, ദേവപാലൻ, മഹാനസനൻ ഇവ പവ്വതങ്ങൾ. അനഘ, ആ

ഷ്ഠ, ഉഭയസ്പൃഷ്ടി, അപരാജ, പഞ്ചവടി, സഹസ്രശ്രുതി, വിധൃതി ഇവ നദികൾ. ഋതവ്രതന്മാർ, സത്യവ്രതന്മാർ, ദാനവ്രതന്മാർ, അനുവ്രതന്മാർ എന്നിവ വൎണ്ണങ്ങൾ. വായ്വാത്മാവായിരിക്കുന്ന ഭഗവാനെ സേവിക്കുന്നു.

ശാകദ്വീപിന്നു പുറമെ ദധിസമുദ്രം. മുപ്പത്തിരണ്ടു ലക്ഷം ഇടം. അതിൻെറ പുറമെ പുഷ്കരദ്വീപ് അറുപത്തിനാലു ലക്ഷം. അഗ്നിസമാനങ്ങളായി പൊന്മയങ്ങളായിരിക്കുന്ന പതിനായിരമിതളുള്ളോരു താമരപ്പൂവുണ്ട്. അതുകൊണ്ടു പുഷ്കരദ്വീപായി. ആ ദ്വീപിന്നു നടുവിലുണ്ടൊരു മൎയ്യാദാപൎവ്വതം മാനസോത്തരമെന്നു പേരായി ചുററും കൂടിയിരിപ്പൊന്ന്. പതിനായിരം യോജന ഉയരം. അത്ര പരപ്പും. അതിൻെറ മുകളിൽ ലോകപാലന്മാൎക്കു നാൽവൎക്കും ഓരോ രാജധാനിയുണ്ട്. തൻെറ തൻെറ ദിക്കുകളിൽ, ഇമ്മാനസോത്തരത്തിന്മേൽ ആദിത്യരഥത്തിൻെറ ചക്രം വെരുമാറുന്നു. ഈ ദ്വീപിൻെറ അധിപതി പ്രിയവ്രതാത്മജൻ വീതിഹോത്രൻെറ പുത്രനായിരുന്ന രമണകനും ധാതുകനും കൊടുത്താൻ. രണ്ടു വൎഷങ്ങളിലേയും ബ്രഹ്മാത്മകനായിരിക്കുന്ന ഭഗവാനെ മുക്തിസാധനമായിരിക്കുന്ന കൎമ്മംകൊണ്ടു ഭജിക്കുന്നോർ.

പുഷ്കരദ്വീപിൻെറ പുറമെ ശുദ്ധജലസമുദ്രം. അതറുപത്തിനാലു ലക്ഷം. അതിന്നു പുറത്തു ലോകാലോകപൎവ്വതത്തോളമൊക്കെക്കാഞ്ചനഭൂമി. ആദിത്യനോടുംധ്രുവനോടുമുള്ള ജ്യോതിസ്സുകളെല്ലാററിൻെറ രശ്മികളും അപ്പൎവ്വതത്തിന്നകത്തെങ്ങുമത്രെ. അവ്വണ്ണമുയൎന്നു വട്ടം കൂടിയിരിപ്പൊന്ന് ലോകാലോകപൎവ്വതം. അമ്പതു കോടി യോജന ഉള്ളിടമുള്ള ഭൂമണ്ഡലത്തിൽ നാലൊന്നുണ്ട് ലോകാലോകത്തിന്നകം. അങ്ങിനെയിരിക്കുന്ന ലോകാലോകത്തിൻെറ മുകളിൽ ബ്രഹ്മനിയോഗത്താൽ നാലു ദിക്കുകളിലും ദിഗ്ഗജങ്ങൾ നിൽക്കുന്നു.

ഋഷഭൻ, പുഷ്കരൻ, വാമനൻ, അരാജിതൻ എന്നു ഗജങ്ങൾക്ക പേർ.

ഇങ്ങിനെ ലോകവിസ്താരം ചൊല്ലി. ഈ ഭൂമണ്ഡലത്തോളം സ്വൎഗ്ഗത്തിന്റെ വിസ്താരം. രണ്ടിനുമിടയിലുള്ളേടം അന്തരീക്ഷം. അന്തരീക്ഷമദ്ധ്യത്തിങ്കലാദിത്യന്റെ ഗതി ഉത്തരായണമെന്നും ദക്ഷിണായനമെന്നും പേരായി. മന്ദമായും ശീഘ്രമായും ഉള്ള ഗതികളെക്കൊണ്ടാദിത്യൻ അഹോരാത്രങ്ങളെ ദീൎഘങ്ങളും ഹ്രസ്വങ്ങളും സമാനങ്ങളുമാക്കുന്നു. അവിടെ മേഷതുലാദികളിൽ വൎത്തിക്കുന്ന നാൾ അഹോരാത്രങ്ങൾ സമാനങ്ങൾ. ഋഷഭാദികളിൽ വൎത്തിക്കുന്ന നാൾ അഹസ്സുകൾ വൎദ്ധിക്കുന്നു. വൃശ്ചികാദികളിൽ വൎത്തിക്കുന്ന നാൾ രാത്രി വൎദ്ധിക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെ ഉദയാസ്തമനങ്ങൾ ചെയ്യിന്നാദിത്യൻ മാനസോത്തരത്തിന്മേലെ പെരുമാറുന്നു. അമ്മാനസോത്തരത്തിന്റെ വട്ടം ഒമ്പതു കോടിയും അമ്പത്തൊന്നു ലക്ഷവും യോജനയുണ്ട്. അമ്മാനസോത്തരത്തിന്റെ മുകളിൽ മഹാമേരുവിന്നു തെല്ല കിഴക്ക ഇന്ദ്രന്റെ രാജധാനി ദേവധാനിയെന്നതിന്നു പേർ. തെക്ക യമന്റേതു സംയമനി. പടിഞ്ഞാറു വരുണന്റേതു നിമ്ലോചനി. വടക്ക സോമന്റേതു വിഭാവരി. അവ നാലിലും ഭൂതങ്ങൾക്ക പ്രവൃത്തിനിമിത്തങ്ങളായിരിക്കുന്ന ഉദയമദ്ധ്യാഹ്നാസ്തമയാൎദ്ധരാത്രങ്ങൾ ആദിത്യഗതിക്ക തക്കവാറു പകന്നു പകന്നു രാശി ചക്രത്തിന്നു വേഗമേറുകയാൽ വലത്തൂടായിട്ടു വരുന്നു. യാതൊരേടത്തുദയം, അതിന്നു നേരെ മറുപുറത്തു അസ്തമയം. യാതൊരേടത്തു മദ്ധ്യാഹ്നം, അതിന്റെ മറുപുറത്തൎദ്ധരാത്രം. ഇന്ദ്രന്റെ പുരിയിൽനിന്നാദിത്യൻ യമപുരിക്ക ചെല്ലുന്നു പതിനഞ്ചു നാഴികകൊണ്ട്. അവ്വഴി രണ്ടു കോടിയും മുപ്പത്തേഴ ലക്ഷവും എഴുപത്തയ്യായിരവും യോജനയുണ്ട്. ഇവ്വണ്ണമെ അവിടെ നിന്നു വരുണപുരിക്കും, അവിടെ നിന്നു സോമപുരിക്കും അവിടെ നിന്നിന്ദ്രപുരിക്കും. ഇ

വ്വണ്ണം മററു ചന്ദ്രാദി ഗ്രഹങ്ങളും നക്ഷത്രങ്ങളും ജ്യോതിശ്ച ക്രത്തിന്മേലെ ഉദയാസ്തമയങ്ങളെച്ചെയ്യുന്നു. സംവത്സരാത്മകമായിരിക്കുന്ന ചക്രമൊന്നാദിത്യരഥത്തിന്നു ചക്രമാകുന്നത്. അതിൻെറ അച്ചുതണ്ടു മഹാമേരുമൂൎദ്ധാവിങ്കലും നേമി മാനസോത്തരത്തിന്മേലും. ആദിത്യന്നു അരുണൻ സാരഥി. ബാലഖില്യന്മാർ സൂക്തവാക്കുകളെക്കൊണ്ടു സ്തുതിക്കുന്നോർ. അവ്വണ്ണമെ മററുമൃഷികൾ, ഗന്ധൎവ്വന്മാർ, അപ്സരസ്സുകൾ, നാഗസ്ത്രീകൾ, ഗ്രാമണികൾ, യാതുധാനന്മാർ, ദേവകൾ ഇവരേഴവകയും വെവ്വേറെ മാസന്തോറും ആദിത്യനെ സേവിക്കുന്നോർ.

മഹാമേരുവിനേയും ധ്രുവനേയും കൂടി പ്രദക്ഷിണം ചെയ്യുന്ന ആദിത്യന്നു രാശികളെ എതിൎത്തു ഗതി എന്നുള്ളതിന്നെങ്ങിനെ നാമനുഭവിപ്പൂ? എന്ന പരിക്ഷിത്തിൻെറ ചോദ്യത്തിനുത്തരം കുലാലചക്രത്തോടുകൂടി തിരിയുന്ന പിപീലികാദികൾക്കു ഗതി വേറെ കാണപ്പെടുന്നു. പ്രദേശാന്തരത്തിങ്കൽ കാൺകയാൽ അവ്വണ്ണമെ മേരുവിനേയും ധ്രുവനേയും കൂടി പ്രദക്ഷിണം ചെയ്യുന്ന രാശിചക്രത്തോടെ തിരിയുന്ന ആദിത്യാദി ഗ്രഹങ്ങളുടെ ഗതിയും വേറെ കാണാം. നക്ഷത്രാന്തരത്തിങ്കലും രാശ്യന്തരത്തിങ്കലും കാണ്കയാൽ ഇങ്ങിനെ ആദിത്യ രൂപനായിരുന്ന ഭഗവാൻെറ ഗതിവിശേഷങ്ങളെക്കൊണ്ടു അഹോരാത്രാദി കാലവിശേഷങ്ങളെല്ലാം. ഏവംഭൂതനായിരിക്കുന്ന ആദിത്യമണ്ഡലത്തിങ്കൽനിന്നു ലക്ഷം യോജന ഉയരത്തു ചന്ദ്രൻ ആദിത്യൻെറ സംവത്സരഗതിയെ മാസംകൊണ്ടു സാധിക്കുന്നോൻ. പൂൎവ്വപരപക്ഷങ്ങളെക്കൊണ്ടു പിതൃക്കൾക്കഹോരാത്രമുണ്ടാക്കുന്നോൻ. അവിടെ നിന്നു ലക്ഷം യോജന ഉയരത്തു നക്ഷത്രമാൎഗ്ഗം. അവിടെ നിന്നു രണ്ടു ലക്ഷം യോജന ഉയരത്തു ശുക്രൻ. അവിടെ നിന്നു രണ്ടു ലക്ഷം യോജന ഉയരത്തു ബുധൻ. അവരിരുവൎക്കും ആദിത്യനോടൊക്കും ഗതി. ബുധങ്കൽനിന്നു ല

ക്ഷം യോജന ഉയരത്തു ചൊവ്വാ. അവൻ മൂന്നു പക്ഷങ്ങളെക്കൊണ്ടു രാശിയിൽ നടക്കുന്നു. വക്രഗതി ഇല്ലാത്ത നാൾ ചൊവ്വ നില്ക്കുന്നതിന്നു രണ്ടു ലക്ഷം രണ്ടു യോജന ഉയരത്തു ബൃഹസ്പതി. സംവത്സരംകൊണ്ടു രാശിയിൽ നടക്കുന്നു. വീണ്ടും രണ്ടു ലക്ഷം യോജന ഉയരത്തു ശനി. അവൻ മുപ്പതു മാസങ്ങളെക്കൊണ്ടു രാശിയിൽ നടക്കുന്നു. അവററിൻെറ പതിനൊന്നു യോജന ഉയരത്തു സപ്തൎഷികൾ. അവിടെ നിന്നു പതിമൂന്നു യോജന ഉയരത്തു ധ്രുവൻ. അവൻെറ ലോകം ജ്യോതിൎഗ്ഗണങ്ങളെല്ലാററിന്നും ആശ്രയമാകുന്നത്. യഥാധാന്യങ്ങളെത്തിരിക്കുന്ന പശുക്കൾക്കു തിരിക്കുററി ആശ്രയമായിരിക്കുന്നു എന്ന പോലെ ജ്യോതിശ്ചക്രമെല്ലാം ഭഗവാൻെറ യോഗധാരണാത്മകമായിരിക്കുന്ന സംസാര ശരീരത്തിങ്കലും എന്നുണ്ടു ചിലർ പറയുന്നു. അവിടെ ശിംശുമാരൻെറ പുച്ഛാഗ്രത്തിങ്കലും ധ്രുവൻ, പ്രജാപതി, അഗ്നി, ഇന്ദ്രൻ, ധൎമ്മദേവൻ ഇവർ ക്രമത്താലെ. ധാതാവും വിധാതാവും പുച്ഛമൂലത്തിങ്കൽ, അരപ്രദേശത്തികൽ സപ്തൎഷികൾ, രണ്ടു വശത്തും നക്ഷത്രങ്ങൾ, ആകാശഗംഗ വയററിൽ, ഉത്തരോഷ്ഠത്തിങ്കലഗസ്ത്യൻ, അധരോഷ്ഠത്തിങ്കൽ യമൻ, മുഖത്തിങ്കലനംഗൻ, ഉപസ്ഥത്തിങ്കൽ ശനി, കഴുത്തിൽ ബൃഹസ്പതി, മാറത്താദിത്യൻ, ഹൃദയത്തിങ്കൽ വിഷ്ണു, മനസ്സിൽ ചന്ദ്രൻ, നാഭിയിങ്കൽ ശുക്രൻ, കരങ്ങളിലശ്വിനീദേവകൾ, പ്രാണങ്കൽ ബുധൻ, കഴുത്തിൽ രാഹു, സൎവ്വാംഗങ്ങളിലും കേതുക്കൾ, മററുള്ള ജ്യോതിസ്സുകൾ രോമങ്ങളിൽ. ഇച്ചൊന്ന സംസ്ഥാനം ഭഗവാൻെറ സൎവ്വദേവതാമയമാകുന്ന രൂപമുപാസിച്ചാൽ പാപക്ഷയകരമായിരിപ്പൊന്ന്.

ആദിത്യ മണ്ഡലത്തിങ്കൽനിന്നു പതിനായിരം യോജന താഴത്തു രാഹു. അവിടെ നിന്നു പതിനായിരം യോജന താഴത്തു സിദ്ധവിദ്യാധരാദികളുടെ ലോകം. അതിന്നു താഴത്തു മേഘമാൎഗ്ഗത്തോളമുള്ളതു രാക്ഷസപിശാചാദികളു

ടെ ലോകം. മേഘമാൎഗ്ഗത്തിങ്കൽനിന്നായിരം യോജന താഴത്തു ഭൂമണ്ഡലം. ഭൂമിക്കു താഴത്തേഴ വിവരങ്ങൾ ക്രമത്താലെ ഒന്നിൽനിന്നു ഒമ്പതിനായിരം യോജന വഴി താഴത്തെല്ലാം അതലം, വിതലം, സുതലം, തലാതലം, മഹാതലം, പാതാളം എന്നിവററിന്നു പേർ. സ്വൎഗ്ഗത്തേക്കാൾ സുഖതരങ്ങളായിരിക്കുന്ന ഇവററിൽ അസുരകളും നാഗങ്ങളുമിരിപ്പു. അതലത്തിൽ യമപുത്രലവനാകുന്ന അസുരനിരിപ്പിത്. വിതലത്തിൽ ശ്രീമഹാദേവൻ ഹാടകേശ്വരനെന്ന തിരുനാമമുടയവനായി ശ്രീപാൎവ്വതിയോടുകൂടി മൈഥുനത്തെ ആചരിച്ചു വസിക്കുന്നു. ഭഗവാൻെറയും ഭഗവതിയുടേയും വീൎയ്യത്തിങ്കൽനിന്നാകുന്നു ഹാടകയാകുന്ന നദി അഗ്നിയാൽ ദഹിക്കപ്പെട്ടുന്നേടത്തുണ്ടാകുന്നത്. ഹാടകമാകുന്ന സുവൎണ്ണം അതസുരകൾക്കാഭരണമാകുന്നത്. സുതലത്തിൽ മഹാബലിയിരിക്കുന്നു. ഭാഗവതോത്തമനായിരിക്കുന്ന അവൻെറ മാഹാത്മ്യം അഷ്ടമത്തിൽ ചൊല്ലുന്നു. തലാതലത്തിൽ യമനാകുന്ന സുരൻ ശ്രീമഹാദേവനാൽ രക്ഷിക്കപ്പെട്ടു നിൎഭയനായി വസിക്കുന്നോൻ. മഹാതലത്തിൽ ക്രോധവശമാകുന്ന സൎപ്പഗണമിരിക്കുന്നു. രസാതലത്തിൽ ബഹുവിധമായിരിക്കുന്ന സുരകളോടുകൂടി നിവാതകവചന്മാരിരിപ്പത്. പാതാളത്തിൽ വാസുകിപ്രഭൃതി നാഗങ്ങളിരിപ്പത്. അവിടെനിന്നു മുപ്പതിനായിരം യോജന താഴത്തു അന്തകൻെറ സ്ഥിതി.

ഇങ്ങിനെ ലോകസംസ്ഥാനം കേട്ടു വിചാരിച്ചാൻ പരീക്ഷിത്ത്. നരകങ്ങളെന്നു ചില ദേശവിശേഷങ്ങളൊ അല്ലയോ? ദേശവിശേഷങ്ങളാകിലെവിടെ? എന്നുള്ള ചോദ്യത്തിന് ഉത്തരം ത്രൈലോക്യത്തിന്നകത്തു ഭൂമിക്കുതാഴത്തുബ്രഹ്മാണ്ഡകടാഹത്തിലകത്തിരിപതൊന്നെന്നുചിലർ; ഇരിപത്തെട്ടെന്നുചിലർ. താമിസ്രം, അന്ധതാമിസ്രം, രൌരവം, മഹാരൌരവം, കുംഭിപാകം, കാലസൂത്രം, അസിപത്രവനം, സൂ

ചീമുഖം, സാരമേയാദനം, അവീചി, അയോരതപാനം, ഇങ്ങിനെ ഇരുപത്തെട്ടും നാനാജാതിയായുള്ള ദണ്ഡത്തിന്നു സ്ഥാനങ്ങൾ. അവിടെ ഇങ്ങിനെ വിശേഷം:—

പരദ്രവ്യങ്ങളെ അപഹരിക്കുന്നവന്നു താമിസ്ര നരകത്തിൽ അനശനാദി ദണ്ഡങ്ങൾ. കൊന്നു തട്ടിപ്പറിക്കുന്നവന്ന് അന്ധതാമിസ്രാദികളായിരിക്കുന്ന ദണ്ഡങ്ങൾ. ലോകോപദ്രവംകൊണ്ടു കുടുംബമേ ഭരിക്കുന്നവന്നു രൌരവത്തിൽ രുരുക്കളാൽ ദണ്ഡം. പശുപക്ഷികളുടെ പ്രാണനിരോധത്തെ ചെയ്യുന്നവൻ കുംഭീപാകത്തിൽ തിളക്കുന്നൊരെണ്ണയിൽ ദണ്ഡഭനുമവിക്കും. ഗുരുജനത്തേയും ബ്രാഹ്മണരേയും ഉപദ്രവിക്കുന്നവന്നു പഴക്കെച്ചുട്ട ചെമ്പുകൊണ്ടു തപിച്ചിരിക്കുന്ന കാലസൂത്രത്തിൽ ആദിത്യാദികളെക്കൊണ്ടു താപം. സ്വധൎമ്മം കളഞ്ഞു അപമാൎഗ്ഗം കൊള്ളുന്നവന്ന് അസിപത്രവനത്തിൽ വാറുകൊണ്ടടിപ്പെടുന്നു. രാജാവാകിലും രാജഭൃത്യനാകിലും അദണ്ഡ്യദണ്ഡംതാൻ, ബ്രാഹ്മണന്നു ശരീരദണ്ഡംതാൻ ചെയ്യുന്നവൻ ആകരമുഖത്തിൽ പന്നികളാൽ ദണ്ഡിക്കുന്നോൻ. പരവ്യഥയെ അറിയാതെയിരിക്കുന്ന ജന്തുക്കൾക്കു താനറിഞ്ഞിരുന്നു വ്യഥയെ വരിക്കുന്നവൻ അന്ധകൂപത്തിൽ നാനാജന്തുക്കളാൽ നാനാപ്രകാരം ദണ്ഡിക്കപ്പെടുന്നോൻ. ആൎക്കുമേതുംകൊടാതെ താനെ ഭുജിക്കുന്നവൻ കൃമിഭോജനത്തിങ്കൽ കൃമികളാൽ ഭുജിക്കപ്പെടുന്നോൻ. ഹിരണ്യരജതാദി കക്കുന്നവനെ സന്ദംശത്തിൽ പഴക്കെ ചുട്ടു വലിക്കുന്നോർ. അഗമ്യഗമനം ചെയ്യുന്ന സ്ത്രീകളേയും പുരുഷരേയും പഴക്കെച്ചുട്ട ഇരിമ്പുദണ്ഡുംകൊണ്ടു ദണ്ഡം. അമൎയ്യാദശീലരായി സൎവ്വ വൎണ്ണങ്ങളേയും പ്രാപിക്കുന്നവരെ വജ്രംകൊണ്ടു ദണ്ഡിക്കുന്നോർ. രാജാവാകിലും രാജഭൃത്യനാകിലും രാജ്യത്തിങ്കലേ മൎയ്യാദ കളയുന്നവൻ വൈതരിണിയാകുന്ന നദിയിലെ ജലസത്വങ്ങളാൽ കടിക്കപ്പെടുന്നോൻ. ശൂദ്രസ്ത്രീക്കു ഭൎത്താവായി തന്റെ നിയമങ്ങളെക്കള

ഞ്ഞു വൎത്തിക്കുന്ന ബ്രാഹ്മണൻ പൂയോദത്തിൽ നീണാറം കിടക്കപ്പെടുന്നോൻ. കഴുത മേയ്ക്കുന്ന വൈശ്യനേയും നായാട്ടുന്ന ബ്രാഹ്മണരേയും പ്രതോദത്തിൽ യമപുരുഷന്മാർ ലാക്കായിവെച്ചെയ്യുന്നോർ. ധൎമ്മബുദ്ധികൂടാതെ ഡംഭുകൊണ്ടു യജ്ഞപശുക്കളെ ഹിംസിക്കുന്നവർ വിശസനത്തിലായുധങ്ങളെക്കൊണ്ടു ഖണ്ഡിക്കപ്പെടുന്നോർ. വിഷംകൊടുത്തു കൊന്നും കക്കയും പറിക്കയും ചെയ്യുന്നവർ സാരമേയോദനത്തിൽ ശ്വാക്കളെക്കൊണ്ടു കടിപ്പിക്കപ്പെടുന്നോർ. ദ്രവ്യമിടയിട്ടു സാക്ഷിയായിരിക്കുന്നവർ പൊളി പറഞ്ഞാൽ അവർ അപചിയാകുന്ന വൃക്ഷത്തിന്മേൽനിന്നു കല്ലിന്മേൽ വീണു തല ചിതറുന്നോർ. അഗ്നിഹോത്രി താൻ ഗൃഹസ്ഥൻതാൻ സുരാപാനം ചെയ്താലവനെ നരകത്തിലിട്ടു ഇരുമ്പുരുക്കി വായിൽ വീഴ്ത്തുന്നോർ. സ്വഭാൎയ്യയുടെ രേതസ്സിനെ പാനം ചെയ്യുന്നോർ രക്തകുല്യയിൽ വീണു രേതസ്സിനെ പാനം ചെയ്യുന്നോർ. വൎണ്ണാശ്രമാദികളെക്കൊണ്ടുതന്നെ കാലം പോക്കുന്നവരെ ക്ഷാരകൂടത്തിൽ തല കീഴ്പാടാക്കി മുക്കുന്നോർ. പുരുഷമേധം ചെയ്യുന്നവരെ രാക്ഷസരായുധംകൊണ്ടു ഖണ്ഡിച്ചു രുധിരപാനം ചെയ്തു ദണ്ഡിക്കുന്നോർ. ജന്തുക്കളെ വിശ്വസിച്ചു ശൂലാദികളിൽ ദണ്ഡിക്കുന്നവർ ശൂലപ്രോതത്തിൽ ദണ്ഡിക്കപ്പെടുന്നോർ. ജന്തുക്കൾക്കു നടുക്കംവരുത്തുന്നവർദന്ദശൂകങ്ങളാൽ ഭുജിക്കപ്പെടുന്നോർ. ഭൂതങ്ങളെ ഗുഹകളിലിട്ടടക്കുന്നവൎക്കു കപടനിരോധത്താൽ വിഷാഗ്നിയാൽ ദണ്ഡം. ഗൃഹാഗതന്മാരായിരിക്കുന്ന അതിഥികളെ ക്രൂരമായി നോക്കുന്നവനു പൎയ്യാവൎത്തമാകുന്ന നരകത്തിൽ ഗൃദ്ധ്രാദികൾ കണ്ണുകൊത്തീട്ടു ദണ്ഡം. അതിലോഭംകൊണ്ടു പരവശബുദ്ധിയായി അൎത്ഥത്തെ ധൎമ്മത്തിങ്കൽ വിനിയോഗിക്കാതെ രക്ഷിക്കുന്നവനെ സൂചീമുഖനരകത്തിൽ യമദൂതന്മാർ സൎവ്വാംഗങ്ങളിലും സൂചികൊണ്ടു തുളച്ചു ചരടിട്ടു ദണ്ഡിക്കുന്നോർ. ഇങ്ങിനെ ചെയ്യുന്ന നരകങ്ങളോരോ വകയെ അനേകം ജാതി

യായുള്ള പാപിഷ്ഠന്മാക്കായി വക തിരിക്കുന്നു. സ്വൎഗ്ഗലോകങ്ങൾ പുണ്യവിഷയങ്ങൾ ഇവ രണ്ടിന്നും മാൎജ്ജനസ്ഥാനം ഭാരതഖണ്ഡം. തുല്യങ്ങളായിരിക്കുന്ന പുണ്യപാപങ്ങളെക്കൊണ്ടിവിടെ ജനിക്കുന്നതു നിവൃത്തിമാൎഗ്ഗം. മഹൎല്ലോകാദി വിശിഷ്ടമാകുന്നത് എന്നതാദിയിൽ ചൊല്ലി. പതിന്നാലു ലോകവും കൂടിയതു ബ്രഹ്മാണ്ഡം. എന്നിതെല്ലാം പഞ്ചമസ്കന്ധംകൊണ്ടു ചൊല്ലിയത്.

ശ്രീനാരായണായനമഃ

ഇ നി ഷ ഷ്ഠ സ്ക ന്ധം.

ഷഷ്ഠസ്കന്ധംകൊണ്ടു പോഷണത്തെ ചൊല്ലുന്നു. പോഷണമെന്നാൽ ഭഗവദനുഗ്രഹം. ഇച്ചൊന്ന നരകങ്ങളെ പ്രാപിയാഴ്വാൻ എന്തുപായമെന്നു പരീക്ഷിത്തു വിചാരിച്ച കാലത്ത് അതിന്നുത്തരമായരുളിച്ചെയ്തു ശ്രീശുകൻ:—

ഭഗവദനുഗ്രഹത്തെ അജാമിളചരിതാദികളെക്കൊണ്ടു ചൊല്ലുന്നു. പാപത്തിന്നു പ്രായശ്ചിത്തമായിരുന്നു നരകങ്ങൾ. അവററിലൊന്നും ഭക്തിമാൎഗ്ഗത്തിന്നൊത്തിട്ടില്ല. നാമസങ്കീൎത്തനാദി ലക്ഷണയായിരുന്ന ഭക്തിയെക്കൊണ്ടെ സകല പാപങ്ങൾക്കുമത്യന്തം പരിഹാരം വരു. എന്നതിനെ സാധിപ്പാൻ അജാമിളചരിതം— കന്യാകുബ്ജത്തിലജാമിളനെന്നു പ്രസിദ്ധനായിരിക്കുന്നവൻ ശൂദ്രസ്ത്രീക്കു ഭൎത്താവായി; സദാചാരങ്ങളെക്കളഞ്ഞു അക്ഷകൈതവചൌൎയ്യാദികളെക്കൊണ്ടാൎജ്ജിതമായിരുന്ന അൎത്ഥംകൊണ്ടു ശൂദ്രകുഡുംബം ഭരിച്ചു ജീവിക്കുന്നോരു ബ്രാഹ്മണൻ വൃദ്ധനായി മരിപ്പാൻ തുടങ്ങുന്ന കാലത്തു യമദൂതന്മാരെക്കണ്ടു പേടിച്ച് "നാരായണ"നെന്നു പേരാകുന്ന വേശ്യാപുത്രനെ വിളിക്കുന്ന കാലത്തു

മരിപ്പാൻ തുടങ്ങുന്നവൻെറ വായിൽനിന്ന പുറപ്പെട്ട ഭഗവാൻെറ നാമത്തെക്കേട്ടു വിഷ്ണുദൂതന്മാർ വന്ന യമദൂതന്മാരെ തടുത്തു കയറു മുറിച്ചാർ. "ഇന്ന ഞങ്ങളെ തടുക്കുന്ന ഭഗവാന്മാർ. ആദരിക്കവേണ്ടുവോർ ഞങ്ങൾ; എന്തു ഹേതുവായി ഞങ്ങളെത്തടുക്കുന്നു?" എന്ന യമദൂതന്മാർ ചൊല്ലു കേട്ടു ചൊന്നാർ വിഷ്ണുദൂതന്മാർ. നിങ്ങൾ ധമ്മരാജാവിൻെറ ദൂതന്മാരെന്നിരിക്കുന്നുതാകിൽ ധമ്മാധമ്മങ്ങളുടെ ലക്ഷണവും ദണ്ഡപ്രകാരവും അതിൻെറ സ്ഥാനവും ചൊല്ലുവിനെന്ന വിഷ്ണുദൂതന്മാർ ചൊല്ലു കേട്ടു ചൊന്നാർ യമദൂതന്മാർ. "വേദവിഹിതകമ്മം ധമ്മം; സാക്ഷിഭൂതന്മാരായിരിക്കുന്ന സൂൎയ്യാദികളാൽ കാണപ്പെടുന്ന അമാൎഗ്ഗങ്ങൾ ദണ്ഡത്തിന്ന സ്ഥാനം; സകല ശരീരികൾക്കും അത്ര ഗുണാധീനങ്ങളായിട്ടുണ്ടാകയാൽ ദണ്ഡം പലക്കമ്മുണ്ട്; കമ്മബന്ധത്തിൻെറ നാശം ജന്മദുഃഖവിമോചനം; ഭഗവത്സേവകൊണ്ടു മോക്ഷം ലഭിക്കാവുന്നു." എന്നിങ്ങിനെ സാമാന്യം ധമ്മങ്ങളെച്ചൊല്ലി അജാമിളൻെറ ദണ്ഡ്യതയെ ചൊന്നാർ. "ഇവൻ അഭിജാതനായി ശീലവൃത്താദി ഗുണങ്ങളോടുകൂടി ബ്രാഹ്മണോത്തമനായിരുന്നവനൊരുനാൾ പിതൃനിയോഗത്താൽ സമിൽകുശാദികളെക്കൊണ്ടു വരുവാൻ വനത്തിൽ പോയേടത്തു പലരും ശൂദ്രസ്ത്രീയും കൂടി മദ്യപാനം ചെയ്തു ഉന്മത്തരായി ക്രീഡിക്കുന്നവരെക്കണ്ടു കാമമോഹിതനായി അജാമിളനും കമ്മത്തേയും ധമ്മത്തേയും കളഞ്ഞു ശൂദ്രസ്ത്രീയെ പരിഗ്രഹിച്ച് അവളുടെ പ്രസാദം വരുത്തുവാൻ വ്യാപരിച്ചാൻ വളരെക്കാലം—പിതാവിനുണ്ടായിരുന്ന ദ്രവ്യമൊടുങ്ങിയ ശേഷം ചൂതു പൊരുകയും കക്കയും ചെയ്തു തുടങ്ങിനാൻ. ഇവിധം വിക്രിയകളെക്കൊണ്ടു അത്ഥമാപാദിച്ചവളുമവളുടെ കുഡുംബത്തേയും ഭരിക്കുന്നവന്ന എണ്പത്തെട്ടു വയസ്സു കഴിഞ്ഞു. അക്കാലം മുഴുവൻ പാപമെ ചെയ്തതുള്ളു. ഇവനെ ദണ്ഡിപ്പിപ്പാൻ ധമ്മദേവൻ നിയോഗത്താൽ ഞങ്ങൾ കൊണ്ടുപോ

കുന്നു''' എന്നിങ്ങിനെ യമദൂതന്മാരുടെ വചനത്തെക്കേട്ടു ചൊന്നാർ വിഷ്ണുദൂതന്മാർ. ''എന്നെ! കഷ്ടമെ! ധൎമ്മപാലന്മാരായിരിക്കുന്ന നിങ്ങളുടെ ധൎമ്മസഭയിൽ എന്തിങ്ങിനെ അധൎമ്മമുള്ളായ വാറ്? ഒരു നറുങ്ങു പാപമില്ലാത്ത ഇവനെ ദണ്ഡിപ്പിപ്പാനല്ലൊ നിങ്ങൾ തുടങ്ങുന്നു. സൎവ്വലോകത്തിന്നും ആശ്രയനായിരുന്ന ധൎമ്മദേവൻ ധൎമ്മങ്ങളെ അറിയാഞ്ഞാൽ എന്തു ലോകങ്ങൾക്കാശ്രയമാകുന്നത്? ഇവനിജ്ജന്മംകൊണ്ടേയല്ല, മുജ്ജന്മങ്ങളെല്ലാംകൊണ്ടും ചെയ്ത പാപങ്ങളെല്ലാററിന്നും ചതുരക്ഷരമായിരുന്ന ''നാരായണ'' പദംകൊണ്ടു പ്രായശ്ചിത്തം ചെയ്തിരിക്കുന്ന ഇവനെ ദണ്ഡത്തിന്നു കൊണ്ടുപോകരുത്. നാനാപ്രകാരേണ പാപഹാരിയെന്നു ചൊല്ലപ്പെടുന്ന ഭഗവന്നാമം സൎവ്വപാപങ്ങൾക്കും പ്രായശ്ചിത്തം. അവിടെ സംശയമുണ്ടാകിൽ നിങ്ങളുടെ സ്വാമി പക്കൽ കേട്ടുകൊൾവിൻ.'' എന്നിങ്ങിനെ ചൊല്ലിത്തടുക്കപ്പെട്ട യമദൂതന്മാർ യമരാജധാനിയെ പ്രാപിച്ച് ധൎമ്മരാജാവിനോടു വൃത്താന്തമറിയിച്ചാർ. വിഷ്ണു ദൂതന്മാരാൽ രക്ഷിതനായ ബ്രാഹ്മണൻ ഭഗവച്ചരിതം അവരോടു പറവാൻ തുടങ്ങുന്നപ്പോൾ മറഞ്ഞു കൊണ്ടാർ വിഷ്ണുദൂതന്മാർ. അനന്തരമജാമിളൻ വിഷ്ണു ദൂതർ പക്കൽനിന്നു ഭാഗവതധൎമ്മം കേട്ടു വേറെ ഭഗവാങ്കൽ ഭക്തിയോടും വിവേകവൈരാഗ്യങ്ങളോടുംകൂടി ഭഗവദുപാസനം ചെയ്തു പുരുഷാൎത്ഥം സാധിപ്പൂ എന്നു നിൎണ്ണയിച്ചു ഗംഗാതീരം പ്രാപിച്ച് അവിടെ തീൎത്ഥസ്നാനംകൊണ്ടു ശുദ്ധശരീരനായി ഇന്ദ്രിയങ്ങളെ ജയിച്ച് ഭഗവാനെ ഉപാസിക്കുന്ന കാലത്തു മുന്നം രക്ഷിച്ച വിഷ്ണുദൂതന്മാർ വന്നു അജാമിളനെ വിമാനത്തിന്മേൽ കരേററി വിഷ്ണുലോകത്തിന്നു കൊണ്ടു പോയാർ.

ഇങ്ങിനെ അതിശയിച്ചോരു പാപംകൊണ്ടു നരകത്തിൽ വീഴുവാൻ തുടങ്ങിയ അജാമിളൻ നിരുനാമത്താലെ രക്ഷിതനായി. എന്നാലിതിനോടൊത്തോരു പുണ്യമില്ല.

തടുക്കപ്പെട്ട യമദൂതന്മാർ യമനെക്കണ്ടു ചൊന്നാർ. പുണ്യ പാപങ്ങളെച്ചെയ്യുന്നലോകങ്ങൾക്ക നിയന്താക്കളായും പലരു ണ്ടൊ ഭഗവാനേ! നിന്തിരുവടി ഒരുത്തനല്ലൊ ഇത്ര നാളും ദണ്ഡത്തെ വിനിയോഗിച്ചത്. അങ്ങിനത്തെ ഭഗവാൻെറ കല്പനക്ക തടവേററു. നിയോഗത്താലെ ഞങ്ങളൊരു പാ പി യാതനാഗൃഹത്തിൽ പോയി ഒരുങ്ങുന്ന കാലത്തു "നാ രായണ" എന്നു കരഞ്ഞവനെ നാൽവർ സിദ്ധന്മാർ "പേ ടിയാതെ" എന്നു ചൊല്ലി, പാശത്തെ അറുത്തു പറിച്ചുകൊ ണ്ടു പോയാർ. അവരാരെന്നു ചൊല്ലവേണം ഞങ്ങൾക്ക്. അതു കേട്ടു ധൎമ്മരാജാവ് ഭഗവാനെ വന്ദിച്ചു നിന്നരുളിച്ചെ യ്തു: — ഞാനെന്നിയെ ഉണ്ടു ഈശ്വരൻ ജഗത്തിന്നു; നാമുമ ങ്ങെയാജ്ഞകൊണ്ടത്രെ വ്യാപാരങ്ങളെച്ചെയ്യുന്നു; ഭഗവാ ൻെറ ആജ്ഞയിലടങ്ങാത്തവരാരുമില്ല; തന്തിരുവടിയുടെ തി രുനാമങ്ങളെല്ലാററിനും പ്രായശ്ചിത്തങ്ങൾ. അവററെ ഉച്ച രിക്കയും തന്തിരുവടി സേവിക്കയും ചെയ്യുന്നവരെ നമുക്ക ദ ണ്ഡിപ്പിക്കരുത്. അങ്ങിനത്തെ ഭഗവാൻെറ പരിജനം ഭ ക്താനുഗ്രഹത്തിന്നു ലോകങ്ങളിൽ പെരുമാറുന്നു ഞായം. അവിടമോൎത്തു വേണം നിങ്ങൾ പെരുമാറുവാൻ. അറിയാ തെ ചെയ്ത പിഴ ക്ഷമിച്ചു തന്തിരുവടിക്ക നമസ്കാരം— എ ന്നിങ്ങിനെ യമൻെറ വചനത്തെക്കേട്ടു അന്നു തുടങ്ങി ഭാഗ വതന്മാരെ ശങ്കിച്ചു പെരുമാറുന്നു യമദൂതന്മാർ.

ഇങ്ങിനെ അജാമിളൻെറ അനുഗ്രഹത്തെച്ചൊല്ലീട്ട് ഇ ന്ദ്രാനുഗ്രഹത്തെച്ചൊല്ലുവാൻ തുടങ്ങുന്നിടത്തു മുമ്പിൽ സൃഷ്ടി ചൊല്ലുന്നു.

ലബ്ധവരന്മാരായി സമുദ്രത്തിൽനിന്നു കരേറിയ പ്രചേ താക്കളാൽ . . . ങ്ങളെക്കണ്ടു ചന്ദ്രനവരെ അനുനയിച്ച് പ്ര സാദിപ്പിച്ച് വൃക്ഷങ്ങളുടെ അനൎത്ഥം തീൎത്തുക . . . യ്യയാക്കി ക്കൊടുത്തു. പ്രചേതാക്കൾ പത്തുമൊക്കെ അവളെ വിവാ ഹം ചെയ്തു ദക്ഷ . . . ദക്ഷൻ മനസ്സുകൊണ്ടു അനേകം പ്രജ

കളെ സൃഷ്ടിച്ചതുകൊണ്ടു പോരാഞ്ഞു വിന്ധ്യൻ പർവ്വതത്തിന്മേൽ നിന്നു . . . ന്നഹംസഗുഹ്യകംകൊണ്ടു വിഷ്ണുഭഗവാനെ സ്തുതിച്ചതുകൊണ്ടു പ്രസന്നനായി പ്രത്യക്ഷനായ ഭഗവാനെ കണ്ടു വന്ദിച്ചു തന്തിരുവടിയാൽ ദത്തയായ അസിക്നിയായ കന്യകയെ വിവാഹം ചെയ്തു അവളിൽ ഹര്യശ്വന്മാരെന്ന പതിനായിരം പുത്രരെ ജനിപ്പിച്ചു. അവർകൾ, പിതൃയോഗത്താൽ പ്രജാസർഗ്ഗത്തിന്നു തപസ്സു ചെയ്യുന്നവർ, ശ്രീനാരദൻെറ നിയോഗത്താൽ സന്ന്യസിച്ചാർ. ദക്ഷൻ പിന്നെ ബ്രഹ്മയോഗത്താൽ ശക്തിയിൽ ശബലാശ്വന്മാരെ സൃഷ്ടിച്ചു. അവരായിരവും ഹര്യശ്വന്മാരെപ്പോലെ ശ്രീനാരദാനുശാസനത്താൽ സന്ന്യസിച്ചാർ. അനന്തരം ദക്ഷൻ കുപിതനായി ശ്രീനാരദനെ ശപിച്ചാൻ. പിന്നെയും ബ്രഹ്മനാലനുനീതനായി സക്തിയിലറുപതു കന്യകമാരെ . . . ഭർത്താക്കൾക്കു കൊടുപ്പതും ചെയ്താൻ. ധർമ്മദേവനു കൊടുത്തു പത്ത്. കാശ്യപനു കൊടുത്തു പത്ത്. ഇന്ദുനു കൊടുത്തു ഇരിപത്തേഴ്. ഭൃതനും അംഗിരാവിനും കൃശാശ്വനും കൊടുത്തു . . . മറേറവർ നാൽവരേയും തക്ഷ്യന്. അവിടെ വിശ്വദേവകളും സാദ്ധ്യന്മാരും വസുക്കളും അർയ്യമാവും രുദ്രന്മാരും ഇവരെല്ലാം ധർമ്മദേവൻെറ പുത്രർ. അദിതി, ദിതി, ദനു, കാഷ്ഠ, അരിഷ്ട, സുരസ, ഇള, മുനി, ക്രോധവശ, താമ്ര, സുരഭി, സരമതി ഇവർ കാശ്യപൻെറ ഭാര്യമാർ. ഇവരുടെ സന്തതികൊണ്ടു ത്രൈലോക്യം നിറഞ്ഞു. തിമിയുടെ സന്തതികൊണ്ടു ജലസത്വങ്ങൾ. സരമാസന്തതികൊണ്ടു ശ്വാപദങ്ങൾ. സുരഭിസന്തതി പശുപ്രഭൃതികൾ. താമ്രസന്തതികൾ പക്ഷികൾ. മുനിസന്തതി അപ്സരസ്സുകൾ. ക്രോധവശാസന്തതികൾ സർപ്പാദികൾ. ഇളാസന്തതി സ്ഥാവരങ്ങൾ. സുരസാസന്തതി രാക്ഷസർ. അരിഷ്ടാസന്തതി ഗന്ധർവ്വന്മാർ. കാഷ്ഠാസന്തതി അശ്വാദികൾ. ദനുസന്തതി അസുരകൾ. അതനേകമുണ്ട്. അദിതിക്കു പന്തിരുവർ പുത്രർ. വിവസ്വാൻ,

അൎയ്യമാവ്, പൂഷാവ്, ത്വഷ്ടാവ്, സവിതാവ്, ഭഗൻ, ധാതാവ്, വരുണൻ, മിത്രൻ, ഇന്ദ്രൻ, വിഷ്ണു എന്നിവർ. ശ്രാദ്ധദേവനും മനുവും യമുനയും അശ്വിനീദേവകളും ശനിയും സാവൎണ്ണിയും പതിയും ഇവർ . . . ന്റെ പുത്രർ. അൎയ്യമാവിന്നു ചൎഷണികൾ എന്ന ചില പുത്രരുളരായി. പൂഷാവിന്നു സന്തതിയി . . . ദിതിവംശത്തിലുള്ളോളവൾ. അവളിൽ ത്വഷ്ടാവിന്നിരിവർ . . . . . നും വിശ്വരൂപനും, വിശ്വരൂപനെ ബൃഹസ്പതിയാൽ കളയപ്പെട്ട ദേവകൾ പുരോഹിതനാക്കിവെച്ചു. ശത്രുക്കളുടെ ദൌഹിത്രനായിട്ടിരിക്കിലും എന്നൊട്ട വിചാരിച്ചാൻ. രാജാവ് പരീക്ഷിത്തു ബൃഹസ്പതി എന്തിനു കളഞ്ഞു എന്നതിനുത്തരമായരുളിച്ചെയ്തു. സമഗ്രൈശ്വൎയ്യനായി സകല ദേവകളാൽ സേവിതനായിരിക്കുന്ന ഇന്ദ്രൻ ബൃഹസ്പതിയെ ആദരിയാഞ്ഞ കാലം ഗൃഹം നോക്കി എഴുന്നരുളി ബൃഹസ്പതി. അനന്തരമിന്ദ്രൻ പരിതാപവിവേകങ്ങളോടുകൂടി പ്രസാദിപ്പിപ്പാൻ തുടങ്ങുന്ന കാവത്തെങ്ങും ബൃഹസ്പതിയെക്കണ്ടീല. അനന്തരമതു കേട്ട്, ആശ്രയിച്ചു ചെന്നു പരാക്രമിക്കുന്ന അസുരകളാൽ പരാജിതന്മാരായ ദേവകൾ ബ്രഹ്മനെച്ചെന്നാശ്രയിച്ച് ബ്രഹ്മനിയോഗത്താൽ വിശ്വരൂപനെ പുരോഹിതനാക്കി വരിച്ചാർ. വരിക്കപ്പെട്ട വിശ്വരൂപൻ ഇന്ദ്രന്നു സകല ഭയങ്ങളിൽനിന്നും രക്ഷാകരമായി സകലപാപനിവാരണമായി സാക്ഷാൽ പുരുഷാൎത്ഥസാധനമായിരിക്കുന്ന ശ്രീനാരായണ കവചത്തെ ഉപദേശിച്ചു കൊടുത്തു. അതിനാൽ രക്ഷിതനായിട്ടു വിശ്വരൂപന്റെ നയമാശ്രയമായിട്ടും ഇന്ദ്രൻ അസുരകളെ അശേഷം ജയിച്ച് ലോകാധിപത്യം സാധിച്ചു. വിശ്വരൂപന്നു മൂന്നു മുഖങ്ങൾ: അവ സോമപാനത്തിന്നും സുരാപാനത്തിന്നും അന്നപാനത്തിന്നും ഉള്ളവ. അങ്ങിനത്തെ വിശ്വരൂപൻ ഹവിൎഭാഗത്തെ ദേവകൾക്കു വെളിച്ചമേയും അസുരകൾക്കൊളിച്ചും കൊടുത്താൻ. അക്കാലം കുപിതനായ ഇന്ദ്രൻ വിശ്വരൂപന്റെ ത

ല മൂന്നും വജ്രംകൊണ്ടു ഖണ്ഡിച്ചാൻ. അക്കാലം മൂന്നും ചില പക്ഷികളായി അനന്തരം വിശ്വരൂപവധംകൊണ്ടുണ്ടായ ബ്രഹ്മഹത്യയെ നാലംശമാക്കി പകുത്തു ഭൂമിക്കും ജലത്തിനും വൃക്ഷങ്ങൾക്കും സ്ത്രീകൾക്കും കൊടുത്തു. ഇന്ദ്രൻ ശുദ്ധനായി. മൃതപുത്രനായ ത്വഷ്ടാവ് ഇന്ദ്രനു ശത്രുവുണ്ടാവാൻ ഹോമം ചെയ്യുന്ന കാലം അഗ്നിയിൽനിന്നു ഭയങ്കരനായിപ്പോരു പുത്രനുളനായാൻ. അപ്പൊഴുതു വൃത്രനെക്കണ്ടു സകല ഭൂതങ്ങളും പേടിച്ചോടുന്നതു കണ്ടു ദേവകളൊക്കെച്ചെന്നു നാനാജാതിയുള്ളായുധങ്ങളെക്കൊണ്ടു വത്തിക്കുന്ന കാലത്തു അവറെറയൊക്കെത്തിന്നൊടുക്കിയാൻ വൃത്രൻ. അനന്തരമതു കണ്ടു വിസ്മിതരായിരുന്ന ദേവകൾ നാനാജാതിയായുള്ള സ്തുതികളെക്കൊണ്ടു വിഷ്ണുഭഗവാന്റെ പ്രസാദം വരുത്തി. പ്രസന്നനായ ഭഗവാന്റെ നിയോഗത്താൽ ദധീശനാകുന്ന മഹാമുനിയുടെ അസ്ഥികളെ ഇരന്നുകൊണ്ടു അവറെറക്കൊണ്ടു വജ്രായുധമുണ്ടാക്കി. വജ്രപാണിയായി ഇന്ദ്രൻ സകല ദേവകളോടും കൂടി വൃത്രനെ എതിത്തു. ചെല്ലുന്ന ഇന്ദ്രനെ വൃത്രൻ അസുരകളോടുകൂടി എതിത്തു. പ്രവൃത്തമായ ദേവാസുരയുദ്ധത്തിങ്കൽ അസുരകളുടെ ആയുധങ്ങളെ ദേവകൾ ഖണ്ഡിച്ചു കളഞ്ഞാർ. അങ്ങിനെ ക്ഷീണായുധന്മാരായ അസുരകൾ ശിലാവൃക്ഷാദികളെക്കൊണ്ടു യുദ്ധം ചെയ്തു പരാക്രമിച്ചു. അവിടേയും പൊറാഞ്ഞു തോറോടുന്ന അസുരകളെക്കണ്ടു വൃത്രാസുരൻ ധമ്മയുക്തങ്ങളായ വചനങ്ങളെക്കൊണ്ടു പലതും പറഞ്ഞാൻ. അസുരകൾക്കു തടപൊറാഞ്ഞു. അസുരകളെ വധിച്ചു ചെല്ലുന്ന ദേവളെക്കണ്ടു ചൊന്നാൻ വൃത്രൻ. "എടോ! ദേവകളേ! നിങ്ങളെക്കണ്ടു പേടിച്ചോടുന്ന അസുരകളെക്കൊണ്ടെന്തു വേണ്ടിയത്? യുദ്ധത്തിന്ന് അപേക്ഷയെങ്കിൽ എന്നോടെതിത്തു യുദ്ധം ചെയ്വിൻ." എന്നിങ്ങിനെ ചൊല്ലി ദേവകളോടു യുദ്ധം ചെയ്യുന്ന വൃത്രനും കുപിതനായി ചെല്ലുന്ന ഇന്ദ്രനും തങ്ങളിൽ പരുഷവചനങ്ങ

ളെക്കൊണ്ടു പിടിച്ചു നിന്നു ബഹുവിധമായി പരാക്രമി ച്ചാർ. അവിടെ വൃത്രനാൽ പ്രയുക്തമായ ശൂലത്തെ ഇ ന്ദ്രൻ തന്റെ ശൂലത്തെ പ്രയോഗിച്ചു തടുത്താൻ. കയ്യം കൂ ടെ വജ്രംകൊണ്ടു ഖണ്ഡിച്ചനന്തരം മറെറക്കൈകൊണ്ടിരി പ്പെഴക പ്രയോഗിച്ചാൻ. അതേററിന്ദ്രന്റെ കൈയിലിരു ന്ന വജ്രം വീണു പോയി. അനന്തരം സകല ജനത്തിനും പരാധീനനായെ തോന്നിച്ച ഭക്തിപ്രധാനങ്ങളായ വൃത്രവ ചനങ്ങളെക്കേട്ടിന്ദ്രൻ വജ്രമെടുത്തു. പരാക്രമിക്കെന്നെടുത്തു വൃത്രൻ. പിന്നെയുമിരിപ്പെഴക ഓടിച്ചെന്നെടുത്തു. ഇരി പ്പെഴകയും വൃത്രന്റെ കൈയും വജ്രംകൊണ്ടു ഖണ്ഡിച്ചു. രണ്ടു കൈയും പോയനന്തരം വൃത്രൻ ഐരാവതത്തേയും ഇ ന്ദ്രനേയും കൂടി വിഴുങ്ങി. വിഴുങ്ങപ്പെട്ട ഇന്ദ്രൻ വിഷ്ണു കവ ചത്താൽ രക്ഷിതനായി വജ്രംകൊണ്ടു വൃത്രന്റെ വയറു പിളന്നു ഐരാവതത്തോടുകൂടി പുറപ്പെട്ടു. വജ്രംകൊണ്ടു തന്നെ വൃത്രന്റെ തല മുറിച്ചു വിഴ്ത്തിയാൻ. നടെ ബ്രഹ്മഹ ത്യ പേടിച്ചിന്ദ്രൻ ബ്രഹ്മഹത്യക്കു പ്രായശ്ചിത്തമശ്വമേധമു ണ്ടെന്നു കേട്ടു ചൊല്ലി. മുനികളുടെ നിയോഗത്താൽ വൃത്ര നെ വധിച്ചു. വൃത്രവധാനന്തരം മൂൎത്തിമതിയായ ബ്രഹ്മ ഹത്യയെക്കണ്ടു പേടിച്ചോടുന്ന ഇന്ദ്രൻ പ്രപഞ്ചത്തിങ്കലെങ്ങു മൊരാശ്രയം കിട്ടാഞ്ഞു മാനസസരസ്സിങ്കൽ പോയി മുഴുകി. അവിടേയും പേടികൊണ്ടിരിക്കരുതാഞ്ഞു നാനാവിധങ്ങളായ താമരവളയത്തിൽ പെരുമാറി. അവിടെ നിന്നു ഭഗവാനെ ഉപാസിച്ചു കഴിച്ചാൻ ആയിരം സംവത്സരങ്ങൾ. അക്കാ ലത്തു നഹുഷൻ ചില നാൾ ഇന്ദ്രപദമുപാഷിച്ച് ഐശ്വ ൎയ്യാദി മദംകൊണ്ടു പെരുമ്പാമ്പായിപ്പോയി. അനന്തരമി ന്ദ്രൻ ഭഗവദുപാസനംകൊണ്ടു ശുദ്ധനായി മുനികളാലാഹൂ തനായി വന്നു അശ്വമേധംകൊണ്ടു യജിച്ച് ബ്രഹ്മഹത്യയെ പ്പോക്കി.

വൃത്രൻ ഭാഗവതനെന്നു തോന്നി, അവന്റെ വധത്തി

ൻെറ ഹേതുക്കൾ ചൊൽവാൻ പരീക്ഷിത്തിൻെറ ചോദ്യം രജസ്തമസ്സ്വഭാവനായിരിക്കുന്ന വൃത്രനെങ്ങിനെ ഭഗവാങ്കൽ ഭക്തിയുണ്ടായി എന്നു ചോദിച്ച പരീക്ഷിത്തിനോട് ഉത്തരമായരുളിച്ചെയ്തു ശ്രീശുകൻ. ചിത്രകേതുവിൻെറ ചരിതത്തെ അരുളിച്ചെയ്യുന്നു

പണ്ടു ശൂരസേനവിഷയത്തിങ്കൽ ഉള്ളനായി ചിത്രകേതുവെന്നു പേരായി സാർവ്വഭൌമനായിരിപ്പോരു രാജാവ്. അവൻ സന്തതിയില്ലാഞ്ഞു വിവേകിക്കിന്ന കാലംആഗതനായ അംഗിരാവിനെക്കണ്ടു പൂജിച്ചു സന്തതിയെ പ്രാർത്ഥിച്ച കാലത്തു അംഗിരാവിനാൽ യജിക്കപ്പെട്ട ത്വഷ്ടാവിൻെറ അനുഗ്രഹത്താൽ ചിത്രകേതുവിനൊരു പുത്രനുള്ളനായി. അനന്തരമവനനേകം ഭാര്യമാരുടെ ഇടയിൽ ഒരു ഭാര്യക്കു പുത്രനുണ്ടായകാലത്തു മററുള്ള ഭാര്യമാരതിനെ പൊറാഞ്ഞു പക കൊണ്ടു ബാലനെ വിഷം കൊടുത്തു കൊന്നാർ. അനന്തരം മൃതനായ ബാലനെ കണ്ടു മാതാവാകുന്ന കൃതദ്യുതിയയും ചിത്രകേതുവും അതിദുഃഖിതരായി പ്രലാപിക്കുന്ന കാലത്തു അംഗിരാവും ശ്രീനാരദനും കൂടി എഴുന്നരുളി. ചിത്രകേതുവിൻെറ ദുഃഖം പോക്കുവാൻ യുക്തികളെക്കൊണ്ടു പറയുന്ന കാലത്തു ചിത്രകേതു സ്വല്പമാശ്വസിച്ച് കണ്ണീർ തുടച്ച് വിചാരിച്ചാൻ. ആകിലോ ഭവാന്മാരിരുവരും സാക്ഷാൽ ജ്ഞാനികളെന്നു തോന്നുന്നു. ഭാഗവതന്മാർ ലോകാനുഗ്രഹാർത്ഥമായി പെരുമാറി ഞായം. എന്നാലവധൂതവേഷന്മാരായിരിക്കുന്ന ഭവാന്മാർ മൂഢനായിരിക്കുന്ന എനിക്കു ജ്ഞാനത്തെ ഉപദേശിച്ചനുഗ്രഹിക്കവേണം. എന്ന വചനത്തിനുത്തരമായരുളിച്ചെയ്തു അംഗിരാവ്. (തുടരും)

ആത്മപോഷിണി

പുസ്തകം ൮.	൧൦൮൭ കർക്കടകം	ലക്കം ൧.

മംഗളം.

ഛത്മഹീനമിതഭാഷിണി, ലോക-
ക്കാത്മബോധമുളവാക്കവതിന്നായ്
ആത്മപോഷിണി, നിനക്കു ഗുണാഢ്യേ,
പത്മനാഭനരുളും വരമെന്നും!

—എൻ. വേലുപ്പിള്ള.

* ചെറുശ്ശേരിഭാരതം.

ഈ പുസ്തകത്തെപ്പററിയുള്ള എൻെറ ആദ്യത്തെ ലേഖനം (കൈരളിക്കയച്ചത്), പ്രസാധകൻെറ അവതാരികയിൽ കൊടുത്തിട്ടുള്ള തെളിവുകൊണ്ട് ഈ ഗ്രന്ഥം ഉണ്ടാക്കിയതു കൃഷ്ണഗാഥാകർത്താവാണെന്നു തെളിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നു മാത്രം കാണിപ്പാനുള്ള ഉദ്ദേശത്തോടു കൂടിയാണ് എഴുതിത്തുടങ്ങിയതെങ്കിലും, അതിൽ കാണിച്ച സംഗതികൾ കൊണ്ടു രണ്ടു ഗ്രന്ഥത്തിൻെറയും കർത്താവു രണ്ടാണെന്നു

---

* പ്രസാധകൻ ചിറയ്ക്കൽ കോവിലകത്ത് രാമവർമ്മ ഇളയരാജാ. കേരളകല്പദ്രുമം പ്രസ്സ്. 1087. വില 1-8-0

തെളിഞ്ഞതായി തോന്നുകയാൽ അതിന്നായി ഇനി അധികത്തെളിവു കൊടുക്കേണ്ടാവശ്യം കാണുന്നില്ലെന്നു പറഞ്ഞാണ് അവസാനിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത്. തുഞ്ചത്തെഴുത്തച്ഛന്റെ കവിതകൾക്ക് 50 കൊല്ലത്തോളം പിമ്പാണ് ചെറുശ്ശേരിഭാരതം എന്ന് അവതാരികയിൽ പറഞ്ഞ സംഗതികൾകൊണ്ടും, അതിന്നു അത്രയെങ്കിലും കാലം മുമ്പാണ് കൃഷ്ണഗാഥ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതെന്ന് എ. ആർ. രാജരാജവമ്മ കോയിത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ അഭിപ്രായം മുതലായ സംഗതികൾകൊണ്ടും വിശ്വസിക്കാവുന്നതായിരിക്കുന്നുണ്ടെന്നാണ് ആ തെളിവ്. എന്നാൽ എഴുത്തച്ഛൻ ഉപയോഗിക്കാത്തതായി കൃഷ്ണഗാഥയിൽ കാണുന്ന പല പദങ്ങളും പ്രയോഗങ്ങളും ചെറുശ്ശേരിഭാരതത്തിലും ഉണ്ടെന്നുള്ള സംഗതി മേൽപറഞ്ഞ തെളിവിന്റെ വിശ്വാസയോഗ്യതയ്ക്കു ബലം കുറയ്ക്കുന്നതാണെന്ന് ഒരു സ്നേഹിതൻ എന്നോടു പറകയാൽ, അനാവശ്യമായി എന്നു ചില സാഹിത്യരസികന്മാർ പറവാനിടയുണ്ടെന്നറിഞ്ഞിട്ടും, രണ്ടു ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെയും ഉള്ളിൽ കടന്നൊന്നു പരിശോധിച്ച്, കവി രണ്ടാണെന്നുള്ള സംഗതിയ്ക്ക് അധികത്തെളിവു കൊടുപ്പാൻ ഞാൻ പുറപ്പെടുന്നതാണ്.

'ചെറുശ്ശേരിഭാരതം' ഉണ്ടാക്കിയതു കൃഷ്ണഗാഥാകർത്താവു തന്നെയാണെന്നു സാധിപ്പാനായി, പ്രസിദ്ധവിമർശകനായ മിസ്റ്റർ പി. കെ. നാരായണപിള്ള, പരിഷ്കരിച്ച കൃഷ്ണഗാഥയുടെ അതിദീർഘമായ അവതാരികയിൽ എട്ടിലൊരു ഭാഗത്തിലധികം ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആ ഭാഗം ഭാരതഗാഥയുടെ അവതാരികയെക്കാൾ വളരെ വലുതും, കവി ഒന്നല്ലെന്നു പറയുന്നവരുടെ വാദങ്ങളെ എതിർത്തെഴുതിട്ടുള്ളതും ആകയാൽ അതിൽ പുറപ്പെടുവിച്ചിരിക്കുന്ന വാദങ്ങൾ ശരിയല്ലെന്നു കാണിച്ചാൽ എന്റെ ഉദ്ദേശം സാധിയ്ക്കുമെന്നാണ് തോന്നുന്നത്. "ഈ കൃതിയുടെ ആ

വിഭാവകാലത്തുതന്നെ കൃഷ്ണഗാഥാകർത്താവും ചെറുശ്ശേരി ഭാരതകർത്താവും ഒരാളാവാൻ ഒരിക്കലും തരമില്ലെന്നു പ്രതിവാദികളും, ആ വസ്തുത്തിൽ പെടുന്ന ഔത്തരാഹന്മാരും വേണ്ടതിലധികം വ്യക്തമായി എതിർവാദം ചെയ്തിട്ടുണ്ടെ"ന്ന് ആദ്യമായി മിസ്റ്റർ പിള്ള പറയുന്ന സംഗതികൊണ്ട്, ഈ അഭിപ്രായത്തിൽ എനിക്കു കൂട്ടുകാരുണ്ടെന്നു കാണുന്നതു സന്തോഷകരമാണ്; എന്നാൽ, അതു പറഞ്ഞ ഉടനേതന്നെ, "ചെറുശ്ശേരിഭാരതവും കൃഷ്ണഗാഥയും ഒരേ കവിയുടെ കൃതികൾ തന്നെയെന്നു ഭാരതഗാഥാപ്രസാധകനും, പൊതുജനങ്ങളുടെ ദൃഷ്ടിക്കു വിഷയമല്ലാതെ അദ്ദേഹം ഈ വിഷയത്തിൽ സന്ദേഹനിവൃത്തി വരുത്തുവാൻ ആശ്രയിച്ചിട്ടുള്ളതായി പറയുന്ന പണ്ഡിതശിരോരത്നമായ രാജരാജവൎമ്മകോയിത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടും, ഏറ്റവും ദയാലുവും ആയ രാമവൎമ്മ അപ്പൻതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടും അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതായി കാണുന്നു" എന്നു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു വളരെ ബുദ്ധിക്ഷയത്തിന്നും ഇടയാക്കുന്നുണ്ട്. പണ്ഡിതശിരോരത്നങ്ങളായ ആ തിരുമേനികളുടെ അഭിപ്രായം പൊതുജനങ്ങൾ വേദവാക്യംപോലെ സ്വീകരിക്കുന്നതാകയാൽ, അവർ ഇങ്ങിനെ ഒരഭിപ്രായം കൊടുത്തു കൃഷ്ണഗാഥാകർത്താവിനെ അതികലശലായി അവമാനിച്ചതു വളരെ കഷ്ടമായി എന്നുമാത്രമേ ഞാൻ അതിനെപ്പററി ഇപ്പോൾ പറയുന്നുള്ളു.

"ചെറുശ്ശേരിഭാരതം വേറെ ഒരു കവിയുടെ കൃതിയാണെന്ന് എതിർകക്ഷി വാദിക്കുന്നതായി വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ചെറുശ്ശേരിഭാരതം ആരുടെ കൃതി എന്നുള്ള വിചാരത്തിൽ ഒരു കവിയെ എങ്കിലും ചൂണ്ടിക്കാണിപ്പാൻ എതിർകക്ഷികൾ ഭാവവുമില്ല. ചെറുശ്ശേരിഭാരതത്തെ സാഹിത്യനദിയിൽ ഉടമസ്ഥനില്ലാതെ ഒഴുകുന്ന തടിപോലെ ഗണിച്ചുകൊള്ളാമെന്നു വിചാരിച്ചാൽ അത് അന്വേഷണശക്തിയുടെ ഉന്മേഷശൂന്യതയെ സമ്മതിക്കുന്നു എ

ന്നല്ലാതെ വരികയുമില്ല" എന്നാണ് മിസ്റ്റർ പിള്ള പിന്നെ പറയുന്നത്. ഈ ബുദ്ധിമുട്ട സ്വപക്ഷിയിൽ പെട്ട കാൎയ്യംതന്നെ തീൎത്തു തന്നിട്ടുണ്ടെന്ന്, അദ്ദേഹം കുറച്ചുകൂടി ആലോചിച്ചാൽ കാണുമായിരുന്നു. ചെറുശ്ശേരി ഭാരതത്തെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം പ്രസാധകൻ ഹാജരാക്കിയിരിക്കുന്ന തെളിവിന്നു പറയത്തക്ക ന്യൂനത ഒന്നും ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ആ തെളിവു കൃഷ്ണഗാഥയെക്കൂടി ബാധിക്കുമെന്നു വിചാരിച്ചതിലേ ആ തിരുമേനിക്കു തെററിപ്പോയിട്ടുള്ളു. അദ്ദേഹം ഏതു കോടതിക്കും വിശ്വസിക്കാവുന്ന ഒരു യോഗ്യനാണ്. അദ്ദേഹം പരിശോധിച്ചു എന്നു പറയുന്ന റിക്കാൎട്ടുകൾ വളരെ പഴക്കമുള്ളതും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ പഴയ കോവിലകത്തു സൂക്ഷിച്ചിരുന്നതുമാണ്. ആ റിക്കാൎട്ടുകളും ഏതു കോടതിയും വിശ്വസിക്കേണ്ടതാണെന്നേ വിചാരിപ്പാൻ തരമുള്ളു. ആ റിക്കാൎട്ടുകളിൽനിന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്നറിവു കിട്ടി എന്നു പറയുന്നതു കണ്ടുപിടിപ്പാൻ വളരെ പ്രയാസമുള്ള സംഗതിയൊന്നുമല്ല. "250- സംവത്സരങ്ങൾക്കു മുമ്പു ചിറയ്ക്കൽകോവിലകത്ത് ഉദയവൎമ്മനെന്നു പേരോടുകൂടി ഒരു രാജാവുണ്ടായിരുന്നു എന്നും, അവിടുത്തെ പ്രധാനസേവകൻ വിദ്വാനായ ഒരു നമ്പൂതിരിക്കവിയായിരുന്നുവെന്നും ആ നമ്പൂതിരിക്കു വിലപിടിച്ച പല സമ്മാനങ്ങളും അവിടുന്നു കൊടുത്തിരുന്നുഎന്നു"മാണ് ലക്ഷ്യപ്പെട്ടതായി ആ അവതാരികയിൽ പറഞ്ഞുകാണുന്നത്. പ്രസാധകന്റെ യോഗ്യത വിചാരിക്കുമ്പോൾ, ഇതിൽ അദ്ദേഹത്തിന് ഒരു തെററു പററി എന്നു വിചാരിപ്പാൻ നമുക്കെന്താണ് ന്യായമുള്ളത്! ഈ തെളിവുകൊണ്ടു, മറെറങ്ങും കാണാത്ത ചെറുശ്ശേരിഭാരതം കണ്ടെടുക്കിൽ, അതിൽ കാണുന്നപ്രകാരം ഒരുദയവൎമ്മ രാജാവുണ്ടായിരുന്നു, അദ്ദേഹത്തിന്റെ സേവനായി ഒരു

നമ്പൂരിക്കവി ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നും തെളിയുന്നുണ്ട്. ചെറുശ്ശേരിഭാരതകർത്താവ് ഒരു നമ്പൂരിയാവണമെന്നു മിസ്റ്റർ പിള്ളതന്നെ അതിൽ ചില ഭാഗങ്ങൾ തെളിവായി എടുത്തു കാണിച്ചു പറയുന്നുണ്ട്. കലിസംഖ്യ പതിനേഴാം ശതകത്തിലാക്കിത്തുടങ്ങിയതു മേപ്പത്തൂർ ഭട്ടതിരിപ്പാട്ടിലെ കാലം മുതൽക്കാണെന്നുള്ള വാദവും ഇതിനെ ബാധിക്കുന്നതല്ല. ഭട്ടതിരിപ്പാട്ടിലെ കാലം കഴിഞ്ഞിട്ട 300- ൽ ചില്വാനം കൊല്ലമായെന്നതു മിസ്റ്റർ പിള്ളയും സമ്മതിക്കുന്ന സംഗതിയാണ്. ഭാരതഗാഥയിലെ കലിദിനസംഖ്യയായി ഉദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്ന അക്ഷരങ്ങൾ ഗ്രന്ഥം അവസാനിക്കുന്ന അക്ഷരങ്ങളാണ്; കലേഃ എന്ന പദം അതിന്നു മുമ്പുണ്ട്; അതുകൊണ്ടു കാണുന്ന കാലത്തു കോലസ്വരൂപത്തിൽ ഒരുദയവർമ്മരാജാവുണ്ടായിരുന്നു എന്നു തെളിവുണ്ട്; ഒരുദയവർമ്മരാജാവിന്റെ ആജ്ഞപ്രകാരമാണ് ഭാരതഗാഥ ഉണ്ടാക്കിയതെന്ന്, അതിൽ തന്നെ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്; അദ്ദേഹത്തിന്റെ സേവനായി ഒരു നമ്പൂരിക്കവിയുണ്ടായിരുന്നു എന്നു, കോവിലകത്തു സൂക്ഷിച്ചിട്ടുള്ള പഴയ റിക്കാർട്ടുകളാൽ തെളിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്; ചെറുശ്ശേരിഭാരതകർത്താവ് ഒരു നമ്പൂരിയാവണമെന്നുള്ള കാൎയ്യത്തിൽ മിസ്റ്റർ പിള്ളയ്ക്കു സംശയവുമില്ല; ഇതെല്ലാംകൂടി നോക്കുമ്പോൾ ഭാരതഗാഥയിലെ ഒടുവിലെ അക്ഷരങ്ങൾ കലിദിനസംഖ്യയായിട്ടാണ് കവി ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു വിചാരിപ്പാൻ ധാരാളം വഴിയുണ്ടെന്നാണെനിക്കു തോന്നുന്നത്. ഈ അക്ഷരങ്ങൾ അർത്ഥമുള്ള പദമോ പദങ്ങളോ ആയാൽ അധികം നന്നായിരുന്നു. അതില്ലാത്തതു, കവിയുടെ അറിവുകേടുകൊണ്ടോ വാസനക്കുറവുകൊണ്ടോ ആയിരിയ്ക്കണം. ഇത്രയും തെളിവുകൾകൊണ്ട് 250 കൊല്ലം മുമ്പുണ്ടായിരുന്നു, എന്നു വിശ്വസനീയങ്ങളായ പഴയ റിക്കാർട്ടുകൾകൊണ്ടു കാണുന്ന ഉദയ

വൎമ്മരാജാവിന്റെ ആജ്ഞമൂലം, അദ്ദേഹത്തിന്റെ സേവനായി അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നു കാണുന്ന നമ്പൂരിക്കവിയാണ് ചെറുശ്ശേരിഭാരതം ഉണ്ടാക്കിയത് എന്നു വിശ്വസിക്കുന്നതിൽ വലിയ സാഹസം ഉണ്ടെന്നെനിക്കു തോന്നുന്നില്ല.

"ചെറുശ്ശേരിഭാരതം" എന്ന പടിയിൽകൊത്തീട്ടുള്ളതുകൊണ്ട് ഇതു കൃഷ്ണഗാഥാകൎത്താവുണ്ടാക്കിയതേ ആവാൻ പാടുള്ളു എന്നൊരു വിശ്വാസം പ്രസാധകന്നെന്ന പോലെ മിസ്റ്റർ പിള്ളക്കും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നാണ് തോന്നുന്നത്. രാജരാജവൎമ്മകോയിത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലേയും അപ്പൻതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലേയും അഭിപ്രായംകൂടി അറിഞ്ഞപ്പോൾ ഈ വിശ്വാസം വളരെ ബലപ്പെട്ടിരിക്കുമെന്നും വിചാരിക്കാവുന്നതാണ്. എന്നാൽ കൃഷ്ണഗാഥയുടെ കാലത്തെപ്പററി ശരിയായി അദ്ദേഹം നടത്തിയ അന്വേഷണത്തിൽ, അതു പ്രസാധകൻ പറയുന്ന കാലത്തിന്നു 100-ൽ ചില്വാനം കൊല്ലങ്ങൾക്കു മുമ്പാവണമെന്നും കണ്ടു. ഇതു രണ്ടും തമ്മിൽ യോജിപ്പിപ്പാൻ നിവൃത്തിയില്ലാതായപ്പോൾ പ്രസാധകൻതിരുമനസ്സിലെ തെളിവു വിശ്വാസയോഗ്യമാവാൻതരമില്ലെന്നു തീൎച്ചയാക്കി മറെറാന്നും ആലോചിക്കാതെ തള്ളിക്കളഞ്ഞു. ഇങ്ങിനെയായിരിക്കണം മിസ്റ്റർ പിള്ള ഈ കാൎയ്യത്തിൽ ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. വക്കീലിന്റെ നിലയിൽ ഒരു ഭാഗം പിടിച്ചു വാദിക്കുന്നതിന്നു പകരം, ഒരു ജഡ്ജിയുടെ മാതിരി, ഹാജരാക്കിയ തെളിവിന്നു ന്യായ്യമായ വില കൊടുത്ത് ഒരു തീൎപ്പുചെയ്കയാണ് അദ്ദേഹം ചെയ്യേണ്ടിയിരുന്നത്. അങ്ങിനെ ചെയ്തിരുന്നു എങ്കിൽ, അദ്ദേഹത്തിന്നു ചെറുശ്ശേരിഭാരതത്തെ ഉടമസ്ഥനില്ലാത്ത തടിപോലെ സാഹിതീനദിയിൽ മററുള്ളവർ ഒഴുക്കിക്കളയുന്നുവെന്ന് ആവലാധിപ്പെടുവാൻ ഇടവരികയില്ലായിരുന്നു. രണ്ടു കൃതികളും നല്ലവണ്ണം വായി

നോക്കുമ്പോൾ കൃഷ്ണഗാഥയ്ക്കധികം പഴക്കം തോന്നുന്നി ല്ലേ? അതിൽ ഇപ്പോൾ നടപ്പില്ലാത്ത പദങ്ങളും മററും ഭാരതഗാഥയിലുള്ളതിനെക്കാൾ വളരെയധികമില്ലേ? അതിലുള്ള പാഠങ്ങളും പാഠാംശങ്ങളും ഭാരതഗാഥയിൽ ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു ചേർത്തുകാണുന്നതിന്ന് എന്താണ് സമാധാനം? കവിതയുടെ ഭംഗിയിൽ ഗണ്യമായ വ്യത്യാസം കാണുന്ന സ്ഥിതിക്ക് ഇതിന്നു പ്രസാധകൻ പറയുന്ന സമാധാനം തൃപ്തികരമാവുമോ? ഈവക സംഗതികൾ മിസ്റ്റർപിള്ള വേണ്ടുംവണ്ണം ആലോചിച്ചിരുന്നു എങ്കിൽ, ഭാരതഗാഥ തെളിവുകൊണ്ടു വിശ്വസിക്കാവുന്നതായി കാണുന്നപ്രകാരം സേവൻനമ്പൂരി കൊണ്ടുപോയ്ക്കോട്ടേ എന്നും, കൃഷ്ണഗാഥ ഇങ്ങിനെ ഒരു സഹോദരിയെക്കൊണ്ടുണ്ടാവുന്ന അവമാനമേല്ക്കാതെ പണ്ടെത്തെ സ്ഥിതിയിൽ നിന്നോട്ടേ എന്നും നിസ്സംശയം അഭിപ്രായപ്പെടുമായിരുന്നുവെന്നാണ് ഇപ്പോഴും എന്റെ വിശ്വാസം.

ഇനി, രണ്ടു ഗ്രന്ഥങ്ങളും ഒരു കവിയുടെ എന്നു സ്ഥാപിപ്പാനായി അദ്ദേഹം ചെയ്യുന്ന വാദങ്ങളെ കാരോന്നായി നമുക്കു പരിശോധിച്ചു നോക്കാം.

"ചെറുശ്ശേരിഭാരതം കൃഷ്ണഗാഥാകർത്താവിൻേറതല്ലാ എന്നു വാദിക്കുന്നവരുടെ മുഖ്യ ആക്ഷേപം, കൃഷ്ണഗാഥയിൽനിന്ന് എത്രയോ താഴ്ന്നു ചെറുശ്ശേരിഭാരതം കാവ്യഗുണവിഷയത്തിൽ നില്ക്കുന്നു എന്നതിനെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു. ഒരു കവിയുടെ കൃതികൾ എല്ലാം തുല്യ ഗുണങ്ങളായിരിക്കും എന്നുള്ള വാദം എത്രമാത്രം അസ്ഥാനത്തിൽ ആണെന്നുള്ളതു സാഹിത്യചരിത്രം പരിചയിച്ചിട്ടുള്ളവരോടു വിശേഷിച്ചു പറയേണ്ടതില്ല. * * * അതുകൊണ്ടു ഗുണവിഷയമായ താരതമ്യം പ്രസ്തുതങ്ങളായ ചെറുശ്ശേരിഭാരതത്തിലും കൃഷ്ണഗാഥയിലും ഉണ്ടെന്നു വാദത്തിന്നു വേണ്ടി സമ്മതിക്കുന്ന പക്ഷവും, മേല്പടി കൃതി

കൾ രണ്ടുകവികളുടേതായിത്തന്നെ ഇരിക്കേണമെന്നില്ല" എന്നാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആദ്യത്തെ വാദം. (കീഴ് വര ഞാനിട്ടതാണ്.)

ഈ വാദത്തിൽനിന്നു, മിസ്റ്റർ പിള്ള എതിർകക്ഷികളുടെ വാദത്തെ കുറച്ചു തെററിദ്ധരിച്ചിട്ടുള്ളതായി കാണുന്നുണ്ട്. എത്രയും താഴ്ന്ന എന്ന് എതിർഭാഗക്കാർ പറയുന്നതിന്നു തുല്യഗുണങ്ങളല്ലാത്ത എന്നു മാത്രമേ അദ്ദേഹം അർത്ഥമെടുത്തിട്ടുള്ളു എന്നു തോന്നുന്നു. ഗുണവിഷയമായ താരതമ്യം എന്നുമാത്രം 3-ാം വാചകത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതും ഈ ഊഹത്തെ ദൃഢീകരിക്കുന്നുണ്ട്. ഈ തെററിദ്ധാരണകൊണ്ട് എതിർഭാഗക്കാരുടെ വാദത്തിന്നു വരുന്ന ദോഷം ഞാൻ ഒരുദാഹരണംകൊണ്ടു വ്യക്തമാക്കാൻ നോക്കാം. കാക്കകൾ രണ്ടു വിധമുണ്ട്: ഒന്നിനു, കഴുത്തു മററുഭാഗങ്ങൾപോലെ തന്നെ കറുത്തിരിക്കും; മററതിന്നു, കഴുത്തു കുറച്ചൊരു വെള്ളപ്പുനിറത്തിലായിരിക്കും. ഈ സ്ഥിതിക്ക് ഇവ തീരെ തുല്യഗുണങ്ങളല്ല; ഗുണവിഷയമായ താരതമ്യം ഉണ്ട്. എന്നാലും അവ രണ്ടും കാക്കയാണ് എന്നു കുട്ടികൾകൂടി സംശയംകൂടാതെ തീർച്ചപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. ഇനി നമുക്കു അവയുടെ അടുക്കൽ ഒരു കൊററിയെ കൊണ്ടുവന്നു നോക്കുക: അതിന്നും ചിറകു, കൊക്കു മുതലായി പലതിലും കാക്കകളോടു സാമ്യം ഉണ്ടെങ്കിലും നിറം മുതലായവയിൽ വലുതായ വ്യത്യാസം ഉള്ളതുകൊണ്ട്, അതു കാക്കയുടെ വർഗ്ഗത്തിൽപെട്ടതല്ല, കൊററിയാണ് എന്നു സംശയംകൂടാതെ ആരും പറയും. ഇതിലെ കൊററിയെ എത്രയും താഴ്ന്ന എന്ന സ്ഥാനത്തും, 2 കാക്കകളേയും തുല്യഗുണങ്ങളല്ലാത്ത എന്ന സ്ഥാനത്തും ചേർത്തു നോക്കിയാൽ, മിസ്റ്റർ പിള്ളയുടെ തെററിദ്ധാരണയുടെ ഗൌരവം

നല്ലവണ്ണം അറിയാം. ഗുണവിഷയമായ താരതമ്യം എത്ര തന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നാലും അതുകൊണ്ടു രണ്ടു കൃതികൾ ഒരു കവിയുടെയാണോ അല്ലയോ എന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തുവാൻ ആൎക്കും സാധിക്കയില്ലെന്നാണോ മിസ്റ്റർ പിള്ളയുടെ വാദം? അല്ലാ എങ്കിൽ, എതിർഭാഗത്തെ വാദത്തിനു് ഇതൊരു സമാധാനമാവുമോ? അതേ എങ്കിൽ കേരളകാളിദാസപ്രഭൃതികളായ മഹാകവികളിൽ ആരുടെയെങ്കിലും ഒരു കവിതയും, ഇയ്യിടെ കവിത ഉണ്ടാക്കി ശീലിച്ചു തുടങ്ങുന്ന ഏതെങ്കിലും ഒരാളുടെ ഒരു കൃതിയും കൂടി നോക്കിയാൽ ഗുണവിഷയമായ താരതമ്യംകൊണ്ടു കവി രണ്ടാണെന്നു് ആൎക്കും പറവാൻ സാധിക്കില്ലെന്നാണോ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായം? അങ്ങിനെയാവുമെന്നു വിചാരിപ്പാൻ തരമില്ലാത്തതിനാൽ, ഇതു മിസ്റ്റർ പിള്ളയുടെ ഒരു തെറ്റിദ്ധാരണയിൽനിന്നുണ്ടായ വാദമാണെന്നു നമുക്കു സമാധാനിക്കുക. എതിർഭാഗത്തെ വാദത്തിനു സഹായമായി, കാളിദാസരുടേതാക്കി അച്ചടിച്ചു വരുന്ന, മേഘസന്ദേശത്തിലെ ചില ശ്ലോകങ്ങളും, കുമാരസംഭവത്തിലെ പല സൎഗ്ഗങ്ങളും കാളിദാസരുടേതല്ലെന്നു പല യോഗ്യരും അഭിപ്രായപ്പെടുന്ന സംഗതിയും മററും പറവാനുണ്ടെന്നുകൂടി ഇവിടെ പ്രസ്താവിച്ചു് ഇനിയത്തെ വാദത്തിലേയ്ക്കു കടക്കാം.

(തുടരും)

തൃശ്ശിവപേരൂർ. — കുണ്ടൂർ നാരായണമേനോൻ.

ബന്ധനസ്ഥയായിരുന്ന റഷ്യ.

II

ഈ പരിശ്രമങ്ങളെല്ലാം രാജ്യഭരണക്കാർ കണ്ടുകൊണ്ടിരുന്നുവെന്നു വിശ്വസിക്കരുത്. അവർ കഴിയുന്നത്ര അവയെ അമർച്ചചെയ്യാൻ ശ്രമിച്ചു; പലരേയും സൈബേറിയയിലേയ്ക്കു നാടുകടത്തി. പണ്ടെയ്ക്കുപണ്ടേയുള്ള ചിട്ട ഇതായിരുന്നു. ഗവമ്മേണ്ടിനു സംശയം തോന്നിയവരെ ബന്ധനസ്ഥരാക്കി, അവരുടെ കുററം എന്താണെന്നറിവാൻ പൊതുജനങ്ങൾക്കു കഴിവുവരാതവണ്ണം, ഗൂഢമായിട്ട് ഒരു വിസ്താരം കഴിച്ചു സൈബേറിയയിലയച്ചു പൊല്ലീസ്സുകാരുടെ ദൃഷ്ടിയിൻകീഴിൽ കാലയാപനം ചെയ്യുവാൻ നിർബ്ബന്ധിക്കയാണ് പതിവ്. അവരുടെ പേരിലുള്ള കുററത്തെപ്പററിയുള്ള വിസ്താരം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുവാൻ പാടില്ലായിരുന്നു; കുററം സ്ഥാപിക്കുന്നതായാൽ, മേൽകോടതിയിലേയ്ക്കു് അപ്പീൽ കൊടുപ്പാനും അവർ അനുവദിക്കപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. എന്നാൽ ഇവരുടെ കുററമെന്തായിരുന്നു? മിക്ക സംഗതികളിലും, അജ്ഞാനാന്ധകാരത്തിൽ കിടന്നു മുങ്ങിപ്പൊങ്ങുന്നവക്കു വിദ്യാദാനം ചെയ്യാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുള്ളവരായിരുന്നു ശിക്ഷാർഹന്മാരായിത്തീന്നത്. അതായിരുന്നു കുററം! ജനതതിയെ അജ്ഞാനാന്ധകാരത്തിൽ വെച്ചുകൊണ്ടിരുന്നാലേ ഉദ്ദേശങ്ങൾ സാധിക്കയുള്ളു എന്നായിരുന്നു ഗവമ്മേണ്ടിന്റെ വിശ്വാസം. എന്നാൽ പലരേയും ശിക്ഷിക്കയുണ്ടായെങ്കിലും ഗവമ്മേണ്ടിന്റെ ഉദ്ദേശം സാധിച്ചില്ല. വിദ്യാഭ്യാസം രാജ്യത്തിലെങ്ങും ക്ഷണേന വ്യാപിച്ചു. വിദ്യാവിഹീനന്മാരുടെ നിലയനമായ സൈബേ

പ്രകാരം ചെയ്താൽ പിന്നെ വേണ്ട ശ്രേയസ്സെല്ലാം കാലക്രമംകൊണ്ടു വന്നുകൊള്ളും. സ്വാൎത്ഥതൽപരന്മാരും, ക്ഷണഭംഗുരവും വാസ്തവത്തിൽ ഫലലേശം പോലുമില്ലാത്തതുമായ പ്രസിദ്ധിക്കു മാത്രമായി വല്ലതും കാട്ടിക്കൂട്ടുന്നവരും ആയ സമുദായനേതാക്കന്മാരെക്കൊണ്ടു ജനവൎഗ്ഗത്തിന്റെ ഉയൎച്ചയ്ക്കായി ഒന്നും തന്നെ ചെയ്വാൻ സാധിക്കുന്നതല്ല. അവരിൽ ജനവൎഗ്ഗത്തിന്നു വിശ്വാസമുണ്ടാകുന്നതുമല്ല.

എറണാകുളം. —അമ്പാടി നാരായണമേനോൻ.

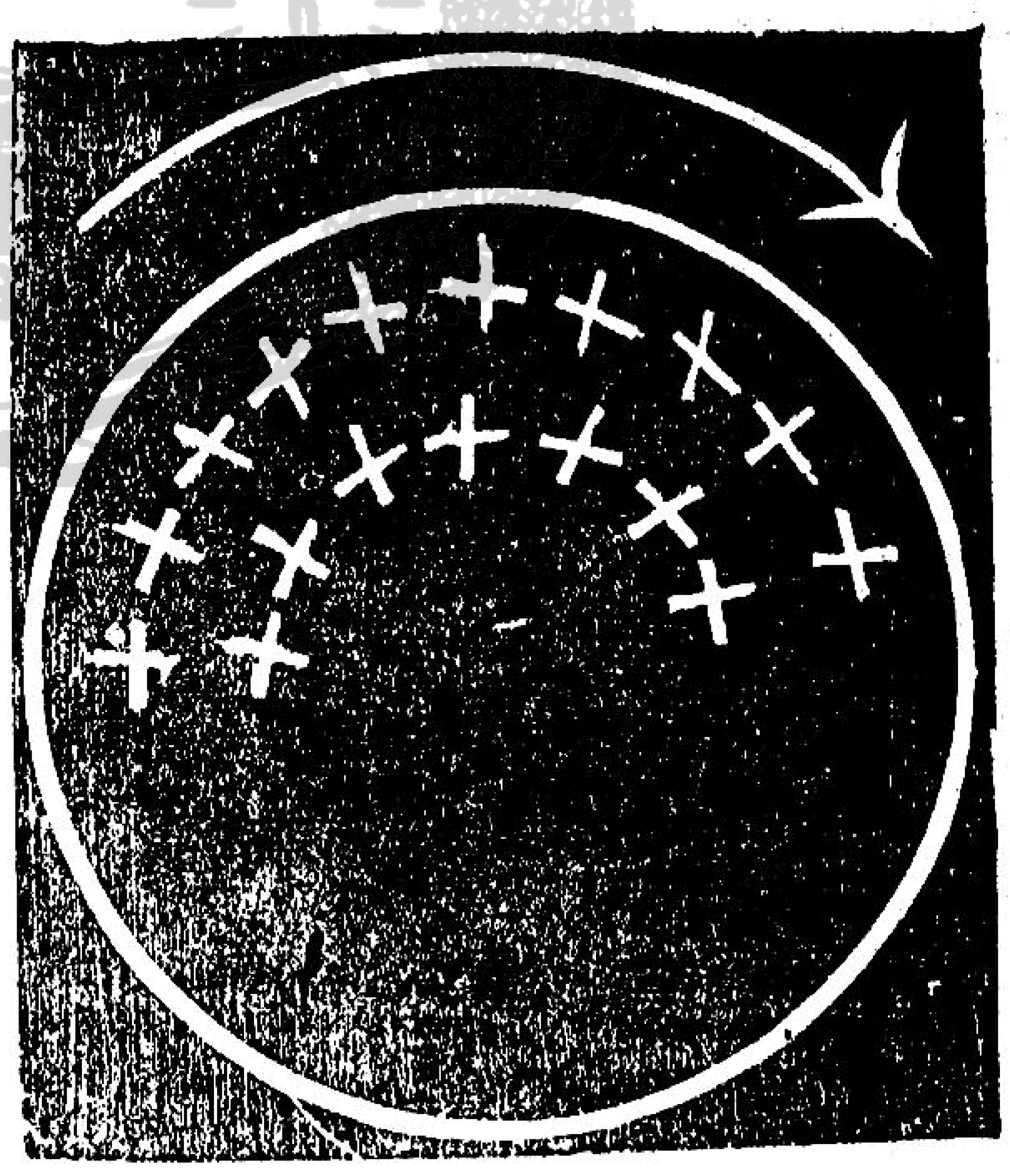
ഭൂമിയും ഇതരഗോളങ്ങളും.

I

ഭൂമിയുടെ ആകൃതിയേയും ഇതരഗോളങ്ങൾക്കിടയിൽ അതിന്റെ സ്ഥാനത്തേയും കുറിച്ചുള്ള നമ്മുടെ അറിവു പൂൎവ്വികന്മാരുടേതിൽനിന്നു വളരെ വ്യത്യാസപ്പെട്ടതാണ്. ഭൂമി ഉരുണ്ടതാണെന്നും, അതു ധ്രുവങ്ങളിൽ കൂടി കടക്കുന്ന ഒരച്ചുതണ്ടിന്മേൽ വലിയ വേഗത്തിൽ തിരിഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുവെന്നും മററുമുള്ള സിദ്ധാന്തങ്ങൾ നമ്മുടെ ഇടയിൽ സൎവ്വസാധാരണങ്ങളാണല്ലോ. എതാനും ശതവൎഷങ്ങൾക്കു മുമ്പാണെങ്കിൽ, ഇപ്രകാരമുള്ള അഭിപ്രായങ്ങൾ ജനങ്ങളിൽ വലിയ ക്ഷോഭം ജനിപ്പിക്കുമായിരുന്നു. നാം ചെറുപ്രായത്തിൽ വിചാരിച്ചിരുന്നതുപോലെ തന്നെ പരന്നു, വളരെ വിസ്താരമുള്ള ഒരു മൈതാനമായിട്ടാണ് അന്നുള്ളവർ ഭൂമിയെ വിചാരിച്ചുപോന്നത്. ഭൂമിയുടെ ചുററിലും അറുതിയില്ലാത്ത അതിവിസ്താരത്തിൽ ഒരു സമുദ്രമുണ്ടായിരുന്നതിൽ അതു പൊന്തിക്കിടക്കുകയുമായിരുന്നു.

സൂൎയ്യൻ വളരെ ഔദാൎയ്യശീലനായ ഒരു ദേവനായിരുന്നു. ഭൂമിയിൽ അത്യന്താപേക്ഷിതമായ തന്റെ ചൂടും വെളിച്ചവും നൽകുന്നതിനായി, താൻ ദിവസേന ആകാശമണ്ഡലത്തിലൂടെ തന്റെ തേരിനെ കിഴക്കുനിന്നു പടിഞ്ഞാട്ട് ഓടിച്ചിരുന്നുവത്രെ. പശ്ചിമസമുദ്രത്തിൽ അസ്തമിച്ച സൂൎയ്യനെ വീണ്ടും പ്രഭാതത്തിൽ കിഴക്കു കാണുന്നതിനും എളുപ്പത്തിൽ അവർ കാരണം സങ്കല്പിച്ചു. രാത്രികാലത്തു ജീവികളെല്ലാം നിദ്രയിലാകുമ്പോൾ ആരും അറിയാതെ സൂൎയ്യൻ കിഴക്കോട്ട് അനുദിനം പോയ്ക്കൊണ്ടിരുന്നുവെന്നും മററും പ്രഥമദൃഷ്ട്യാ വിശ്വാസയോഗ്യങ്ങളല്ലാത്ത കാരണങ്ങൾ പ്രസ്താവിച്ചു തങ്ങളുടെ സങ്കല്പങ്ങൾക്കു പ്രചാരക്കുറവു വരുത്താതിരിപ്പാൻ അവർ ജാഗ്രൂകന്മാരായിരുന്നു. ഭൂമിയുടെ ഏററവും വടക്കുഭാഗത്തായി, വളരെ ഉയരമുള്ള ഒരു പൎവ്വതപംക്തിയുണ്ടുപോൽ! അസ്തമിച്ച ഉടൻതന്നെ പിറേറന്നുള്ള പ്രഭാതത്തിന്നായി പൎവ്വതപംക്തിക്കു പിമ്പിലുള്ള (വടക്കുള്ള) കടലിലൂടെ ഒരു തോണിയിൽ സൂൎയ്യൻ കിഴക്കോട്ടു യാത്രയാരംഭിക്കും. പൎവ്വതപംക്തിമൂലം തന്റെ ചൂടാവട്ടെ, വെളിച്ചമാവട്ടെ, ഭൂമിയിലേക്കു കടന്നിരുന്നുമില്ല.

രാത്രിയിൽ സൂൎയ്യന്റെ യാത്ര

ഇപ്രകാരമാണ് പണ്ടത്തെ ഗ്രീക്കുകാർ ഭൂമിയെപ്പററി ആദ്യമായി ധരിച്ചിരുന്നത്. ഈ ധാരണകൾക്കു വേണ്ടിവന്നാൽ കാലോചിതങ്ങളായ അല്പാല്പവ്യത്യാസങ്ങൾ

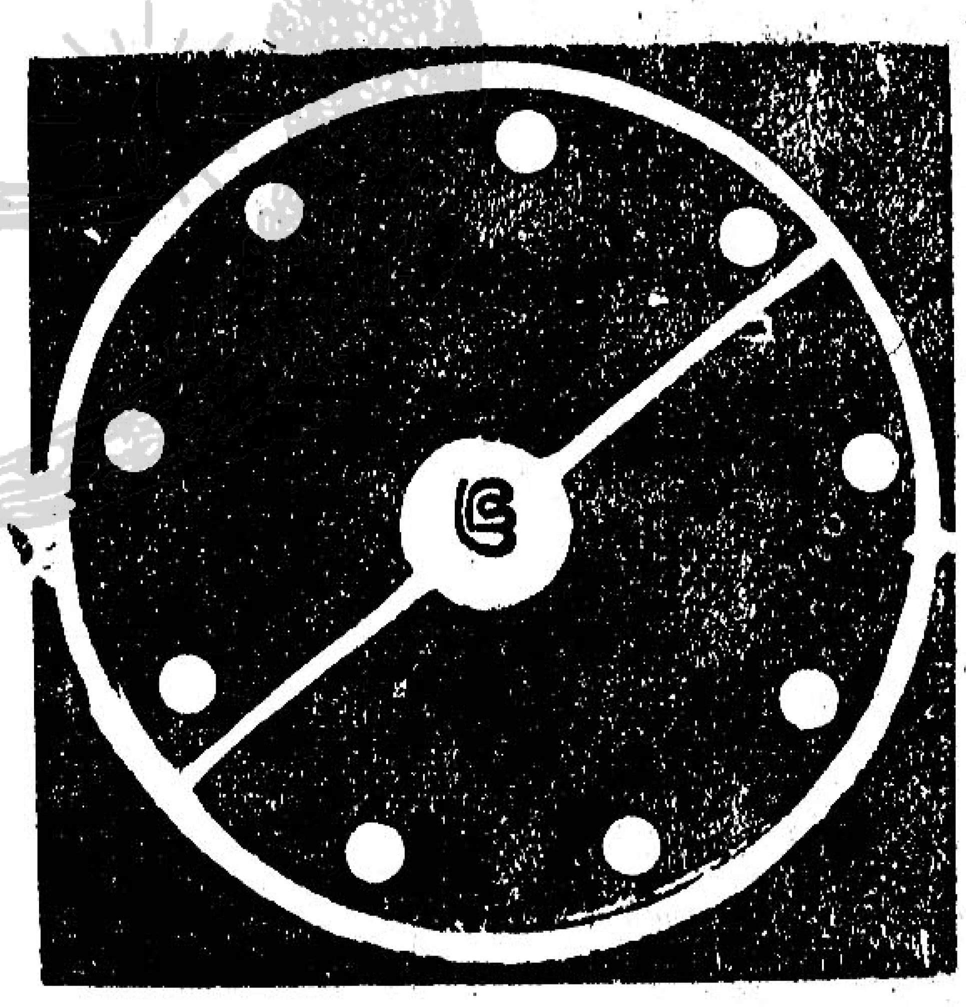
വരുത്തുന്നതിനും അവർക്ക് വിരോധമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അതു കൊണ്ട് ഓരോ സന്ദർഭങ്ങളിൽ ആവശ്യങ്ങളെന്നു തോന്നിയ അനവധി വ്യത്യാസങ്ങളും പരിഷ്കാരങ്ങളും കാലക്രമത്തിൽ ഈ സങ്കല്പങ്ങൾക്കു സിദ്ധിച്ചു. കടവിൽ അസ്തമയാനന്തരം ഭൂമിയ്ക്കടിയിലൂടേയാണ് സൂര്യൻ ഉദയസമുദ്രത്തിലേയ്ക്കു പോയ്ക്കൊണ്ടിരുന്നതെന്ന് ഒരു ഘട്ടത്തിൽ സങ്കല്പിക്കേണ്ടി വന്നപ്പോൾ ഭൂമി കടലിൽ പൊന്തിക്കിടക്കുകയാണെന്നുള്ള അഭിപ്രായം, അതു വലിയ തൂണുകളിന്മേലോ വേരുകളിന്മേലോ ഉറച്ചു നിൽക്കുന്നുവെന്നും വായുവിനാൽ ചുററപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവെന്നുമായി വ്യത്യാസപ്പെടുത്തി. ഗ്രീക്കുകാരുടെ ഈ അഭിപ്രായവും, ആമയുടെ പുറത്തു നില്ക്കുന്ന അഷ്ടദിഗ്ഗജങ്ങളാണ് ഭൂമിയെ വഹിക്കുന്നതെന്നു ഹിന്ദുപുരാണങ്ങളിൽ കാണുന്നതുമായി വളരെ സാമ്യമുണ്ട്.

ഭൂമിയുടെ ആകൃതി ഉരുണ്ടതാണെന്നു ആദ്യമായി നാം കേൾക്കുന്നതു, ക്രിസ്ത്വബ്ദത്തിനു ൩൫൦-വർഷം മുമ്പു ജീവിച്ചിരുന്ന മഹാനായ അറിസ്റ്റോട്ടിൽ [Aristotle] നിന്നാണ്. നാം സാധാരണ ഭൂമിശാസ്ത്രപുസ്തകങ്ങളിൽ കാണുന്ന കാരണങ്ങളെ അസ്പദമാക്കി, ഭൂമി ഉരുണ്ടതാണെന്ന് അദ്ദേഹം പഠിപ്പിച്ചു. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തോടു യോജിക്കുവാനോ, അദ്ദേഹത്തെ പിൻതുടരുവാനോ, വളരെ ചുരുക്കംപേർ മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. അതിൽ അത്ഭുതപ്പെടുവാനില്ല. ഭൂമി ഉരുണ്ടതാണെങ്കിൽ നേരെ എതിർവശത്തുള്ള പ്രദേശങ്ങളിലെ ജന-ഭവന-സസ്യ-വൃക്ഷാദികളെല്ലാം തലകീഴ്പ്പോട്ടായി നിൽക്കണമെന്നത് അറിസ്റ്റോട്ടലിനെപ്പോലെ ബുദ്ധിസാമർത്ഥ്യമില്ലാത്ത സാധാരണന്മാർക്ക് ആ കാലങ്ങളിൽ ഊഹഗോചരം കൂടിയായിരുന്നില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, തീരെ അബദ്ധമെന്നു തോന്നുന്നതുമായിരുന്നു.

കാലക്രമംകൊണ്ടു ഭൂമി ഉരുണ്ടതാണെന്നുള്ള അഭി

പ്രായം പൊതുവിൽ സ്വീകാൎയ്യമായിരുന്നു. സൂൎയ്യനും ചന്ദ്രനും ഭൂമിയെ അനുദിനം ചുററിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന അഗ്നിഗോളങ്ങളാണ്. എന്നാൽ നക്ഷത്രങ്ങളുടെ ചലനം കാരണസഹിതം വിവരിക്കുന്നത് അത്ര എളുപ്പമല്ലായിരുന്നു. ആകാശത്തിൽ കാണുന്ന അനേകായിരം നക്ഷത്രങ്ങളിൽ ഓരോന്നും പ്രത്യേകം പ്രത്യേകമായി ഭൂമിയെ ചുററിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നുവെന്നു പറഞ്ഞാൽ അതു വാസ്തവമായിരിക്കുമെന്ന് അവൎക്കുതന്നെ തോന്നിയില്ല. അതുകൊണ്ടു നക്ഷത്രങ്ങളുടെ ചലനം വിവരിപ്പാൻ അവർ ഒരു പുതിയ സൂത്രം കണ്ടുപിടിച്ചു. ആദ്യമായി അകം പൊള്ളയായി, ബൃഹത്തായ, ഒരു ഗോളമുണ്ടെന്ന് അവർ സങ്കല്പിച്ചു. ഇതിന്റെ മദ്ധ്യസ്ഥാനം ഭൂമിയാണ്. നാം കാണുന്ന നക്ഷത്രങ്ങളെയെല്ലാം ഈ പൊള്ളയായ മഹാഗോളത്തിന്റെ അന്തൎഭാഗത്തു പതിച്ചിരിക്കുകയാണ്. നക്ഷത്രഗോളമെന്നു വിളിക്കാവുന്ന ഈ ഗോളം അതിന്റെ മദ്ധ്യസ്ഥാനമായ ഭൂമിയുടെ മദ്ധ്യത്തിൽക്കൂടി കടക്കുന്ന ഒരു അച്ചുതണ്ടിന്മേൽ നക്ഷത്രങ്ങളുടെ വേഗത്തോടുകൂടി തിരിഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഇതു പരസ്പരദൂരത്തിന്നന്തരം വരുത്താതെ അനുക്രമവേഗത്തോടേ ഭൂമിയേയോ ധ്രുവങ്ങളിൽക്കൂടിയുള്ള അതിന്റെ അച്ചുതണ്ടിനേയോ ചുററിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന അചരനക്ഷത്രങ്ങളുടെ ചലനത്തിന്നു മതിയായ കാരണമായി തീരുന്നുണ്ട്.

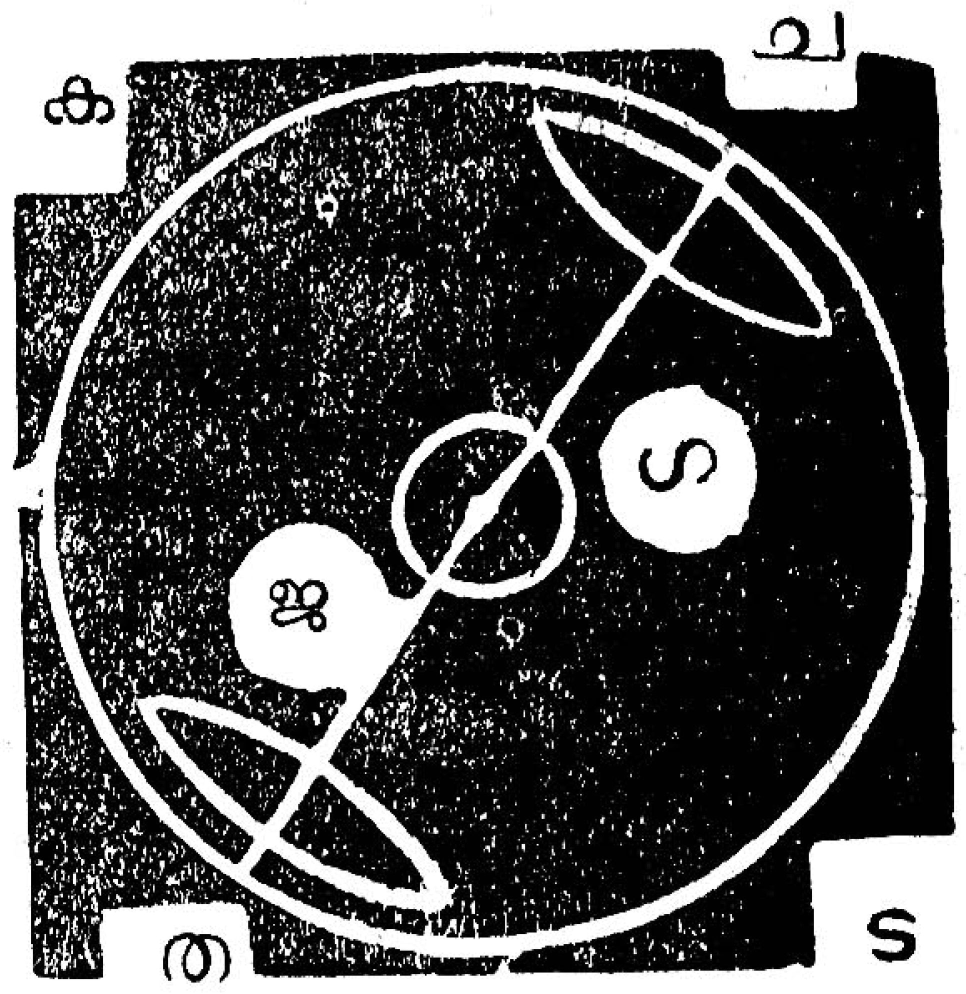
നക്ഷത്രഗോളം

പടം ൧

അചരനക്ഷത്രങ്ങൾതന്നെ രണ്ടു വകയുണ്ട്. ചിലവ സൂൎയ്യചന്ദ്രന്മാരെപ്പോലെതന്നെ കിഴക്കുദിച്ചു പടിഞ്ഞാറസ്തമിക്കയും മററും ചിലവ ഉദയാസ്തമയങ്ങൾകൂടാതെ വെ

റും വൃത്തങ്ങളിലായി ചരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കയും ചെയ്യുന്നു. മുൻവിവരിച്ച സങ്കല്പങ്ങൾ തന്നെ രണ്ടാംതരം നക്ഷത്രങ്ങളുടെ വൃത്തസഞ്ചാരത്തിന്നും കാരണമാവുന്നുണ്ട്. കചടS എന്ന വൃത്തം ബൃഹത്തായ നക്ഷത്രഗോളത്തെ കുറിക്കട്ടെ അതനുസരിച്ചു വലിപ്പത്തിൽ ഏററവും തുച്ഛമായ ഭൂമിയുടെ മദ്ധ്യത്തിലൂടെയുള്ള അതിന്റെ തച എന്ന അച്ചുതണ്ടു ഗ, ജ, എന്ന സ്ഥാനങ്ങളിൽ ഭൂമിയുടെ ഉപരിഭാഗത്തെ കടക്കുന്നു എന്നു വിചാരിക്കുക. കചS, ചത-യിന്മേൽ തിരിയുമ്പോൾ ച-യ്ക്കും, ത-യ്ക്കും സമീപമായി ഗോളത്തിന്മേൽ പതിച്ചിരിക്കുന്ന നക്ഷത്രങ്ങളെ ഭൂമിയിൽ ഗ-യ്ക്കും, ജ-യ്ക്കും അടുത്തുള്ളവക്കു് എല്ലായ്പോഴും കാണ്മാൻ കഴിയും. എന്നുമാത്രമല്ല, അവ, ഉദയമോ അസ്തമയമോ ഇല്ലാതെ, സദാ വൃത്തങ്ങളിൽ ചരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതായി കൂടി തോന്നും.

പടം ൩

ഏതെങ്കിലും ഒരു നിയമമാവട്ടെ, രീതിയാവട്ടെ ഇല്ലാതെ ചരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന വേറൊരുതരം ആകാശഗോളങ്ങൾകൂടി അവരുടെ അറിവിൽപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ഇവയ്ക്കു് അവർ അലഞ്ഞുനടക്കുന്നവ, എന്നർത്ഥമാകുന്ന പ്ലാനററ്സ് (Planets) ഗ്രഹങ്ങൾ എന്ന പേർകൊടുത്തു. അവരുടെ ഊഹപ്രകാരം, ഭൂമിയോടുള്ള അടുപ്പം അനുസരിച്ച് അവ ചന്ദ്രൻ, ബുധൻ, ശുക്രൻ, സൂര്യൻ, ചൊവ്വാ, വ്യാഴം, ശനി എന്നിവയാകുന്നു. ഏതെങ്കിലും ഒരു ചരനക്ഷത്രവും ഒരു ഗ്രഹവും തമ്മിലുള്ള ദൂരം സൂക്ഷിക്കുന്നപക്ഷം, അതു സാധാരണമായി ക്രമേണ വൎദ്ധിച്ചുവരുന്നതായി നാം കാണുന്നു. എന്നാൽ ചിലപ്പോൾ ആ ദൂരം

വ്യത്യാസംകൂടാതെ സ്ഥിരമായി നില്ക്കുകയും മററു ചില പ്പോൾ കുറഞ്ഞുവരികയും കൂടി ചെയ്യുന്നുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് അനുക്രമവേഗത്തിൽ ചരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന അചരനക്ഷത്രങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച ഗ്രഹങ്ങൾക്കു നിശ്ചലതയും (Stations) പിൻഗതിയും (Retrogression) കൂടിയുണ്ട്.

ഇവയെല്ലാം തൃപ്തികരമാംവണ്ണം ആദ്യമായി കാരണസഹിതം നാം വിവരിച്ചുകാണുന്നതു റേറാളമിക്കസിസ്റ്റ (Ptolemaic system)ത്തിലാണ്. ഈ സിസ്റ്റത്തിന്റെ കാരണഭൂതൻ പൂർവകാലങ്ങളിലെ പ്രസിദ്ധനക്ഷത്രശാസ്ത്രജ്ഞനായിരുന്ന ഹിപ്പാർക്കസ് (Hipparchus) ആയിരുന്നെങ്കിലും, ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ ഇതു പ്രസ്താവിച്ചതും ഇതിനെപ്പററി പ്രസംഗിച്ചതുമെല്ലാം റേറാളമി(Ptolemy) ആയിരുന്നതിനാൽ റേറാളമിക് സിസ്റ്റം എന്നാണിതിനെ വിളിച്ചുവരുന്നതു.

ഗ്രഹങ്ങൾക്ക് അചരനക്ഷത്രങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചു ചലനമുള്ളതുകൊണ്ടു നാം ആദ്യമായി സങ്കല്പിച്ച നക്ഷത്രഗോളത്തിൽ അവയ്ക്കു ഒരു സ്ഥാനം കൊടുത്തുകൂടാ. റേറാളമിക്സിസ്റ്റത്തിൽ ഗ്രഹങ്ങളുടെ ചലനം വിവരിപ്പാൻ ഒരു പുതിയ സങ്കല്പം കൂടിയുണ്ടാക്കി. നക്ഷത്രഗോളത്തിന്റെ ഉള്ളിലായി, അതിനും ഭൂമിക്കും മദ്ധ്യേ വേറേ ഏഴു സ്ഫടികഗോളങ്ങൾ കൂടിയുണ്ടെന്നും അവയിൽ ഓരോന്നിന്മേലും ഓരോ ഗ്രഹം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നുണ്ടെന്നുമായിരുന്നു ഈ സങ്കല്പം. ഇവയ്ക്കു ഗ്രഹഗോളങ്ങൾ എന്നു പേർ കൊടുക്കാം. ഗ്രഹഗോളങ്ങളുടെ പൊതുമദ്ധ്യം നക്ഷത്രഗോളത്തിന്റെ മദ്ധ്യമായ ഭൂമിയാണെന്നുതന്നെയല്ല, ഭൂമിയിൽ കൂടിയുള്ള നക്ഷത്രഗോളത്തിന്റെ അച്ചുതണ്ടിന്മേൽതന്നെ ഇവയിലോരോന്നും അതാതിന്മേലുള്ള ഗ്രഹത്തിന്റെ വേഗത്തോടേ ക്രമത്തിൽ തിരിഞ്ഞുകൊണ്ടുമിരിക്കുന്നു. ഓരോ

ഗ്രഹഗോളത്തിലേയ്ക്കും ഭൂമിയിൽനിന്നുള്ള അകലം അതി ന്നേലുള്ള ഗ്രഹത്തിന്റെ ഭൂമിയിൽനിന്നുള്ള ദൂരമാകയാൽ, ഗ്രഹഗോളങ്ങൾ വലിപ്പത്തിൽ വളരെ വ്യത്യാസപ്പെട്ടവ യെന്നു നാം ധരിക്കണം. ഈ ഏഴു സ്ഫടികഗോളങ്ങളിലൂ ടെ നമുക്കു കാണാവുന്നതും, ഇവയ്ക്കെല്ലാററിനും പുറമേയു ള്ളതുമായ നക്ഷത്രഗോളമാണ് ഗ്രഹഗോളങ്ങൾക്കു ചല നം കൊടുക്കുന്നതെന്നൂഹിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ട്, അതിനു പ്രൈമംമോബയിൽ (Primum mobile) എന്നു പേർ കൊ ടുത്തു.

നക്ഷത്രഗോളത്തിന്മേൽ നക്ഷത്രങ്ങൾ പതിച്ചിരി ക്കുന്നതുപോലെ, ഗ്രഹഗോളങ്ങളിന്മേൽ അതാതു ഗ്രഹ ങ്ങൾ പതിച്ചിരിക്കയാണെന്നായിരുന്നു അവരുടെ ആദ്യ ത്തെ ഊഹം. ഗോളങ്ങൾ അവയുടെ പൊതു അച്ചുതണ്ടി ന്മേൽ ക്രമത്തിൽ തിരിയുമ്പോൾ, ഗ്രഹങ്ങൾ അനുക്രമ വേഗത്തോടെ ആകാശത്തിൽ സഞ്ചരിക്കുന്നതായും, ഏ തെങ്കിലും ഒരു ഗോളത്തിന്റെ വേഗം പ്രൈമംമോബയി ലിന്റെതിനേക്കാൾ കൂടുന്നപക്ഷം, ആ ഗോളത്തിലെ ഗ്ര ഹത്തിന് അചരനക്ഷത്രങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച് എല്ലായ്പോ ഴും മുൻഗതിയുള്ളതായും നമുക്കു തോന്നും. എന്നല്ലാതെ ഇത് അതേഗ്രഹത്തിന്റെ നിശ്ചലതയും പിൻഗതിയും വിവരിക്കുന്നില്ല.

ഗ്രഹങ്ങളുടെ നിശ്ചലതയും പിൻഗതിയും പല പ്ര കൃതിശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടേയും ഗാഢാലോചനയ്ക്കു സദാ പാ ത്രീഭവിച്ചിരുന്നുവെങ്കിലും, ഹിപ്പാർക്കസ് (Hippiarchus)നും റ്റോളമി(Ptolemy)ക്കും മാത്രമേ അവയെ തൃപ്തികരമാംവ ണ്ണം വിവരിപ്പാൻ സാധിച്ചുള്ളു. ഗ്രഹഗോളങ്ങളിന്മേലു ള്ള, ഗ്രഹങ്ങളുടെ സ്ഥിതിയെപ്പററി ചില വ്യത്യാസങ്ങൾ അവർ ആദ്യമായി വരുത്തി. ഓരോ ഗ്രഹഗോളത്തി ന്മേലും ഓരോ അച്ചുതണ്ടുറപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും, ഈ അച്ചുത

ണ്ടിന്മേൽ തിരിയുന്നതായി ഓരോ ഉപഗോളമുണ്ടെന്നും, ഈ ഉപഗോളത്തിന്മേലാണ് ഗ്രഹം നില്ക്കുന്നതെന്നുമായിരുന്നു അവർ പ്രസ്താവിച്ചത്. ഗ്രഹഗോളവും ഉപഗോളവും വ്യത്യസ്തവേഗത്തോടേ അതാതിന്റെ അച്ചുതണ്ടിന്മേൽ തിരിഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കയുമാണ്.

ഒരു വണ്ടിച്ചക്രം ഒരു നേർവരയിലൂടെ അനുക്രമവേഗത്തിൽ ഉരുളുന്നുവെന്നു വിചാരിക്ക. അതിന്റെ അച്ചുതണ്ടിന് ഒരു നേർവരയിലൂടെ ഒരു ക്രമവേഗം ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതിനും പുറമേ, ചക്രംതന്നെ അതിന്റെ അച്ചുതണ്ടിന്മേൽ തിരിഞ്ഞുകൊണ്ടുമിരിക്കും. ഇപ്രകാരം ഒരു വൃത്തമോ, ഒരു ഉരുണ്ട വസ്തുവോ അതിന്റെ മധ്യത്തിൽകൂടിയുള്ള ഒരച്ചുതണ്ടിന്മേൽ ക്രമത്തിൽ തിരിയുമ്പോൾ, ആ അച്ചുതണ്ടിനുതന്നെ ഒരു നേർവരയിൽകൂടി ഒരു ക്രമവേഗമുണ്ടെങ്കിൽ, വൃത്തത്തിലോ, ഉരുണ്ടവസ്തുവിലോ, അച്ചുതണ്ടിലൊഴികെയുള്ള മറ്റോരോ സ്ഥാനങ്ങളുടേയും പദ്ധതിക്കു സൈക്ലോയിഡ് (Cycloid) എന്നു പറയും. ഓരോ സൈക്ലോയിഡിന്റെയും ആകൃതി, ആ സൈക്ലോയിഡിലൂടെ സഞ്ചരിക്കുന്ന സ്ഥാനത്തിന്റെ അച്ചുതണ്ടിൽനിന്നുള്ള അകലം, അച്ചുതണ്ടിന്റെ വേഗം, അച്ചുതണ്ടിന്മേൽ തിരിയുന്ന വേഗം ഇവയെ അനുസരിച്ചിരിക്കും.

മംഗലാപുരം.   —വി. ജെ. ജോസഫ്.

കൂട്ടിലെ കിളി.

1 അയസ്സുകൊണ്ടുള്ളൊരു കൂട്ടിലെന്നെയും—
പ്രിയം വെടിഞ്ഞാളുകളിട്ടുപൂട്ടിനാർ;

ആത്മപോഷിണി

പുസ്തകം ൯.	൲൯൰൫ ചിങ്ങം	ലക്കം ൧.

മംഗളം.

തൂമഞ്ഞപ്പട്ടു പോലാമഴകിയ വിളനെൽകൊണ്ടു മൂടിക്കിടക്കു-
ന്നോമൽപ്പാടങ്ങൾതോറും പദനളിനയുഗം വെച്ചുകൊണ്ടിച്ഛപോലേ,
രാമബ്രഹ്മർഷി നിർമ്മിച്ചരുളിയ പുതുവിണ്ണായ നാടൊന്നു കാണ്മാൻ
ക്ഷേമത്തോടാഗതൻ 'മാബലി' തരിക സമുത്തുംഗമാം മംഗളത്തെ!

—വള്ളത്തോൾ നാരായണമേനോൻ.

ചെറുശ്ശേരിഭാരതം.

(തുടർച്ച)

“ചെറുശ്ശേരിഭാരതം അത്ര സൂക്ഷ്മമായിട്ടല്ലെങ്കിലും സാമാന്യമായി ഞാൻ വായിച്ചുനോക്കിയതിൽ കൃഷ്ണഗാഥയിലുള്ള രസസ്ഫുരണം ചെറുശ്ശേരിഭാരതത്തിൽ ഒരു ദിക്കിലും കാണുന്നില്ലെന്നുള്ള അപവാദത്തിന് ആസ്പദമില്ലെന്ന് എനിക്കു തോന്നിയ സംഗതിയും പ്രസ്താവിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഉദാഹരണമായി ചെറുശ്ശേരിഭാരതം കീചകവധഘട്ടത്തിൽനിന്നു താഴേ ഉദ്ധരിക്കുന്ന ഭാഗങ്ങൾ നോക്കുക: —

അഞ്ചമ്പൻതന്നുടെ ബാണങ്ങളാകിയ
പഞ്ചപിശാചുക്കൾ പീഡിക്കയാൽ
മാലുററു മേവുന്ന മന്നവവീരൻ താൻ

കാലം പുലൎന്നു കണ്ട നേരം
കാമ്യങ്ങളായുള്ള ഭൂഷണജാലങ്ങൾ
മേന്മേലെ വെച്ചു വണങ്ങിച്ചൊന്നാൻ:-
"ഓരാതെ ചെയ്തോരു കാൎയ്യമെല്ലാമേ
നേരേ പൊറുത്തിനിത്തമ്പുരാട്ടി!
ആൎത്തി തീൎത്തമ്പോടു പാലിച്ചുകൊള്ളണം
കാൽത്താരിൽക്കുമ്പിട്ടു കൈതൊഴുന്നേൻ"
ആൎയ്യയായുള്ളോരു നാരി താനന്നേരം
കാൎയ്യമായുള്ളതു സാധിപ്പാനായ്
പ്രേമമിയന്നോരു ഭാവവും പൂണ്ടങ്ങു
തൂമന്ദഹാസവും തൂകിത്തൂകി
താന്തന്നെ ചെല്ലുന്ന വാസ്തവരീതികൾ
ആസ്ഥയിൽ നിന്നു പറഞ്ഞുപിന്നെ
ചൊല്ലിനിന്നീടിനാൾ മല്ലവിലോചന
കല്യനായുള്ളവൻതന്നെ നോക്കി:-
'മുന്നമേ തന്നെ കൊതിച്ചു ഞാൻ പോരുന്നു
നിന്നുടെ പൂമേനി പൂണ്ടുകൊൾവാൻ:
ചാലേ വന്നെന്നുടെ കാമുകന്മാരായ
കാലന്മാർ താഡിയ്ക്കുമെന്നു നണ്ണി,
മാരൻതന്നമ്പിന്നു ലാക്കായി നിന്നല്ലേ
പോരുന്നു ഞാനിന്നു ഭൂമിപാല!

* * *

ആരുമേ കാണാതെ ദീപവും കൂടാതെ
മാരനും കാലനും ചങ്ങാതമായ്
വാരുററു മേവുന്ന നാടകശാലയിൽ
പാരാതെ പൂകിനാൻ കീചകനും
കോമളയായോരു സൈരന്ധ്രിയെന്നിട്ടു
ഭീമനെച്ചെന്നങ്ങണഞ്ഞു നേരേ
'എന്നുടെ ജീവനം നിന്നുടെ കയ്യിലു'-

മെന്നങ്ങു ചൊല്ലിപ്പുണൎന്നു നേരേ
കൊങ്കകൾ കാണാഞ്ഞിട്ടെന്തിതെന്നിങ്ങിനെ
ശങ്കിച്ചുനിന്നു താനോക്കുമന്നേരം
ചീൎത്തുനിന്നീടുന്ന ദോസ്ഥലംകൊണ്ടങ്ങു
ചേൎത്തു ഞെരിച്ചൊരു പിണ്ഡമാക്കി
വാദ്യവും താളവും കൂടാതെ നല്ലോരു
കൂത്തു് കഴിച്ചാനപ്പാചകൻതാൻ.

ഈ ഭാഗത്തിന്നു കൃഷ്ണഗാഥയിൽ ഏതു ഭാഗത്തിനോടും കിടനില്ക്കത്തക്ക യോഗ്യതയുണ്ടെന്നു നിമ്മത്സരബുദ്ധികൾ വിശ്വസിക്കുന്നു."

ഇതാണ് മിസ്റ്റർ പിള്ളയുടെ രണ്ടാമത്തെ വാദം. ഇതിൽ ആദ്യത്തെ വാദത്തിൽ പറഞ്ഞവിധം ഗൌരവമുള്ള ഒരു തെററിദ്ധാരണ പററീട്ടില്ല. താൻ "സൂക്ഷ്മമായി വായിച്ചിട്ടില്ല"ന്നു സമ്മതിക്കുന്ന ചെറുശ്ശേരിഭാരതത്തിൽപ്പെട്ട ഈ ഭാഗവും അദ്ദേഹം സൂക്ഷ്മമായി വായിച്ചിട്ടില്ലെന്നേ ഇതുകൊണ്ടു വെളിപ്പെടുന്നുള്ളു. ഏതായാലും ഭാരതഗാഥക്കടൽ കടഞ്ഞു മിസ്റ്റർ പിള്ളയ്ക്കു കിട്ടിയിട്ടുള്ള അമൃതകുംഭത്തെ ഒന്നു പരിശോധിച്ചുനോക്കേണ്ടതാണല്ലോ. അതു കഴിച്ചിട്ട്, ഇതായി താരതമ്യപ്പെടുത്തിനോക്കാൻ കൃഷ്ണഗാഥയിൽനിന്ന് ഒരു ഭാഗം ഉദ്ധരിക്കുന്നതിന്നാണ് എനിക്കു വലിയ ഭയമുണ്ടായിരുന്നത്. ഏതു ഭാഗവും ഇതിൽ മേലെയായിരിക്കുന്ന കൃഷ്ണഗാഥയിൽനിന്നു പ്രത്യേകിച്ചൊരു ഭാഗം എടുത്തു കാണിച്ചതു കൃഷ്ണഗാഥാകൎത്താവിന്നവമാനമല്ലേ എന്നൊരാൾ ചോദിച്ചാൽ എനിക്കൊരു സമാധാനവും പറവാനുണ്ടാവില്ല. ഇതിന്നും ഒരു നിവൃത്തി ഈ അവതാരികയിൽ മിസ്റ്റർ പിള്ള കാണിച്ചു തന്നിട്ടുള്ളത് എനിക്കു വലിയ ഉപകാരമായിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹം സൂക്ഷ്മമായി വായിച്ചിട്ടുള്ള കൃഷ്ണഗാഥയിൽ അവസാനഘട്ടങ്ങളിൽ ചില ഭാഗം "വിശേഷമായ ഒരു കവിതാഗുണവും" ഇല്ലാത്തതായി കണ്ടിട്ടുണ്ട്. അതിൽനിന്നു പറ

ത്തെപ്പറ്റി പോവാതെ, ഇത്രയോ ഇതിലധികമോ വരികൾ ഇതായി താരതമ്യപ്പെടുത്തുന്നതിന്നായി ഉദ്ധരിപ്പാനാണ് ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നത്. അതു കവിതാഗുണത്തിൽ ഇതിലും വളരെ മേലെയാണെന്നു ബോധപ്പെട്ടപ്പോൾ, മിസ്റ്റർ പിള്ളയ്ക്കു ചെറുശ്ശേരിഭാരതത്തെ കുറിച്ചുള്ള ഈ തെറ്റായ അഭിപ്രായം മാറുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

ഇനി നമുക്കു മിസ്റ്റർ പിള്ള പ്രശംസിക്കുന്ന ഭാഗത്തിന്റെ ഗുണദോഷവിചാരണയിൽ പ്രവേശിക്കുക. അതിന്റെ തുടക്കത്തിൽ തന്നെ കുറെ പിശാചുക്കളെ പ്രവേശിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതിന്ന് എന്തു ഭംഗിയാണ് മിസ്റ്റർ പിള്ള കാണുന്നതെന്നു മനസ്സിലാവുന്നില്ല. ഇതിന്നു വല്ല ചമൽക്കാരവും ഉണ്ടാവണമെങ്കിൽ പിശാചബാധയിൽ ഉണ്ടാകാവുന്ന വല്ല പ്രത്യേകസംഗതിയും കാമബാധകൊണ്ടു കീചനിൽ കണ്ടു എന്നു പറയേണ്ടേ? ഇതിന്റെ ഭംഗിക്കുറവു വെളിപ്പെടുത്താൻ കൃഷ്ണഗാഥയിൽനിന്നു മൂന്നു നാലു വരി എടുത്തു കാണിക്കാം:—

"ശീതത്തെത്തൂകുന്ന ഹേമന്തകാലമാം
ഭൂതത്തിൻ കോമരമെന്നപോലെ
ഭൂതലംതന്നിലെ മാലോകരെല്ലാരും
ചാലേ വിറച്ചുതുടങ്ങീതപ്പോൾ
ദന്തങ്ങളെക്കൊണ്ടു താളം പിടിച്ചിട്ടു
സന്ധ്യയെ വന്ദിച്ചാരാരണന്മാർ."

ഇതിൽ ഹേമന്തത്തെ ഭൂതമാക്കിയതുകൊണ്ടു വന്നിട്ടുള്ള ചമൽക്കാരം വ്യക്തമാണല്ലോ. ഭാരതഗാഥാകർത്താവു ശൃംഗാരരസം വേണ്ടതായ പ്രസ്തുതഘട്ടത്തിൽ അനാവശ്യമായി ഇങ്ങിനെ ചില ബീഭത്സപിശാചുക്കളെ പ്രവേശിപ്പിച്ചതു നന്നായില്ലെന്നു മിസ്റ്റർ പിള്ളയും സമ്മതിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. പിന്നെ അഞ്ചമ്പൻ എന്നാ

ദൃം ഉള്ള സ്ഥിതിക്കു പഞ്ചപിശാചുക്കൾ എന്നു പറഞ്ഞിട്ടെന്താണാവശ്യം? സപ്തർഷികൾ, ദശരഥമഹിഷിമാർ, എന്നവിധം പ്രസിദ്ധമായിട്ടു ഒരു പഞ്ചപിശാചുക്കളുണ്ടെങ്കിൽ കുറേ ഭേദമുണ്ട്; അതും ഉള്ളതായി അറിവില്ല. ഈ ജാതി പ്രയോഗം ഭാരതഗാഥക്കാരനു വളരെ ഇഷ്ടമായി കാണുന്നുണ്ട്. സുഭദ്രാഹരണത്തിലെ "എണാക്ഷിതന്നുടെ നന്മിഴി കാണുമ്പോളേണന്തന്നേത്രങ്ങളെന്നു തോന്നും" എന്നും മററും നോക്കുക. ഇനി, മൂന്നാം പാദത്തിലെ മന്നവവീരൻ എന്ന പദത്തിനും 24-ാം പാദത്തിലെ ഭൂമിപാലാ! എന്ന സംബോധനയ്ക്കും എന്താണർത്ഥം? സൂതജനും വിരാടന്റെ സേനാപതിയുമായ കീചകൻ മന്നവനോ ഭൂമിപാലനോ ആയതെങ്ങിനെയാണ്? ഇതങ്ങിനെയാവട്ടെ എന്നുവെച്ചാൽ പിന്നെയും ഒരു ദുർഘടം! ഇങ്ങിനെ രാജാവാക്കപ്പെട്ട കീചകൻ, തന്റെ സോദരിയുടെ വേലക്കാരത്തിയെ ഉടനേതന്നെ 'തമ്പുരാട്ടി!' എന്നു വിളിക്കുന്നതായി 8-ാം പാദത്തിൽ കാണുന്നു. ഇതൊക്കെ എങ്ങിനെയാണ് സാധൂകരിക്കുക? ഇതിലത്തെ 4-ാം 5-ാം 6-ാം) പാദങ്ങൾ ഇതിലധികം നേരമ്പോക്കുള്ളവയാണ്. സൈരന്ധ്രി ഭീമനെ കണ്ടു പറഞ്ഞു കീചകവധത്തിനു വഴി ആലോചിച്ച് അന്തഃപുരത്തിലുള്ള തന്റെ ഗൃഹത്തിൽ പോയി കിടന്നുറങ്ങി എന്നു പറഞ്ഞതിനു ശേഷമാണ്, നമ്മൾ പരിശോധിക്കുന്ന ഈ ഭാഗം ആരംഭിച്ചത്. കീചകന്റെ ഭവനം രാജാന്തഃപുരത്തിനു വളരെ അടുത്താവില്ലെന്നൂഹിപ്പാൻ അധികം പ്രയാസമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. അവിടെ കാമപീഡിതനായ് കീചകൻ കിടന്നുറങ്ങി പിറേറദിവസം "കാലം പുലന്നതു കണ്ട നേരം കാമ്യങ്ങളായുള്ള ഭൂഷണജാലങ്ങൾ മെമ്മേലേ വെച്ചു വണങ്ങിച്ചൊന്നാൻ" എന്നു പറഞ്ഞാൽ അതിന്, അയാൾ കുറച്ചകലെയുള്ള അന്തഃപുരത്തിൽ

പോയി, സൈരന്ധ്രിയെക്കണ്ട്, അവളുടെ മുമ്പിൽ ആഭരണങ്ങൾ വെച്ച്, അവളോടു താഴേ പറയും പ്രകാരം പറഞ്ഞു— എന്ന അർത്ഥം ഉണ്ടാക്കാൻ ഏതു ശാസ്ത്രത്തിലെ എന്തു സൂത്രമാണനുവദിക്കുന്നത്? വേണ്ടുംവണ്ണം പറയാൻ അറിഞ്ഞുകൂടായ്ക എന്നതിന്ന് ഇതിലും നന്നായിട്ടൊരുദാഹരണം വേണമോ? പിന്നെത്തെ 4- പാദങ്ങൾ (7 മുതൽ 10 വരെ) കീചകൻ പറയുന്ന വാക്കുകളാണ്. അതിലെ 'തമ്പുരാട്ടി'യുടെ അനൌചിത്യത്തെപ്പററി മുമ്പു പറഞ്ഞുവല്ലോ. ഇനി, പറഞ്ഞിട്ടുള്ള 'സംഗതികൾ നോക്കുമ്പോൾ, അതും അതിലധികവും വിരോധമൊന്നുമില്ലാത്ത കാലത്തു കീചകൻ സൈരന്ധ്രിയോടു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതായിക്കാണും. പിന്നെ, തലേദിവസം തലമുടി പിടിച്ചിഴക്കപ്പെട്ടവളോട് അതു തന്നെ പറഞ്ഞാൽ ഫലമുണ്ടാവുമെന്നു വിചാരിപ്പാൻ കീചകനു വല്ല ന്യായവുമുണ്ടോ? ഇല്ലെങ്കിൽ പറയേണ്ടതു പറഞ്ഞിട്ടില്ല എന്ന ദോഷം ഈ 4- പാദങ്ങൾക്കില്ലേ? എന്താണിവിടെ പറയേണ്ടത് എന്നു കാണിപ്പാനായി, മഹാഭാരതം തർജ്ജമയിലെ ഈ ഘട്ടത്തിലുള്ള എട്ടാമത്തെ ശ്ലോകങ്ങൾ താഴേ ചേർക്കാം:-

"ആ രാത്രി തീർന്നതിൽപ്പിന്നെക്കാലത്തേററിട്ടു കീചകൻ
രാജധാനിയിലുൾപ്പുക്കു കൃഷ്ണയോടേവമോതിനാൻ:-
"സഭയിൽ ഭൂമിപൻ കാണ്കെ വീഴ്ത്തിക്കാൽകൊണ്ടു തട്ടിനേൻ
ബലവാൻ പിടിപെട്ടോരു നീ രക്ഷപ്പെട്ടതില്ലതിൽ. (ൻ
പേരിന്നു മാത്രം മാത്സ്യർക്കീ രാജാവെന്നോരു സമ്മതം
മാത്സ്യന്മാർക്കൊരു രാജാവു ഞാൻ താൻ സേനയ്ക്കധീശ്വരൻ
സുഖമെന്നെ സ്വീകരിയ്ക്കു ഭീരു! നിൻദാസനാകുവൻ."

ഇനിയത്തെ 8- പാദങ്ങൾ, 'പ്രേമം നടിച്ചു ചിരിച്ചു സൈരന്ധ്രി കീചകനോടിങ്ങിനെ പറഞ്ഞു എന്നുള്ള കവിവാക്കാണ്. ഇതിൽ അർത്ഥചാതുര്യത്തെപ്പററി വി

ശേഷിച്ചൊന്നും പറവാൻ വകയില്ല. ശബ്ദഭംഗിയുടെ കാര്യം കടവിൽ ആകെക്കൂടി ഒന്നു പരിശോധിക്കാം. എന്നാൽ 15-ം 16-ം പാദങ്ങൾക്ക വല്ല അത്ഥവുമുണ്ടെങ്കിൽ അത് അസംബന്ധമാണെന്നൊന്നു പറവാനുണ്ട്. "താത്തേനെ വെല്ലുന്ന വാസ്തവരീതികൾ പറഞ്ഞു" എന്നുള്ളതിന്ന് എന്താണത്ഥം? താത്തേനെ ജയിപ്പാനുള്ള ശരിയായ വഴികൾ പറഞ്ഞു എന്നോ? അല്ലാതെ രീതി എന്നുള്ളതിന്നു വൃത്താന്തം എന്നത്ഥമുണ്ടോ? ഉണ്ടെങ്കിൽതന്നെ വാസ്തവമായ വൃത്താന്തം സൈരന്ധ്രി പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടോ? പറയുമോ?

പിന്നെത്തെ 6- പാദങ്ങൾ സൈരന്ധ്രി പറയുന്ന വാക്കുകളാണ്. ഇതിൽ പറവാൻ വളരെ ആലോചിക്കേണ്ട സംഗതിയൊന്നുമില്ലാ. എനിക്കങ്ങെയുടെ പേരിൽ അനുരാഗമുണ്ട്; എന്റെ ഭത്താക്കന്മാരായ ഗന്ധവ്വന്മാർ അറിഞ്ഞാൽ അങ്ങയെ കൊല്ലും എന്നു പേടിച്ചു ഞാൻ വിരോധം പറഞ്ഞതാണ് എന്നേ പറവാനുള്ളു. ഇതും വേണ്ടുംവണ്ണം പറവാൻ ഈ കവിയേക്കൊണ്ടു സാധിച്ചിട്ടില്ലാ. "ചാലേ വന്നെന്നുടെ കാമുകന്മാരായ കാലന്മാർ താഡിയ്ക്കുമെന്നു നണ്ണി" എന്നുള്ളതിന്ന്, "എന്റെ ഭത്താക്കന്മാരറിഞ്ഞാൽ എന്നെ തല്ലും" എന്ന അത്ഥം വിചാരിപ്പാനാണധികം വഴിയുള്ളത്. താഡിയ്ക്കുകയാണ് ചെയ്യുകയെങ്കിൽ അതിന്നു കാലന്മാർ എന്നുപറഞ്ഞിട്ടാവശ്യമില്ല. കാലന്മാർ എന്ന പദം ഉപയോഗിയ്ക്കണമെങ്കിൽ—'കാമുകന്മാർ നിന്റെ കാലന്മാരായീടുമെന്നുനണ്ണി'— എന്നോ മറ്റോ ആവേണ്ടതുമായിരുന്നു. വിചാരിച്ച അത്ഥം വ്യക്തമാക്കി പറവാൻ ത്രാണിയില്ലായ്ക ഇവിടെയും സ്പഷ്ടം.

ഇനി, 6 പാദങ്ങൾ വെറും കഥ പറഞ്ഞു പോവൽ മാത്രമാണ്. ഇവയിൽ 'മാരനും കാലനും ചങ്ങാത

മായ്—എന്ന ഒരു പാഠത്തിൽ തെല്ലൊരു ചമൽക്കാരമില്ലായ്ക്ക യില്ല. പക്ഷെ, അതു സ്വന്തമല്ല, പൂർവന്മാർസമ്പാ ദിച്ചതാണ്!

ഇതു കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ള— 'എന്നുടെ ജീവനം നിന്നുടെ കയ്യിലും'— എന്നുള്ള ഒരു പാഠം, കീചകൻ ഭീമനെന്നറി യാതെ ഭീമനോട് പറയുന്ന വാക്കാണ്. ഇതിൽ, ഭീമനാ ണ് കീചകനെക്കൊല്ലാൻ എന്നൊരർത്ഥം വരുത്തിട്ടുള്ളതി നും കുറച്ചൊരു ചമൽക്കാരമുണ്ട്. പക്ഷേ, കീചകൻ ആ സമയത്ത് ഇങ്ങിനെ പറയുന്നതു സ്വാഭാവികമല്ല എന്ന് അതിന്നൊരു ദോഷവുമുണ്ട്. ഇതിന്നു കീചക ൻ വിചാരിച്ച അർത്ഥം, 'നീ ദയ കാണിയ്ക്കാഞ്ഞാൽ ഞാൻ മരിയ്ക്കും' എന്നാവണമല്ലോ. ഇതു സൈരന്ധ്രി അനുകൂലയാണെന്നറിയുന്നതിന്നു മുമ്പ് അവളോട് ചെ യ്ത അപേക്ഷയുടെ കൂട്ടത്തിൽ പറകയാണെങ്കിൽ സ്വാഭാ വികമായേനേ. 'നിന്നിൽ എനിക്ക് അധികമായ അനു രാഗമുണ്ടെ'ന്നു നേരിട്ടു പറഞ്ഞ ഏററവും അനുകൂലയായ ഒരു നായികയുടെ അടുക്കൽ ഒരു നായകൻ ചെല്ലുമ്പോ ൾ ഇങ്ങിനെ പറയേണ്ട ആവശ്യമില്ല; പറയുന്നത് ഒ ട്ടും സ്വാഭാവികവുമാവില്ല.

പിന്നത്തെ 3 പാഠങ്ങൾ വെറും കഥ പറയലാണ്. അവയ്ക്കു വിശേഷിച്ച് ഒരു ഗുണമോ ദോഷമോ പറവാനി ല്ല. അതിലെ ഒടുവിലെ പാഠത്തിലെ രാക്കുന്നേരം എ ന്ന പാഠം, പുസ്തകത്തിലുള്ള രാഞ്ചുന്നേരം എന്ന പാഠം യു ക്തമല്ലെന്നു കണ്ടിട്ടോ മറോ മിസ്റ്റർ പിള്ള മാററിയി ട്ടുള്ളതാണെന്നേ ഇതിലൊരു വിശേഷമുള്ളു.

ഒടുവിലെ 4- പാഠങ്ങളുടെ ഉത്തരാർദ്ധത്തിലെ 'ക്ലു ത്തു കഴിയ്ക്ക'ൽ കൊള്ളാം. എന്നാൽ, യഥാർത്ഥസ്ഥിതി യെ തെററിദ്ധരിപ്പിയ്ക്കുക എന്നൊരു ദോഷം ഈ 4- പാ ഠങ്ങളിൽ ധാരാളമായി പററിയിട്ടുണ്ട്. കീചകൻ അതി

ബലശാലിയായ ഒരു യോദ്ധാവാണ്. വിരാടനുകൂടി തന്നെപ്പേടിയാണെന്നു കീചകൻതന്നെ ഭാരതഗാഥയിൽ പറയുന്നു- "ചത്തു കീചകനെങ്കിലോ മാരുതപുത്രനത്രേകൊലചെയ്തതു നിർണ്ണയം" എന്നാണല്ലോ എഴുത്തച്ഛന്റെ ഭാരതത്തിൽ ഭീഷ്മർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടത്. ഇങ്ങിനെയുള്ള കീചകനെ, ഒരു പ്രയാസമോ താമസമോ കൂടാതെ, കൊതുവിനേയോ മറേറാ കൊല്ലുന്ന മാതിരി, "ദോസ്ഥലംകൊണ്ടങ്ങു ചേർത്തു ഞെരിച്ചൊരു പിണ്ഡമാക്കി", അതു വാദ്യവും താളവും (എന്നുവെച്ചാൽ ആട്ടവും അനക്കവും) കൂടാത്ത ഒരു കൂത്തുപോലെ കഴിഞ്ഞു എന്നു വർണ്ണിച്ചിട്ടുള്ളതു പ്രസ്തുത ഘട്ടത്തിലെ നായകന്ന് അപകർഷകരംകൂടിയാണെന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ശ്രീമഹാഭാരതത്തിൽ 30-ൽ ചില്വാനം ശ്ലോകങ്ങൾകൊണ്ടാണ് ഭീമകീചകന്മാരുടെ ദ്വന്ദ്വയുദ്ധം വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നത്.

ഇത്രവളരെ ദോഷങ്ങളുള്ള ഈ ഭാഗത്തെ മിസ്റ്റർ പിള്ള ഇങ്ങിനെ കൊണ്ടാടുന്നത്, ഇതദ്ദേഹം സൂക്ഷ്മമായി വായിച്ചിട്ടില്ലാത്തതുകൊണ്ടുതന്നെയായിരിക്കാം. ഓടിച്ചൊന്നു വായിക്കുമ്പോൾ ആളുകളെ കുറച്ചു ഭ്രമിപ്പിക്കത്തക്ക ഒരു പകിട്ട് ഈ ഭാഗത്തിനുണ്ടെന്നു ഞാനും സമ്മതിയ്ക്കാം. പക്ഷേ, ഈ പകിട്ടിനുള്ള കാരണം മുഴുവനും ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്റെ കവിതാവാസനയല്ലെന്നേ എനിയ്ക്കു വാദമുള്ളൂ. "ഛായാമപഹരതി കവിഃ പദമേകം പാദമേകമഥവാ" എന്നുള്ളത്, ഈ കവി ഭാരതഗാഥയിൽ ആദിമുതൽ അവസാനംവരെ, പാടുള്ള ദിക്കിലൊക്കെ പററിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നാണ് സൂക്ഷ്മമായി വായിച്ചതിൽ എനിയ്ക്കു തോന്നിയിട്ടുള്ളത്. നാം പരിശോധനയ്ക്കെടുത്ത ഈ ചുരുങ്ങിയ ഭാഗത്ത് ഇതിന്നു 10- 12- ഉദാഹരണമെങ്കിലും കാണിപ്പാനുണ്ടാവും. ഭാരതഗാഥയിലേയും. കൃഷ്ണഗാഥയിലേയും പാദങ്ങൾ താഴെ ചേൎക്കുന്നതു നോക്കുക:—

ഭാരതഗാഥ	കൃഷ്ണഗാഥ	മിസ്റ്റർ പിള്ളയുടെ അച്ചടിപ്പതിപ്പിലെ കൃഷ്ണഗാഥയിലെ സ്കം.	അദ്ധ്യാ.	ശ്ലോ.
അഞ്ചമ്പൻതന്നുടെ ബാണങ്ങളാകിയ പഞ്ചപിശാചുക്കൾ പിടിപ്പെട്ടു	അഞ്ചമ്പൻതന്നുടെ ബാണത്തെച്ചന്തത്തിൽ (ഉണ്ട്. 'പീഡിയ്ക്കയാൽ' എന്നു കൃ:ഗാ: യിൽ പല ദിക്കിലും	൧	൭	൩൯
മാലുററ മേവുന്ന മന്നവവീരൻതാൻ	മാനിയായ്മേവുന്ന മന്നവൻ	൧	൩൧	൮൧൪
	പേരുററനിന്നൊരു മന്നവൻതാൻ	൧	൩൧	൮൮൧
	ഖിന്നനായുള്ളോരു മന്നവനിങ്ങിനെ	൧	൩൦	൬
കാലം പുലർന്നു കണ്ടനേരം	കാലം പുലർന്നു തുടങ്ങുന്നനേരത്തു	൮	൩൫	൧൭൬
കാമ്യങ്ങളായുള്ള ഭൂഷണജാലങ്ങൾ മേന്മേലേ വെച്ചു വണങ്ങിച്ചൊന്നാൻ	കാമ്യങ്ങളായിട്ടു മററുള്ളതെല്ലാമേ മേന്മേലെ പൊങ്ങുകയെന്നു ചൊന്നാൻ	൮	൩൮	൭൧൪, ൭൩൦
ഓരാതെ ചെയ്യോരു കാരിയമെല്ലാമേ നേരെ പൊറുത്തിനി	ഓരാതെ ചെയ്യോരു കാരിയം തൊട്ടേതും പോരായ്മ ചിന്തിച്ചു ചീറൊല്ലാതെ	൧	൩൩	൭൬
	ഓരാതെ വന്നോരു വല്ലായ്മയെല്ലാമേ പാരാതെ നിങ്ങൾ പൊറുക്കേണമേ.	൧	൪൮	൭൩൪

അത്തി തീൎത്തുപോടു പാലിച്ചുകൊള്ളേണം കാൽത്താരിൽക്കുമ്പിട്ടു കൈതൊഴുന്നേൻ.	കാൽത്താരിൽ കുമ്പിട്ടു കൈവണങ്ങീടുന്നേൻ കാത്തുകൊള്ളേണമേ തമ്പുരാട്ടി!	൧	൪	൩൮൭ ൩൮൯
അയ്യയായുള്ളോരു നാരി താനന്നേരം.	അയ്യയായുള്ളോരു ഭായ്യതാൻ ചെന്നുനിന്ന്	൨	൩൭	൧൧
കായ്യമായുള്ളതു സാധിപ്പാനായ്	കായ്യങ്ങളോരോന്നേ സാധിപ്പാനായ് കാരിയമായതു സാധിക്കേണം...	൧ ൧	൭ ൧൭	൩൨൨ ൨൧൨
സപ്രേമമിയന്നോരു ഭാവവും പൂണ്ടങ്ങു തുമന്ദഹാസവും തൂകിത്തൂകി	തുമന്ദഹാസങ്ങൾ തൂകിത്തൂകി	൨	൨൬	൯൯
താരേന്നെ വെല്ലുന്ന വാസ്സവരീതികൾ അസ്ഥയിൽ നിന്നു പറഞ്ഞു പിന്നെ.	താരേന്നെ വെല്ലുന്ന വാൎത്തകൾകൊണ്ടവൻ വാഴ്ത്തിനിന്നീടിനാനാസ്ഥയോടേ.	൨	൧൪	൧൦൨ ൧൦൪
ചൊല്ലിനിന്നീടിനാൾ മല്ലവിലോചന കല്യനായുള്ളവൻതന്നെ നോക്കി	കല്യയായുള്ളോരു സീരിതാൻ കോപിച്ചു ചൊല്ലിനിന്നീടിനാനെല്ലാരോടും	൨	൩൩	൩൭ ൩൯
മുന്നമേ തന്നെ കൊതിച്ചു ഞാൻ പോരുന്നു_ നിന്നുടെ പൂമേനി പൂണ്ടുകൊൾവാൻ ചാലെ വന്നെന്നുടെ കാമുകന്മാരായ കാലന്മാർ തഴ്ഞിയ്ക്കുമെന്നുനണ്ണി.	മുന്നമേ തന്നെയറിഞ്ഞു ഞാൻ പോരുന്നു. നന്ദസുതന്മേനി പൂണ്ടുകൊണ്ടാൾ.	൧ ൧	൨ ൭	൩൬ ൨൭൭
മാരന്തന്നമ്പിന്നുലാക്കായനിന്നല്ലേ പോരുന്നുഞാനിന്നു ഭൂമിപാല!	പോക്കറ്റിഞ്ഞോരു മാരൻതന്നമ്പിന്നു ലാക്കായിവന്നോരു സുന്ദരി താൻ	൨	൩	൧൩൩ ൧൩൮

അരുമേ കാണാതെ ദിപവും കൂടാതെ	ഗേഹവും കൂടാതെ ഭാൎയ്യയും കൂടാതെ.	൨ ൭൦ ൪൧൯
മാരനും കാലനും ചങ്ങാതമായ	...കാട്ടാനകാട്ടികൾ ചങ്ങാതമായ് നിന്നു.	൨ ൬൯ ൨൧൭
വാരുററ മേവുന്ന നാടകശാലയിൽ	{ വാരുററ മേവുന്ന ദ്വാരകതന്നിലെ പാൎക്കാതെ ചെല്ലുകയെന്നേ വേണ്ടു	൨ ൬൮ ൪൧ ൪൨
പാരാതെ പൂകിനാൻ കീചകനും.	നീടുററ നിന്നുള്ള നാടകശാലയിൽ	൨ ൭൦ ൩൮൭
കോമളയായൊരു സൈരന്ധ്രിയെന്നിട്ടു ഭീമനെച്ചെന്നങ്ങണഞ്ഞു നേരേ. }	പല്ലവമാണ്ടോരു സല്ലകിയെന്നിട്ടു പാവകജ്വാല നല്ലാന പോലെ	൧ ൯ ൨൦൩ ൨൦൪
എന്നുടെ ജീവനം നിന്നുടെ കയ്യിലും	{ എന്നുടെ ജീവനം നിന്നുടെ കയ്യിലും ... ... എന്നുടെ ജീവിതം നിന്നുടെ കയ്യിലും	൧ ൧൪ ൧൩൫ ൨ ൮൦ ൯൧൩
എന്നങ്ങു ചൊല്ലിപ്പുണൎന്നു നേരെ.	എന്നങ്ങു ചൊല്ലിത്തലോടിത്തുടങ്ങിനാൾ.	൨ ൭൨ ൪൫
കൊങ്കകൾ കാണാഞ്ഞിട്ടെന്തിതെന്നിങ്ങിനെ ശങ്കിച്ചുനിന്നതാ നോക്കുന്നേരം ... ... }	എന്നിട്ടുമേങ്ങുമേ കാണാഞ്ഞു തന്നിലെ എന്തിതെന്നിങ്ങിനെ ചിന്തിച്ചുടൻ	൧ ൩൨ ൩൫൩ ൩൫൪
ചീൎത്തുനിന്നീടുന്ന ദോസ്ഥലംകൊണ്ടങ്ങു	ചാൎത്തിനിന്നീടുന്ന ശാൎദ്ദൂലചൎമ്മവും ദോസ്ഥലംകൊണ്ടങ്ങു താങ്ങിത്താങ്ങി.	൨ ൮൪ ൮൯ ൮൬

ഇത്രയേ തൽക്കാലം എനിക്കു കണ്ടുപിടിപ്പാൻ കഴിഞ്ഞുള്ളൂ. കുറെക്കൂടി ശ്രദ്ധിച്ചാൽ 38 പാദങ്ങളടങ്ങിയ ഈ ചെറിയഭാഗത്തിൽത്തന്നെ ഈ അപഹരണത്തിന്നുദാഹരണങ്ങൾ ഇനിയും കിട്ടുമെന്നാണെന്റെ വിശ്വാസം. ഈ കളവിന്നു അധികം തെളിവു സമ്പാദിക്കണമെന്നാഗ്രഹമുള്ളവർ ഇടയുള്ളപ്പോൾ അതു ചെയ്താൽ നന്നായിരിക്കും. എന്റെ വാദത്തിന്നു ഇത്രയും തെളിവു മതി എന്നാണു തോന്നുന്നതു്. ഇതാണു ഭാരതഗാഥയിൽ അവിടവിടെ ശബ്ദഭംഗികൊണ്ടും മറ്റും ഒരു ചകിട്ടു തോന്നുന്നതിന്റെ രഹസ്യം (തുടരും.)

തൃശ്ശിവപേരൂർ. — കുന്നത്തൂർ നാരായണമേനോൻ.

നായകപ്രകരണം.

II

ഇനി നായകന്റെ ലക്ഷണരൂപങ്ങളെപ്പറ്റി വിചിന്തനം ചെയ്തു നോക്കാം. നായകൻ എങ്ങിനെയുള്ളവനായിരിക്കണം? ദാനശീലം, ക്ഷമ, പൌരുഷം, വിനയം, പാടവം, കൃത്യനിഷ്ഠ, ലോകരഞ്ജിപ്പു്, സന്തോഷസന്താപാദിവികാരങ്ങൾക്കടിമപ്പെടാത്തുള്ള സ്വഭാവം (മഹാസത്വത,) ധാരണശക്തി, കലാകുശലത, സദാചാരപരത, സ്ഥൈര്യം, ധൈര്യം തുടങ്ങിയ ഗുണങ്ങൾ തികഞ്ഞവനായിരിക്കണം കാവ്യങ്ങളിലെ നായകൻ. തങ്ങളുടെ നായകന്മാൎക്കു ഈ വക ഗുണങ്ങളെല്ലാം തികയ്ക്കുവാൻ വേണ്ടി സംസ്കൃതകവികളിൽ ചിലർ കണക്കിലധികം കഷണിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു പറയാതിരിപ്പാൻ നിൎവ്വാഹമില്ല. ശാസ്ത്രകാരന്മാർ നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ള ലക്ഷണങ്ങളൊട്ടുക്കു തി

കഞ്ഞ ഒരു നായകൻെറ മൂദ്ധാഭിഷിക്തോദാഹരണം കാണിപ്പാൻ വേണ്ടി പരിശ്രമിക്കുന്നത് അസ്ഥാനത്തിൽ ത്തന്നെയാണ് പരിണമിക്കുക. ഇവയിൽ അത്യാവശ്യം സംഭവിക്കാവുന്നതും ആവശ്യകവുമായ ഗുണങ്ങൾ വരുത്തി വൎണ്ണിക്കുന്നതു സ്വാഭാവികമായിരിക്കും. ഇതിനു വേണ്ടി മാത്രം അതിശയോക്തി, അത്യുക്തി മുതലായ അലങ്കാരങ്ങളെയൊക്കെ പിടിച്ചു വലിച്ചു കൊണ്ടുവന്നു കുത്തിച്ചെലുത്തി നിരത്തിക്കെട്ടിച്ചു കവിതാകാമിനിയുടെ കണ്ണം മുറിപ്പാൻ തുനിയുന്നത് ഒരുവിധം സാഹസത്തിൻെറ വകഭേദം തന്നെ. മേൽകാണിച്ച നായകഗുണങ്ങൾ 'സാഹിത്യദപ്പണം' 'ദശരൂപകം' മുതലായ സംസ്കൃതസാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ടവയാണ്. ഏതാദൃശന്മാരായ നായകന്മാർ നാടകങ്ങളിലത്രേ അധികം ലബ്ധപ്രതിഷ്ഠരായി കാണപ്പെടുന്നത്. സംസ്കൃതസാഹിത്യത്തിലെ നാടകഗ്രന്ഥങ്ങളൊക്കെ തന്നെ ശുഭപൎയ്യവസായികൾ (Comedies) ആയിരിക്കുനെസ്ഥിതിക്ക്, അതിലെ നായകന്മാർ ഒടുവിൽ ശ്രേയഃസ്വീകളായിത്തീരുന്നതിനു കാരണഭൂതങ്ങളായ മേല്പറഞ്ഞ ഗുണങ്ങൾ മിക്കതും അവക്കുള്ളതായി വൎണ്ണിക്കാതിരിപ്പാൻ തരമില്ലല്ലോ. മലയാളസാഹിത്യത്തിലാവട്ടേ, ആ രീതിയനുസരിച്ചു തന്നെ നാടകങ്ങളോ മററു പ്രബന്ധങ്ങളോ നിമ്മിക്കപ്പെട്ടേണ്ടതാണെന്നു നിഗമനംചെയ്യാൻ കഴിയുന്നതല്ല. ആകയാൽ സംസ്കൃതനാടകങ്ങളുടെ രീതിയെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയെഴുതിയിട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളിലോ, രജ്ഞിമകളിലോ മാത്രമേ പ്രസ്തുതലക്ഷണങ്ങളൊത്തിട്ടുണ്ടോ എന്നു പരിശോധിക്കേണ്ടതുള്ളു. എന്നാൽ യഥാസംഭവം സംഭാവ്യങ്ങളെ അസംഭാവ്യമല്ലാത്ത വിധം വൎണ്ണനംചെയ്യേണ്ടത് അത്യാവശ്യമാണ്.

ദാനശീലനായ നായകൻ എങ്ങിനെ എന്നാൽ—

കൎണ്ണൻ ത്വക്കം, മാംസം

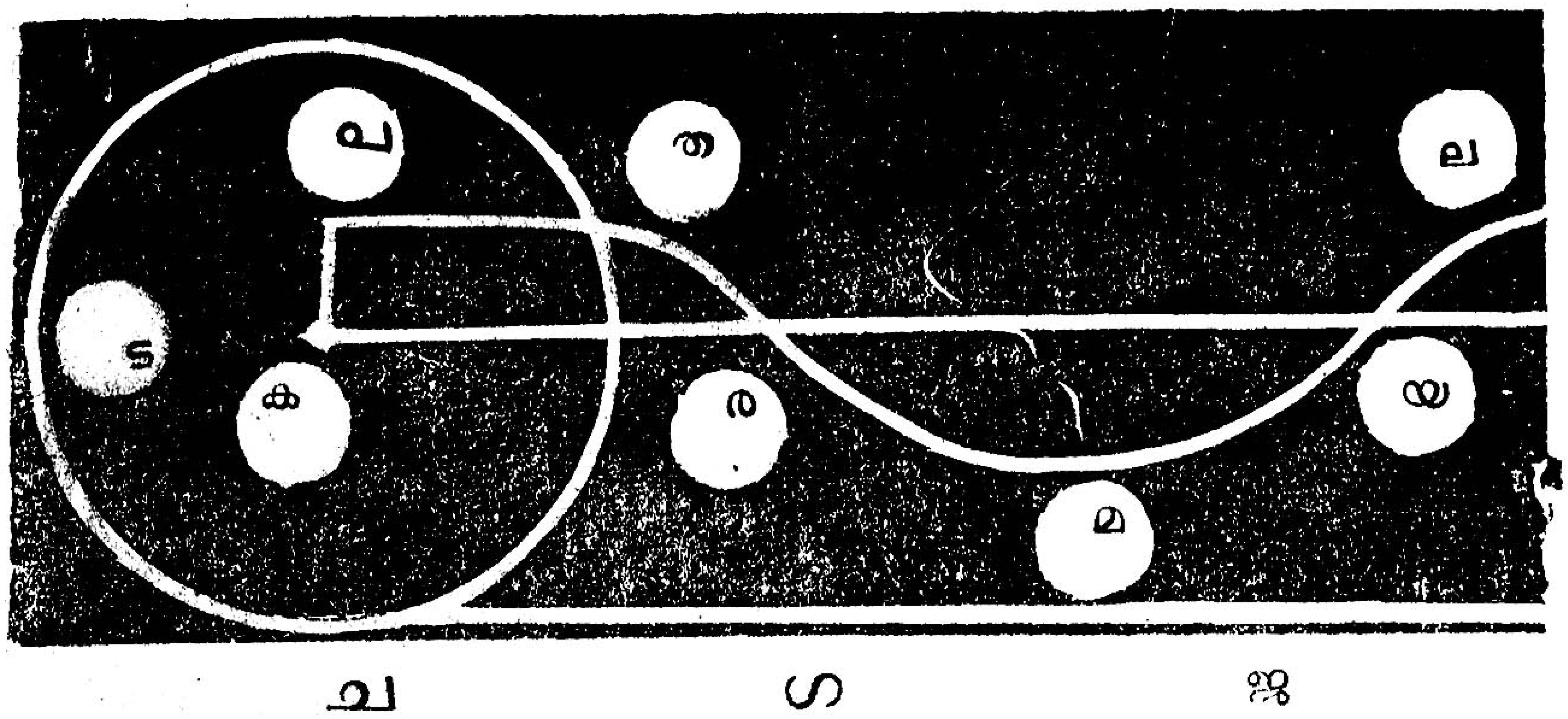
ഇനിസ്സംഗത്തിനുണ്ടാകരുതു തരം, മതാ
ണതലിൻ വിത്തു പാർത്താൽ;
കുനിവാം ഭക്തിയൊന്നേ ഭുവി പരമഗതി-
യ്ക്കാത്ത സംശുദ്ധമാർഗ്ഗം.

൧൦൮൮. —മരത്തൂർ കരുണാകരമേനോൻ.

ഭൂമിയും ഇതരഗോളങ്ങളും.

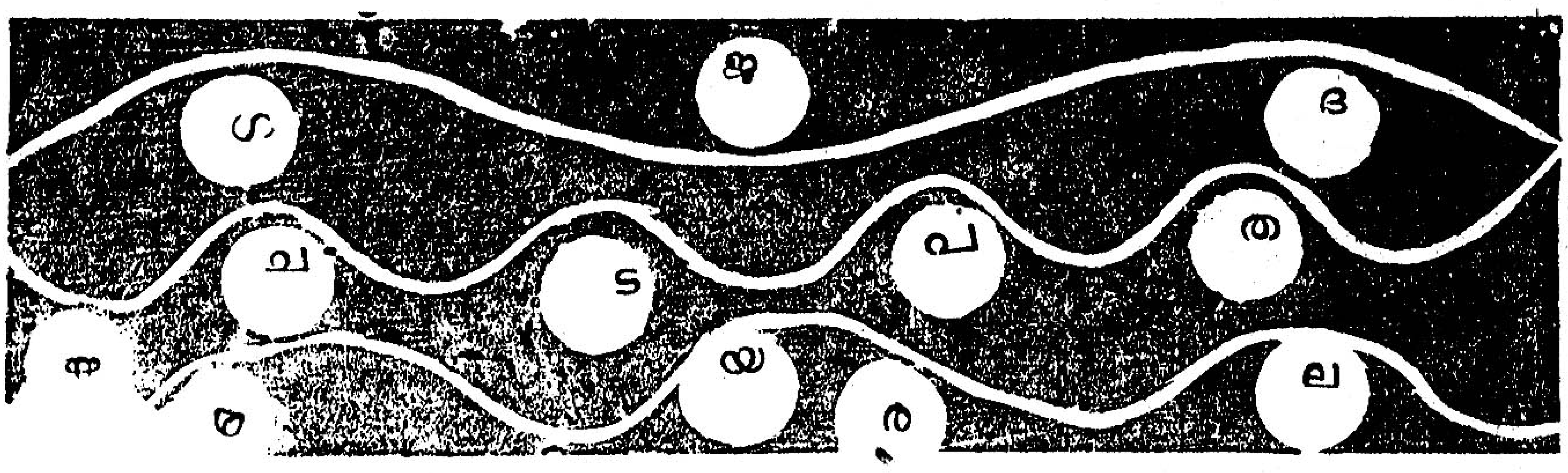
II

ത ച ട എന്ന വൃത്തം, ച ഗ ജ എന്ന രേഖയിലൂടെ ഉരുളുന്ന ഒരു വണ്ടിച്ചക്രത്തേയോ, ഉരുണ്ട വസ്തുവിനേയോ കുറിക്കട്ടെ. അതിന്റെ മദ്ധ്യത്തിലൂടെ കടക്കുന്ന ക എന്ന അച്ചുതണ്ട് ക ര ല എന്ന നേർവരയിലൂടേ സഞ്ചരിക്കുമ്പോൾ, ഉരുളുന്ന വസ്തുവിലുള്ള ഏതെങ്കിലും പ എന്ന ഒരു സ്ഥാനം ചിലപ്പോൾ ക ര യ എന്ന രേഖയുടെ മുകളിലും മററു ചിലപ്പോൾ അതിന്റെ താഴെയുമായി

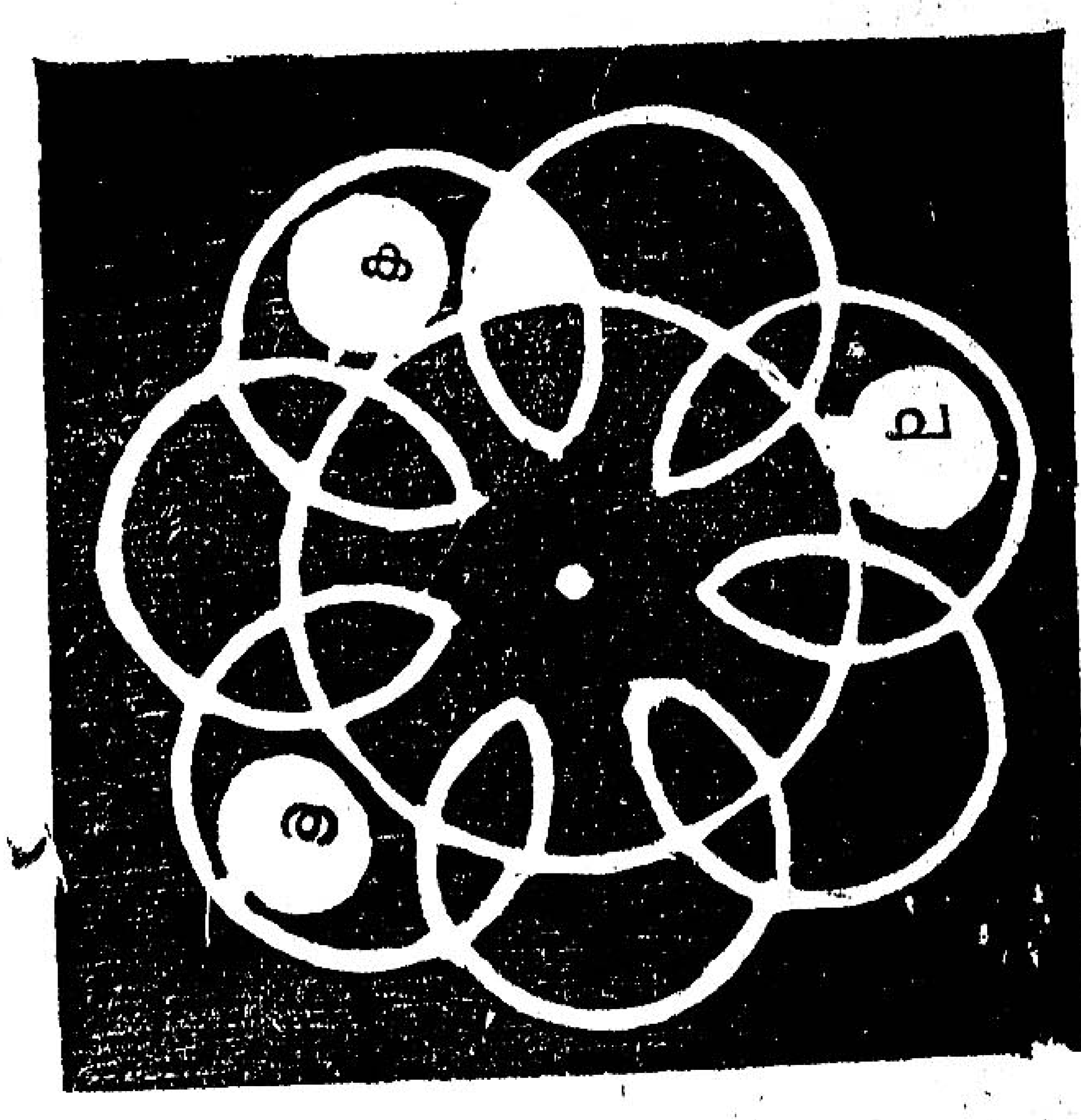
രിക്കും. ആരിന്റെ പദ്ധതി നിമ്നോന്നതങ്ങളോടുകൂടിയ പ ത ര മ യ ല എന്ന രേഖയാണ്. ക പ എന്ന ദൂരം വർദ്ധിക്കുമ്പോൾ നിമ്നോന്നതങ്ങളുടെ ക ര യ എന്ന നേർവരയി

ൽനിന്നുള്ള താഴ്ചയും ഉയർച്ചയും വർദ്ധിക്കുന്നു. അച്ചുതണ്ടിന്റെ വേഗം അച്ചുതണ്ടിന്മേൽ ഉരുളുന്ന വസ്തു തിരിയുന്ന വേഗത്തെ അനുസരിച്ചു വലുതാകുമ്പോൾ, നിമ്നോന്നതങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള ദൂരം വർദ്ധിക്കയും, ചെറുതാകുമ്പോൾ അ

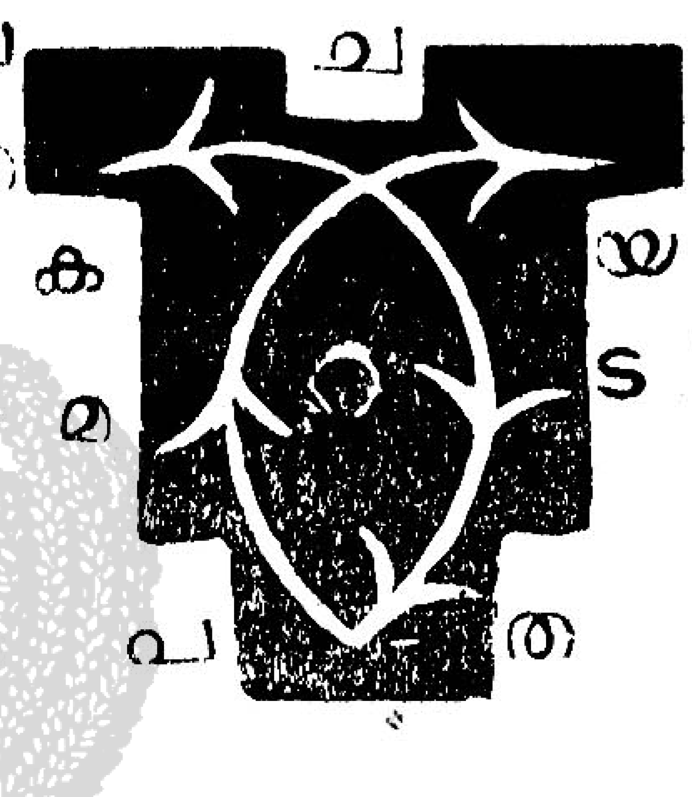
വ തമ്മിലുള്ള ദൂരം കുറകയും ചെയ്യുന്നു. ഗ ജ ഡ, ക ച ട പ ത മ യ ര ല ഇവയെല്ലാം സൈക്ലോയിഡുകൾ ആകുന്നു.

അച്ചുതണ്ടു നേർവരയിലൂടേ സഞ്ചരിക്കാതെ, ഒരു വൃത്തത്തിൽ സഞ്ചരിക്കുമ്പോൾ ഉരുളുന്ന വസ്തുവിൽ അച്ചുതണ്ടിലല്ലാതെയുള്ള ഓരോ സ്ഥാനത്തിന്റെയും പദ്ധതിക്ക് എപ്പിക്ലോയിഡ് (Epicloid) എന്നു പറയും. എപ്പിക്ലോയിഡിന്റെ ആകൃതിയും, സൈക്ലോയിഡിന്റേതു പോലെ തന്നെ. എപ്പിക്ലോയിഡിൽകൂടി സഞ്ചരിക്കുന്ന സ്ഥാപനത്തിന്റെ അച്ചുതണ്ടിൽനിന്നുള്ള ദൂരം, അച്ചുതണ്ടിന്റെ വേഗം, അച്ചുതണ്ടിന്മേൽ തിരിയുന്ന വേഗം ഇവയെ അനുസരിച്ചാണിരിക്കുന്നതു്. ക ച ക എന്ന വൃത്തത്തിലൂടെ അച്ചുതണ്ടിന്റെ വേഗത്തെ അനുസരിച്ചു വലിയ വേഗത്തോടേ വൃത്തം തിരിയുമ്പോൾ അച്ചുതണ്ടിൽനിന്നു സാമാന്യം ദൂരമുള്ള ഒരു സ്ഥാനത്തിന്റെ മാർഗ്ഗമായ എപ്പിസൈക്ലോയിഡാണ് പടത്തിൽ കാണിച്ചിരിക്കുന്നതു്.

ഒരു ഗ്രഹത്തിന്റെ മാർഗ്ഗവും ഒരെപ്പിസൈക്ലോയിഡാണെന്നാണ് റ്റോളമിക്സിസ്റ്റത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഗ്രഹഗോളം ക്രമത്തോടെ തിരിയുമ്പോൾ, അതിലുറപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന ഉപഗോളത്തിന്റെ അച്ചുതണ്ടു ക്രമവേഗത്തോടെ വൃത്തത്തിലായി സഞ്ചരിക്കുന്നു. ഉപഗോളം ഗ്രഹഗോളത്തെ അനുസരിച്ചു വലിയ വേഗത്തോടെ തിരിയുന്ന പക്ഷം ഉപഗോളത്തിലുള്ള ഗ്രഹത്തിന്റെ മാർഗ്ഗം ന്നാം പടത്തിൽ കാണിച്ചിരിക്കുന്ന പോലുള്ള ഒരു എപ്പിസൈക്ലോയിഡായിരിക്കും.

ക ച എന്ന ഭാഗത്തിലൂടെ ഗ്രഹം സഞ്ചരിക്കുമ്പോൾ, ര ഒരു അചരസ്ഥാനത്തെ സംബന്ധിച്ചു ഗ്രഹത്തിനു മുൻഗതിയും, ട ത എന്ന ഭാഗത്തിലൂടെ സഞ്ചരിക്കുമ്പോൾ നിശ്ചലതയും, ത പ എന്ന ഭാഗത്തിലൂടെ സഞ്ചരിക്കുമ്പോൾ പിൻഗതിയുമുണ്ടായിരിക്കും. ര എന്ന സ്ഥാനത്തിന് അചരനക്ഷത്രങ്ങളെപ്പോലെ ഒരു ക്രമവേഗമുണ്ടായിരുന്നാലും, ആ വേഗം ഗ്രഹത്തിനു ത പ എന്ന ഭാഗത്തുള്ള വേഗത്തിൽ കുറഞ്ഞിരുന്നാൽ നിശ്ചലതയും പിൻഗതിയും സ്പഷ്ടമാണല്ലോ.

ഇവയാണ് റ്റോളമിക്സിസ്റ്റത്തിന്റെ പ്രധാനസിദ്ധാന്തങ്ങൾ. ഭൂമി പ്രപഞ്ചമാകുന്ന സൃഷ്ടിയുടെ മദ്ധ്യസ്ഥാനത്തു നിശ്ചലമായി നില്ക്കുന്നു. നക്ഷത്രങ്ങളുടേയും ഗ്രഹങ്ങളുടേയും ചലനങ്ങൾ വിവരിപ്പാനായി പ്രൈമംമോബയിൽ, ഗ്രഹഗോളങ്ങൾ, ഉപഗോളങ്ങൾ ആദിയായ പല സ്ഫടികഗോളങ്ങൾ, എന്നിവയുണ്ടെന്നു സങ്കല്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇവയെല്ലാം എത്രതന്നെ അബദ്ധങ്ങളും വാസ്തവവിരുദ്ധങ്ങളും ആയിരുന്നാലും, പൂർവികന്മാരുടെ അറിവിൽപ്പെട്ടിരുന്നവയായ സൂര്യചന്ദ്രനക്ഷത്രാദികളുടെ ചലനങ്ങളും, അവയുടെ ക്രമരഹിതമെന്ന അവർ വിചാരി

ച്ചിരുന്ന പല മാററങ്ങളും മറിച്ചിലുകളും, ഇത്ര എളുപ്പത്തിലും ശാശ്വതങ്ങളായ കാരണങ്ങൾകൊണ്ടും വിവരിക്കുവാൻ സാധിച്ച ഹിപ്പാർക്കസ്, ററാളമി മുതലായ മഹാന്മാരുടെ ബുദ്ധിവൈശിഷ്ട്യം എററം ശ്ലാഘനീയംതന്നെ.

ഭൂമിയുടേയും ആകാശമണ്ഡലത്തിലുള്ള മററു ഗോളങ്ങളുടേയും ചലനങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള നമ്മുടെ ആധുനിക ജ്ഞാനത്തിന്നു നാം ഏററം കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു കോപ്പർനിക്കസ് (Copernicus) എന്ന മഹാത്മാവിന്നാണ്. ഇദ്ദേഹം 1473-ൽ പോളിഷ്പ്രഷ്യയിൽ തോൺ (Thorn) എന്ന സ്ഥലത്തു ജനിച്ചു. ക്രാക്കോവിൽ വെച്ചു വൈദ്യശാസ്ത്രം, കലാവിദ്യ എന്നിവയിൽ സർവ്വകലാശാലാവിരുതു നേടിയ ശേഷം അവിടെവെച്ചുതന്നെ തനിക്കു പ്രകൃത്യാ അഭിമതമായിരുന്ന നക്ഷത്രശാസ്ത്രവും ബൊളോനായിൽവെച്ചു കണക്കുശാസ്ത്രവും പഠിച്ചു. പിന്നീടു കുറെക്കാലം റോമിൽ ഒരു കണക്കുശാസ്ത്രപണ്ഡിതനായിരുന്ന ശേഷം ഒരു സന്ന്യാസസഭയിൽ ചേൎന്നു സ്വരാജ്യത്തെ ഒരു പ്രധാനപള്ളി കുറെനാൾ ഭരിച്ചു. പിന്നീടു, തന്റെ ജീവിതത്തിന്റെ അവശിഷ്ടഭാഗം മുഴുവൻ വിസ്റ്റുലാനദിയുടെ തീരത്തുള്ള ഫ്രോയെൻബൎഗ്ഗിൽ സ്വശിഷ്യന്മാരുടേയും തന്റെയും ജ്ഞാനവൎദ്ധനയ്ക്കായി ചിലവുചെയ്തു.

അദ്ദേഹത്തെപ്പോലെ വിശ്വവിശ്രുതന്മാരായ പ്രകൃതിശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരോടൊപ്പം അത്ര അസാമാന്യമായ ബുദ്ധിസാമൎത്ഥ്യം അദ്ദേഹത്തിന്നുണ്ടായിരുന്നു എന്നു പറവാൻ പാടില്ല. എന്നാൽ കോപ്പർനിക്കസ് വലിയ ശാസ്ത്രതൽപരനും പരിശ്രമശാലിയും ആയിരുന്നു. ആ സാധുശീലനായ ഈശ്വരഭക്തൻ താൻ ചേൎന്നിരുന്ന സഭവകയും മററുമായ കൃത്യങ്ങൾ വിഴ്വഹിച്ചു, ബാക്കിയുള്ള സമയമെല്ലാം ജ്ഞാനസമ്പാദനത്തിന്നായി ഗാഢാലോചനകളിലും ഏററവും വൈഷമ്യമുള്ള കണക്കുകൾ ചെയ്യുന്നതിലും മാത്രം വിനിയോഗിച്ചുപോന്നു.

തന്റെ ദീർഘാലോചനകളുടേയും ചിന്തനപരിശ്രമത്തിന്റേയും ഫലമായി, അദ്ദേഹം ഗ്രഹങ്ങളുടെ ചലനം സംബന്ധിച്ചു നിർമ്മിച്ച പല പട്ടികകളും തീരെ അബദ്ധരഹിതങ്ങളും തുലോം ഉപയോഗപ്രദങ്ങളും ആയിരുന്നു. ടോളമിക്‌സിസ്റ്റത്തിൽ ഭൂമിക്കും ഗ്രഹങ്ങൾക്കും സങ്കല്പിച്ചിരിക്കുന്ന സ്ഥാനങ്ങളും സ്ഥിതികളും കേവലം അബദ്ധമാണെന്നുള്ളതിനു പല ന്യായങ്ങളും അദ്ദേഹത്തിനു തോന്നി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായം ഭൂമി ഒരു ഗ്രഹം മാത്രമാണെന്നും, ടോളമിക്‌സിസ്റ്റത്തിൽ ഭൂമിക്കു സങ്കല്പിച്ചിരിക്കുന്ന മദ്ധ്യസ്ഥാനം സൂര്യനാണ് വഹിക്കുന്നതെന്നും ആയിരുന്നു. ഈ അഭിപ്രായം വാസ്തവമെന്നു തെളിയിച്ചും, വാസ്തവമാകുന്ന പക്ഷം ടോളമിക്‌സിസ്റ്റത്തിൽ വരുത്തേണ്ട ഭേദഗതികളെ വിവരിച്ചും അദ്ദേഹം ഒരു പുസ്തകമെഴുതി. അതിൽ ഭൂമിയും ഗ്രഹങ്ങളും വലിയ വേഗത്തിൽ സൂര്യനെ ചുററിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നുവെന്നും, ഭൂമി ഇതിനും പുറമെ ധ്രുവങ്ങളിൽക്കൂടി കടക്കുന്ന ഒരച്ചുതണ്ടിന്മേൽ തിരിഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുവെന്നും അദ്ദേഹം കാരണസഹിതം ഉപന്യസിച്ചിട്ടുണ്ട്. തന്റെ ജീവിതപ്രയത്നത്തിന്റെ ഏകഫലമായ ഈ പുസ്തകം അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിര്യാണത്തിന്നല്പം മുമ്പു മാത്രമാണ് അച്ചടിച്ചു പുറത്തിറക്കിയത്. അതിനെ, വാതരോഗപീഡിതനായ അദ്ദേഹത്തിന്നു മരണക്കിടക്കയിൽ വെച്ചു കൈകളാൽ സ്പർശിക്കുന്നതിനല്ലാതെ, വായിച്ചു നോക്കുവാൻ സംഗതിവന്നില്ല.

കോപ്പർനിക്കസ്സിന്റെ അഭിപ്രായങ്ങൾക്കു പ്രചാരം സിദ്ധിക്കുന്നത് അത്ര എളുപ്പമല്ലായിരുന്നു. ഇത്ര വിസ്തീർണ്ണവും ബൃഹത്തും ആയ ഭൂമി, അതിൽ നിവസിക്കുന്ന നമ്മെയും, അതിൽ നാം കാണുന്ന വലിയ കുന്നുകളേയും മലകളേയും, കായലുകളേയും കടലുകളേയും, കെട്ടിടങ്ങളേയും പട്ടണങ്ങളേയും, എല്ലാം വഹിച്ചുകൊണ്ട് ഒരു നി

മിഷത്തിൽ വളരെ ദൂരം വേഗത്തോടേ സൂൎയ്യനെ ചുററിയോടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നുവെന്നും, ഇതിനും പുറമെ, ഇതോടു കൂടിത്തന്നെ, അതിന്റെ നടുക്കുള്ള കേന്ദ്രത്തിന്മേൽ ഇത്ര തന്നെ വല്യതായ വേഗത്തിൽ തിരിഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുവെന്നും മററുമുള്ളതു സാധാരണന്മാൎക്കു ഊഹിക്കുവാൻകൂടി കഴിയുന്നതല്ലല്ലോ. കൂടാതെ മതസംബന്ധികളായ ചില പ്രതിബന്ധങ്ങൾകൂടി തന്റെ സിദ്ധാന്തങ്ങൾക്കു, താൻ മരിച്ചു കുറെകാലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, നേരിട്ടു. അന്നു യൂറോപ്പിലെ ഏകമതമായിരുന്ന ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ സിദ്ധാന്തപ്രകാരം മനുഷ്യനാണല്ലോ സൃഷ്ടിയുടെ നാഥനും പ്രമാണിയും. റോളമിക്സിസ്റ്റത്തിൽ മനുഷ്യൻ നിവസിക്കുന്ന ഭൂമിക്കു മദ്ധ്യസ്ഥാനം സങ്കല്പിച്ചതു് ഈ സിദ്ധാന്തത്തെ ഒന്നുകൂടി ബലപ്പെടുത്തിയപോലെയായി. കോപ്പർനിക്സിസ്റ്റത്തിലാവട്ടെ, സൂൎയ്യനു മദ്ധ്യസ്ഥാനം കൊടുത്തിരിക്കുന്നു; എന്നു മാത്രമല്ല, ഭൂമിയെ മററു ഗ്രഹങ്ങളെപ്പോലെ ഒന്നായി മാത്രം ഗണിക്കയും, സൂൎയ്യനും മററു പല നക്ഷത്രങ്ങളും വലിപ്പത്തിലും പ്രാധാന്യത്തിലും ഭൂമിയെക്കാൾ ഉയൎന്നവ എന്നു പ്രസ്താവിക്കയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഇതു വാസ്തവമാകുന്നപക്ഷം, ഇതരഗോളങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ചു ഭൂമിക്കു നേരിടുന്ന പ്രാധാന്യക്കുറവുപോലെ തന്നെ, ഇതര സൃഷ്ടികളെ അപേക്ഷിച്ചു് മനുഷ്യനും പ്രാധാന്യക്കുറവു വന്നുകൂടുമെന്നു ചില വേദാന്തജ്ഞന്മാർ അബദ്ധമായി അനുമാനിച്ചതും കോപ്പർനിക്സിസ്റ്റത്തിന്റെ ആശുപ്രചാരത്തിന്നു വിഘ്നമായിതീൎന്നു.

കാലക്രമംകൊണ്ടു് ഊഹഗോചരങ്ങൾകൂടിയല്ലാത്തവയായ കോപ്പർനിക്സിന്റെ സിദ്ധാന്തങ്ങൾക്കു പൊതുജനങ്ങൾ പരിചിതരായി. അവയെ സ്വീകരിക്കുന്നപക്ഷം റോളമിക്സിസ്റ്റത്തിലെ പ്രൈമംമോബയിൽ, ഗ്രഹഗോളങ്ങൾ, ഉപഗോളങ്ങൾ ഇവയെല്ലാം ഒഴി

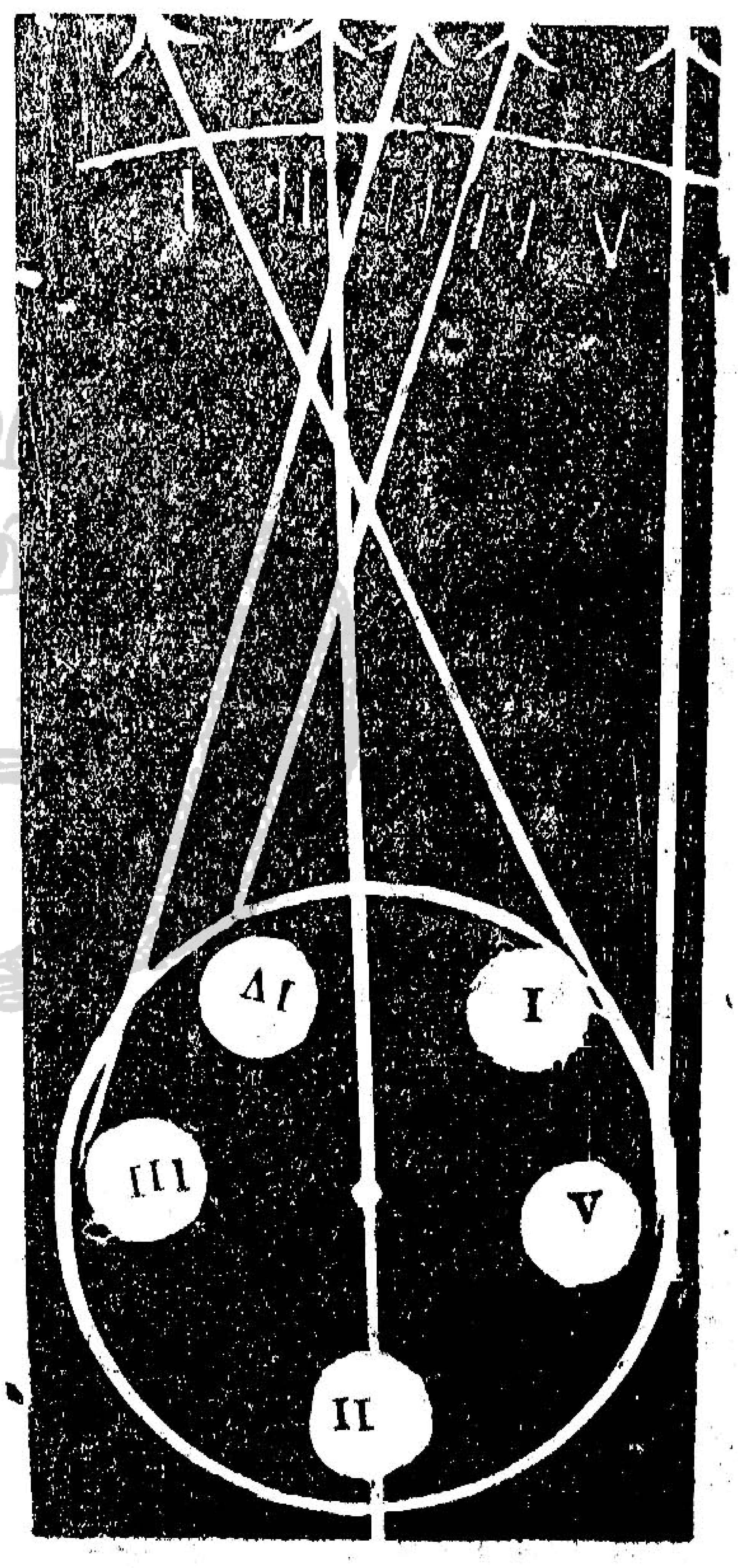
ച്ചുകളയാമെന്നുള്ള ഏകകാരണംതന്നെ യോഗ്യന്മാരായ പലരേയും കോപ്പർനിക്കസിന്റെ അഭിപ്രായത്തോടു യോജിക്കുന്നവരാക്കിത്തീൎത്തു. വേദാന്തജ്ഞന്മാൎക്കു ക്രമേണ തങ്ങളുടെ അബദ്ധം മനസ്സിലാവുകയും, കോപ്പർനിക്കസിന്റെ സിദ്ധാന്തങ്ങൾ ക്രിസ്തുമതസിദ്ധാന്തങ്ങൾക്കു പ്രതികൂലങ്ങളല്ലെന്നു ബോധം വരികയും ചെയ്തു. തന്മൂലം വേദസംബന്ധമായ പ്രതിബന്ധവും ദൂരീകരിക്കപ്പെട്ടു.

ഇപ്രകാരമായിരുന്നു കോപ്പർനിക്കസ് സിസ്റ്റത്തിന്റെ ഉത്ഭവം. ഇനി അതിലെ ചില പ്രധാനസിദ്ധാന്തങ്ങളെ നമുക്കാലോചിക്കാം. സൂൎയ്യനും അചലനക്ഷത്രങ്ങളും അചരങ്ങൾ തന്നെ. ഭൂമി ധ്രുവങ്ങളിലൂടെ കടക്കുന്ന അതിന്റെ അച്ചുതണ്ടിന്മേൽ തിരിയുന്നതുകൊണ്ട്, അവ ആകാശത്തിലൂടെ ചരിക്കുന്നതായി നമുക്കു തോന്നുന്നു. ഉദയാസ്തമയങ്ങൾക്കും, ഉദയാസ്തമയങ്ങൾ കൂടാതെ വൃത്തത്തിലുള്ള ചില ആകാശഗോളങ്ങളുടെ ചലനത്തിനും കാരണം വിശദമാണല്ലോ.

കോപ്പർനിക്കസ് സിസ്റ്റപ്രകാരം, സൂൎയ്യൻ, നാം ആകാശത്തിൽ കാണുന്ന അനേകനക്ഷത്രങ്ങളെപ്പോലെ ഒന്നു മാത്രമാണ്. സൂൎയ്യനെ ആശ്രയിച്ചു ചരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഗോളങ്ങളാണ് ഗ്രഹങ്ങൾ. ഭൂമി ഗ്രഹങ്ങളിൽ ഒന്നു മാത്രമാകുന്നു. ഗ്രഹങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചു ചരിക്കുന്ന ഗോളങ്ങൾക്ക് ഉപഗ്രഹങ്ങളെന്നു പേർ. ചന്ദ്രൻ ഭൂമിയുടെ ഒരുപഗ്രഹമാകുന്നു. സൂൎയ്യനും, തന്നെ ആശ്രയിച്ചു ചലിക്കുന്ന ഗ്രഹങ്ങളും ഉപഗ്രഹങ്ങളും സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന പ്രദേശത്തിനു സൂൎയ്യമണ്ഡലം എന്നു പേർ. ഇതിന്റെ മദ്ധ്യത്തിലാകുന്നു സൂൎയ്യൻ. ഓരോ ഗ്രഹവും സൂൎയ്യനെ ചുററിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഒരു പ്രാവശ്യം ചുററുന്നതിന് ഒരു ഗ്രഹമെടുക്കുന്ന സമയത്തിനു ആ ഗ്രഹത്തിന്റെ ഒരു സംവത്സരമെന്നു പറയുന്നു. ഭൂമി $365\frac{1}{4}$ ദിവസംകൊണ്ടു ചു

റുന്നതുകൊണ്ടു ഭൂമിയുടെ ഒരു സംവത്സരത്തിന്റെ നീളം 365¼ ദിവസങ്ങളാണ്.

ഗ്രഹങ്ങളുടെ നിശ്ചലത, പിൻഗതി മുതലായവയും ഈ സിസ്റ്റപ്രകാരം എളുപ്പം വിവരിക്കപ്പെടുന്നു. I. II. III. IV. V. ഇവ സൂര്യനെ ചുററിപ്പുള്ള ഭൂമിയുടെ പന്ഥാവിൽ അതിന്റെ സ്ഥാനങ്ങളും, I. II. III. IV. V. ഇവ അവയനുസരിച്ച് അതേ സമയങ്ങളിൽ വ്യാഴത്തിന്റെ പന്ഥാവിലെ വ്യാഴത്തിന്റെ സ്ഥാനങ്ങളും ആയിരിക്കട്ടെ. ഭൂമി I-ൽ ആയിരിക്കുമ്പോൾ, I എന്ന രേഖ നക്ഷത്രമണ്ഡലം വരെ ദീർഘിപ്പിച്ചാൽ ആ രേഖയുടെ അഗ്രമാണ് നക്ഷത്രങ്ങൾക്കിടയിൽ വ്യാഴത്തിന്റെ സ്ഥാനമെന്നു നമുക്കു തോന്നും. ഭൂമി I-ൽ നിന്നു III-ൽ വരുന്നതുവരെ ഈ രേഖാഗ്രം മുമ്പോട്ടു പോകുന്നതുകൊണ്ടു, വ്യാഴത്തിനു മുൻഗതിയുള്ളതായും III-ൽ നിന്നു IV-ൽ വരുന്നതുവരെ രേഖാഗ്രത്തിന്റെ സ്ഥാനത്തിനു മിക്കവാറും ഭേദമില്ലാത്തതുകൊണ്ട്, ഈ സമയങ്ങളിൽ ഗ്രഹത്തിനു നിശ്ചലതയുള്ളതായും നമുക്കു തോന്നും. ഭൂമി IV-ൽ നിന്നു V-ലേക്കു സഞ്ചരിക്കുമ്പോൾ രേഖാഗ്രം പിമ്പോട്ടു

മാറുന്നതുകൊണ്ടു ഗ്രഹത്തിന്നപ്പോൾ പിൻഗതിയായിരിക്കും.

നിശ്ചലതയും പിൻഗതിയും കൂടാതെ പൂർവികന്മാരുടെ അറിവിൽപ്പെട്ടിരുന്ന ആകാശഗോളങ്ങളുടെ സകല ചലനങ്ങളും ഇപ്രകാരം കോപ്പർനിക്കസിന് എളുപ്പത്തിൽ വിവരിപ്പാൻ സാധിച്ചു.

ഭൂമിയുടേയും, ആകാശത്തിൽ നാം കാണുന്ന മററു

ഗോളങ്ങളുടേയും യഥാൎത്ഥസ്ഥിതിയേയും പരസ്പരസംബ
ന്ധത്തേയും കുറിച്ചുള്ള നമ്മുടെ ആധുനികജ്ഞാനത്തിന്റെ
അടിസ്ഥാനം കോപ്പർനിക്കസ് സിസ്റ്റമാണ്. ഈ സിസ്റ്റ
ത്തിന്റെ ഉത്ഭവം, ഇതിന്റെ പ്രചാരത്തിന്നുണ്ടായ പ്ര
തിബന്ധങ്ങൾ, ഈ സിസ്റ്റത്തിനു മുമ്പു ഭൂമിയേയും മററ്
ആകാശഗോളങ്ങളേയും കുറിച്ചു ലഭിച്ചിരുന്ന അറിവുകൾ
അവയെ വിവരിപ്പാനായി ഉണ്ടാക്കിയ സങ്കല്പങ്ങൾ, ഇവ
യുടെ സംക്ഷിപ്തമായ ഒരു വിവരണമാണ് ഇതുവരെ പ്ര
സ്താവിച്ചത്. ഇതിൽ ഹിപ്പാർക്കസ്, ററോളമി, കോപ്പ
ർനിക്കസ് എന്നീ മഹാന്മാരുടെ പേരുകളാണ് നമ്മുടെ ശ്ര
ദ്ധയെ മുഖ്യമായി ആകൎഷിക്കുന്നത്. ഹിപ്പാർക്കസ് ആ
കാശഗോളങ്ങളുടെ ചലനം സംബന്ധിച്ചു പലതും നൂതന
മായി കണ്ടുപിടിച്ചതിനും പുറമെ, അവയെ കാരണസ
ഹിതം വിവരിപ്പാനായി ററോളമിക്സിസ്റ്റം നിൎമ്മിപ്പാൻ
ആരംഭിക്കയും ചെയ്തു. ഈ സിസ്റ്റം പൂൎണ്ണമാക്കുന്നതിലും,
ഇതുകൊണ്ട് ആകാശഗോളങ്ങളുടെ സകലചലനങ്ങളും
വിവരിക്കുന്നതിലും ററോളമി പ്രദൎശിപ്പിച്ച ബുദ്ധിവൈശി
ഷ്ട്യം ഒട്ടും ചില്ലറയല്ല. യൂറോപ്പിലെങ്ങും പ്രചാരത്തിലി
രുന്ന ററോളമിക്സിസ്റ്റത്തിന്റെ വാസ്തവത്തെപ്പററി, യാ
തൊരിടത്തും യാതൊരു സംശയവുമില്ലാതിരുന്നപ്പോൾ,
അത് അബദ്ധമെന്നു തനിക്കു തോന്നിയ അഭിപ്രായം ഖ
ണ്ഡിച്ചു പ്രസ്താവിക്കുന്നതിൽ താൻ കാനിച്ച മനോധൈ
ൎയ്യവും, കോപ്പർനിക്കസ് സിസ്റ്റം പൂൎണ്ണമായി നിൎമ്മിക്കുവാ
നുള്ള തന്റെ പരിശ്രമവുമാണ് കോപ്പർനിക്കസിന്റെ
ഖ്യാതിയുടേയും, പണ്ടേത്തെ നക്ഷത്രശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരിൽ
താൻ അൎഹിക്കുന്ന ഉയൎന്ന സ്ഥാനത്തിന്റേയും കാരണം.

മംഗലാപുരം. —വി. ജെ. ജോസഫ്.

കത്തുകൾ.

"നിങ്ങളുടെ കത്തു കിട്ടിയതിൽ വളരെ സന്തോഷിക്കുന്നു. എന്നാൽ നിങ്ങൾക്കു സുഖമില്ലെന്നറിയുന്നതിൽ വളരെ ദുഃഖമുണ്ട്. പിന്നെ, ഇവിടെ ദൈവകൃപയാൽ എല്ലാവർക്കും സൌഖ്യം തന്നെ. അവിടേയും അങ്ങിനെ തന്നെ എന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. എന്നു സ്വന്തം ...." എന്നിങ്ങിനെയാണല്ലോ, നമ്മുടെ അഞ്ചലാപ്പീസുകളിലൂടെ നിത്യംസഞ്ചരിക്കുന്ന ഇക്കാലത്തെ മിക്ക കത്തുകളുടേയും ഏകശബ്ദം. എന്നാൽ പണ്ടു നമ്മുടെ നാട്ടിൽ കത്തെഴുതുന്നവിധം ഇതല്ലായിരുന്നു. അക്കാലത്ത് എഴുത്തുകളും ചുരുക്കം. കാരണം, പരിഷ്കാരമില്ല. അന്നൊക്കെ അത്യാവശ്യമുണ്ടെങ്കിൽ മാത്രമേ കത്തെഴുതാറുള്ളു. കാര്യമില്ലാതെ കത്തെഴുതിയാൽ അവ എഴുത്തുകാരന്റെ കയ്യിലിരിക്കും. അല്ലെങ്കിൽ അയാൾക്കു സ്വന്തസമ്പാദ്യമോ, പൂർവ്വാർജ്ജിതമോ ആയിട്ടുള്ള സമ്പത്തു വളരെ കുറഞ്ഞുപോകും. ഇക്കാലത്തെപ്പോലെ കാൽച്ചക്രത്തിനു ൧൦൦-ം ൨൦൦-ം നാഴികയകലെ കത്തെത്തിക്കുവാൻ ആരും അന്നുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇക്കാലത്തുതന്നെ നാട്ടിൻപുറത്തു പരിവുള്ള "കല്യാണക്കുറി" ച്ചുമട്ടുകാർ അന്നു ധാരാളമുണ്ടായിരുന്നു. കത്തു കൊണ്ടു പുറപ്പെടുമ്പോൾ നന്നായിട്ടൊരുണ്ട്; തിരിച്ചു വരുമ്പോഴൊന്ന്; കത്തെത്തിക്കുന്ന ദിക്കിൽ വേറെ ഒന്നോ, രണ്ടോ, നാലോ, സൌകര്യംപോലെ; പിന്നെ വഴിച്ചിലവു, കടത്തുകൂലി; ചുമട്ടുകാരന്റെ വീട്ടുചിലവ് — ഇതെല്ലാം കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ ചുമട്ടുകൂലി. ഓ! ഇങ്ങനെ ചിലവാക്കി മേൽക്കാണിച്ച വിധത്തിലുള്ള കത്തെഴുതുക അസാധാരണന്മാർക്കല്ലേ സാദ്ധ്യമാകൂ?

ആത്മപോഷിണി

പുസ്തകം ൧൦.	൧൦൯൨ കന്നി	ലക്കം ൩.

മംഗളം.

ധാരാളം ശ്രീരാമകൃഷ്ണ'സ്മരണകൾ വഴിയായാത്മബോധാമുളപ്പി-
ച്ചാരാലും പൂജ്യയായി, സ്സുരുചിരകൃതിമംഗല്യമാല്യങ്ങൾ ചാർത്തി,
പേരാളും കൈരളീസാഹിതിയുടെ സഖിയായ്, സ്സൌഹൃദം പൂണ്ടപായം
ചേരാതേ വാഴ്ക നിത്യം, സഹൃദയഹൃദയോല്ലാസികേ, മാസികേ, നീ!

വി. ഉണ്ണിക്കൃഷ്ണൻനായർ, ബി. എ.

ചെറുശ്ശേരിഭാരതം.

(തുടർച്ച)

ഇനി മിസ്റ്റർ പിള്ളയുടെ പരിശോധനയ്ക്കു ഞാൻ വാഗ്ദാനം ചെയ്തിട്ടുള്ള പ്രകാരം, കൃഷ്ണഗാഥയിൽ കവിതാഗുണമില്ലാത്തതായി അദ്ദേഹം വിചാരിയ്ക്കുന്ന ഘട്ടത്തിൽനിന്ന് ഒരു ഭാഗം ഉദ്ധരിച്ച് ഇപ്പോൾതന്നെ വളരെ ദീർഘിച്ചുപോയ ഈ രണ്ടാംവാദത്തിന്റെ വിമർശനം അവസാനിപ്പിക്കാം.

(കൃഷ്ണഗാഥ ൨-ാം ഭാഗം— തീർത്ഥയാത്ര ൩൭-ാം വരി മുതൽ)

....യശോദയപ്പോൾ

കണ്ണനെ വന്നതു കണ്ടൊരു നേരത്തു
കണ്ണുനീർ വീഴ്ത്തിയണഞ്ഞു ചെമ്മേ

കോപിച്ചു പണ്ടു താൻ കേളുവായ്ച്ചെല്ലുമ്പോൾ
വേപിച്ചുമേവുന്ന മേനിതന്നെ
ചാലെപ്പിടിച്ചങ്ങു പൂണ്ടുനിന്നീടിനാൾ
ബാലനായുള്ളനാളെന്നപോലെ.
'പോരിച്ചുനിന്നുള്ള പാഴമ ചെയ്കയാൽ
പാശത്തെക്കൊണ്ടു പിടിച്ചു കെട്ടി
തിണ്ണം വലിച്ചു മുറുക്കി ഞാൻ നില്ക്കയാൽ
ഉണ്ണിപ്പൂമേനിയിൽപ്പുണ്ണില്ലല്ലി?"
എന്നങ്ങു ചൊല്ലിത്തലോടിത്തുടങ്ങിനാൾ
നന്ദനൻതന്നുടെ മേനിതന്നെ
'എന്മടിതന്നിൽ ഞാൻ നന്നായി വെച്ചുകൊ-
ണ്ടെന്മകൻ വാഴ്കെന്നു ചൊല്ലുന്നേരം
എന്മുഖം നോക്കീട്ടു പുഞ്ചിരി തൂകുന്ന
നന്മുഖം കാണട്ടെ'യെന്നു ചൊല്ലി
അമ്മുഖംതന്നെ മുകർന്നുതുടങ്ങിനാൾ
അമ്മയായുള്ള യശോദയപ്പോൾ.
'നന്മധു തൂകി വന്നെന്മടിതന്നിലായ്
നന്മുലയുണ്ടു ചിരിക്കുന്നേരം
തിണ്ണമെന്മാറിലലച്ചുനിന്നീടുന്നൊ-
രുണ്ണിക്കൈകാണട്ടെ'യെന്നു ചൊല്ലി
മെല്ലെന്നെടുത്തു പുണർന്നുനിന്നീടിനാൾ
പല്ലവം ചെല്ലുന്ന പാണിതന്നെ.
'എന്നുടെ ചേലയിൽച്ചേറുതേച്ചീടിനൊ-
രുണ്ണിക്കാൽ കാണട്ടെ'യെന്നു ചൊല്ലി
സമ്മോദം പൂണ്ടു മുകർന്നുനിന്നീടിനാൾ
തന്മകൻതന്നുടെ പാദങ്ങളെ.
ഇങ്ങിനെയോരോരോ വേലകൾ കാട്ടിനാൾ
പൊങ്ങിനിന്നീടുന്ന മോദത്താലെ.

* * * * *

'നിത്യവും കണ്ട കിനാവുകളെല്ലാമേ

സത്യമെന്നിങ്ങിനെ ചൊല്ലാമിപ്പോൾ;
മുന്നമേപ്പോലെ വന്നിന്നു ഞാനെന്നുടെ
പൊന്നോരപ്പൈതലെപ്പൂണ്ടേനല്ലോ.
എന്നുത്തുകേറിനിന്നാനകളിപ്പതി
നിന്നിനിയാമോ ചെല്ലുണ്ണിക്കുണ്ണ!
തിങ്കളെച്ചെന്നു പിടിപ്പതിന്നായിട്ടി-
ന്നെങ്കഴുത്തേറുകവേണ്ടാതോ ചൊൽ.
ഓടിവന്നെന്നുടെ നന്മടിതന്നിലായ്-
ത്താടി പിടിച്ചു വലിയ്ക്കേണ്ടാതോ?'
പ്രേമം പെഴിഞ്ഞുനിന്നിങ്ങിനെയായുള്ളോ-
രോമനവാർത്തകളോതിയോതി
പിന്നെയും പിന്നെയും പൂണ്ടുനിന്നീടിനാൻ
നന്ദനന്തന്നെയന്നന്ദനപ്പോൾ.

ഒത്തുനോക്കാനുള്ള സൌകര്യത്തിന്നുവേണ്ടി അലങ്കാരംകൊണ്ടു വലിയ വിദ്യയൊന്നും എടുക്കാത്ത ഒരു ഭാഗമാണ് ഞാനും ഉദ്ധരിച്ചിരിക്കുന്നത്.

"മഹത്തായ ഭാരതകഥ കഴിയുന്നതും സംക്ഷേപിക്കാൻ ശ്രമിച്ചതിൽ ഭാരതഗാഥയിൽ അധികം അലങ്കാരപ്രയോഗത്തിനോ രസപ്രസാരണത്തിനോ കവിക്കു തരം കിട്ടിയില്ല എന്നാണ് വിചാരിയ്ക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നത്. ഭാരതം കവിതാഗ്രന്ഥത്തിൽ താനുനില്ക്കുന്നു എന്നു തോന്നുന്നു ഭിന്നനായ ഒരു കവി രചിച്ചതുകൊണ്ടല്ലെന്നും കഥാവിഷയത്തിൽ സംക്ഷേപയത്നം ചെയ്തതിൽ എന്തോ പാകപ്പിഴ പററിയതാണെന്നും ഉള്ളതിലേയ്ക്കു പാഞ്ചാലിയുടെ പ്രത്യംഗവർണ്ണന മതിയായ സാക്ഷ്യമാണെന്നു വിചാരിക്കുന്നു" — എന്നാണ് ൨-ാമത്തെ വാദം.

ഇതിൻെറ സമാധാനത്തിൽ, ആദ്യമായെനിക്കു പറവാനുള്ളതു കഥ എത്ര സംക്ഷേപിച്ചാലും 'പാകപ്പിഴ' പററത്തക്കവിധത്തിൽ ഒരു കവിയല്ല കൃഷ്ണഗാഥാകർത്താവ്

എന്നാണ്. ഒരു ഉപായകവിയായ ഭാരതഗാഥാകർത്താവിന്നു അതു പററിയേയ്ക്കും. മഹാകവിയായ കൃഷ്ണഗാഥാകർത്താവിന്നതു വരുമെന്നു വിചാരിച്ചുകൂടാ. ലക്ഷം ഗ്രന്ഥമുള്ള ഭാരതത്തിന്റെ സംക്ഷേപമായി ക്ഷേമേന്ദ്രൻ ഉണ്ടാക്കിയ ഭാരതമഞ്ജരിക്ക് എന്തു പാകപ്പിഴയാണ് പററിയിട്ടുള്ളത്? എഴുത്തച്ഛന്റെ ഭാരതംകിളിപ്പാട്ടും വളരെ സംക്ഷേപിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. അതിൽ ഇങ്ങിനെ വല്ല പാകപ്പിഴയും ഉണ്ടോ? ൧൦൦_ ദശകത്തിൽ ഭാഗവതം മുഴുവൻ സംഗ്രഹിച്ചിട്ടുള്ള നാരായണീയത്തിൽ എത്രകണ്ടു പാകപ്പിഴ മിസ്റ്റർ പിള്ള കാണുന്നുണ്ട്? ഇതൊക്കെ ആലോചിക്കുമ്പോൾ, കേരളകവിചക്രവർത്തിയാണെന്നു യോഗ്യരൊക്കെ സമ്മതിക്കുന്ന ഒരു മഹാകവിയായ കൃഷ്ണഗാഥാകർത്താവിന്ന് ഇങ്ങിനെ ഒരു പാകപ്പിഴ വന്നു എന്നു വിചാരിക്കുന്നതു കുറെ കടന്നകയ്യല്ലേ? പിന്നെ ഇത്ര പാകപ്പിഴ വരത്തക്കവണ്ണം ഭാരതം സംക്ഷേപിക്കേണ്ടുന്ന ആവശ്യമെന്തായിരുന്നു? ഉദ്ദേശമായി എണ്ണിനോക്കിയതിൽ കൃഷ്ണഗാഥയിൽ ൧൮൦൦൦-ൽ ചില്വാനം വരി കാണുന്നുണ്ട്. ഭാരതഗാഥയിൽ ൧൦,൦൦൦-ത്തിൽ ചില്വാനമേ ഉള്ളൂ. ഭാരതത്തെക്കാൾ വളരെ ചെറുതായ ഭാഗവതത്തിന്റെ ഒരു സ്കന്ധത്തിലെ കഥ മാത്രം പറവാൻ ൧൮൦൦൦- വരി ഉപയോഗിച്ച കവിക്കു ഭാരതം കഥ മുഴുവൻ പറവാൻ ൧൦,൦൦൦ വരിയേ പാട്ടുള്ളു എന്നു വിചാരിപ്പാൻ വല്ല സംഗതിയും ഉണ്ടായിരുന്നതായി നാം കാണുന്നുണ്ടോ? ഇത്ര സംക്ഷേപിച്ചാൽ പാകപ്പിഴ വരും എന്നു കണ്ടാൽ, അദ്ദേഹം അതു കൃഷ്ണഗാഥയോളമെങ്കിലും വലുതാക്കും എന്നു വിചാരിപ്പാനല്ലേ ന്യായം? പിന്നെ കവി കൃഷ്ണഗാഥാകർത്താവാണെങ്കിൽ, ഭാരതഗാഥയിലേ ഈ സംക്ഷേപയത്നത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്നു മററു യാതൊരു കവിക്കും ഇതുവരെ പററിക്കാണാത്തതായ ഒരു വലിയ വിഡ്ഢിത്തം വന്നിട്ടുണ്ട്. സ്വഭ

ദ്രാഹരണം, ഖാണ്ഡവദാഹം, മാഗധവധം, രാജസൂയം, സ്വൎഗ്ഗാരോഹണം ഈ കഥകൾ കൃഷ്ണഗാഥയിലും ഭാരതഗാഥയിലും കാണുന്നുണ്ട്. ഈ കഥകൾ ഓരോന്നു നാടകവും പ്രബന്ധവും മററും ആക്കത്തക്ക വലുപ്പം ഉള്ളതാണ്. ഈ സ്ഥിതിക്കു കവി ഒന്നാകയാൽ ഒന്നിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നു വെച്ചു മറേറതിൽ അതുപയോഗിക്കയോ രണ്ടിലും പറഞ്ഞു കഴിയും എങ്കിൽ ഒന്നിലത്തേതു് അങ്ങിനെ തന്നെ മറേറതിൽ പകൎത്തുകയോ ചെയ്താൽ ആൎക്കും ആക്ഷേപിപ്പാൻ വഴിയുള്ളതല്ലാ. ഇതു ചെയ്യാതെ ഈ കഥകളൊക്കെ രണ്ടിലും അല്പാല്പം വ്യത്യാസപ്പെടുത്തി രണ്ടു വിധമായി പാടുകയാണ് ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. കവി ഒന്നാണെങ്കിൽ ആ സാധു ഇതിന്നു വേണ്ടി എത്ര സമയം വെറുതേ കളഞ്ഞിരിയ്ക്കണം! എത്ര ബുദ്ധിമുട്ട് അനാവശ്യമായി അനുഭവിച്ചിരിയ്ക്കണം! ഈ ബുദ്ധിമുട്ടിന്റെ സ്വഭാവം അറിയേണമെങ്കിൽ രണ്ടിലേയും ഒരേ ഘട്ടത്തിലുള്ള ചില വരികൾ ഒത്തുനോക്കുകതന്നെ വേണം. അതിന്നായി രണ്ടിലേയും സുഭദ്രാഹരണംകഥയിൽനിന്ന് ഏതാനും വരികൾ ഇതിന്നു താഴെ ഉദ്ധരിക്കാം:—

ഭാരതഗാഥ.

നേരൊത്ത വാൎത്തകളിങ്ങിനെ കേട്ടപ്പോൾ
മാരശരാൎത്തി മുഴുത്തവൻതാൻ
നിൎമ്മലയായുള്ള കന്യകതന്നുടെ
നന്മയെക്കാണ്മാനായെന്നപോലെ
മാനസംതന്നെയയച്ചിതുപിന്നെയ-
മ്മാനിനിതന്നുടെ മേനിതന്നിൽ.
പാരാതെപോയോരു മാനസം ചെഞ്ചെമ്മേ
പാരുററ മേനിയിൽപ്പുക്കനേരം

കാർകുഴമ്പായൊരു കൂരിരുൾ പൂകയാൽ
നേർവഴി കാണാതെ നിന്നുപോയി.

കൃഷ്ണഗാഥ.

വാട്ടമകന്നവനിങ്ങിനെ ചൊന്നതു
കേട്ടുനിന്നീടുന്ന പാർത്ഥനപ്പോൾ
വർണ്ണിച്ചവസ്ഥകൾ വാസ്തവമാണെന്നു
നിർണ്ണയിച്ചീടുവാനെന്നപോലെ
മാനസംതന്നെയയച്ചുനിന്നീടിനാൻ
മാനിനിതന്നുടെ മേനിതന്നിൽ
ചെന്നൊരു മാനസമന്നേരംതന്നെയ-
ക്കന്യകാമെയ്യിൽ നടക്കമപ്പോൾ
നാഭിയായ്നിന്നുള്ളൊരാവർത്തംതന്നിൽ വീ-
ണാപന്നമായ്ച്ചമഞ്ഞാണുപോയാൻ.

ഇതുപോലെയുള്ള വരികൾ ഇനിയും വളരെയുണ്ടെങ്കിലും, സ്വഭാവം മനസ്സിലാകാൻ ഇതു മതിയാകകൊണ്ട് ഇത്രമാത്രം ഉദ്ധരിച്ചതാണ്. ഇതു രണ്ടും ആകപ്പാടെ ഓരോന്നു വായിച്ചാൽ സ്വഭാവം മനസ്സിലാവില്ല; ഒന്നിലെ ആദ്യത്തെ രണ്ടു വരി വായിച്ചിട്ടു, പിന്നെ മറ്റേതിലെ രണ്ടു വരി വായിക്കണം; അതു രണ്ടും ഒത്തുനോക്കൽ കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ രണ്ടിലേയും രണ്ടാമത്തെ ഈരണ്ടു വരിയിലേയ്ക്കു കടക്കണം; ഇങ്ങിനെ നോക്കിയാൽ ഒരു കഥ രണ്ടാമതുണ്ടാക്കേണ്ടെതിന്നു ഈ കവിക്കു നേരിട്ടിട്ടുള്ള ബുദ്ധിമുട്ടും അതിന്റെ ഫലവും നമുക്കു നല്ലവണ്ണം മനസ്സിലാക്കാം. ഒരു കഥ ഒരിക്കൽ ഉണ്ടാക്കിയതെടുത്തു മുമ്പിൽ വെച്ച് അതിനെ ഈരണ്ട് ഈരണ്ടു വരികളായി വായിച്ച് അവയിൽ അർത്ഥം ഭേദപ്പെടാതെ വാക്കുകളൊക്കെ മാററാനാണ് കവി ഉത്സാഹിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഇതിന് എത്ര

[illegible] രണ്ടു വരികൊണ്ടറിയാം. അതിൽ വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടും ഉദ്ദേശം സാധിക്കാത്തതായ [illegible] മാത്രം മാററി ആ വരികൾ അതിനെത്തന്നെ എടുക്കേണ്ടിവന്നു. ഇങ്ങിനെ വേണ്ടിവന്നതായി ഇനിയും പല ദിക്കിലും കാണുന്നുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് ഈ പണി വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടുള്ളതായിരിക്കണമെന്നു നമുക്കൂഹിക്കാം. കവി ഒരാളാണെങ്കിൽ, ഒരാൾ അനാവശ്യമായി ഇത്ര വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടുന്നതു മനുഷ്യസ്വഭാവത്തിന്നു ചേൎന്നതാണോ? ഇങ്ങിനെ സാമാന്യം വലുതായ 4— 5— കഥകൾ ഒരേ വൃത്തത്തിൽ രണ്ടു വിധമാക്കി കവിതയുണ്ടാക്കീട്ടുള്ള ഒരു കവി ഇന്ത്യയിൽ എന്നു വേണ്ട മറേറതു രാജ്യത്തെങ്കിലും എന്നെങ്കിലും ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതായോ ഇപ്പോൾ ഉള്ളതായോ അറിയുന്നില്ല. ഈ ഒരൊററ സംഗതികൊണ്ടുതന്നെ കവി രണ്ടാണെന്നൂഹിച്ചാൽ അത് ഒട്ടും സാഹസമാവില്ലെന്നാണ് എന്റെ താഴ്മയുള്ള അഭിപ്രായം.

തൃശ്ശിവപേരൂർ. —കുന്നത്തൂർ നാരായണമേനോൻ

മരുമക്കത്തായവും മക്കത്തായവും.

ഗൃഹങ്ങളിൽവെച്ചു സഹോദരസ്നേഹം പരമോൽകൃഷ്ടമാണെന്നുള്ളതു സൎവ്വസമ്മതമാകുന്നു. ഭാൎയ്യാഭൎത്തൃസ്നേഹബന്ധം അനുരാഗാധിഷ്ഠിതമാകയാൽ അതു ശിഥിലമാകാവുന്നതും ഏതാണ്ടു മൃഗസാധാരണവുമാണെന്നു പറയാം. ഒരേ മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ രക്തശുക്ലങ്ങളിൽനിന്നും ഒരേ ഉദരത്തിൽ ജനിച്ച്, അവരുടെ രക്ഷാശിക്ഷാദികളാൽ പോഷിതന്മാരായി, ഒരു കുടുംബത്തിൽത്തന്നെ വളൎന്നുവ

രുന്ന സഹോദരന്മാരുടെ, ജന്മലബ്ധമായ സ്നേഹത്തിനും, ജീവിതത്തിന്റെ ഒരു ദശയിൽ ചില പ്രത്യേക കർമ്മംകൊണ്ടു സിദ്ധമാകുന്ന ദാമ്പത്യബന്ധം കൊണ്ടു ജനിക്കുന്ന അനുരാഗാത്മകമായ ഭാര്യാഭർത്താക്കന്മാരുടെ പ്രണയത്തിനും തമ്മിൽ വളരെ വ്യത്യാസമുണ്ട്. ജന്മസിദ്ധമാകയാൽ അകൃത്രിമവും അഭേദ്യവും പരമസാത്വികവുമായ ഒന്നാകുന്നു സഹോദരസ്നേഹം. ഇപ്രകാരം ഉൽകൃഷ്ടമായ സഹോദരസ്നേഹത്തിൽ മരുമക്കത്തായത്തിന്റെയും ദമ്പതിപ്രണയത്തിൽ മക്കത്തായത്തിന്റെയും അടിത്തറകൾ കെട്ടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ മരുമക്കത്തായം, സഹോദരീസഹോദരാദിബന്ധത്തേയും, മക്കത്തായം ദമ്പതീബന്ധത്തേയും, ആചാരധർമ്മങ്ങളെക്കൊണ്ടു ദൃഢതരമാക്കാൻ ഇടയായി. ജന്മസിദ്ധമായ സഹോദരബന്ധത്തെക്കൂടി മക്കത്തായക്കാർ ശിഥിലമാക്കുന്നു. മരുമക്കത്തായക്കാർക്കു വിവാഹബന്ധം ശിഥിലമാണെങ്കിലും ദാമ്പത്യധർമ്മത്തിനു ന്യൂനത വരണമെന്നില്ല; വരുന്നുമില്ല. സഹോദരീസഹോദരന്മാർ മുതലായ തങ്ങളുടെ അടുത്ത ബന്ധുക്കളോടൊരുമിച്ചു ഒരു കുടുംബത്തിൽ സസ്നേഹം ചെയ്യുന്ന അധിവാസം പാവനവും സന്തോഷകരവുമാണെങ്കിൽ — ഭവനങ്ങളിൽ ജനിച്ചു വളരുന്ന അംഗങ്ങൾക്കു ബന്ധുക്കളോടും ഗൃഹങ്ങളോടും ദേശങ്ങളോടും തന്നെ ഉള്ള ബന്ധത്തെ വിച്ഛേദനം ചെയ്യുന്നത് അയുക്തവും സന്താപകരവുമാണെങ്കിൽ — മരുമക്കത്തായത്തെ നിർദ്ദോഷമായി ആചരിച്ചുവന്നകാലത്തു കേരളീയർ അഭ്യുന്നതിയെ പ്രാപിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ — മരുമക്കത്തായത്തിന്റെ സ്ഥാപനത്തിൽ തൽസ്ഥാപകന്മാർക്കു യാതൊരു അയുക്തിയും അജ്ഞതയും സംഭവിച്ചിട്ടില്ലെന്നു നിസ്സംശയം പറയാം. മരുമക്കത്തായത്തിന്റെയും മക്കത്തായത്തിന്റെയും മൂലം യഥാക്രമം സഹോദരാദിസ്നേഹത്തിന്റെയും വിവാഹബന്ധത്തിന്റെയും അപരിച്ഛേദ്യമായ ഭാ

ർഢ്യത്തിലാണ് സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതെന്നു വ്യക്തമാണല്ലോ. സഹോദരസ്നേഹത്തിന്റെ ഔൽകൃഷ്ട്യം സർവസമ്മതമാകുന്നു. വിവാഹബന്ധത്തിന് അപരിച്ഛേദ്യമായ ദാർഢ്യം കല്പിക്കുന്നത് എത്രമാത്രം ഉത്തമമാണെന്നു ആലോചിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

വിവാഹബന്ധത്തിന് അഭേദ്യമായ ദാർഢ്യം നിയമിക്കുന്നതു പലപ്പോഴും അഭിനന്ദനീയമല്ലാതിരിക്കുന്നു. പെൺമക്കളെ എത്രയോ ചെറുപ്പത്തിൽതന്നെ വിവാഹം കഴിച്ചുകൊടുത്തു, ബാലികമാർ മാതാപിതാക്കന്മാരോടും കുടുംബത്തോടും ദേശത്തോടും തന്നെയുള്ള ബന്ധത്തെ ഛേദിച്ചു, പശുക്കൂട്ടത്തിൽനിന്നും വത്സകളെ എന്നപോലെ പിരിച്ചു വിട്ടു, ലോകഹൃദയമർമ്മവേദിയായ കാളിദാസൻ,

'യാസ്യത്യദ്യ ശകുന്തളേതി ഹൃദയം
സംസ്പൃഷ്ടമുൽക്കണ്ഠയാ
കണ്ഠസ്തംഭിതബാഷ്പവൃത്തികലുഷ-
ശ്ചിന്താജഡം ദർശനം
വൈക്ലബ്യം മമ താവദീദൃശമഹോ
സ്നേഹാദരണ്യൗകസഃ
പീഡ്യന്തേ ഗൃഹിണഃ കഥം നു തനയാ-
വിശ്ലേഷദുഃഖൈർനവൈഃ'

എന്നു കണ്വനെക്കൊണ്ടു പറയിച്ചിട്ടുള്ള അവസ്ഥ മക്കത്തായക്കാർക്ക് അനുഭവിക്കേണ്ടിവരുന്നു. ബാല്യത്തിലേതന്നെ വൈധവ്യം വന്നു 'മന്മഥകഥാഗന്ധം' ഗ്രഹിക്കാതെ, ഭർത്തൃപുത്രലീലാസല്ലാപങ്ങളാൽ ആഹ്ലാദകരവും പ്രസന്നവും ആക്കിക്കഴിക്കേണ്ട യൌവനദശയെ ശ്മശാനചന്ദ്രികയെപ്പോലെ, അശുദ്ധയും നിരർത്ഥവും ആക്കിക്കഴിക്കുന്ന സ്ത്രീകളും, അവരുടെ വൈക്ലബ്യത്തെ കണ്ടു കഠിനമായി സന്തപിക്കുന്ന ബന്ധുക്കളും മക്കത്തായം ആച

രിക്കുന്നവരുടെ ഇടയിൽ മാത്രമേയുള്ളു. ഭാൎയ്യാഭൎത്താക്കന്മാരുടെ ബന്ധം പരസ്പരാനുരാഗത്താൽ സ്ഥാപിതവും, ഈ പ്രണയം ഒരു വിധത്തിലുമുള്ള കൎമ്മങ്ങളാലും സുസ്ഥിരമാക്കാൻ വയ്യാത്തതുമാണ്. അതിനാൽ അനുരാഗത്തിനു ശൈഥില്യം ജനിക്കുമ്പോൾ, പുറമേ കാണുന്ന നാമമാത്രമായ ദാമ്പത്യബന്ധം നിരൎത്ഥവും ദുഃഖദവുമല്ലയോ? ഇപ്രകാരം ഭൎത്താക്കന്മാരുടെ വിരക്തിമൂലം ഭാവിജീവിതം മുഴുവൻ അന്ധകാരപൂരിതവും ഭയങ്കരവുമാക്കിക്കഴിക്കുന്ന വനിതകളും മക്കത്തായത്തിലെ പല കുടുംബങ്ങളേയും നിഷ്പ്രഭങ്ങളാക്കിച്ചെയ്യുന്നുണ്ട്. ഈ ദോഷങ്ങളെല്ലാം വിവാഹബന്ധദാൎഢ്യത്തിൽനിന്നും ജനിതങ്ങളാകുന്നു. ദാമ്പത്യജീവിതത്തിന്റെ പരമസുഖവും ഉദ്ദേശവും അനുരാഗനാശത്തിൽ വിലുപ്തമായിത്തീരുന്നു. സുസ്ഥിരമായ അനുരാഗമോ സുദുൎല്ലഭവുമാകുന്നു. 'പരസ്പരാനുരാഗോ ഹിധന്യാനാമേവ ജായതേ' എന്നാണ് ലോകശ്രേഷ്ഠനായ വ്യാസൻ അരുളിച്ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. മുഷിഞ്ഞാൽ ഭൎത്താക്കന്മാരേയും ഭാൎയ്യമാരേയും വസ്ത്രങ്ങളെപ്പോലെ മാറുന്ന ഏൎപ്പാട ഗൎഹണീയവും അയുക്തവും തന്നെ എങ്കിലും, സൎവ്വഥാ ദുഃഖകരവും ജീവിതോദ്ദേശസിദ്ധിക്കു യോജിക്കാത്തതുമായി വരുമ്പോൾ ആ ദാമ്പത്യബന്ധത്തെ ശിഥിലീകരിച്ച് ഉപേക്ഷിക്ക തന്നെ വേണം. കൎമ്മങ്ങൾ എത്രമാത്രം ശ്രേഷ്ഠങ്ങളാണെങ്കിലും അവയ്ക്കു മനുഷ്യരുടെ അന്തരാത്മാക്കളെ തമ്മിൽ ബന്ധിപ്പിക്കാൻ കഴികയില്ല; മനശ്ശുദ്ധിക്കുമാത്രമേ അതിനു കഴികയുള്ളു. മനസ്ഥിതിഭേദംകൊണ്ട് ആത്മീയബന്ധം ശിഥിലമാകുമ്പോൾ, പുറമേ കാണുന്ന ബന്ധങ്ങൾ ദുൎബ്ബലങ്ങളായിത്തീരുന്നു. അതിനാൽ ദുഃഖദമെന്നു വരുന്ന കാലത്തു ഭാൎയ്യാഭൎത്തൃബന്ധത്തെ ഛേദിക്കുന്നതിനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം സ്ത്രീപുരുഷന്മാൎക്കുണ്ടായിരിക്കണം. ആചാരങ്ങൾ വൈദികങ്ങളോ ലൗകികങ്ങളോ ഏതു വിധത്തി

ലുള്ളവയായാലും, കേവലം അവശ്യ കീഴ്പ്പെട്ട യന്ത്രങ്ങളെ പ്പോലെ ചേഷ്ടിക്കുന്ന രണ്ടു ജംഗമങ്ങളായ മാംസപിണ്ഡങ്ങളുടെ അന്തശ്ശൈഥില്യത്തോടുകൂടിയ മേളനമല്ല ദാമ്പത്യം; അതു പരസ്പരഗുണാനുരൂപ്യംകൊണ്ടു ശുദ്ധങ്ങളും ബദ്ധങ്ങളും ആയ രണ്ടു ആത്മാക്കളുടെ സമാഗമമാകുന്നു. സ്ത്രീസമുദായത്തിൽ ഒരു വലിയ ഭാഗത്തിന്റെ ജീവിതം മ്ലാനവും മലിനവും ആകുന്നതു വിവാഹബന്ധത്തിന്റെ അച്ഛേദ്യഭാവംകൊണ്ടാണ്. സ്ത്രീസമുദായജീവിതം സാർവത്രികമായി പ്രസന്നവും സുഭഗവുമായിരിക്കണമെങ്കിൽ ആവശ്യമെന്നു തോന്നുന്നപക്ഷം വിവാഹബന്ധത്തെ ശിഥിലമാക്കാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം സ്ത്രീകൾക്കുണ്ടായിരിക്കണം. ശാസ്ത്രകാരന്മാർ സ്ത്രീകൾക്ക് ഈ സ്വാതന്ത്ര്യം കൊടുത്തിട്ടില്ലെന്നുള്ളതു ശരിതന്നെ; സ്ത്രീപുരുഷന്മാർക്കു മനഃപാകതയും സ്വസ്വധർമ്മബോധവും പരക്കെ ഉണ്ടായിരുന്ന ആ പ്രാചീനകാലത്തെ സ്ഥിതിക്ക് ഈ സ്വാതന്ത്ര്യം സ്ത്രീകൾക്കാവശ്യമില്ലായിരുന്നു. യഥാർത്ഥധർമ്മബോധവും ആത്മസംസ്കരണവും സമുദായമദ്ധ്യത്തിൽനിന്നു മറഞ്ഞുവരുന്ന ഈ കാലത്തു സ്വാർത്ഥസുഖപ്രധാനമായ ജീവിതത്തെ നയിക്കുവാൻ ഈ സ്വാതന്ത്ര്യം ആവശ്യമത്രേ. മരുമക്കത്തായകുടുംബങ്ങളിലെ സ്ത്രീകൾക്ക് ഈ സ്വാതന്ത്ര്യം ഉള്ളതുകൊണ്ട് ഈ വിഷയത്തിൽ മക്കത്തായത്തിലുൾപ്പെട്ട സഹോദരികളെക്കാളും അവരുടെ നില തുലോം ആശാസ്യം തന്നെയാണ്. കേരളീയസ്ത്രീകളുടെ ഈ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ പുതിയ നിയമങ്ങൾകൊണ്ടു ഹനിക്കാൻ ഉദ്യമിക്കുന്നതു യുക്തമല്ലെന്ന് ഒടുവിൽ ബോധപ്പെടും.

പൂർവോക്തങ്ങളായ ഗുണങ്ങളെ വിചിന്തിക്കാതെ, മരുമക്കത്തായം മൃഗാവസ്ഥയിൽ സ്ഥാപിതമാണെന്നും ഈ പരിഷ്കാരകാലത്തു മക്കത്തായമാണു യോജിക്കുന്നതെന്നും

നവീനന്മാരിൽ ചിലർ പുറപ്പെടുവിക്കുന്ന അഭിപ്രായപടഹധ്വാനം, വർഷാകാലത്തിലെ മണ്ഡൂകനാദംപോലെ, ശ്രവണപരുഷമായി കേൾക്കാനുണ്ട്. വാസ്തവം ആലോചിച്ചാൽ, മക്കത്തായത്തിനു മരുമക്കത്തായത്തെക്കാൾ ഒരു ഗുണവും കൂടുതലായിട്ടില്ല; മക്കത്തായത്തിൽ വമ്പിച്ച ദോഷങ്ങൾ വളരെയുണ്ടുതാനും. ബാല്യവിവാഹംകൊണ്ടുള്ള ദോഷങ്ങളും, സ്ത്രീധനത്തിന്റെ കാഠിന്യം നിമിത്തം വിവാഹം കഴിച്ചുകൊടുക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ലായ്കയാൽ പ്രായം ചെന്നിട്ടും അപരിണീതകളായിരിക്കുന്ന സ്ത്രീകളുടെ ശോച്യതയും, നാലും അഞ്ചും വിവാഹം കഴിച്ചിട്ടുള്ള വൃദ്ധന്മാരുടെ ഭർത്തൃത്വത്തിൻകീഴിൽ സപത്നീകലഹകോലാഹലത്തോടുകൂടി ജീവിതം കഴിക്കേണ്ടിവരുന്ന തരുണികളുടെ സങ്കടവും, ബാല്യത്തിൽത്തന്നെ വൈധവ്യം അനുഭവിക്കേണ്ടിവരുന്ന വനിതാമണികളുടെ ദുർദ്ദശയും, മക്കത്തായത്തിലുൾപ്പെട്ട നാനാഭവനങ്ങളേയും അലങ്കോലപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. ഈ ദോഷങ്ങളൊന്നും സ്പർശിച്ചിട്ടുകൂടിയില്ലാത്ത മരുമക്കത്തായം എങ്ങിനെ ത്യാജ്യമാകുമെന്നു മനസ്സിലാകുന്നില്ല. ഈ നിലയിൽ, മക്കത്തായത്തിലേയ്ക്കു ചാടാൻ പുറപ്പെടുന്നതു വിവേകപൂർവമായിട്ടല്ലെന്നാണ് വിചാരിക്കേണ്ടത്.

പഠിപ്പില്ലാത്ത 'മുറിവൈദ്യ'ന്മാരുടെ ചികിത്സകൊണ്ടു വരുന്ന ദോഷങ്ങൾക്കു വൈദ്യശാസ്ത്രം ഉത്തരവാദിയാകുമെങ്കിലേ, അംഗങ്ങളുടെ അവിവേകംകൊണ്ടു ചില കുഡുംബങ്ങളിൽ സംഭവിക്കുന്ന ദോഷങ്ങൾ പ്രമാണിച്ചു മരുമക്കത്തായക്രമത്തെ കുററംപറയാൻ പാടുള്ളൂ. മരുമക്കത്തായത്തറവാടുകളിൽ ഇപ്പോൾ അനേകം തകരാറുകൾ ഉണ്ടെന്നുള്ളതു സുസ്പഷ്ടമാണ്. കാരണവന്മാരുടെ സ്വാർത്ഥതൽപരതയും, വ്യവഹാരപ്രിയന്മാരായ കാര്യസ്ഥന്മാരുടെ കാപട്യവും, പുതുമോടിക്കാരായ അനന്തിരവന്മാ

രുടെ കാൎയ്യവൃത്തികളും, സൎവ്വോപരിയായി, മരുമക്കത്തായക്കുടുംബശരീരങ്ങളിലെ സുഖജീവിതരക്തത്തെ 'ഊഞ്ചി'ക്കുടിക്കുന്ന പ്രത്യക്ഷയക്ഷികളായ 'അമ്മായി'മാരുടെ ഉപധാനമന്ത്രബലവും, പല സൽഭവനാരാമങ്ങളെയും ശ്മശാനസന്നിഭങ്ങളാക്കുന്നുണ്ടെന്നുള്ള വാസ്തവം മറച്ചുവെപ്പാൻ പാടുള്ളതല്ല. പ്രചണ്ഡമായ വാതത്താൽ ക്ഷുഭിതവും പ്രവൃദ്ധങ്ങളായ തരംഗങ്ങൾകൊണ്ടു ദുൎഗ്ഗമവും തിമിരവ്രജത്താൽ ഭയങ്കരവും ആയ സമുദ്രത്തിൽ അന്ധന്മാരായ അമരക്കാരുടെ അധീനതയിൽ ഭ്രമിക്കുന്ന പോതങ്ങളുടേതിനെക്കാൾ ദയനീയമാണ് മേൽപ്പറഞ്ഞ രീതിയിലുള്ള കുടുംബങ്ങളുടെ അവസ്ഥ. ഈ അവസ്ഥ ഇതുപോലെതന്നെയോ പ്രകാരാന്തരേണയോ മക്കത്തായകുടുംബങ്ങളിലും കാണാം. എന്നാൽ ഈ ദോഷങ്ങൾ പ്രായേണ പരിഹരിയ്ക്കാവുന്നതാകയാൽ, അങ്ങിനെ ചെയ്തു സമുദായത്തെ പരിഷ്കരിക്കാനാണ് വിജ്ഞന്മാർ ശ്രമിക്കേണ്ടത്; അന്യഥാകരിപ്പാനല്ല.

വൈക്കം. —വടക്കുംകൂർ രാജരാജവൎമ്മരാജാ.

ഇന്ത്യക്കാൎക്കാവശ്യമായ വിദ്യാഭ്യാസം.

I

ഏതുരാജ്യത്തിലേയും വിദ്യാഭ്യാസക്രമം ആ രാജ്യത്തിന്റെ ഉൽക്കൎഷത്തിന്നനുകൂലമായ വിധത്തിലായിരിക്കണം. വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം രാജ്യത്തിന്നു ശ്രേയസ്സുണ്ടാക്കുന്ന ഉത്തമ പൌരന്മാരെ സൃഷ്ടിക്കുന്നതാണ്. ഈശ്വരനാണ് മനുഷ്യനെ സൃഷ്ടിക്കുന്നതെങ്കിലും, അവനെ ഒരുത്തമനായ പൌരന്റെ കൃത്യം നിവഹിക്കുന്നതി

ന്നു പോന്നവനാക്കിത്തീൎക്കുന്നതു രാജ്യഭരണകൎത്താക്കന്മാരുടെയും സമുദായനേതാക്കന്മാരുടേയും പ്രവൃത്തികളാകുന്നു. ഒരു രാജ്യത്തിലെ വിദ്യാഭ്യാസക്രമം, ഏതുകാലത്തും ആ രാജ്യത്തു സ്വരാജ്യസ്നേഹികളായ പൌരന്മാർ ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടുതന്നെ വൎത്തക്കവണ്ണമായിരിക്കണം. മറിച്ചായാൽ, അവിടെ കൃത്യബോധമില്ലാത്ത അലസന്മാർ ദിനംപ്രതി വൎദ്ധിച്ചുവരുന്നതും, തന്മൂലം രാജ്യം അധോഗതിയെ പ്രാപിക്കുന്നതുമാകുന്നു. ഇത്രയും പറഞ്ഞതിൽ നിന്ന്, ഇന്ത്യാരാജ്യത്തെ വിദ്യാഭ്യാസക്രമം സ്വദേശാഭിമാനികളായ പൌരന്മാരെ വൎദ്ധിപ്പിക്കുവാനുള്ളവിധം വ്യവസ്ഥപ്പെടുത്തേണ്ടതാണെന്നുള്ള അഭിപ്രായം വിശദമാകുമല്ലോ.

ഈ ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടിയ വിദ്യാഭ്യാസം ഏതുവിധത്തിലായിരിക്കണമെന്നാണ് ഇനി നാം ആലോചിക്കേണ്ടത്. അത് ഇന്ത്യയിലെ ജനവൎഗ്ഗത്തിന്റെ ഉൽക്കർഷത്തിന്നും, ഏകീഭാവത്തിന്നും ഉതകുന്ന വിധത്തിലായിരിക്കണം. സകലലോകരുടേയും നേതൃത്വം വഹിക്കുന്ന വിശാലമനസ്കന്മാരെയല്ലാ നമുക്കു തൽക്കാലം കിട്ടേണ്ടത്. ഈ ഭാരതഭൂമിയിലെ പൌരത്വം ന്യായ്യമായും നിൎവ്യാജമായും വഹിക്കത്തക്കവരെയാണ് നമുക്ക് ഇപ്പോൾ വേണ്ടത്. അതുകൊണ്ടാണ്, നമ്മുടെ ജനവൎഗ്ഗങ്ങളുടെ ഏകീഭാവത്തിന്നും, അവയിലെ അംഗങ്ങൾ തമ്മിൽ ഐകമത്യവും സമഭാവനയും ഉണ്ടാകുന്നതിന്നും ഉതകുന്നതായ വിദ്യാഭ്യാസമാണ് നമുക്കത്യാവശ്യമായിരിക്കുന്നതെന്നു സ്വദേശാഭിമാനികൾ സിദ്ധാന്തിക്കുന്നത്. എന്നാൽ ആ വിദ്യാഭ്യാസക്രമം സകലജാതിമതസ്ഥന്മാരുടേയും നിൎവ്വിശേഷമമതയ്ക്കു പാത്രമായിരിക്കണം. ഇന്ത്യക്കാർ പല മതക്കാരും ജാതിക്കാരും ആണെങ്കിലും, അവരിൽ ഓരോരുത്തനും താൻ ഇന്ത്യാരാജ്യത്തിലെ ഒരു അംഗമാണെന്നുള്ള വാസ്തവം ഒരിക്കലും വിസ്മരിക്കുവാൻ പാടില്ല. അതു

*സ്ത്രീകളും വ്യവസായങ്ങളും.

I

ലോകത്തിന്റെ ഏതുഭാഗത്തു നോക്കിയാലും, പൌരുഷത്തിന്റേയും സ്ത്രീത്വത്തിന്റേയും വിലാസങ്ങൾ ഒരു വിധത്തിലല്ലെങ്കിൽ മറെറാരുവിധത്തിൽ കാണാം. ഇത് ആന മുതൽ പിപീലികാപൎയ്യന്തം, അഥവാ, പ്രോട്ടോസോവ് (Protozoa) എന്ന പ്രാണിവരെ മാത്രമല്ല, നമ്മുടെ പരിതസ്ഥിതങ്ങളായ വൃക്ഷലതാദികളിലുമുണ്ട്. ഇവയുടേയും ഉൽപാദനത്തിന്നുകൂടി കാരണമായിട്ടുള്ളതു പുരുഷനെന്നും സ്ത്രീയെന്നുമുള്ള ഈ മഹാവിഭാഗമാണ്. ഈ വിഭാഗത്തിന്റെ അഭാവത്തിൽ ലോകംതന്നെ ഉണ്ടാകുന്നതല്ല; അല്ലെങ്കിൽ, ലോകം ഈ രണ്ടു വിഭാഗവും കൂടിയതാണ്. വെളിച്ചവും നിഴലും എന്നപോലെ ഇവ വേർതിരിക്കപ്പെടാവുന്നവയല്ല. അതുകൊണ്ട് ഇതിൽ ഒരു ഭാഗത്തിന്നു മറെറതിനെക്കാൾ പ്രാധാന്യം കല്പിക്കുന്നതു് അയുക്തികവും അസംഗതവുമാകുന്നു.

ഈ രണ്ടു വിഭാഗങ്ങൾക്കും പ്രാധാന്യം തുല്യമാണെങ്കിലും ശരീരത്തിന്റേയും മനസ്സിന്റേയും പ്രകൃതിയെ അനുസരിച്ചു ചില വ്യത്യാസങ്ങൾ ഇല്ലെന്നില്ല. എന്നാൽ ഇതുകൊണ്ടു സ്ത്രീകൾക്കോ പുരുഷന്മാൎക്കോ പ്രത്യേകമായി ഒരു മെച്ചമോ കുറവോ ഉണ്ടെന്നു പറഞ്ഞുകൂട. ചില വിഷയങ്ങളിൽ പുരുഷന്മാർ സ്ത്രീകളെക്കാൾ മുന്തിയനിലയി

---

* പറപ്പൂക്കരെ കൃഷിവ്യവസായപ്രദൎശനാവസരത്തിൽ ചെയ്ത ഒരു പ്രസംഗം

ലാണെങ്കിൽ, മററു ചിലതിൽ സ്ത്രീകൾ പുരുഷന്മാരെ അതിശയിക്കുന്നുണ്ട്. വിവിധവിഷയങ്ങളിലുള്ള ഈ പ്രത്യേകശക്തി പ്രകൃതിയിൽ വളരെ സാധാരണമാകയാൽ ഇതിൽ ആൎക്കും അസൂയയ്ക്കോ ആശ്ചൎയ്യത്തിനോ അവകാശമില്ല. സിംഹത്തിനു സൂചിയിന്മേൽ തപസ്സിരുന്നാൽകൂടി ചെയ്യുവാൻ കഴിയാത്ത പണി തേനീച്ച നിഷ്പ്രയാസം നിൎവഹിക്കുന്നു. എട്ടുകാലി കെട്ടിയുണ്ടാക്കുന്ന വലയ്ക്കു മനുഷ്യരിൽ ഏതു നെയ്ത്തുകാരൻ കപ്പം കൊടുക്കേണ്ടാ? ഈ മാതിരി ഓരോന്നിനും ഓരോ വിഷയത്തിൽ ഉണ്ടാകുന്ന അനിതരസാധാരണമായ സാമൎത്ഥ്യം കേവലം സഹജമായിട്ടുള്ളതാണ്. ഈ പ്രത്യേക സാമൎത്ഥ്യത്തെ ഓരോരുത്തനും വേണ്ടവിധം വിനിയോഗിച്ചാൽ മാത്രമേ ലോകത്തിന്ന് ഉൽഗതിക്കു മാൎഗ്ഗമുള്ളു.

ഈശ്വരന്റെ എല്ലാ സൃഷ്ടികളും അവയുടെ ജന്മോദ്ദേശ്യങ്ങളെ പ്രകൃത്യാ നിറവേററിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ഈ ഉൽകൃഷ്ടകൃത്യങ്ങളിൽ ആരെങ്കിലും ചിലപ്പോൾ കുറെ വിമുഖത കാണിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതു വിശേഷബുദ്ധിയുള്ള മനുഷ്യനാണ്. പക്ഷെ, പ്രപഞ്ചത്തിൽ കാണുന്ന എല്ലാ സൃഷ്ടികളിലുംവെച്ച് ഏററവും ഉന്നതമായ സ്ഥാനത്തെ അലങ്കരിക്കുന്നതും അവൻ തന്നെയാണ്. മററു സൃഷ്ടികളെ ലോകത്തിൽ അഭിവൃദ്ധിക്കു പററിയ മാൎഗ്ഗങ്ങളിലൂടേ നയിപ്പിക്കുകയാണ് മനുഷ്യരുടെ ജന്മോദ്ദേശ്യം. ഇതിൽ സ്ത്രീകൾക്കും പുരുഷന്മാൎക്കും ഒരുപോലെ ചുമതലയുണ്ട്; അതിനെ ശരിയായി അനുഷ്ഠിക്കുകയാണ് നമ്മുടെ ധൎമ്മം. ഈ ധൎമ്മാനുഷ്ഠാനമാണ്, മനുഷ്യൎക്ക് ഐഹികവും പാരത്രികവുമായ സൌഖ്യത്തിന്നെല്ലാം അടിസ്ഥാനം.

ഒരേ ഉദ്ദേശ്യങ്ങളോടുകൂടിയവയാണെങ്കിലും, സ്ത്രീകളുടെ ധൎമ്മങ്ങൾക്കു പുരുഷന്മാരുടേതിൽനിന്നു കുറെ വ്യത്യാ

സമുണ്ട്. വളരെ കായികബലം ആവശ്യമായിട്ടുള്ള ജോലികളിൽനിന്നു പ്രകൃതി അബലകളെ ഒഴിവാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ബുദ്ധിക്കും ആലോചനയ്ക്കും അഗാധശക്തി ആവശ്യമുള്ള എല്ലാ വിഷയങ്ങളിലും സ്ത്രീകൾ പ്രവേശിക്കണമെന്നു നിർബന്ധമില്ല. പക്ഷെ ഈ മാതിരിയുള്ള വേലകൾക്ക് അവർ ത്രാണിയില്ലെന്നു യാതൊരു ധർമ്മസ്ഥാപകനും വിധിച്ചിട്ടുമില്ലെന്നു തോന്നുന്നു. ഇതിലും ഉൽകൃഷ്ടങ്ങളായ സ്വകർമ്മങ്ങൾക്കു മല്ലവേലകളും മറ്റും പ്രതിബന്ധങ്ങളായേയ്ക്കാമെന്നു ഭയപ്പെട്ടിട്ടായിരിക്കാം, സ്ത്രീകളെ അവയിൽനിന്നു മോചിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത്. അതുകൊണ്ട്, ഇക്കാലത്തു സ്വധർമ്മങ്ങളെ ഗണിക്കാതെ ഇംഗ്ലണ്ടിലും മറ്റുമുള്ള ചില സ്ത്രീകൾ, തങ്ങളെ ബഹുമാനിച്ചു തങ്ങളുടെ സുഖത്തിനു വേണ്ടി തങ്ങളുടെ ആജ്ഞാനുസാരേണ എന്തും ചെയ്യുവാൻ സന്നദ്ധരായിട്ടുള്ള പുരുഷന്മാരുടെ പൌരുഷത്തെ അതിക്രമിച്ചുനില്ക്കുവാൻ ചെയ്യുന്ന ശ്രമങ്ങൾ അത്ര ആദരണീയങ്ങളാണോ, അല്ലയോ?

സ്ത്രീകളുടെ ധർമ്മം പുരുഷന്മാരുടേതിനെക്കാൾ പ്രാധാന്യമേറിയതാണ്. ആവർ തീവണ്ടിക്ക് 'എഞ്ചിൻ' എന്നപോലെയാണ് സമുദായത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത്. അവരുടെ 'തിരിപ്പ്' ഇല്ലെങ്കിൽ പുരുഷന്മാർ ഒന്നും ചെയ്യുവാൻ ശക്തരാകാതെ വെറുതെ നില്ക്കുകയേ ഉള്ളൂ. ബാല്യത്തിലും യൌവനത്തിലും വാർദ്ധക്യത്തിലും സ്ത്രീകൾതന്നെയാണ് പുരുഷന്മാർക്കു ശരണം. അതുകൊണ്ടു പുരുഷന്മാർ സ്ത്രീകളെക്കാൾ പ്രാധാന്യം ആരെങ്കിലും കല്പിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ, അതു വെടിമരുന്നിനേയും വെടിക്കെട്ടുപണിക്കാരനേയും ഓർക്കാതെ ഉച്ചത്തിൽ ഒച്ചയുണ്ടാക്കുന്ന കതിനയെ ബഹുമാനിക്കുന്നതുപോലെയാണ്. സ്ത്രീകൾ ബാലപരിചരണം, ഭർത്തൃശുശ്രൂഷ, ഗൃഹഭരണം മുതലായ സ്വധർമ്മങ്ങളെ അനുഷ്ഠിക്കാതിരുന്നാൽ പുരുഷന്മാരുടെ പൌരുഷവും മിടുക്കുമെല്ലാം പമ്പുകടക്കുകയേ ഉള്ളൂ. മനുഷ്യ

രെ മററു ജീവികളിൽ നിന്നുയൎത്തിനിൎത്തുന്ന ആ ശക്തി വിശേഷവും അന്ന് അസ്തമിക്കുന്നതാകുന്നു. ഇത്രയും പറഞ്ഞതിൽനിന്നു ലോകത്തിൽ സ്ത്രീജനങ്ങൾക്കുള്ള സ്ഥാനം എത്രയും മാഹാത്മ്യമേറിയതാണെന്നു വെളിവായിരിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

ഇനി വ്യവസായത്തെപ്പററി ആലോചിക്കാം: ഒരു രാജ്യത്തിൻെറ ഉൽക്കൎഷം ആ നാട്ടുകാരുടെ കൃഷിവ്യവസായങ്ങളെയാണ് പ്രധാനമായി ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നത്. നമുക്കു ഭക്ഷണം ആച്ഛാദനം തുടങ്ങി നിത്യോപയോഗത്തിന്നു വേണ്ടുന്ന എല്ലാ സാധനങ്ങളും കൃഷിവ്യവസായങ്ങളുടെ ഫലങ്ങളാണ്. പ്രകൃതിയിൽ ഉണ്ടാകുന്ന മിക്ക സാധനങ്ങളും മനുഷ്യൎക്കു പ്രയോജനമുള്ളവയാണെങ്കിലും, അവയിൽ ഓരോന്നും ആവശ്യം അനുസരിച്ചു തരം തിരിച്ച് അതാതിന്നു യോജിച്ചവിധത്തിൽ കൃഷിചെയ്താൽ മാത്രമേ ഉല്ക്കൎഷം തിരുകയുള്ളൂ. ഇങ്ങിനെ കൃഷിചെയ്തുണ്ടാക്കുന്ന സാധനങ്ങൾ തന്നെ നമുക്ക് ഉപയോഗയോഗ്യമാകുന്നതിന്നു മുമ്പു, പല പരിഷ്കാരങ്ങളേയും ആവശ്യപ്പെടുന്നുണ്ട്. പരുത്തിച്ചെടി ധാരാളം നട്ടു നനച്ചതുകൊണ്ടു മാത്രം നമുക്കു വേണ്ട വസ്ത്രങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നില്ല. നാം ധരിക്കുന്ന ഉടുപ്പുകളും ഉപയോഗിക്കുന്ന സാധനങ്ങളുമെല്ലാം ആ നിലയിൽതന്നെ ഭൂമിയിൽ മുളച്ചുവന്നിട്ടുള്ളവയല്ല; അവ ഓരോരുത്തരുടെ ബുദ്ധിസാമൎത്ഥ്യത്തേയും ഉത്സാഹശക്തിയേയും പ്രത്യക്ഷീകരിക്കുന്ന പല സ്ഥലങ്ങളിലും ചെന്നു രൂപാന്തരപ്പെട്ടിട്ടാണ് നമ്മുടെ അടുക്കൽ എത്തുന്നത്. ഇങ്ങിനെ മനുഷ്യൎക്കു വേണ്ടുന്ന സാധനങ്ങളെ ഉണ്ടാക്കുന്ന പ്രവൃത്തിവിശേഷങ്ങളെയാണ് വ്യവസായപദംകൊണ്ടു ഞാൻ ഇവിടെ വിവക്ഷിച്ചിട്ടുള്ളത്.

വ്യവസായത്തിൻെറ വിവരണം പറഞ്ഞാൽ പിന്നെ അതിൻെറ പ്രാധാന്യത്തെപ്പററി അധികം ഒന്നും പറയേണ്ടതില്ല. വ്യവസായം എത്രതന്നെ ആവശ്യമായി

രുന്നാലും ഒരു നാട്ടിൽ തി ച്ചും വിജയപ്രദമാകണമെങ്കിൽ അവിടെ ചില പ്രത്യേക ഗുണങ്ങൾ ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതുണ്ട്: ഒന്നാമതു വലിയ വ്യവസായങ്ങളിൽ ഏർപ്പെടുന്നവൎക്കു ധാരാളം മൂലധനം വേണം; പണം ചിലവുചെയ്താലേ അതു വൎദ്ധിക്കുകയുള്ളു എന്ന ബോധവും, അതിന്നു ധൈൎയ്യവുമുള്ള ദേശാഭിമാനികളാണ് പിന്നെ വേണ്ടത്; വ്യവസായത്തിന്നുതകുന്ന സാധനങ്ങൾ കൃഷിചെയ്തോ മറ്റൊ നാട്ടിൽതന്നെ ഉണ്ടാക്കുന്നവയായാൽ വളരെ നന്നായി. ഏതാദൃശങ്ങളായ ഗുണങ്ങളുടെ ന്യൂനതയോ അഭാവമോ ആണ്, ചില നാടുകളിൽ വ്യവസായശാലകൾ കുറയുവാനും ആവശ്യമുള്ള സാധനങ്ങൾക്കു വില അധികമായിരിപ്പാനും കാരണം.

ഇന്ത്യ വ്യവസായികളുടെ ക്ഷാമംകൊണ്ടാണ് ഇപ്പോൾ വളരെ കഷ്ടപ്പെടുന്നത്. മററുള്ള ഗുണങ്ങളിൽ മിക്കവയേയും നമ്മുടെ രാജ്യത്തിന്നു പ്രകൃതി ദാനംചെയ്തിട്ടുണ്ട്. നിത്യോപയോഗമുള്ള സാധനങ്ങൾക്കുകൂടി നാം അന്യരാജ്യങ്ങളെ ആശ്രയിക്കേണ്ടിവരുന്നതിനാൽ വളരെ ചേതപ്പെടുന്നുണ്ട്. ഇതിന്നു കാരണം, സംസ്കരിക്കപ്പെടാത്ത സാധനങ്ങളെ പുറംദിക്കുകളിലേയ്ക്കയപ്പാനും, അവയെ പാരദേശികന്മാരുടെ വ്യവസായശാലകളിൽ കൊണ്ടുചെന്നു വേണ്ടവിധമാക്കിത്തീൎക്കുവാനും തിരിയേ കൊണ്ടുവരുവാനും മററും വേണ്ടിവരുന്ന ചിലവുകളുടെ ആധിക്യമാണ്. നാം ഇങ്ങിനെ അധികച്ചിലവു ചെയ്യുന്ന പണമോ, വിദേശീയരായ കച്ചവടക്കാരുടെ ധനത്തെയാണ് പുഷ്ടിപ്പെടുത്തുന്നത്. സൂക്ഷ്മം ആലോചിച്ചാൽ, ഈ ദോഷം കുറെയെങ്കിലും പരിഹരിപ്പാൻ കഴിയുന്നവർ നമ്മുടെ വനിതാജനങ്ങളും, തട്ടാൻ, കരുവാൻ മുതലായ കൈത്തൊഴിലാളികളുമാണ്.

എന്നാമ്മാവ്. — പാതിരിശ്ശേരി നാരായണൻനമ്പൂരിരി.

മുക്കണ്ണനും രണ്ടുകണ്ണനും.

മുക്കണ്ണന്റെ ആ 'റിപ്പോർട്ട്' ഒരു ദുരുദ്ദേശത്തോടുകൂടി എഴുതിയതാണെന്നല്ലാ ഞങ്ങൾക്കു തോന്നിയത്. അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ അതിന്നു 'പോഷിണി'യിൽ സ്ഥലം അനുവദിക്കുന്നതല്ലായിരുന്നു. ഏതായാലും ഈ വാദത്തിന്നു ദൈർഘ്യം വരുത്തുന്നതിൽ ഞങ്ങൾക്കു വലിയ വൈമനസ്യമുണ്ടു. അതുകൊണ്ടു തന്നെയാണ 'മുക്കണ്ണന്റെ മറുപടി' രണ്ടുകണ്ണന്നയച്ചു, രണ്ടുകണ്ണന്റെ പ്രത്യുത്തരം വാങ്ങി, രണ്ടുംകൂടി ഒരേ ലക്കത്തിൽ ചേർത്തു കാര്യം കലാശിപ്പിക്കാമെന്നു ഞങ്ങൾ നിശ്ചയിച്ചത്. ഈ രണ്ടു ലേഖനങ്ങളിൽനിന്ന് ഈ മാന്യലേഖകന്മാരുടെ രണ്ടു പേരുടേയും ഉദ്ദേശം നിർദ്ദുഷ്ടവും ഉൽകൃഷ്ടവുമാണെന്നു കാണുമ്പോൾ വായനക്കാരും ഞങ്ങളോടൊപ്പം സന്തോഷിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

പത്രാധിപർ

മുക്കണ്ണന്റെ മറുപടി.

കഴിഞ്ഞ കർക്കിടകം പോഷിണിയിൽ പരിഹാസം പാപനാശനം എന്ന തലക്കെട്ടോടുകൂടി രണ്ടു കണ്ണൻ എഴുതിയിരുന്ന ലേഖനത്തിനെപ്പററി മുക്കണ്ണന്നു പറയുവാനുള്ളതു താഴെ എഴുതുന്നു: ബ്രാഹ്മണരല്ലാത്ത ഭാരതീയരുടെ ഉന്നതിയ്ക്കായി അവരിൽ ചിലർ ശ്രമിച്ചു തുടങ്ങിയിട്ടുള്ളതിനെപ്പററി ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ തെററായ ധാരണ ഉണ്ടാക്കി അതിന്റെ ബലം കുറയ്ക്കാനാണ് മുക്കണ്ണന്റെ പുറപ്പാട് എന്നു രണ്ടുകണ്ണൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു കണ്ണു രണ്ടും ചിമ്മിയിട്ടാണെന്നു മുക്കണ്ണൻ വിചാരിക്കുന്നു. മുക്കണ്ണൻ മഹാജനസഭയുടെ റിപ്പോർട്ട് എന്തുദ്ദേശത്തിന്മേലാണ് എഴുതിയതെന്നും, ജാതിമതമത്സരങ്ങളെപ്പററി മുക്കണ്ണന്റെ അഭിപ്രായം എന്താണെന്നും വിവരിച്ചു പറയു

ആത്മപോഷിണി

പുസ്തകം ൧൧	൧൦൮൯ തുലാം	ലക്കം ൧.

മംഗളം.

പേരാളും പണ്ഡിതന്മാർഹമഹമികയാ കൌതുകം പൂണ്ടു നാനാ-
സാരാഢ്യം ലേഖനൌഘം തരുവതു തരമോടാദരിച്ചന്വഹം നീ
പാരാകെക്കീർത്തി ചേർത്തും പരവശത വെടിഞ്ഞാത്മസംപുഷ്ടിയാർന്നും
ധാരാളം ലാലസിച്ചീടുക മഹിമ പെടും മാസികാമൌലിമാലേ!

—കെ. എം. നായർ, ബി. എ.

ചെറുശ്ശേരിഭാരതം.

(തുടൎച്ച)

ഇനി സംക്ഷേപംകൊണ്ടുള്ള പാകപ്പിഴ പററീട്ടില്ലെന്നും കൃഷ്ണഗാഥാകർത്താവിന്റെ കവിതാഗുണം മുഴുവനും കാണുമെന്നും മിസ്റ്റർ പിള്ള വിചാരിക്കുന്ന പാഞ്ചാലിയുടെ പ്രത്യംഗവർണ്ണന നമുക്കൊന്നു പരിശോധിച്ചുനോക്കുക:

ഉത്തമനായുള്ള പാഞ്ചാലൻ തന്നുടെ
പുത്രിയായുള്ളോരു കന്യക താൻ
ചാലേ വളർന്നു ചമഞ്ഞുതുടങ്ങിനാൾ
ബാലേന്ദു നാൾതോറുമെന്നപോലേ.

ഇതിൽ 'ചമഞ്ഞു' എന്ന പദത്തിന്റെ ആവശ്യം വ്യ

കതമല്ലെങ്കിലും, അലങ്കാരത്തിന്നു വലിയ ദോഷമൊന്നും പറവാനില്ല. എന്നാൽ ഇതിൻെറ മൂലം കൃഷ്ണഗാഥയിലുള്ള രുഗ്മിണിയുടെ അംഗവൎണ്ണനയിലൊരു ഭാഗമാണെന്നും അത് ഇതിലും നന്നായിട്ടുണ്ടെന്നും കാണിപ്പാൻ അതു താഴെ ഉദ്ധരിക്കുന്നു.

> മെല്ലെ മെല്ലങ്ങു വളൎന്നുതുടങ്ങിനാൾ
> ഉല്ലസിച്ചുള്ളോരു കന്യക താൻ
> ശ്വേതമായുള്ളോരു പക്ഷത്തിലീടിന
> നൂതനനായൊരു തിങ്കൾ പോലെ.

മൂലത്തിലെ 'ഉല്ലസിച്ചുള്ളോരു' എന്നതു വേണ്ട ദിക്കിൽ പ്രയോഗിക്കാൻ സാധിക്കാഞ്ഞിട്ടായിരിക്കാം, ഭാരതഗാഥയിൽ 'ചമഞ്ഞു' എന്ന് അസ്ഥാനത്തു പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത്!

> ശ്യാമളകാന്തി കലൎന്നിനിയെത്രയും
> കോമളമായൊരു പൂവൽമേനി
> വാരുററ പൂമലർ പൂണ്ടുനിന്നീടുമ-
> ക്കാർകുഴൽതന്നുടെ കാന്തികണ്ടാൽ
> താരങ്ങൾതന്നുടെയക്കൂറു പൂണ്ടുള്ള
> കാർമേഘജാലങ്ങളെന്നുതോന്നും.

ഇതിലെ ആദ്യത്തെ രണ്ടു പാദങ്ങൾ എങ്ങിനെയാണന്വയിക്കുക? നിന്നെത്രയും എന്നതിനെ നിന്നു + (പൂൎണ്ണക്രിയ) എത്രയും എന്നു ഛേദിയ്ക്കുകയേ വഴിയുള്ളൂ. ഇത്തരം വിസന്ധി കൃഷ്ണഗാഥാകാരൻ സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ടോ?

ഒടുവിലെ നാലു പാദങ്ങൾകൊണ്ടു തലമുടിയെയാണല്ലോ വൎണ്ണിക്കുന്നത്. കാറിനോടു തലമുടിയും നക്ഷത്രത്തോടു പൂവും ഉപമിക്കൽ വളരെ കവികൾ കഴിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. അതു രണ്ടും കൂട്ടിച്ചേൎക്കുകയേ ഇവിടെ ഭാരതഗാഥാകൎത്താവു ചെയ്തിട്ടുള്ളൂ. കൂറിരുട്ടും നക്ഷത്രവും കൂട്ടിച്ചേൎത്തു, കൂരിരുട്ടിങ്കൽനിന്നാവോളം കാണായി താരകജാലകം വീ

ഴുന്നതും എന്നു കൃഷ്ണഗാഥയിൽ ഉള്ളതിലെ ഇരുട്ടിനു പകരം മേഘമാക്കി എന്നുമാത്രം!

> കാർകുഴൽതന്നിലലങ്കരിച്ചീടിന
> താർമധുവുണ്ടു മദിച്ചു മേന്മേൽ
> സന്തതം മേവുന്ന വണ്ടിണ്ടയെന്നത്രേ
> കുന്തളകാന്തിയെച്ചൊല്ലിക്കൂടു.

ഇതിനു തെല്ലൊരു ചമൽക്കാരമുണ്ട്. എന്നാൽ പുഷ്പങ്ങളെ കൂട്ടുപിടിച്ചതുകൊണ്ട് ഉൽപ്രേക്ഷയ്ക്കു കൃത്രിമത്വം തീരെയില്ലെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. എങ്ങിനെയായാലും,

> 'ചായലായുള്ളോരു നായിക താൻ പെറാ
> ചാപലം പൂണ്ടുള്ള ബാലകന്മാർ
> നെററിയായുള്ളൊരു മുററത്തിലൊമ്മാറു
> മുററും തമിഴ്ന്നുള്ള ലീലയല്ലോ
> ചിന്തിന കാന്തി കലന്നുനിന്നീടുമ-
> ക്കുന്തളമായിട്ടു കണ്ടരിപ്പോൾ.'

എന്നീ കൃഷ്ണഗാഥാവരികളുടെ ആയിരം കാതം അകലെ നില്പാൻ പോലും മേൽകാണിച്ച വരികൾക്കു യോഗ്യതയുണ്ടോ?

> ആനനംതന്നോടു നേരായിപ്പോരുവാൻ
> ഞാനിന്നു പോരായെന്നുള്ളിൽ നണ്ണി
> ശങ്കിച്ചു പാതി മറഞ്ഞു നിന്നീടിന
> തിങ്കൾ താനത്രെയതുന്നിടിലം.

ഇതിൽ 'പാതി മറഞ്ഞു' എന്നുള്ള സംഗതിയാണ് ചമൽക്കാരത്തിനു കാരണം. എന്നാൽ, അതു കൃഷ്ണഗാഥയിൽനിന്നു കട്ടതാണ്.

> 'കാർമുകിൽമാലയാൽ പാതി മറഞ്ഞൊരു
> വാർമതിപ്പൈതൽ താനെന്നപോലേ
> കുന്തളജാലംകൊണ്ടഞ്ചിതമാകയാൽ
> ചന്തത്തെക്കോലുന്നഫാലവുമായ്.' (കൃ:ഗാ.)

പിന്നെ മുഖലക്ഷ്മി ചന്ദ്രനെ ചില്ലിക്കു മീതെ നിൎത്തി എന്നു വേറെ ഒരു ദിക്കിൽ പറയുന്നുണ്ട്. ഇത്രയും കിട്ടിയാൽ പിന്നെ ഈ അലങ്കാരം നിൎമ്മിപ്പാൻ എത്രത്തോളം പ്രയാസമുണ്ടെന്നു വായനക്കാർ തീൎച്ചപ്പെടുത്തട്ടെ!

> മാലോകരുള്ളത്തിൽ മാൽ പെടുത്തീടുന്ന
> ബാലപ്പോർകൊങ്കകളാം പെൺകുഞ്ഞുമന്നേരം
> പാരാതെ ചെന്നു പിണങ്ങിനിന്നീടുന്ന
> വാരിജബാണനെ വെന്നുകൊൾവാൻ
> തെണ്ടിവെച്ചീടിന ചാപമെന്നിങ്ങിനെ
> കൊണ്ടാടിച്ചൊല്ലാമച്ചില്ലി കണ്ടാൽ.

ഒരു സുന്ദരിയുടെ ചില്ലി കാമനെ സഹായിക്കയല്ലാതെ, വെല്ലുന്നു എന്ന് ഇതുവരെ ഒരു കവിയും പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതായി എനിക്കറിവില്ല. ഇതു പാഞ്ചാലിയുടെ പുരികത്തിന്ന് ഒരു പ്രശംസയാണെന്നു വിചാരിച്ചു ചെറുശ്ശേരിഭാരതകൎത്താവിനെ കവികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ കൂട്ടുന്നതു കഷ്ടമല്ലേ?

> ചേലെന്നു ചൊല്ലുകിൽ വേലിന്നു ദീനമാം
> വേലെങ്കിൽ മാനിന്നുമവ്വണ്ണമേ
> അംഗനതന്നുടെ കൺമുന കാരണം
> തങ്ങളിൽ നിന്നു കയൎത്തീടയ്യാൻ
> കന്ദൎപ്പൻതന്നുടെ ബാണങ്ങളെന്നേ ഞാൻ
> കൺമുനതന്നെയിന്നുന്നിക്കുന്നു.

ഇതിൽ പ്രസിദ്ധങ്ങളായ ചില ഉപമാനങ്ങളെ എടുത്തു കണ്ണാണെന്നു പറഞ്ഞാൽ മറ്റൊന്നിന്നു വ്യസനമാവും എന്നു പറയുന്നതാണ് ഒരു മനോധൎമ്മമുള്ളത്. ഇതു കൃഷ്ണഗാഥയിൽനിന്ന് അപഹരിച്ചതാണെന്നു, താഴേ ഉദ്ധരിക്കുന്ന വഴികളാൽ തെളിയും:—

> കേണിയെന്നിങ്ങിനെ കൊണ്ടാടിച്ചൊൽകിലോ
> കൊണ്ടൽതന്നുള്ളത്തിലിണ്ടലുണ്ടാം;
> അല്ലെന്നു ചൊൽകിലോ നീലത്താഴകൾ വ-

നല്ലലായെന്നു പേശിക്കൊള്ളും;
മററൊന്നു ചൊൽകിൽ മനം കലങ്ങീട്ട-
ക്കാററമററീടും പുനഃകുചയുഗ്മം;
എന്നതുമൂലമക്കുന്തളെ വാഴ്ത്താതെ
മന്ദനായ്നിന്നു മടങ്ങുന്നേൻ ഞാൻ."

രണ്ടും തമ്മിൽ ഭംഗികൊണ്ടുള്ള വ്യത്യാസം വായനക്കാർ നോക്കുമല്ലോ.

ഗണ്ഡസ്ഥലങ്ങളിൽ മണ്ടിനിന്നീടുന്ന
കർണ്ണപാശങ്ങൾതൻ കാന്തി കണ്ടാൽ
തോയജബാണൻ താനാട്ടിനിന്നീടുന്നൊ-
ത്രുയലെന്നിങ്ങിനെ ചൊല്ലാമത്രേ.

കാമൻ ആടുന്നു എന്നുപറഞ്ഞാൽ എന്താണ് താൽപര്യം? കാമം കൊണ്ടു കിടന്നാടുന്നു എന്നല്ലേ വരാൻ വഴിയുള്ളൂ? അതു സ്വാഭാവികമാണോ? അതുകൊണ്ടു കർണ്ണപാശങ്ങളുടെ കാന്തി വർണ്ണിയ്ക്കലായോ? കാമൻ ആടുക എന്നു പറഞ്ഞാൽ കുറേ ഭേദമായിരുന്നു. ഒരു കാമനെ എവിടെയെങ്കിലും കൊണ്ടുചേർത്താൽ എല്ലാമായി എന്നായിരിക്കണം കവിയുടെ വിചാരം! ഏതായാലും, ഈ മനോധർമ്മത്തിന്റെ മൂലമാണെന്നു സംശയംകൂടാതെ പറയാവുന്ന ഈ കൃഷ്ണഗാഥാവരികൾക്ക് എത്രയധികം ചമൽക്കാരമുണ്ടെന്നു നോക്കുക:—

'ആനനകാന്തിയാമ്മുവിനിന്നീടുന്ന
മീനിനിക്കമ്പിനോടാടുവാനായ്
ഉല്ലസിച്ചീടുന്ന പൊന്നൂയലെന്നോയ
മ്മല്ലക്കുഴകളെച്ചൊല്ലുന്നു ഞാൻ.'

നീടുററുനിന്നുള്ള ചോരിവാ കണ്ടിട്ടു
കേടററ ചെന്തൊണ്ടിയെന്നു നണ്ണി
മണ്ടിവന്നീടുന്ന പൈങ്കിളിതന്നുടെ
ച്ചുണ്ടെന്നു ചൊല്ലാമന്നാസ കണ്ടാൽ.

എന്നതിന്റെ മൂലവും കൃഷ്ണഗാഥയിലെ വരികൾ തന്നെ:—

> 'ചോരിവായായൊരു ചെന്തൊണ്ടിതൻ കനി
> ചാരത്തു കണ്ടത്തു കൊത്തുവാനായ്
> മെല്ലവേ ചെല്ലുന്ന പൈങ്കിളിപ്പൈതലേ
> ചൊല്ലുവാനോന്നുമന്നാസ കണ്ടാൽ.'

രണ്ടിലേയും ഭാവം ഒന്നുതന്നെയാണെങ്കിലും, കൃഷ്ണഗാഥയിൽ അത് എത്ര അധികം ഭംഗിയിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളത് ആലോചിപ്പാൻ രസമുള്ള ഒരു സംഗതിയാണ്. പൈങ്കിളി മണ്ടിവന്നോ നന്നോർവ്വ എന്നാണ് ഭാരതഗാഥക്കാരന്റെ സാരസ്യം രീച്ചപ്പെടുത്തിയത്!

> ചെന്തൊണ്ടിവാതന്നിൽച്ചെന്നുനിന്നീടുന്ന
> ദന്തങ്ങൾ കണ്ടു മെരണ്ടല്ലോ പോയ്
> അംബുധിതന്നിൽ മറഞ്ഞുനിന്നീടുന്നു
> വെണ്മകലന്നുള്ള നന്മണികൾ.

ഇതിൽ യാതൊരു പുതിയ മനോധർമ്മവുമില്ല. പല്ലു മുത്തിനോടുപമിക്കുന്നതും, ഉപമാനപദാത്ഥങ്ങൾ കടലിലുള്ളതാണെങ്കിൽ അവ അവിടെ പോയൊളിച്ചു എന്നു പറയുന്നതും കവിസാധാരണമാണ്. ഇതിനുപുറമേ, "ചെന്തൊണ്ടിവാതന്നിൽ ചെന്നുനിന്നീടുന്ന" എന്ന വിശേഷണം ഈ അലങ്കാരത്തെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം നിഷ്പ്രയോജനവുമാണ്.

> ആനനംതന്നുടെ കാന്തിയെ വാഴ്ത്തുവാ
> നാവതല്ലേതുമേ എന്നാലിപ്പോൾ
> നന്മൊഴിയായൊരു പീയൂഷവാരിധി
> ചെമ്മേ തികന്നാണ്ടു തൂക്കകയാൽ
> തിങ്കളെന്നുള്ളോരു ശങ്കയുണ്ടുള്ളത്തി-
> ലങ്കുരിച്ചീടുന്നു പാരമിപ്പോൾ

ഇതിലെ 3-ം 4-ം പാദങ്ങളിലെ 'വാരിധി' ധാരകളോ മറ്റോ ആക്കുകയും, 'തൂക്ക' തൂകുകയാക്കുകയും ചെയ്താൽ

അർത്ഥയോജനയുണ്ടാകു എന്നു തോന്നുന്നു. എന്നാലും, തിളങ്ങുക എന്നാർത്ഥത്തിലുള്ള 'തികന്ന'പദം അത്യപക്വടംതന്നെ.

'താൻതന്നെ വെല്ലുന്ന വാർത്തതൻ വൈഭവം
വാഴ്ത്താവല്ലേതുമേ പാർത്തുകണ്ടാൽ;
പങ്കജനേർമുഖിതന്മുഖം കണ്ടിട്ടു
തിങ്കളെന്നുള്ളോരു ശങ്കയാലേ
പീയൂഷം ചെന്നു നിറഞ്ഞു വഴിഞ്ഞതു
പെയ്യുന്നു പയ്യവേ എന്നു തോന്നും.'

എന്നീ കൃഷ്ണഗാഥാവരികൾ എടുത്ത് ഒന്നു തലതിരിച്ചു വെയ്ക്കുകയാണ് ഭാരതഗാഥാകർത്താവു ചെയ്തിട്ടുള്ളത്.

ശോഭതമായുള്ളോരു പക്ഷത്തിലല്ലോ താൻ
ശീതാംശുവിന്നു വിളക്കമേറൂ
കൃഷ്ണതൻ പുഞ്ചിരിച്ചന്ദ്രികയ്ക്കേതുമേ
കൃഷ്ണപക്ഷത്തിലും ഭേദമില്ലേ.

ഇതൊരു സ്വതന്ത്രാലങ്കാരമാണെങ്കിൽ, പറയേണ്ടുംവണ്ണം പറഞ്ഞിട്ടില്ലെന്ന് ഇതിന്നൊരു ദോഷമുണ്ട്. ചന്ദ്രനോടാണ് പുഞ്ചിരിയെ താരതമ്യപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതെന്നാണിതു കണ്ടാൽ തോന്നുക. എന്നാൽ കവിയുടെ ഉദ്ദേശം ചന്ദ്രികയോടുപമിക്കണമെന്നാണ്. അതുകൊണ്ട് ഇതിന്നു മുമ്പു ചെയ്ത മുഖവർണ്ണനയുടെ ഒരു ഭാഗമായിട്ടായിരിക്കണം ഇതിനെ കവി ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളത്. അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ ആ സംബന്ധം 'എന്നാൽ' എന്നോ 'പക്ഷേ' എന്നോ മറ്റോ വല്ല ഒരു വാക്കുകൂടി ഇതിൽ ചേർത്ത് ഈ ഉദ്ദേശത്തെ വ്യക്തമാക്കേണ്ടതുമായിരുന്നു. ഇതിന്നൊക്കെ പുറമേ ശുക്ലപക്ഷത്തിൽ ചന്ദ്രന്നു ജ്യോതിഷപ്രകാരം പക്ഷബലമുണ്ട് എന്നല്ലാതെ വിളക്കമേറും എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു വാസ്തവമാണോ എന്നു വായനക്കാർ നോക്കി തീർച്ചപ്പെടുത്തിയാൽ നന്ന്.

അംബുധിതന്നിൽ വിളങ്ങിനിന്നീടുന്ന
കംബുതാനന്നേരം പണ്ടുപണ്ടേ
പങ്കജലോചനൻതൻ കരമായുള്ള
സങ്കേതംതന്നിലിരുന്നുകൊണ്ടു
തണ്ടിനേർവാണിതൻ കണ്ഠത്തെപ്പേടിച്ചു
മണ്ടിപ്പോയെന്നതങ്ങിന്നറിഞ്ഞു.

ഇതിൽ, ശംഖു പാഞ്ചാലിയുടെ കണ്ഠത്തെ പേടിച്ചിട്ടാണ് വിഷ്ണുവിൻെറ കയ്യിൽ ചെന്നിരുന്നത് എന്നുള്ളതാണ് ചമൽക്കാരജനകമായ സംഗതി. ഈ അഭയംപ്രാപിക്കൽ പാഞ്ചാലിയുടെ ജനനത്തിന്നു ശേഷമായിരുന്നു എങ്കിൽ ഇതിന്നധികം ചമൽക്കാരമുണ്ടാകുമായിരുന്നു. കവിയുടെ ഈ മനോധർമ്മത്തിന്നു മൂലമായ കൃഷ്ണഗാഥയിലെ താഴെ ഉദ്ധരിക്കുന്ന വരികൾ നോക്കുക:—

'തിങ്കളെ നിർമ്മിച്ചാൻ പങ്കജം നിർമ്മിച്ചാൻ
പങ്കജസംഭവൻ പണ്ടുപണ്ടേ
എന്തിനെന്നിങ്ങിനെ ചിന്തിച്ചതിന്നു ഞാ
നന്ധനായ്പ്പോയിനേനിത്രനാളും;
രുഗ്മിണിതന്മുഖമിങ്ങിനെ നിർമ്മിപ്പാ
നഭ്യസിച്ചാനെന്നതിന്നറിഞ്ഞു.'

മാലോകരുള്ളത്തിൽ മാൽ പെരുത്തീടുന്ന
മാരൻതൻ മാനസം ബന്ധിപ്പാനായ്
സ്വാമിയായുള്ളോരു നാന്മുഖൻ നിർമ്മിച്ച
ദാമങ്ങളത്രേയക്കൈകൾ കണ്ടാൽ.

ഈ മാനോധർമ്മത്തിൻെറ മൂലം കൃഷ്ണഗാഥയിലെ ഈ വരികളായിരിക്കണം:-

'ബാലികതന്നുടെ ബാഹുക്കൾ രണ്ടുമോ
മാലോകർമാനസം ബന്ധിപ്പാനായ്

മാരന്നു നല്ലോരു വല്ലിയായ്നിന്നിട്ടു
പാരം വിളങ്ങുന്നതെന്നു ചൊല്ലാം.'

ഇതിൽ ഒടുവിലെത്തേതിൽ കൈകളെ മാരന്നു മാലോകരുടെ മാനസം ബന്ധിപ്പാനുള്ള വള്ളിയായും, ഒന്നാമത്തേതിൽ മാലോകൎക്കു മാൽ പെടുത്തീടുന്ന മാരന്റെ മാനസം ബന്ധിപ്പാൻ ബ്രഹ്മാവു രീത്ത വള്ളിയായും ഉൽപ്രേക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതിലൊന്നു ശൃംഗാരവൃക്ഷത്തിന്നുള്ള അതിവിശേഷമായ ഒരു വളമാണെന്നും, മററ് ആ വൃക്ഷത്തിന്റെ നാരായവേരു മുറിക്കുന്ന ഒരു കോടാലിയാണെന്നും വായനക്കാർ വ്യാഖ്യാനമൊന്നും കൂടാതെ മനസ്സിലാക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. മാലോകരുടെ മാനസം ബന്ധിക്കുന്ന വള്ളി, എന്നതിന്നു പകരം മാലോകൎക്കു മാൽ പെടുത്തുന്ന മാരന്റെ മാനസം ബന്ധിക്കുന്ന വള്ളിയാക്കിയാൽ ശക്തി കൂടും എന്നു വിചാരിച്ച ഈ സാധു, വല്ലപ്പോഴും പഞ്ചഗവ്യം സേവിക്കേണ്ട ആവശ്യം നേരിട്ടിരുന്നു എങ്കിൽ അതിന്റെ ഫലം കൂട്ടുവാൻവേണ്ടി പയ്യിന്റെ മുല കൂടി മുറിച്ചു ചേൎത്തു ഷഡ്ഗവ്യമാക്കിസ്സേവിച്ചാൽ അതിൽ അത്ഭുതമൊന്നുമില്ലെന്നാണെനിക്കു തോന്നുന്നത്. ഇതും, ഇങ്ങിനെതന്നെ ചില്ലി കാമനെ ജയിക്കുന്നതായി വൎണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നതും മററും നോക്കിയതിന്റെ ശേഷവും, ഈ കവി കൃഷ്ണഗാഥാകൎത്താവാണെന്നഭിപ്രായപ്പെടുന്നവരെ നമസ്കരിക്കുകതന്നെ വേണം.

പങ്കജകോരകം കൊങ്കകളെന്നതോ
ശങ്കയും കൂടാതെ ചൊല്ലാമല്ലോ
കാമുകന്മാരുടെ കണ്ണുകളായൊരു
കാർവണ്ടു ചേരുമോ അല്ലയാകിൽ

പങ്കജത്തിൽ വണ്ടുകളെ എത്തിപ്പാൻ അത്ര കവിത്വമൊന്നും വേണമെന്നില്ല. കൃഷ്ണഗാഥയിലെ താഴെ ചേൎക്കുന്ന വരികൾ നോക്കിയാണ് ഇതുണ്ടാക്കിയതെന്നൂഹിക്കാം.

'പുഞ്ചിരിയായുള്ള ചന്ദ്രികയെന്നത-
ഞ്ചാതെ ചൊല്ലാമതെല്ലാരോടും
എന്നാങ്കമൌലിതൻ നേത്രചകോരങ്ങൾ-
ക്കുന്നായി മേവുമോ അല്ലയാകിൽ?'

കാളിമ പൂണ്ടുള്ള രോമാളിതന്നുടെ
മേളമാണ്ടീടും മുകൾപ്പരപ്പിൽ
കൂടിക്കലർന്നു വിളങ്ങിനിന്നൊരുയും
കേടററു മേവുന്ന കാന്തി കണ്ടാൽ
തുമ്പിക്കൈ താഴ്ത്തുന്ന ചന്തത്തിൽ മേവുന്ന
കുംഭീന്ദ്രമസ്തകമെന്നു തോന്നും.

അതിഭംഗിയുള്ള അലങ്കാരപ്രയോഗത്തെ വാസനയും വ്യുൽപ്പത്തിയും നന്നെ കുറഞ്ഞ ഒരു കവി വാക്കുകൾമാത്രം മാററി പറയുമ്പോൾ അതിനെ എത്രമാത്രം ചീത്തയാക്കാമെന്നുള്ളതിന്ന് ഇതൊരു നല്ല ഉദാഹരണമാണെന്ന്, ഇതിൻെറ മൂലമായ ഈ കൃഷ്ണഗാഥാവരികൾ വായിച്ചാൽ ആക്കും മനസ്സിലാക്കാം:—

'മെത്തിയെഴുന്നൊരു യൌവനമാകുന്ന
മത്തേഭംതന്നുടെ മസ്തകങ്ങൾ
കൊങ്കകളായിട്ടു കണ്ടതെന്നിങ്ങിനെ
അങ്കുരിച്ചീടുന്നിതെന്നുള്ളത്തിൽ
ശ്യാമളമായോരു രോമാളിയാകുന്ന
കോമളത്തുമ്പിക്കൈ കാണ്കയാലേ
ചൊല്ലേറും മേവുന്ന നാഭിയായുള്ളോരു
പുഷ്കലമായോരു പുഷ്കരവും.'

ഇതിൽ 'യൌവനമാകുന്ന മത്തേഭം' എന്നു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിൻെറ ഭംഗിയും ഔചിത്യവും അറിവാൻ തക്ക വാസ

നയോ 'പുഷ്കരം' എന്നവാക്കിന്റെ അർത്ഥംപോലുമോ അറിയത്തക്ക വ്യുൽപത്തിയോ ഇല്ലാഞ്ഞിട്ടായിരിക്കണം, ഈ അലങ്കാരത്തിന്നു ഭംഗി വളരെ കൂട്ടുന്ന ആ രണ്ടു സംഗതികളും ചെറുശ്ശേരിഭാരതകർത്താവു വിട്ടുകളഞ്ഞത്; അല്ലെങ്കിൽ ബാക്കി സംഗതികൾതന്നെ വേണ്ടുംവണ്ണം പറവാൻ സാധിച്ചിട്ടില്ലാത്ത സ്ഥിതിക്ക്, ഇതുകൂടി കൂടിയാലുണ്ടാവുന്ന ബുദ്ധിമുട്ടു വിചാരിച്ചിട്ടുമാവാം. ഇനി ഈ വിശേഷമായ അലങ്കാരത്തെ ചിത്രയാക്കുവാൻ ഭാരതഗാഥാകർത്താവെടുത്തിട്ടുള്ള വിദ്യകൾ നോക്കുക. "രോമാളിതന്നുടെ മുകൾപ്പരപ്പ്" രോമാളിയുടെ ഒരു ഭാഗമാവാനല്ലാതെ ഒരു തരവുമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. 'അതിൽ മേവുന്ന കാന്തി'യും അതിന്റെ കാന്തിയാവാനേ തരമുള്ളു. അപ്പോൾ രോമാളിയുടെ മുകൾപ്പരപ്പ് ആനമസ്തകംപോലെയാവണം. ഇതാവില്ല, കവി വിചാരിക്കുന്നതെന്നു തീർച്ചയാണല്ലോ. മുലകളെ ഇതിന്നടുത്തു മുമ്പു വർണ്ണിച്ചിട്ടുള്ളതിനാൽ 'മുകൾപ്പരപ്പിൽ' എന്നതിന്റെ ശേഷം 'മേൽപ്പറഞ്ഞ മുലകൾ' എന്നു ചേർപ്പാൻ വായനക്കാർക്കു വിരോധമൊന്നും ഉണ്ടാവില്ലെന്നായിരിക്കണം കവി വിചാരിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഇതു കവിയുടെ വ്യുൽപത്തിക്കുറവിനെ ധാരാളം വെളിപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. പിന്നെ ഇങ്ങിനെ ചേർത്താൽ തന്നെ 'മുകൾപ്പരപ്പിനെ' നാം എന്താണ് കാട്ടേണ്ടത്? ആനമസ്തകംപോലെയുള്ള മുലകൾക്കതിൽ മേവുന്നതിന്നു സ്ഥലം മതിയാവണമെങ്കിൽ അതു രണ്ടു മുലകളുടെയും ചോട്ടിൽ നെടുനീളെ പരന്നുകിടക്കണ്ടേ? ഏതുവിധം നോക്കിയാലും ഇതിന്നു കവി വിചാരിച്ച അർത്ഥം ഉണ്ടാക്കാൻ സാധിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

നേരിട്ടു നിന്നോരു താരമ്പൻതന്നോടു
പാരാതെ ചെന്നു പിടിച്ചുകൊണ്ടു

തേത്തടമെന്നത്രേ തോന്നിനിന്നീടുന്നു
ചീത്ത ജഘനത്തെയോക്കുംതോറും.

ഇതിൽ ആർ പിടിച്ചുകൊണ്ടു എന്നു പറയേണ്ടതാണെങ്കിലും, അതു പാഞ്ചാലിയാണെന്നൂഹിക്കാമെന്നു വിചാരിക്കുക. എന്നാലും കാമനോടെതിത്തു തട്ടിപ്പറിച്ചു കാമൻേറതല്ലാതാക്കി വെച്ചിരിക്കുന്നതാണു ജഘനം എന്നു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിൽ കവിയുടെ വാസനക്കുറവു ധാരാളം സൂചിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. മനോധമ്മം കവിയുടെ സ്വന്തമല്ലെന്നും അതു പറയേണ്ടത ഇന്നവിധമെന്നും കാണിപ്പാൻ കൃഷ്ണഗാഥയിലെ ഒരു ജഘനവണ്ണന താഴെ ചേക്കുന്നു:—

'ചീത്തുനിന്നീടുന്നൊരല്ക്കിടം ചെഞ്ചെമ്മേ
തേത്തടമെന്നതു നിണ്ണയിച്ചു
പണ്ടു തന്മേനിയെച്ചുട്ടുകളഞ്ഞതി-
ലുണ്ടായ പോരായ്മ പോക്കുവാനായ്
ചെമ്പൊൽത്താർബാണനീത്തേരിൽക്കരേറിട്ടു
ശംഭുതൻ മേനിപകപ്പിക്കയാൽ.'

പൊൽത്താരിൽബാണൻ താനാസ്ഥയിൽ മേവുന്നോ—
രാസ്ഥാനമണ്ഡപം ചേത്തുനിന്നു
പൊൽക്കമ്പം തന്നെയെന്നൂഹിക്കാംതന്നെയി-
ന്നുൾക്കമ്പം കൂടാതെ ചൊല്ലാമല്ലോ.

ഇതിൽ പുതിയ മനോധമ്മമൊന്നുമില്ല. കൃഷ്ണഗാഥയിലേ "മാരൻതൻവീട്ടിന്നു പൊൽക്കമ്പമായ്നിന്നു ചാരുക്കളായുള്ളോരൂരുക്കളും" എന്നുള്ള വാക്കുകൾ മാററുക മാത്രമാണു ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. അശ്ലീലച്ഛായയുള്ള ഈ പ്രയോഗം രതിവണ്ണനയും മററുമുള്ള രാസക്രീഡയിൽ കഷ്ടിച്ചു സമ്മതിക്കാമെങ്കിലും, പാഞ്ചാലിയുടെ അംഗവണ്ണനയിൽ അനുചിതമെന്നാണു പറയേണ്ടത്.

വശ്യമായ്മേവുന്ന മന്ത്രത്തെ ധ്യാനിപ്പാ-

നിച്ഛയിൽ നിമ്മിച്ച മാലകളെ
വെച്ചനിന്നീടുന്ന ചെപ്പുകളെന്നത്രേ
നിശ്ചയിച്ചീടുമിജ്ജനങ്ങളെ.

ജാനുവെ ചെപ്പോടു വണ്ണിയ്ക്ക എന്നതു കൃഷ്ണഗാഥാകത്താവും വേറെ പലരും ചെയ്തിട്ടുള്ളതാണ്. ചെപ്പു വല്ല സാധനവും വെപ്പാനുള്ളതാകയാൽ അതു കാമജനകമായ വല്ലതും വെയ്ക്കുന്ന ചെപ്പ് എന്നു പറയുന്നതിലും വലിയ മനോധമ്മം ഒന്നും ആവശ്യമില്ല. അതും പലരും മുമ്പു ചെയ്തിട്ടുള്ളതാണ്. ഇതിൽ അങ്ങിനെയൊരുസാധനം പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിന്ന് എത്ര കണ്ടു ചമൽക്കാരമുണ്ടെന്നു നോക്കാം. വശ്യമന്ത്രം ധ്യാനിപ്പാനുള്ള മാലയാണത്. മന്ത്രധ്യാനത്തിന്നൊരു മാല ആവശ്യമില്ലായ്കയാൽ അസംഗതമാണെന്നുള്ളൊരു വിശേഷം ഇതിന്നുണ്ട്.

കേതകീപുഷ്പവും കേകിതൻ കണ്ഠവും
ചൂതശരൻതന്റെ തൂണീരവും
സന്തതം വന്നു വണങ്ങുമാറോറവും
ചന്തം തിരണ്ടുള്ള ജംഘകളും
കച്ഛപംതന്നിലങ്ങുൾച്ചേട്ട നൽകുന്ന
നൽച്ചരണങ്ങൾതൻ ഭംഗികളും
നളികംതന്റെ തളങ്ങൾ വന്നെപ്പൊഴും
കാൽപിടിച്ചീടുന്ന കാൽവിരലും
വെൺമുത്തുനേരൊത്ത തൂനഖഭംഗിയും
നിമ്മലമെന്നേ ഞാൻ ചൊല്ലുന്നിപ്പോൾ.

ഇതിൽ പ്രസിദ്ധങ്ങളായ ചില ഉപമാനങ്ങൾ, മനോധമ്മംകൊണ്ടു യാതൊരു ചമൽക്കാരവും വരുത്താതെ അങ്ങിനെതന്നെ എടുത്തുചേത്തിട്ടേ ഉള്ളു. അതുകൊണ്ടിതിൽ വിശേഷമായ കവിതാഗുണം വല്ലതും ഉണ്ടെന്ന് ആരും പറകയില്ല.

ചെറുശ്ശേരിഭാരതകത്താവു തന്റെ അലങ്കാരപ്രയോ

ഗസാമൎത്ഥ്യം തികച്ചും കാണിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു മിസ്റ്റർ പിള്ള അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഭാഗമാണല്ലോ ഇത്. കവി കൃഷ്ണഗാഥാകൎത്താവല്ലെന്നു സ്ഥാപിപ്പാൻ ഇതിൽ രണ്ടോ നാലോ അലങ്കാരം എടുത്തു കാണിച്ചാൽ ധാരാളം മതിയാവും. പക്ഷേ, അത്രമാത്രം ചെയ്താൽ, മററുള്ളതിലേതിലെങ്കിലും ചമൽക്കാരമുള്ള വല്ല പുതിയ മനോധൎമ്മവും കാണിച്ചിട്ടുണ്ടാവാമെന്നു വായനക്കാരിൽ വല്ലവരും ശങ്കിച്ചെങ്കിലോ എന്നു ഭയപ്പെട്ടിട്ടാണ് ഒരു പാദമെങ്കിലും വിടാതെ ആ പ്രത്യംഗവൎണ്ണന മുഴുവനും ഇതിൽ ഉദ്ധരിച്ചത്. ഇതു വായിച്ചാൽ, ഈ ഭാഗത്തിൽ എന്തെങ്കിലും കവിതാഗുണമുണ്ടെന്നു മിസ്റ്റർ പിള്ളയ്ക്കു തോന്നിയ ഭ്രമം നിന്നുപോകുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. ഈ ഭാഗത്തെപ്പററി ഒരു സംഗതികൂടി പറവാനുണ്ട്. കൃഷ്ണഗാഥയിൽ കവി അംഗവൎണ്ണന അഞ്ചാറു ദിക്കിൽ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അതിൽ ഒരംഗത്തെയെങ്കിലും ഒരേവിധത്തിൽ രണ്ടു ദിക്കിൽ വൎണ്ണിച്ചിട്ടുണ്ടോ എന്നു നോക്കിയാൽ, മുക്കാലും കേട്ടു മുതലായ ചെറുശ്ശേരിഭാരതത്തിലെ ഈ വൎണ്ണന കൃഷ്ണഗാഥാകൎത്താവിന്റെയാവില്ലെന്നു വായനക്കാർക്ക് എളുപ്പത്തിൽ തീൎച്ചപ്പെടുത്താം.

കൃഷ്ണഗാഥയെ ചെറുശ്ശേരിഭാരതത്തിന്റെ സഹോദരനാണെന്നു പറഞ്ഞ്, ഇങ്ങിനെ ചെയ്യുമെന്നു വിചാരിപ്പാൻ ന്യായമില്ലാത്ത പല യോഗ്യരും ഥാരികലശലായി അവമാനിക്കുന്നതു കണ്ടിട്ടുണ്ടായ വ്യസനം സഹിക്കാൻ വയ്യായ്കയാൽ കൃഷ്ണഗാഥയുടെ ഈ ദുഷ്കീൎത്തി കളവാൻ ചെറുശ്ശേരിഭാരതത്തെപ്പററി യഥാൎത്ഥമാണെങ്കിലും പല ദോഷങ്ങളും ഇതുവരെ പറഞ്ഞതിന്നും ഇനി പറവാൻ പോകുന്നതിന്നും പ്രായശ്ചിത്തമായി കൃഷ്ണഗാഥയിലുള്ള രുഗ്മിഭഗവതിയുടെ പ്രത്യംഗവൎണ്ണന ഒന്നു വായിച്ചിട്ടേ ഇനിയത്തെ വാദത്തിലേയ്ക്കു ഞാൻ കടക്കുന്നുള്ളൂ. വായനക്കാരും അതു ചെയ്താൽ കൊള്ളാം. തുടരും.

തൃശ്ശിവപേരൂർ. —കണ്ടൂർ നാരായണമേനോൻ.

ആത്മപോഷിണി

പുസ്തകം ൨.	ഫ൦ൻ൩ വൃശ്ചികം	ലക്കം ൨.

മംഗളം.

അർതൻ മാഹാത്മ്യമോതുന്നിതു നിഗമമഹാതത്ത്വവാക്യങ്ങൾ ഞാരെ
പ്രാതഃകാലത്തു വാഴ്ത്തിപ്പറവകൾ മധുര കല്യാണഗാനം മതിപ്പൂ;
വീതപ്രക്ഷോഭമോർീയുലകിനെ നിലനിർത്തുന്നിതാ, നിത്യരൂപൻ
സ്വാതന്ത്ര്യം ചേർത്തു നമ്മൾക്കനുപദമരുളീടട്ടെയുൽക്കൃഷ്ടസൌഖ്യം!

— വള്ളത്തോൾ ഗോപാലമേനോൻ.

ചെറുശ്ശേരിഭാരതം.

(തുടർച്ച)

'കവിതാഗുണമൊന്നുമില്ലാത്ത ഭാഗങ്ങൾ കൃഷ്ണഗാഥയിലുമുണ്ട്. നൃഗമോക്ഷം, സ്യമന്തകം, തീർത്ഥയാത്ര- എന്ന ഭാഗങ്ങൾ നോക്കുക' എന്നാണ് മിസ്റ്റർ പിള്ളയുടെ നാലാമത്തെ വാദം.

ഇതിന്നു തീർത്ഥയാത്രയിൽനിന്നു ഞാൻ ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുള്ള വരികൾ മതിയായ സമാധാനമാവുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. കവിതാഗുണം അലങ്കാരം ഒന്നുമാത്രമാണെന്നാണ് മിസ്റ്റർ പിള്ള വിചാരിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നു തോന്നുന്നു. ല

ളിതവും സന്ദർഭോചിതവുമായ വാക്കുകളും വാക്യങ്ങളുംകൊണ്ട് അത്ഥം ശരിയായി മനസ്സിലാകുമാറു, കവി വശ്യവാക്കാണെന്നു തോന്നത്തക്ക വിധത്തിൽ ഒരു കഥ വേണ്ടുംവണ്ണം പറഞ്ഞുപോകുന്നതും ഒരു വിശേഷമായ കവിതാഗുണമല്ലയോ? ഈ ഗുണം വാദത്തിൽ പെട്ട ഭാഗങ്ങൾക്കില്ലേ എന്നറിവാൻ അദ്ദേഹം ആ ഭാഗങ്ങൾ ഒന്നുകൂടി വായിച്ചുനോക്കിയാൽ നന്ന്.

'പിന്നെയുള്ള ആക്ഷേപങ്ങൾ ചെറുശ്ശേരിഭാരതത്തിൽ കാണുന്ന കഥാഭേദഗതികളേയും അപശബ്ദങ്ങളേയും ലക്ഷീകരിച്ചാകുന്നു. അപൂച്ചമായി അവിടവിടെ ചില അപശബ്ദങ്ങൾ കാണുന്നതു കവിയുടെയോ ഗ്രന്ഥമെഴുത്തുകാരന്റെയോ പ്രസാധകന്റെയോ അച്ചടിക്കാരുടെയോ എന്ന് അനായാസേന നിർണ്ണയിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ല. കവിയുടേതല്ലെന്നു വിചാരിപ്പാനാണധികം ന്യായം. കഥാഗതിയിലുള്ള ഭേദഗതികളിൽ ചിലതു കവിയുടെ സ്വമേധയായുള്ള ചാപലത്തിന്റെ ഫലവും, മററു ചിലതു മഹാഭാരതത്തിനുള്ള പാഠഭേദങ്ങളിലും ഭാരതകഥയെ ഉപന്യസിക്കുന്ന മററു കൃതികളെ ആശ്രയിച്ചിട്ടുള്ളതിലും നിന്ന് ഉത്ഭവിച്ചിട്ടുള്ളവയും ആണെന്നു തോന്നുന്നു, എന്നാണ് അഞ്ചാമത്തെ വാദം.

ഈ വാദവും ശരിയാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല. അപശബ്ദങ്ങൾക്കുത്തരവാദി കവി തന്നെയാവണമെന്നാണ് തോന്നുന്നത്. 250—കൊല്ലമായിട്ട് ഇങ്ങിനെ ഒരു ഗ്രന്ഥമുണ്ടെന്നുതന്നെ ആരും അറിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത സ്ഥിതിക്ക് ഇതു രണ്ടാമതൊന്നു പകർത്തുവാൻ ആവശ്യമോ ആഗ്രഹമോ ആക്കും ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നും, അതുകൊണ്ടിതു കവി ആദ്യം എഴുതിവെച്ച ഗ്രന്ഥം തന്നെയാണെന്നും വിചാരിപ്പാനാണ് ന്യായം. പിന്നെ ഇതച്ചടിപ്പിക്കാൻ ധനം ആൾ വ്യർ

പത്തിയുള്ള ഒരു കവിയായിതന്നെ എനിക്കുറിവുണ്ട്. പ്രസാധകൻതിരുമനസ്സുകൊണ്ടും ഇങ്ങിനെയുള്ള അപശബ്ദങ്ങൾ വരുത്തുമെന്നു വിചാരിയ്ക്കത്തക്ക ആളല്ല. പിന്നെ നമ്മുടെ പരിശോധനയിൽ കവി സാമാന്യത്തിലധികം വ്യുൽപത്തിക്കുറവുള്ള ഒരാളെന്നു കണ്ടിട്ടുമുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് ഇതിൽ കാണുന്ന അനവധി അപശബ്ദങ്ങൾക്കു കവിയെത്തന്നെ ഉത്തരവാദിയാക്കേണ്ടിയിരിയ്ക്കുന്നു.

കഥാഗതിയിലുള്ള ഭേദഗതികൾക്കും മിസ്റ്റർ പിള്ള പറയുന്ന സമാധാനം മതിയാകുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. 'ഉദ്ധീസുരചാപല'മായി അദ്ദേഹം തള്ളിക്കളയുന്ന ഭാഗം കവിയുടെ വകതിരിവില്ലായ്മയ്ക്കു നല്ല ഒരുദാഹരണമാണ്. കേരളസ്ത്രീകൾക്കും പാതിവ്രത്യം വേണ്ടെന്ന് അഗ്നിഭഗവാൻ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതായി ഒരു നുണക്കഥ അനാവശ്യമായി കെട്ടിച്ചമച്ചു കേരളസ്ത്രീകളുടെയിടയിൽ പ്രചരിപ്പിപ്പാൻ ഉത്സാഹിച്ച ഈ കവിയെ വകതിരിവില്ലാത്തവൻ എന്നു മാത്രം പറഞ്ഞാൽ മതിയോ? ഈ മാനനഷ്ടത്തിന്നു തന്റെ മേൽ വ്യവഹാരം വന്നേയ്ക്കും എന്നു ഭയപ്പെട്ടിട്ടായിരിയ്ക്കും, കവി ഈ ഗ്രന്ഥം ആരേയും കാണിക്കാതെ ഒളിച്ചുവെച്ചിരുന്നത്!

മററുള്ള ഭേദഗതികൾക്കും മിസ്റ്റർ പിള്ള പറയുന്ന സമാധാനം അശേഷം മതിയാകുന്നതല്ല. നേരേ പറഞ്ഞുപോയാൽ വളരെ രസമുള്ള കഥകളെ ഈ വക ഭേദഗതികൾകൊണ്ടു കവി എത്രമാത്രം വികൃതമാക്കിയിട്ടുണ്ടെന്നു കാണ്മാനായി ഒരുദാഹരണം മാത്രം ഇവിടെ ചേക്കാം: ശാകുന്തളത്തിൽ കാളിദാസർ വരുത്തീട്ടുള്ള ഭേദഗതികളെ ഒന്നുകൂടി ഭംഗിയാക്കണമെന്നു വിചാരിച്ചു കവി അതിൽ കുറച്ചൊക്കെ മാററി. ശകുന്തളയെ കണ്വൻ പറഞ്ഞയച്ചാൽ പററില്ലെന്നു തീർച്ചയാക്കി, അവൾ ആരോടുംപറയാതെ തനി

ച്ച ദുഷ്യന്തനെ കാണ്മാൻ പോയി എന്നാക്കി. ദുർവ്വാസാവി ന്റെ ശാപം ശകുന്തള കേൾക്കാഞ്ഞാൽ അതിലെന്താണ് രസം എന്നു വിചാരിച്ച്, അതു കേൾപ്പിച്ചു; അതു കാളിന്ദിയിൽ മോതിരം പോയിട്ട് അവൾ കരയുമ്പോളാണെന്നും ആക്കി. ആ ശാപം വകവെയ്ക്കാതെ ശകുന്തള പിന്നെയും ദുഷ്യന്തന്റെ അടുക്കൽ ചെന്നു വിവരം പറഞ്ഞപ്പോൾ രാജാവിന്നത് ഓർമ്മയില്ലെന്നു കണ്ട്, അവൾ വീണ്ടും കണ്വാശ്രമത്തിൽത്തന്നെ വന്നു താമസിച്ചു. കവി വരുത്തീട്ടുള്ള ഭേദഗതികളിൽ മിക്കതിലും ഇങ്ങിനെയുള്ള യുക്തിഭംഗവും അസ്വാരസ്യവും മററും കാണുന്നതാണ്. ഈ ഭേദഗതികളുടെ സ്വഭാവം മാത്രം നോക്കിയാൽ മതി, കവി ഒരിക്കൽ പഠിപ്പും വാസനയുമില്ലാത്ത എന്തോ ഒരാളാണെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തുവാൻ.

കൃഷ്ണഗാഥയുടേയും ഭാരതഗാഥയുടേയും ഭാഷയുടെ പഴക്കവും, വൃത്തസാമ്യവും, കോലത്തുനാട്ട് ഉദയവർമ്മതമ്പുരാനെപ്പററിയുള്ള പരാമർശവും, രണ്ടു കൃതികളിലും സ്വർഗ്ഗാരോഹണം മുതലായ ചില ഭാഗങ്ങൾ ഒന്നായിത്തന്നെ കാണുന്ന സംഗതിയും കൊണ്ട് ഈ രണ്ടു ഗ്രന്ഥങ്ങളും ഒരേ കവിയുടെ കൃതികളെന്നു തന്നെ വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു എന്നാണ് പിന്നത്തെ വാദം.

കൃഷ്ണഗാഥാഗ്രന്ഥം കെട്ടഴിച്ചു മുമ്പിൽവെച്ച് അതിലെ ഛായയും, പദങ്ങളും, പാദങ്ങളും അപഹരിച്ചിട്ടാണ് ഈ ഗ്രന്ഥം ഉണ്ടാക്കിയിരിക്കുന്നതെന്ന്, ഈ പരിശോധനയിൽ ഞാൻ എടുത്തുകാണിച്ചിട്ടുള്ള പല ഉദാഹരണങ്ങളുംകൊണ്ട് ആക്കും മനസ്സിലാക്കാമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. ഈ സ്ഥിതിക്കു കൃഷ്ണഗാഥയിലെ പല അപൂർവ്വപദങ്ങളും കവി അപഹരിച്ചതിനാൽ ഭാഷയ്ക്കു കുറെ പഴക്കം കാണുന്നതു സ്വഭാവികമാണ്. എന്നാലും രണ്ടു കൃതികളും കുറഞ്ഞൊന്നു ശ്രദ്ധിച്ചു വായിച്ചു നോക്കിയാൽ കൃഷ്ണഗാഥയ്ക്കു

വളരെ അധികം പഴക്കം തോന്നും. അപൂൎവ്വപദങ്ങളും ഭാരതഗാഥയിൽ കൃഷ്ണഗാഥയിലോളമില്ല. അതുകൊണ്ടു ഭാഷയുടെ പഴക്കം എന്ന സംഗതിയിൽ കവി ഒന്നാണെന്നു വിചാരിപ്പാൻ അശേഷം ന്യായമില്ല.

'വൃത്തസാമ്യം' കവി ഒന്നാണെന്നു കാണിപ്പാനുള്ള ഒരു കാരണമായി മിസ്റ്റർ പിള്ള പറഞ്ഞതിൽ ഞാൻ അത്ഭുതപ്പെടുന്നു. എഴുത്തച്ഛൻേറയും കുഞ്ചൻനമ്പ്യാരുടേയും കാലം കഴിഞ്ഞിട്ടു വല്ലവരും വല്ല കിളിപ്പാട്ടും തുള്ളലും ഉണ്ടാക്കിയാൽ അതൊക്കെ എഴുത്തച്ഛൻെറയും കുഞ്ചൻനമ്പ്യാരുടെയും കവിതയാണെന്നു പറവാൻ മിസ്റ്റർ പിള്ള പുറപ്പെട്ടേയ്ക്കുമോ, ആവോ!

കോലത്തുനാട്ടിൽ പല ഉദയവൎമ്മരാജാക്കന്മാരുമുണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നു കാണിപ്പാൻ പല തെളിവുകളും യുക്തികളും ഈ അവതാരികയിൽ തന്നെ എടുത്തു കാണിച്ചിട്ടുള്ള മിസ്റ്റർ പിള്ള ഈ 'ഉദയവൎമ്മരാജാവിനെപ്പററിയുള്ള പരാമൎശം' കവി ഒന്നാണെന്നുള്ളതിന്ന് ഒരു തെളിവായി കാണിച്ചതിൽ യുക്തിഭംഗമുണ്ടെന്ന് അദ്ദേഹം വിചാരിക്കാഞ്ഞത് എന്താണെന്നറിയുന്നില്ല.

'രണ്ടു കൃതികളിലും ചില ഭാഗങ്ങൾ ഒന്നായിത്തന്നെ കാണുന്നതു'കവി രണ്ടാണെന്നു വിചാരിപ്പാനുള്ള എൻെറ ഭാഗം തെളിവുകളിൽ മുഖ്യമായിട്ടുള്ള ഒന്നാണ്. അതിന്നുള്ള കാരണങ്ങളും ഞാൻ മുമ്പു കാണിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇതു, മിസ്റ്റർ പിള്ള കവി ഒന്നാണെന്നു കാണിപ്പാനുള്ള തെളിവായി വിചാരിച്ചതിൽ എനിക്കു വളരെ ആശ്ചൎയ്യമുണ്ട്.

ഇങ്ങിനെ ഈ വാദത്തിൽപ്പെട്ട നാലു സംഗതികൊണ്ടും കവി ഒന്നാണെന്നു വിചാരിപ്പാൻ ന്യായമില്ലെന്നു തന്നെയല്ല, അതിലെ നാലാമത്തെ സംഗതികൊണ്ടു കവി രണ്ടാണെന്ന് വ്യക്തമാകുന്നുണ്ടുതാനും.

കൃഷ്ണഗാഥാകൎത്താവു പുനംനമ്പൂരിയല്ലെന്നാണ് മി

സ്റ്റർ പിള്ള ഇനി വാദിക്കുന്നത്. കൃഷ്ണഗാഥാകത്താവും ചെറുശ്ശേരിഭാരതകത്താവും ഒരാളാവാൻ പാടില്ലെന്നു മാത്രം കാണിപ്പാനുള്ള ഈ ലേഖനത്തിൽ ഈ വാദത്തെപ്പററി ആലോചിച്ചിട്ടാവശ്യം കാണുന്നില്ല.

'ചെറുശ്ശേരി' എന്ന ഇല്ലത്തെപ്പററിയാണ് പിന്നെത്തെ വാദം. ഇതിനെപ്പററി കുറേ ദിർഘമായ ഒരു വിചാരണ എൻെറ ആദ്യത്തെ ലേഖനത്തിൽ ('കൈരളി'യിൽ) ഞാൻ ചെയ്തിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട്, അതിനെപ്പററി ഇവിടെ അധികമൊന്നും പറയേണ്ടതില്ല. ചെറുശ്ശേരി എന്നതു കൃഷ്ണഗാഥാകത്താവിൻെറ ഇല്ലപ്പേരാണെങ്കിൽ 'ചെറുശ്ശേരിഭാരതം' എന്ന പദത്തിന്നു ചെറുശ്ശേരിനമ്പൂരി ഉണ്ടാക്കിയ ഭാരതം എന്നത്ഥമാവാൻ പാടില്ലെന്നും, എഴുത്തച്ഛൻപാട്ട് കേരളവമ്മപ്രാസം എന്നും മററും പേരുകൾ വന്നിട്ടുള്ളതുപോലെ ചെറുശ്ശേരിനമ്പൂരി ഉണ്ടാക്കിയ കൃഷ്ണഗാഥയുടെ രീതിക്കു 'ചെറുശ്ശേരിരീതി' എന്ന പേർ നടപ്പാവുകയും ആ രീതിയിൽ പിന്നെ ഉണ്ടായ ഭാരതഗാഥക്കു 'ചെറുശ്ശേരിഭാരതം' എന്ന പേർ കൊടുക്കുകയും ചെയ്തതാവണമെന്നുമാണ് വിചാരിപ്പാൻ ന്യായം. 'ചെറുശ്ശേരി' ഇല്ലപ്പേരല്ലെന്നു വരുന്ന പക്ഷവും, ആ പദത്തിന്ന് എൻെറ വാദത്തോടു യോജിച്ച ഒരത്ഥം ഊഹിക്കാവുന്നതായി കാണുന്നുണ്ടെന്നും എൻെറ ആദ്യലേഖനത്തിൽ കാണിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഭാരതഗാഥയിൽനിന്നും കൃഷ്ണഗാഥയിൽനിന്നും കലിദിനസംഖ്യകളായി പ്രസാധകൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടെടുത്തു കാണിച്ചിട്ടുള്ള അക്ഷരങ്ങൾ കലിദിനസംഖ്യകളാവാൻ പാടില്ലെന്നാണ് മിസ്റ്റർ പിള്ളയുടെ പിന്നത്തെ വാദം.

ഇതിൽ ഭാരതഗാഥയിലെ അക്ഷരങ്ങൾ കലിദിനസംഖ്യയാണെന്നു വിചാരിപ്പാൻ മതിയായ ന്യായമുണ്ടെന്നു ഞാൻ ഈ ലേഖനത്തിൻെറ ആദിയിൽ കാണിച്ചിട്ടു

ണ്ടല്ലോ. കൃഷ്ണഗാഥയിലേത്തു കലിദിനസംഖ്യയല്ലെന്നു ത ന്നെയാണ് എന്റെയും അഭിപ്രായം. കലിദിനസംഖ്യയാ വുകയാണെങ്കിൽ രണ്ടും അതിനെയാവണം, അല്ലെങ്കിൽ രണ്ടും കലിദിനസംഖ്യയല്ലാതാവണം എന്നവിചാരത്തോ ടുകൂടി വിചാരണയ്ക്കു പുറപ്പെട്ടുകകൊണ്ടാണ് മിസ്റ്റർ പിള്ള യ്ക്കു ഈ തെററു പററിയതെന്നാണ് തോന്നുന്നത്.

(തുടരും.)

തൃശ്ശിവപേരൂർ. — കണ്ടൂർ നാരായണമേനോൻ.

ഇന്ത്യാക്കാൎക്കാവശ്യമായ വിദ്യാഭ്യാസം.

III

സ്വദേശാഭിമാനം നമ്മുടെ കുട്ടികളിൽ മുളച്ചു തഴ യ്ക്കുവാൻ സഹായിക്കുന്ന മാതിരിയിലായിരിക്കണം അവ രുടെ വിദ്യാഭ്യാസം. സ്വദേശാഭിമാനമില്ലാത്ത ഏതൊരുവ നും യഥാൎത്ഥ പൌരസ്ഥാനം അൎഹിക്കുന്നില്ല. "തന്നു ടെ ദിക്കെന്നുമന്യദിക്കെന്നുമീഢന്യരാം ഞങ്ങൾക്കു ഭേദ മില്ലോൎക്കേടോ!" എന്നുള്ള പഞ്ചതന്ത്രക്കാരന്റെ അഭി പ്രായം മാതൃകയായി സ്വീകരിക്കുന്നവർ സകലലോക പൌരന്മാരാണ്. അത്തരക്കാരെയല്ലാ നാം ഇപ്പോൾ ആശിക്കേണ്ടത്. സ്വദേശസ്നേഹികൾ നമ്മുടെ ഇടയിൽ വദ്ധിക്കട്ടെ. ഇതിന്നു യഥാൎത്ഥസ്വദേശസ്നേഹികളുടെ ജീ വചരിത്രങ്ങൾ നമ്മുടെ വിദ്യാൎത്ഥികളെ പഠിപ്പിക്കണം; ഉത്തമങ്ങളായ മാതൃകകൾ അവരുടെ ദൃഷ്ടിപഥത്തിലും ഹൃദയത്തിലും പ്രതിഷ്ഠിക്കണം; നഗരപരിപാലനം ഗ്രാമ സംരക്ഷണം മുതലായ പൌരകൃത്യങ്ങളിൽ സാമാന്യമായ

ക്കു അറിവെങ്കിലും അവൎക്കുണ്ടാക്കണം. സ്വദേശാഭിമാനത്തെ ഉളവാക്കുവാനുള്ള ഒന്നാന്തരം ഒരു വഴി, മതസംബന്ധമായ വിദ്യാഭ്യാസം നല്കുക തന്നെയാണ്. വിദ്യാൎത്ഥികൾക്ക് ഈശ്വരഭക്തി ഉണ്ടാക്കുന്നതും, അവരുടെ മനസ്സു സദ്വിഷയങ്ങളെപ്പററി മാത്രം ആലോചിച്ച് അവയുടെ പ്രചാരത്തിനും വൎദ്ധനവിന്നുമായി അവരെക്കൊണ്ടു പ്രവൎത്തിപ്പിക്കുന്നതുമത്രേ മതവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഉദ്ദേശങ്ങളായിരിക്കേണ്ടത്. ഇങ്ങിനെയുള്ള മതവിദ്യാഭ്യാസം അദ്ധ്യേതാക്കളിൽ സ്വദേശസ്നേഹം തളിൎത്തുവരുവാൻ വളരെ അനുകൂലിക്കും. എന്നാൽ ഈ ഉദ്ദേശങ്ങൾ ഒരിക്കലും വിസ്മരിച്ചുപോകരുത്. വിസ്മരിച്ചുപോയാൽ, മതവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഫലം, സ്വമതപ്രതിപത്തിയും സ്വജാതിസ്നേഹവും മാത്രം വിദ്യാൎത്ഥികളിൽ ഉത്ഭൂതമാക്കുന്നതും, മററു മതക്കാരുടേയും ജാതിക്കാരുടേയും നേരെ, ലേശവും സഹതാപം ഇല്ലാതെ, വെറുപ്പും പുച്ഛവും മാത്രം ജനിക്കുന്നതും ആയിരിക്കും. അത് ഇന്ത്യാജനവൎഗ്ഗസംസ്കരണോദ്ദേശത്തെ വേരോടേ നശിപ്പിച്ചുകളയും, സംശയമില്ല; * മതവിദ്യാഭ്യാസം നമ്മുടെ വിദ്യാലയങ്ങളിൽ നിൎബ്ബന്ധരീതിയിൽ തുടങ്ങേണമോ എന്നു വളരെ ആലോചിച്ചിട്ടു വേണം തീൎച്ചയാക്കുവാൻ. എല്ലാമതങ്ങളും മനു

---

* മിസിസ് അനിബസണ്ടമ്മാമ്മയുടെ ഉത്സാഹത്തിന്മേൽ തുടങ്ങിയിട്ടുള്ള തിയോസഫിക്കൽ ട്രസ്റ്റ് വക വിദ്യാലയത്തിൽ വിവിധമതങ്ങളെപററി പഠിപ്പിക്കുന്നതിന്നും, എല്ലാവരും പൊതുവിൽ മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കേണ്ട സാന്മാൎഗ്ഗികവിഷയങ്ങളെപ്പററി പലമതക്കാരും ചേൎന്നിരിക്കുന്ന ക്ലാസ്സുകളിൽ വെച്ചു പഠിക്കുന്നതിന്നും ഏൎപ്പാടു ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഇതിന്റെ ഉദ്ദേശം വിവിധമതക്കാരായ വിദ്യാൎത്ഥികൾ തമ്മിൽ സഹോദരസ്നേഹം ഉണ്ടാക്കുന്നതും, സ്വദേശസ്നേഹം അവരിൽ ഓരോരുത്തരിലും ഉണ്ടാക്കുന്നതുമാണ്. ഈ ഉദ്ദേശം ഫലിക്കുമോ എന്ന് ഇപ്പോൾ പറവാൻ തരമില്ല. നിഷ്ഫലമാകുമെന്നു ഭയപ്പെടുവാൻ കാരണം കാണുന്നില്ലെന്നു മാത്രം.

ആത്മപോഷിണി

പുസ്തകം ൫.	൧൦൮൯ ധനു	ലക്കം ൮.

മംഗളം.

കൃത്യം തെററില്ലതെല്ലും; സുകൃതികൾ ശുഭമാം ലേഖനം ചാർത്തിടുന്നു;
മർത്ത്യർക്കാരാധനീയന്റെ സരസകവികളിൽസ്സത്തമൻ നിന്റെ നാഥൻ;
അത്യന്തം ഭംഗിയേറും പുറമതിൽ വിലസും ചിത്രമോ പൌരരത്നം;
നിത്യം മാഹാത്മ്യമേവം പെരുകിമരുവുകെൻ 'പോഷിണീ'മാസികേ, നീ!

— എം. പി. വാസുദേവൻ പിള്ള.

ചെറുശ്ശേരി ഭാരതം.

(തുടൎച്ച)

ഇങ്ങിനെ, എതിർഭാഗത്തെ തെളിവുകളെ ഖണ്ഡിപ്പാനായി മിസ്റ്റർ പിള്ള കൊണ്ടുവന്നിരിയ്ക്കുന്ന വാദങ്ങളിൽ ഒന്നിനെങ്കിലും യാതൊരു വിലയുമില്ലെന്നു മേൽകാണിച്ച സംഗതികൾകൊണ്ടു വ്യക്തമായിരിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. ഗുണവിഷയകമായ താരതമ്യം കാണിയ്ക്കുന്നതിന്നു അനവധി ഉദാഹരണങ്ങൾ ഭാരതഗാഥയിൽ നിന്നെടുത്തു കാണിപ്പാനുണ്ട്. എന്നാൽ അതിൽ ഏററവും വിശേഷമാണെന്നു മിസ്റ്റർ പിള്ള പറയുന്ന രണ്ടു ഭാഗങ്ങളെ പരിശോധിച്ചതിൽ വളരെ ഗൌരവമുള്ള പല കാവ്യദോഷങ്ങളും നാം കണ്ടിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടു ബാക്കി ഭാഗങ്ങൾ പരിശോ

ധിച്ചാൽ അതിലും വളരെ അധികം ദോഷങ്ങൾ കാണു മെന്നു വായനക്കാർക്കൂഹിപ്പാൻ പ്രയാസമില്ലാത്തതിനാൽ അതിന്നു ഞാൻ പുറപ്പെടുന്നില്ല. എങ്കിലും അലങ്കാരപ്രയോഗത്തിൽ താരതമ്യപ്പെടുത്തി നോക്കാൻ വളരെ എളുപ്പമുള്ളതായ ചില ഉദാഹരണങ്ങൾകൂടി താഴെ കാണിക്കാം:—

കൃഷ്ണഗാഥ.

ശങ്ഖവർണ്ണനയിൽ,

> ആനകദുന്ദുഭി മാനിക്കും കൊങ്കകൾ—
> ക്കാനനം ചാലെ കറുത്തിതപ്പോൾ
> നന്ദനനുണ്ടായാലെങ്ങളെ സ്നേഹമി—
> ല്ലെന്നതുചിന്തിച്ചിട്ടെന്നപോലേ.

ഭാരതഗാഥ.

> സൂര്യനുദിക്കുമ്പോൾ വേറിട്ടതെന്നിട്ടു
> പാരം വഴക്കു പൂണ്ടെന്നപോലെ
> ബാലികതന്നുടെ കൊങ്കകൾതന്മുഖം
> ചാലേ കറുത്തു ചമഞ്ഞുതപ്പോൾ.

ഖാണ്ഡവദാഹത്തിൽ,

> വ്യഗ്രങ്ങളായുള്ള കേകികൾ പീലിത—
> ന്നഗ്രങ്ങൾ ചൂഴന്നിറന്നിതപ്പോൾ
> വാനവർനായകൻ വാരാഞ്ഞതെന്തെന്നു
> കാനനം നോക്കുന്നതെന്നപോലേ. (കൃ. ഗാ.)

> മേളത്തിൽ പൂണുന്ന പാവകദേവന്റെ
> കാളം വിളിക്കുന്നതെന്നപോലെ
> കേകികൾ മുമ്പായ ഖേചരവൃന്ദങ്ങൾ
> മാഴ്കിത്തളർന്നു കൂകിനിന്നു. (ഭാ. ഗാ.)

> വെവ്വുറവുനിന്നോരു വേതണ്ഡയൂഥമ—
> പ്പാവകൻതന്നിലേ മുങ്ങുന്നേരം
> പൊങ്ങിനിന്നീടുന്ന തുമ്പിക്കരങ്ങളെ—
> യെങ്ങുമേ കാണായി നീളെയപ്പോൾ
> അർഭ്യമായോരു ബാണഗൃഹത്തിന്റെ
> പാരുററ തൂണുകളെന്നപോലെ. (കൃ. ഗാ.)

വേവുന്ന കാവുകൾ വേദന പോക്കുവാൻ
ദേവകൾകോനുടെ ചൊല്ലിനാലേ
തള്ളിയെഴുന്നോരു വൈരിയെ വെല്ലുവാൻ
വെള്ളാന വന്നു നിരന്നപോലേ
വണ്ണം തിരണ്ടുള്ള ആനകളെല്ലാമേ
വെണ്ണീറായ്ക്കാണായിതോരോ ദിക്കിൽ. (ഭാ. ഗാ.)

ഭീമങ്ങളായുള്ള ധൂമങ്ങളന്നേരം
വ്യോമത്തിലെങ്ങുമേ പൊങ്ങിനിന്നു
വാനത്തിൽചെന്നങ്ങു വാസവൻതന്നെയ-
ക്കാനനം നിന്നു വിളിയ്ക്കുമ്പോലേ. (കൃ. ഗാ.)

കാളിമപൂണ്ടുള്ള ധൂമങ്ങൾ ചെഞ്ഞെമ്മേ
ചാലെപ്പരന്നങ്ങു പൊങ്ങിതെങ്ങും
വൈരിയെ വെൽവാനായ്യാരിയെത്തുക്കുവാൻ
വാസവൻ തന്നുടെ ചൊല്ലിനാലേ
ഭീമങ്ങളായുള്ള ജീമൂതജാലവും
വ്യോമത്തിൽ വന്നു നിറഞ്ഞപോലേ. (ഭാ. ഗാ.)

ഒപ്പം കലർന്നുള്ള സർപ്പങ്ങളെല്ലാം തൻ-
മസ്തകം ചാലെപ്പരത്തിനിന്നു
വേവുററ മേവുമക്കാനനം കൈകൊണ്ടു
പാവകൻതന്നെ വിലക്കുംപോലേ. (കൃ. ഗാ.)

വൃഷ്ടികൊണ്ടേതുമേ പേടിയില്ലിന്നനി
മൃഷ്ടമായുണ്ടാലുമെന്നും ചൊല്ലി
സന്താപം പൂണ്ടുള്ള പാവകദേവന്നു
ചന്തത്തിൽച്ഛത്രം പിടിച്ചപോലേ
ദീനതപൂണ്ടുള്ള നാഗങ്ങളെല്ലാമേ
ആനനം ചാലെപ്പരത്തിനിന്നു. (ഭാ. ഗാ.)

മേൽകാണിച്ച അലങ്കാരങ്ങൾ താരതമ്യപ്പെടുത്തി നോക്കിയാൽ കൃഷ്ണഗാഥയിലേതെല്ലാം മററതിനെക്കാൾ വളരെ മേലെയാണെന്നും, രണ്ടും ഒരു തട്ടാന്റെ പണിയാവാൻ തരമില്ലെന്നും ഊഹിപ്പാൻ പ്രയാസമില്ല. ഭാരതഗാഥയിലെ അലങ്കാരങ്ങളിൽ സ്വാഭാവികതയില്ലായ്ക, ചമൽക്കാരമില്ലായ്ക മുതലായി അനവധി ന്യൂനതകളും ഉത്തമ വായനക്കാർ കാണുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. അതിൽ ആനകൾകൂടി വെന്തു വെണ്ണീറായി എന്നു പറഞ്ഞതിന്നു ശേഷമാണ് പുക

വൎണ്ണിയ്ക്കാൻ തുടങ്ങിയതെന്നു, വാസനയുള്ള കവികൾക്ക പറ്റാത്തതായ ഒരു ക്രമക്കേടും പററീട്ടുണ്ടെന്നുള്ളത് ഇവിടെ വിശേഷിച്ചും പ്രസ്താവയോഗ്യമാണ്. കൃഷ്ണഗാഥാകൎത്താവ് അത് ആദ്യമാണ് വൎണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നു പ്രത്യേകം പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

ഇങ്ങിനെ ചെറുശ്ശേരിഭാരതത്തിലുള്ള ദോഷങ്ങൾ ഓരോന്നായി എടുത്തു പറഞ്ഞു തുടങ്ങുകയാണെങ്കിൽ, ഈ ലേഖനം അവസാനിപ്പിപ്പാൻ പ്രയാസമായിരിക്കും. ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ആദ്യമൊത്ത ഒന്നു രണ്ടു ഭാഗമെങ്കിലും പലരും വായിച്ചിരിപ്പാൻ ഇടയുള്ളതുകൊണ്ട് അതിൽ പ്രത്യക്ഷമായി കാണുന്ന ഒരു ദോഷത്തെക്കൂടെ കാണിയ്ക്കാം.

"ഇന്ദിരാവല്ലഭൻതന്നുടെ ചാരത്ത-
ങ്ങിന്ദ്രാദിദേവകൾ ചെന്നുനിന്നാർ"

എന്ന രണ്ടു വരികൊണ്ടാണ് ഗ്രന്ഥം തുടങ്ങുന്നത്. ഈ വരികൾകൊണ്ടു യാതൊരു പ്രയോജനവുമുള്ളതായി പുസ്തകം മുഴവൻ വായിച്ചാലും കാണുകയില്ല. ഇതു കഴിഞ്ഞിട്ടു കുറച്ചു വരികൾകൊണ്ടു ചെയ്യുന്ന ഒരു വിഷ്ണുസ്തുതിയും ഇതുപോലെതന്നെ എങ്ങും തൊടാതെ നില്ക്കുന്നുണ്ട്. ഇത് ഒരാൾ ചെയ്യുന്ന സ്തുതിയല്ലെന്ന് അതിൽ ഞങ്ങൾ എന്നുള്ള പദം ഉള്ളതുകൊണ്ടറിയാം. ദേവകളുടെയാണെങ്കിൽ അവർ സ്തുതിച്ചു എന്നു പറഞ്ഞിട്ടില്ല. അതിനൊരാവശ്യവും കാണുന്നില്ല. ഇതു കഴിഞ്ഞിട്ടു സാധാരണകൃതികളിൽ കാണുന്ന പ്രകാരമുള്ള ഗ്രന്ഥകൎത്താവിന്റെ ഒരു സ്തുതി വേറേ ഉണ്ടുതാനും. ഇങ്ങിനെ അസംബന്ധമായിട്ടാണ് കാവ്യത്തിന്റെ തുടക്കംതന്നെ. ഇങ്ങിനെയുള്ള അസംബന്ധങ്ങൾ പുസ്തകത്തിൽ എവിടെ നോക്കിയാലും കാണും എന്നുള്ള യഥാൎത്ഥസംഗതി വായനക്കാരെ ആദ്യംതന്നെ മനസ്സിലാക്കാനാണോ, കവി ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞിരിയ്ക്കുന്നതെന്നുകൂടി എനിക്ക സംശയമുണ്ട്!

ഇനി, പുസ്തകം നല്ലവണ്ണം വായിച്ചതിൽ ചെറു ശ്ശേരിഭാരതത്തിന്റെ കത്താവിനെപ്പററി എനിക്കു തോന്നിയിട്ടുള്ള അഭിപ്രായംകൂടി പറഞ്ഞ് ഈ ലേഖനം അവസാനിപ്പിക്കാം. അദ്ദേഹം,പ്രസാധകൻ തിരുമനസ്സിലേയ്ക്കു കിട്ടിയിട്ടുള്ള തെളിവിൽ കാണുന്ന ഉദയവമ്മരാജാവിന്റെ സേവൻ നമ്പൂരി തന്നെയായിരിക്കണമെന്നു മുമ്പു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. അദ്ദേഹത്തിന്നു വ്യുൽപത്തി നന്നെ കുറയും. ഒരു വിദൂഷകന്റെ നിലയിലുള്ള ഒരു സേവനാണ്. കുറച്ചൊരു കവിതാവാസനയുമുണ്ടെന്നു കണ്ടപ്പോഠം, "മുമ്പ് ഒരുദയവമ്മരാജാവിന്റെ സേവനായ ഒരു നമ്പൂരി കൃഷ്ണഗാഥയുണ്ടാക്കീട്ടുള്ളതു നോക്കി ആ രീതിയിൽ അങ്ങ് ഒരു ഭാരതഗാഥയുണ്ടാക്കു" എന്ന് അദ്ദേഹത്തോടു നേരമ്പോക്കായിട്ടെങ്കിലും രാജാവു പറഞ്ഞിരിപ്പാനിടയുണ്ട്. എന്നിട്ടു നമ്പൂരി കൃഷ്ണഗാഥ നല്ലവണ്ണം വായിച്ച് അതിലെ അത്ഥകല്പനകളും പദങ്ങളും പാദങ്ങളും പാട്ടുള്ള ദിക്കിലൊക്കെ ഉപയോഗിച്ച് ഉണ്ടാക്കിയതായിരിക്കണം ഭാരതഗാഥ. അതുണ്ടാക്കിയ കാലത്ത് അദ്ദേഹത്തിന്നു കവിതയിൽ കുറെ പഴക്കം വന്നിട്ടുണ്ടായിരുന്നു എന്നു വിചാരിപ്പാനും സംഗതി കാണുന്നില്ല. കവിതാപരിശീലനത്തിൽ ആദ്യത്തെ പാഠം വൃത്തത്തിൽ മാത്രം മനസ്സു വെച്ച് അത്ഥമില്ലാത്ത പദ്യങ്ങഠം ഉണ്ടാക്കുകയാണെന്നും, രണ്ടാമത്തെ പാഠം ചില നല്ല പദ്യങ്ങളെടുത്ത്, അത്ഥം തെററാതെ അവയിലെ പദങ്ങഠംമാററി നോക്കുകയാണെന്നും രണ്ടാം വ്യാസനായ ക്ഷേമേന്ദ്രൻ ഉപദേശിക്കുന്നുണ്ട്. ഇതിലെ രണ്ടാംപാഠം പഠിച്ചു തുടങ്ങിയ കാലത്താവാം ഈകവി ഭാരതഗാഥ ഉണ്ടാക്കിയത്. ഇങ്ങിനെയൊക്കെയാണ് ഭാരതഗാഥാകത്താവിനെക്കുറിച്ചുള്ള എന്റെ അഭിപ്രായത്തിന്റെ ഒരു ചുരുക്കം. ഇത്തരം ഒരു കവിയുടെ കൃതിയാണെന്നു വിചാരിക്കാവുന്ന ഭാരതഗാഥ സാഹിത്യനിധിയുടെ എന്തെങ്കിലും ഒരു ഭാഗമാവുന്നതു കഷ്ടമാ

കയാൽ, മിസ്റ്റർ പിള്ള അതിനെ ആ നദിയിലൂടെ ഒഴുകുന്ന ഒരു തടിയാക്കിയതു നന്നായി. ഏതായാലും ആ നിരുപയോഗമായ തടി കൃഷ്ണഗാഥാകൎത്താവിന്റേതല്ലൊ, അതു് എവിടെയെങ്കിലും ഒലിച്ചു പോയ്ക്കോട്ടെ!

തൃശ്ശിവപേരൂർ. —കുണ്ടൂർ നാരായണമേനോൻ.

ഇന്ത്യക്കാൎക്കാവശ്യമായ വിദ്യാഭ്യാസം.

പരീക്ഷാവിജയം മാത്രമല്ല നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം. ഇപ്പോൾ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഫലമായി വിദ്യാൎത്ഥിയുടെ മനസ്സിനും ബുദ്ധിക്കും സംസ്കാരം വരുന്നുണ്ടോ എന്ന് ആരും തന്നെ അന്വേഷിക്കുന്നില്ല. കണ്ടതും കേട്ടതും വേണ്ടാതേയും വേണ്ടിയിട്ടും "കരണ്ടു" പഠിക്കുന്നവരാണ് നമ്മുടെ വിദ്യാൎത്ഥികളിൽ മിക്കപേരും. വിദ്യാൎത്ഥികൾ, അദ്ധ്യാപകൻ പറഞ്ഞു കൊടുക്കുന്നതു മനസ്സിലാക്കി പഠിക്കുന്നുണ്ടോ എന്നും തൽഫലമായി വിദ്യാസമ്പാദനത്തിനുള്ള ഔൽസുക്യം വിദ്യാൎത്ഥികളിൽ ഉല്പന്നമാകുന്നുണ്ടോ എന്നുമാണ് നാം അന്വേഷിക്കേണ്ടതു്. നമ്മുടെ 'വിദ്വാന്മാ'രിൽ പലരും വിദ്യാലയം വിട്ടു പുറത്തു പോന്നാൽ പിന്നെ വിദ്യാസമ്പാദനത്തിൽ ലേശവും അഭിരുചി കാണിക്കാത്തതിൽ അത്ഭുതപ്പെടാനില്ല. ഇതിനെല്ലാമുള്ള കാരണം 'പാസ്സി'ന്നു കല്പിച്ചിട്ടുള്ള അനൎഹമായ പ്രാധാന്യമാണ്. 'പാസ്സില്ലാത്തവർ' വിദ്യാവിഹീനരാണെന്നും, ഉദ്യോഗദാനങ്ങളിൽ അവരെ 'അടുപ്പിക്കാൻ' കൂടി പാടില്ലെന്നുമാണ് നമ്മുടെ വിശ്വാസം! പരീക്ഷാവിജയത്തിന്നു നാം കല്പിച്ചിട്ടുള്ള പ്രാധാന്യത്തെപ്പററി ജെ. ഡി. മെലോണി പറയുന്നതു കേൾക്കുക:— "സൎവ്വക

മ്പോൾ, ഇക്കൂട്ടർ ഹിംസാപരന്മാരാണെന്നറിവില്ലാത്തതു കൊണ്ട്, അവിടങ്ങളിലെ പക്ഷികൾ തോക്കുകളുടെ ചട്ട കളിന്മേൽ നിശ്ശങ്കം വന്നിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ, സഹജബു ദ്ധി ആബാല്യാൽ പരിചയിച്ച സ്ഥിതികളെ മാത്രം ആ ശ്രയിച്ചു നില്ക്കുന്നതാകയാൽ, മേൽകാണിച്ച വിധത്തിലു ള്ള ഘട്ടങ്ങളിൽ സഹജബുദ്ധിക്കു ന്യൂനത പററിയിരിക്കു ന്നു എന്നു പറവാൻ തരമില്ല. തന്റെ യജമാനൻ മാറി നിന്ന ഉടനെ ക്ഷൌരക്കത്തി എടുത്തു കഴുത്തു മുഴുവൻ മുറി ച്ചുവെച്ച, വിലയേറിയ ആപ്രിക്കൻ കുരങ്ങിന്റെ കഥയും, മേൽകാണിച്ച വിധത്തിൽ കൂട്ടേണ്ടതാണ്. ഇതു കുരങ്ങി ന്റെ കലശലായ അനുകരണഭ്രാന്തിയെ മാത്രമേ വെളി പ്പെടുത്തുന്നുള്ളു. ഇതേപ്രകാരത്തിൽ പശുക്കളെ ചതിച്ചു, പാൽ കറന്നെടുക്കുന്നതും നമ്മുടെ വാദത്തിന്നു ഉദാഹ രണമായി സ്വീകരിക്കാൻ പാടുള്ളതല്ല. കന്നുകുട്ടിയെ മു മ്പിൽ കണ്ടാൽ മാത്രമേ പശുക്കൾ പാൽ ചുരത്തുകയു ള്ളു. കന്നുകുട്ടി ചത്തുപോകുന്നപക്ഷം, അതിന്റെ തോ ൽ ഉരിയെടുത്ത് അതിനുള്ളിൽ വൈക്കോലോ മറേറാ നിറച്ചു, പശുവിന്റെ മുമ്പിൽ സാക്ഷാൽ കന്നുകുട്ടിയെ ന്നവിധം നിർത്തി, പാൽ കറന്നെടുക്കുന്ന സൂത്രം പലരും അറിഞ്ഞിട്ടുണ്ടായിരിക്കുമല്ലോ.

സ്വഭാവത്തിൽ, ആകസ്മികമായുണ്ടാവുന്ന ഗതിവി ഗതികളേയും വളരെ വിലവെച്ചുകൂടാ. അത്യന്തം ശ്ര ദ്ധയോടും ജാഗ്രതയോടും കൂടി വേട്ടയിൽ ഏർപ്പെട്ടിരു ന്ന ഒരു നായ, പെട്ടെന്ന് അതിൽനിന്നു പിന്തിരിഞ്ഞു, കുറച്ചു സമയം തന്റെ എജമാനന്റെ നാലുപാടും ഓടി യതായും, പിന്നെ എങ്ങോട്ടോ ഓടിപ്പോയതായും കേട്ടിട്ടു ണ്ട്. സ്വസ്ഥിതിയിൽ എത്തിയപ്പോൾ, ആ രാത്രി, ഈ നായ, അതിന്റെ വീട്ടിൽ മടങ്ങിച്ചെന്നതായും പ്രസ്താവി ച്ചിരിക്കുന്നു. ഒരുവേള കടന്നലോ മറേറാ കുത്തിയതുകൊ

ണ്ടായിരിക്കാം ഈ നായ ഇങ്ങിനെ പ്രകൃതിഭേദം കാണിച്ചത്. പെട്ടെന്നുണ്ടാവുന്ന പരിഭ്രമം നിമിത്തം സഹജബുദ്ധിക്ക് ഉന്മൂലനാശം വരുത്തുന്ന സംഗതികളും കൈക്കൊള്ളാവുന്നതല്ല. ഉദാഹരണമായി പെട്ടെന്നു ഞെട്ടിപ്പോകുന്നതുനിമിത്തം, കോലാട്ടുകൾ, വളരെ ഉയരമുള്ള കുന്നുകളിന്മേൽ നിന്നു, തങ്ങൾക്കു കലശലായ നാശമോ ആപത്തോ വരുമാറു, പലപ്പോഴും ചുവട്ടിലേക്കു ചാടാറുണ്ട്. നിശ്ശബ്ദമായിരിക്കുന്ന ജലാശയങ്ങളിൽകൂടി കൂസലില്ലാതെ നീന്തിക്കളിക്കാറുള്ള ഒരു വിശേഷപ്പെട്ട നായാട്ടുനായയെ അതിന്റെ ഉടമസ്ഥനായ തൃക്കിക്കാരൻ തിരമാലകളുടെ ഊക്കുകൊണ്ട് എപ്പോഴും അലറുന്ന കടലിൽ ഒന്നാംപ്രാവശ്യം കൊണ്ടിട്ടപ്പോൾ, ആ നായ പരിഭ്രമിച്ചു കരയ്ക്കണവാൻ ചെയ്ത പ്രയാസവും, ഒടുവിൽ വല്ലാതെ തളർന്നതായി കണ്ടപ്പോൾ അതിനെ രക്ഷിച്ചതും മറ്റും സരസമായി വർണ്ണിച്ചു കാണുന്നുണ്ട്. പക്ഷേ, ഈ മാതിരി ഉദാഹരണങ്ങളെ തള്ളിക്കളയുകയാണ് വേണ്ടത്.

കോഴിക്കോട്.   — ടി. വി. രയരപ്പക്കുറുപ്പ്.

മലയാളത്തിലെ പഴയ പാട്ടുകൾ.

സന്ദേശവും വിരവാദവും.

“നെല്ലന്തിമേലാറം കൊത്തും തത്തേ
നീയുണ്ടോ കടമല്ലൂർക്കോട്ട കണ്ടു?
കോട്ടയും കണ്ടു മതിലും കണ്ടു
കോട്ടയ്ക്കകത്തു വടക്കേക്കെട്ടിൽ
അമ്മതമ്പുരാട്ടിയെക്കൂടെ കണ്ടു?

* * * * * * *

ആന പറക്കട്ടേ ആകാശം താഴട്ടേ
ആഴിക്കടലൊരു കുളമാകട്ടേ
പൂച്ച പറക്കട്ടേ പുരുഷൻ പെണ്ണാകട്ടേ
പൂച്ചക്കിടാവൊരു പുലിയാകട്ടേ
പന്തൊന്നു(?) താഴട്ടെ പടിഞ്ഞാറുദിക്കട്ടേ
പാതിരാനേരവും പകലാകട്ടേ
ചെപ്പു(?) പതിക്കട്ടെ ചെമ്പിരുമ്പാകട്ടേ
ചെമ്പകശ്ശേരിയോടു നേരിട്ടവൻ."

ദിഗ്വിജയോദ്യുക്തനായ മാർത്താണ്ഡവമ്മമഹാരാജാവു കായങ്കുളത്തെ നിരോധിച്ചു കീഴടക്കിയശേഷം ചെമ്പകശ്ശേരിയെ ആക്രമിക്കാൻ ഒരുങ്ങി. ചെമ്പകശ്ശേരി രാജകുടുംബത്തിലെ സ്ത്രീകളും കുഞ്ഞുങ്ങളും ഉൾപ്പെട്ട മററംഗങ്ങളുടെ നിവാസം കുടമാളൂർ എന്ന സ്ഥലത്തായിരുന്നു. ഈ പ്രദേശം വെമ്പനാട്ടുകായലിനു കിഴക്കു് ഏററുമാനൂർ താലൂക്കിൽ ചെന്നതാണു്. ഈ കായലിനു തെക്കുപടിഞ്ഞാറാണല്ലോ ചെമ്പകശ്ശേരി. ഇതു തെക്കുംകൂർ, വടക്കുംകൂർ ഈ രണ്ടു രാജ്യങ്ങളുമായി പണ്ടുപണ്ടേ മൈത്രീബന്ധത്താൽ സുഘടിതമായിരുന്നു. കുടമാളൂർ വടക്കുംകൂറിന്റേയും തെക്കുംകൂറിന്റേയും സംയുക്തബലംകൊണ്ടു സുരക്ഷിതവും, ചെമ്പകശ്ശേരിരാജാക്കന്മാരുടെ മൂലകുടുംബസ്ഥാനവും ആയിരുന്നതിനാൽ, ആ പടവെട്ടുകാലത്തു പ്രാകാരപരിവൃതമായ കുടമാളൂർകൊട്ടാരത്തിലേയ്ക്കു് എഴുന്നള്ളി വിവരമന്വേഷിക്കുന്നതിനിടയാകാതെ ചെമ്പകശ്ശേരിനാട്ടധിപൻ ആക്രമണഭയവും വിപ്രയോഗദുഃഖവുംകൊണ്ടു പര്യാകുലനായി ദിവസങ്ങൾ കഴിച്ചുവന്നു. ആയിടയ്ക്കാണ്, "നെല്പന്തിമേലററം കെത്തും തത്തയെ" കുടമാളൂർ കോട്ടയിലേയ്ക്കയയ്ക്കുന്നത്. കിളിയെക്കൊണ്ടു കഥ പാടിക്കുന്ന ഏർപ്പാടു കേരളഭാഷയിൽ ആദ്യമായി സ്ഥാപിച്ചതു തുഞ്ചത്തു ഗുരുവാണെന്നു നാം ധരിച്ചിട്ടുള്ളതുപോലെ,

വിരഹാകുലരായ ദമ്പതിമാരുടെ സന്ദേശങ്ങൾ വഹിക്കാൻ അചേതനങ്ങളേയും തിര്യക്കുകളേയും ചുമതലപ്പെടുത്തിത്തുടങ്ങിയതു കാളിദാസൻ, ലക്ഷ്മീദാസൻ മുതലായ പ്രാചീനകവികളാണെന്നും നമുക്കറിവുണ്ട്. എന്നാൽ ഇക്കാലത്താകട്ടേ, പരിഷ്കാരം കേറി മറിഞ്ഞു കവികളോടു കഥപറയാൻ കഴുതയും കാണ്ടാമൃഗവും കാട്ടുപൂച്ചയും, വിരഹികളുടെ സന്ദേശം വഹിക്കാൻ ചുക്കും ചുണ്ണാമ്പും ചൂരക്കോലും ഒരുങ്ങിയിറങ്ങിയിരിക്കുന്നതും നാം കാണുന്നുവല്ലോ!

എഴുത്തച്ഛൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ "താർമകൾക്കൻപുള്ള തത്തയ്ക്കു" പാലും ശർക്കരയും കദളിപ്പഴവും കൊടുത്തു. അതുകൊണ്ടുതന്നെ "സകലശുകകുലവിമലതിലകിതകളേബര"യായ ആ "സാരസ്യപീയൂഷസാരസർവസ്വം" തൃപ്തിപ്പെട്ടു. നമ്മുടെ കവികളാകട്ടേ, അവരുടെ ആജ്ഞയനുസരിക്കുന്ന കിളിക്കുഞ്ഞുങ്ങൾക്ക് ആമവടയും, റൊട്ടിയും, ലമനേഡും കൊടുത്ത ശേഷം ചാരുകസേരയിലിരുത്തി സല്ക്കരിച്ചാലും അവ സംതൃപ്തിയെ പ്രാപിക്കുന്നില്ലെന്ന് ഇക്കാലത്തെ കവിതാവിഷയത്തിലുള്ള അത്ഭുതപ്രയോഗങ്ങൾ വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. ഹാ! കവിതാദേവതേ, പ്രകൃതിയാൽ ആജ്ഞപ്തമായ പരിവർത്തനത്തിനു നീ മാത്രം അധീനയാകാതെ പിന്മാറി നില്ക്കയാണോ? ഇല്ല. പരിവർത്തനാധീനയായതുകൊണ്ടായിരിക്കണമല്ലോ, സാക്ഷാൽ കവിതയ്ക്ക് ഇത്ര ശോച്യമായ അവസ്ഥ നേരിടേണ്ടിവന്നത്.

പാടത്തിൽ വിളഞ്ഞു കിടക്കുന്ന നെല്പന്തിയുടെ മേലാറാം— അതാവിതു കതിർക്കുലെ— കൊത്തുന്ന തത്ത ചെമ്പകശ്ശേരിരാജാവിന്റെ കല്പനപ്രകാരം വെമ്പനാട്ടുകായലിന്റെ തെക്കുപടിഞ്ഞാറു ചെമ്പകനാട്ടിൽനിന്നു കിഴക്കായിപ്പാറന്നു കടമാളൂർ എന്ന സ്ഥലത്തെത്തുന്നു. അവി

ടെ ചെന്നു ചേൎന്ന ശേഷം ആ സ്ഥലത്തെ സംരക്ഷിക്കുന്ന കോട്ടയും മതിലും കണ്ട് അവിടം നിർബ്ബാധമായിരിക്കുന്നു വെന്നു ഗ്രഹിക്കുന്നു. പിന്നീട്ട കോട്ടയ്ക്കകത്തു പ്രവേശിച്ച് വടക്കെക്കെട്ടിൽ ഏഴു നാളില്ലിത്താമസിക്കുന്ന അമ്മത്തമ്പുരാട്ടിയെ കാണുന്നു. ഇതു യാത്രോദ്ദേശത്തിൽ ചേൎന്നതായിരുന്നില്ലെങ്കിലും, കാൎയ്യകുശലതയുടേയും ഔചിത്യജ്ഞാനത്തിന്റേയും ഉത്തമ ലക്ഷ്യമായി സ്വീകരിക്കാം. സീതാദേവിയെ തിരഞ്ഞറിയാൻ പോയ ഹനുമാൻ രാവണനെ സന്ദൎശിച്ചതും ഉദ്യാനം ഭഞ്ജിച്ചതും ആ വാനരത്താന്റെ ഉചിതമായ മനോധൎമ്മവ്യാപാരത്തിന്റെ ഫലമല്ലയോ?

അതെയാകട്ടെ കടമാളൂരിൽ കണ്ട കഥ രാജാവിനെ അറിയിച്ചു കൃതാൎത്ഥനാക്കിയ ശേഷം, ഒരു വീരവാദപ്രകടനം കൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തെ അത്യാനന്ദപയോരാശിയിലെ തരളകല്ലോലമാലകളിൽ ആറാടിക്കുന്നു. ചെമ്പകശ്ശേരിയോടു നേരിടുക എന്നത് ആൎക്കും സാദ്ധ്യമല്ലപോൽ. ഈശ്വരശക്തിക്കധീനങ്ങളായവയെല്ലാം ആ ശക്തിയെ അതിലംഘിച്ചു വ്യാപരിച്ചാൽ മാത്രമേ ഈ ആക്രമണത്തിനു പ്രസക്തിയുള്ളുവത്രെ. അങ്ങിനെ വ്യാപരിക്കയെന്നതു സംഭാവ്യവുമല്ലല്ലോ. ഈ വീരവാദം, ലോകത്തിലടങ്ങാത്ത ആത്മസ്തുതിയും അപരനിന്ദയും നിറഞ്ഞു കവിയുന്ന കഥകളിയിലെ "പോരിനു വിളി"യെപ്പോലും അതിശയിക്കുന്നുണ്ട്. ചെമ്പകശ്ശേരിയുടെ അനന്തരഗതി, ഉത്തരന്റേതുപോലുള്ള ഈ വീരവാദത്തോട് എത്രത്തോളം യോജിച്ചുവെന്നു തിരുവിതാംകോട്ടു ചരിത്രം വെളിപ്പെടുത്തുമല്ലോ.

ശങ്കരൻനമ്പൂരിയുടെ കരംപിരിവ്.

ഹൃദ്യകലയിലും യുദ്ധനിലയിലും അജയ്യനായ കാൎത്തികതിരുനാൾ രാമരാജൻ കാലഗതിയടഞ്ഞശേഷം അവിടത്തെ അനന്തിരവൻ അവിട്ടംതിരുനാൾ ബാലരാമരാജാവു രാജപട്ടം കൈക്കൊണ്ടു സിംഹാസനാരോഹണം

ചെയ്തു. ആശ്രിതൻ ജയന്തൻ ശങ്കരൻനമ്പൂരി പ്രബല നായിത്തീൎന്നു. ജയം തൻെറ പാട്ടിലായ ജയന്തൻെറ കൂട്ടുകാർ ദുൎമ്മദത്താൽ രാജ്യഭരണചക്രത്തിനു വക്രഗതി വരുത്തി. ജനസങ്കടം വർദ്ധിച്ചു. പ്രജാക്ഷേമൈകതാനനായ രാജാകേശവദാസൻെറ നിൎമ്മാണം ധൎമ്മരാജ്യചരിത്രത്തിൽ കറുപ്പു കലൎത്തി· നമ്പൂരി അചിരേണ മന്ത്രിപദത്തിൽ പാററിക്കൂടി. മുൻപേ കഴിഞ്ഞിരുന്ന ഖജനായെ നിറയ്ക്കാൻ അദ്ദേഹവും കൂട്ടരും ഉദ്യോഗിച്ചു· കള്ളവും കൊള്ളയും കോഴയും കൊട്ടമയും ധനസമ്പാദനത്തിനായുള്ള സുകരവ്യവസായങ്ങളായി ഭവിച്ചു. പ്രജകളുടെ മാനത്തിനും ധനത്തിനും രക്ഷയില്ലാതായി. ആക്രമം ദിക്കെങ്ങും പരന്നു. മന്ത്രിയും മിത്രങ്ങളും നാടൊട്ടുക്കു സഞ്ചരിച്ചു. പണക്കാരെ പിടിപ്പിച്ചു വരുത്തി പണം പിഴിഞ്ഞെടുത്തു. വിരോധം പറയുന്നവരെ കെട്ടിയടിച്ചു. അന്യായമായവിധം കരം പിരിച്ചു. ഈ കഥയെല്ലാം കേരളഭാഷയിൽ അക്കാലത്തുതന്നെ രേഖപ്പെടുത്തുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്:—

"പട്ടയ ചട്ടപ്രകാരമല്ലാതുള്ള
മുൻപാട്ടമെന്ന കരം പിരിപ്പാൻ
പണ്ടൊരു നാളിലും കേട്ടറിവില്ലാത്ത
കിട്ടിയെന്നുള്ളൊരു കോലിരുക്കി
കൈക്കിട്ടു കെട്ടി മുറുക്കിപ്പിടിക്കുമ്പോൾ
വെള്ളും പണം ധനമൊക്കെ വിററും
ഇങ്ങനെ കോലിട്ടിറുക്കും നിലവിളി
ഘോഷങ്ങളുണ്ടാമൊരുതരത്തിൽ
കാലും വലിച്ചങ്ങു തൂശിക്കിരുത്തീട്ടു
കല്ലും ചുമപ്പിച്ചൊരുതരത്തിൽ
ചൂണ്ടാണി കത്തിക്കനിച്ചു മുതുകതിൽ
കല്ലേററുമുണ്ടാമൊരുതരത്തിൽ
കാലു രണ്ടും തടിതന്നിലിട്ടാണിയും

വെച്ചിട്ടഴിപ്പുരതന്നിലിട്ടും
തല്ലുമിടിയും കണക്കില്ല ചൊല്ലുവാൻ
കണ്ടവർക്കൊത്തപോൽ ചെയ്തിടുന്നു.
ദേഹം ചൊറിയനംകൊണ്ടു പൊതിഞ്ഞടി-
ച്ചെണ്ണമില്ലാതെയുപാസമിട്ടും
ഇങ്ങനെ ഘോഷമായുള്ള പണംപിരി-
വെട്ടും കുറവില്ലറിഞ്ഞുകോൾക."

കാമുകനും കാമുകിയും.

ആററിങ്ങൽ റാണിക്കു കപ്പം കൊടുപ്പാൻ പോയ അവസരത്തിൽ ഗിഫോർഡിനേയും കൂട്ടുകാരേയും എട്ടുവീട്ടിൽ പിള്ളമാരിൽ ചിലർ വധിച്ച വിവരം മലയാളത്തിൽ പല പാട്ടുകൾക്കും വിഷയമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്. അഞ്ചുതെങ്ങിൽകോട്ടയിലെ വെള്ളക്കാർ നാട്ടുകാരോടു പ്രതികാരം ചെയ്യാൻ തലശ്ശേരിക്കോട്ടയിൽനിന്നു വരുത്തിയ വെള്ളപ്പട രാജദ്രോഹികളെ തിരഞ്ഞു യാത്രയായി. ഈയവസരത്തിൽ രാജ്ഞി പതിവായി നീരാടുന്ന ആററുകടവു വിട്ടു വേറൊരു നിർഭയസ്ഥാനത്തു സ്നാനത്തിനെഴുന്നള്ളി. രാജ്ഞിയുടെ അംഗരക്ഷകന്മാരായ നായർപ്പടയും അവരിൽ ഉൾപ്പെട്ട ചാവർപ്പടയും അവിടെ നിരന്നുകഴിഞ്ഞു. ഈ വിവരം അടുത്ത ഒരു പൊയ്കയിൽ മുങ്ങിക്കുളിച്ചു തലമുടി കോതിക്കൊണ്ടു നിന്ന ഒരു യുവതിയോട് അവളുടെ കാമുകൻ പറയുന്നു. ആ വിദ്വാൻ ഒരു കന്നിക്കുരു എടുത്തെറിഞ്ഞ് അവളുടെ ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിച്ചു.

അതിനവൾ:—

"മുങ്ങിക്കുളിച്ചു മുടി കോതി നിന്നപ്പം
കന്നിക്കുരുകൊണ്ടെറിയുന്നതാരെന്നെ?"

എന്നു ചോദിച്ചു.

അപ്പോൾ അവൻ:—

> "കുന്നിക്കുരുകൊണ്ടെറിയുന്നതു ഞാനാണ്
> ഇപ്പഴോ ചോലയിൽ നിന്നു കുളിക്കുന്നു?
> മാപാപിപ്പിള്ളമാർ ചതിച്ച ചതി കണ്ട
> വെള്ളപ്പട വന്നു കേററുമായല്ലോ.

* * * * * * *

> തമ്പ്രാട്ടി നീരാടിയിപ്പോഴെഴുന്നള്ളും
> ചെമ്പോലപ്പാടത്തൂക്കൂടെയെഴുന്നള്ളും
> നായർപ്പട പാഞ്ഞണിയിട്ടെഴുന്നള്ളും
> ചാവപ്പട ചാടിക്കൂടെയെഴുന്നള്ളും
> ചാഞ്ചാടിച്ചോലയിൽ നില്ക്കേണ്ട പൊയ്ക്കോൾക"

ഇരുനൂററി മുപ്പത്തഞ്ചു വർഷം മുമ്പാണ് ഇതുണ്ടാക്കിയത്.
ദേശചരിത്രം സംബന്ധിച്ച്:

> "പന്തം പൊലിഞ്ഞോടാ പരപ്പുക്കുട്ടീ
> പനിവെള്ളം വീഴുന്നിട്ടേ തമ്പുരാനേ
> ചതിയോടാ വിതിയോടാ പരപ്പുക്കുട്ടീ
> ചതിയല്ല വിതിയാണേ തമ്പുരാനേ."

പണ്ടു തിരുവിതാംകോട്ടുരാജാക്കന്മാരെ രാജദ്രോഹികൾ പലവിധത്തിൽ ഉപദ്രവിച്ചുപോന്നു. അവരുടെ ബലവും രാജാക്കന്മാരുടെ ബലഹീനതയുംകൊണ്ടു രാജവംശത്തിന്റെ പ്രതാപംതന്നെ അസ്തപ്രായമായിരുന്നു. ചില രാജാക്കന്മാർ പ്രായേണ രാത്രികാലങ്ങളിൽ ഗൂഢമായിട്ടാണ് സഞ്ചരിച്ചിരുന്നത്. ആ കാലത്ത് ഒരു രാത്രിയിൽ ഒരു രാജകുമാരൻ അവിട്ടത്തെ അനുചരനോടൊന്നിച്ചു നെല്ലു വിളഞ്ഞു കിടക്കുന്ന ഒരു പാടത്തിന്റെ മദ്ധ്യത്തിലൂടെ പോകയായിരുന്നു. ഘോരമായ ഇരുട്ടിൽ വഴി കാണാൻ ആ ഭൃത്യൻ ഒരു പന്തം കത്തിച്ചു പിടിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ദീപം വഹിച്ചിരുന്നാൽ തന്നെയും തിരുമുമ്പിൽ നടക്കുന്ന

ത്തു ഭൃത്യന്മാക്കുടുത്തതല്ലെന്നു നടിച്ചുകൊണ്ടു് ആയാൾ പിറകിലും രാജകുമാരൻ മുമ്പിലുമായി നടന്നു. അനുചരൻ വൈരികളാൽ വശീകൃതനായിരുന്ന വിവരം തിരുമേനി അറിഞ്ഞില്ല. വഴിയിൽ ഒളിച്ചിരുന്ന രാജദ്രോഹികൾ അവരുടെ സാന്നിദ്ധ്യത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്ന ലക്ഷ്യം കാണിച്ചു. ഉടനെ പരപ്പുക്കുട്ടിയെന്ന ആ ഭൃത്യഘാതകൻ പന്തം കെടുത്തിക്കളഞ്ഞു. രാജകുമാരൻ അതു കണ്ടിട്ടു, "പരപ്പുക്കുട്ടി! പന്തം അണഞ്ഞുപോയോ?" എന്നു ചോദിക്കയും, "മഞ്ഞുവെള്ളം വീണിട്ടാണു് അണഞ്ഞതു്" എന്നു ഭൃത്യൻ സമാധാനം അറിയിക്കയും ചെയ്തു. വസ്തുത ഗ്രഹിച്ചിട്ടു, "ചതിയോ ഇതിന്നു കാരണം വിധിയോ?" എന്നു കുമാരൻ വീണ്ടും ചോദിച്ചു. "ചതിയല്ല, വിധി തന്നെയാണു്" എന്നു പരപ്പുക്കുട്ടി മറുവടി അറിയിച്ചു. ആ നിമിഷത്തിൽതന്നെ വൈരികൾ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു് അവരുടെ ആഗ്രഹം നിറവേററി.

തിരുവനന്തപുരം. — പി. ഗോവിന്ദപിള്ള.

മദ്യത്തെപ്പററിയുള്ള ചില തെററിദ്ധാരണകൾ.

ദീർഘായുസ്സിനും സുഖജീവിതത്തിനും അത്യധികം ഹാനികരമായിട്ടുള്ള ഒന്നാണു് മദ്യപാനം. പതിവായി മദ്യം കഴിക്കാതിരുന്നാൽ അല്പായുസ്സായിപ്പോകും എന്നൊരു വിശ്വാസം അമ്പതു സംവത്സരങ്ങൾക്കു മുമ്പു് ഇംഗ്ലണ്ടിൽ ഏതാണ്ടു പരക്കെ ഉണ്ടായിരുന്നു. രക്ഷാഭോഗക്കമ്പനിയിൽ ചേരുന്നതിന്നു് അപേക്ഷിച്ച ഒരു മാന്യൻ, മദ്യം തീരെ വർജ്ജിച്ചിരുന്ന ആളാകയാൽ സാധാരണമായ നിരക്കിൽ കാൽവാശി കൂടുതൽ കൊടുക്കണമെന്നു കമ്പനി

ഭാരവാഹികൾ ആവശ്യപ്പെട്ടതു സമ്മതിക്കാതെ, ഒരു പുതിയ കമ്പനി സ്ഥാപിച്ചു ൯൨ വയസ്സുവരെ സുഖമായി ജീവിച്ചു, മദ്യസേവ ദീർഘായുസ്സിന് ആവശ്യമാണെന്നുള്ള മിത്ഥ്യാബോധം നശിപ്പിച്ചു. ഇപ്പോൾ രക്ഷാഭോഗക്കമ്പനികൾ മധുവർജ്ജനക്കാക്ക് സാധാരണ നിരക്കിൽ അല്പം കുറച്ചുകൊടുക്കുക പതിവായിരിക്കുന്നു. മദ്യം മനുഷ്യശരീരത്തിൽ ചെയ്യുന്ന ദോഷങ്ങളെപ്പററി ശരിയായ അറിവില്ലാത്തതുകൊണ്ട് എത്ര ആയുസ്സു നിഷ്ഫലമായും അന്യക്കു ഭാരമായും സന്താനങ്ങൾക്ക് ഉപദ്രവകരമായും തീരുന്നു! മദ്യം ഒരു പോഷകസാധനമാകകൊണ്ടു ദേഹത്തിനു ശക്തി കൊടുക്കുന്നു എന്നാണ് സാധാരണബോധം. ഭക്ഷണത്തിൻെറ പ്രത്യേക ഉപയോഗം മാംസരത്നുക്കളെ ഉണ്ടാക്കുകയും, ശരീരത്തിൽ ചൂടുണ്ടാക്കി വേല ചെയ്യുന്നതിനുള്ള ശക്തി സൃഷ്ടിക്കുകയുമാകുന്നു. ഇതിൽ ആദ്യത്തെ ജോലി മദ്യം ചെയ്യുന്നില്ലെന്നു തന്നെയല്ല, ശരീരത്തിലുള്ള മാംസരത്നുക്കളെ അതു നശിപ്പിക്കുകകൂടി ചെയ്യുന്നു. ഈ ദോഷം കൂടാതെ, ചിലവു വളരെ കുറച്ചു, രണ്ടാമത്തെ സംഗതി സാധാരണസാധനങ്ങൾകൊണ്ടു സാധിക്കാവുന്നതാകകൊണ്ടു ഭക്ഷണമായി മദ്യം സേവിച്ചിട്ടാവശ്യമില്ലതന്നെ. ചങ്ങനാശ്ശേരിയിൽ ഒരു കുപ്പി പാലിനു 3½ ചക്രവും ഒരു കുപ്പി കള്ളിനു 4 ചക്രവും വിലയുള്ളതായി ഈയിടെ ഒരാൾ പ്രസ്താവിച്ചു. കള്ളു ചെന്നാലുണ്ടാകുന്ന ദോഷങ്ങൾ ഒന്നുമില്ലാതെ വളരെ ഇരട്ടി ഗുണം അതിനു കൊടുക്കുന്നതിൽ കുറഞ്ഞ ഒരു തുകകൊണ്ടു സാധിക്കാമെന്നിരിക്കെ, കൂടുതൽ വ്യയംചെയ്യുന്നതു ബുദ്ധിയുടെ ലക്ഷണമല്ലെന്നു മാത്രമല്ല അപരാധകരവുമാകുന്നു. ചില അത്യാവശ്യസമയങ്ങളിൽ, ദഹനശക്തി കുറഞ്ഞിരിക്കുമ്പോൾ അല്പം മദ്യം ഒരാൾക്കു ഭക്ഷണത്തിൻെറ ഉപയോഗത്തെ ചെയ്യുമെന്നുള്ളതു വിസ്മരിച്ചിട്ടല്ല, ഇതുപയോഗിക്കരുതെന്നു പറയുന്നത്. ശുദ്ധജലം തീരെ കിട്ടാത്തപ്പോൾ ഉപ്പുവെള്ളത്തിൽ വസ്ത്രം അ

* പ്രേമപാരവശ്യം.

1. അഴകാൽ പനിനീർസ്സുമത്തിനേയും
പ്രഭയാൽ നല്ല വിഭാതവേളയേയും
ധവളദ്യുതിയാൽ മരാളിയേയും
വിജയിപ്പൂ മൊഴിയാൽ പികത്തെയും നീ.

2. മമ ജാഗ്രദവസ്ഥയിൽക്കിനാവിൻ
നിലയാന്നും, സുഖനിദ്ര ചെയ്തിടുമ്പോൾ
കുളിർചന്ദ്രികയായ് വിളങ്ങിയും നീ-
യരുളുന്നു മമ ജീവിതത്തിലെന്നും.

3. നിയതം മയി നീ നിറഞ്ഞിടുന്നു
മലരിങ്കൽപ്പുതുപ്പുമണം കണക്കേ;
നവഗീതരസം കണക്ക നിയെ-
ന്നകമേ സുന്ദരി! ലാലസിച്ചിടുന്നു.

4. നിലയീവിധമെങ്കിലും, പ്രിയേ, നീ-
യിവനിൽത്തെല്ലുമലിഞ്ഞിടാത്തതെന്തേ?
തവ മൂടുപടത്തെ നീക്കി, മുഗ്ദ്ധാ-
നനമല്പം മമ കാട്ടിടാത്തതെന്തേ?

5. ഒരു മൂടുപടത്തിനാവതാണോ
സുഭഗേ, നമ്മുടെ ചേർച്ചയെത്തടുപ്പാൻ?
അഴകാന്ന മുഖത്തൊരുമ്മവെയ്ക്കാ-
നയി, നിൻമൂടുപടം തടസ്ഥമാമോ?

6 കലഹം മതി; നമ്മൾ തമ്മിലേവം
വെറുതേ മർക്കടമുഷ്ടിയെന്തിനയ്യോ!
മമ ജീവിതനാഡി നീ; മമാന്തഃ-
കരണത്തിങ്കലെഴുന്ന ശക്തിയും നീ!

[* ശ്രീമതി സരോജിനീദേവിയുടെ ഒരു കൃതിയിൽ നിന്ന്]

മലയാളത്തിലെ പഴയ പാട്ടുകൾ.

ഓണപ്പാട്ടിൽ മുത്തുകളി.

"ഈക്കീക്കിമുററത്തു മുല്ല നട്ടു
മുല്ലക്കൊഴുന്തടിച്ചു വാഴ നട്ടു
വാഴ കുലച്ചു വടക്കെ ചാഞ്ഞു
വടക്കുള്ളനായന്മാരങ്കം വെട്ടി
അങ്കത്തിൽപിററന്നൊരാന വന്നു
ആനേരെ പുറത്തൊരു ചെപ്പിരുന്നു
ചെപ്പിനകത്തൊരു മുത്തിരുന്നു
മുത്തു തൊഴിക്കിണ മൂക്കവരേ
മുന്നാഴി മുത്തു കടം തരുവിൻ."

"മുത്തു തൊഴിക്കിണ മൂക്കവരേ, മുന്നാഴി മുത്തു കടം തരുവിൻ" എന്ന ഭാഗത്തിൽനിന്ന് എന്താണ് നാം അറിയേണ്ടത്? രാജാധികാരത്തിൻ കീഴിലായോ അല്ലാതേയോ ഒരുകാലത്തു നടത്തപ്പെട്ടുവന്ന മുത്തു മുങ്ങിയെടുക്കുന്ന തൊഴിൽ മലയാളികൾ അറിഞ്ഞിരുന്നുവെന്നും, അതു കടംവാങ്ങിക്കാവുന്നവിധം അവരുടെ നാടതിർത്തിക്കകത്തുതന്നെ നടത്തപ്പെട്ടിരുന്നുവെന്നും നിശ്ചയിക്കരുതോ? ഇപ്പോൾ മലയാളരാജ്യസീമയിൽ ചേൎന്ന ഒരിടത്തും മുത്തു മുങ്ങിയെടുക്കുന്ന വ്യവസായം നടന്നു വരുന്നില്ലെന്നുള്ളതു ശരിതന്നെ. അതുകൊണ്ടു മുമ്പും അതിവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്ന് ഊഹിച്ചുകൂടാ. മുത്തുച്ചിപ്പികളുടെ ആദിമകാരണങ്ങളായി അറിയപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ജീവികൾക്കു വൎദ്ധിക്കത്തക്ക സമുദ്രത്തിന്റെ നിമ്നോന്നതഭാഗങ്ങൾ പ്രകൃതിയുടെ വികൃതിനിമിത്തം ഭേദപ്പെട്ടിരിക്കാം. അമ്പി

കടലിൻെറ പൂർവ്വതീരമായ ഈ സമുദ്രാംശത്തിൽ ഒരു കാലത്തു പ്രകൃതി അതിൻെറ ശക്തിയെ കഠിനമായി പ്രയോഗിച്ചിരുന്നുവെന്നുള്ളതിലേയ്ക്കു വേണ്ടുവോളം ലക്ഷ്യമുണ്ട്.

തോവാളത്താലൂക്കിൽ ചേൎന്ന കടുക്കറ മലയിടുക്ക് ഇപ്പോൾ കടലിൽനിന്ന് എത്രയോ അകലെയാണ് കിടക്കുന്നത്. പണ്ടു കടുക്കറ കടൽക്കരയായിരുന്നു. കന്യാകുമാരിക്കു തെക്കു ഭൂമി നീണ്ടുകിടന്നിരുന്നുവെന്നും, പാളയാറും കുമരിക്കോട്ടുമലയും ആ ഭൂമ്യംശത്തെ അലങ്കരിച്ചിരുന്നുവെന്നും, വെമ്പനാട്ടു കായലിൻെറ പൂർവ്വതീരത്തായിരുന്നു പണ്ടു കപ്പലുകൾ അടുത്തിരുന്നതെന്നും ചിലപ്പതികാരം, പെരിപ്ലസ് എന്നീ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ഈ കായലിനെ സമുദ്രം മാറിപ്പോയതിൻെറ ഒരു അവശിഷ്ടമായിട്ടാണ് കരുതേണ്ടത്. കരപ്പുറംദേശം പുറദേശത്തു കര വെച്ചതു തന്നെയായിരിക്കണം. ഭൂസ്ഥിതിതന്നെ ആ അഭിപ്രായത്തെ ബലപ്പെടുത്തുന്നു. കരപ്പുറത്തിൻെറ തെക്കും വടക്കുമുള്ള ആലപ്പുഴ, കൊച്ചി എന്നീ രണ്ടു തുറമുഖങ്ങളും ഇതിനെ സഹായിക്കുന്നു. തിരുവനന്തപുരത്തു ശംഖുംമുഖവും വെള്ളമൊഴിഞ്ഞ ഭൂവിതാനത്തിനു ലക്ഷ്യമാകുന്നു. അത്യഗാധങ്ങളായ സമുദ്രാന്തർഭാഗങ്ങളിൽ മാത്രം ജീവിക്കുന്ന ഒരുതരം കടൽപ്രാണികളുടെ ശൂന്യശിഷ്ടങ്ങൾ വർക്കലത്തുരപ്പിനടുത്തും, തകൎന്നുപോയ കോട്ടയുടെ ഏതാനും അംശങ്ങൾ പുറക്കാട്ടു കടലിലും കാണപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതിനെ അടിസ്ഥാനമാക്കി റേഡ്യൂസാഹ്യ്യ് ൧൮൭൭൭൮-ലെ തിരുവിതാംകോട്ടു രാജ്യഭരണറിപ്പോർട്ടിൽ കാണിച്ചിട്ടുള്ള വിവരവും മററും കൂടി ഇവിടെ ചിന്തിക്കേണ്ടതാണ്. ഈ വിധം പ്രകൃതിയുടെ നിഗ്രഹാനുഗ്രഹശക്തി ഈ പ്രദേശങ്ങളെ പ്രബലമായി ബാധിക്കയോ താലോടിവിടുകയോ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അതുനിമിത്തം ഭൂസമുദ്രങ്ങളുടെ നിമ്നോന്നതഭാഗങ്ങൾ മാറി മറിയുകയും, ചില ജീവികൾക്കു ജീവ

സന്ധാരണം ചെയ്യാൻ പററിയവയും അല്ലാത്തവയുമായ ഇടങ്ങൾ ഉത്ഭവിക്കയോ നശിക്കയോ മററന്തെല്ലാമോ ഇവിടെ നടക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കണം. അങ്ങിനെ മുത്തുകളി എന്ന തൊഴിൽ ഈ രാജ്യത്തു നിന്നൊഴിഞ്ഞുപോയിരിക്കാം.

ആദികേശവസ്തുതി.

ആദിത്യവൎമ്മരാജാവും അനന്തിരവരായ അഞ്ചു കൊച്ചുതമ്പുരാക്കന്മാരും അന്തരിച്ച ശേഷം വേണാട്ടുരാജ്യഭാരത്താൽ നമ്രശിരസ്കയായ ഉമയമ്മറാണി തന്നാട്ടുശത്രുക്കളെ ഭയന്നു നെടുമങ്ങാട്ടു കല്ലൻതമ്പുരാൻ കോയിക്കൽ എഴുന്നള്ളി താമസിച്ചു. ആ അവസരത്തിൽ വൻപട കൂട്ടി നാടിളക്കി നനാദിക്കും മുഴക്കി കൊള്ളചെയ്തു കുബേരനാകാൻ വട്ടംകൂട്ടി സ്വയം പട്ടംകെട്ടിസ്സഞ്ചരിച്ചു മുകിലവീരൻ ആരുവാമൊഴി കടന്നു പടിഞ്ഞാറു നോക്കി നടന്നു. പല ക്ഷേത്രങ്ങൾ പൊളിച്ചു, മതിലുകളിടിച്ചു, മണ്ഡപങ്ങൾ തകൎത്തു വിഗ്രഹങ്ങളുടച്ചു പൊന്നും പണവും വാരിക്കൊണ്ടു തിരുവനന്തപുരത്തെത്തി; എട്ടുവീട്ടിൽ പിള്ളമാരുടെ ചട്ടവട്ടങ്ങൾകൊണ്ടു നാഥനില്ലാത്തതായ നാട്ടിലെ നായകനായി ചെങ്കോലുമുറപ്പിച്ചു ചുങ്കവും പിരിപ്പിച്ചു. ഈ സങ്കടത്തിൽ ശത്രുസംഹാരത്തിനായി ഉമയമ്മറാണി വടക്കേ മലയാളത്തിൽനിന്നു ക്ഷണിച്ചു വരുത്തിയ കോലവൎമ്മരാജാവു പലേടങ്ങളിലും വെച്ചു പടകൂട്ടി പട വെട്ടിയെങ്കിലും, വിജയലാഭത്തിനു കാലതാമസമുള്ളതായിക്കണ്ടു, തിരുവാററ് ആദികേശവക്ഷേത്രത്തിലെ മുഖമണ്ഡപത്തിൽ നിന്നു ഭക്തിപരവശനായി ഭഗവാനെ സ്തുതിച്ചു. അത് ഈവിധമാണ്:—

"അഹികുലവരശയന, രമാവര,
മഹിതപദാംബുജ, നതപാതക,
മഥന, ജനാൎദ്ദന, മനുജാന്തക,

ഋരസരസിജധാ, കരുണാകര,
അഹമഹമികയൊടു പൊരുവാൻ
വരുമഹിതരെ യുധി സപദി ജയിപ്പതി-
നഹരഹമൊരു വരമരുളീടുക
കേശിമഥന, നാഥ, തൊഴുന്നേൻ.
ആതങ്കം മനസി വളക്കും
മാതംഗങ്ങളുമതിവേഗാൽ
ശ്രീരങ്കാ പെരിയ തുരംഗമ-
ജാലങ്ങളൊടു ചേർവുകരും
ഏറ്റും ഭയമിയലാതെ വന്നേറിന
മദമൊടു പൊരുതുമ്പോൾ
നീ തന്നെ ജയിച്ചരുളീടുക
കേശിമഥന, നാഥ, തൊഴുന്നേൻ.
ഇടിനികരമൊടിടയും ഡിണ്ഡിമ-
പടുനിനദമൊടിടയിട വെടിയും
പൊട്ടുപൊടെ നിലവിളികളുമാ-
യുധമിടയുന്നൊരു ഝടഝടരവവും
ഝടിതി കിളന്നെഴമൊരുപൊടിയും
തടവിന പടയുടനെ തടുപ്പാൻ
അടിയനു യുധി പടുത തരേണം
കേശിമഥന, നാഥ, തൊഴുന്നേൻ."

ഈവിധം ഈ, ഉ, ഊ, എ, ഏ, ഐ, ഒ, ഓ, ഔ, അം, അഃ എന്ന് ഓരോ അക്ഷരവുംകൊണ്ട് ആരംഭിച്ച ഭഗവൽസ്തുതി ചെയ്കയാണ്.

തിരുവനന്തപുരം. —പി. ഗോവിന്ദപ്പിള്ള.

ഭാഷാഗദ്യം.

III

ആധുനികഘട്ടത്തിലെത്തുമ്പോൾ ആദ്യമായി ഓർമ്മ വരുന്നതു കണ്ണശ്ശപ്പണിക്കരെയാണ്. ഈ മഹാൻ "ബ്രഹ്മാണ്ഡപുരാണം" എന്നൊരു ഗ്രന്ഥം ഗദ്യത്തിലുണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ടെന്നും, അതു തന്റെ കൈവശമുണ്ടെന്നും, മിസ്റ്റർ ഉള്ളൂർ പരമേശ്വരയ്യർ അവർകൾ ഒരു സഭയിൽ പ്രസ്താവിച്ചതായി ഓർക്കുന്നു. അത് ഏറെപ്പേർ കണ്ടിരിക്കാനിടയില്ല. മഹാകവിയും ഭാഷാപോഷണതൽപരനും ആയ മിസ്റ്റർ അയ്യർ ഈ അപൂർവ്വഗ്രന്ഥത്തെ അചിരേണ പുറത്തിറക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. അതിന്റെ ഗദ്യരീതി ഏതാണ്ടു ചാക്യാന്മാരുടെ 'തമിഴി'ൽനിന്നു വളരെ വ്യത്യാസപ്പെട്ടതായിരിക്കയില്ലെന്നൂഹിക്കാം. അക്കാലത്തെ ഭാഷാസ്ഥിതിപരിശോധനയിൽ ആ ഗ്രന്ഥം പല വിധത്തിലും ഉപകരിക്കുമെന്നും തീരുമാനിക്കാം. പ്രൌഢമായ ഒരു ഗ്രന്ഥം അക്കാലത്തു ഗദ്യത്തിലുണ്ടാക്കേണമെങ്കിൽ ഗദ്യത്തിന്നു ധാരാളം ഗൌരവവും പ്രചാരവും സിദ്ധിച്ചിരിക്കണമെന്നും ഭാഷാശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നതാണ്. ഇതുപോലെ വേറെ പല ഗ്രന്ഥങ്ങൾ അക്കാലത്തുണ്ടായിട്ടുണ്ടാവാം. അവയെ തിരഞ്ഞുപിടിക്കുക എന്നതു ഭാഷാപോഷകന്മാരുടെ അപരിഹാര്യമായ കൃത്യങ്ങളിൽ പ്രധാനമായ ഒന്നാകുന്നു.

ദൈവഗത്യാ, ഈ ഘട്ടത്തിൽ ഭാഷാഭിവൃദ്ധിക്ക് അത്യന്തം ഉപകരിച്ച വേറെയൊരു സംഭവവും പ്രസ്താവയോഗ്യമാണ്: പാതിരിമാർ ഇന്ത്യയിൽ വന്നു ചേരുവാൻ തുടങ്ങിയതു മലയാളഭാഷയെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം ശു

പ്രായേണ താനേ ക്ഷയിക്കുന്ന അവസരത്തിൽ, ഐശ്വ വിഭൂതികളുടെ സ്ഥാനത്തു നിസ്പൃഹത പ്രവേശിക്കുകയും തദനന്തരം 'ദൈവം മാത്രമേ ഇനി ഗതിയുള്ളു' എന്ന ബോധം ഉണ്ടാവുകയും ചെയ്യും. ലോകരിൽ ഈ ബോധം എപ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്നുവോ അപ്പോൾ സമസൃഷ്ടിസ്നേഹവും തൽഫലമായ സമാധാനവും ഉണ്ടാകും. നേരെമറിച്ച്, ആ ബോധം എപ്പോൾ വിസ്മൃതമാകുന്നുവോ അപ്പോൾ "കനകംമൂലം കാമിനിമൂലം കലഹം പലവിധമുലകിൽ സുലഭ"മാകുന്നതുമാണ്. അതുകൊണ്ടു യുദ്ധമുണ്ടാകുന്നു, ജനങ്ങൾ കഷ്ടപ്പെടുന്നു, രാജ്യങ്ങൾ നശിക്കുന്നു എന്നും മററും വിചാരിച്ചു നാം വെറുതെ പരിഭ്രമിക്കേണ്ട. ഇതെല്ലാം ലോകത്തിൻെറ മനഃസംസ്കരണത്തിനും ക്ഷേമത്തിനും വേണ്ടി ഈശ്വരേച്ഛാകൃതമായ സംഭവങ്ങളാണെന്നു നാം ഗ്രഹിക്കേണ്ടതും, ഈവക സംഭവങ്ങളിൽനിന്നു നമുക്കുണ്ടാകുന്ന അനുഭവങ്ങളും അറിവും മനുഷ്യൻെറ പരമോദ്ദേശ്യമായ പരസ്നേഹത്തിനു മാർഗ്ഗമാക്കിത്തീർക്കേണ്ടതുമാകുന്നു.

തൃപ്പൂണിത്തുറ. —കെ. നാരായണമേനോൻ.

ആകാശപഞ്ചകം.

1. നീലക്കാറായ ലോലാളകനിര; വിധുവാം ചിത്രകം; ചാരുതാരാ-
ജാലത്താൽതീർത്ത ഹാരം സുലളിതതരമാം കൌമുദീമന്ദഹാസം;
ശ്രീലതപം ചേർന്ന ശാന്തപ്രകൃതി;യകൃതകപ്രൌഢി;യേവം തമിസ്രാ-
കാലപ്പെണ്മാല ലോകേശ്വരനുടെ വധുവെപ്പോലെ രാജിച്ചിടുന്നു.

2. ആകാശത്തട്ടിലെങ്ങും മണി വിതറിയപോലെന്തു കാണുന്നു? ദിവ്യ-
ശ്രീ കാളും സർവ്വലോകേശ്വരിയുടെ നിടിലത്തിങ്കലെത്തുംഗഭാസ്സോൾ
ആകാരമ്യേന്ദുബിംബം മഹിമയൊടു വിളങ്ങുന്ന ദേവാലയത്തിൽ
പ്രാകാരത്തിന്നു ചുററും വിലസിടുമണിദീപങ്ങൾതൻ ഭംഗിയന്നോ?

3. നീലപ്പട്ടിൻ വിതാനം; ജലധരനിരയാം തോരണം; കൂരിരുട്ടിൻ
ജാലത്തെത്തട്ടിനീക്കിപ്രചുരരുചി പൊഴിക്കുന്ന നക്ഷത്രദീപം;
ജാലക്കാരത്തി മായാനടിയുടെ ചില കണ്ണുകെട്ടിന്നു ലീലാ-
ലോലതാം ലാലസിപ്പൂ പ്രകൃതിയുടെ കളിപ്പന്തലാണന്തരീക്ഷം.

4. നാദത്തിൻ ലക്ഷ്യമെന്നും; പ്രകൃതിയുടെ പരബ്രഹ്മചൈതന്യമെന്നും
വേദജ്ഞന്മാർപുകഴ്ത്തിപ്പറയുമൊരധികഖ്യാതി തേടും നഭസ്സേ!
വൈദഗ്ദ്ധ്യം ചേരുമദ്വൈതികളഖിലജഗദ്വ്യാപിയാം നിന്നെയേതും
ഭേദപ്പെട്ടല്ല കാണുന്നതു പെരിയവിരാട്ടിങ്കൽനിന്നൊന്നുകൊണ്ടും.
(സ്ലൂം

5. അജ്ഞന്മാർക്കൊക്കെ മായായവനിക, ഭുവനത്തിന്റെ തത്വംഗ്രഹി-
വിജ്ഞന്മാർക്കോ വിരാൾപൂരുഷനുടെനിഴൽ കാട്ടുന്ന കണ്ണാടി, യേവം
സ്വാച്ഛന്ദ്യം രണ്ടു ഭിന്നപ്രകൃതിയൊടു വിളങ്ങീടുമങ്ങെയ്ക്കുള്ളിണങ്ങും
സ്വച്ഛശ്രീ കണ്ടു ചിത്തം കളിരുമവർകളേഭുവിതിൽ ബ്ഭാഗ്യവാ
(ന്മാർ

മദിരാശി. —വി. ഉണ്ണികൃഷ്ണൻനായർ, ബി. എ.

പൂ നം ന മ്പൂ രി യും ഭാ ര ത ച മ്പു വും

I

ചരിത്രലേഖനവിഷയത്തിൽ പൌരസ്ത്യവിദ്വാന്മാർ കാണിച്ചിട്ടുള്ള വൈമുഖ്യം, സാഹിത്യസാമ്രാജ്യത്തിൽ പല കുഴപ്പങ്ങളേയും വരുത്തിക്കൂട്ടിയിട്ടുണ്ട്. ആശയവൈശിഷ്ട്യംകൊണ്ടും, മനോധർമ്മവൈചിത്ര്യംകൊണ്ടും, സാഹിത്യസാമ്രാജ്യത്തിൽ പ്രധാനമായ ഒരു സ്ഥാനത്തെ അർഹിക്കുന്നവരും പണ്ഡിതാഗ്രേസരന്മാരുമായ അനേകം കവികളുടെ മാതാവായി തീരുന്നതിനുള്ള ഭാഗധേയം നമ്മുടെ ഈ കേരളഭൂമിക്കുണ്ടായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, "അവരാരെല്ലാമായിരുന്നു?" എന്ന ചോദ്യത്തിനു പ്രശാന്തഗംഭീരമായ തുഷ്ണീംഭാവമല്ലാതെ സർവ്വസമ്മതമായ ഒരു പ്രത്യുത്തരം ഇതേവരെ അജ്ഞാതമായിത്തന്നെയിരിക്കുന്നു. ചോദ്യവും അ

ന്വേഷണവും വർദ്ധിക്കുന്ന അവസരങ്ങളിൽ പോലും പലപ്പോഴും അവയുടെ ഫലമായി ലഭിക്കാറുള്ളത്, ആശാഭംഗത്തോടുകൂടിയ ശ്രമബാഹുല്യം മാത്രമാണ്. അനേകം ഭാഷാഭിമാനികളുടെ സഹായത്തോടും പ്രേരണയോടും കൂടി, പി. കെ. ഗോവിന്ദപ്പിള്ള അവർകൾ എഴുതിയ ഭാഷാചരിത്രത്തിന്റെ ഓരോ പതിപ്പിലും, കവികളേയും കൃതികളേയും സംബന്ധിച്ച തന്റെ പൂർവ്വപ്രസ്താവം അബദ്ധമായിപ്പോയതിനു വായനക്കാരോടു, ഗ്രന്ഥകർത്താവു ക്ഷമായാചനം ചെയ്തുകാണുന്നുണ്ട്. അജ്ഞാതകർത്തൃകങ്ങളായ അനവധി കൃതികളെ സംബന്ധിച്ച് അപൂർണ്ണങ്ങളായ ചില വിവരങ്ങൾ അതിൽ കാണുന്നുണ്ടെങ്കിലും, അവയൊന്നും വിശ്വാസയോഗ്യങ്ങളായ ലക്ഷ്യങ്ങളെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയോ യുക്തിയുക്തമായോ പ്രസ്താവിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവയല്ല.

"പ്രബന്ധകാല"മെന്നു പറയപ്പെട്ടുപോരുന്ന കൊല്ലം വ്യ൦ ൻ-൦ ശതാബ്ദങ്ങളിൽ, അജ്ഞാതനാമധേയരായ പല കവിപുംഗവന്മാരും അമൂല്യനിധികളെന്നു ഗണിക്കാവുന്ന അനവധി ഗ്രന്ഥങ്ങളെ ഭാഷായോഷക്കു പ്രദാനം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അജ്ഞാതനാമധേയന്മാരാണെങ്കിലും, ഈ യഥാർത്ഥകവികൾ തങ്ങളുടെ ജോലി നിർവ്വഹിച്ചിട്ടുള്ളതു സ്തുത്യർഹമായ വിധത്തിലാകയാൽ, തന്നെത്താനറിയാതെതന്നെ അവർക്കു സാഹിത്യലോകത്തിൽ ലഭിച്ചിട്ടുള്ള സ്ഥാനം അനശ്വരവും അനിതരസാധാരണവുമത്രെ. കവിതയുടെ യഥാർത്ഥസ്വരൂപത്തെപ്പററി ശരിയായ ബോധം അവരിലുണ്ടായിരുന്നു എന്നുള്ളതിന് അവരുടെ കൃതികൾ തന്നെ ഉത്തമ ലക്ഷ്യങ്ങളായിരിക്കുന്നു. കേവലം കവിയശഃപ്രാർത്ഥികളായി പാണ്ഡിത്യപ്രകടനത്തിനുവേണ്ടി കച്ചകെട്ടിപ്പുറപ്പെടുന്ന ശീലം അവരിൽ അല്പംതന്നെയുണ്ടായിരുന്നില്ല. സ്വർണ്ണത്തിനു സൌരഭ്യമെന്നപോലെ, പാണ്ഡിത്യ

തോടുകൂടിയ കവിതാവാസന അവരിൽ വിളയാടിക്കൊ
ണ്ടിരുന്നതായി അവരുടെ ഓരോ കൃതിയും, അവയിലെ ഓ
രോ ഭാഗവും മുക്തകണ്ഠം ഘോഷിക്കുന്നു. വായനക്കാർ മ
നഃപൂർവ്വം ബുദ്ധിമുട്ടിയാൽപോലും ഗ്രന്ഥകർത്താക്കന്മാരെ
സംബന്ധിച്ച യാതൊരു വിവരവും ലഭിക്കാതിരിക്കുന്നതി
നു വേണ്ട മുൻകരുതലുകൾ ചെയ്യുന്ന കാര്യത്തിൽ, അവ
രിൽ ഓരോരുത്തരും അഹമഹമികയാ ശ്രമിച്ചിട്ടുള്ളതു
പോലെ തോന്നുന്നു.

ഭാഷാഭിമാനികളും സാഹിത്യരസികന്മാരുമായ പല
മഹാന്മാരുടേയും നിരന്തരപരിശ്രമത്തിന്റെ ഫലമായി,
കുറച്ചു കാലത്തിനിപ്പുറം അനവധി താളിയോല ഗ്രന്ഥങ്ങ
ൾ കണ്ടുപിടിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. തിരുവിതാംകൂർ ഗവമ്മെണ്ട്
ഇക്കാര്യത്തിൽ ചെയ്തിട്ടുള്ളതും ചെയ്യുന്നതുമായ ശ്രമവും
പ്രോത്സാഹനവും ഭാഷാഭിമാനിയായ ഏതൊരുത്തന്റേ
യും അഭിനന്ദനത്തിന് അർഹമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടെന്നുള്ള
തിൽ പക്ഷാന്തരമില്ല. സംസ്കൃതം, മലയാളം ഈ ഭാഷ
കളിൽ അനേകം പ്രാചീനഗ്രന്ഥങ്ങൾ, കുറച്ചുകാലത്തി
നിപ്പുറം ആ ഗവമ്മെണ്ടു പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. മലയാ
ളഗദ്യത്തിന്റെ പിതാവായിരുന്ന കേരളകാളിദാസൻ പ്രാ
ചീനഗ്രന്ഥാന്വേഷണവിഷയത്തിൽ സ്തുത്യർഹമായ ശ്ര
മം ചെയ്തിട്ടുള്ളതും, അതിന്റെ ഫലമായി ഭാരതചമ്പു മു
തലായ ഒന്നിലധികം പ്രാചീനഗ്രന്ഥങ്ങൾ വെളിയിൽ
വന്നിട്ടുള്ളതും സാഹിത്യരസികന്മാരെല്ലാവരും അറിഞ്ഞിട്ടു
ള്ള കാര്യമാണ്. ഈവിധം ഈയിടയിൽ പുറത്തുവന്നി
ട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ കർത്തൃത്വം പലരും പലരിൽ ആരോ
പിക്കുന്നു. കൊല്ലം ൬- ൭- ൮- ഈ ശതാബ്ദങ്ങളിൽ ജീവി
ച്ചിരുന്ന കവികളിൽ മിക്കവരും അജ്ഞാതനാമധേയരാ
ണെങ്കിലും അവരിൽ അധികംപേരും കേരളബ്രാഹ്മണ
രായിരിക്കണമെന്നാണ് പലരുടേയും അഭിപ്രായം. ആ
വക കൃതികളിലെ ഫലിതപ്രയോഗങ്ങളും ഭാഷാഭേദവും

ഈ അഭിപ്രായത്തിൽ വാസ്തവാംശം കലൎന്നിട്ടുണ്ടെന്നുള്ള തിനെ തെളിയിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു; എന്നുതന്നെയല്ല, കവികളുടെ നാമധേയങ്ങളെ നിൎണ്ണയിക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ ഭിന്നാഭിപ്രായക്കാരായ പല വിദ്വാന്മാരും ഇക്കാൎയ്യത്തിൽ (പ്രബന്ധകൎത്താക്കൾ കേരളബ്രാഹ്മണരായിരിക്കണം എന്ന വിഷയത്തിൽ) അഭിപ്രായഭേദം പുറപ്പെടുവിച്ചുകേൾക്കുന്നുമില്ല. മററു കാൎയ്യങ്ങളെ പററിയുള്ള അവസാനിക്കാത്ത വാദം എന്തിനെയെല്ലാമിരുന്നാലും, കൊല്ലം വ്യ-ം ൯-ം ശതാബ്ദങ്ങളിൽ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള പ്രബന്ധകൃതികളിൽ മിക്കതിൻെറയും കൎത്താക്കന്മാർ കേരളബ്രാഹ്മണരിൽ ആരെങ്കിലുമായിരിക്കണമെന്ന കാൎയ്യം നിസ്സംശയവും സൎവ്വസമ്മതവും ഏകദേശം സമ്മതിക്കത്തക്കതും ആയിരിക്കുന്നു. ഇവരിൽ മുന്നിട്ടുനില്ക്കുന്നതു മഴമംഗലം, മേപ്പത്തൂർ, പുനം, ചെറുശ്ശേരി മുതലായവരത്രേ. ചന്ദ്രോത്സവത്തിലെ,

> "മദനസമരസമ്മൎദ്ദാന്തരാൽഭ്രാന്തകാന്താ!–
> മണിതമധുരമാധുൎയ്യൈകവംശപ്രസൂതൈഃ–
> മധുമദമണമോലും ഗദ്യപദ്യൈൎന്നേകൈഃ
> മദയതി പുനമിന്നും ഭൂരിഭൂചക്രവാളം".

എന്നും,

> "മധുമൊഴി പുനമെന്നാസ്സൽകവീന്ദ്രേണ സാര–
> സ്വതപരിമളമോലും പദ്യജൈൎന്നെകൈഃ
> പകലിരവുവളൎത്തി സ്തൂയമാനാപദാനാ—"

എന്നും ഉള്ള ഭാഗങ്ങൾ, പ്രബന്ധകൎത്താക്കളിൽ പുനത്തിനു പ്രാധാന്യം കല്പിക്കുന്നതിനു പൎയ്യാപ്തങ്ങളാണെന്നു, മിസ്റ്റർ പി. കെ. നാരായണപിള്ള മുതലായ വിമൎശകധുരന്ധരന്മാർ സിദ്ധാന്തിക്കുന്നു. മെസ്സേഴ്സ്, വടക്കുംകൂർ രാജരാജവൎമ്മ, സാഹിത്യപ്രകാശികാപ്രസാധകന്മാരിലൊരാളായ പി. ശങ്കരൻനമ്പ്യാർ ബി. ഏ. (ഓണേഴ്സ്) മുതലായ അപൂൎവ്വം ചിലർ, പുനംനമ്പൂരിയുടെ ജീവിതകാലം ചന്ദ്രോത്സവോൽപത്തിക്കു മുമ്പായിരിക്കണമെന്നും, അ

തിന ചന്ദ്രോത്സവത്തിലെ "പുനമിന്നും" എന്ന ഭാഗംതന്നെ ലക്ഷ്യമാണെന്നും ജീവിതകാലത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഒരു ഭിന്നാഭിപ്രായം പുറപ്പെടുവിക്കുന്നുണ്ട്. പക്ഷേ, അദ്ദേഹം പ്രബന്ധകർത്താക്കന്മാരിൽ പ്രധാനിയാണെന്നുള്ള കാര്യത്തെ അവരും വിസംവദിക്കുന്നില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, പൂർണ്ണമായി സമ്മതിക്കുന്നതുമുണ്ട്.

പ്രാചീനപ്രബന്ധങ്ങളിൽ മിക്കതിൻേറയും കർത്തൃത്വം പുനംനമ്പൂരിയിൽ ആരോപിക്കുന്നതിനു പ്രധാനകാരണമായി, അല്ലെങ്കിൽ ഏകകാരണമായി, പലരും പറയുന്നതു ചന്ദ്രോത്സവത്തിൽനിന്നും മുമ്പുദ്ധരിച്ച പദ്യങ്ങളെയാണ്. ഈ അഭിപ്രായം യുക്തിയുക്തമായി തോന്നുന്നുണ്ടെങ്കിലും, പുറത്തുവരുന്ന ചമ്പുക്കളെല്ലാം പുനത്തിൻെറ കൃതികളാണെന്നു വാദിക്കുന്നതു ചിലപ്പോൾ അസംഗതമായിരിക്കുകയില്ലയോ എന്നു സംശയിക്കുന്നു.

പുനംനമ്പൂരിയുടെ ജീവിതകാലത്തെപ്പററി പ്രബലമായ ഭിന്നാഭിപ്രായം പുറപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നു മുൻ സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഭാഷാചരിത്രകർത്താവും, അതിനെത്തുടൎന്നു മററുചിലരും അഭിപ്രായപ്പെടുന്നതുപോലെ ചന്ദ്രോത്സവത്തിൻെറ കർത്താവ് മേൽപ്പത്തൂർ നാരായണഭട്ടതിരിപ്പാടാണെന്നും, അദ്ദേഹത്തിൻെറ മറെറാരു കൃതിയായ നാരായണീയത്തിലെ "ആയുരാരോഗ്യസൌഖ്യം" എന്ന കലിദിനസംഖ്യപ്രകാരം അദ്ദേഹത്തിൻെറ ജീവിതകാലം ൭൦൰-ാമാണ്ടിടയ്ക്കാണെന്നും മിസ്റ്റർ പി. കെ. നാരായണപിള്ള വാദിക്കുന്നു. "ഇന്നും" എന്ന പദം വർത്തമാനകാലവാചിയായി സ്വീകരിക്കുന്നപക്ഷം പുനംനമ്പൂരി ജീവിച്ചിരുന്നതു കൊല്ലം ൭൦൰-നും ൮൦൰-നും മദ്ധ്യേയാണെന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു. അതല്ല, മറുകക്ഷികളുടെ അഭിപ്രായത്തോടു യോജിക്കുകയാണെങ്കിൽ ആ കാലം കൊല്ലം ൬-ാം ശതവർഷത്തിലേക്കു നീട്ടേണ്ടി വരുന്നു. രണ്ടുകൂട്ടരും വാദിക്കു

ന്നു പരസ്പരഭിന്നമായ യുക്തിയെ ആശ്രയിച്ചാണ്. ഒരു കക്ഷി, ഭാഷാഭിമാനിയും സാഹിത്യശാസ്ത്രപാരംഗതനുമായ വിമൎശകമാൎഗ്ഗദൎശ്ശിയാണെങ്കിൽ, മറുകക്ഷി ചരിത്രസമാദരിയും ന്യായവാദിയുമായ ഭാഷാപണ്ഡിതനത്രെ. ഈ വിഷമഘട്ടത്തിൽ ഒരു പക്ഷത്തിൽ ചേരുന്നതു വലിയ സാഹസമായിരിക്കാമെങ്കിലും,

പ്രത്യക്ഷമെന്നവിധമിന്നുമതോൎത്തിട്ടുന്നേൻ

ഇത്യാദി പ്രയോഗങ്ങളുടെ പ്രഥമശ്രവണത്തിൽ "ഇന്നും" എന്ന പദത്തെ സംബന്ധിച്ച് നമ്മുടെ മനസ്സിൽ ഉദിക്കുന്ന അൎത്ഥം "വളരെക്കാലം കഴിഞ്ഞിട്ടും" എന്നാണെന്നും അതുപോലെയുള്ള ഒരൎത്ഥമാണ് ചന്ദ്രോത്സവപ്രയോഗത്തിന്റെ പ്രഥമശ്രവണത്തിലും തോന്നുന്നതെന്നും ഉള്ള കാൎയ്യം പ്രത്യേകം സ്മരണീയമാണ്.

ഈവിധം ഭിന്നാഭിപ്രായമുള്ള വാദിപ്രതിവാദികളുടെ അഭിപ്രായഗതി, പുനംനമ്പൂരിയുടെജീവിതകാലത്തെ ൬൦൦ നും ൭൦൦നും മദ്ധ്യത്തിൽ അനിശ്ചിതമായ ഒരു പന്ഥാവിൽ കൊണ്ടുവന്നു നിറുത്തുന്നു എന്നല്ലാതെ, ഭാരതചമ്പുവിന്റെ കൎത്തൃത്വത്തെ ബാധിക്കുകയോ, അതിനെ സംബന്ധിച്ച് യാതൊരു വ്യതിയാനങ്ങളോ പറയത്തക്ക ഭിന്നാഭിപ്രായങ്ങളോ ഉണ്ടാക്കിത്തീൎക്കുകയോ, ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഈ കവിയുടെ ജനനസ്ഥലം, വിദ്യാഭ്യാസം മുതലായവയെപ്പററി സ്ഥൂലമായിട്ടെങ്കിലും ഒരു ജ്ഞാനം സമ്പാദിക്കുന്നതിനു നിവൃത്തിയില്ലെങ്കിലും, ജീവിതകാലത്തിൽ ഗണ്യമായ ഒരു ഭാഗം നയിച്ചിരുന്നതു, കോഴിക്കോട്ടു ശക്തൻതമ്പുരാന്റെ (സാമൂതിരിപ്പാട്) സദസ്യനായിട്ടാണെന്നുള്ളത്, "പതിനെട്ടരക്കവികളെ സംബന്ധിച്ച ഐതിഹ്യത്തിൽനിന്നും, വേദാന്തവനസഞ്ചാരിയായ ഉദ്ദണ്ഡശാസ്ത്രികളിൽനിന്നും സമ്പാദിച്ചതായി പറയപ്പെട്ടുപോരുന്ന,

"അധികേരളമഗ്ര്യഗിരഃ കവയഃ
കവയന്തു വയന്തു ന താൻ വിനമഃ
പുളകോൽഗമകാരിവചഃപ്രസരം
പുനമേവ പുനഃ പുനരാസ്തമഹോ."

എന്ന ബിരുദപദ്യത്തിൽനിന്നും സുവ്യക്തമാകുന്നുണ്ട്.

"താരിൽത്തന്വീകടാക്ഷാഞ്ചലമധുലപകലാരാമ! രാമാജനാനാം
നീരിൽത്താർബാണ! വൈരാകരനികരതമോചണ്ഡലിചണ്ഡഭാനോ!
നേരെത്താതോരു നീയാം തൊട്ടുകറി കളയായ്കെന്നുമേഷാ കളിയ്ക്കും
നേരത്തിന്നിപ്പുറം വിക്രമനൃവര! ധരാ ഹന്ത! കല്പാന്തതോയേ."

"ജംഭപ്രദ്വേഷിമുമ്പിൽ സുരവരസദസി തൽഗുണൌഘങ്ങൾ വീണാ-
ത്തുംഭൽപാണൌ മുനൌ ഗായതി, സുരസുദൃശാം വിഭ്രമം ചൊല്ലവല്ലേ:
കമ്പിട്ടാളുർവ്വശിപ്പെണ്ണ്; കകമലമുലഞ്ഞൂ, പുടക്കത്തഴിഞ്ഞൂ,
രംഭയ്ക്കു; ഞ്ഞാറുവട്ടം കബരി തിരുകിനാൾ മേനകാ മാനവേദ!"

ഈ രണ്ടു പദ്യങ്ങളും പുനംനമ്പൂരിയുടെതാണെന്നും ഇവയിൽ പരാമർശിച്ചിരിക്കുന്ന മാനവേദനും വിക്രമനൃവരനും ഒരാൾതന്നെയാണെന്നും അദ്ദേഹം അന്നത്തെ സാമൂതിരിപ്പാടായിരുന്ന ശങ്കരൻതമ്പുരാനായിരിക്കണമെന്നുമാണ് പല വിമർശകന്മാരുടെയും പ്രബലമായ അഭിപ്രായം.

കോഴിക്കോട്ടു രാജവംശത്തിൽ ശക്തൻതമ്പുരാൻ എന്ന പേരോടുകൂടി ഒന്നിലധികം സാമൂതിരിരാജാക്കന്മാർ നാടുവാണിട്ടുണ്ടെന്നു ചരിത്രം പറയുന്നു. ഒരു വിദ്വത്സദസ്സ് ഏർപ്പെടുത്തി "കേരളഭോജരാജൻ" എന്ന ബഹുമതിയെ സമ്പാദിച്ച ശക്തൻതമ്പുരാനത്രെ പുനംനമ്പൂരിയുടെ സമകാലീനൻ. കൊല്ലം ൬൦൦-ാം ശതാബ്ദത്തിന്റെ പൂർവ്വാർദ്ധത്തിൽ കൊച്ചിയെ ആക്രമിക്കുന്നതിനു സൈന്യത്തോടുകൂടി തൃശ്ശിവപേരൂർ കടന്ന അവസരത്തിൽ, തൃശ്ശിവപേരൂർ വടക്കേക്കോവിലകത്തുവെച്ചു തീപ്പെട്ടതായി* പറയപ്പെടുന്ന ഒരു ശക്തൻതമ്പുരാനും

---

* മംഗളമാല. "കൊച്ചിയും കോഴിക്കോടും" എന്ന ലേഖനം നോക്കുക.

പാണ്ഡിത്യത്തിൽ അദ്വിതീയനായിരുന്നു. മാപ്രാണം എന്ന സ്ഥലത്തെപ്പററി കൊച്ചിയും കോഴിക്കോട്ടും തമ്മിൽ ലഹളയുണ്ടായപ്പോൾ "തൃപ്പാപ്പസ്വരൂപത്തിൽ കാർത്തികതിരുനാളിൽ ജനിച്ച ശ്രീപത്മനാഭദാസവഞ്ചിബാലരാമവർമ്മകുലശേഖരപ്പെരുമാൾ മഹാരാജാവ്" കോഴിക്കോട്ട ശക്തൻതമ്പുരാനയച്ച

"മാപ്രാണം ത്യജ മാ പ്രാണം മാപ്രാണസമവല്ലഭ!
മാനവിക്രമതേജോഭിർമ്മാനവിക്രമഭൂപതേ!"

എന്ന സമാധാനസൂചകമായ പദ്യസന്ദേശവും, കൊല്ലം ൯൩൫-ൽ ഗ്രാമക്കാർ നമ്പൂരിമാരുടെ സഹായത്തോടുകൂടി ശക്തൻതമ്പുരാൻ തൃശ്ശിവപേരൂർ കടന്നു താമസിച്ചകാലത്തു, തനിക്കെതിരായി നിന്ന തിരുനാവായയോഗക്കാരെ തൻെറ ഭാഗത്തു ചേരണമെന്നു നിർബ്ബന്ധിച്ച അവസരത്തിൽ, കൊച്ചിരാജാവിൻെറ പക്ഷത്തിൽ ചേർന്ന പെരുമനംഗ്രാമത്തിൽ പെട്ട കിരാങ്ങാട്ടുഗൃഹത്തിൽ തെക്കിനിയേടത്തു നമ്പൂരിപ്പാട്ടു സാമൂതിരിപ്പാടിനോടു മറുപടിയായി പറഞ്ഞ

"മാടക്ഷമാരമണബാഹുബലാഭിഗുപ്താ
സേയം സഭാ പരവശേതി ന ശങ്കനീയാ;
ഏകാകിനീ നിശിചരാലയമദ്ധ്യഗാപി
കിം രാമഭദ്രദയിതാ ഭശകണ്ഠമാപ?"

എന്ന പദ്യവും ആ സാമൂതിരിപ്പാടിൻെറ സാഹിത്യരസികതയെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. സാമൂതിരി സാഹിത്യരസികനും വിദ്വാനുമല്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ ഈ "സന്ദേശ"വും "മറുപടി"യും ഒരിക്കലും പദ്യരൂപത്തിൽ പുറപ്പെടുകയില്ലായിരുന്നു. സാമൂതിരിരാജവംശത്തിൽ പല അവസരങ്ങളിലും നാടുവാണിട്ടുള്ള ശക്തൻതമ്പുരാക്കന്മാർ വിദ്വാന്മാരും വിദ്വൽപ്രോത്സാഹകന്മാരും ആയിരുന്നു എങ്കിലും, പൂനംനമ്പൂരിയുടെ സമകാലീനനായ

ശക്തൻതമ്പുരാനെ, ഉദ്ദണ്ഡശാസ്ത്രികളുടെ സമകാലീനത്വംകൊണ്ടു നമുക്കു വേർതിരിക്കാം. "പതിനെട്ടരക്കവികൾ" സാഹിത്യസാമ്രാജ്യത്തിൽ ലഹളകൂട്ടിയതും, ഭാഷാകവിനിവഹത്തെ ദോഷാകരനോടുപമിച്ച ഉദ്ദണ്ഡശാസ്ത്രികളിൽനിന്ന് അരക്കവിയായിരുന്ന പുനംനമ്പൂരിമുൻ ഉദ്ധരിച്ച ബിരുദം സമ്പാദിച്ചതും, കേരളഭോജരാജനായ ശക്തൻതമ്പുരാന്റെ കാലത്താണ്. ഇത്രയും വിവരിച്ചതുകൊണ്ടു, ഭാരതചമ്പുവിന്റെ കർത്താവായി വിചാരിച്ചുപോരുന്ന പുനംനമ്പൂരി, കേരളഭോജരാജാവെന്നു പ്രസിദ്ധനായ സാമൂതിരിപ്പാടിന്റെ സദസ്യരായ പതിനെട്ടരക്കവികളിൽ ഒരാളാണെന്നും, ഉദ്ദണ്ഡശാസ്ത്രികളുടെ സമകാലീനനായ സാമൂതിരിപ്പാടിന്റെ ഒരു പ്രത്യേകാശ്രിതനാണെന്നും സ്പഷ്ടമായി. ഇനി, നമുക്കു ഭാരതചമ്പുവിന്റെ കർത്തൃത്വത്തെ തെളിയിക്കുന്നവയോ, ഇപ്പോഴത്തെ അനുമാനത്തെ അപവദിക്കുന്നവയോ ആയ വല്ല ലക്ഷ്യങ്ങളും ഉണ്ടോ എന്നു പരിശോധിക്കാം.

പള്ളിപ്പുറം. —ശാസ്ത്രി, എ. ഡി. ഹരിശർമ്മ.

ദേവനാരായണന്റെ പട

ചരിത്രസംബന്ധമായ ഒരു കഥ

"ബാഹുജവംശത്തില്ലോ പിറന്നു ഞാൻ
ബാഹുവീര്യം പരമുണ്ടല്ലോ ഭ്രാതാക്കൾക്കും"

I

ഊടപ്പിറന്നവൻ കളരിയിൽ കച്ചകെട്ടിയ ൨൦൦ നായന്മാരേയും ശേഖരിച്ചു പടയ്ക്കു പോയിട്ടു നാലഞ്ചു ദിവസമായി. ഒരാളും അവിടെനിന്നും ഇതുവരെ വന്നിട്ടില്ല. അ

നാട്ടുമലയന്മാർ

മംഗളോദയം.

൧൦൮൦

പുസ്തകം ൧	വൃശ്ചികമാസം.	ലക്കം ൪

മംഗളം

ബാലാദിത്യായുതശ്രീതടവിടമുടലിൽഭൂഷണൌഘങ്ങൾ ചാർത്തി-
ച്ചേലാളീടുന്നപുത്തൻപരിമളമിളകുംമാലതൃക്കയ്യിലേന്തി
കാലാരിക്കൺചകോരാമൃതഹസിതകുളിർപ്പൂനിലാവാർന്നുനിൽക്കും
ലീലാലോലസ്വരൂപംവിലസുകവിലയാപേതമെന്നുള്ളിലെന്നും.

ഏ. നാരായണമേനോൻ

പ്രസ്താവന.

മലയാളഭാഷയെ സ്നേഹിക്കുന്നവരും, എല്ലാ വിധത്തിലും അതിന്റെ അഭിവൃദ്ധിയുണ്ടാകേണമെന്നു മോഹിക്കുന്നവരും, ഈ പ്രസ്താവനയെ സാവധാനത്തിൽവായിച്ച്, അഭിപ്രായവ്യത്യാസമുണ്ടെങ്കിൽ, ഞങ്ങളെ അറിവിക്കയും, ഇല്ലെങ്കിൽ, ഞങ്ങളോട് ഒന്നിച്ചുചേർന്നു പ്രവർത്തിക്കയും ചെയ്താൽ കൊള്ളാമെന്ന് ഞങ്ങൾ ഒന്നാമതായി അപേക്ഷിക്കുന്നു.

കുറച്ചുകാലമായിട്ട്, 'മംഗളോദയം' 'സാഹിത്യസമാജ'ത്തിന്റെ മേലന്വേഷത്തിൽ നടത്തിവരുന്ന ഒരു മാസികയാണ

ല്ലൊ. എന്നാൽ, ഒരു മലയാളകുടുംബത്തിലെ ഭൂസ്വത്തിന്റെ എന്നപോലെ, അവകാശികൾ അധികമാകകൊണ്ടും, അധികാരത്തിനു വ്യവസ്ഥ ഇല്ലായ്കകൊണ്ടും, മാസികയുടെ സ്ഥിതി, പേരിനുവിപരീതമായിട്ടാണ് തീൎന്നിരിക്കുന്നത്. മംഗളം ഉദിച്ചുയരുന്നില്ലെന്നുതന്നെയല്ല, അസ്തമനത്തിങ്കലേക്കു അഭിമുഖമായിനില്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. 'മാസികയുടെ ഇപ്പോഴത്തെ സ്ഥിതി ഭേദപ്പെടുത്തി അതിനെ ഒരു ഉത്തമനിലയിൽ കൊണ്ടുവരുന്നതിന്നു' ഞങ്ങളെ പത്രാധിപന്മാരായി നിശ്ചയിച്ച് അദ്ധ്യക്ഷനവർകൾ ഞങ്ങളെ അറിയിച്ചിരിക്കുന്നു. ഭടന്മാൎക്കു നേതൃവാക്യത്തിൽ പരം മറെറാന്നുമില്ലല്ലൊ. അതു പരോപകാരപ്രദവും അവൎക്കു ഹിതകരവുമായാൽ പിന്നെയുണ്ടോ അവരുടെ സന്തോഷത്തിനതിര്! അതുകൊണ്ട്, കല്പനയെ, 'രണ്ടുപ്രകാരം നിരൂപിച്ചാലും, കൊണ്ടാടേണ്ടതു നമ്മുടെ ഭാരം.'

പക്ഷെ, ഞങ്ങൾതന്നെ പ്രയത്നിച്ചാൽ ഒരു ഫലവും ഉണ്ടാകയില്ല. കടലിൽ ചെറുവഞ്ചിയുടെ ഗതിപോലെ ഇരിക്കും. ഭാഷാഭിമാനികളുടെ മനഃപൂൎവ്വമായ സഹകരണത്തോടുകൂടിയല്ലാതെ നമ്മുടെ മാസികയെ ഒരു ഉന്നതപദവിയിൽ കൊണ്ടുവരാൻ സാധിക്കുമെന്ന് ഞങ്ങൾ സ്വപ്നത്തിൽകൂടി വിചാരിക്കുന്നില്ല. അതിനാൽ, ഈ ഉദ്യമത്തിൽ കാലേതന്നെ ഞങ്ങളെ സഹായിച്ചു തുടങ്ങേണമെന്നാകുന്നു മലയാളസാഹിത്യകുശലന്മാരോടുള്ള ഞങ്ങളുടെ രണ്ടാമത്തെ അപേക്ഷ.

'കാലത്തെത്തുഴയാഞ്ഞാൽ കടവിൽച്ചെന്നടുക്കില്ല.' കരകാണാതെകിടന്നുഴലുന്നതുകാരണം, മുറുകിവലിച്ചാൽത്തന്നേ കടവിലടുക്കുകയുമുള്ളു. നമുക്കു കൂലിയുടെകണക്കു പറയേണ്ടസമയമായിട്ടില്ല. 'ജലത്തിലെപ്പോളകളെന്നപോലെ' ക്ഷണഭംഗുരങ്ങളായി, കേരളമൊട്ടുക്ക്, മുഴത്തിനു മൂന്നുവീതം മാസികകളുണ്ട്. ഭോജരാജപ്രഭൃതികളുടെകാലം കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു; ഔചിത്യത്തോടുകൂടിസഹായിപ്പാൻ വശമുള്ള പ്രജകളുടെ ആവിൎഭാവം ഉണ്ടായിട്ടുമില്ല. ഇതിനായിക്കൊണ്ടു നമ്മൾ യത്നിക്കയാണെന്നു വിചാ

രിച്ചാൽ മതി. പ്രതിഫലേച്ഛ കൂടാതെയുള്ള പ്രവൃത്തികൾക്കു മാഹാത്മ്യം കൂടുമെന്നാണല്ലൊ ആപ്തവാക്യം. അതിനാൽ അല്ലയൊ ഭാഷാഭിമാനികളേ!

'ആഞ്ഞുവലിപ്പിൻകയ്യുകളിത്തിരി
തേഞ്ഞാലെന്തൊരുതേങ്ങയതിപ്പോൾ.'

ഈ മാസികയിൽ, നാടകം, ആഖ്യായിക, ചെറിയകഥകൾ, ഐതിഹ്യങ്ങൾ, കവിത, ജീവചരിത്രം, ചരിത്രം, പ്രാചീനങ്ങളും നവീനങ്ങളുമായ ശാസ്ത്രതത്വങ്ങളെ വെളിപ്പെടുത്തുന്ന ലേഖനങ്ങൾ, പുസ്തകപരിശോധന, സാഹിത്യവിമൎശനം, ഫലിതങ്ങൾ, അലങ്കാരം, മുതലായ വിഷയങ്ങൾ അടങ്ങിയിരിക്കും. ചുരുക്കത്തിൽപ്പറയുന്നതായാൽ, എല്ലാവൎക്കും വിദ്യയും വിനോദവും ദാനം ചെയ്യുന്നവയായ ഗദ്യപദ്യകൃതികളെക്കൊണ്ട് ഇതിനെ അലങ്കരിക്കേണമെന്നാകുന്നു ഞങ്ങളുടെ മോഹം; ഞങ്ങളുടെ ശ്രമവും അതിനാണ്.

പരിഷ്കൃതരീതിയിൽ അക്ഷരപ്പിഴകൾ കൂടാതെ, ശബ്ദാൎത്ഥവൈചിത്ര്യങ്ങളോടുകൂടി മലയാളഭാഷയിൽ നല്ലരീതിയിൽ എഴുതീട്ടുള്ള കൃതികളാണ് ഞങ്ങൾക്ക് ആവശ്യമുള്ളവയെന്നു വിനയത്തോടുകൂടി ഞങ്ങൾ എല്ലാവരേയും അറിവിക്കയും ഈ വിധമുള്ള കൃതികൾ അയച്ചുതന്ന് മാസികയേയും ഞങ്ങളേയും അനുഗ്രഹിക്കേണമെന്നു ഞങ്ങൾ എല്ലാവരോടും പ്രാൎത്ഥിക്കയും ചെയ്യുന്നു.

മ. മ. ശ്രീ അപ്പൻതമ്പുരാൻതിരുമനസ്സുകൊണ്ടും മ. രാ. രാ. മണ്ണത്താഴത്തു നാരായണമേനോൻ അവർകളും, സഹപത്രാധിപന്മാരുടെ നിലയിൽ, ഞങ്ങൾക്കുവേണ്ട സകല സഹായങ്ങളും ചെയ്തുതരാമെന്നൊരുക്കമാണെന്നു വാഗ്ദാനം ചെയ്തിട്ടുള്ളതിനെ ഇവിടെ നന്ദിപുരസ്സരം പ്രസ്താവിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

പത്രാധിപന്മാർ.

ആദികേരളം. *

കേരളത്തിൻെറ പൂർവ്വസ്ഥിതിയും പുരാതന ചരിത്രവും നാഗരികാവസ്ഥയും വിവരമായും സൂക്ഷ്മമായും അറിവാൻ ഇപ്പോൾ പ്രായേണ പ്രയാസവും മിക്കവാറും അസാദ്ധ്യവുമാണെങ്കിലും, അങ്ങുമിങ്ങും ചിന്നിച്ചിതറിക്കിടക്കുന്ന ചരിത്രശകലങ്ങളെ ഒന്നായി കൂട്ടിച്ചേർത്തു കോർത്തുവെക്കുവാൻ ചെയ്യുന്ന ശ്രമം തീരെ പ്രയോജനകരമല്ലാതെ വരുന്നതല്ലെന്നു വിചാരിക്കുന്നു. മററു ഭാരതവർഷനിവാസികളെപ്പോലെ, കേരളീയരും ചരിത്രസംഭവങ്ങളെ രേഖപ്പെടുത്തി വെക്കുന്നതിൽ ഉദാസീനന്മാരായിരുന്നു. ചരിത്രവിഷയമായ രേഖകൾ കേരളത്തിൽ വളരെ അപൂർവ്വമായി മാത്രമേ കാണുന്നുള്ളു. 'ചരിത്രസംഭവങ്ങളെ കാലക്രമംപോലെ രേഖപ്പെടുത്തുന്ന വിഷയത്തിൽ, ഹിന്തുക്കൾ തീരെ ഉദാസീനന്മാരാണ്. രാജാക്കന്മാരുടെ വാഴ്ചക്കാലത്തെ വിവരിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ അവർ വളരെ അശ്രദ്ധ കാണിക്കുന്നു. മുൻ കാലങ്ങളിൽ നടന്ന സംഗതികളെ അറിയേണ്ടതായിവരികയും അതിന്നു നിവൃത്തിയില്ലാതെ തീരുകയും ചെയ്യുമ്പൊൾ, അവർ വെറും കഥകളെ കെട്ടി ഉണ്ടാക്കുവാൻ തുടങ്ങും.' എന്നു അറബി പണ്ഡിതനായ ആൽബിറുണി പറയുന്നു. ഇതിൻെറ വാസ്തവം കേരളമഹാത്മ്യം, കേരളഉൽപ്പത്തി മുതലായ ചരിത്രഗ്രന്ഥങ്ങൾ ലക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. അപൂർണ്ണങ്ങളായ വല്ല രേഖകളും വല്ല കാലത്തും ഉണ്ടായിരുന്നു എങ്കിൽതന്നെ, അവ ഓല, കടലാസ് മുതലായവയിലായിരുന്നാൽ, ഈർമ്മപ്രദേശങ്ങളിൽ ഈ സാധനങ്ങൾ വേഗത്തിൽ ജീർണ്ണിച്ചുപോകുവാൻ എടയുള്ളതുകൊണ്ട്, അവ നശിച്ചുപോയിരിക്കാം. എന്നാൽ ശിലാരേഖകൾ, താമ്രശാസനങ്ങൾ മുതലാ

യവസ്ഥ ഈ വിധമുള്ള ദോഷം തട്ടുവാൻ തരമില്ല. പക്ഷേ, ഈ വക രേഖകളെ കേരളത്തിൽ വളരെ ദുർല്ലഭമായിട്ടേ കാണുന്നുള്ളൂ. കൊച്ചിയിലെ ജൂതന്മാർ, കോട്ടയത്തെ സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികൾ എന്നിവരുടെ കൈവശത്തിലുള്ള താമ്രശാസനങ്ങളും, തിരുനെല്ലി ക്ഷേത്രത്തിലെ താമ്രശാസനവുമല്ലാതെ അത്ര പഴക്കത്തിലുള്ള താമ്രശാസനങ്ങൾ കേരളത്തിൽ മറ്റെങ്ങും കാണുന്നില്ല. തെക്കെ തിരുവിതാംകൂറിൽ ചില ശിലാരേഖകളും കാണുന്നുണ്ട്. കൊച്ചി സംസ്ഥാനത്തു തൃപ്പൂണിത്തുറെ, അവിട്ടത്തൂര്, പാരോല മുതലായ ക്ഷേത്രങ്ങളിലും, തൃപ്പൂണിത്തുറേക്കു അധികം അകലമല്ലാത്തതും ഇപ്പോൾ തിരുവിതാംകൂർ രാജ്യത്തു ഉൾപ്പെട്ടതുമായ തൃക്കാക്കര, തിരുവാല്ലൂർ മുതലായ ക്ഷേത്രങ്ങളിലും ചില ശിലാരേഖകൾ ഉള്ളതായി അറിയുന്നു. ഇതുപോലെ മലബാർ ഡിസ്ട്രിക്കിൽ ചേർന്ന ചില ക്ഷേത്രങ്ങളിലും പള്ളികളിലും മററും ചില ശിലാരേഖകൾ ഇപ്പോഴും കാണുന്നുണ്ട്. പക്ഷേ ഇവകളിൽ പലതിൻെറയും കാലനിർണ്ണയം ചെയ്വാൻ സാധിക്കയില്ല; മററുള്ളവ അധികം പഴക്കമില്ലാത്തവയുമാണ്. കഴിഞ്ഞ ഇരുപതു, ഇരുപത്തഞ്ചു കൊല്ലങ്ങൾ ആയിട്ടു് ചരിത്രസംബന്ധമായിട്ടും മററുമുള്ള പഴയ രേഖകളെ ശേഖരിക്കുന്നതിൽ ബ്രീട്ടീഷ് ഗവൎമ്മേണ്ടു വളരെ ശ്രമം ചെയ്യുന്നുണ്ട്. തിരുവിതാംകൂറിൽ പരേതനായ മിസ്റ്റർ സുന്ദരംപിള്ള, എം എ, മിസ്റ്റർ ഗണേശപിള്ള, മിസ്റ്റർ ഗോപിനാഥറാവു, എം എ, ഇവരെ സൎക്കാരിൽനിന്നു നിയമിക്കുകയും, ഇവർ ചെയ്തിട്ടുള്ള അന്വേഷണത്തിൻെറ ഫലമായി അവിടെ ചില ശിലാരേഖകളും താമ്രശാസനങ്ങളും ശേഖരിക്കയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. കൊച്ചിസൎക്കാരിലാവട്ടെ, ഇതേവരെ ഈ വിഷയത്തിൽ പറയത്തക്കതായ യാതൊരു ശ്രമവും ചെയ്തുകാണാത്തതു ശോചനീയമായ ഒരു അവസ്ഥയാണ്.

കേരളത്തിൽ അന്ധപരമ്പരയായി വിശ്വസിച്ചുവരുന്ന ഇതിഹാസം, അവിടെ അധിവസിച്ചുവരുന്ന നമ്പൂരിമാർ, നാ

യന്മാർ മുതലായ എല്ലാ ഹിന്തുക്കളും, സമുദ്രത്തിൽനിന്നും കേരളത്തെ ഉദ്ധരിച്ചതിന്നു ശേഷം, പരശുരാമൻ പരദേശത്തു നിന്നു കൊണ്ടുവന്നവരെന്നാണ്. എന്നാൽ, ഗ്രന്ഥവിസ്താരഭയത്താൽ ഇവിടെ ചിന്തിക്കുവാൻ തരമില്ലാത്തവയായ പലേ സംഗതികളെക്കൊണ്ടും, ദക്ഷിണഇൻഡ്യയിൽ, ആൎയ്യന്മാർ വന്നെത്തി ആൎയ്യമതത്തെ പ്രചാരപ്പെടുത്തുന്നതിന്നു മുമ്പായി, അവിടെ ദ്രാവിഡ വംശക്കാർ കുടികയറിപ്പാൎപ്പുതുടങ്ങിയിരുന്നു എന്നും, ഉയൎന്ന തരത്തിലുള്ള ഒരു നാഗരീകത്വം അവിടെ നടപ്പായിരുന്നു എന്നും വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. രേഖകളുടെ ദൌർല്ലഭ്യത്താൽ ദ്രാവിഡന്മാർ ദക്ഷിണഇൻഡ്യായിൽ കടന്നുകൂടിയത് എന്നായിരിക്കുമെന്നു ഏകദേശംപോലും വ്യവസ്ഥപ്പെടുത്തുവാൻ തരമില്ല. ആധുനികപാശ്ചാത്യചരിത്രകൎത്താക്കന്മാരുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ, ഉത്തരദേശത്തു നിന്നു ആദികാലത്തുണ്ടായ ജനപ്രവാഹത്തിൽ ദക്ഷിണഇൻഡ്യയിൽ ആൎയ്യന്മാൎക്കു മുമ്പായി വന്നെത്തിയവർ ദ്രാവിഡന്മാരാണെന്നാണ്. ഹിമാലയത്തിന്റെ വടക്കു പടിഞ്ഞാറുള്ള ചുരങ്ങളിൽകൂടി പ്രവഹിച്ച് ഒന്നാമതായി അവർ പഞ്ചാബിൽ എത്തി എന്നും, അവിടെ നിന്നു പുറപ്പെട്ടു ദക്ഷിണഖണ്ഡത്തിലേക്കു പോന്നു എന്നും പറയുന്നു. ഈ ദ്രാവിഡന്മാർ ഇപ്പോൾ ദക്ഷിണഇൻഡ്യയിൽ കന്യാകുമാരി വരെ വ്യാപിച്ചു കിടക്കുന്നു. വിന്ധ്യൻ പൎവ്വതത്തിന്നു തെക്കുള്ള ഭൂമിയെ രാമായണത്തിൽ വിവരിച്ചു കാണുന്ന സമ്പ്രദായംകൊണ്ട്, വാല്മീകിക്കു ആ പ്രദേശത്തെ പറ്റി ശരിയായ അറിവുണ്ടായിരുന്നുവോ എന്നു സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അവിടം വാനരന്മാർ, രാക്ഷസന്മാർ, ഗൃദ്ധ്രന്മാർ എന്നിവരാൽ അധിവസിച്ചിരുന്ന 'ദണ്ഡകാരണ്യം' എന്ന വനമായിരുന്നു ഈ വനത്തിൽ അങ്ങുമിങ്ങും, ജീവദശയുടെ സായംകാലത്ത് ഇഹലോക വ്യാപാരങ്ങളെ ത്യജിച്ചു തപസ്വികളായി വിജനപ്രദേശങ്ങളെ പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്നവരായ മുനിശ്രേഷ്ഠന്മാരുടെ പൎണ്ണശാലകൾ ഇല്ലെന്നില്ല. എങ്കിലും, ആ പ്രദേശ

ത്തു മിക്ക ഭാഗങ്ങളും മനുഷ്യസഞ്ചാരത്തിന്നു ഉതകുന്നവയായിരുന്നു. അവിടങ്ങൾ ആവാസസ്ഥലമാക്കിവെച്ചിരുന്നവർ തീരെ അപരിഷ്കൃതന്മാരായ ശബരന്മാർ, പുളിന്ദന്മാർ മുതലായവരായിരുന്നു എന്നു രാമായണത്തിലും മഹാഭാരതത്തിലും പറഞ്ഞു കാണുന്നുണ്ട്. കൎണ്ണപൎവ്വത്തിൽ, കേരളം, കലിംഗം മുതലായവ ദുൎദ്ധൎമ്മരാജ്യങ്ങളാണെന്നും ഇതുകളെ ത്യജിക്കേണം എന്നും കൎണ്ണൻ പറയുന്നു.

കാരസ്കരാൻമാഹിഷകാൻകലിംഗാൻകേരളാംസ്തഥാ
കാൎക്കോടകാൻവീരകാംശ്ചദുൎദ്ധൎമ്മാംസ്താൻവിവൎജ്ജയേൽ

(കാരസ്കരം, മാഹിഷകം, കലിംഗം, കേരളം പരം
കാൎക്കോടകം, വീരകം, ദുൎദ്ധൎമ്മവും വിട്ടൊഴിക്കണം.) *

ഈ ദിഗ്വാസികളുടെ സ്വഭാവദോഷത്തെപ്പററി ഹരിവംശം, മഹാഭാരതം, രാമായണം മുതലായ പുരാണങ്ങളിൽ പറയുന്നുണ്ടെന്നു മുമ്പ് പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലൊ. ഇതുകൊണ്ടു, ആൎയ്യന്മാരുടെ തെക്കോട്ടുള്ള യാത്രയിൽ, അവർ ആ പ്രദേശങ്ങളിൽ കണ്ടെത്തിയ വൎഗ്ഗക്കാർ മിക്കവാറും തീരെ അപരിഷ്കൃതന്മാരായിരുന്നു എന്നു വിചാരിക്കാം. ഭാരതയുദ്ധത്തിന്റെ കാലം ദ്വാപരയുഗത്തിന്റെ ഒടുവിൽ കലിയുഗാരംഭത്തിന്നു അല്പം മുമ്പാകയാൽ, കേരളം അതുവരേക്കും അപരിഷ്കൃതസ്ഥിതിയിൽ തന്നെ ആയിരുന്നു എന്നു വരുന്നു.

മലയാളക്കരയിൽ ആൎയ്യന്മാർ വന്നു ഹിന്തുമതത്തെ പ്രചാരപ്പെടുത്തിയതു ക്രിസ്താബ്ദത്തിന്നു എത്രയോ മുമ്പായിരിക്കേണമെന്നുള്ളതിന്നു സംശയമില്ല. (1) വൈദികബ്രാഹ്മണർ മലയാളത്തിൽ ആദ്യമായി വന്നതു ക്രിസ്താബ്ദം എട്ടാം നൂററാണ്ടിന്റെ ആരംഭത്തിലായിരിക്കേണമെന്നും ക്രി. അ. ൩൦൦-ാമാണ്ടി

---

* അദ്ധ്യായം 42 ശ്ലോകം 42

(1) Professor Wilson. Introduction to Descriptive Catalogue of the Mackenzee Mss

ന്നു മുമ്പ് ഈ കൂട്ടർ ദക്ഷിണ ഇൻഡ്യയിൽ തീർച്ചയായും വന്നെത്തീട്ടില്ലായിരുന്നു എന്നും മിസ്റ്റർ ലോഗൻ സായ്പ് അഭിപ്രായപ്പെട്ടുകാണുന്നു. (2) ഈ അഭിപ്രായത്തിന്നു യാതൊരടിസ്ഥാനവുമില്ലെന്നുള്ളതു വേറെ ഒരു സന്ദർഭത്തിൽ സവിസ്താരം കാണിച്ചിട്ടുള്ളതിനാൽ, ചർവ്വിതചർവ്വണം ചെയ്തിട്ടാവശ്യമില്ലെന്നു വെച്ച് അതിനെ ഇവിടെ പരിശോധിക്കുന്നില്ല. (3)

വളരെ പുരാതനകാലംമുതൽക്കേ ദക്ഷിണഇൻഡ്യയിൽ ചേരം, ചോളം, പാണ്ഡ്യം എന്നിങ്ങനെ മൂന്നു രാജ്യങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നു കാണുന്നുണ്ട്. രാമായണം, ഭാരതം, ഹരിവംശം എന്ന പുരാണങ്ങളിൽ ചേരം എന്നതിന്നു പകരം കേരളം എന്ന പദമാണ് ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ളത്. രഘുവംശം കാവ്യത്തിലും അങ്ങനെതന്നെ കാണുന്നു.

തഥൈവാന്ധ്രാംശ്ചപുണ്ഡ്രാംശ്ച
ചോളാൻപാണ്ഡ്യാൻസകേരളാൻ.

കിഷ്കിന്ധാകാണ്ഡം ൪൧-ാം സർഗ്ഗം.

വൃതാഃവ്യൂഢേനമഹതാ പാണ്ഡ്യാശ്ചോളാസ്സകേരളാഃ
വ്യൂഢോരസ്കാഃദീർഘഭുജാഃ പ്രാംശവഃപൃഥുലോചനാഃ

കർണ്ണപർവ്വം [illegible]-ാം അദ്ധ്യായം.

പാഞ്ചാലാനന്ദമത്സ്യാംശ്ച കേരളാം(*) [illegible] ഭദ്രകാൻ

---

(2) Malabar Vol. i. pp. 261-275.

(3) The Christian College Magazine, 'The Brahmom Settlement in Malabar and Southern India.'

(*) 'കൈകയാൻ' എന്ന ഒരു പാഠഭേദം കാണുന്നുണ്ട്. [illegible] വ്യാരൻെറ പരിഭാഷയാകുന്നു. എന്നാൽ, 'പുരനാനൂറ്' എന്ന പുരാതന തമിഴ്കവിതയിൽ, 'ഉദിയൻ ചേരലാതൻ' എന്ന ചേരരാജാവ് കുരുക്ഷേത്രത്തിൽ യുദ്ധം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നവർക്ക് ഭക്ഷണസാധനങ്ങളെ ശേഖരിച്ചുകൊടുത്തുകൊണ്ടിരുന്നു എന്നു പറയുന്നു; Tamil Studies p. 239.

യുധിഷ്ഠിരാശ്വമേധകാലത്ത് കേരളത്തിൽ ഒരു സ്ത്രീസൈന്യം അർജ്ജുനനോട് പൊരുതിയതായി ജൈമിനീഭാരതത്തിൽ പറയുന്നുണ്ട്. കേരളം p. 36.

ഭീഷ്മപ്രഹരതാംശ്രേഷ്ഠഃ
പാതായാമാസമാർഗ്ഗണൈഃ

ഭീഷ്മപർവ്വം ൭൯-ാം അദ്ധ്യായം.

'ചേര'മെന്നും 'കേരള'മെന്നും ഉള്ളതു പര്യായപദങ്ങളാണ്. ആദിയിൽ ഉപയോഗിച്ചുവന്നത് 'കേരള'മെന്ന പദമായിരിക്കേണം. ഈ രണ്ടു പേരുകളേയും വഹിച്ചുവന്ന രാജ്യം ഒന്നുതന്നെയായിരുന്നു, 'കേരള'മെന്നത് 'ചേര'മെന്നായിത്തീന്നതു കൎണ്ണാടക ഭാഷയിൽ 'കേരള'മെന്ന പദത്തെ ഉച്ചരിക്കുന്നതിൽ ഉണ്ടായ ശബ്ദഭേദം മാത്രംകൊണ്ടാണ്- 'കാഞ്ചും' 'ചേരവും' ഒന്നാണെന്നു വിചാരിക്കുന്നതിൽനിന്നു ചില സംശയങ്ങൾ നേരിട്ടേക്കാമെങ്കിലും, 'കേരളവും' 'ചേരവും' പര്യായപദങ്ങളാണെന്നു പ്രായേണ എല്ലാ പണ്ഡിതന്മാരും സമ്മതിക്കുന്നു എന്ന് റവറെണ്ട് മിസ്റ്റർ റസ്സ് അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. ഡാക്റ്റർ റോട്ടിളരുടെ * തമിഴ് അകാരാദിയിൽ 'കേരള'മെന്ന പദത്തിന്നു 'മലയാളക്കരയിൽ 'ചേര' രാജാവിനാൽ ഭരിക്കപ്പെട്ടുവരുന്ന രാജ്യം' എന്ന അൎത്ഥംപറയുന്നു. 'ചേരമെന്നും കേരളമെന്നും ഉള്ള പേരുകൾ ആദിയിൽ ഒന്നുതന്നെ ആയിരുന്നു എന്നുള്ളതിന്നു എനിക്കു സംശയമില്ല. തമിഴ്, മലയാളം, പട്ടികകളിൽ അവ പര്യായപദങ്ങളായിട്ടാണ് തീൎച്ചയായും ഗണിച്ചിട്ടുള്ളത്.' എന്ന് ബിഷോപ്പ് കാൾഡ്വേൽ പറയുന്നുണ്ട്. ഡാക്റ്റർ ഗുണ്ടർട്ട്സായ്പിന്റെ മലയാള നിഘണ്ടുവിൽ 'കേരം' എന്ന പദത്തിന്റെ നേരെ 'ചേരം=മലബാർ, ചേരമെന്നതിനെ കൎണ്ണാടകഭാഷയിൽ ഉച്ചരിക്കുന്നത്.' 'കേരളം' എന്ന പദത്തിന്നു നേരെ 'ചേരം, കന്യാകുമാരി ഗോകൎണ്ണത്തിന്നിടയിലു രാജ്യം' എന്നു എഴുതിക്കാണുന്നു. 'കേരളം' എന്നതിന്നു 'സേരം' 'ചേരം' 'കേരം' 'ചേരളം' എന്നും മറ്റും പല പ്രകൃതഭേദങ്ങളോടു കൂടെ പറഞ്ഞും എഴുതിയും വന്നിരുന്നു. ഈ അഭിപ്രായം വേറെ ചില ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളാലും പ്രബലപ്പെടുന്നുണ്ട്. ബ്രി

* Dr. Rottler

ട്ടീഷ് മലബാറിലെ ഒരു പഴയ താലൂക്കും ഇപ്പോഴത്തെ ഏറ്‌നാടു താലൂക്കിന്റെ ഒരു ഭാഗവുമായ 'ചേർനാട്' എന്ന വാക്കിലും 'ചേരമാൻപെരുമാൾ' എന്ന വാക്കിലും 'ചേര' എന്ന പദം ഇപ്പോഴും നിലനിന്നു കാണുന്നു. രാജാക്കന്മാരുടെ രാജാവായ വീരകേരള ചക്രവർത്തിയുടെ പിൻഗാമിയായ വീരരാഘവ ചക്രവർത്തിയാൽ കൊടുങ്ങല്ലൂർ ഒരു ചെട്ടിക്കു ചില അധികാരങ്ങൾ കൊടുത്തതിനെ ലക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്ന ഒരു താമ്രശാസനത്തിൽ അയാളെ 'ചേരമാൻ ലോകപെരുംചെട്ടി' എന്നു എഴുതിക്കാണുന്നു. ചേരമാൻ പെരുമാൾ കൊടുങ്ങല്ലൂർ ഒരു ജൂതനു 'ചേരമാൻ മാപ്പിള' എന്ന സ്ഥാനപ്പേർ നൽകിയതായും കാണുന്നുണ്ട്.

'ഭൂഗോളപുരാണാന്തർഗ്ഗത'മെന്നു പറഞ്ഞുവരുന്ന ഗാർഗ്ഗ്യധിഷ്ഠിരസംവാദമായ 'കേരളമാഹാത്മ്യം' എന്ന പുരാണത്തിന്റെ പല പാഠഭേദങ്ങൾ ഉള്ളതിൽ ഒന്നിൽ ശ്രീപരശുരാമൻ അമ്പത്തിമൂവായിരം സംവത്സരം കന്യാകുമാരി മുതൽ ഗോകർണ്ണംവരെയും ധർമ്മത്തെ രക്ഷിച്ചു കള്ളന്മാരുടെ ഭയവും ദുർഭിക്ഷവും അസത്യവും വ്യാധിയും കൂടാതെ രാജ്യപരിപാലനം ചെയ്തു' എന്നും, പിന്നെ, പരദേശത്തുനിന്നു പന്തുണ്ടു കൊല്ലം കൂടുമ്പോൾ ഓരോ രാജാക്കന്മാരെ കൊണ്ടുവന്നു രാജ്യം രക്ഷിക്കുവാൻ ബ്രാഹ്മണരോടു കല്പിച്ചു എന്നും, അങ്ങനെ ഇരുപത്തൊന്നു രാജാക്കന്മാർ രാജ്യം ഭരിച്ചതിന്റെ ശേഷം, പരശുരാമൻ കേരളത്തിന്റെ ഓരോ ഖണ്ഡങ്ങളിൽ ഓരൊ ക്ഷത്രിയസ്ത്രീകളെ സ്ഥാപിച്ച് അവരെ ബ്രാഹ്മണരെക്കൊണ്ടു വേളികഴിപ്പിച്ച് അവൎക്കുണ്ടാവുന്ന സന്തതികൾക്കായി അവിടം നൽകപ്പെട്ടു എന്നും മറ്റും പറയുന്ന കഥകൾ മുഴുവനും യഥാൎത്ഥമെന്നു സ്വീകരിപ്പാൻ വളരെ പ്രയാസമുണ്ട്. (1)

ബ്രഹ്മാണ്ഡപുരാണത്തിൽ, ഉമാമഹേശ്വരസംവാദമായ

(1) കേരളമാഹാത്മ്യം അമ്പതാമദ്ധ്യായം

ധമ്മസംഹിതയിൽ; കേരളഭൂഭാഗത്തിൽ; 'മദ്ധ്യാരണ്യക്ഷേത്രമഹിമാനുവണ്ണനം' എന്ന ൩൧-ാം അദ്ധ്യായത്തിൽ, മദ്ധ്യാരണ്യക്ഷേത്രത്തിന്റെ (1) മഹിമയെ കേട്ട കേരളരാജാവായ കുംഭോദരവൻ രാജചിഹ്നങ്ങളോടുകൂടി അവിടെ ചെന്നു ബ്രഹ്മകുണ്ഡത്തിലും ശരഗംഗയിലും സ്നാനംചെയ്തു മദ്ധ്യാരണ്യേശ്വരനെയും മററും പൂജിച്ച്, എല്ലാ കമ്മങ്ങളെയും വിധിപോലെ ചെയ്തു, പ്രജകളെ എല്ലാം ധമ്മത്തോടുകൂടി പരിപാലിച്ചുകൊണ്ടു പതിനായിരം സംവത്സരം സുഖമായി വസിച്ച്, രാജ്യഭാരം പുത്രങ്കലാക്കി, അവഭൃതസ്നാനം ചെയ്തു ശുദ്ധനായി അഗ്നിയെ പൂജിച്ച് മദ്ധ്യാരണ്യേശ്വരനെ പ്രാപിച്ച് മൂലലിംഗത്തിൽ ലയിച്ചു എന്നു പറയുന്നു. (2) ചരിത്രസംഭവങ്ങളെപ്പററി ചില പുരാണങ്ങളിൽ വിവരിച്ചുകാണുന്നതു ഈ സമ്പ്രദായത്തിലാണെന്നു വരുമ്പോൾ, അവ വിശ്വാസത്തിന്നു പാത്രമായിത്തിരുവാൻ മാഗ്ഗമില്ലെന്നു വരുന്നു. എങ്കിലും, ഹരിവംശപുരാണത്തിൽ, 'കേരള', 'പാണ്ഡ്യ'രാജവംശങ്ങളുടെ ഉൽപ്പത്തിയെക്കുറിച്ചു പറഞ്ഞുകാണുന്നതിനെക്കൂടി ഇവിടെ ചേക്കുന്നു.

> ദുഷ്യന്തസ്യ തു ദായാദോ ഗുരുയാമഃ പ്രജേശ്വരഃ
> ഗുരുയാമാദഥാക്രീഡശ്ചത്വാരസ്തസ്യ ചാത്മജാഃ
> പാണ്ഡ്യശ്ചകേരളശ്ചൈവ ചോളഃ കുല്യസ്തഥൈവ ച
> തേഷാം ജനപദാഃ സ്ഫീതാഃ പാണ്ഡ്യാശ്ചോളാസ്സകേരളാഃ(3)

ഉത്തരഇൻഡ്യയിൽ അയോദ്ധ്യാരാജാവായിരുന്ന രഘു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദിഗ്വിജയയാത്രയിൽ ദക്ഷിണഖണ്ഡത്തിലേക്കു വന്ന്, പാണ്ഡ്യകേരളരാജ്യങ്ങളെ ജയിച്ചു കപ്പം വാങ്ങി എന്നു രഘുവംശം കാവ്യത്തിൽ കാണുന്നുണ്ട്. ചോളരാജ്യത്തിന്റെ പേർ പറയുന്നില്ല.

---

(1) രതനാരി

(2) രതനാരിമാഹാത്മ്യം ൧. ൪—൧. ൬

(3) ൧. ൩൧. ൨൦ അദ്ധ്യായം

കിഴക്കിവണ്ണംജയമാൎന്നഭൂപൻ
കുഴക്കമെന്യേകടൽവക്കിലൂടെ
തഴച്ചുമാക്കായ്ച്ചകഴഞ്ഞുതിങ്ങും
വഴിക്കുപോയ്ദക്ഷിണദിക്കുനോക്കി. (1) ൪൮

കരക്കരാത്തൂൎണ്ണകരന്നുമൊട്ടു
കുറച്ചുമദ്ദക്ഷിണദിക്കിലുംതാൻ
മുറച്ചുകാട്ടുംരഘുവിൻപ്രതാപം
തിരക്കിടുംപാണ്ഡ്യർസഹിച്ചതില്ല. ൪൯

വണങ്ങിവെൺമുത്തുകൾതാമ്രവൎണ്ണി
യണഞ്ഞെഴുംസന്ധുവിലുള്ളതെല്ലാം
കണക്കുകൂടാതവനായ്സ്വകീൎത്തി
കണക്കടൻചെന്നവർകാഴ്ചവെച്ചു. ൫൦

ഭയത്തിനാൽക്കേരളിമാർവിഭൂഷാ-
മയത്തെവിട്ടന്നളകത്തിൽവീരൻ
ജയത്തെനേടുംപടയാളിമാര-
ണ്ടുയൎത്തിയോരാപ്പൊടിചൂൎണ്ണമാക്കി. ൫൧

ഇരന്നരാമന്നവിടംകൊടുത്തു
പരന്നവാരാശി, ദിലീപജന്മോ-
കരന്നലത്തോടപരാന്തഭൂപാ-
ലരെന്നനാട്യത്തോടുടൻകൊടുത്തു. ൫൨

കവി, കഥാപുരുഷന്റെ പരാക്രമത്തെ ഘോഷിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ഈ വിധം വൎണ്ണിച്ചു എന്നല്ലാതെ, ഇവിടെ യഥാൎത്ഥസംഭവത്തെ രേഖപ്പെടുത്തിയതാണോ എന്നു സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, രഘുമഹാരാജാവിന്റെ പരാക്രമത്തെ വൎണ്ണിക്കുന്നതിൽ കവി ഇങ്ങനെ പറയുന്നു:

കരച്ചുവൻപോയഥപാരസീക
വരക്കുവല്ലാത്തൊരുതോലിചേൎപ്പാൻ

---

(1) ൪ ാം സൎഗ്ഗം ൪൪ ാം ശ്ലോകം. കുണ്ടൂർ നാരായണമേനോന്റെ തൎജ്ജമ.

മുറസ്കൃതത്വംവഴിയിന്ദ്രിയാരി
നിരസ്തനേരററൊരുയോഗിപോലെ. ൬൦

ധരാധിനാഥൻയവനീമുഖേന്ദു-
പ്പൊരാസവച്ചോപ്പുസഹിച്ചതില്ല
വരാംബുജേനാസ്മിളവെല്യ,കാലം
വരാതെഴംവാരിദമെന്നപോലെ. ൬൧

ഹയങ്ങളേറുംരിപുസേനയോട്ട
ഭയംവരുംമാറടലാടിഭൂപൻ
ഉയന്നിടുംധൂളിയിൽനല്ലശാർങ്ഗ-
ചയപ്രണാദാലുടനാളറിഞ്ഞു. ൬൨

ശരത്തിനാൽബ് ഭൂപനരുത്തുമീശ
പെരുത്തെഴംമ്ലേച്ഛശിരസ്സമൂഹം
നിരത്തിതേനീച്ചനിറഞ്ഞകൂട-
പരത്തിടുംമാതിരിപാരിടത്തിൽ. ൬൩

അണഞ്ഞുശേഷിച്ചവർതൊപ്പിയൂരി
ക്ഷണംക്ഷിതിശനാഥകീഴടങ്ങി
ഗുണംകലന്നോരുടെകോപമാറാൻ
വണങ്ങുകെന്ന്യേവഴിയില്ലയല്ലോ. ൬൪

സ്വവിക്രമംകാന്തരിൽനേക്കകാട്ടി-
ക്കവിൾക്കള്ളൂണാബലമാക്കശേഷം
അവിക്ഷതംചോപ്പണിയിക്കവോനായ്
ഭവിച്ചിതങ്ങോരഘുചേഷ്ടിതങ്ങൾ. ൬൫

ത്രേതായുഗത്തിൽ, മഹാവിഷ്ണുവിൻെറ അവതാരമായി ജനിച്ച അയോദ്ധ്യാധിപനായ ശ്രീരാമചന്ദ്രൻെറ പൂർവ്വീകൻ രഘുചക്രവത്തി ദിഗ്വിജയം ചെയ്ത കാലത്ത് 'പാരസീകർ', 'യവനർ', 'ഹൂണർ' മുതലായ 'മ്ലേച്ഛവർഗ്ഗം' ഇൻഡ്യയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. പാഷ്യാരാജാവായിരുന്ന ഡറയസ്സ് ഹിസ്റ്റാ

പ്പീസ്സ്(1) എന്ന പാരസീകനാണ് ഇൻഡ്യയെ ആദ്യമായി ആക്രമിച്ചത്. 'ഇൻഡസ്സ്' നദിയുടെ പടിഞ്ഞാറെക്കരെയുള്ള രാജ്യം പാർഷ്യയോടു ചേർത്തത്. പഞ്ചാബിന്റെ ഏതാനും ഭാഗംകൂടി അദ്ദേഹത്തിന്നു കീഴടങ്ങിയതായി വിചാരിക്കാം. ഡറയസ്സിന്റെ കാലം ക്രിസ്തുവിന്നുമുമ്പു ൫൨൨-൪൮൬ വരെ കൊല്ലങ്ങളായിരുന്നു.(2)

'യവനർ' അല്ലെങ്കിൽ 'ഗ്രീക്കുകാർ' രണ്ടാമതായി ഇൻഡ്യയിൽ വന്നതു മഹാനായ ഗ്രീക്കുരാജാവ് അലക്സാൻഡരുടെ ആക്രമണത്തോടുകൂടിയാണ്. ഇതുണ്ടായതു ക്രി. മു. ൩൨൭-ാമാണ്ടായിരുന്നു.(3)

'ഹൂണന്മാർ' ആവട്ടെ ഇൻഡ്യയെ ആദ്യമായി ആക്രമിച്ചതു പാടലീപുത്രരാജാവായിരുന്ന 'കുമാരഗുപ്തന്റെ' കാലത്താണ്. ഈ രാജാവിന്റെ വാഴ്ചക്കാലം ക്രിസ്താബ്ദം ൪൧൩ മുതൽ ൪൫൫ വരെ ആയിരുന്നു.(4) കുമാരഗുപ്തന്റെ പിതാവായ പ്രസിദ്ധപ്പെട്ട രണ്ടാമത്തെ ചന്ദ്രഗുപ്തൻ, അല്ലെങ്കിൽ വിക്രമാദിത്യൻ, എന്ന മഹാരാജാവിന്റെ കാലത്താണ് കാളിദാസമഹാകവിയുടെ കവിതാരംഗപ്രവേശം എന്നു പാശ്ചാത്യപണ്ഡിതന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. ഈ വിക്രമാദിത്യമഹാരാജാവു ക്രിസ്താബ്ദം ൩൮൦-ാമാണ്ടോടുകൂടി ഉജ്ജയിനിരാജ്യത്തെ കീഴടക്കി.(5)

ഏതായാലും കാളിദാസമഹാകവി 'രഘുവംശം' കാവ്യം രചിച്ചകാലത്ത്, 'കേരളം', 'പാണ്ഡ്യം' എന്നീ രാജ്യങ്ങൾ ഒരു വിധം ഐശ്വര്യസ്ഥിതിയിൽ ഇരുന്നിരുന്നു എന്നു വിചാരിക്കുന്നതിൽ വിരോധമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

കെ. പി. പത്മനാഭമേനോൻ.

---

(1) Darius, the Son of Hystapes

(2) The Imperial Gazetteer of India. The Indian Empy Vol. 2 pp. 140-272.

(3) Ibid p. 274

(4) Ibid pp. 140—224

(5) Ibid pp. 294—239

ഇൻഡ്യയിലെ വ്യവസായങ്ങൾ. *

ദേശാഭിമാനവും കച്ചവടവും.

'വെളുത്ത മുഗളന്മാരുടെ രാജ്യം' എന്നത് ഒരു മനസ്സങ്കല്പിയല്ല. പരമാൎത്ഥത്തിൽ, അത് ഈ ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിലുള്ള ഒരു രാജ്യമാകുന്നു. പക്ഷെ, അതിന്റെ മാഹാത്മ്യത്തെയും വൈചിത്ര്യത്തെയും കേവലം ഒരു അപരിചിതന്ന് വൎണ്ണിച്ചു മനസ്സിലാക്കിക്കൊടുപ്പാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. ഒരു ഇൻഡ്യാക്കാരന്നുകൂടി, ഇൻഡ്യ മുഴുവനും തന്റെ വീടുള്ള ദേശംപോലെയാണ് എന്നല്ലാതെ, ഇൻഡ്യയെക്കുറിച്ചു വിശേഷവിധിയായി യാതൊരു അറിവുമില്ല. ഇൻഡ്യയെപ്പറ്റി അതിൽ ദക്ഷിണദേശത്തു താമസിക്കുന്ന ഒരുവനോടു ചോദിക്കുക. ഇൻഡ്യയിൽ എന്നും വേനലാണെന്നും, അവിടെ വസ്ത്രങ്ങൾ ധരിക്കുന്നത് കേവലം ലോകരീതിയനുസരിച്ച് ആച്ഛാദനത്തിനോ ആഢംബരത്തിനോ മാത്രമാണെന്നും അയാൾ പറയും. എന്നാൽ ഈ ചോദ്യം തന്നെ ഹിമവാന്റെ സാനുപ്രദേശങ്ങളെ അധിവസിക്കുന്നവരോടു ചോദിക്കുക. ഇൻഡ്യയിൽ എന്നും മഞ്ഞും തണുപ്പും അധികമുള്ള വൎഷമാണെന്നും, പൊതക്കുവാനുള്ള ചവുക്കാളവും തീക്കായുവാനുള്ള വിറകും, തങ്ങൾ തിന്നുന്ന അപ്പത്തിന്നു മാവെന്നപോലെ, അവശ്യം വേണ്ടുന്ന പദാൎത്ഥങ്ങളാണെന്നും അവർ പറയും. ഇൻഡ്യ എന്നും സമൃദ്ധിയായി മഴ പെയ്യുന്ന ഒരു രാജ്യമാണെന്നും, മഴയുടെ ശക്തിയെ തടുക്കത്തക്ക ഉറപ്പോടെ പുരകൾ മേയേണ്ടത് അത്യാവശ്യമാണെന്നും ആസ്സാമിലെ കൂലിക്കാരൻ പറയും. പശ്ചിമഭാഗങ്ങളിലെ രജപുത്രന്മാരുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ, ഇൻഡ്യയിൽ മഴതന്നെയി

---

* പകൎപ്പവകാശ[illegible]

ല്ല എന്നും, എന്നാൽ അത്യുഷ്ണവും ദുഷ്ടിപൊടിയും പൊടിയോടുകൂടിയ കൊടുങ്കാററുകളിൽനിന്ന രക്ഷപ്പെടുവാൻ വീടുകൾ മാത്രമേ ശരണമുള്ളൂ എന്നും ആകുന്നു. ചിലർ ഇൻഡ്യ ഉപ്പു വിളയുന്ന ഒരു ഭൂമിയാണെന്നും, ചിലർ ഇതു കസ്തൂരി എടുക്കുന്ന രാജ്യമാണെന്നും പറയും. ഇൻഡ്യ, പരുത്തിനൂൽ എടുക്കുന്ന രാജ്യമാണെന്ന ചിലരും, അല്ല കമ്പിളി ആടുകളുടെ അധിവാസഭൂമിയാണ് ഇത് എന്നു വേറെ ചിലരും പറയും.

പ്രകൃതിവിലാസത്തിലെന്നപോലെതന്നെ, രാജ്യഭരണകാര്യങ്ങളിലും ഇൻഡ്യയിലെ വൈചിത്ര്യങ്ങൾ വിവിധങ്ങളാകുന്നു. ഇൻഡ്യയിൽ മുപ്പതുകോടിയിൽ പരം നാനാജാതിമതസ്ഥന്മാരായ ജനങ്ങളുണ്ട്. ഇതിൽ കുറെ ഭാഗം ജനങ്ങൾ 'വെളുത്ത മുഗൾ' ചക്രവർത്തിയുടെ നേരെ കീഴിലുള്ള പ്രജകളും, ശേഷം പേർ ചക്രവർത്തിയുടെ സാമന്തന്മാരായ അനവധി പ്രഭുക്കന്മാരുടെ പ്രജകളും ആകുന്നു. മഹാരാജാവ്, ഗേക്വാർ, നൈസാം, നവാബ്, രാജാവ് — എന്നീ നാമധേയങ്ങൾ ധരിച്ച് എത്ര സാമന്തന്മാരാണ് ഇൻഡ്യയിലുള്ളത്!

എന്നാൽ ഇതിലെല്ലാം അഭിമാനജനകമായ വല്ല സംഗതിയുമുണ്ടോ? രാജാക്കന്മാരും പ്രജകളും ഒരു രാജ്യത്തിൻെറ ഐശ്വര്യത്തിന്നുവേണ്ടി പ്രവർത്തിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ, ആ രാജാക്കന്മാരുടെ പ്രതാപത്തേയും, രാജ്യത്തിൻെറ വിസ്തീർണ്ണത്തേയും, ജനബാഹുല്യത്തേയുംകുറിച്ച് ശ്ലാഘിച്ചിട്ടെന്താണ് പ്രയോജനം? ഇൻഡ്യാക്കാൎക്ക വല്ല ഗുണവും സിദ്ധിക്കേണമെങ്കിൽ, അതു തങ്ങളിൽനിന്നുതന്നെ വേണം. ഇൻഡ്യാ വിവിധസാധനങ്ങളുടെ വിളഭൂമിയാകുന്നു. ഇൻഡ്യയിൽ ഉണ്ടാകാത്തതായ നല്ല സാധനങ്ങൾ യാതൊന്നുംതന്നെയില്ല. ഇൻഡ്യയിൽ എല്ലാത്തരം വിളഭൂമികളും എല്ലാ കാലാവസ്ഥകളും ഉണ്ട്. ഇൻഡ്യാ, രണ്ടോ മൂന്നോ കൂട്ടം സാധനങ്ങൾ മാത്രം ഉണ്ടായിട്ട് അവയ്ക്കു പകരമായി കിട്ടാവുന്ന സാമാനങ്ങൾ വിററുനടന്നിരുന്ന ഫിനീഷ്യൻകച്ചവടക്കാരെപ്പോലെയുള്ളവരെ ആശ്രയിച്ചു

നില്ക്കുന്ന ഒരു രാജ്യം അല്ല. പ്രകൃതിവിലാസത്താൽ ലഭിച്ചിട്ടുള്ള സാധനസമൃദ്ധിയും, പണി എടുക്കുന്ന കൂലിക്കാരുടെ കൂലിച്ചുരുക്കവും ആലോചിക്കുന്നതായാൽ,— ഞെക്കിക്കൊല്ലുന്ന എക്സൈസ്സ് നികുതികൾ ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെങ്കിൽ ഹാ! എത്ര നന്നായിരുന്നു!— ഇതരരാജ്യമത്സരം ഗൌനിക്കാതെ, ഇൻഡ്യയിൽ നാട്ടുകാൎക്കുവേണ്ടുന്നതായ അത്യാവശ്യങ്ങളും സുഖാനുഭവയോഗ്യങ്ങളുമായ സകല പദാൎത്ഥങ്ങളും ഉണ്ടാക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതാണ്. ഇതു കേവലം ഒരു സ്വപ്നമാണെന്നു വിചാരിച്ചുപോകരുത്. പക്ഷേ, ഈ കാൎയ്യസാദ്ധ്യത്തിന്നായി രാജ്യാക്കന്മാരും പ്രജകളും ഒരുപോലെ യത്നിക്കേണം. അല്ലെങ്കിൽ, ഒരു കച്ചവടരാജ്യത്തിന്റെ നിലയിൽ ഇൻഡ്യ വരില്ല. വന്നാൽ നിലനില്ക്കയുമില്ല.

ഇൻഡ്യയുടെ വ്യവസായങ്ങളെയും കച്ചവടത്തെയും വൎദ്ധിപ്പിക്ക എന്നത് സ്വരാജ്യസ്നേഹത്തെക്കാണിക്കാനുള്ള ഒരു വഴിയാകുന്നു. ഇൻഡ്യയിലെ കച്ചവടക്കാൎക്കും ശില്പികൾക്കും ഒരേ സമയത്തന്നെ കച്ചവടം നടത്തലും ദേശാഭിമാനം കാണിക്കലും ആകാമെന്നുള്ളതു വളരെ ഉത്സാഹജനകം തന്നെയാണ്. പക്ഷേ, ഇൻഡ്യയിൽ ഇതു വളരെ നൂതനമായ ഒരു അനുഭവമാണ്. എന്തെന്നാൽ, ഈ രാജ്യത്തു പണം ഉണ്ടാക്കുന്ന തൊഴിൽ സാധാരണയായി വളരെ രാജ്യസ്നേഹജനകമായിട്ടുള്ളതല്ല. ഉദാഹരണം പറയുന്നതായാൽ, വളരെ മമതിയിലിരിക്കുന്ന രണ്ടു പേർ തമ്മിൽ വഴക്കുണ്ടാക്കിത്തീൎക്ക പണമുണ്ടാക്കാൻ ഒരു കേസ്സ് സമ്പാദിക്കുന്ന ഒരു വക്കീൽ നിശ്ചയമായും സ്വദേശസ്നേഹത്തെ കാണിക്കുന്നില്ല. അല്ലെങ്കിൽ, ഒരു നെൽക്കച്ചവടക്കാരന്റെ കഥ ആലോചിക്കുക. താനും കൂട്ടുകച്ചവടക്കാരും ഒരു വേല വരുത്തിത്തീൎക്കുവാൻ കൂടി ഉത്സാഹിച്ചിട്ടുള്ള ക്ഷാമകാലം വരുമ്പോൾ, തങ്ങൾ അടച്ചുപൂട്ടിയിട്ടുള്ള നെല്ല് വിലയിൽ ഇരട്ടി ലാഭം എടുത്തു ക്ഷാമപീഡിതന്മാരായ സാധുക്കൾക്കു കള്ളത്താപ്പുകളിൽ അളവു കൊടുക്കുന്ന ഒരുത്തൻ ധ

നം സമ്പാദിക്കുന്നതിൽ സ്വദേശസ്നേഹം ലവലേശം കാണിക്കുന്നില്ല. അധികപലിശയും വാങ്ങി, കാലതാമസം കൂടാതെ പണയഭൂമി തങ്ങളുടെ ആക്കാമെന്നുള്ള ദുരുദ്ദേശത്തോടുകൂടി ചില വാചകങ്ങൾ ചേർത്ത് എഴുതിട്ടുള്ള പണയാധാരങ്ങൾ തങ്ങളോട് കടം വാങ്ങീട്ടുള്ള കൃഷിക്കാർക്ക് ഒപ്പിടുവാൻ കൊടുക്കുന്ന ഉണ്ടികക്കച്ചവടക്കാർ ധനസമ്പാദനത്തിൽ എത്രമാത്രം സ്വദേശസ്നേഹം കാണിക്കുന്നുണ്ട്! ഈ തരത്തിൽ പണം ഉണ്ടാക്കുന്നതിൽ നിയമപ്രകാരം യാതൊരു കുറ്റമൊ തെറ്റൊ ഇല്ലെങ്കിലും, ആ മാർഗ്ഗം അശേഷം ഭംഗിയും മര്യാദയും ഇല്ലാത്ത ഒന്നാണെന്നും അതിൽ ലേശമെങ്കിലും സ്വദേശസ്നേഹം ഇല്ലെന്നും പറയാതെ നിവൃത്തിയില്ല. എന്നാൽ തൻെറ രാജ്യം നന്നാകേണമെന്നും തനിക്കു സമ്പാദ്യമുണ്ടാകേണമെന്നുമുള്ള സദുദ്ദേശത്തോടുകൂടി ഒരു വ്യവസായം ഏറ്റെടുത്തുകയൊ ഏറ്റെടുത്താൻ ശ്രമിക്കുകയൊ ചെയ്യുന്ന ഒരുത്തൻ മേല്പറഞ്ഞ തരത്തിൽ പെട്ടവനല്ല. ആ വ്യവസായംകൊണ്ടു തനിക്കു പണമുണ്ടാകുന്നതിന്നു പുറമെ, രാജ്യത്തെ ആവശ്യങ്ങൾക്ക് ഒരു നിവൃത്തിയും, തൊഴിലില്ലാതെ അലഞ്ഞു നടക്കുന്നവൎക്ക് ഒരു ജോലിയും പണിക്കാൎക്കു വൎദ്ധിച്ച ആദായവും, രാജ്യത്തേക്ക് ഒരു മൂലധനവും ഉണ്ടാക്കിത്തീൎക്കുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ള ഒരുത്തന്ന് ഒരു രാജാവിനേക്കാൾ ധനികനാകാവുന്നതിന്നു പുറമെ, തൻെറ തൊഴിൽകൊണ്ടു തനിക്കും രാജ്യത്തേക്കും ഒരുപോലെ ഗുണം സിദ്ധിക്കുന്നുണ്ടെന്ന് അഭിമാനിക്കയും ചെയ്യാം. കള്ളവ്യവഹാരവും ദുൎഭിക്ഷവും നിൎദ്ധനന്മാരേയും ഉണ്ടാക്കിത്തീൎക്കുന്നതും, ഉപയോഗപ്രദമായ സാമാനത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്നതും തമ്മിൽ വളരെ വ്യത്യാസമുണ്ട്. പക്ഷെ, വക്കീലന്മാൎക്കും നെല്ലുകച്ചവടക്കാൎക്കും ഉണ്ടികക്കാൎക്കും അവരവരുടെ തൊഴിലുകളിൽ വളരെ സ്വദേശസ്നേഹമുണ്ടെന്നായിരിക്കാം ബോധം. വക്കീൽജോലി വളരെ മാഹാത്മ്യമുള്ളതും സ്വദേശാഭിമാനജനകമായ ഒന്നുമാകുന്നു. ഒരു അന്യായക്കാരനെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം അയാ

ളുടെ ജോലി വന്നുകൂടിയ ഒരു ദോഷത്തെ പരിഹരിക്കുകയാകു ന്നു. ഒരു പ്രതിയുടെ ജോലി ഒരു അവകാശത്തെ രക്ഷിച്ചു നി ലനിൎത്തുകയാകുന്നു. എന്നാൽ ഒരു വക്കീലിനു തൻെറ രാജ്യ ത്തിനോടുള്ള കടമ അല്ലെങ്കിൽ 'ധൎമ്മം' തൻെറ കക്ഷിയോടു ള്ളതിനേക്കാൾ വലിയതാകുന്നു. വക്കീലന്മാർ പൊതുജനങ്ങ ളുടെ സമ്മതിക്കപ്പെട്ട നേതാക്കന്മാരും, കോടതിക്കു പുറത്ത് അ വക്ക് വ്യവസായാദികാൎയ്യങ്ങളിൽ ഉദ്യമിച്ചു രാജ്യത്തേക്കും തങ്ങ ൾക്കും ഒരുപോലെ ഉപകാരത്തെ ചെയ്യാവുന്ന ആളുകളും ആ കുന്നു. ധാന്യക്കച്ചവടക്കാർ ജനസമുദായത്തിൽ ഒഴിച്ചുകൂടാ ത്ത അംഗങ്ങളാകുന്നു. സ്വാൎത്ഥം കരുതാതെയും, വഞ്ചനയെ അവലംബിക്കാതെയും രാജ്യത്തിൻെറ ക്ഷേമത്തെ മാത്രം കണ ക്കാക്കി കച്ചവടാഭിവൃദ്ധിയെ തേടുന്ന ധാന്യവ്യാപാരി ഒരു യ ഥാൎത്ഥ ദേശാഭിമാനിയാണ്. ആളുകളെ മുട്ടുനേരത്തു സഹാ യിക്കുന്നത് ഉണ്ടികക്കാരനാകുന്നു. അവർ സഹായിക്കുന്ന ധ നംകൊണ്ടുമാണ് നാട്ടിൽ പലേ ഏൎപ്പാടുകളും നടത്തിവരുന്ന ത്. ന്യായമായ പലിശ വാങ്ങി സാധുജനങ്ങളെ മുട്ടുസമയ ങ്ങളിൽ സഹായിക്കുന്നതായാൽ, ഉണ്ടികക്കാരനും രാജ്യത്തി ൻെറ ക്ഷേമത്തിനു വേണ്ടി പ്രവൎത്തിക്കാം. ഇതിനു പുറമെ, തനിക്കുള്ള അധികദ്രവ്യവും ഉപയോഗപ്രദങ്ങളായ വ്യവസായ ങ്ങളിൽ വിനിയോഗിക്കുന്നതായാൽ, ഉണ്ടികവ്യാപാരിക്കും ദേ ശാഭിമാനിയാകാവുന്നതാണ്.

എന്നാൽ വ്യവസായകാൎയ്യങ്ങളിൽ പ്രദൎശിപ്പിക്കുന്ന ദേശ ഭക്തിയിൽ കപടം ഉണ്ടാകരുത്. പരസ്യപ്പലകയിന്മേലല്ല, തൊഴില്ക്കാരൻെറ ഹൃദയത്തിലാണ് സ്വദേശസ്നേഹം കാണേ ണ്ടത്. സ്വദേശീയസാധനങ്ങൾ അവയുടെ ആന്തരവൈശി ഷ്ട്യത്താൽ തന്നെ ചിലവാകേണം; അല്ലാതെ, ചീത്ത സാധ നമാണെങ്കിലും, സ്വദേശസ്നേഹംകൊണ്ടു വാങ്ങേണമെന്നുള്ള നിൎബ്ബന്ധത്തിന്മേലല്ല. ഈ തരത്തിലുള്ള നിൎബ്ബന്ധാപേക്ഷക ൾ സാധാരണയായി കണ്ടുവരാറുണ്ട്. **തങ്ങളുടെ സാധന**

ങ്ങൾ ഇൻഡ്യയിലുണ്ടാക്കീട്ടുള്ളവയാണെന്നു കൊട്ടി ഘോഷി
ക്കുന്നതിൽ യാതൊരു തെററുമില്ല. നേരേ മറിച്ച്, കച്ചവടമ
ത്സരത്തിൽ അത് അത്യാവശ്യവുമാണ്. എന്നാൽ, ഒരു സ്വ
ദേശിവ്യവസായനേതാവ് ഇൻഡ്യയുടേയും തൻേറയും ശ്രേയ
സ്സു നോക്കുന്നതായാൽ, ഇത്തരത്തിലുള്ള കൌശലങ്ങൾ കൊ
ണ്ടല്ല, സത്യമായും മാനമായുമുള്ള വിധത്തിലാണ് തൻെറ
തൊഴിലുകളെ നടത്തേണ്ടത്.

താനുണ്ടാക്കി വില്ക്കുന്നസാമാനങ്ങൾ ദൂഷ്യരഹിതങ്ങളെ
ന്നുതന്നെയല്ല, യഥാൎത്ഥത്തിൽ മേൽത്തരങ്ങളായിരിപ്പാനാ
ണ് ഒരു സ്വദേശവ്യവസായി ശ്രദ്ധ വെയ്ക്കേണ്ടത്; എന്തു
കൊണ്ടെന്നാൽ, 'ഇൻഡ്യയിൽ ഉണ്ടാക്കിയത്' എന്നു മു
ദ്രിതങ്ങളായ സാധനങ്ങൾ ക്രേതാക്കൾക്കു ഇച്ഛാഭംഗത്തി
ന്നിടകൊടുക്കുന്നതായാൽ, തൻെറ പരിശ്രമം ഇൻഡ്യയുടെ
അഭിവൃദ്ധിക്കു എതിരായിട്ടേ ഭവിക്കുകയുള്ളു. എങ്ങനെയെന്നാൽ,
ഇൻഡ്യയിൽ ഉണ്ടാക്കിയ തീപ്പെട്ടിക്കോലുകൾ ഉരച്ചാൽ ക
ത്തില്ലെന്നൊ, പേനക്കത്തികൾകൊണ്ടു വെട്ടിയാൽ മുറിയില്ലെ
ന്നൊ, പൂട്ടുകൾ എളുപ്പത്തിൽ തുറക്കാമെന്നോ, ചില്ലികൾ വേ
ഗം ഉടഞ്ഞു പോകുമെന്നൊ ഒരു അഭിപ്രായം അനുഭവംകൊ
ണ്ടു പൊതുജനങ്ങൾക്കുണ്ടായാൽ, ഈ വക സാധനങ്ങൾ ഉ
ണ്ടാക്കുന്നവരുടെ ഗുണത്തിന്നു വേണ്ടി മാത്രം അവർ നഷ്ട
പ്പെട്ടു അവയെ വാങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുമെന്നു വിചാരിപ്പാൻ പാ
ടില്ല. ഒരു തൊഴിൽക്കാരന്നു താൻ പണി ചെയ്തുണ്ടാക്കിയ
സാമാനങ്ങളിൽ നിന്നു നല്ല ലാഭം കിട്ടുന്നുണ്ടെങ്കിലും, പൊതു
ജനങ്ങൾ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നതു തൊഴിൽക്കാരൻെറ ഗുണത്തിന്ന
ല്ലെന്നും, തൊഴിൽക്കാരൻ പൊതുജനങ്ങളുടെ ഉപയോഗത്തി
ന്നുള്ളവനാണെന്നുമാണ് ഈയാൾ ഓൎമ്മ വെക്കേണ്ടത്. ഇൻ
ഡ്യയിൽ ഏററവും മേൽത്തരം സാമാനങ്ങൾ പലതും ഉണ്ടാ
ക്കാൻ കഴിയുമെന്നതിന്നു ധാരാളം തെളിവുണ്ട്. ആ തരം സാ
മാനങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുന്നതിന്നാണ് നാം എല്ലാവരും ശ്രമിക്കേണ്ട

ത്. ഒന്നാംതരം സാമാനങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കി അന്യദേശക്കാരേക്കാൾ താന്ന വിലക്കു വിററു ലാഭമെടുക്കുന്നവനാണ് തന്റെയും ഇൻഡ്യയുടെയും യഥാത്ഥ ഗുണകാരൻ. ലാഭം മാത്രം ഇച്ഛിച്ച്, കൊള്ളരുതാത്ത സാധനങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കി വില്ക്കുന്നവനാണ് ഇൻഡ്യയുടെ അഭ്യുദയത്തിന്നു ഒരു പ്രതിബന്ധമായി നില്ക്കുന്നവൻ. അങ്ങിനെയുള്ളവർ അധികതാമസം കൂടാതെ പൊളിഞ്ഞുപോകും. വ്യവസായകാൎയ്യങ്ങളിൽ ഇൻഡ്യക്കു ഗുണം വരേണമെങ്കിൽ, സാധനവൈശിഷ്ട്യമാണ് സ്വദേശവ്യവസായാഭിമാനികൾ ഒന്നാമതായി കാംക്ഷിക്കേണ്ടത്.

എന്നാൽ, സ്വദേശസ്നേഹം സാധനങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുന്നവരിൽ മാത്രം പോര. അവയെ വാങ്ങുന്നവരിലും അതു അത്യന്താപേക്ഷിതമാകുന്നു. ഇൻഡ്യയുടെ നിൎഭാഗ്യവശാൽ, സ്വദേശീയസാമാനങ്ങളിൽ ഒരു വെറുപ്പും, സാധനഗുണം ഗൌനിക്കാതെ വിദേശീയസാധനങ്ങളിൽ ഒരു ഭ്രമവും ഉള്ളവർ അനവധി പേർ നമ്മുടെ ഇടയിലുണ്ട്. സ്വദേശീയവ്യവസായങ്ങളെ നിലനിത്തുന്നതും പോഷിപ്പിക്കുന്നതും തങ്ങളുടെ കത്തവ്യകമ്മങ്ങളിലൊന്നാണെന്നുള്ള വാസ്തവത്തെ ഈ കൂട്ടർ വിസ്മരിച്ച്, തങ്ങളുടെ പരിഷ്കാരത്തിന്നും അന്തസ്സിന്നും നാടൻ പോര, ബിലാത്തി സാധനങ്ങളായാലെ മതിയാവു എന്നു വെച്ച്, ആ വക സാമാനങ്ങൾ വാങ്ങി എത്ര ധനമാണ് ചിലവിടുന്നത്! സ്വദേശസ്നേഹം നിമിത്തം അധികം വില കൊടുത്ത് ഗുണം കുറഞ്ഞ സ്വദേശീയസാമാനങ്ങൾ വാങ്ങി നഷ്ടപ്പെടേണമെന്നല്ല ഈ പറഞ്ഞതിന്റെ സാരം. ആ തരത്തിലുള്ള പ്രവൃത്തി കാലാന്തരത്തിൽ സ്വദേശീയ വ്യവസായങ്ങൾക്കുതന്നെ ഒരു നാശഹേതുവായി ഭവിക്കുന്നതാണ്. പക്ഷെ, ഗുണം കൊണ്ടു ബിലാത്തിസ്സാമാനങ്ങളോടു കിട പിടിക്കാവുന്ന സ്വദേശസ്സാമാനങ്ങൾ കിട്ടുമെങ്കിൽ, ഒടുവിൽ പറഞ്ഞവയെ വാങ്ങുന്നതു ലാഭവും തങ്ങൾക്കും രാജ്യത്തേക്കും ഒരുപോലെ ക്ഷേമകരവും ആയിരിക്കും.

ഇൻഡ്യക്കു നല്ല കാലം വന്നു വ്യവസായങ്ങളിലും കച്ച വടത്തിലും അതു മാറു പരിഷ്കൃതരാജ്യങ്ങളെപ്പോലെ വലി യൊരു നിലയിൽ എത്തുന്നതുവരെ, നാമെല്ലാവരും—സാമാ നങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുന്നവരും അവയെ വാങ്ങേണ്ടവരും—സ്വദേ ശാഭ്യുദയത്തിന്നായി, ഒരുപോലെ ഒത്തൊരുമിച്ചു പ്രവൎത്തിക്കേ ണ്ടതു അത്യാവശ്യമാണ്. കച്ചവടത്തിൽ പ്രദൎശിപ്പിക്കാവുന്ന സ്വദേശഭക്തി ഒരു മഹത്തായ വിഷയമാകുന്നു. കച്ചവടം പോഷിപ്പിക്കുന്നതിന്നായി നാം കഴിയുന്നത്ര ശ്രമിക്കേണം. 'എന്റെ ഭാൎയ്യക്കും കുഞ്ഞുകുട്ടികൾക്കും എന്റെ വയസ്സു കാല ത്തേക്കും വേണ്ടി ചെയ്യുംപോലെ തന്നെ എന്റെ സ്വരാജ്യാഭി വൃദ്ധിക്കു വേണ്ടിയും ഞാൻ ഇന്നു പകൽ മുഴുവനും വേല ചെ യ്തിട്ടുണ്ട്.' എന്നിപ്രകാരം ദിവസംപ്രതി ജോലി എടുത്തു മട ങ്ങിവന്നിരിക്കുമ്പോൾ ആൎക്കു പറയുവാൻ കഴിയുമോ, ആ യോ ഗ്യനാണ് ഭാഗ്യവാൻ.

കെ. ശങ്കരക്കുറുപ്പ്.

ബാലകലേശം.

'വിവാദമല്ലോതെളിവിന്നുകാരണം;
പക്ഷപാതമജ്ഞാനമതിന്നുഹേതുവാം.'

കാളിദാസമഹാകവിയുടെ

'പ്രജാനാംവിനയാധാനാ-
ദ്രക്ഷണാദ്ഭരണാദപി
സപിതാ,പിതരസ്താസാം
കേവലാംജന്മഹേതവഃ'

(വിനയപ്രദാനം, രക്ഷണം, ഭരണം ഇവകളാൽ അദ്ദേ ഹമാകുന്നു പ്രജകളുടെ പിതാവ്. അവരുടെ മാതാപിതാക്ക ന്മാരോ? അവരെ ജനിപ്പിച്ചവർ മാത്രം.) എന്നുള്ള സൂക്തിമു

കതാമണിയെ നല്ലവണ്ണം ഉദ്ദീപിപ്പിക്കുന്ന കൊച്ചി വലിയതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ ഷഷ്ടിപൂർത്തിത്തിരുനാൾ; കൊച്ചിക്കാക്കെന്നല്ല, മലയാളികൾക്കു മിക്കവേക്കും ഒരു മാമാങ്കമായിരുന്നു. ആ മഹോത്സവത്തിൽ രാജഭക്തന്മാരായ പ്രജകളിൽ ധനികന്മാർ ധനംകൊണ്ടും കവികൾ കാവ്യങ്ങൾ കൊണ്ടും മഹാരാജാവിനെ ആദരിച്ചതും സുപ്രസിദ്ധം തന്നെ. തിരുമനസ്സിലെ ജീവചരിത്രം യഥാശക്തി ഒരു കാവ്യരൂപത്തിൽ എഴുതി പ്രസ്തുത സന്ദർഭത്തിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നത് എനിക്കും എൻെറ സമുദായത്തിനും ശ്രേയസ്കരമായിരിക്കുന്നതിന്നും പുറമെ, വിദ്യാദാനവിഷയത്തിൽ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു ജാതിഭേദബാധയാൽ വിഷമദൃഷ്ടി ആയിട്ടില്ലെന്നുള്ളതിൻെറ അനുമാപകവും ആയിരിക്കും എന്നും ഞാൻ വിചാരിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ ഒരു സക്കാരുദ്യോഗസ്ഥൻെറ നിലയിൽ സക്കാരിൻെറയും, സമുദായപ്രതിനിധിയുടെ നിലയിൽ സമുദായത്തിൻെറയും, ആജ്ഞാവശംവദനായി ഷഷ്ടിപൂർത്തി ഉത്സവത്തിൻെറ നിർവ്വഹണത്തിൽ ഭാഗഭാക്കായിരുന്ന എനിക്ക് എൻെറ മനോരാജ്യം, ആ സന്തോത്സവമാകുന്തോറും, ഗന്ധർവ്വനഗരംപോലെ പരിണമിക്കുമോ എന്നു തോന്നിത്തുടങ്ങി. ഈ ഘട്ടത്തിൽ എറണാകുളം രാജകീയമഹാപാഠശാലയിൽ പ്രധാന സംസ്കൃതപണ്ഡിതരും എൻെറ തീർത്ഥപാദരുമായ കെ. രാമപ്പിഷാരൊടി അവർകൾ എനിക്ക് ഒരു പരസ്യം കാണിച്ചുതന്നു. പരസ്യം റാവുസാഹിബ് നമ്പെരുമാൾച്ചെട്ടി അവർകളുടേയും, അതിലെ വിഷയം, വലിയതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ രാജ്യഭാരം വിഷയമാക്കി മൂന്നങ്കത്തിൽ ഒരു നാടകം എഴുതേണം എന്നും, കൂട്ടത്തിൽ നന്നാകുന്നതിന്നു ൫൦ ഉറുപ്പിക സമ്മാനം കൊടുക്കുമെന്നും, പരിശോധകൻ സി. പി. അച്യുതമേനോൻ അവർകൾ ആയിരിക്കും എന്നും, നാടകനിർമ്മാണത്തിൻെറ അവധി ഒരു മാസം എന്നും മററും ആയിരുന്നു. 'ഗുരുവരകരുണാലേശമുണ്ടെന്നുവന്നാ ലൊരുവനുമൊരുകാര്യംസാധ്യമല്ലാതെയില്ല' എന്നു

കരുതി ഞാൻ പരസ്യത്തിൽ പറയുംപ്രകാരം ഒരു നാടകം എഴുതുവാൻ ആരംഭിച്ചു.

കഥാവിഷയം രാജ്യഭാരമായിരിക്കേണം എന്നും മൂന്നങ്കത്തിൽ വേണം എന്നും വിജ്ഞാപകന്മാർ പരസ്യത്തിൽ നിർബ്ബന്ധിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ട്, ഐച്ഛികവസ്തുനിർദ്ദേശത്തിൽ എന്നപോലെ, നാടകലക്ഷണങ്ങൾ മുഴുവൻ സംഘടിപ്പിക്കുന്നതിലും കവിക്കു വേണ്ടുംവണ്ണം സ്വാതന്ത്ര്യം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല എന്നു പ്രത്യേകം പ്രസ്താവിച്ചേ തീരു എന്നില്ലല്ലോ. ഒരു ജീവൽഭൂപാലനെയും സേവകന്മാരെയും കഥാപാത്രങ്ങളാക്കി നാടകരചനയെ നിർവ്വഹിച്ചുകൊണ്ടാൽ സംഭവിക്കാവുന്ന അനൌചിത്യശങ്കയാണ്, ബാലാകലേശത്തെ ഏതാണ്ടൊരു കല്പിതകഥാരൂപത്തിൽ അവതരിപ്പിച്ചത്. ബാലാകലേശത്തിന്റെ ഉത്ഭവത്തെപ്പററി ഇപ്പോൾ ഇത്രമാത്രം പറഞ്ഞാൽ മതി എന്നു വിചാരിക്കുന്നു.

കൃത്യാന്തരപരതന്ത്രനായിരുന്ന ഞാൻ മൂന്നു ദിവസംകൊണ്ട്, അതും സൌകര്യംപോലെ, എഴുതിയ നാടകം, തീർന്ന അന്നുതന്നെ അച്യുതമേനോൻ അവർകൾക്ക് അയച്ചുകൊടുത്തു. കുറെ ദിവസം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ എനിക്ക് അവിടുത്തെ ഒരു എഴുത്തു കിട്ടി. അതിൽ സമ്മാനം എനിക്കു തീർച്ചയാക്കി എന്നും, നാടകത്തിൽ അഭിനയയുക്തങ്ങളായും മററും ചില ഭേദഗതികൾ വരുത്തേണ്ടതിന്നു ഞാൻ തൃശ്ശിവപേരൂരോളം ചെല്ലേണം എന്നും പ്രസ്താവിച്ചിരുന്നു. അതിനെ അനുസരിച്ച് ഞാൻ അവിടെ ചെല്ലുകയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായപ്രകാരം നാടകത്തിൽ അല്പം ചില ഭേദഗതികൾ വരുത്തി മടങ്ങുകയും ചെയ്തു. അതിൽ പിന്നെ, ഏറെ താമസിച്ചില്ല, ചെട്ടിയാർ അവർകൾ പുസ്തകം അച്ചടിച്ച് അച്ചടിപ്പിഴകൾ തീർപ്പാൻ കടലാസ്സുകൾ അയച്ചുതുടങ്ങി. ഇവയെ തിരുത്തിയതിൽ സാധുസമുദായങ്ങളുടെ ഗുണകാംക്ഷിയും നല്ലൊരു ഭാഷാഭിമാനിയും ആയ ടി. കെ. കൃഷ്ണമേനോൻ അവർകളുടെ അനുകമ്പ

യോടുകൂടിയ സഹായവുംകൂടി ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നുള്ളതും ഇവിടെ ഓൎമ്മ വെക്കേണ്ടത് ആവശ്യമായിരിക്കുന്നു. അപ്രകാരം അച്ചടിപ്പിക്കപ്പെട്ട ഈ നാടകം, എറണാകുളത്തു ചിലർ അഭ്യസിക്കുകയും ഷഷ്ടിപൂൎത്തി ഉത്സവകാലത്തു 'ശ്രീരാമവൎമ്മ ടൌൺഹാളിന്' ശിലാസ്ഥാപനം ചെയ്തിട്ടുള്ള ഒരു കമനീയമായ പന്തലിൽ വെച്ചു ബഹുമാനപ്പെട്ട കൊച്ചി ഗവൎമ്മേണ്ടിന്റെ പ്രത്യേക അനുവാദത്തിൽ അഭിനയിക്കുകയും ഉണ്ടായി. പ്രമാണികളായ പല ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും പ്രസിദ്ധന്മാരായ വക്കീലന്മാരും ഗണനീയന്മാരായ പൌരന്മാരും അന്നത്തെ സഭ്യന്മാരായിരുന്നു. നാടകാവസാനത്തിൽ, അച്യുതമേനോൻ അവർകൾ, ബാലാകലേശത്തെക്കുറിച്ച് അഭിനന്ദിച്ചു ചെറുതായ ഒരു പ്രസംഗം ചെയ്തു, ആ മഹാസഭയിൽവെച്ചു തന്നെ എനിക്കു സമ്മാനം തരികയും ചെയ്തു.

ദോഷജ്ഞോത്തമനായ ഒരു നോട്ടക്കാരൻ വില മതിച്ചുവിട്ട ഈ നാടകം, ലോകത്തിൽ എന്നപോലെ ഭാഷാലോകത്തിലും തമ്പുരാക്കന്മാരായ കോയിൽത്തമ്പുരാക്കന്മാൎക്കും കൊടുങ്ങല്ലൂർ കൊച്ചുണ്ണിത്തമ്പുരാനും അയച്ചുകൊടുത്തു. അവരുടെ സമ്മതപത്രങ്ങളോടും കൃഷ്ണമേനോൻ അവർകളുടെ മുഖവുരയോടുംകൂടി പ്രസിദ്ധീകരിക്കയും ഉണ്ടായി. തമ്പുരാക്കന്മാരുടെ അഭിപ്രായങ്ങളിൽ ഏതാനും വരികളെങ്കിലും ഇവിടെ പകൎത്തുന്നതു പ്രകൃതത്തിന് അനുകൂലമായിരിക്കുമല്ലൊ.

൧. കേരളവൎമ്മ വലിയ കോയിൽത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ട്: 'വിദ്വാൻ' കെ. പി. കറുപ്പന് .... 'ബാലാകലേശം' ആദ്യന്തം ഞാൻ ഒന്നിലധികം പ്രാവശ്യം വായിച്ചുനോക്കിയതിൽ ഏറ്റവും ഹൃദയംഗമമായി തോന്നി. ഇതിലെ ലോകോത്തരഗുണോത്തരനായ നായകന്റെ മാഹാത്മ്യത്തെ നാടകരൂപത്തിൽ ഇതിലധികം ഭംഗിയായി വൎണ്ണിക്കുവാൻ ആരെക്കൊണ്ടും സാധിക്കുന്നതല്ല............ അൎത്ഥചമൽക്കാരവും എന്നെ എത്രമാത്രം വിസ്മയിപ്പിച്ചു എന്നുള്ളതിന് അവ

സാനമില്ല. സരസ്വതീദേവിയുടെ കാരുണ്യാതിശയം ഈ നാടകത്തിൽ പൂർണ്ണമായി പ്രതിബിംബിച്ചു കാണുന്നുണ്ട്............ നിങ്ങളുടെ കവിതാവാസന എന്നെ അത്ഭുതാനന്ദപരവശനാക്കിത്തീർത്തിരിക്കുന്നു. നിങ്ങൾക്ക്..... ഈ വിധത്തിൽ ഗുണപുഷ്കലങ്ങളായ അനേകം പദ്യഗ്രന്ഥങ്ങൾ എഴുതി ലോകോപകാരം ചെയ്യാൻ ജഗന്നിയന്താവ് സംഗതി വരുത്തട്ടെ.'

൨. ചെറിയ കൊച്ചുണ്ണിത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ട്:

'മാലിന്യംവിട്ടുനാനാവിധനവനവഷങ്ങൾ
ഗുണ്യമോടാത്മരാഷ്ട്രം
പാലിച്ചുംകൊണ്ടുവാഴുംകലയുടെപതിതൻ
ചിത്രമാകും ചരിത്രം
പാലിൽ പഞ്ചാരചേരുംവിധമഴകൊടുചേൎന്നു
ള്ളനാലാകലേശം
ശീലിപ്പാനിപ്പൊൾനന്നീയവനിയിലമരു
ന്നോൎക്കശേഷംവിശേഷം.'

൩. എ. ആർ രാജരാജവൎമ്മ തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ട്:

'നാടകം മുഴുവനും <u>സാവധാനമായി</u> വായിച്ചുനോക്കി... ....സമയസൌകൎയ്യംപോലും വേണ്ടിടത്തോളം ഉണ്ടാകാതെയും, അടിസ്ഥാനമായി ഒരിതിവൃത്തമില്ലാതെയും ഇത്രത്തോളം നന്നായൊരു നാടകം നിൎമ്മിച്ചു കാണുന്നതിൽ ഞാൻ സന്തോഷിക്കുന്നു.................................... ....ചൂൎണ്ണികകളിൽ പലതും സംഭാഷണരീതിയോടു കുറെക്കൂടി യോജിപ്പിച്ചാൽ അധികം നന്നായിരിക്കുമെന്നൊരു പക്ഷമുണ്ടായേക്കാമെന്നല്ലാതെ, <u>മറെറാരു ന്യൂനതയും</u> ഞാൻ ഇതിൽ കാണുന്നില്ല......... ഗ്രന്ഥകൎത്താവിന്റെ പരിശ്രമത്തെ ഞാൻ പ്രത്യേകിച്ചും അഭിനന്ദിക്കുന്നു.' *

* അടിയിൽ വരകൾ ഞാൻ ഇട്ടിരിക്കുന്നവയാകുന്നു.

ഇതിന്നും പുറമെ, മലയാളമനോരമ, ഈശ്വരപിള്ള അവർകളുടെ താരക മുതലായി പ്രസിദ്ധിയും പ്രചാരവും ഉള്ള പല പത്രങ്ങളും ഇതിനെപ്പററി നന്നായി അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. വിസ്താരഭയംകൊണ്ടു തല്ക്കാലം പത്രങ്ങളുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾ ഇവിടെ പകൎത്തുന്നില്ല.

ഇതേവരെ വ്യാഴദശയിൽ വളൎന്നുവന്ന ഈ പുസ്തകശിശുവിന്, ഏകദേശം ഈ കാലത്ത്, ഒരു ശനിദശ തുടങ്ങി. സൂൎയ്യാചന്ദ്രമസ്സുകൾക്കുംകൂടി ഗ്രഹണബാധയുണ്ടാകുന്ന സ്ഥിതിക്ക്, എന്റെ കൃതിക്കു ശനിപ്പിഴ വന്നുപോയതിൽ അത്ഭുതപ്പെടുന്നില്ല. ഗ്രഹപ്പിഴയുടെ തുടക്കത്തിലായിരിക്കേണം പുസ്തകശിശു സാഹിത്യസമാജത്തിന്റെ അനുവാദം കൂടാതെ, എങ്കിലും തക്കസമാധാനത്തോടുകൂടി, അതിന്റെപേർ തലക്കെട്ടിൽ ധരിച്ചുംകൊണ്ടു നടന്നത്. കാലക്കേടെന്നെന്നു കണ്ടാൽ,

> "ഹേ രാമകൃഷ്ണ വിബുധസ്തുത നാഥ നന്ദ
> നാരായണ കനിയുകീശ്വര കേശവാ നീ
> നേരം നിനക്കുവഴിവാടൊരുപാടുദോഷം
> തീരാൻയശോദയുടെ കുഞ്ഞ കനിഞ്ഞിടേണം."

എന്നോ മറേറാ ആപന്നിവാരണസ്തോത്രങ്ങൾ ചൊല്ലുവാനും കുട്ടിക്ക് അറിവില്ലല്ലൊ. ഇക്കൂട്ടത്തിൽ ഈശ്വരനെ വിളിച്ചു കരഞ്ഞിട്ടു കാൎയ്യമില്ല. ഈശ്വരൻ കൃതകൃത്യനാണ്. ഈ പുസ്തകശിശുവിനു സാഹിത്യസമാജനാമധാരണത്തിനു മുമ്പ് ഈശ്വരകടാക്ഷം വേണ്ടപോലെ ഉണ്ടായിട്ടുമുണ്ട്.

ബാലാകലേശത്തിൽ സമാജനാമധേയം ഒരു തെററുവിൽ വന്നുപോയതല്ലാതെ, അതിൽ ആരുംതന്നെ ഒന്നും കല്പിച്ചുകൂട്ടി ചെയ്തിട്ടില്ല. അതിനാവശ്യവുമില്ല. കാരണം, സാഹിത്യസമാജത്തിന്റെ മുദ്രയോടുകൂടി നടന്നാലും ഇതിനു സ്വതസ്സിദ്ധങ്ങളായ ഗുണദോഷങ്ങൾക്കു കൂടുതൽകുറവു വരുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. പിന്നെ, അതുകൊണ്ടു വല്ല അഭിമാനവും ഉണ്ടെങ്കിൽ, അതിൽ സമാജവും ഒരു ഭാഗഭാക്കാകുമെന്നാണ്

എന്റെ താഴ്മയായ അഭിപ്രായം. എങ്കിലും, ഈ കാൎയ്യത്തിൽ ബാലാകലേശത്തോടു എനിക്കും അല്പം നീരസമുണ്ട്. പുത്രൻ ചെയ്ത കുററത്തിന് അച്ഛനെയും പഴിപറയുമല്ലൊ എന്നുള്ളതാണ് രഹസ്യബീജം. 'ഉണ്ണിക്കിടാങ്ങൾ പിഴച്ചുകാൽവെക്കിലും കണ്ണിന്ന്'- തൃക്കണ്ണിന്നു എന്നു പറയട്ടെ- കൌതുകത്തെ വഹിച്ചിരുന്ന പിതാവ് — തമിഴിൽ 'അപ്പാ'- ഈ ലോകത്തിലെ ചില വിബുധാഭിമാനികളുടെ,

> ലാളനാൽ ബഹവോ ദോഷാ
> സ്താഡനാൽ ബഹവോ ഗുണാഃ
> തസ്മാൽ പുത്രഞ്ച ശിഷ്യഞ്ച
> താഡയേന്നതു ലാളയേൽ.'

എന്നുള്ള പ്രമാണത്തെ അനുസരിക്കേണ്ടി വന്നുപോയി.

ബാലാകലേശത്തിൽ സമാജനാമധേയം വന്നുപോയതിന്റെയും തന്മൂലം ഒരു ദോഷനിരൂപണം ഉണ്ടായതിന്റെയും രഹസ്യങ്ങൾ തൽക്കാലം രഹസ്യങ്ങളായിത്തന്നെ ഇരിക്കട്ടെ.

കവിസാൎവ്വഭൌമന്മാരായ തമ്പുരാക്കന്മാരുടേയും സാഹിത്യരസികന്മാരായ മേനോന്മാരുടേയും അനുഗ്രഹമാകുന്ന കാററിൽ കൂടി സാഹിത്യനഭോമണ്ഡലത്തിലേക്കു ഉയൎന്നിരുന്ന എന്റെ പുസ്തകപട്ടത്തിന്റെ കെട്ടിനേയും മട്ടിനേയും കുറിച്ചു കാണികൾക്കു അഭിപ്രായം പറയാമെന്നല്ലാതെ, അതിന്റെ നേരെ കല്ലെറിയുവാൻ ഒരു പിള്ളക്കുപോലും ആവശ്യമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ലോകം ഭിന്നരുചിയായിരിക്കുന്ന സ്ഥിതിക്കു അഭിപ്രായങ്ങളും ഭിന്നങ്ങളാകട്ടെ; മലയാളികൾ പ്രകൃതപുസ്തകത്തെ തള്ളട്ടെ, അല്ലെങ്കിൽ കൊള്ളട്ടെ; അതിൽ ഒന്നും എനിക്കു കൂട്ടവും കുറവുമില്ല. എന്നാൽ, എന്റെ ഉദ്ദേശത്തിനു വിപരീതമായി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിരിക്കുന്ന ചില ലേഖനങ്ങളെപ്പററി എനിക്കു ഒന്നുരണ്ടു വാക്കു പറയാതെ നിവൃത്തിയില്ല. ബാലാകലേശത്തിന്റെ വിഷയപ്രയോജനസംബന്ധാധികാരികളെ ഈ

നിവേദനത്തിന്റെ അവസാനം എഴുതാമെന്നു കരുതി തൽ
ക്കാലം നിരൂപണങ്ങളെപ്പററി പ്രസ്താവിക്കട്ടെ.

ദോഷനിരൂപണങ്ങളിൽ മുഴപ്പും തഴപ്പും ഉള്ളതു കെ. രാ
മകൃഷ്ണപിള്ള അവർകൾ മംഗളോദയത്തിന്റെ ഇക്കഴിഞ്ഞ മീ
നം ലക്കത്തിൽ എഴുതിയിരിക്കുന്ന 'ബാലാകലേശം' എന്ന ലേ
ഖനത്തിന്നാണ്. ആ ലേഖനം പുറത്തായപ്പോൾ, അതി
നെപ്പററി വല്ലതും രണ്ടു വാക്കു പറയുവാൻ ബാദ്ധ്യതപ്പെട്ടവർ
ഉണ്ടായിരുന്നു. അവരോ, മൌനാവലംബികളായിരുന്നതേയു
ള്ളു. തൂഷ്ണീംഭാവം കൊണ്ട് അവരുടെ യോഗ്യതകൾക്കു ഹാനി
വന്നിട്ടുണ്ടെന്നു ഞാൻ പറയുന്നില്ല. 'നമൌനേനന്യൂനോ ഭ
വതിഗുണഭാജാംഗുണഗണഃ', (ഗുണവാന്മാരുടെ ഗുണങ്ങൾ
മൌനംകൊണ്ടു കുറഞ്ഞുപോകുന്നില്ല) എന്നുണ്ടല്ലോ. എനി
ക്കോ, ഈ ഘട്ടത്തിലും രാമകൃഷ്ണപിള്ള അവർകളെ എതിൎക്കു
വാൻ തക്കതായ കാരണം നേരിട്ടിട്ടില്ല. അദ്ദേഹം സാഹിത്യ
സമാജത്തിന്റെ നവീനസൃഷ്ടിയായ മറെറാരു സമാജത്തി
ന്റെ * താൽക്കാലികസാമാജികൻ എന്ന നിലയിൽ ബാലാ
കലേശത്തെ നിരൂപണം ചെയ്കയും സ്വന്തനിലയിൽ നിരൂപ
ണത്തെ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു എന്നല്ലാതെ മറെറാ
ന്നും വിചാരിച്ചുകൂട. പക്ഷെ, ഉറപ്പും ചൊറുക്കും ഉള്ള ആ നി
രൂപകന്റെ വിധി അറങ്ങ്സിബ്ബ് ചക്രവൎത്തിയുടെ വിധിയെ
ക്കൂടി അതിശയിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് ആ ലേഖനം വായിച്ചവൎക്കൊ
ക്കെ മനസ്സിലായിരിക്കേണം. പ്രകൃത്യാ വാചാലന്മാരായവൎക്കു
കല്പകവൃക്ഷത്തെ കറുകപ്പുല്ലും കാമധേനുവിനെ കഴുതയും ആ
ക്കിപ്പറയുവാൻ കഴിയുമല്ലൊ. പിള്ള അവർകൾക്കും വാഗ്ജാ
ലംകൊണ്ടു സാധിക്കാത്തതൊന്നും ഇല്ലെന്നു ഞാൻ സമ്മതിക്കു
ന്നു. അത്രയും മഹത്തരനായ അദ്ദേഹം സാധുവായ എന്റെ

---

* ഈശ്വരപിള്ള അവർകൾ, കുഞ്ഞന്മേനോൻ അവർകൾ, അന
ന്തനാരായണശാസ്ത്രി അവർകൾ, കേശവൻനായർ അവർകൾ ശേഷം സാ
മാജികന്മാരായിരുന്നു.

പുസ്തകത്തിന് അതിരു കടന്നിട്ടുള്ള ഒരു നിരൂപണം ചെ
യ്തതിൽ ഞാൻ അത്ഭുതപ്പെടുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ എന്തിന്? നി
രൂപണം വായിച്ചുവരുന്തോറും അദ്ദേഹത്തിന് എന്തോ വലിയ
സിദ്ധാന്തം ഉള്ളതുപോലെ തോന്നിപ്പോകുന്നു. പിള്ള അവർ
കളുടെ സ്വന്തം അഭിപ്രായങ്ങൾ തുടങ്ങുന്നത് ആറു ചോദ്യ
ങ്ങളോടുകൂടിയാണ്. ഒന്നാമത്തെ ചോദ്യം 'ഈ കൃതിക്കു നാട
കം എന്ന അഭിധാനം ലഭിപ്പാൻ അർഹതയുണ്ടോ?' എന്നാ
ണ്. ഈ ചോദ്യത്തെ മറ്റൊരിടത്തുംകൂടി ആവൎത്തിച്ച് സംസ്കൃ
തനാടകശാസ്ത്രപ്രകാരം ബാലാകലേശത്തെ നാടകമായി ഗ
ണിപ്പാൻ പാടുള്ളതല്ലെന്നു വിധിക്കുന്നു. വിധിയിൽ 'നാടക
ലക്ഷണസംബന്ധമായ ചില സംഗതിക'ളെ അദ്ദേഹം ആ
ലോചിക്കുന്നു. ഈ ആലോചനയുടെ ഫലമായിട്ട്, 'ബാലാക
ലേശം രസാശ്രയമായ ഒരു ദൃശ്യകാവ്യംതന്നെയോ, ഇതിന്നു
വസ്തു ഉണ്ടോ, ബീജ, ബിന്ദു, പതാകാ, പ്രകരീകാൎയ്യങ്ങൾ ഒ
ത്തിട്ടുണ്ടോ?' എന്നുതുടങ്ങി നാടകലക്ഷണസംജ്ഞാത്മകങ്ങളായ
ചില ചോദ്യങ്ങളെക്കൊണ്ട് മംഗല്ലോദയത്തിന്റെ ഒരു ഭാ
ഗം നിറച്ചതിനുശേഷം, കുറച്ചുനിന്നു ദീൎഘശ്വാസം വിട്ട് ആ
ശ്വസിക്കുന്നപോലെ തോന്നുന്നു. നാടകപ്രമാണങ്ങളിൽ നോ
ക്കി, ലക്ഷണങ്ങളെ പകൎത്തുകയാണെങ്കിൽ, അതുകൊണ്ടുത
ന്നെ വലിയൊരു പുസ്തകം ഉണ്ടാക്കാം എന്നു ധരിച്ചിട്ടില്ലാത്ത
സാധുജനങ്ങൾ ആ ഘട്ടം നോക്കി അത്ഭുതപ്പെടട്ടെ. ഇൻഡ്യ
യിലെ കവി സാൎവ്വഭൌമനായ സാക്ഷാൽ കാളിദാസരുടെ പ്ര
ധാനകൃതിയായ ശാകുന്തളത്തെ നേരേവെച്ചുകൊണ്ട് അതിനു
നാടകലക്ഷണം മുഴുവനും ഇല്ലെന്നു പറയാം. അതിൽ നാടക
ലക്ഷണം മുഴുവനും ഉണ്ടെന്നുപറയുവാൻ ആരെക്കൊണ്ടും സാ
ധിക്കുന്നതും അല്ല. ആ സ്ഥിതിക്കു ബാലാകലേശത്തിന്റെ
വൈലക്ഷണ്യത്തെപ്പററി ഇത്രയൊക്കെ ഘോഷിച്ചത് ലേഖക
ന്റെ അവസ്ഥയ്ക്കു മതിയായില്ല.

രാജ്യഭാരം വിഷയീകരിച്ചു മൂന്നങ്കത്തിൽ, സൌകൎയ്യം
പോലെ രണ്ടുമൂന്നു ദിവസംകൊണ്ടു, എഴുതിയിരിക്കുന്ന ബാലാ

കലേശത്തിൽ നാടകലക്ഷണങ്ങൾ പലതും ഇല്ലെന്നു ഞാൻ ഒരു പ്രസംഗപീഠത്തിലൊ മൈതാനത്തിലൊ മലമുകളിലൊ കയറിനിന്നു രണ്ടു കയ്യും പൊക്കി പരസ്യമായി സമ്മതിക്കാം. സകല നാടകലക്ഷണസങ്കലിതമായ ഒരു മലയാളനാടകത്തെ യഥാവസരം വല്ല മൂലയിൽ ഇരുന്നെങ്കിലും വല്ലവക്കും നിർദ്ദേശിച്ചുതരാമോ?

കെ. പി. കറുപ്പൻ.

—***—

തപതീസംവരണം

——

*　*　*　*　*　*

[വണ്ണിക്കത്തക്കമോഹോദയപുരമടവാർ
　　കൊങ്കമേലുമ്മിതട്ടി
ച്ചൂണ്ണിക്കംചൂണ്ണിയാറുണ്ടരികിലനജ്ഞയാം
　　താമ്രപണ്ണിക്കതത്രേ　　൱൫

മേലായങ്ങാറുകേറിച്ചിതമൊടയിവടക്കേ
　　ക്കരെപ്പൂക്കകാണ്മു
കാലാൾതേരാനയശ്വപ്പടകൾവിലസി
　　രാജിക്കുമോരാജധാനി
ചേലായ്തൻനാട്ടുകാരെപ്പടവിയൊടു
　　ഭരിക്കുന്നരാജാക്കളൊന്ന്യ
ത്താലാസ്ഥാനത്തുവാഴുംനൃപമണിയെമഹാ
　　രാജനെന്നോതിടുന്നു.　　൱൬

ശുകസന്ദേശത്തിലെ മഹോദയപുരം, തപതീസംവരണത്തിലെ മഹോദയപുരം, താമ്രശാസനങ്ങളിലെ മകോതേവർ, അതായതു മഹാദേവർ, പട്ടണം ഇവയെല്ലാം തിരുവഞ്ചിക്കുളത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചാകുന്നു. ലക്ഷ്മീദാസൻെറ കാലത്തു അവിടെ പെരുമാക്കന്മാരുടെ വാഴ്ചക്കാലവുമായിരുന്നു എന്നും കാണുന്നു.

തപതീസംവരണം ഉണ്ടാക്കിയ കവി 'ആശ്ചൎയ്യമഞ്ജരിയുടെ കൎത്താവും 'മഹോദയപുരപരമേശ്വരരാജാധിരാജനുമായ ആ ശ്രീമൽകുലശേഖരവൎമ്മാവാ'ണെന്നു നാന്ദിയിൽ പറയുന്നുണ്ട്. തമിഴിലും സംസ്കൃതത്തിലും ഒരുപോലെ പാണ്ഡിത്യം സിദ്ധിച്ചാളും ഒരു വലിയ വൈഷ്ണവഭക്തനും ആയ പാണ്ഡ്യകുലശേഖരപ്പെരുമാൾ ചേരരാജ്യത്തെ ഭരിച്ചിരുന്നു. അതിന്നു സംശയമില്ല. തിരുവാമൊഴി, മുകുന്ദമാല എന്നിവ രണ്ടും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളാകുന്നു. എന്നാൽ തപതീസംവരണം, സുഭദ്രാധനഞ്ജയം, വിഛിന്നാഭിഷേകം, ഇവ മൂന്നും കടുക്കത്തെ ചേരമാൻ പെരുമാളായിരുന്ന ഭാസ്കരരവിവൎമ്മപ്പെരുമാൾ ഉണ്ടാക്കിയവയാണെന്നു ഒരു വിദ്വാൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. കവി, കാലം ഇവയെ നിൎണ്ണയിക്കുന്നതിന്നു കൗതുകമുള്ളവർ അവയെ പുറത്തെടുത്താൽ കൊള്ളാം. പ.]

തപതീസംവരണം.

(ഭാഷാനാടകം)

ഒന്നാമങ്കം

നാന്ദി.

ശ്രീമൽകൌസ്തുഭതാര:മിന്ദുശകലം,പീയൂഷ,മെന്നുള്ളത-
ന്നോമൽസോദരർമൂന്നു'മാഷു,നിടിലം,ദോസ്സ്ഥലം,പാദേശങ്ങളായ്
വൃന്മെതന്നൊടണഞ്ഞ,ധോക്ഷജനുകൊണ്ടൎപ്പിച്ചപോൾ,വേളി
സാമോദംനിലയന്നേലക്ഷ്മിയതള്ളംനിങ്ങൾക്കഭീഷ്ടങ്ങളെ. (യിൽ

(നാന്ദിയുടെ അവസാനത്തിൽ സൂത്രധാരൻ പ്രവേശിക്കുന്നു.)

സൂത്രധാരൻ—(വിചാരിച്ചിട്ട്) ഇപ്പോൾ അധികമൊന്നും വിസ്തരിച്ചിട്ടാവശ്യമില്ല. ഞാൻ ഈ ശ്രേയസ്സുനിമിത്തമുണ്ടായ സന്തോഷഭാരത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗം എന്റെ പ്രിയയിൽ സമൎപ്പിക്കുന്നുണ്ട്.

(ചുററിനടന്ന് അണിയറയ്ക്കു നേരേനോക്കീട്ട്)
ആൎയ്യേ! ഇങ്ങോട്ടു വരികതന്നെ.

നടി—(പ്രവേശിച്ചിട്ട്) ആൎയ്യ! ഇതാ ഞാൻ വന്നിരിക്കുന്നു.

സൂത്രധാ—ആൎയ്യേ! ഇപ്പോൾ ആദിരാജകഥകൊണ്ട് അതി വിശിഷ്ടവും അപൂൎവ്വവുമായ 'തപതീസംവരണ'മെന്ന നാടകത്തെ അഭിനയിച്ചിട്ട്, അതിലെ നവരസാമൃതങ്ങളെ ഞങ്ങളെ ആസ്വദിപ്പിക്കേണമെന്നു സാമാജികന്മാർ എന്നോടാജ്ഞാപിച്ചിരിക്കുന്നു.

നടി—ആൎയ്യ! സാമാജികന്മാൎക്ക് ഇത്രമാത്രം കൌതുകത്തിന് ഇടയാക്കിയ ഈ നാടകത്തിന്റെ കൎത്താവ് ശൂദ്രകൻ, കാളിദാസൻ, ഹൎഷൻ, ദണ്ഡി മുതലായ മഹാ കവികളിൽവെച്ചാരായിരിക്കും?

സൂത്രധാ—ആൎയ്യേ! ഇപ്രകാരം പറയരുത്. പരമഹംസന്മാരുടെ പാദപത്മരജസ്സുകൊണ്ടു പരിശുദ്ധമായ മകുടതടത്തോടും ബ്രാഹ്മണോത്തമന്മാരുടെ ദാരിദ്ര്യാന്ധകാരത്തിന് ആദിത്യരൂപമായ കരപല്ലവത്തോടുംകൂടിയ ഏതു മഹാത്മാവിന്റെ മുഖാരവിന്ദത്തിൽനിന്നാണ് 'ആശ്ചൎയ്യമഞ്ജരി'യെന്ന മധുരസം പ്രവഹിച്ചത്? അത്രയുമല്ല,

ഭംഗ്യാപൊങ്ങിയനാസ, ചീവരഗളം, കുന്നിക്കുമംസങ്ങളിൽ
തങ്ങീടുംമണികുണ്ഡലങ്ങൾവിലസുംകൎണ്ണങ്ങൾ, മുട്ടോളവും
തൂങ്ങീടുന്നകരങ്ങൾ, തങ്കനിറ, മങ്ങായാമ, മീമട്ടിലായ്
മങ്ങാതാരുടെരൂപമിന്നുജനതയ്ക്കേകുന്നുസന്തുഷ്ടിയെ? ൨

കേരളകുലചൂഡാമണിയും മഹോദയപുരപരമേശ്വരനും രാജാധിരാജനുമായ ആ ശ്രീമൽകുലശേഖരവൎമ്മാവിന്റെ കൃതിയാണ് ഇവിടെ അഭിനയിക്കേണ്ടത്.

നടി—ആൎയ്യ! സന്താനരഹിതനായ ഭവാന്ന് സന്താനസിദ്ധിക്കായി നടത്തുന്ന ഈ പുനൎവ്വിവാഹം നിമിത്തമുണ്ടായ സന്തോഷം സാമാജികന്മാരുടെ ഈ ശാസനംകൊണ്ടു ദ്വിഗുണീഭവിച്ചിരിക്കുന്നു.

സൂത്രധാ—ആര്യേ! എന്നാൽ ഭവതി ഗാനംചെയ്താലും.

നടി—(ഖേദാഭിനയത്തോടുകൂടെ) ആര്യ! ഇതുവരയും സന്താനമുണ്ടാകുമെന്നുള്ള ദുരാശ നിമിത്തം ഓരോരോ വ്രതങ്ങൾ നോററു ക്ഷീണിച്ചിരിക്കുന്ന ഞാൻ പാടുന്നതിനും മററും ശക്തയല്ല.

സൂത്രധാരൻ—(അണിയറയ്ക്കുനേരേ നോക്കീട്ട്) ഇതാ എന്റെ പ്രിയശിഷ്യനായ ശിവദാസൻ വിദൂഷകവേഷം ധരിച്ചുകൊണ്ട് ഇങ്ങോട്ടുതന്നെ വരുന്നു. ഭവതിയും വളരെ ക്ഷീണിച്ചിരിക്കുന്നു. എനിക്കും ശിഷ്യഗുണങ്ങളിൽ പകർന്നിരിക്കുന്ന എന്റെ പ്രയോഗപ്രതിബിംബത്തെക്കാണുന്നതിൽ വളരെ കൌതുകമുണ്ട്. അതിനാൽ നാട്യദർശനംകൊണ്ടു നമ്മൾക്കു മനസ്സിനെ വിനോദിപ്പിക്കാം. അത്രയുമല്ല,

> സന്താനസിദ്ധികരമാംനിയമത്തിൽനിന്നു
> സന്തപ്തയാംഭവതിയെക്കരകേററിഞാനും
> സമ്രാട്ടുസംവരണനീനിജരാജ്ഞിയായ
> താമ്രാധരീമണിയെയെന്നകണക്കിദാനീം. ൩

(എന്നു രണ്ടുപേരും പോയി.)

(ഇപ്രകാരം പ്രസ്താവന സമാപ്തം.)

(അനന്തരം ശരീരപാരവശ്യത്തോടുകൂടെ വിദൂഷകൻ പ്രവേശിക്കുന്നു.)

വിദൂഷകൻ—(അംഗങ്ങളിൽ തഴുകി ശ്ശൂൽ—ശ്ശൂൽ എന്നു ശബ്ദിച്ചുംകൊണ്ട്) ഇന്നുമുതൽ പുത്രകാമവ്രതം നോററിട്ടാവശ്യമില്ലെന്നു ദേവിയായ സാലപരാജപുത്രിയോടു ചെന്നറിയിച്ചിട്ട് സ്വപ്നവൃത്താന്തം കേൾക്കുന്നതിനായി വേഗം വന്നുചേരേണമെന്ന് എന്നെ അറിയിക്കുന്നതിന് ഇന്നു രാവിലെ കഞ്ചുകിയെ തോഴർ ഇവിടെ പറഞ്ഞയച്ചിരുന്നു. ഞാൻ ഉടൻതന്നെ കുതിരപ്പുറത്തു കയറി ദേവിയെ ചെന്നു

കണ്ടു നിയോഗത്തെ അനുഷ്ഠിച്ചശേഷം, തിരിയെ വരുമ്പൊ ൾ വഴിയിൽവെച്ച് ആ ചണ്ടിക്കുതിര എന്നെ താഴെ തള്ളി യിട്ടു. ഇപ്പൊൾ എൻെറ അംഗങ്ങൾ തീരെ ഇളകുന്നതുമില്ല. എങ്കിലും തോഴരുടെ അടുക്കൽ വലിഞ്ഞിഴഞ്ഞെങ്കിലും ചെ ല്ലുന്നുണ്ട്.

(അംഗവൈകല്യത്തോടുകൂടെ ചുററിനടന്നുനോക്കീട്ട്) അ ഹൊ! എൻെറ പ്രഭാവവിശേഷമെത്ര കേമമായിരിക്കുന്നു! ഈ ഹസ്തിനപുരത്തിലുള്ള ജനങ്ങളെല്ലാം'കുതിര, * പരാശ ര്യൻ' എന്നുമാത്രം അസ്പഷ്ടമായി പറഞ്ഞുകൊണ്ട് ചിരിക്കു ന്നതിനും ചിരിക്കാതിരിക്കുന്നതിനും നിവൃത്തിയില്ലാതെ വ ളരെ കഷ്ടിക്കുന്നു.

(അണിയറയ്ക്കു നേരേനോക്കീട്ട്) ഇതാ തോഴർ അലങ്കര ണവും കഴിഞ്ഞ് ഇങ്ങോട്ടുതന്നെ വരുന്നു. അതിനാൽ, ഞാ ൻ എന്തിനു നടന്നു ക്ലേശിക്കുന്നു? ഇവിടത്തന്നെ നിൽക്കാം. (എന്നു നിൽക്കുന്നു.)

(അനന്തരം പരിജനങ്ങളാൽ ചുററപ്പെട്ടും മനസ്താപത്തോടു

കൂടിയും രാജാവു പ്രവേശിക്കുന്നു.)

രാജാവ് — (വിചാരിച്ചിട്ട്) സന്താനമെന്ന പദാൎത്ഥവിശേഷ ത്തിൻെറ മാഹാത്മ്യം ആശ്ചൎയ്യകരംതന്നെ. എന്തെന്നാൽ,

> പുഷ്ടശ്രീയാംപ്രിയതമ,പരംവന്ധ്യയാണെന്നിദാനീം
> കഷ്ടംകാണുന്നിവനുമഴലേറുന്നിതാദ്ദൎനിവാരം
> ഇഷ്ടാപത്യംപിരിയുമളവിൽപുത്രവാന്മാൎക്കുപിന്നുൾ
> ത്തട്ടിൽതട്ടുംരുജയതളുവാനാരുവാൻപാരിടത്തിൽ. ൪

ഇന്നുരാവിലെ, സ്വപ്നവൃത്താന്തം കേൾക്കുന്നതിനായി വരേ ണമെന്നറിയിച്ചിട്ടും പ്രിയവയസ്യനായ പരാശര്യനെ ഇതു വരയും കണ്ടില്ലല്ലൊ. (ചുററും നോക്കീട്ട്) അല്ലാ പ്രഭാതമാ

---

* പരാശര്യൻ എന്നാണ് വിദൂഷകൻെറ പേര്.

യെങ്കിലും, ബാലാതപം ഒരുപോലെ വ്യാപിച്ചിട്ടില്ല. അ പ്രകാരംതന്നെ.

പാകംവന്നുലയുന്നനെൽക്കതിരുതന്നററംകണക്കേററവും
രാഗംപൂണ്ടൊരുബാലഭാസ്കരകരാഗ്രത്താൽതൊടാതിപ്പൊഴും
നിൽക്കുന്നുണ്ടുചുരുങ്ങിയങ്ങനെപടിഞ്ഞാറാഴിതൻവീചിയോ
ടൊക്കുന്നോരിരുളിൻെറരേഖതടവേകീടാതെദൃഷ്ടിക്കിതാ. ൫

(നേരേനോക്കീട്ട്) ഇതാ പ്രിയവയസ്യനായ പരാശര്യൻ എന്തുകൊണ്ടോ അസ്വസ്ഥൻ എന്നപോലെ നില്ക്കുന്നു. ഈയാളുടെ ആയാസത്തിനുള്ള കാരണമെന്തായിരിക്കും?

വിദൂഷ—(അടുത്തുചെന്നു വലത്തുകൈ ഉയത്തിക്കൊണ്ട്) ഭവാൻ സർവ്വോൽക്കഷേണ വത്തിക്കട്ടെ.

രാജാ—തോഴരേ! എന്താണ് ഭവാൻെറ അവയവവ്യാപാരം വ്യത്യസ്തമായിട്ടു കാണുന്നത്?

വിദൂഷ—ഇതിൻെറ കാരണം ഭവാൻെറ പ്രസാദംതന്നെ.

രാജാ—എന്താണ് ഭവാൻെറ അഭിപ്രായം?

വിദൂഷ—(ചിരിച്ചിട്ട്) അക്ഷരരഹിതവും അംഗസൂചിതമല്ലാത്തതുമായ കാര്യത്തെക്കൂടി ഊഹിച്ചറിയുന്നതിനു ശക്തനായ ഭവാൻ, ഇപ്പോൾ അക്ഷരങ്ങളെക്കൊണ്ടും അംഗങ്ങളെക്കൊണ്ടും സൂചിതമായിരിക്കുന്ന ഇതിനെ അറിയുന്നതിന് അസമത്ഥനായിത്തീന്നിരിക്കുന്നു. ഭവാൻെറ പാണ്ഡിത്യം ഇപ്പോൾ എവിടെയാണ്?

രാജാ—സമുദ്രംപോലെ ഗംഭീരഹൃദയന്മാരായ ഭവാദൃശന്മാരുടെ അഭിപ്രായങ്ങളറിവാൻ വളരെ പ്രയാസമാണ്. അതുകൊണ്ടു സ്പഷ്ടമായിപ്പറയേണം.

വിദൂഷ—എന്നാൽ, കേൾക്കേണം. ഞാൻ കുതിരപ്പുറത്തു കയറിച്ചെന്നു ദേവിയെ വ്രതത്തിൽനിന്നും നിവത്തിപ്പിച്ചിട്ട് തിരിയെ വരുന്ന സമയം, ആ ചണ്ഡികുതിര എന്നെ പന്തുപോലെ മുകളിലോട്ട് ഇട്ടാടിച്ചിട്ട് വഴിയിൽ ഒരു ഭാഗത്തു ത

ള്ളികളഞ്ഞു. അപ്പൊൾ ഞാൻ ഇപ്രകാരം വിചാരിച്ചു: "ഇപ്പൊൾ ആസനത്തിന് ഉറപ്പുവരാതെ കുതിരപ്പുറത്തു കയറിയതുകൊണ്ട്, ആകാശഗമനവിദ്യ പകുതി പഠിക്കുന്നതിനിടയായി. ഇനി ദേവാസുരയുദ്ധത്തിൽ ആകാശഗമനം പരിചയിച്ചിട്ടുള്ള തോഴരുടെ അടുക്കൽനിന്നു ശേഷവും അഭ്യസിക്കേണം" എന്ന്. അതുകൊണ്ടു തോഴർ എനിക്ക് അതൊന്നുപദേശിച്ചുതരേണം.

രാജാ—ഛെ! ഇതിനു ഞങ്ങളെപ്പോലുള്ളവരുടെ ഉപദേശം മതിയാകുന്നതല്ല. എന്തെന്നാൽ,

ഭുവിമുനിവരവാക്യം,ദേവതാപ്രീതി,യോരോ
പവനവിജയമാർഗ്ഗം,മന്ത്രസിദ്ധിപ്രകാരം,
ഇവകളമിതപുണ്യംകൊണ്ടുസംശുദ്ധരാകു
ന്നവരെഗഗനമാർഗ്ഗേസഞ്ചരിപ്പിച്ചിടുന്നു. ൩

വിദൂഷ—എന്നാൽ ഇതു പോകട്ടെ. പ്രസാദരഹിതമായ ഭവാൻെറ മുഖപങ്കജം ഏതോ മനസ്താപത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ഇതിനുള്ള കാരണമെന്താണ്?

രാജാ—തോഴരേ! ഭവാൻെറ ഊഹം വാസ്തവംതന്നെ. ഞാൻ കഴിഞ്ഞ രാത്രി സ്വപ്നത്തിൽ ആദിത്യഭഗവാനെ ഉപാസിക്കുമ്പൊൾ,

ചഞ്ചലൽദ്ദളപുടങ്ങളുംസ്ഫുരിതഭൃംഗതാരകളുമാർന്നുടൻ
കിഞ്ചിദുന്മിഷിതപത്മിനീമുകുളനേത്രസംഹതികളാൽമുദാ
ദൃഷ്ടമായുമഥമഞ്ജുതുള്ളികൾകരങ്ങൾകൊണ്ടകലെമാററിയും
പുഷ്ടശോഭയൊടുമെൻെറമുന്നിലവിടക്കുബിംബമവതീർണ്ണമായ്.

വിദൂഷ—പിന്നെയോ?

രാജാ—അനന്തരം, ഭക്തിഭാരംകൊണ്ടു നമ്രശിരസ്സായിട്ടു ഞാൻ നമസ്കരിക്കുമ്പൊൾ, എന്നെ ഉദ്ദേശിച്ച് ആ ബിംബത്തിൽനിന്നും അതി ഗംഭീരമായ ഒരു വാക്ക് ഉത്ഭവിച്ചു.

വിദൂഷ—എന്തായിരുന്നു അത്?

രാജാ—"വത്സ! സംവരണ!

സാലപരാജസുതയായിടുന്നൊരീ
പ്പല്ലവാംഗി,തവജീവനായിക,
കില്ലവേണ്ടറികവന്ധ്യയെന്നു,ഭ്രു
വല്ലഭാ!ശരദിചൂതവല്ലിപോൽ."

എന്ന്. അനന്തരം ഭഗവാൻ മറയുകയും ചെയ്തു. ഞാനും പ്രഭാതസമയത്തിലെ മംഗളഗാനങ്ങൾ കേട്ടുണൎന്നു.

വിദൂഷ—ഭവാനു സ്വസ്തി ഭവിക്കട്ടെ, വ്യസനിച്ചിട്ടാവശ്യമില്ല്.

രാജാ—ഈ ഋണനിബന്ധനായ ഞാൻ എങ്ങനെയാണ് പശ്ചാത്തപിക്കാതിരിക്കുന്നത്?

വിദൂഷ—(ചിരിച്ചിട്ട്) അഹോ! അനവധി ദിവ്യരത്നങ്ങളെക്കൊണ്ടു പരിപൂൎണ്ണമായ ഭണ്ഡാരസഹസ്രത്തോടുകൂടിയ ഭവാനും കടം നിമിത്തം സന്താപമുണ്ടാക എന്നുള്ളത് ആശ്ചൎയ്യംതന്നെ.

രാജാ—മൂൎഖ! താൻ നിശ്ചയിച്ച കടത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചല്ല ഞാൻ പറയുന്നത്. സന്താനാഭിധാനമായ പിതൃക്കളുടെ ഒരു കടമാണ് ഞാൻ വഹിക്കുന്നത്.

വിദൂഷ—ഇതു അന്യോന്യം വാദിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന താൎക്കികന്മാരിൽനിന്നു എത്രയോ മുമ്പെ ഞാനും കേട്ടിട്ടുള്ളതുതന്നെ. എന്നാൽ ഭവാൻ ആദിത്യവചനത്തിന്റെ താല്പൎയ്യമറിയാതെയാണ് വ്യസനിക്കുന്നത്.

"ഈ രാജ്ഞി സന്താനരഹിതയാണ്; നീ! വേറൊരുത്തിയെ വിവാഹം ചെയ്യേണം; അവളിൽ നിനക്കു പുത്രനുണ്ടാകും" എന്നാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായം.

രാജാ—സഖേ! ഇതു സംഭവിക്കാവുന്നതുതന്നെ. എന്നാൽ ദേവിയുടെ സൌശീല്യാദിഗുണങ്ങളിൽ പതിഞ്ഞുപോയിരിക്കുന്ന എന്റെ മനസ്സിനെ വേറൊരിടത്തു നിക്ഷേപിക്കുന്നതിനു ഞാൻ ശക്തനല്ല. അതിനാൽ ഇപ്പൊൾ വ്രതത്തിൽനിന്നും നിവൎത്തിച്ചിരിക്കുന്ന ദേവിയെ ചെന്നു കാണുകതന്നെ

വിദൂഷ—ഭവാൻ ഇതിലെ, ഇതിലെ, (രണ്ടുപേരും ചുററിനടക്കുന്നു.)

രാജാ—(നിമിത്തത്തെ സൂചിപ്പിച്ചിട്ട്)

സഖേ!

> എന്നുടെദക്ഷിണനയനം
> നന്നായിപ്പോൾചലിച്ചിടുന്നെന്തോ
> ധന്യസുതോത്ഭവമല്ലാ
> തന്യമൊരാനന്ദഹേതുവിവനില്ല. ൯

വിദൂഷ—'അദൃഷ്ടപൂർവ്വ'യായ ദേവിയുടെ മാർഗ്ഗത്തെ അന്വേഷിക്കുന്ന ഭവാന്നു നിമിത്തം ശോഭനമായിരിപ്പാനേ ഇടയുള്ളല്ലൊ.

രാജാ—എന്താണ് 'അദൃഷ്ടപൂർവ്വ'യെന്നു പറഞ്ഞത്?

വിദൂഷ—ദേവിക്കു ഇതുവരെയും ഓരോ വ്രതങ്ങളുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ട് ഭവാന്നു കാണ്മാനിടയില്ലല്ലോ എന്നു വിചാരിച്ചു പറഞ്ഞതാണ്.

(നേരെ നോക്കീട്ട്) ഭവാൻ കണ്ടാലും, കണ്ടാലും, ഇതാ ഗംഗാഭഗവതി.

രാജാ—(കൈകൂപ്പിക്കൊണ്ട്)

> നളിച്ചുകൂകിടുന്നഹംസമാട്ടിടുന്നപക്ഷമേ
> ററിളക്കമൊന്നുമിത്രിലോകശുദ്ധിചെയ്തുമിന്ദുപോൽ
> വെളുത്തുമിന്ദ്രലോകവേണിപോലെയുംവിളങ്ങുമീ
> കുളുത്തനിൻെറവീചിമാലികക്കുദേവിവന്ദനം. ൧൦

വിദൂഷ—(നേരെ നോക്കീട്ട്) ഇതാകുന്നു സുബ്രഹ്മണ്യക്ഷേത്രത്തിനടുത്തുള്ള പൂന്തോട്ടം. ഭവാൻ ഇതിൽ പ്രവേശിച്ചാലും.

രാജാ—(പ്രവേശിക്കുന്നതായി നടിച്ചു ചുററും നോക്കീട്ട്) സഖേ! ഈ ഉദ്യാനപ്രദേശം അതിരമണീയമായിരിക്കുന്നു. ഇവിടെ,

> കൊത്തിത്തത്തക്കിളികൾചിതറീട്ടുള്ളൊരീമാതളത്തിൻ
> വിത്തൊട്ടുള്ളിസ്ഥലികളിലിതാകണ്ടിടുന്നങ്ങുമിങ്ങും
> കാൽത്താർഭംഗിക്കുപവനരമാദേവിചോപ്പിച്ചമന്ദം
> ലാത്തീടുമ്പൊൾപദഗളിതമായാവകച്ചാറുപോലെ. ൧൧

പുതുപ്പള്ളിൽ വി. കെ. പണിക്കർ.

കൃഷ്ണകണ്ണന്റെ മരണപത്രം.

[“സാഹിത്യലോകത്തിൽ, എല്ലാംകൊണ്ടും ഏററവും വിശേഷമായ കഥകളെ നിമ്മിച്ചിട്ടുള്ളവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ, ബങ്കിമചന്ദ്രചതോപാദ്ധ്യായന്നു ഒരു മാന്യസ്ഥാനത്തിന്നു നിശ്ചയമായും അവകാശമുണ്ട്. കഥകളെ കെട്ടിച്ചമയ്ക്കുന്നതിൽ അദ്ദേഹത്തിന്നുള്ള സാമത്ഥ്യം അതിശയനീയമാണ്. ഇതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളെല്ലാം ഉത്തമങ്ങളാണെന്നു ഇവിടെ വാദിക്കുന്നില്ല. നേരേ മറിച്ചു, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചുരുക്കം ചില കൃതികളെ ഒന്നാംതരത്തിൽ പെട്ടവയാണെന്നു പറവാൻ പാടുള്ളൂ. ഇവയിൽ എല്ലാവിധത്തിലും പ്രഥമഗണനീയമായിട്ടുള്ളത് ‘കൃഷ്ണകണ്ണന്റെ മരണപത്ര’മാണ്. അതൊരു നിർദ്ദോഷമായ കൃതിയാണെന്നുതന്നെ പറയാം. അതിനെ നല്ലപോലെ ആലോചിച്ചു നിമ്മിച്ചിട്ടുള്ളതും അതിഭംഗിയായി എഴുതീട്ടുള്ളതുമാകുന്നു. ആഖ്യായികകളിൽവെച്ച് അതൊരു രത്നമാണെന്നുവേണം അതിനെക്കുറിച്ചു പറയുവാൻ.” എന്നീവിധം സാഹിത്യരസികനായ ഒരു ബെങ്കാളി മുമ്പാഞ്ഞ കൃതിയെക്കുറിച്ചു പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു.]

ഒന്നാംഭാഗം

അദ്ധ്യായം ൧.

ഹരിധരം എന്ന ഗ്രാമത്തിൽ ധനികനായ ഒരു ജന്മിയുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേർ കൃഷ്ണകണ്ണനെന്നായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വത്തുക്കളിൽനിന്നു രണ്ടുലക്ഷം ഉറുപ്പികയോളം ഒരു കൊല്ലത്തിൽ വരവുണ്ടായിരുന്നു. ഈ സ്വത്ത് അദ്ദേഹവും അനുജൻ രാമകണ്ണനുംകൂടി സമ്പാദിച്ചതായി

ടുത്തോളൂ. കള്ളാധാരകാര്യത്തിൽ ഏർപ്പെടുവാൻ എനിക്കു കഴികയില്ല.'

'എന്നാൽ പണം തിരിച്ചുതന്നേക്കു.' എന്നുപറഞ്ഞ് ഹരലാലൻ കൈനീട്ടിക്കാണിച്ചു. ബ്രഹ്മാനന്ദൻ നോട്ടുമടക്കിക്കൊടുത്തു. നോട്ടു കയ്യിൽ പിടിച്ചുകൊണ്ട് ഹരലാലൻ പോയിത്തുടങ്ങി. അപ്പോൾ ബ്രഹ്മാനന്ദൻ അയാളെ തിരിയെ വിളിച്ച് 'എന്ത്! ഇത്രവേഗം പോകയാണോ?' എന്നു ചോദിച്ചു.

ഹരൻ—(തിരിച്ചുവന്ന്) 'ആയില്ല.'

ബ്രഹ്മ—'നിങ്ങൾ ഇപ്പോൾ അഞ്ഞൂറുറുപ്പ തന്നു, ഇനി എന്തു തരും?'

ഹരൻ—'നിങ്ങൾ മറെറ മരണപത്രം എനിക്കു കൊണ്ടുവന്നുതരുമ്പോൾ ഒരഞ്ഞൂറുംകൂടി.'

ബ്രഹ്മ—'അഞ്ഞൂറ്—ഉറുപ്പിക! അതെനിക്കു കൈവിടാൻ തരമില്ല.'

ഹരൻ—'സമ്മതിച്ചോ?'

ബ്രഹ്മ—'സമ്മതിക്കാതെ നിവൃത്തിയെന്ത്? പക്ഷെ, ആ മരണപത്രം മാററുന്നതെങ്ങനെയാണ്? നിശ്ചയമായും അവർ എന്റെ കളവു കണ്ടുപിടിക്കും.'

ഹരൻ—'എന്തിനാണ് അവർ അതു കാണുന്നത്? നിങ്ങളുടെ മുമ്പിൽവെച്ച് ഞാൻ അതിനെ മാററിത്തരാം. അതു നിങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കുമോയെന്നു നോക്കിക്കൊള്ളു.'

ഹരലാലനു മറെറാന്നിലും പാണ്ഡിത്യമില്ലായിരുന്നു എങ്കിലും, ചെപ്പടിവിദ്യയിൽ അല്പം സാമർത്ഥ്യമുണ്ടായിരുന്നു എന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. അയാൾ ആ മരണപത്രത്തെ കുപ്പായക്കീശയിലിട്ട് വേറെ ഒരു പായ കടലാസ്സെടുത്ത് അതിൽ എഴുതിത്തുടങ്ങി. അതിനിടയിൽ കുപ്പായക്കീശയിലുണ്ടായിരുന്ന കടലാസ്സ് ഹരലാലന്റെ കയ്യിലും കയ്യിലുണ്ടായിരുന്നത് കീശയിലും ആക്കിയതെങ്ങനെയെന്നു മനസ്സിലാക്കുവാൻ ബ്ര

മാനന്ദനു സാധിച്ചില്ല. അയാൾ ഹരലാലന്റെ സാമത്ഥ്യത്തെപ്പററി വളരെ പ്രശംസിച്ചു. 'അതിന്റെ സൂത്രം ഞാൻ നിങ്ങൾക്ക മനസ്സിലാക്കിത്തരാം.' എന്നു പറഞ്ഞ്, ഹരലാലൻ ബ്രഹ്മാനന്ദനെ ആ വിദ്യ പഠിപ്പിച്ചുതുടങ്ങി. പഠിപ്പിക്കുവാൻ കുറച്ചു സമയം വേണ്ടിവന്നു. എന്നിട്ട്, 'ഞാനിതാ പോണു. ഇരുട്ടിയാൽ ബാക്കി പണവുമായി ഞാൻ വരും.' എന്നു പറഞ്ഞു ഹരലാലൻ പോയി.

ഹരലാലൻ പോയതോടുകൂടി, ബ്രഹ്മാനന്ദനു പേടി കൂടിത്തുടങ്ങി. താൻ ചെയ്വാൻ പോകുന്നതു നിയമപ്രകാരം കഠിനശിക്ഷയ്ക്കു പാത്രമാകുന്നൊരു കുററമാണ് എന്ന ബോധം അയാൾക്ക വീണ്ടും ഉണ്ടായി. എന്തിനാ എന്നാലതു ചെയ്യുന്നത്? ഇല്ലെങ്കിൽ പണം കിട്ടുമോ? കിട്ടിയതു മടക്കിക്കൊടുക്കേണ്ടിയും വരില്ലേ? ബ്രഹ്മാനന്ദനു അതിന് മനസ്സുവരുന്നില്ല. അതിമോഹം!

ടി. സി. കല്യാണി അമ്മ.

പകൎപ്പവകാശമുള്ളത്.

മനോരമത്തമ്പുരാട്ടി. *

നെടിയിരുപ്പു സ്വരൂപത്തിൽ പുതിയ കോവിലകം, പടിഞ്ഞാറെ കോവിലകം, കിഴക്കെക്കോവിലകം ഇങ്ങനെ മൂന്നു ശാഖാകുടുംബങ്ങൾ ഉണ്ട്. ഈ മൂന്നു കുടുംബങ്ങളിൽവെച്ചു വയസ്സ് ഏറിയ പുരുഷൻ സാമൂതിരിയുടെ സ്ഥാനത്തിന്ന് അൎഹനാകുന്നു. വയസ്സ് ഏറിയ സ്ത്രീക്ക് അപ്രകാരംതന്നെ അമ്പാടിക്കോവിലകത്തു തമ്പുരാട്ടിയുടെ സ്ഥാനത്തിന്നു യോഗ്യത സിദ്ധിക്കുന്നു. സാമൂതിരിസ്ഥാനത്തിന്നുപുറമെ, അതിന്നു കീഴിൽ ഏറാൾപ്പാട്, മൂന്നാപ്പാട്, എടത്രാൽപ്പാട്, നെടുത്രാൽപ്പാട് ഇങ്ങനെ ക്രമത്തിൽ ചുരുങ്ങിവരുന്നതായ നാലു സ്ഥാനങ്ങൾകൂടി ഉണ്ട്. ഈ സ്ഥാനങ്ങൾക്കും മേൽപ്പറഞ്ഞ ശാഖാ

---

* മനോരമവായനശാല തുടങ്ങിയ ദിവസത്തെ പ്രസംഗം.

കോവിലകങ്ങൾക്കും പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം ഭൂസ്വത്തുക്കളുണ്ട്. ഗവമ്മേണ്ടിൽനിന്നു കൊല്ലംതോറും ഓരോ ക്ലിപ്തമായ സംഖ്യ മാലിഖാനയായി ഇവക്കൊക്കെക്കൊടുക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ, ഇപ്രകാരമുള്ള ഭൂസ്വത്തിന്നും മാലിഖാനും നിദാനം എന്താണെന്നു സ്വല്പം ആലോചിക്കുന്നതായാൽ, ഒരു കാലത്ത് സാമൂതിരിവംശക്കാർ മലയാളരാജ്യത്തിന്റെ കുറെ ഭാഗത്തിന്ന് അധിപന്മാരായിരുന്നു എന്നും, ചില രാജതാന്ത്രികങ്ങളായ കാരണങ്ങളാൽ, പ്രത്യേകിച്ച കൊല്ലവഷം ൯൦൦-ാംനൂററാണ്ടിന്റെ ഏതാണ്ട് മദ്ധ്യകാലത്തുണ്ടായ കലാപത്താൽ അവക്കുണ്ടായിരുന്ന ആധിപത്യം ഇല്ലാതായിത്തീന്നുവെന്നും, ഇപ്പൊഴത്തെ ഭരണാധികാരികളായ ബ്രിട്ടീഷ് ഗവമ്മേണ്ടുകാരുടെ ശ്ലാഘനീയമായ നയവിശേഷം നിമിത്തം മേൽപ്പറഞ്ഞ മാലിഖാനും, മറ്റു യോഗ്യതാചിഹ്നങ്ങളും സാമൂതിരിവംശക്കാൎക്ക് ഇന്നും അനുഭവിക്കുവാൻ ഇടവന്നിരിക്കുന്നുവെന്നും നമുക്ക് അറിയാവുന്നതാണ്. ഈ വക മാററങ്ങൾക്കു കാരണഭൂതമായ കലാപകാലത്തു ജീവിച്ചിരിക്കുകയും, അതിന്നുശേഷം, നമ്മുടെ കോവിലകത്തിന്ന് ഇപ്രകാരമുള്ള ശ്രേയസ്സുണ്ടാക്കിത്തീക്കുകയും ചെയ്തതായ തിരുമേനിയാണ് പ്രസ്തുത ഉപന്യാസത്തിന്റെ വിഷയീഭൂതയും നമ്മുടെ കിഴക്കെക്കോവിലകശാഖാകുടുംബത്തിന്റെ മൂലമാതാവും ആയ മനോരമത്തമ്പുരാട്ടി. ൯൨൫ മകരമാസത്തിൽ ചോതി നക്ഷത്രദിവസമാണ് തമ്പുരാട്ടിയുടെ അവതാരം. കോഴിക്കോട്ടു തളിയിൽ ക്ഷേത്രത്തിന്നു കുറെ വടക്കുഭാഗം ഇപ്പോൾ ചിന്താവളപ്പ് എന്നു പറയപ്പെടുന്ന ഒരു സ്ഥലത്തിലായിരുന്നു അന്നു കിഴക്കെക്കോവിലകം സ്ഥിതി ചെയ്തിരുന്നതെന്നു ചില ലക്ഷ്യങ്ങളാൽ ഊഹിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ, മററു ചില ലക്ഷ്യങ്ങൾ ഇതിന്റെ സ്ഥിതി പന്നിയങ്കരയിലാണെന്നും സൂചിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. വൃശ്ചിക മകരം ൯൭൦-ാംനു- നീലേശ്വരത്തുനിന്നു ദത്തുവന്ന തമ്പുരാട്ടിക്ക് ഒരു പുരുഷനും ഒരു സ്ത്രീയും മക്കളായുണ്ടായിരുന്നു. പുരുഷൻ ൯൦൦-ത്തിന്നു മുമ്പും സ്ത്രീ ൯൯൦-ാമത് കൊല്ലത്തിലും അവതരിച്ചു. പൊന്നാനിയിൽ

വെച്ചു തീപ്പെട്ടുപോയ ഈ മൂന്നാപ്പ്രാട്ട തമ്പുരാൻ പ്രസ്തുത മ നോരമത്തമ്പുരാട്ടിയുടെ അമ്മാമനും, അനുജത്തിയായ മേൽപ്പ റഞ്ഞ സ്ത്രീ അവിടത്തെ അമ്മയുമായിരുന്നു. മനോരമത്തമ്പു രാട്ടിയുടെ ജ്യേഷ്ഠന്മാരായി രണ്ടാളുണ്ടായിരുന്നു. ഈ രണ്ടുപേ രും പന്നിയങ്കരയിൽവെച്ചു മൂന്നാപ്പ്രാട്ടിലെ സ്ഥാനത്തിൽ ഇരു ന്നുകൊണ്ടു ക്രമത്തിൽ ൯൯൦ എടവം ൧൨-൦൩-യും, ൯൯൯ മിഥുനം ൩ ൦൩-യും തീപ്പെട്ടുപോയി. മനോരമത്തമ്പുരാട്ടിയു യുടെ ജീവകാലം മഹാ ദുർഘടമായ കാലത്താണെന്നു മുമ്പു പ റഞ്ഞുവല്ലൊ. എന്നാൽ ഇതുകൊണ്ടും ആയില്ല. തമ്പുരാട്ടി ജ നിച്ചിട്ട് ൩ കൊല്ലത്തിന്നുമുമ്പെ അവിടത്തെ അമ്മ തിപ്പെ ട്ടുപോയി. അവിടുത്തെ വലിയമ്മാമനായ സാമൂതിരിപ്പാട്ടത മ്പുരാൻ ൯൪൯-ാമത് കൊല്ലത്തിൽ, ഹൈദരാലിയുമായുണ്ടായ യുദ്ധത്തിൽ തോല്ക്കുമെന്ന് ഏകദേശം തീർച്ചയാക്കുകയും ആ അപജയം കണ്ടു ജീവിച്ചിരിക്കുവാൻ പ്രയാസമാണെന്നു കരു തി പാളയത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന വെടിമരുന്നറയിൽവെച്ചു തീ പ്പെടുകയും ചെയ്തു. അക്കാലത്ത് ആറുവയസ്സുപ്രായമായ ന മ്മുടെ തമ്പുരാട്ടിക്കു പറയത്തക്ക സഹായം പൊന്നാനിയിൽ നിന്നു തിപ്പെട്ട അവിടത്തെ അമ്മാമൻ മൂന്നാപ്പ്രാട്ടതമ്പുരാൻ മാത്രമായിരുന്നു. കോഴിക്കോട്ടു നഗരം ഹൈദരാലിക്കു സ്വാധീ നമായതോടുകൂടി ഈ ശിശുപ്രായമായ തമ്പുരാട്ടി പൊന്നാനി യിൽ ഉള്ള വാകയൂര് കോവിലകത്ത് അവിടത്തെ അമ്മാമ നോടൊന്നിച്ചു താമസമാക്കുകയാണ് ചെയ്തത്.

അവിടത്തെ ബാലപാഠങ്ങളെല്ലാം പൊന്നാനിയിലുള്ള കോവിലകത്തുവെച്ചു നടത്തപ്പെട്ടിരുന്നുവെന്നാണ് ഊഹിക്കു ന്നത്. ചെറുപ്പകാലത്തുതന്നെ സാഹിത്യവിഷയത്തിലും ശാ സ്ത്രങ്ങളിലും നൈപുണ്യം സിദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നും മനോരമ എന്നുപേരായ വ്യാകരണഗ്രന്ഥത്തിൽ അസാമാന്യമായ പടി പ്പുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ തമ്പുരാട്ടിക്ക് പ്രസ്തുത പേര് ഉണ്ടായി ത്തിൻവെന്നും ആണ് നാമെല്ലാവരും കേട്ടിരിക്കുന്നത്. സാ

ഹിത്യം, ശാസ്ത്രം ഈ വക പാഠങ്ങൾക്ക് അശേഷം അവസര മൊ സൌകൎയ്യമൊ ഇല്ലാത്തതായ ഈ കലാപകാലത്ത് ഏററവും നിസ്സഹായമായ നിലയിൽ തമ്പുരാട്ടി അവർകൾക്ക സാഹിത്യവിഷയത്തിലും ശാസ്ത്രങ്ങളിലും അനിതരസാധാരണമായ പാടവം ബാല്യകാലത്തുതന്നെ സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള സംഗതി കാണുമ്പോൾ നമുക്കെല്ലാവൎക്കും ഏററവും അത്ഭുതം തോന്നാതിരിക്കയില്ല. അവിടത്തെ സഹജമായ ബുദ്ധിശക്തി അത്രമാത്രം ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നുപറഞ്ഞാൽ മതിയല്ലൊ.

അവിടത്തെ ഭൎത്താവ് വാക്കത്തു ഭട്ടതിരിപ്പാടായിരുന്നു. അവിടേക്ക ൧൯ തിരുവയസ്സായപ്പോൾ, അതായത് ൯൬൪-ാമതു മകരമാസത്തിൽ, തൃക്കേട്ട നക്ഷത്രംകൊണ്ട് ആദ്യത്തെ മകൾ ജനിച്ചു. ൯൬൫-ാമതു കൊല്ലത്തിന്നുമുമ്പെ അവിടത്തെ പ്രിയപ്പെട്ട അമ്മാമനും തീപ്പെട്ടുപോയി. ൯൬൬ തുലാമാസത്തിലാണ് തമ്പുരാട്ടിക്ക് ആദ്യത്തെ പുത്രൻ ഉണ്ടായത്. ഗുരുവായൂർനിന്നു തീപ്പെട്ട അവിട്ടം തിരുനാൾ മൂന്നാംപ്പാട്ടുതമ്പുരാൻ എന്നു പറയപ്പെടുന്ന ദേഹം ഇവിടന്നാകുന്നു. ൯൬൬-ാമത് കൊല്ലം കേരളരാജ്യക്കാൎക്കെല്ലാം ഏററവും ഭയങ്കരമായ ഒരു വത്സരമാകുന്നുവല്ലൊ. ഹൈദരാലിയുടെ മകനായ മൈസൂർക്കടുവ ഈ കൊല്ലത്തിലാണ് കേരളീയരെല്ലാവരെയും ജാതിഭേദം കൂടാതെ ചേലയിൽ കൂട്ടുവാനുള്ള കല്പന പുറപ്പെടുവിച്ചത്. ചെറുപ്രായമായ ഒരു മകളോടും മുലകുടിക്കുന്ന ഒരു പുത്രനോടും സ്വല്പം ചില പരിജനങ്ങളോടുംകൂടിയാണ് നമ്മുടെ തമ്പുരാട്ടി തിരുവിതാംകൂർ സംസ്ഥാനത്തേക്ക് എഴുന്നരുളിയത്. കേരളീയർ എല്ലാവൎക്കും ഏകശരണമായിരുന്ന തിരുവിതാംകൂർ രാജ്യത്തിൽ കുറെ വടക്കഭാഗത്തുള്ള എണ്ണയ്ക്കാട്ടു കോവിലകത്താണ് തമ്പുരാട്ടിയും പരിജനങ്ങളും താമസിച്ചുപോന്നിരുന്നത്. ഇവിടെ പത്തിലധികം കൊല്ലം അവിടന്ന് എഴുന്നരുളിത്താമസിച്ചു. ഈ കാലത്താണ് അവിടേക്ക് ഏററവും സുഖമായ കാലമായിരുന്നതെന്ന് ഊഹിക്കുവാൻ പല ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളും ഉണ്ട്. ഈ കാലത്ത് അവിടേക്ക മൂന്നു സന്താനങ്ങൾ

ജനിച്ചു. ൯൬൬-ാമത് ചിങ്ങമാസം ൬ ൨൦ാംനു-ക്കു കുട്ടിത്തമ്പുരാട്ടി എന്ന രേവതി തിരുനാൾ തമ്പുരാട്ടിയും ൯൬൮ മിഥുനം ൯-ാംനു- കുട്ടുണ്ണിത്തമ്പുരാൻ എന്ന ചോതി തിരുനാൾ ശക്തൻ സാമൂതിരിപ്പാട്ടതമ്പുരാനും ൯൭൦ ചിങ്ങം ൨൯-ാംനു- കുഞ്ഞമ്മാമനെന്ന പൂരാടം തിരുനാൾ തമ്പുരാനും അവതരിച്ചതോടുകൂടി അവിടേക്ക് ആറുകൊല്ലംകൊണ്ട് ഒരു പുത്രിയും ൨ പുത്രന്മാരും ജനിച്ചു. ൯൭൨ വൃശ്ചികം ൭-ാംനു അവിടത്തെ പ്രഥമപുത്രിയായ തൃക്കേട്ട തിരുനാൾ തമ്പുരാട്ടിക്കും പുത്രൻ ഉണ്ടായി. അത് ൧൦൩൧-ൽ തീപ്പെട്ടുപോയ അവിട്ടം തിരുനാൾ സാമൂതിരിപ്പാട്ടതമ്പുരാനായിരുന്നു. ഇങ്ങനെ അഞ്ചു സന്താനങ്ങളോടും ഒരു പൌത്രനോടുംകൂടി ൧൦ കൊല്ലം തിരുവിതാംകൂർസംസ്ഥാനത്ത് അവിടന്ന് സുഖമായി താമസിച്ചു.

ടിപ്പുസുൽത്താ ... ഈസ്റ്റ് ഇൻഡ്യാ കമ്പനിയും തമ്മിൽ ശ്രീരംഗപട്ടണത്തു ... ക്രിസ്ത്വബ്ദം ൧൭൯൨-ാമാണ്ടിൽ ഒരു സന്ധിക്കരാറ് ഉണ്ടായതോടുകൂടി മലബാർജില്ല മുഴുവനും കമ്പനിയുടെ ഭരണത്തിൻകീഴിൽ ആവുകയും, അതോടുകൂടി ഭയങ്കരമായ കലാപകാലം അവസാനിക്കുകയും സമാധാനചിഹ്നങ്ങൾ ക്രമത്തിൽ വെളുന്നിത്തുടങ്ങുകയും ചെയ്തു. തിരുവിതാംകൂർ രാജ്യത്തിൽനിന്നു കേരളീയർ ഓരോ വഴിക്കു മടങ്ങിത്തുടങ്ങി. മലയാംകൊല്ലം ൯൭൦-ാമതിലാണു നമ്മുടെ തമ്പുരാട്ടിയും പരിജനങ്ങളും മടങ്ങിപ്പോന്നത്. അപ്പൊഴക്ക് കോഴിക്കോട്ടു നഗരം മുഴുവനും അന്യാധീനപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അവിടെയുണ്ടായിരുന്ന കോവിലകം എല്ലാം പൊളിഞ്ഞുപോയിരിക്കുന്നു. എഴുന്നരുളിത്താമസിക്കുവാൻ എല്ലാംകൊണ്ടും സൌകൎയ്യമുള്ള സ്ഥലം കോട്ടയ്ക്കലെ വെങ്കിട്ടക്കോട്ടയാണെന്നു തമ്പുരാട്ടി തീർച്ചപ്പെടുത്തി. ഈ സ്ഥലം കൊല്ലവർഷം ൧൦-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദികാലത്തു തന്നെ കിഴക്കെ കോവിലകം കുടുംബക്കാരുടെ ഉടമസ്ഥതയിലും കൈവശത്തി

ല്ലും ആണ് നിന്നിരുന്നത്. ഇപ്രകാരം സംഭവിക്കുവാൻ പ്ര ത്യേകം കാരണവുമുണ്ട്.

വെങ്കിട്ടക്കോട്ട പണ്ടു വള്ളുവനാട്ടുകര രാജാവിന്റെ ഒരു അതൃത്തിക്കോട്ട ആയിരുന്നു. ഈ കോട്ടയുടെ കിഴക്കുഭാഗത്ത് വള്ളുവനാടും, പടിഞ്ഞാറും, തെക്കും ഭാഗങ്ങളിൽ വെട്ടത്തുനാടും, വടക്കുഭാഗത്തു ചേറനാടും ആയിരുന്നു. കൊല്ലവർഷം ൧൦-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദ്യത്തിൽ, പടിഞ്ഞാറൻ ചേറനാട് സാമൂതിരി രാജാവിന്റെ സ്വാധീനത്തിലും, കിഴക്കൻ ചേറ നാട വള്ളുവനാട്ടുകര രാജാവിന്റെ സ്വാധീനത്തിലും ആയിരു ന്നു. വെട്ടത്തുനാട്ടിലെ രാജാവു വളരെ കാലമായിട്ടു തന്നെ സാമൂതിരി രാജാവിന്നു വലിയ ഒരു ബന്ധുവായിട്ടാണ് നിന്നി രുന്നത്. ഈ വക കാരണങ്ങളാൽ വെങ്കിട്ടക്കോട്ട വള്ളുവനാ ട്ടുകര രാജാവിന്റെ ഒരു അതൃത്തിക്കോട്ടയായി വെക്കപ്പെട്ടതി ൽ ധാരാളം ഔചിത്യം ഉണ്ടെന്നു പറയേണ്ടതില്ല. ഈ കോ ട്ടയിൽ രാജാവിന്റെ അമാത്യനും ഒരു സൈന്യാധിപനുമായ കരുവായൂർമൂസ്സതായിരുന്നു സൈന്യങ്ങളോടുകൂടി താമസിച്ചു വ ന്നിരുന്നത്. ആ കാലത്ത്, എന്നുവെച്ചാൽ കൊല്ലവർഷം ൧൦-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദ്യകാലത്ത്, എന്തോ ചില കാര ണങ്ങളാൽ സാമൂതിരി രാജാവിന്റെ പ്രധാനാമാത്യനായിരുന്ന തി നയഞ്ചേരി എളയതും മേൽപ്പറഞ്ഞ മൂസ്സതും തമ്മിൽ ബദ്ധ വൈരമാവുകയും രണ്ടാമതു പറഞ്ഞാളുടെ ദുർബ്ബോധനയാലും ഉപായത്താലും വള്ളുവനാട്ടുകര രാജാവു തിനയഞ്ചേരി എളയ തിനെ കൊല്ലുവാൻ ഇടയായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. മുമ്പുത ന്നെ വൈരകക്ഷിയിൽ ഇരിക്കുന്ന ഈ രണ്ടു രാജാക്കന്മാർ ത മ്മിൽ ഇതു നിമിത്തം നൂതനമായ ഒരു യുദ്ധം ഉണ്ടായിത്തീ ൎന്നു. സാമൂതിരി രാജാവ് വലിയ സൈന്യശേഖരത്തോടുകൂടി അന്നു മൂന്നാം സ്ഥാനം അലങ്കരിച്ചിരുന്ന ദേഹവും രാജതന്ത്ര ങ്ങളിൽ അതിനിപുണനും കിഴക്കെക്കോവിലകം ശാഖാകുടുംബ ത്തിലേക്കു ദത്തുവന്ന തിരുമേനിയും ആയ അശ്വതിതിരുനാൾ

തമ്പുരാനവർകളെ (൯൱൩൩ മേടം ൨൭ ാംന്നു- തൃശ്ശിവപേരൂരിൽ വെച്ചു തീപ്പെട്ടുപോയ സാമൂതിരിപ്പാട് തമ്പുരാൻ) കരുവായൂര് മൂസ്സതവർകൾ താമസിച്ചുപോന്നിരുന്ന വെങ്കിട്ടക്കോട്ടയും വള്ളുവനാട്ടുകര രാജ്യവും ആക്രമിക്കേണ്ടതിന്ന് അയച്ചു. അന്നു യുദ്ധസാമത്ഥ്യം കുറെ അധികം ഉണ്ടായിരുന്ന പാറമേത്തിൽ നമ്പിയേയും ഒപ്പം അയച്ചിരുന്നു. മൂന്നാം രാജാവിന്നു വെങ്കിട്ടക്കോട്ട പിടിക്കുവാൻ അധികം പ്രയാസം കൂടാതെ സാധിച്ചു. എന്നാൽ വള്ളുവനാട്ടുകരേക്കു പുറപ്പെട്ടു കൊളത്തൂക്കിഴക്കുപുറമുള്ള പടപ്പറമ്പിൽ വെച്ച് ഉണ്ടായ യുദ്ധത്തിൽ വലിയ ജയം സിദ്ധിച്ചില്ലെങ്കിലും, കൊളത്തൂരുവരെയുള്ള വള്ളുവനാട്ടു രാജ്യവും മലപ്പുറം വരെയുള്ള കിഴക്കൻ ചേറനാടും സ്വാധീനമാക്കുവാൻ അവിടേക്കു സാദ്ധ്യമായി. ഒടുവിൽ, തൃക്കഴിയെക്കോട്ടുമഠം സ്വാമിയാരുടെ മദ്ധ്യസ്ഥതയിൽ രണ്ടു രാജാക്കന്മാർ തമ്മിൽ തൽക്കാലം സന്ധിയായതിനാൽ, ഏതാനും സൈന്യങ്ങളെ വെങ്കിട്ടക്കോട്ടയിലും കുറെ സൈന്യങ്ങളെ നമ്പിയുടെ കീഴിൽ മലപ്പുറത്തും സ്ഥാപിച്ചതിന്നുശേഷം, മൂന്നാംരാജാവവർകൾ കോഴിക്കോട്ടേക്കു മടങ്ങി വത്തമാനമെല്ലാം സാമൂതിരിരാജാവിനെ അറിയിച്ചു. പുതുതായി സ്വാധീനമായ രാജ്യങ്ങളിൽ വെങ്കിട്ടക്കോട്ട മുതൽ കൊളത്തൂർ വരെയുള്ള ഭൂമികൾ കരുവായൂര് മൂസ്സതിൻെറ ജന്മവും കൈവശവും ആയിരുന്നു. ഈ ഭൂമികൾ എല്ലാം പണ്ടാരവകയാക്കുകയും ഈ വയലുകളിൽ കൂടി കിഴക്കുപടിഞ്ഞാറ് ഒഴുകുന്ന ദീർഘമായ തോടിൻെറ വടക്കെക്കരയിലുള്ള വഹകളെല്ലാം സാമൂതിരി കോവിലകം സ്ഥാനത്തേക്കും, അതിൻെറ തെക്കെക്കരയിലുള്ള വഹകളും വെങ്കിട്ടക്കോട്ടയും പ്രസ്തുത മൂന്നാം രാജാവിൻെറ ശാഖാകുടുംബമായ കിഴക്കെക്കോവിലകത്തേക്കും സാമൂതിരിരാജാവവർകൾ പൂർണ്ണമായ തിരുമനസ്സാലെ ഭാഗിച്ചു വെക്കുകയും ചെയ്തു. ഇപ്രകാരമാണ് വെങ്കിട്ടക്കോട്ടയും അടുത്തുള്ള ഭൂമികളും കിഴക്കെക്കോവിലകം വകയായിത്തീന്നത്.

മനോരമത്തമ്പുരാട്ടി അവർകൾ സ്വല്പം ചില പരിവാരങ്ങളോടും സ്വന്തം സന്താനങ്ങളോടുംകൂടി ൯൭൦-ാമത് കൊല്ലത്തിൽ ആദ്യമായി വെങ്കിട്ടക്കോട്ടയിൽ താമസമാക്കിയപ്പോൾ, ഈ ദിക്കിലെ സ്വഭാവം ഏതാണ്ട കാട്ടുപ്രദേശങ്ങളിലെ സ്വഭാവംപോലെ ആയിരുന്നുവത്രെ. കലാപം നിമിത്തം ജനങ്ങൾ മിക്കതും ഓടിപ്പോയിരുന്നുവല്ലൊ. ഭൂമികൾ കൃഷി ചെയ്യാൻ തന്നെ ആളുകൾ ഇല്ല. അക്രമികളായ മാപ്പിളമാരുടെ ഭയം ധാരാളം ഉണ്ടായിരുന്നു. ഭൂമി കൈവശം വെച്ചുപോന്നിരുന്ന ചില മാപ്പിളമാരായ കൃഷിക്കാർ ടിപ്പുവിന്റെ കലാപകാലങ്ങളിൽ ആക്കും പാട്ടം കൊടുക്കാതെ ഭൂമി സ്വന്തം ജന്മംപോലെ അനുഭവിച്ചുപോന്നിരുന്നു. കലാപത്തിന്നുശേഷം, കമ്പനിക്കാരുടെ ഭരണനൈപുണ്യത്താൽ സമാധാനം ക്രമത്തിൽ ഉണ്ടായിത്തീൎന്നുവെങ്കിലും, അതിന്നിടയിൽ പ്രജകൾ അനുഭവിച്ചുപോന്നിരുന്ന കഷ്ടതയ്ക്കും ബുദ്ധിമുട്ടിന്നും ഒരു കയ്യും കണക്കും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. തിരുവിതാംകൂറിൽനിന്നു പോന്നു വെങ്കിട്ടക്കോട്ടയിൽ താമസമാക്കിയതിന്നു ശേഷം, തമ്പുരാട്ടി അവർകൾക്ക് ഈ വക ദുൎഘടകാൎയ്യങ്ങളിൽ ശ്രദ്ധ വെച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയല്ലാതെ, സ്വന്തം വാസനാനുരൂപമായ സാഹിത്യത്തിലൊ ശാസ്ത്രങ്ങളിലൊ തിരുമനസ്സ വെക്കുവാൻ സാദ്ധ്യമായില്ല. എന്നാൽ അവിടത്തെ ദ്വിതീയപുത്രനായ ചോതി തിരുനാൾ തമ്പുരാന് (൧൦൩൧ മിഥുനം ൧൭-ാംനു തീപ്പെട്ടുപോയ ശക്തൻ സാമൂതിരിപ്പാട തമ്പുരാൻ) പ്രായം വന്നതോടുകൂടി തമ്പുരാട്ടി തിരുമനസ്സിലേക്കു സ്വാസ്ഥ്യം ഉണ്ടായിത്തീരുകയും, ൯൭൧-ാമതു കൊല്ലത്തിൽ, എന്നുവെച്ചാൽ മേൽപ്പറഞ്ഞ തമ്പുരാനവർകൾക്കു ൧൮ തിരുവയസ്സ ചെന്നപ്പോൾ, അവിടത്തെ കുടുംബകാൎയ്യത്തിൽ ഏൎപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. അപ്പൊഴയ്ക്കു് തമ്പുരാട്ടിക്ക് ൪൧ തിരുവയസ്സു ചെന്നിരിക്കുന്നു. അതുവരെ കുടുംബസംരക്ഷണത്തിന്റെ ഭാരമെല്ലാം അവിടന്നുതന്നെ ആണ് നിവൎത്തിച്ചുപോന്നത്. അതിന്നു ശേഷം, മേൽ

പ്പാഞ്ഞ ചോതി തിരുനാൾ തമ്പുരാൻ നമ്മുടെ കുടുംബം വക കാൎയ്യങ്ങളെല്ലാം ഏററവും പ്രശസ്തമായ സമ്പ്രദായത്തിൽ നടത്തിപ്പോരികയും തത്സംബന്ധമായ റിക്കാർട്ടുകളും കണക്കുകളും വെടുപ്പാക്കി വരികയും ചെയ്തു. തമ്പുരാട്ടി അവർകൾക്ക് ൧൦൦൦-ാമത് കൊല്ലത്തോടുകൂടി അമ്പാടിക്കോവിലകത്തു വലിയ തമ്പുരാട്ടിയുടെ സ്ഥാനം ലഭിക്കുകയും ൧൦൦൮ എടവം ൧൧-ാംനു മകം നക്ഷത്രദിവസം അവിടന്ന് ചരമഗതിയെ പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്തു.

നമ്മുടെ കിഴക്കെക്കോവിലകം ശാഖാകുടുംബത്തിന്റെ കുലമാതാവായ മനോരമത്തമ്പുരാട്ടിയുടെ ജീവചരിത്രം ചുരുക്കത്തിൽ ഇവിടെ പറഞ്ഞു കഴിഞ്ഞു. ഇന്നു ഈ കുടുംബത്തിൽ ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന എല്ലാസ്ത്രീപുരുഷന്മാരും ഈ തമ്പുരാട്ടിയുടെസന്താനങ്ങളാകുന്നു. അവിടത്തെ പെൺമക്കളായ ൧൦൧൪ മിഥുനം ൧൨-ാംനു തീപ്പെട്ടുപോയ തൃക്കേട്ട തിരുനാൾ വലിയ തമ്പുരാട്ടിയുടെയും ൧൦൮൧ തുലാം ൧൭-ാംനു തീപ്പെട്ടുപോയ കുട്ടിത്തമ്പുരാട്ടി എന്ന രേവതി തിരുനാൾ അമ്പാടിക്കോവിലകത്തു തമ്പുരാട്ടിയുടെയും ഇങ്ങനെ രണ്ടു തമ്പുരാട്ടിമാരുടെ സന്താനങ്ങളല്ലാതെ വേറെആരും ഈ കോവിലകത്ത് ഇല്ലെന്നു നമുക്കു അറിയാമല്ലൊ. സാഹിത്യവിഷയത്തിലും ശാസ്ത്രവിഷയത്തിലും മനോരമത്തമ്പുരാട്ടിക്കു പ്രകൃത്യാ ഉണ്ടായിരുന്നതായ വാസനയും സാമൎത്ഥ്യവും ആവാമെന്നുള്ളിടത്തോളം പ്രകാശിപ്പിക്കുവാൻ ഇടയായില്ലെന്നു പറയാതിരിപ്പാൻ നിവൃത്തിയില്ല. അവിടത്തെ ജീവകാലം ഏററവും ദുൎഘടമായ കലാപകാലത്തായിരുന്നില്ലെങ്കിൽ, എത്രപ്പെട്ട ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളും വിശേഷമായ സാഹിത്യ പുസ്തകങ്ങളും അവിടത്തെ കൃതികൾ വിഷയമാകുമായിരുന്നു. എന്നാൽ സാഹിത്യ വിഷയംപോലെതന്നെ കാൎയ്യവിഷയത്തിലും അവിടത്തെ ബുദ്ധിയെ പ്രശസ്തമായ വിധത്തിൽ പ്രവേശിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതിന്നു പല ലക്ഷ്യങ്ങളും നമുക്കുണ്ട്.

കെ. സി. മാനവിക്രമൻ രാജാ.

മംഗളോദയം.

൧൦൮൩

പുസ്തകം ൧	ധനുമാസം	ലക്കം ൨

മംഗളം.

ആരാണീഞാനെനിക്കെന്തൊരുതൊഴിലെവിട-

  ന്നെത്തിഞാനത്രമേലിൽ

പോരാനുള്ളോരുദിക്കേതിവരെവരിവരാ-

  യിട്ടെറിക്കെന്തുബന്ധം

വേരായെന്തണ്ഡകോടിക്കിതുവിധമകതാ-

  രിങ്കലോരുന്നനേര-

ത്താരാലഗ്രാഹ്യമായ്തീൎന്നിടുമൊരുപരചി-

  ദ്വസ്തുഞാനോൎത്തിടുന്നേൻ.

കൊളത്തേരി ശങ്കരമേനോൻ, എം. ഏ., എൽ. ടി.,

എം. ആർ. ഏ. എസ്സ്.

— ❖ —

സ്വാനന്ത്ര്യാഗം.

അവനിയിലുളവായജീവകോടി-

ക്കിടയിലധീശ്വരനായിടുന്നമൎത്ത്യൻ

നിജജനിസഫലത്വമാക്കിടാനു-

ള്ളൊരുവഴിതേടുവതിങ്കലെന്തുചിത്രം.

നിജസുഖവിഷയൈകതൃഷ്ണയാലു-
ള്ളവരതുലമശേഷജീവജാലം
വിഷമയവിഷയാബ്ധിയിങ്കൽമുങ്ങി-
ക്കുഴൽകുഴയുന്നളവാണ്ടുപോയിടുന്നു. ൨

മനുജരിലതിമൂഢബുദ്ധിയായു-
ള്ളവരുമതേവിധമാചരിപ്പുകഷ്ടം!
ഇതിലധികമിവർക്കു ചിന്ത ചെയ്യു-
ന്നതിനുമശക്യമതീവഭാഗ്യദോഷാൽ. ൩

പുരുസുകൃതികളായമർത്ത്യരെല്ലാ-
വരുമിതുപോലെകഴിച്ചിടുന്നുകാലം
വിഷയസുഖമതൊന്നുകൊണ്ടുപാര-
ത്രികസുഖവുംനിജകൈവരുംവിധത്തിൽ. ൪

ഇതിലെഴുമൊരുസൂക്ഷ്മതത്ത്വമാരാ-
ഞ്ഞറിയുവതിന്നുമതാചരിപ്പതിന്നും
പരമശിവകൃപാകടാക്ഷമുണ്ടാ-
ഗ്ഗരുമൊരുകാലമൊഴിച്ചുസാദ്ധ്യമാമോ? ൫

അരുതരുതുതുടങ്ങൊലാത്രിവർഗ്ഗ-
ത്തിനുവിപരീതവിധത്തിലുള്ളകർമ്മം
അതിനുപുറമെയായവസ്തുതമ്മിൽ
പരമവിരോധതകൂടിവന്നിടേണം ൬

ഇതിനുടെപരമാർത്ഥമോർത്തറിഞ്ഞാ
വഴിപിഴയാതെനടക്കുവാനമായം
വിരുതുടയമഹീമണാളനുള്ളിൽ
കരുതിയതേവിധമാചരിച്ചിടുന്നു. ൭

വസുനിജപരിവാരമെന്നുതൊട്ടു-
ള്ളവയെയതേവിധമീഷലേതുമെന്യേ
വസുമതിയെയുമാഗഭീരശാന്ത
ക്ഷിതിപതിവിട്ടുപിരിഞ്ഞുരാജയോഗീ. ൮

പകലിരവൊരുപോലെധമ്മരക്ഷാ
വ്യസനധനാധിപനാത്മസൌഖ്യമോടെ
മരുവുകധരണീതലത്തിലെല്ലാ-
വരിലുമിതത്ഭുതബോധമേകിടട്ടേ. ൯

—ooXoo—

സാങ്കേതികസംജ്ഞകൾ.

(ഐ. സി. ചാക്കോ, ബി. ഏ., ബി. എസ്സ്. സി.)

സംസ്കൃതവും ലത്തീനും

സംസ്കൃതവും ലത്തീനും ആര്യഭാഷയെന്ന മാതാവിൽനിന്നു ജനിച്ച സഹോദരികളാണെന്നുള്ളത് പാശ്ചാത്യ വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്തിട്ടുള്ള മിക്കവരും ഗ്രഹിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു സത്യമാണ്. ബി. ഏ. പരീക്ഷയ്ക്കു ഭാഷാവിജ്ഞാനീയം (Philology) പഠിക്കുന്ന വിദ്യാൎത്ഥികൾ ഈ വാസ്തവത്തിന്റെ തെളിവിലേയ്ക്കായി സംസ്കൃതത്തിൽ നിന്നും ലത്തീനിൽ നിന്നും ചില ശബ്ദങ്ങളെ എടുത്തു തോലനം ചെയ്തു നോക്കാറുണ്ട്. എന്നാൽ വെറും ശബ്ദസാമ്യം ഭാഷകളുടെ സഹോദരത്വത്തെ നല്ലവണ്ണം തെളിയിക്കുന്നില്ല. സഹോദരത്വംകൂടാതെയുള്ള സമ്പൎക്കംകൊണ്ടും ശബ്ദസാമ്യം വരാവുന്നതാണ്. മലയാളത്തിൽ ദ്രവ്യമൂലങ്ങളായിത്തീൎന്നിരിക്കുന്ന പേന, കസേര, മേശ മുതലായ ശബ്ദങ്ങൾ സഹോദരത്വം കൂടാതെയുള്ള സമ്പൎക്കംകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന ശബ്ദസാമ്യത്തിന്റെ ഉദാഹരണങ്ങളാണല്ലൊ.

എന്നാൽ സംസ്കൃതവും ലത്തീനും തമ്മിലുള്ള സംബന്ധം ഇങ്ങനെയുള്ള വെറും ശബ്ദസാമ്യം മാത്രമല്ല. സൂക്ഷ്മദൃഷ്ടിയോടു കൂടെ നോക്കുന്നവനു സംസ്കൃതത്തിന്റെയും ലത്തീനിന്റെയും വ്യാകരണങ്ങൾ തമ്മിൽ കേവലം യാദൃച്ഛികമല്ലാത്ത ഒരു സാമ്യം കാണാവുന്നതാണ്. എന്നുമാത്രമല്ല, പാണിനിമുതലായ സംസ്കൃതവൈയാകരണന്മാർ വെറും ക്ലിഷ്ടവാദംകൊണ്ടു മ

ക്കടമുഷ്ടിപിടിയ്ക്കുയാണെന്നു തോന്നുന്ന അവസരങ്ങളിൽ ല
ത്തീൻ അവരുടെ അഭിപ്രായങ്ങളെ ബലമായി താങ്ങുന്നതും
കാണാവുന്നതാണ്. ഇവിടെ ഞാൻ രണ്ടുദാഹരണങ്ങൾ മാ
ത്രം പറയുന്നു. സംസ്കൃതത്തിലെ 'പിതൃ' ശബ്ദം 'പാ' എന്നു
ധാതുവിൽ നിന്നുണ്ടായതാണെന്നും വാസ്തവത്തിൽ ഈ ശബ്ദ
ത്തിന്റെ രൂപം 'പാതൃ' എന്നായിരിക്കേണ്ടിയിരുന്നുവെന്നും
'ഉണാദിസൂത്ര'ങ്ങളിൽ കാണുന്നു. ഈ അഭിപ്രായത്തെ ബല
പ്പെടുത്തുന്ന 'പാതൃ' ശബ്ദം (Pater) നാം ലത്തീനിൽ കാണുന്നു.
പിന്നേയും 'ജിഹ്വ' എന്ന സംസ്കൃത ശബ്ദം 'ലിഹ്' എന്ന ധാ
തുവിൽ നിന്ന് ജനിച്ചതാണെന്നും 'ലിഹ്' ധാതുവിലെ 'ല'
കാരം ഇവിടെ 'ജ'കാരമായിത്തീൎന്നതാണെന്നുമാണ് ഉണാദി
കാരന്റെ വാദം. ഈ വാദം കേവലം ഉണ്ണിശ്ശൂവാദമല്ലെന്ന്
ലത്തീനിലെ 'ലിംഗ്വാ' (നാവ്)യിൽ നിന്നു സ്പഷ്ടമാകു
ന്നുണ്ട്.

സംസ്കൃതത്തേയും ലത്തീനേയും ഇങ്ങനെ തോലനം ചെ
യ്യു് ഈ ഉപന്യാസമെഴുതുന്നതിനു എന്നെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നതു
മലയാളത്തിൽ ഇപ്പോൾ ആവശ്യമുള്ള സാങ്കേതികസംജ്ഞ
കളെ നിൎമ്മിക്കുന്നതിനുള്ള പരിശ്രമമാണ്. യൂറോപ്പിലെ ജീവ
ൽഭാഷകൾക്കു സാങ്കേതികസംജ്ഞകളെ കൊടുക്കുന്നതു ല
ത്തീനും ഗ്രീക്കുമാണല്ലോ. ശാസ്ത്രീയാന്വേഷണങ്ങളുടെ ഫല
മായിട്ട് ആ ഭാഷകളിൽ ദിനംപ്രതി എന്നു തന്നെ പറയാം
പുതിയപുതിയ സാങ്കേതികസംജ്ഞകൾ ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരി
ക്കുന്നു. ഈ സാങ്കേതികസംജ്ഞകളെ നിൎമ്മിക്കുന്നവർ ശാസ്ത്ര
ങ്ങളിൽ നിപുണന്മാരാണെങ്കിലും ലത്തീനിലൊ ഗ്രീക്കിലൊ
വലിയ പാണ്ഡിത്യമൊന്നുമുള്ളവരല്ല. മലയാളത്തിൽ ഒരു
സാങ്കേതികസംജ്ഞയുണ്ടാകണമെങ്കിൽ അതിനിപുണനായ
ഒരു സംസ്കൃതപണ്ഡിതരുടെ സഹായം ആവശ്യപ്പെടുന്നതെ
ന്തു കൊണ്ടാണ്? വലിയ ഭാഷാ ജ്ഞാനമില്ലാത്തവൎക്കു പോലും
സുഗമമാകത്തക്കവണ്ണം ക്ഷുണ്ണമായിരിക്കുന്ന മാൎഗ്ഗമൊന്നുംഇതു
വരെ ഉണ്ടായിട്ടില്ലാത്തതുകൊണ്ടാണ് ഈ ശോച്യാവസ്ഥയിൽ

നാംകിടക്കുന്നതെന്നെനിക്കു തോന്നുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ള മാൎഗ്ഗങ്ങളെ നിൎദ്ദേശിക്കാതെ ഒരു സാങ്കേതികനിഘണ്ടു വല്ലവരുമെഴുതിയുണ്ടാക്കിയാലും അതുകൊണ്ട് മലയാളത്തിലെ ശബ്ദദാരിദ്ര്യംതീരുന്നതല്ല. കാട്ടുതീപോലെ പടൎന്നു വ്യാപിക്കുന്ന പാശ്ചാത്യവിജ്ഞാനത്തിൻെറ പുതിയ ദശകൾക്കു നാം അഭിമുഖന്മാരായി വരുമ്പോൾ വിജ്ഞാനവൃദ്ധിയെ അനുസരിച്ചു വികസിക്കാത്ത ഒരു സംജ്ഞാകോശം നമ്മെ സഹായിക്കുയില്ല. ഭാഷാവിജ്ഞാനീയദൃഷ്ട്യാ നോക്കിയാൽ സംസ്കൃതത്തിന്, ലത്തീൻ ഗ്രീക്കു ഈ ഭാഷകളെക്കാൾ വികാസകാരണമായ ചൈതന്യമുണ്ടെന്നുള്ളതു ഇവയെ തോലനം ചെയ്തുനോക്കിയിട്ടുള്ളവർ സമ്മതിക്കുന്നതാണ്. ഇത്ര പത്ര്യമായ (=Plastic 'പദമസ്സിൻ ശ്യൈം' ഇതിപാണിനിഃ) ഒരു കരണസാമഗ്രി അധീനത്തിൽവെച്ചുകൊണ്ടു സാങ്കേതികസംജ്ഞാദൌർല്ലഭ്യത്താൽ നാം അങ്ങുമിങ്ങുമിരുന്നു അനുശോചിക്കുന്നതു കൎത്തവ്യമെന്താണെന്നുള്ള ബോധമില്ലാത്തതുകൊണ്ടാണെന്നു എനിക്കു ചിലപ്പോൾ തോന്നാറുണ്ട്. കൎത്തവ്യമെന്താണെന്നു ഗ്രഹിക്കേണ്ടതിനുവേണ്ടി യൂറോപ്പിലെ ജീവൻ ഭാഷകൾക്കു സാങ്കേതിക സംജ്ഞാസാമഗ്രികളായിരിക്കുന്ന ലത്തീൻ, ഗ്രീക്കു ഈ ഭാഷകളെ സംസ്കൃതത്തോടു താരതമ്യപ്പെടുത്തി നോക്കുന്നതു യുക്തമായിരിക്കുമെന്നെനിക്കു തോന്നുന്നു. സംസ്കൃതത്തിൻെറ സഹോദരികളായ ഈ ഭാഷകളെ സംസ്കൃതജ്ഞന്മാരായ മലയാളികളിൽ ചിലരെങ്കിലും പഠിച്ചു യൂറോപ്യൻ ഭാഷകളിലെ സാങ്കേതികസംജ്ഞകൾ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതെങ്ങിനെയാണെന്നു സൂക്ഷ്മമായി ഗ്രഹിക്കുന്നതു മലയാളത്തിനു ഒരു സഹായമായിത്തീരുവാൻ ഇടയുണ്ടെന്നും എനിക്കു തോന്നുന്നു.

ലത്തീൻ ഭാഷയിലെ അക്ഷരങ്ങളുടെ ഉച്ചാരണങ്ങളെക്കുറിച്ചുതന്നെ ആദ്യമായി കുറെ പ്രസ്താവിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ ഉച്ചാരണരീതി ലത്തീൻ ഭാഷയെ വളരെ വിരൂപയാക്കിത്തീൎത്തിട്ട് അവൾക്കു സംസ്കൃതവുമായുള്ള സംബ

ഘത്തെ വളരെ ക്ലിഷ്ടമാക്കിത്തീൎക്കുന്നു. ഇംഗ്ലീഷു വൈയാകരണന്മാർ t, d എന്ന അക്ഷരങ്ങളെ ദന്ത്യങ്ങളെന്നു വ്യവഹരിച്ച മൂൎദ്ധന്യങ്ങളായി ഉച്ചരിക്കുന്നതു നാം കേൾക്കാറുണ്ടല്ലൊ. പ്രാചീനാൎയ്യഭാഷകളിൽ മൂൎദ്ധന്യങ്ങൾ ഇല്ലായിരുന്നുവെന്നു ഭാഷാവിഷയങ്ങളിൽ അതിസൂക്ഷ്മദൃക്കായ എ. ആർ. രാജരാജവൎമ്മ തിരുമനസ്സിൽനിന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ വൈദികവ്യാകരണത്തിൽ (ലഘുപാണിനീയം രണ്ടാംഭാഗം) സൂചിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. തിരുമനസ്സിൽനിന്നു അവിടെ പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്ന യുക്തികളെ ആൎയ്യഭാഷയുടെ സന്തതിയായ ലത്തീൻ ബലമായി പിൻതാങ്ങുന്നുണ്ട്. ലത്തീനിൽ മൂൎദ്ധന്യമെ ഇല്ല. ലത്തീനിൽ എന്നു മാത്രമല്ല; ഇംഗ്ലീഷ് കഴിച്ചു മററുള്ള യൂറോപ്യൻ ഭാഷകളിൽ 'ഷ' കാരമൊഴിച്ചുള്ള മൂൎദ്ധന്യങ്ങൾ ഒന്നുംതന്നെ ശ്രവിക്കപ്പെടുന്നില്ല. ഇംഗ്ലീഷുകാരല്ലാത്ത ചില യൂറോപ്യൻ പാദ്രിമാർ, നമ്മുടെ 'ഡാററ് ഇസ് എ ഗുഡ് കോട്ട്' (that is a good coat) എന്നതിനുപകരം 'ദാത്ത് ഇസ് എ ഗുദ് കോത്ത്' എന്നു പറയുന്നതിന്റെ കാരണമിതാണ്. ലത്തീനിലെ t എല്ലായ്പോഴും 'ത്' എന്നും d എപ്പോഴും 'ദ്' എന്നുമാണുച്ചരിക്കേണ്ടിയതു*

പിന്നെയും ലത്തീനിലെ 'a' എന്ന സ്വരത്തെ ഇംഗ്ലീഷുകാർ 'എ' എന്നാണ് ചിലപ്പോൾ ഉച്ചരിക്കുന്നത്. വാസ്തവത്തിൽ ലത്തീനിലെ 'a' നമ്മുടെ 'അ' പോലെയൊ 'ആ' പോലെയൊ ആണ് ഉച്ചരിക്കേണ്ടത്. ലത്തീനിൽ ഹ്രസ്വങ്ങൾക്കും ദീൎഘങ്ങൾക്കും പ്രത്യേകചിഹ്നങ്ങൾ ഇല്ലായ്കയാൽ ഹ്രസ്വദീൎഘങ്ങളെ പരിചയംകൊണ്ടു മാത്രം നിൎണ്ണയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ലത്തീനിലെ 'പാതു്'ശബ്ദത്തെ (Pater) ഇംഗ്ലീഷുകാർ അവരുടെ ഭാഷയിലെ സമ്പ്രദായങ്ങളെ അനുസരിച്ചു 'പെ്ററ്

---

* "t" ക്കു "i" പരമായി വരികയും ഒരു "i" ക്കു മറെറാരുസ്വരം പരമായിരിക്കയും ചെയ്യുമ്പോൾ, ഇക്കാലങ്ങളിൽ "t" യെ സകാരമായിട്ടാണുച്ചരിക്കാറുള്ളത്.

eg Ratio റേഷ്യോ
ഇതൊരു പുതിയ വികാരമാണെന്നെനിക്കു തോന്നുന്നു.

ർ' എന്നാണുച്ചരിക്കുന്നത്. ഇംഗ്ലീഷിന്റെ ആവശ്യത്തിലേക്കായി ഇംഗ്ലീഷിൽകൂടെ ലത്തീൻ ശബ്ദങ്ങളെ ഇങ്ങനെ ഉച്ചരിച്ചു ശീലിക്കുന്നവർ ലത്തീനും സംസ്കൃതവും തമ്മിലുള്ള സാമ്യത്തെ കുറെ യത്നംകൊണ്ടു മാത്രമെ ഗ്രഹിക്കുന്നുള്ളു. രാജരാജവർമ്മ തിരുമനസ്സിൽനിന്നും 'വൈദികവ്യാകരണത്തിൽ ലത്തീൻ ഭാഷക്ക 'ലതീനാ' എന്നതിനു പകരം 'ലേതിനാ' എന്നു പേരുകൊടുത്തത് ഇംഗ്ലീഷിലെ ഉച്ചാരണചാപല്യത്തിന്റെ തോദനംകൊണ്ടാണെന്നെനിക്കു തോന്നുന്നു. ലത്തീൻഭാഷക്കു ലത്തീനിൽതന്നെ ഉള്ള പേര് 'ലതീനാ' എന്നാണ്.

ലത്തീനിലെ e, i, o, w എന്നസ്വരങ്ങൾക്ക യഥാസംഖ്യം എ. ഇ. ഒ. ഉ. എന്നാണ് ഉച്ചാരണം. ഇവയുടെ ദീർഘങ്ങളുമാകാം.

ലൌകികസംസ്കൃതത്തിൽ ലുപ്തപ്രചാരമായി തീൎന്നിരിക്കുന്നതും വേദങ്ങളെ ഉച്ചരിക്കുന്നതിൽ വൈദികന്മാർ ഇപ്പോഴുപയോഗിച്ചുവരുന്നതുമായ ഒരുച്ചാരണവിശേഷം ലത്തീനിലുമുണ്ട്. പദങ്ങളിലെ ചില സ്വരങ്ങളെ ഉയൎത്തിയും മററുള്ളവയെ താഴ്ത്തിയും ഉച്ചരിക്കയെന്നുള്ളതു നാം സാധാരണമായി അഭ്യസിച്ചുവരുന്ന ലൌകികസംസ്കൃതത്തിലും മലയാളത്തിലും നടപ്പുള്ളതല്ല. എന്നാൽ ലൌകികസംസ്കൃതത്തിന്റെ മാതാവായ വൈദിക സംസ്കൃതത്തിലും തത്സഹോദരിയായ ലത്തീനിലും (ഇംഗ്ലീഷിലെപ്പോലെ) ചില സ്വരങ്ങളെ ഉദാത്തങ്ങളായിട്ടും (ഉയൎത്തി) മററുള്ളവയെ അനുദാത്തങ്ങളായിട്ടും ഉച്ചരിക്കേണ്ടതാവശ്യമാകുന്നു. ഉദാത്തയുടെ ഗതിയെ അനുസരിച്ച് ലത്തീനിൽ സ്വരങ്ങൾക്ക മാത്രം വ്യത്യാസവും ചിലപ്പോൾ സ്വഭാവവ്യത്യാസവുമുണ്ടാകുന്നതാണ്. ഒരുദാഹരണമെടുക്കാം. ലത്തീനിലെ 'പാതെർ' (Pater) ശബ്ദത്തിലേ ആദ്യസ്വരം സാധാരണമായി ഉദാത്തവും ദീർഘവുമാണ്. എന്നാൽ 'യൂപിതെർ' (Jupiter) എന്ന ശബ്ദത്തിൽ 'ഊ' എന്ന സ്വരമാണ് ദാത്തം. ഉദാത്തതയുടെ ഈ സ്ഥാനമാററംകൊണ്ടു 'പാ

തെർ ശബ്ദത്തിലെ 'ആ' ഹ്രസ്വമായെന്നുമാത്രമല്ല 'ഇ' യും ആയിത്തീൎന്നു. ('യൂപിതെർ ശബ്ദത്തിൽ' 'പാതെർ' ശബ്ദം സംസ്കൃതത്തിലെ രൂപത്തെ സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നുവെന്നുള്ളത് രസാവഹമായ മറെറാരു സംഗതിയാണ്.)

c, g. ഈ അക്ഷരങ്ങളെ സാധാരണമായി ലത്തീനിൽ ഉച്ചരിക്കുന്നത് ക്, ഗ് എന്നാണ്. എന്നാൽ ഇക്കാലങ്ങളിൽ ഇത്താല്യന്മാർ 'ഇ' 'എ' ഈ താലവ്യസ്വരങ്ങളുടെ മുൻപിൽ വരുന്ന c, g. ഈ അക്ഷരങ്ങളെ ച്, ജ് എന്നു താലവ്യങ്ങളായിട്ടാണുച്ചരിക്കുന്നത്. ഇതൊരു പുതിയ വികാരമാണ്. പുരാതന ലത്തിനിലെ വ്യഞ്ജനങ്ങളിൽ താലവ്യങ്ങളുണ്ടായിരുന്നില്ല. സംസ്കൃതത്തിലെ താലവ്യങ്ങൾ കണ്ഠ്യങ്ങളുടെ വികാരങ്ങളാണെന്നു, രാജരാജവൎമ്മ തിരുമനസ്സിൽനിന്നു വൈദിക വ്യാകരണത്തിൽ സൂചിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. ലത്തീനിൻെറ താലവ്യഹീനത്വം ഈ അഭിപ്രായത്തെ ബലമായി പിൻതാങ്ങുന്നു. ലത്തിനിലെ J എന്ന അക്ഷരത്തെ സാധാരണമായി 'യ്' എന്നാണുച്ചരിക്കാറുള്ളത്. J ക്കു പകരം ചിലർ i എന്ന അക്ഷരം ഉപയോഗിക്കാറുമുണ്ട്.

ലത്തിനിലെ അക്ഷരങ്ങളെക്കുറിച്ചും ഉച്ചാരണങ്ങളെക്കുറിച്ചും, ഈ ഉപന്യാസത്തിൻെറ ആവശ്യത്തിലേക്കായി ഇത്രമാത്രം പറഞ്ഞാൽ മതിയെന്നുതോന്നുന്നു.

(തുടരും)

മഹാത്മാക്കളുടെ മഹത്ക്രിയകൾ.

(അയ്യൻവീട്ടിൽ കേശവയ്യൻ)

നമ്മുടെ പുരാണേതിഹാസങ്ങളിൽ ഘോഷിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന മഹാത്മാക്കളായ മഹൎഷിമാരുടേയും, സിദ്ധന്മാരുടേയും, ഓരോ അത്ഭുതക്രിയകളുടെ വാസ്തവാവസ്ഥയെപ്പററി സംശയിക്കുന്ന പലരും നമ്മുടെ ഇടയിലുണ്ട്. അവനവൻെറ അനുഭ

ടുക്കൽ വെച്ചു. 'നോട്ടു വേണ്ട, ആധാരം മാത്രം മതി.' എന്ന വൻ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു.

അതു കേട്ടു, ഹരലാലൻ ആധാരം അവിടെ വെച്ച്, നോട്ടെടുത്തു പോയി.

കൊടുങ്ങല്ലൂർ കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാൻ.

(തോട്ടാണത്തു പരമേശ്വരമേനോൻ)

കൊടുങ്ങല്ലൂര്, കേരളത്തിലെന്നല്ല പരദേശങ്ങളിലും, ചരിത്രസംബന്ധമായി സുപ്രസിദ്ധിയെ പ്രാപിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു രാജ്യമാണ്. അവിടത്തെ രാജാക്കന്മാരും പണ്ടേതന്നെ വിദ്യയിൽ സൽകീർത്തി സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ളവരാണെന്നുള്ളതു ലോകസമ്മതമാണല്ലോ. മലയാളത്തിൽ പെരുമാക്കന്മാർ രാജ്യഭരണം ചെയ്തിരുന്ന കാലത്തു കേരളത്തിൻെറ തലസ്ഥാനം കോടിലിംഗപുരം അല്ലെങ്കിൽ കൊടുങ്ങല്ലൂർ ആയിരുന്നുവെന്നുള്ളതു, അവരുടെ എല്ലാം വാസസ്ഥാനം കൊടുങ്ങല്ലൂര് മഹോദയ പട്ടണത്തിലായിരുന്നു എന്ന ഏകസംഗതികൊണ്ടനുമാനിക്കാവുന്നതാണ്. ഇന്നും ഈ പട്ടണത്തിലുള്ള രാജധാനി കൊടുങ്ങല്ലൂർ തമ്പുരാക്കന്മാരുടേതാണ്. ജൂതന്മാരും, ക്രിസ്ത്യാനികളും ആദ്യമായി മലയാളത്തിൽ വന്നു താമസിപ്പാൻ തുടങ്ങിയതു കൊടുങ്ങല്ലൂരായിരുന്നു. അയൽരാജ്യങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ചു നോക്കുന്നതായാൽ തുറമുഖംകൊണ്ടും വ്യാപാരംകൊണ്ടുംകൊടുങ്ങല്ലൂർ ഒട്ടുംതന്നെ പ്രാധാന്യം കുറഞ്ഞതായിരുന്നില്ല. തൃക്കണാമതിലകം ഗ്രാമവും അവിടത്തെ നാടുവാഴികളും കൊടുങ്ങല്ലൂർ കോവിലകത്തിൻെറ കീഴിലായിരുന്നു. ഈ സംഗതികളെല്ലാം ഈ സ്ഥലത്തിൻെറ മാഹാത്മ്യത്തിന്നും പ്രസിദ്ധിക്കും മതിയായ ലക്ഷ്യങ്ങളാണല്ലോ.

പ്രസ്തുത ലേഖനത്തിന്നു കാരണഭൂതനായ ആ മഹാൻ വിഖ്യാതമായ കൊടുങ്ങല്ലൂർ രാജസ്വരൂപത്തിലെ ഒരംഗമാണ്. തിരുമനസ്സിലെ അമ്മ ഈ രാജകുടുംബത്തിലെ ഇപ്പോഴത്തെ അമ്മതമ്പുരാനായ കുഞ്ഞിപ്പിള്ളതമ്പുരാട്ടിയാണ്. അവിടത്തേക്കു പഴയ സമ്പ്രദായപ്രകാരം കാവ്യാദികളിൽ ഒരുവിധം വൈദുഷ്യമുണ്ട്. ഈ രാജ്ഞിക്കു ൩൯-ാം തിരുവയസ്സുവരെ അനപത്യത്വം നിമിത്തം സന്താപത്തിന്നു സംഗതി വന്നിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ കൊടുങ്ങല്ലൂർ ശ്രീകുരുംബതന്നെ അവലംബമെന്ന് ഉറപ്പിച്ചു ഭക്തിയുക്തം ഭജിച്ച ഫലമായി ൩൯-ാം വയസ്സിൽ ഉണ്ടായ പുത്രനാണ് ഈ ഉപന്യാസത്തിലെ നായകൻ. ഇദ്ദേഹം ൧൦൪൦-ാമാണ്ടു കന്നിമാസം 4-ാംനു അശ്വതി നക്ഷത്രത്തിൽ തിരിഞ്ഞു ൨ അടി ൨ വിരൽ ചെന്ന സമയത്തു തിരുവവതാരം ചെയ്തു. തദവസരത്തിൽ അവിടത്തെ പിതാവ് അടി അളന്നു നോക്കി ജനിച്ച സന്താനം 'ചാത്തൻ' ആണെന്നു ഫലിതം പറഞ്ഞതായി കേട്ടിട്ടുണ്ട്.* വാടിക്കിടന്നിരുന്ന ഭാഷാകവിതാവല്ലിയെ വാത്സല്യപൂർവ്വം വളർത്തി ഫലവത്താക്കിത്തീർപ്പാൻ അനവരതം പരിശ്രമിച്ചിട്ടുള്ള മഹാന്മാരിൽ പ്രഥമഗണനീയനായ വെണ്മണി അച്ഛൻ നമ്പൂരിപ്പാടാണ് ഈ രാജകുമാരന്റെ അച്ഛൻ. വിത്തുഗുണം പത്തുഗുണമെന്നത് ഇവിടെ സ്മരണീയമാണ്. ഈ സന്താനത്തിന്നു ബാല്യത്തിൽ പറയത്തക്ക ശരീരപീഡകളൊന്നുമുണ്ടായിട്ടില്ല. അതിന്നു കാരണം തിരുമേനിയുടെ മാതാവിന്റെ പഠിപ്പും ശിശുപരിപാലനനൈപുണ്യവുമാണെന്നു പറയാതെ

---

* വെണ്മണി അച്ഛൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട് കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാൻ ജനിച്ചപ്പോൾ ഇങ്ങിനെ ഒരു ഫലിതം പറഞ്ഞതായി കേട്ടിട്ടില്ല. വേറെ ഏതോ ഒരു കുട്ടി ജനിച്ച സമയം തിരിഞ്ഞു രണ്ടടിയും നാലു വിരലുമാണെന്നറിയിച്ചപ്പോൾ ചാത്തനാണൊ എന്നു ഫലിതമായി അദ്ദേഹം ചോദിച്ചിട്ടുണ്ട്. ചാത്തനു തിരിഞ്ഞു രണ്ടടിയും നാലു വിരലുമാണല്ലൊ. രണ്ടടിയും രണ്ടു വിരലുമല്ലെന്നാണ് കേൾവി.

മ. പ.

കഴികയില്ല. 'രാമവൎമ്മാ' എന്നാണ് ഈ രാജകുമാരന്റെ നാമധേയം. 'കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻ' എന്നു വിളിച്ചുവന്നത് ഓമനപ്പേരായിട്ടാണ്. അവിടുത്തേക്കു ബാല്യത്തിൽ തട്ടിത്തകൎത്തു കളിച്ചു നടക്കുന്നതിന്നായിരുന്നു അത്യാസക്തിയുണ്ടായിരുന്നത്. ഈ രാജകുമാരൻ കാണാൻ കൊതിച്ചു കാത്തിരുന്നു കണ്ടുകിട്ടിയ ഒരു നിധികുംഭമാകകൊണ്ടും, അവിടുത്തെ തകൃതികളോടുകൂടിയ ലളിതപ്രയോഗങ്ങളെക്കൊണ്ടും ജനകജനനിമാൎക്കും മററു സകലൎക്കും ഇദ്ദേഹം കണ്ണിലുണ്ണിയായിത്തീൎന്നതിനാൽ ശൈശവകാലം ബഹുരസമായിക്കഴിച്ചുകൂട്ടി. ഈ തിരുമനസ്സിലേക്ക് ഒരു സഹജൻ മാത്രമേയുള്ളു. അദ്ദേഹം ഭാഗവതർ ചെറിയ കുഞ്ഞുണ്ണി തമ്പുരാൻ എന്ന പ്രസിദ്ധനാണ്. അവിടുത്തേക്കും കവിത ഇല്ലെന്നില്ല. സംഗീതത്തിലും മററും സക്തി കൂടിയതിനാൽ കവിതയിൽ പരിശ്രമക്കുറവുണ്ടായെന്നേയുള്ളു.

കൊടുങ്ങല്ലൂർ രാജകുടുംബത്തിലെ നടപ്പനുസരിച്ചു വളപ്പിൽ ആശാൻ എന്ന സ്ഥാനപ്പേരോടുകൂടിയ വളപ്പിൽ ഉണ്ണി ആശാൻ (ഉണ്ണിമേനോൻ) എന്നാളെക്കൊണ്ട് ഈ രാജബാലകനെ ൫-ാം വയസ്സിൽ എഴുത്തിനു വെപ്പിക്കുകയും ആ ആശാന്റെ അടുക്കൽ നിലത്തെഴുത്തും കണക്കും സിദ്ധരൂപം മുതലായതും പഠിച്ചതിന്നു ശേഷം ഗുരുവായ അമ്മാമനായ വിദ്വാൻ കുഞ്ഞിരാമവൎമ്മൻ തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ അടുക്കൽ ചെറുകാവ്യങ്ങൾ വായിപ്പാൻ തുടങ്ങി. അതോടുകൂടി അമ്മാമന്റെ ഇഷ്ടപ്രകാരം കടലാസ്സു വരച്ചു കൈയക്ഷരം നന്നാക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. അക്കാലത്തു പഠിപ്പിൽ അത്ര ശ്രദ്ധയുണ്ടായിരുന്നില്ല. ബുദ്ധിക്ക് അല്പം മാന്ദ്യം ഭവിച്ചിരുന്നെങ്കിലും കൊടുങ്ങല്ലൂർ രാജവംശത്തിലെ കീഴ്നടപ്പുപ്രകാരം ഉപനയനാനന്തരം ശ്രീകുരുംബക്കാവിൽ ഒരു സംവത്സരം ഭജിച്ചുവരാറുള്ള പതിവിന്നു പകരം ഈ തിരുമേനി മൂന്നു കൊല്ലം വിധിപൂൎവ്വകം ഭജിച്ചുകഴിഞ്ഞതിൽ പിന്നെ അവിടുത്തെ പഠിപ്പിലുള്ള കയറവും, അഭിരുചിയും, ശ്രദ്ധയും, അന്വേഷണബുദ്ധിയുമൊന്നു

വേറെതന്നെയായി പരിണമിച്ചു. തൎക്കപരികാവ്യനാടകാലങ്കാരാദികളും ക്ഷത്രിയൎക്ക വേണ്ടുന്ന വൈദികവിഷയങ്ങളും മററും മാതുലന്മാരായ കുഞ്ഞിരാമവൎമ്മൻ തമ്പുരാൻെറയും തൎക്കശാസ്ത്രം മുക്താവലി വരെ കുഞ്ഞൻതമ്പുരാൻെറയും ജ്യോതിഷത്തിൽ പഞ്ചബോധംവരെ ക്രിയ ചെയ്യുവാൻ അവിടുത്തെ മുത്തശ്ശിയായ എളയ അമ്മത്തമ്പുരാൻെറയും അടുക്കലാണ് പഠിച്ചതു്. ഈ തിരുമേനിക്കും ശിഷ്യഗണങ്ങളില്ലെന്നില്ല. ശിഷ്യഗണസമ്പാദ്യം കൊടുങ്ങല്ലൂർ രാജകുലത്തിലെ അംഗങ്ങൾക്ക പണ്ടേതന്നെ പാരമ്പൎയ്യമായിട്ടുള്ളതാണ്.

പഠിക്കുന്ന കാലത്തുതന്നെ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു കവിത ഉണ്ടാക്കുവാൻ തുടങ്ങീട്ടുണ്ട്. ൨൦ വയസ്സിന്നു മേലാണ് ഭാഷാകവിതയിൽ അതിയായി പരിശ്രമിപ്പാൻ തുടങ്ങിയതു്. ഇതിൻെറ അഭിവൃദ്ധിക്കും ശുദ്ധിക്കും കവിവൎയ്യനും വൈദ്യനും അവിടുത്തെ അമ്മാമനും ആയ ചെറിയ കൊച്ചുണ്ണിതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടും, അച്ഛനും ഭാഷാഭൂഷണ പൊന്നണിയായ വെണ്മണി അച്ഛനും അവിടുത്തെ മകനായ മഹൻ നമ്പൂരിപ്പാടുമാണ് നിരന്തരം സഹായിച്ചിട്ടുള്ളതു്. സംസ്കൃതത്തിലും ഇദ്ദേഹം കവിത ഉണ്ടാക്കീട്ടുണ്ട്. അവ 'സഹൃദയാ' എന്ന സംസ്കൃതമാസികയിൽ ചേൎത്തുകണ്ടിട്ടുണ്ട്. തിരുമനസ്സിലെ കവിതയിൽ കാമ്പുകുറയുമെന്നു ചിലൎക്ക അഭിപ്രായമില്ലെന്നുമില്ല. ക്ലേശൽ കൂടാതെ പദ്യമാരി വൎഷിച്ചു കേരളലോകപുഷ്ടി വരുത്തുവാനിടയാക്കിയ ഈ പുണ്യശ്ലോകൻെറ കവിതയിൽ അല്പം വല്ല ന്യൂനതയുണ്ടായിരുന്നാലും അതു സാരമായി ഗണിക്കേണ്ടതില്ലല്ലൊ. സാഹിത്യമൎമ്മഗ്രാഹികൾക്ക് ഇക്കാൎയ്യത്തിൽ അഭിപ്രായവ്യത്യാസമുണ്ടാകുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. തിരുമനസ്സിലെ കൃതികൾ ഭാഷാസാഹിത്യത്തിന്നു മൂലധനങ്ങളാണെന്നുള്ളതിലേക്കു രണ്ടു പക്ഷമുണ്ടാകുന്നതല്ല.

മലയാള കവിതാരീതിയുടെ സൃഷ്ടികൎത്താക്കന്മാരായ തുഞ്ചത്തു രാമാനുജൻ എഴുത്തച്ഛൻ, ചെറുശ്ശേരി നമ്പൂരി, കുഞ്ച

ൻനമ്പ്യാർ എന്നീ മഹാന്മാരെപ്പോലെ 'നല്ല ഭാഷയിൽ' കവിത എഴുതുവാനും മൂലത്തിൽനിന്നു വൃത്താനുവൃത്തം തൎജ്ജമ ചെയ്യുന്നതിന്നും കവികുലഗുരുവായി പ്രശസ്തി സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു ദേഹമാണ് ഈ തിരുമേനി. ഇതു സാധാരണ കവികൾക്ക് അത്ര സുസാദ്ധ്യമല്ല. കവിഭാരതമാണ് അവിടുത്തെ ഒന്നാമത്തെ കൃതി. ൧൦൬൨-ൽ ഒരു രാവുകൊണ്ടു ൧൦ അങ്കത്തിൽ നളചരിതം നാടകമുണ്ടാക്കീട്ടുള്ളതായറിയുന്നത് അച്ചടിച്ചിട്ടില്ല. ൧൦൬൭-ൽ കോട്ടയത്തു (തെക്കൻകോട്ടയം) വെച്ചുണ്ടായ കവിതാപരീക്ഷയിൽ വെച്ച് അഞ്ചു മണിക്കൂറുകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയതാണ് ഗംഗാവതരണം നാടകം. ആ പരീക്ഷയിൽ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടാണ് ഒന്നാമതായി ജയിച്ചിട്ടുള്ളത്. ൧൦൭൫ൽ ഒരിക്കൽ തൃപ്പൂണിത്തുറെവെച്ചു ഇപ്പോൾ രാജ്യഭാരം ഒഴിഞ്ഞ കൊച്ചി വലിയ മഹാരാജാവ് തിരുമനസ്സിന്നു വെടിപറഞ്ഞുംകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിന്നിടയിൽ അദ്ദേഹം അപ്പോൾപ്രസ്താവിച്ച ചില സംഗതികളെക്കുറിച്ച് ഒരു പദ്യമുണ്ടാക്കേണമെന്ന് ഈ കവിയോട് ആവശ്യപ്പെടുകയും ഉടൻ തന്നെ അദ്ദേഹം,

'വമ്പൊത്തീടിനമാടരാജനരുളാൽതാൻകൊല്ലമോരായിര-
ത്തെമ്പത്തൊന്നിൽവിശിഷ്ടമായമകരംപത്തൊത്തനാലാംദി (നേ
കുന്നത്തേരികുലത്തിലസ്സുകൃതിയാംകൎത്താവുദ്ഗ്ലാലയം
കുന്നൂറുള്ളകൊടുങ്ങയിൽപണികഴിപ്പിച്ചീടിനാൻകേശവൻ.'

എന്ന ശ്ലോകം ചൊല്ലുകയും വലിയതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ട് അത്യന്തം സന്തോഷിച്ചു ബഹുമാനിച്ചതായും കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ഈ സംഗതികൾ 'സരസദ്രുതകവികിരീടമണി' എന്ന സ്ഥാനത്തിന്നു മതിയായ തെളിവുകളാണെന്നുള്ളത് എവരും ഐകകണ്ഠ്യേന സമ്മതിക്കുന്നതാണല്ലോ.

ഈ തിരുമേനി ചുരുങ്ങിയ ജീവകാലത്തിന്നിടയിൽ പലത

രത്തിലായി അനവധി കൃതികൾ ഉണ്ടാക്കീട്ടുണ്ട്. അവയിൽ മുഴുവനാക്കാതെയും അച്ചടിക്കാതെയും പല കവനങ്ങളുമുണ്ടെന്നാണ് അറിയുന്നത്. എന്നാൽ എനിയ്ക്കു കിട്ടീട്ടുള്ളേടത്തോളം കൃതികളുടെ വിവരങ്ങൾ ഇവിടെ പ്രസ്താവിയ്ക്കാം.

കാവ്യങ്ങളായുള്ള കല്പിതകൃതികളിൽ കവിഭാരതം, ദക്ഷയാഗശതകം, മദിരാശിയാത്ര, നല്ല ഭാഷ, പാലുള്ളി ചരിതം, ഹംസസന്ദേശം, തുപ്പക്കോളാമ്പി, മംഗളമാല, കേരളം അഞ്ചു സർഗ്ഗം, ഇവ അച്ചടിച്ചിട്ടുണ്ട്. കേരളം എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ എത്താനും ചില സർഗ്ഗങ്ങളും ഉണ്ടാക്കിക്കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ളതായറിയുന്നുണ്ട്. 'അംബോപദേശം' ഗ്രന്ഥം ഇതുവരെ പുറത്തുവന്നിട്ടില്ല. ഇതിൽ 'ദക്ഷയാഗശതകം' പരേതനായ കാത്തുള്ളിൽ അച്യുതമേനോൻ മുതലായ ചില മാന്യകവികളോടു മത്സരിച്ചു രണ്ടുമണിക്കൂറുസമയംകൊണ്ടുണ്ടാക്കീട്ടുള്ളതാണ്.

രൂപകങ്ങളിൽ 'നളചരിതം' നാടകം ഒഴിച്ചു'സ്യമന്തകം, സന്താനഗോപാലം, ചന്ദ്രിക, ലക്ഷണാസംഗം, ഗംഗാവതരണം, മാനവിക്രമവിജയം' എന്നീ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പുറത്തുവന്നിട്ടുണ്ട്. 'മാർത്താണ്ഡവിജയം' എന്ന ചരിത്രസംബന്ധമായ നാടകഗ്രന്ഥനിർമ്മാണം മുഴുവനാക്കീട്ടില്ലെന്നാണ് കേൾക്കുന്നത്.

ഗാഥകളിൽ 'രാധാമാധവയോഗം വഞ്ചിപ്പാട്ട്, ഘോഷയാത്ര കഥകളി, കൊടുങ്ങല്ലൂർ ഭഗവതി കുറത്തിപ്പാട്ട്, അയോദ്ധ്യാകാണ്ഡം തുള്ളൽ' ഇവകളൊഴിച്ചു 'ദോഷവിചാരം കിളിപ്പാട്ട്, വേട്ടയ്ക്കൊരുമകൻ പാന, ചൊവ്വര ശ്രീകൃഷ്ണൻ പാന, വയ്ക്കത്തപ്പൻ പാന, ആത്മബോധം പാന' ഈ വക ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ അച്ചടി കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

'ശങ്കരാചാര്യചരിതം, കോകിലസന്ദേശം, ശുകസന്ദേശം, കാദംബരീകഥാസാരം' ഇവ തിരുമനസ്സിലെ തർജ്ജമകളാണ്. തർജ്ജമ ചെയ്തിട്ടുള്ള രൂപകങ്ങളിൽ 'ചന്ദ്രികാവീഥി, ഒത്തെല്ലോ നാടകം, ശാകുന്തളം നാടകം' ഇതുകളൊഴിച്ചു 'ചൂഡാമണി, വിക്രമോർവ്വശീയം, ഹാമലററ്' ഈ നാടകങ്ങൾ സഹൃദ

യന്മാരുടെ രംഗത്തിൽ പ്രവേശിച്ചിട്ടുള്ളവയാണ്. ഇതിൽ 'ഹാംലററ്' ഇംഗ്ലീഷിൽനിന്നു ഭാഷാന്തരം ചെയ്തിട്ടുള്ള ഒരു നാടകമാണ്. കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലേക്കു ഗുണവാണി വശഗയല്ലെന്നുള്ളത് സർവ്വസമ്മതമാണ്. ആംഗ്ലേയഭാഷാഭിജ്ഞന്റെ സഹായത്തോടുകൂടിയായിരുന്നാലും ഈ കവിപുംഗവൻ ഒരു ഇംഗ്ലീഷുനാടകത്തെ അത്രേവിധത്തിൽ മലയാളത്തിൽ അന്യൂനം തർജ്ജമചെയ്തു പ്രഖ്യാതി സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ളതായി കേൾക്കുമ്പോൾ ഈ കലാകുശലന്റെ അനിതരസാധാരണയായ പ്രതിഭാശക്തിയെപ്പററി ആരാണ് അതിശയിക്കാത്തത്. ആംഗ്ലേയഭാഷയിൽ നല്ല പാണ്ഡിത്യമുള്ള ഒരാൾക്കുപോലും മൂലഗ്രന്ഥകാരന്റെ ആശയം പിഴക്കാതെ ഭാഷാഗുണത്തോടുകൂടി തർജ്ജമ ചെയ്യുക എന്ന സംഗതി അത്ര സുകരമായ കാര്യമല്ലെന്നുള്ളത് ഇവിടെ സ്മരണീയമാണെന്നു വിളിച്ചുപറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ഈ മഹാപുരുഷനു തർജ്ജമയിലുള്ള പാടവം ഒന്നു വേറെതന്നെയാണ്. മൂലകവിയുടെ ആശയം അണുപോലും വിടാതെയും ഒഴുക്കു, അർത്ഥപുഷ്ടി, സൌഷ്ഠവം, അർത്ഥശബ്ദാലങ്കാരസാരള്യങ്ങൾ, ഇത്യാദിഗുണഗണങ്ങളോടുകൂടി ഗീർവ്വാണഭാഷാഗ്രന്ഥങ്ങളെ മലയാളത്തിൽ തർജ്ജമ ചെയ്യുന്നതിൽ ഇദ്ദേഹത്തിനുള്ള തഴക്കവും, പഴക്കവും, നൈപുണ്യവും, വേഗവും അസാമാന്യമാണ്. കൃഷ്ണദ്വൈപായനമുനിയാൽ മൂന്നരക്കൊല്ലംകൊണ്ടു നിർമ്മിക്കപ്പെട്ട മഹാഭാരതവാരിരാശിയിൽ അങ്ങുമിങ്ങുമായി കിടക്കുന്ന കഠിനാർത്ഥപ്പാറകളാൽ തട്ടിത്തടഞ്ഞു നില്ക്കാതെയും, ഗഹനങ്ങളായ അലങ്കാരക്കൊടുങ്കാററുമൂലം അവിടെയുമിവിടെയുമലഞ്ഞു തിരിഞ്ഞു വല്ല ദുർഘടസ്ഥാനങ്ങളിൽ ചെന്നു കേറാതെയും മൂന്നരക്കൊല്ലംകൊണ്ടു തന്നെ തിരുമനസ്സിലെ ആയതബുദ്ധിയാകുന്ന വലിയതീക്കപ്പലോടിച്ചു അനായാസേന കേരളത്തിൽ എത്തിച്ചു തദ്ദേശവാസികളുടെ മലയാളഭാഷാവ്യാപാരപോഷണലാഭത്തിന്നു സംഗതിവരുത്തിയ ആ മഹാമനസ്കന്റെ വിപുലഗുണങ്ങളെക്കുറിച്ചു വല്ല

പൊടിപ്പും തൊങ്ങലും വെച്ചുകെട്ടിച്ചമച്ചു ഫലിപ്പിക്കേണ്ടുന്ന ആവശ്യമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. വിശിഷ്യ, അവിടത്തെക്കു മഹാഭാരതയുദ്ധത്തിൽ അവിടുന്നു സഹിഹിതനായിരുന്നോ എന്നുതോന്നുമാറു ചതുരംഗപ്പോരാട്ടത്തിൽ അത്ര നയവും പരിചയവും വൈദഗ്ദ്ധ്യവുമുണ്ട്.

പുരാണേതിഹാസങ്ങളിൽ 'ഭാഗവതം' ചതുൎത്ഥസ്കന്ധം വരെ തൎജ്ജമ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അതിതുവരെ പുറത്തായിട്ടില്ല. 'മഹാഭാരതവും ഹരിവംശവും, ഹരിശ്ചന്ദ്രോപാഖ്യാനവും' മഹാജനങ്ങൾക്കു വായിച്ചു രസിപ്പാനിടവന്നിട്ടുള്ളതയാണ്. ശാസ്ത്രസംബന്ധമായതിൽ 'ഭാഷാവ്യാകരണം' പുറത്തിറങ്ങിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഈ പുസ്തകത്തിൽ 'ക്രിയാകാണ്ഡം മാത്രമേ തിരുമനസ്സിലെ വകയായിട്ടുള്ളു. ബാക്കി ഭാഗങ്ങൾ അവിടത്തെ അമ്മാമന്മാരായ വിദ്വാൻ കുഞ്ഞിരാമവൎമ്മൻ തമ്പുരാൻ മുതലായ ചില മഹാന്മാരുടെതാണ്. ഈ വ്യാകരണഗ്രന്ഥം ഇപ്പോൾ രാജ്യഭാരം ചെയ്തുവരുന്ന നമ്മുടെ കൊച്ചിവലിയ മഹാരാജാവു തിരുമനസ്സിലെ സഹജനും ഇരിങ്ങാലക്കുടെ വെച്ചു തീപ്പെട്ട ധീരപുരുഷകേസരിയും കോവിദനുമായ എളയതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ കല്പനപ്രകാരം വിരചിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. ഈ നവീനഗ്രന്ഥം ബ്രിട്ടീഷ്, തിരുവിതാംകൂർ, കൊച്ചി ഈ രാജ്യങ്ങളിലെ വിദ്യാഭ്യാസമേലദ്ധ്യക്ഷന്മാരുടെയും കൊച്ചി സാഹിത്യസമാജാധികാരികളുടെയും ദൃഷ്ടിയിൽ പതിയുവാനിടവന്നാൽ നിശ്ചയമായും അത് ഒരു പാഠപുസ്തകമായിത്തീരുന്നതാണ്. 'കരപ്പൻ ചികിത്സയും, ശബ്ദാലങ്കാരവും' ഇതുവരെ കേരളഭാഷാപണ്ഡിതന്മാൎക്കു കാണ്മാനിടയായിട്ടില്ലാത്തതിനാൽ വ്യസനിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

സംസ്കൃതകൃതികളിൽ 'ജരാസന്ധവധം' കഴിച്ചു 'ആൎയ്യാശതകം, സ്വയംവരമന്ത്രാക്ഷരമാല, കിരാതരുദ്രസ്തവം, ബഭ്രുവാഹനവിജയം, കിരാതാൎജ്ജുനീയം, സുഭദ്രാഹരണം, ദശകുമാരചരിതം എന്നിതാനും ഭാഗം' അച്ചടിച്ചു പുറത്തായിട്ടുണ്ട്.

'ഒരു കരാർ, ശരസേതുബന്ധം, കൂടൽമാണിക്യം, ഷഷ്ടിപൂർത്തിമംഗളം' മുതലായ പല ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങളും, എഴുത്തുകളും, വർണ്ണനകളും, ഒററശ്ലോകങ്ങളും മലയാളത്തിലും സംസ്കൃതത്തിലുമായി അസംഖ്യമുണ്ട്. ഭാഷാകൃതികളിൽ 'ദ്രോണാചാര്യർ' എന്ന ഒരു കൃതിയിലെ ഏതാനും ശ്ലോകങ്ങൾ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു 1088-ലെ നവരാത്രിക്കുമുമ്പു ഒരു ദിവസം എന്നെ ചൊല്ലികേൾപ്പിക്കയും അതു പ്രസിദ്ധപ്പെട്ട 'കവനകൌമുദി' മാസികയിലേക്ക് അയക്കേണമെന്നു കരുതുന്നു എന്നു പറകയുണ്ടായിട്ടുമുണ്ട്.

ഇദ്ദേഹം ഒരിക്കൽ വെണ്മണി മഹൻ നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലെ പ്രകൃതിയെ സംബന്ധിച്ചു,

'ഉന്മേഷത്തോടുതാൻമുറുക്കിയരികത്തല്ലാംമുറുക്കാനുമായ്-
പ്പുമ്മാതേമണിപത്തടിപ്പുതുവരെമൂടിപ്പുതച്ചങ്ങിനേ
ബ്രഹ്മസ്വംമഠമായതിൻെറപടിയിൽപൂണ്ണാനുമോദംപര-
ബ്രഹ്മംകണ്ടമരുന്നവെണ്മണിമകൻനമ്പൂരിയെക്കണ്ടുഞാൻ.'

ഇങ്ങിനെയുണ്ടാക്കിട്ടുള്ള ഈ പദ്യം അവിടുത്തെ ഹാസ്യശ്ലോകരചനാസാമർത്ഥ്യത്തിന് തക്കതായ ലക്ഷ്യമാണല്ലൊ.

ഈ കവിയുടെ നിസർഗ്ഗമധുരങ്ങളായ അനവധി ഒററശ്ലോകങ്ങളുള്ളവയിൽ ഒന്നുരണ്ടെണ്ണം ഇവിടെ പ്രസ്താവിക്കാം.

'ലോകംതന്നുടെമൂർത്തിയെട്ടിൽമുഴുവൻവ്യാപിക്കിലുംമുമ്പിലേ-
താകുന്നോരിതുതന്നെജീവനമതെന്നാദരംകാരണം
നീർകൊണ്ടുള്ളഭിഷേകമേറുകടലുംവൻകായലുംകണ്ടുക-
ണ്ണീർകൊണ്ടിങ്ങെറണാകുളത്തരുളിടുംശംഭോശുഭംനൽകണേ.

ആയത്തിൽകൈപ്പെരത്തിട്ടുകലവെയമരും
മന്നവൻതൻെറമായോ-
പായത്തിൻകീഴിലായിക്കിഴിവുപദവിയിൽ-
പ്പെട്ടശിഷ്ടംപ്രജകൾ
ഞായത്തിൽബുദ്ധിമുട്ടാനൊടുവിലിടവരും
തുല്യരായോരൊടിച്ചു-

പ്രായത്തിൽക്കൂടിനില്ക്കുന്നിവരിലൊരുമഹാ-
ശത്രുവുംപുല്ലുപോലെ.'

തിരുമേനി ഒരിക്കൽ എറണാകുളത്തു കോവിലകത്തുവെച്ചു ചില മഹാന്മാരോടുകൂടി വിനോദിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ അവരിൽ ചിലർ ഈ തിരുമനസ്സിനോടു 'പണ്ടു എന്തൊ *ഒരു മഹാകവി ശ്ലോകം ഉണ്ടാക്കി പെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന മഴ നിർത്തിയതായി കേട്ടിട്ടുണ്ടെന്നും, കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാനു ഒരു ശ്ലോകമുണ്ടാക്കി മഴപെയ്യിക്കാൻ സാധിക്കുമോയെന്നു ചോദിച്ചുവെന്നും, തമ്പുരാൻ പരീക്ഷിച്ചുനോക്കാമെന്നു മറുപടി പറഞ്ഞ ഉടൻ ഒരു ശ്ലോകമുണ്ടാക്കി ചൊല്ലിയെന്നും, കാലവിളംബംകൂടാതെ മഴപെയ്തുവെന്നും കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ഈ സംഭവം ഉണ്ടായതു ഒരു കുംഭമാസം കാലത്താണ്. ഈ അവസരത്തിൽ ഞാൻ എറണാകുളം കോളേജിൽ ഒരു വിദ്യാർത്ഥിയായിരുന്നതിനാൽ ഈ വർത്തമാനം അക്കാലത്തുതന്നെ എനിക്കറിവാനിടവന്നിട്ടുണ്ട്. പക്ഷെ ആ പദ്യം എനിക്കു കാണ്മാൻ തരമായിട്ടില്ല. ഈ സംഗതി കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ ദിവ്യശക്തിക്കു നല്ല ഒരു തെളിവാകയാൽ ആ പദ്യം കിട്ടീട്ടുള്ള മഹാന്മാരാരെങ്കിലുമുണ്ടെങ്കിൽ അതയച്ചു വല്ല മാസികയിലൊ മറ്റൊ എഴുതിക്കാണ്മാൻ ആശിക്കുന്നു.

ഇദ്ദേഹം ബാല്യത്തിൽ കൃശാംഗനായിരുന്നു. ക്രമേണ യൌവനത്തിന്നടുത്ത ശരീരപുഷ്ടിയുണ്ടായിരുന്നില്ലെങ്കിലും, മഹാഭാരതജലധിതരണം ചെയ്തതിന്നുശേഷം അവിടുത്തെ ദേഹമൊന്നു പുഷ്ടിച്ചു. കവിതാനിർമ്മാണത്തിൽ പല കവികൾക്കും 'അറം' പറ്റീട്ടുള്ളതായി കേട്ടിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഈ ധീരപുരുഷനു ഇക്കാര്യത്തിൽ ആരോഗ്യസൽകീർത്ത്യാദികളാണ് സമ്പാദ്യമുണ്ടായിട്ടുള്ളത്. ആകൃതിയിൽ ഇദ്ദേഹം കുറിയകൈകാലുകളോടും, വ്യൂഢോരസ്കത്തോടും, വൃഷസ്കന്ധത്തോടും കൂടിയ കു

* കല്ലൂർ നമ്പൂരിപ്പാടാണെന്നു സുപ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. മ പ

ടവയറുള്ള ഒരാളാണ്. നിറം ഇരുനിറമാണ്. വാമനത്വം ക ല്പിക്കാൻ പാടില്ലെങ്കിലും ഉയരം കുറവാണെന്നു പറയേണ്ടിയി രിക്കുന്നു. അവിടുത്തേക്കു എഴുത്തുവാനും മററും വലത്തേകയ്യുപോ ലെതന്നെ എടത്തേകയ്യും സ്വാധീനമാണ്.

ഇദ്ദേഹം സ്വഭാവത്തിൽ ശാന്തനും, ഉദാരനും, സരസ നും യഥാശക്തി സ്വകർമ്മാനുഷ്ഠാനനിഷ്ഠയിൽ തല്പരനും, നി ഷ്പക്ഷപാതിയും, ആശ്രിതവാത്സല്യപരായണനും, സമബുദ്ധി യോടുകൂടിയ ഗംഭീരാശയനുമാണെന്നുള്ളത് അവിടുത്തോടു അടുത്ത പരിചിതന്മാൎക്കല്ലാതെ യഥാൎത്ഥമായറിവാനശക്യമാ യിട്ടുള്ളതിനാൽ ഇവിടെ പ്രസ്താവിച്ചതു അസ്ഥാനവും അനു ചിതവുമാണെന്നു വരുന്നതല്ലല്ലൊ. എങ്കിലും കൃത്യനിഷ്ഠയിൽ സുസ്ഥിരത അല്പം കുറയുമെന്നു പറയുന്നവരുമുണ്ടാകാം. താൻ ഒരു രാജകുലജാതനാണെന്നൊ വിദ്വാനാണെന്നൊ മററൊ, ഉള്ള അഭിമാനലവംപോലുമില്ലാതെ നിഖിലജനരഞ്ജനക്കുപാ ത്രമായിത്തന്നെ ഈ മഹാൻ ഈ ലോകജീവിതം സസുഖംനയി ച്ചു. കരുണാകുലനായ അവിടുത്തെ സഹായത്താൽ അനവധി ആളുകൾക്കു പലവഴിക്കും ഗുണം സിദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്.

1088-ാം മാണ്ട് ധനുമാസം 29-ാംനു- അവിടുത്തേക്കു അതിസാരം തുടങ്ങുകയും, ക്രമേണ അതു വൎദ്ധിച്ചു മകരമാസം 10-ാംനു- പകൽ 6 മണിക്കു അല്പം മുമ്പായി തിരുമേനി തീ പ്പെട്ടുകയും ചെയ്തു. അവിടുന്നു പരലോകപ്രാപ്തനാകുന്നതിന്നു കുറച്ചു മുമ്പായി ആശ്രിതന്മാരേയും നിജശിഷ്യഗണങ്ങളേയും കുറിച്ചു ചിലതെല്ലാം പ്രസ്താവിക്കയുണ്ടായി. അതിന്നുശേഷം മരുമകനായ ഒരു ചെറിയതമ്പുരാനോടു പെൻസ്സിലും കടലാ സ്സും കൊണ്ടുവരുവാൻ കല്പിക്കയും, മരണശയ്യാഗതനായ തിരു മേനിതന്നെ ശ്ലോകമെഴുതാനാരംഭിക്കയും, 'ലോകമാതാ' എന്ന നാലക്ഷരം എഴുതിയപ്പോഴക്കും കരബലഹീനത ഭവിക്കയാൽ ആ ചെറിയതമ്പുരാനോടുതന്നെ എഴുതുവാൻ ആവശ്യപ്പെടുക യും ചെയ്തു.

'ലോകമാതാവിനിസ്സർവ്വലോകമാംസ്വന്തസന്തതി.
അവിടത്തേക്കപിഴ ചെയ്കിവിടെക്കിട്ടുമോസുഖം.
1 സ്വന്തസന്താനങ്ങൾതമ്മിൽ ചന്തംവിട്ടേററെതിക്കിൽ.
ഹന്ത! ഭൂരസ്ഥർദ്ദുഃഖിപ്പൂസ്വാന്തസ്ഥർസുഖമെന്നിയേ'

ഈപദ്യങ്ങൾ ചൊല്ലിക്കൊടുത്തു കഴിഞ്ഞതോടുകൂടി തിരുമന സ്സിലേക്കു തിരെ ഓർമ്മവിടുകയും ശ്വാവിളംബം തീപ്പെടുകയും ചെയ്തു. തിരുമേനിയുടെ ഈ പദ്യങ്ങളിൽനിന്നു അദ്ദേഹത്തി ൻെറ നിർവ്വാണകാര്യത്തെ സംബന്ധിച്ച് ദൈവജ്ഞന്മാരായ പ ലക്കും പലവിധത്തിൽ ആലോചിപ്പാനും സംശയിപ്പാനും സം ഗതിയുണ്ട്.

ഈ ആകസ്മിക സംഭവം കേൾപ്പാനിടയായിട്ടുള്ള മല യാളികളിൽ നാസികാഗ്രത്തിൽ തർജ്ജനിചേർക്കാത്തവരാരെ ങ്കിലുമുണ്ടാകുമോയെന്നു സംശയമാണ്. ഏതുവിധമായാലും കേരളഭാഷായോഷാശിരോഭൂഷണം വീണുപോയെന്നല്ലാതെ പിന്നെയെന്താണ് പറയേണ്ടത്. ഈ മഹാ മനസ്കൻെറ പ്ര ശസ്തി ആഴിയിലൂഴിയാഴംവരെ നിലനില്ക്കുവാൻ ഇദ്ദേഹത്തി ൻെറ കൃതികൾതന്നെ മതിയാകുമെങ്കിലും തിരുമനസ്സിലെ ജ നോപകാരപ്രദമായ കവിതാകൃത്യനിർവ്വഹണത്തെക്കുറിച്ച് കേ രളീയർ തങ്ങളുടെ കൃതജ്ഞതയെ കാണിപ്പാനായി കേരളവ്യാ സസ്മാരകമായി എന്തെങ്കിലും പരോപകാരത്തിനുതകുംവണ്ണം ഒരു കൃത്യം ചെയ്യേണ്ടത് ഉചിതമായിട്ടുള്ളതുതന്നെ.

വിശേഷിച്ച് കവികുലശിരോമണിയായ ഇദ്ദേഹത്തിൻെറ കൃ തികളിൽ കണ്ടുകിട്ടാതെയും അച്ചടിക്കാതെയും ഉള്ള കവനങ്ങ ളെ ജനങ്ങൾക്കും മലയാളഭാഷയ്ക്കും പ്രയോജനമാക്കിത്തീർപ്പാൻ ഈ മഹാൻെറ വംശജരായ മാന്യന്മാർ പ്രോത്സാഹിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാൻതിരുമനസ്സുകൊണ്ടു പ ല സ്ഥലങ്ങളിലും സഞ്ചരിച്ച് താമസിച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട്, അ വിടവിടെയായി അനവധി സുഹൃത്തുക്കൾ അവിടുത്തേക്കുഉണ്ടാ

വാൻ ഇടവന്നതുനിമിത്തം അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികൾ പലടി ക്കിലുമായി ചിന്നിച്ചിതറി കിടപ്പാനിടയുണ്ട്. ആ വക കവി തകളെല്ലാം പുസ്തകരൂപേണ പുറത്തു വരുന്നതായാൽ മലയാ ളികളുടെ ഭാഗ്യം പോയിട്ടില്ലെന്നു വിചാരിക്കാവുന്നതാണ്.

മലയാളഭാഷാപോഷണതത്പരനായ ഈ തിരുമേനി ക്ക് ദീർഘായുസ്സില്ലാതെ വന്നത് കേരളീയരായ നമ്മളുടെ നി ർഭാഗ്യശക്തിയെന്നേ പറയേണ്ടതുള്ളു. എങ്കിലും അവിടുന്നു സ ർവ്വസൽഗുണസമ്പന്നനായ ദേവകവിയായി പരലോകസുഖമ നുഭവിപ്പാൻ ജഗദീശ്വരൻ കടാക്ഷിക്കട്ടെ.

'കണ്ടാൽത്തുമ്പുചുരുണ്ടുനീണ്ടമുടിയും,വിസ്താരമാംഫാലവും
നീണ്ടാഭംഗിയെഴുന്നമൂക്കു,നെടുതാംനേത്രങ്ങൾവക്ഷസ്ഥലം
രണ്ടാംവെണ്മണിയച്ഛനെന്നുപറയാൻപാകത്തിലാകംഭയും
പൂണ്ടാക്കോമളകുഞ്ഞുഭ്രപഗുരുവെൻവിഘ്നങ്ങൾതീർത്തീടണം.'

—൦:൦—

ഇന്നത്തെ രാജർഷി

(ഒടുവിൽ കുഞ്ഞികൃഷ്ണമേനോൻ ബി. എ.)

കതിരവ!ഗഗനത്തിൽ സ്വൈരമായ്സഞ്ചരിക്കു
മതിമതിയിനിവിഷ്ണോ!യോഗനിദ്രാസുഖാന്തേ
സ്ഥിതിയിവിടെമറിഞ്ഞൂസൽപ്രഭാവാബ്ധിമാട-
ക്ഷിതിരമണനൊഴിഞ്ഞൂരാജ്യഭാരാധികാരം. 1

തരമൊടുതലപൊക്കീപറാലർക്ഷ്മാവരന്മാർ
സുരഭിമുലചുരത്തീകല്പവൃക്ഷംതഴച്ചു
ശരദൃതുവിനുപിമ്പുംഹന്തവൃഷ്ടിച്ഛലത്താൽ
സുരപതിചൊരിയുന്നൂഹർഷബാഷ്പപ്രവാഹം. 2

അലകളിളകിയാടുംവങ്കടൽക്കൊപ്പമായി-
പ്പലപലജനസംഘംപന്തലിൽതിക്കിടുന്നു

ജലദസമതുരംഗംപൂണ്ടവണ്ടിയ്ക്കകംക്കു-
വലമഥനനെഴുന്നെള്ളുന്നുസാന്ദ്രപ്രസാദം. 3

പതിവുപടിമഹീശൻസ്ത്രീപുമാന്മാരൊടെല്ലാം
ധൃതിയൊടുകുശലപ്രശ്നങ്ങൾഭംഗ്യാനടത്തി
ക്ഷിതിഭരണമൊഴിഞ്ഞെന്നുള്ളവാഗപ്രമസ്തൽ
ശ്രുതിയിലധതാച്ചുരനാംപാരിനിന്ദ്രൻ. 4

ഹരിഹരിഭഗവാനേ!രക്ഷരക്ഷേതിചിന്തി-
ച്ചെരിയുമൊരകമോടുംസ്തബ്ധരായ്ലോകർനില്ക്കെ
അരിമയുടയരാജശ്രീയെവിട്ടാത്മപുണ്യ-
പ്പെരിമയൊരിടിമിന്നൽക്കൊപ്പമയ്യോമറഞ്ഞു. 5

പുരടമയകിരീടത്തിങ്കലെഭ്രാന്തിമൂലം
നരബലികളസംഖ്യംചെയ്യിടുന്നൂനൃപന്മാർ
പരമതൊരുതൃണ...ിൻമട്ടുതട്ടിക്കളഞ്ഞി-
ദ്ധരണിപതിവരിച്ചൂഹന്ത!രാജർഷിപട്ടം. 6

അവനവനവരാനുള്ളൊന്നരക്കാശിനായി-
ശ്ശിവശിവജനസംഘംമൂന്നുകോർട്ടുംകരേറും
സ്വവശഗതവിശിഷ്ടശ്രീയെയേവംത്യജിപ്പാ-
നാവനിയിലിതരന്മാർക്കാർക്കുമൊക്കുന്നതല്ല. 7

പലപുതിയപരിഷ്കാരങ്ങളിത്തമ്പുരാന്ത-
ന്നലംഘ്യമതിബലത്താൽനാട്ടിലേർപ്പാടുചെയ്തു
വിലപെരിയകിരീടംസന്ത്യജിക്കുന്നതാമീ
നിലയിവയിൽമഹത്താംസത്പരിഷ്കാരമായി. 8

വിഷസമമതിരുക്ഷംപൂജ്യരാൽത്യാജ്യമാണീ
വിഷയമിതുജനങ്ങൾക്കൊക്കയുംപാഠമാക്കാൻ
വിഷയമതുവെടിഞ്ഞുവീശ്വഭൂജാനിസച്ചം
കഷമതിനിഗമാന്തപ്രൗഢസിദ്ധാന്തവേദീ. 9

മനുമുഖനൃവരന്മാർക്കൊക്കയുംതൻനടപ്പാ-
ലനുപദമിടിവേകിപ്പാർത്തൊരിപ്പാർത്ഥിവേന്ദ്രൻ

അനുപമസുഖമൊടുംകൊണ്ടായിരത്താണ്ടിരിപ്പാൻ
ദനുജരിപുകടാക്ഷിക്കട്ടെപൂൎണ്ണത്രയീശൻ. 10

ശ്രീവഞ്ചിത്തമ്പുരാൻ,പണ്ഡിതനൃപതി,മഹാ
സ്ഥാനമാനാഢ്യഭൂപൻ,
സേവന്മാരാരുമില്ലാത്തൊരുനൃപതിലകൻ,
വാഴ്ത്തുവെച്ചൊരുമന്നൻ,
ഏവംനൂറാണ്ടിനങ്ങേപ്പുറമവനവ
നെപ്പററിയോതുന്നതുംകേ
ട്ടീവന്ദ്യൻ ചാരിതാൎത്ഥ്യത്തൊടുസസുഖമി
രുന്നിടുമാറാശ്ലരട്ടെ. 11

ഭാരതി.

ഉത്തരാൎദ്ധം.

(ആർ ഗോവിന്ദപ്പിള്ള)

ഒരു ഗൃഹത്തിൽ ഒരാളുടെ പരിചൎയ്യയിൽ വളൎന്നുവന്ന കരുണാകരനും ഭാരതിയും ബാല്യത്തിൽ തന്നെ വളരെ സ്നേഹമായിരുന്നു. അത് പ്രായത്തോടുകൂടി വളൎന്നുവന്നു. കരുണാകരൻെറ പുരുഷോചിതമായ ഗൌരവം, സ്നേഹം, ഉത്സാഹം, സമസ്തസൃഷ്ടികളോടുള്ള കരുണ, പഠിത്തത്തിലുള്ള ഉത്സാഹം, സൎവ്വോപരിയായി ബുദ്ധിവികാസം ഇതിലെല്ലാം ഭാരതി ആഹ്ളാദിച്ചിരുന്നു. അവൻെറ അതിസൌന്ദൎയ്യമുള്ള മുഖത്തുനിന്നും പുറപ്പെടുന്ന വാക്കുകളും അവൻെറ നോട്ടവും ഭാവവും ആരേയും വശീകരിക്കത്തക്കവയായിരുന്നു. ഇതുകളോടെല്ലാം നിത്യം പരിചയിച്ച ഭാരതിയ്ക്കു 'കൊച്ചേട്ടൻെറ ശ്രേയസ്സ്' എന്നൊരു വിചാരമെ ഉണ്ടായിരുന്നൊള്ളു.

കരുണാകരനാകട്ടെ ആദ്യം മുതൽ ഭാരതിയെ സഹോദരീനിൎവ്വിശേഷം സ്നേഹിച്ചു. ക്രമേണ, അവൾക്ക് അവനിൽ ഉള്ള സ്നേഹവും അവളിൽനിന്നു ലഭിച്ചിരുന്ന സഹായവും ആ

സ്നേഹത്തെ ദൃഢതരമാക്കിത്തീൎത്തു. പ്രായമായതിനോടുകൂടി അവൾ സ്ത്രീകൾക്കൊരു മാതൃകയായിരിക്കത്തക്കവണ്ണം അവളുടെ സ്വഭാവഗുണങ്ങളും സൌന്ദൎയ്യവും വൎദ്ധിച്ചുവന്നു. അവളുടെ അഭ്യാസവും അമ്മാവനോടുള്ള സംസൎഗ്ഗവും അവളെ ദൈവവിശ്വാസത്തിലും ന്യായാന്യായവിവേചനത്തിലും നിസ്തുല്യയാക്കിത്തീൎത്തു. ഭാരതിക്കുട്ടിയുടെ ഗുണഗണങ്ങളെക്കുറിച്ച് ആലോചിക്കുന്നതുതന്നെ കരുണാകരനു സുഖമുള്ളതായിത്തീൎന്നു.

കരുണാകരൻ അവളെപ്പിരിഞ്ഞ് പഠിത്തത്തിനായി അന്യദിക്കിൽ താമസം തുടങ്ങിയപ്പോഴാണ്, അവൾ അടുത്തുണ്ടായിരുന്നപ്പോൾ തനിക്കുണ്ടായിരുന്ന ആശ്വാസത്തെക്കുറിച്ച് അവനു ബോധംവന്നത്. പരീക്ഷയും മററും കഴിഞ്ഞ് കരുണാകരൻ വീട്ടിൽ വന്നാൽ പോകുന്നതുവരെ, വിശ്രമാവസരങ്ങളിൽ, അവർ ഒരുമിച്ചു പുസ്തകങ്ങൾ വായിക്കുകയും ഓരോ രാജ്യചരിത്രങ്ങളെ, അവളെപ്പറഞ്ഞു കേൾപ്പിക്കുകയുംചെയ്യും. പിരിഞ്ഞുപോകാറാകുമ്പോൾ രണ്ടുപേരും ഒരുപോലെ വ്യസനിക്കും; ഒടുവിൽ എഴുത്തിനെ ശരണമാക്കി പിരിയും, ഇതായിരുന്നു പതിവ്.

അങ്ങിനെ ഇരിക്കുമ്പോഴാണ് ശ്രീകണ്ഠമേനോൻെറ വിവാഹത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ആലോചന വന്നത്. അവൾ തടഞ്ഞുനിന്നേടത്തോളം അതിൻെറ ബലം വൎദ്ധിച്ചാണല്ലോ വരുന്നത്. ആ അവസരത്തിലാണ് അവൾ തനിക്കു കരുണാകരനോടുള്ള അതിപ്രിയം അനുരാഗമാണെന്നു മനസ്സിലാക്കിയത്. ഈ സ്ഥിതിയിൽ അവൾക്കു കരുണാകരനെപ്പിരിഞ്ഞ് ഒരു നിമിഷവും കഴിച്ചുകൂട്ടുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല എന്ന സ്ഥിതി തിയിലാകയും വിവരം എല്ലാം കാണിച്ച് അദ്ദേഹത്തിനു കൂടക്കൂടെ എഴുത്തയക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു.

വിദ്യാൎത്ഥിനിലയെ അതിക്രമിച്ചിട്ടില്ലാത്ത കരുണാകരൻ, തൻെറ രക്ഷിതാവും തന്നെ പിതൃതുല്യം ലാളിക്കുന്ന ദേഹ

പാതകത്തെയും തെളിയിക്കാൻ കാര്യസ്ഥൻ ശ്രമിക്കയും, അതു സാധിക്കയും ചെയ്തു.

കുമാരമേനോൻ 'അണ്ടികളഞ്ഞ അണ്ണാനെപ്പോലെ' ഇളിഭ്യരാശിയായി കുറച്ചുനാൾ പാർത്തും പതുങ്ങിയും നടന്നു. ആ വിവരം അറിഞ്ഞു കരുണാകരൻ അയാളെ ആളയച്ചുവരുത്തി അച്ഛൻെറ അടുക്കൽ ക്ഷമായാചനം ചെയ്യിക്കുകയും അച്ഛനെക്കൊണ്ടു മാപ്പുകൊടുപ്പിക്കയും ചെയ്തു. തൻെറ വർഗ്ഗത്തിൽപ്പെട്ടു, കുമാരമേനോൻെറ അമ്മ കുട്ടിപ്പാറു അമ്മയേയും അവരുടെ തള്ളയേയും യാതൊരു കഷ്ടപ്പാടിനും ഇടയാക്കാതെ കരുണാകരൻ തന്നെ രക്ഷിച്ചു.

കരുണാകരൻ തനിക്കു ലഭിച്ച ഉദ്യോഗത്തിൽ പ്രവേശിക്കാതെ കുടുംബകാര്യം ശരിയാക്കുന്നതിനു ശ്രമിച്ചു. രണ്ടുമൂന്നു മാസംകൊണ്ട് ആ കാര്യം എല്ലാം ഒരുവിധം ശരിയായശേഷം അച്ഛനും അമ്മയും ഒരുമിച്ചു ശ്രീരംഗം ഭവനത്തിലേക്കു താമസം മാററി. പിന്നീടു ഭാരതിക്കുട്ടിയുടെ വിവാഹത്തിനു വേണ്ട ശ്രമങ്ങൾ ചെയ്തുതുടങ്ങി.

ഇതിനിടയ്ക്ക് ഒളിച്ചുനടന്ന ശ്രീകണ്ഠമേനോനെ പിടികിട്ടി എന്നും തടവിലാക്കിയിരിക്കുന്നു എന്നും വക്കീലിൻെറ എഴുത്തു കരുണാകരനു കിട്ടി. കരുണാകരൻ, ആ സംഗതിയിൽ ആ ദ്രോഹിയെ അമർത്തുന്നതിനു പ്രത്യേകിച്ച് ഒരു ശ്രമവും ചെയ്തില്ല. ഈ അവസരത്തിൽ ശ്രീകണ്ഠമേനോൻ പൂർവ്വസ്മരണ വിട്ടുപോകാതെ, തന്നെ ദുഷ്കൃത്യങ്ങൾക്കു സഹായിച്ചു എന്ന കുററം ചുമത്തി, താൻ കിടന്നിരുന്നതിൻെറ അടുത്ത മുറി ഒഴിപ്പിച്ചു കാര്യസ്ഥൻ നാണുപിള്ളയ്ക്കു കൊടുത്തു എന്നു കേട്ടു.

വിവാഹത്തിനു വേണ്ട വട്ടംകൂട്ടിയശേഷം തൻെറ സ്നേഹിതന്മാർക്കും സഹപാഠികൾക്കും ഗുരുനാഥന്മാർക്കും ക്ഷണക്കത്തുകൾ അയക്കുകയും ദിഗ്ജയത്തിനു ശേഷമുള്ള രാജസൂയംപോലെ ഭാരതിയുടെ മംഗല്യധാരണവും വിവാഹഘോഷവും നടത്തുകയും ചെയ്തു.

വിവാഹദിവസം രാത്രി പ്രിയപത്നീസമേതനായി മണിയറയിൽ പ്രവേശിച്ചു മണിമഞ്ചത്തിൽ ഇരുന്നുകൊണ്ടു ഭാരതിക്കുട്ടിയേയും അടുക്കലിരുത്തി, താൻ പ്രത്യേകം പണികഴിപ്പിച്ചു വരുത്തി, സുമുഹൂർത്തത്തിൽ കണ്ഠത്തിൽ അണിയിച്ച പതക്കത്തെ തൊട്ടുകൊണ്ടു കരുണാകരൻ 'പ്രിയേ! ഈ ചാർത്തിയിരിക്കുന്ന പതക്കത്തിലുള്ള രത്നങ്ങൾ അമൂല്യങ്ങളാണ് അല്ലയോ?' എന്നു ചോദിച്ചു.

അപ്പോൾ ഭാരതിക്കുട്ടി 'വജ്രത്തോടും പത്മരാഗത്തോടും ഉപമിക്കുമ്പോൾ അതിലും എത്രയൊ വിശിഷ്ടമാണ്, ഞാൻ ധരിക്കുന്ന ഈ പുരുഷരത്നം' എന്നു പറഞ്ഞു കരുണാകരനെ മാറൊടു ചേർത്ത് അസംഖ്യം പ്രാവശ്യം ചുംബനം ചെയ്തു.

ശുഭം.

അച്ച്.*

(മണ്ണന്താഴത്ത് നാരായണമേനോൻ, ബി. എ., ബി. എൽ.)

പ്രാണികളുടെ ഇടയിൽ പ്രകൃതിശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ധാരാളം കണ്ടുപരിചയപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവയാണെങ്കിലും സൂക്ഷ്മമായി വിവരിക്കുന്നതിന്ന് അസാദ്ധ്യമായ പല സ്വഭാവങ്ങളുമുണ്ട്. പ്രാണിശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരെ പലവിധത്തിലും അമ്പരപ്പിക്കുന്ന 'അച്ച്' ഈ കൂട്ടത്തിൽ പെട്ട ഒരു ജന്തുവാണ്. ഈ ജന്തുവിന്റെ പേർ കേട്ടാൽ തന്നെ പലക്കും വലിയ അറപ്പാണ്. വല്ല പദാർത്ഥവും കഴിക്കുമ്പൊഴൊ മററൊ ഈ ജന്തുവിനെ കണ്ടെത്തിയാൽ പിന്നത്തെ കാര്യമൊന്നും പറയണ്ട. ഓക്കാനമായി, ഛർദ്ദിയായി, വലിയ ലഹളയായി. കാര്യം ഇങ്ങിനെയൊക്കെയായിരുന്നാലും ഇതിനെ സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിച്ചുനോക്കുന്ന

---

* ഇതു ശംഖുകവർഗ്ഗത്തിൽ പെട്ട ഒരു ചെറിയ ഇഴജന്തുവാണ്. ഇതിനെ ഇംഗ്ലീഷിൽ Snail എന്നു പറയും. മ. പ.

തായാൽ രസകരങ്ങളായ പല രഹസ്യങ്ങളും മനസ്സിലാക്കാവു ന്നതാണ്.

ആഴ്ചയിൽ ചില പ്രത്യേകദിവസങ്ങളിലൊ, അല്ലെങ്കിൽ ദിവസംതോറും ഒരു പ്രത്യേകസമയത്തൊ മാത്രമെ തന്നെ ക ണ്ടുകൂട എന്നു യാതൊരു മർക്കടമുഷ്ടിയും ഈ സാധുവിന്നില്ല. ഏതു ദിവസവും ഏതു സമയത്തും ആക്ഷംതന്നെ കാണാം. എ ങ്കിലും സാധാരണയായി താൻ ധാരാളം പുറത്തിറങ്ങിനടക്കു ന്നതു, പ്രഭാതത്തിൽ ഭൂമിയും സസ്യാദികളും മററും വളരെ ന നവോടുകൂടി കിടക്കുന്ന സമയത്താണ്. അങ്ങിനെ പ്രഭാത ത്തിൽ ലാത്തുവാൻ എറങ്ങുന്നത് ഒരു തരം പുതിയ പരിഷ്കാ രലക്ഷണവുമാണല്ലൊ. പക്ഷെ പരിഷ്കാരഭ്രാന്താണൊ ഈ ജന്തുവിനെ ഇത്ര കാലത്തുതന്നെ കൽക്കട്ടകളുടെ ചുവട്ടിലൊ, ഇത്തിക്കണ്ണികളുടെ ഇടയിലൊ ഉള്ള തന്റെ വാസസ്ഥലത്തു നിന്നു പിടിച്ചു പുറത്തിറക്കുന്നത്, എന്നുള്ളതു വളരെ സംശയ ഗ്രസ്തമായിട്ടുള്ളതാണ്. എന്തെന്നാൽ പുറത്തുവന്നതിന്നു ശേ ഷം പരിഷ്കാരഭ്രാന്തന്മാരെപ്പോലെ, യാതൊരു ഉദ്ദേശ്യവും കൂ ടാതെ അവിടവിടെ അലഞ്ഞുനടന്നു താൻ സമയം കളയുന്നി ല്ല. നേരെമറിച്ചു, പുറത്തു വന്നവഴിക്ക്, എന്തോ വലിയ ഗൌരവമേറിയ ഒരു കാൎയ്യം നിൎവ്വഹിക്കാനുണ്ടെന്ന നാട്യത്തിൽ തോട്ടത്തിലെ ചീരത്തടങ്ങളിലെക്കു വെച്ചുവടിക്കുകയാണ് ചെ യ്യുന്നത്. തനിക്കു കാലത്തു കാപ്പിയും ചായയും വേണമെ ന്നൊന്നും സിദ്ധാന്തമില്ല. എങ്കിലും താനും നവീനസമ്പ്രദാ യമനുസരിച്ചു വല്ലതും കാലത്തു കഴിച്ചാൽ കൊള്ളാമെന്നു മോ ഹമുള്ള കൂട്ടത്തിലാണ്. അതിനാൽ പ്രാതലിന്ന് അധികം രുചികരമായിട്ടുള്ള വല്ല വിശേഷമായ വിത്തുകളോ ലതകളോ തോട്ടക്കാരൻ പുതിയതായി കുത്തിപ്പടൎത്തിയിട്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ ഒ രു സമയം യാത്ര അങ്ങോട്ടു തിരിച്ചുവെന്നു വരുന്നക്കാം. എങ്ങി നെയായാലും രണ്ടാലൊരു സ്ഥലത്തു ചെന്നുചേരാൻ അമാ ന്തിക്കില്ല. ഒരു തോട്ടത്തിൽ ചെന്നുചേൎന്നാൽ തന്നെ, കണ്ടു

തെല്ലാം തിന്നു വല്ലപാടും വയറുനിറക്കണമെന്നുള്ള തീൎപ്പണ്ടി സ്വഭാവം അച്ചിനെ സ്പൎശിക്കപോലും ചെയ്തിട്ടില്ല. തനിക്കു ഹിതമായ ചില പദാൎത്ഥങ്ങളുണ്ട്. അവയേ തനിക്കാവശ്യമുള്ളു. അങ്ങിനെയുള്ള പദാൎത്ഥങ്ങളെ തിരിഞ്ഞെടുക്കുന്നതിൽ താൻ ഒരു വലിയ കണിശക്കാരനുമാണ്. പഴുത്തു നല്ലവണ്ണം പാകമായിട്ടുള്ള പഴങ്ങൾ, ശാകങ്ങൾ ഇവയേ തനിക്കാവശ്യമുള്ളു. തോട്ടങ്ങളിൽ പഴങ്ങൾ ഉണ്ടായി നല്ല പാകമായാൽ വിവരം തന്നെ അറിയിപ്പാൻ എന്തോ നല്ലതായ ചില ഏൎപ്പാടുകൾ എല്ലാം ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നാണ് തോന്നുന്നത്. ആരാണ്, എങ്ങിനെയാണ്, എപ്പോഴാണ് ചെന്ന് അറിവുകൊടുക്കുന്നത് എന്നൊന്നും അറിഞ്ഞുകൂടാ. എന്നാൽ സംഗതി താൻ അറിയുന്നുണ്ടെന്നും, താൻ അവിടെ ചെല്ലുന്നുണ്ടെന്നും, താൻ ഇഴഞ്ഞു പോയിട്ടുള്ള അടയാളങ്ങളെക്കൊണ്ടു നമുക്കു ധാരാളം പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതാണ്. അച്ചിന്ന് മരത്തിന്മേൽ ധാരാളം കയറാവുന്ന കൂട്ടത്തിലാകുന്നു. ചുമരിന്മേലും വൃക്ഷങ്ങളിന്മേലും കയറുവാൻ ഈ ജന്തുവിന്നുള്ള മിടുക്കും തഞ്ചവും ചില്ലറയൊന്നുമല്ല. ചിലപ്പോൾ ഭക്ഷണത്തിന് മരത്തിന്മേൽ കയറിയാൽ ഒന്നുരണ്ടു ദിവസത്തേക്കു മടങ്ങിപ്പോരാതെ അവിടെത്തന്നെ ഒട്ടിപ്പിടിച്ച് കിടക്കുന്നതു കാണാം. അങ്ങിനെ കണ്ടാൽ, അവിടെ തീററക്കു പററിയ സാധനങ്ങൾ ധാരാളം ഉണ്ട് എന്നും, ക്രമത്തിലധികം 'കടത്തിവിട്ട്' ഒരു മാതിരി ശ്വാസംമുട്ടലോടുകൂടി കിടന്ന് കഷ്ണിക്കയാണെന്നും തീരുമാനിക്കാം. ഇങ്ങിനെ എന്തോ വല്ല അപകടവും പററാത്തപക്ഷം അതു രാത്രി സമയത്തിലേക്കു കൽക്കെട്ടയുടെ ചുവട്ടിലോ, ഇത്തിക്കണ്ണിയുടെ എടയിലോ ഉള്ള തന്റെ ഭവനത്തിലേക്കു തിച്ചയായും മടങ്ങിവരാതിരിക്കയില്ല. തനിക്കുള്ള ഭക്ഷണപദാൎത്ഥം ഇന്നദിക്കിലുണ്ടെന്നറിവാൻ ഈ ജന്തുവിന്നുള്ള ശക്തി ആശ്ചൎയ്യകരമാണ്. അതു ഇഴഞ്ഞ് ഇഴഞ്ഞ് പോകുമ്പോൾ സംഗതിവശാൽ ചിലപ്പോൾ ഭക്ഷണസാധന

ങ്ങളും കണ്ടെത്തുകയാണ് ചെയ്യുന്നതെന്നു ആരും ധരിക്കരുത്. യദൃച്ഛയായി താൻ ഭക്ഷണപദാൎത്ഥം കണ്ടെത്തുകയല്ല. വാസ്തവത്തിൽ ഭക്ഷണപദാൎത്ഥം, എത്രയകലെയിരുന്നാലും വേണ്ടില്ല, താൻ അതു മുൻകൂട്ടി അറിഞ്ഞ് അവിടേക്കായിത്തന്നെ ചെന്നുചേരുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. ദൃഷ്ടാന്തത്തിന്ന്, ഇവിടെ കുറച്ചു ഭക്ഷണപദാൎത്ഥം ഇരിക്കുന്നുണ്ടെന്നു വിചാരിക്കു. ഒരു അച്ച് അതിന്നടുത്തു വരുമ്പോൾ പെട്ടെന്നു അതിനെ വല്ല ദിക്കിലും മറച്ചുവെക്കയൊ, അച്ചിനെത്തന്നെ വേറൊരിടത്തേക്കു കൊണ്ടുപോകയോ ചെയ്താൽ, വീണ്ടും അത് ആ ഭക്ഷണസാധനത്തിൻെറ അടുക്കൽ തന്നെ വന്നുകൂടുന്നതു കാണാം.

ഇവററ ഭക്ഷണപദാൎത്ഥങ്ങൾ അകലെനിന്നു ഘ്രാണിച്ചറിയുകയായിരിക്കാം എന്നു ചിലർ ഒരു സമയം വാദിക്കുമായിരിക്കും. അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ അവക്ക് നമ്മുടെ മൂക്കിനേക്കാൾ എത്രയോ അധികം ശക്തിയുള്ള ഘ്രാണേന്ദ്രിയങ്ങൾ ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാണ്. എന്തെന്നാൽ അവകൾ അകലെനിന്നു ഘ്രാണിച്ചറിയുന്ന സാധനങ്ങൾക്ക്, നമ്മൾ ഘ്രാണിച്ചുനോക്കുമ്പോൾ, യാതൊരു മണവും ഉള്ളതായിക്കാണുന്നില്ല. എന്നാൽ അച്ചിൻെറ ശരീരത്തിൽ മററു ജന്തുക്കളുടെ മൂക്കുപോലെ ഒരവയവം കാണ്മാനേയില്ല. അതിന്നു പകരമായി, അതിൻെറ വലിയ സ്പൎശശൃംഗങ്ങളിന്മേൽ, കണ്ണുകളുടെ അടുക്കെയായി തൊലിപ്പുറമെ രണ്ടുമൂന്നു സൂക്ഷ്മപിണ്ഡങ്ങളാണ് കാണുന്നത്. ഇതായിരിക്കാം ഒരു സമയം അതിൻെറ ഘ്രാണേന്ദ്രിയം. എന്നാലും ഈ സൂക്ഷ്മപിണ്ഡങ്ങളെക്കൊണ്ടു അതിന്നു വലിയ പ്രയോജനമുണ്ടോ എന്നു സംശയമാണ്.

മററു പ്രാണികളെ സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിക്കുമ്പോൾ മനുഷ്യാവയവങ്ങൾക്കു സദൃശങ്ങളായ അവയവങ്ങളെ അവററിലും കാണേണമെന്നു ശഠിക്കുന്നത് ഒരു ന്യൂനതയാണ്. അച്ചിൻെറ ശരീരപ്രകൃതി ഈ സംഗതി നമ്മളെ നല്ലവണ്ണം പഠിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. നമുക്കു ആലോചിച്ചറിവാൻ പ്രയാസമായ വിധത്ത

ലുള്ള ഇന്ദ്രിയവ്യാപാരങ്ങളെ ഈ ജന്തു പ്രദർശിപ്പിച്ചുകാണുന്നതുകൊണ്ട്, മനുഷ്യേന്ദ്രിയങ്ങളിൽനിന്നു വ്യത്യസ്ഥപ്പെട്ട്, ഇന്നവിധത്തിലായിരിക്കുമെന്നു നമുക്കു ഊഹിപ്പാൻ കൂടി സാധിക്കാത്തവയായ ചില ഇന്ദ്രിയങ്ങൾ അവക്ക് ഉണ്ടെന്നു വിചാരിക്കുന്നതായിരിക്കും അധികം ശരിയായിട്ടുള്ളത്.

അച്ച് അതിൻെറ ഭക്ഷണപദാത്ഥം കാണുന്നുണ്ടോ എന്നു വല്ലവരും ചോദിക്കുന്നതായാൽ ഇല്ലെന്നു തന്നേയാണ് പറയേണ്ടത്. അച്ചിൻെറ അടുക്കൽനിന്നു വല്ല ഭക്ഷണസാധനവും മാററിവെക്കയൊ, വേറെവല്ല ദിക്കിലും ഭദ്രമായി ഒളിച്ചുവെക്കയൊ ചെയ്താലും, അതു അവിടെ ഇഴഞ്ഞെത്തുന്നുണ്ടായിരിക്കാം- എങ്കിലും അകലെനിന്നു ഭക്ഷണം കണ്ടിട്ടാണ് അവിടെ എത്തുന്നത് എന്നു വിചാരിക്കുന്നതു കുറച്ച് സാഹസമായിട്ടുള്ളതാണല്ലൊ. താൻ വിശന്നു വലഞ്ഞ് വല്ല ഭക്ഷണസാധനത്തിൻേറയും സമീപം എത്തുമ്പോൾ, അതിനെ അവിടെനിന്നു നീക്കംചെയ്താൽ, അതിൻെറ പരാക്രമം കാണേണ്ടതാണ്. സചേതനങ്ങളായ 'കൊമ്പുകളെ' ഉയത്തി അവയുടെ അററംകൊണ്ടു ചുററുമുള്ള പ്രദേശങ്ങളെ തിരിച്ചും മറിച്ചും സ്പശിച്ചുനോക്കുന്നതു കാണ്മാൻ നല്ല നേരമ്പോക്കുണ്ട്. കൊമ്പുകളെ പല പ്രാവശ്യവും നേരെ മേല്പോട്ട് ഉയത്തിപ്പിടിച്ച് ആകാശത്തിൽ വൃത്താകാരത്തിൽ തിരിപ്പിച്ച് ആ ഭാഗങ്ങളെല്ലാം വളരെ ശ്രദ്ധയോടുകൂടി പരിശോധിക്കുന്നതു കാണാം. ഒരു സമയം ഇങ്ങിനെ കൊമ്പുകളെ ഉയത്തിപ്പിടിക്കുമ്പോഴായിരിക്കാം ഭക്ഷണസാധനം ഇരിപ്പുള്ള സ്ഥലം അതിന്നു മനസ്സിലാവുന്നത്. എങ്ങിനെയായാലും സാധനമോ, സാധനമിരിക്കുന്ന സ്ഥലമോ കണ്ടിട്ടല്ല അതിന്നു മനസ്സിലാവുന്നത് എന്നു തീച്ചയാണ്. ഇതിന്നു വേറെയും നല്ല ദൃഷ്ടാന്തമുണ്ട്. ഒരു അച്ചിൻെറ മുമ്പിൽ അര അംഗുലം ദൂരത്തായി ഒരു വിരൽ പിടിക്കുന്നതയാൽ, അതു അതിനെ കാണുന്നില്ല. വിരൽ ഉണ്ടെന്നുള്ള സംഗതി അറിയുന്നതായി ഒരു ചേഷ്ടയും കാണിക്കുന്നതുമില്ല. എന്നാൽ

വിരൽ ഒന്നുകൂടി അടുപ്പിച്ച് തൊട്ടുതൊട്ടില്ല എന്നുള്ള നിലയിൽ പിടിക്കുന്നതായാൽ കണ്ണുകളെ ഉടനെതന്നെ കൊമ്പുകളുടെ ഉള്ളിലേക്കു വലിക്കുകയും കൊമ്പുകളെത്തന്നെ തലയുടെ ഉള്ളിലേക്കാക്കുകയും ചെയ്യും. ഈ പരീക്ഷ തന്നെ കുറച്ചു സാവധാനത്തിൽ ചെയ്യുന്നതായാൽ, ഒരു കൊമ്പുമാത്രം അകത്തേക്ക് വലിക്കുന്നതായും മറേതു പൂർവ്വസ്ഥിതിയിൽതന്നെ നില്ക്കുന്നതായും കാണാം — ഈ കൊമ്പിന് അരികിൽ വിരലുണ്ടെന്നൊ, അതുകൊണ്ടു വല്ല അപകടവുമുണ്ടായേക്കുമെന്നോ യാതൊരറിവും ഭയവും ഉള്ളതായി തോന്നുകയില്ല. സചേതനങ്ങളായ ഈ കൊമ്പുകൾക്കു വായു, ഭൂമി, ഭക്ഷണപദാൎത്ഥങ്ങൾ ഇവയെല്ലാം അറിയുന്നതിന്നു ധാരാളമായ ശക്തി ഉണ്ടെന്നിരിക്കിലും, അര അംഗുലം അടുത്ത് ഒരു വിരൽ പിടിച്ചാൽ അതു അറിയുന്നതിന്നു ത്രാണിയില്ലെന്നു വരുന്നത് ഒരത്ഭുതമായ സംഗതിയാണല്ലൊ. എന്നുതന്നേയല്ല, ചിലപ്പോൾ ഒരു കണ്ണു നമ്മുടെ വിരൽ കാണുന്നുണ്ട്. എങ്കിലും മറേറത് ഒട്ടുംതന്നേ കാണുന്നതുമില്ല. എങ്ങിനേ പരിശോധിച്ചുനോക്കുന്നതായാലും, രണ്ടു കണ്ണുകളുണ്ടെങ്കിലും, അവക്കുള്ള കാഴ്ച കുറച്ചു കുറവാണെന്നുള്ള ചായം പുറത്താവാതിരിപ്പാൻ യാതൊരു വഴിയുമില്ല. അതിനാൽ അച്ച് അതിൻെറ ഭക്ഷണം അകലെനിന്നു കണ്ടുചെല്ലുന്നതാണെന്നു പറയുന്നതു അബദ്ധമാണെന്ന് സ്പഷ്ടമാവുന്നു.

ഭക്ഷണം കണ്ടറിയുന്നില്ലെങ്കിലും, ഘ്രാണിച്ചറിയുകയായിരിക്കാം. എന്ന് വിചാരിക്കുന്നതിന്നും മുൻപറഞ്ഞപ്രകാരം വിരോധമായിട്ടാണ് തെളിവുകളെല്ലാം കിടക്കുന്നത്. ഘ്രാണിച്ചറിവാൻ സാധിക്കുമെങ്കിൽതന്നെ അതിന്നു ചില പ്രത്യേക മണങ്ങളെ മാത്രമേ ഘ്രാണിച്ചറിവാൻ സാധിക്കയുള്ളു എന്നും സമ്മതിക്കേണ്ടിവരും. എന്നുതന്നേയല്ല അതു എളുപ്പത്തിൽ മണത്തറിയുന്ന അതിൻെറ ഭക്ഷണപദാൎത്ഥങ്ങൾക്ക്, നാം നോക്കുമ്പോൾ, യാതൊരു മണവും ഉള്ളതായും കാണുന്നില്ല. എതു

വിധമായാലും അച്ചിന്റെ കണ്ണും മൂക്കും നമ്മുടെ കണ്ണും മൂക്കും പോലെ അല്ലെന്നു തീച്ചതന്നെ. അവയിൽനിന്നു എത്രയും വ്യത്യസ്ഥപ്പെട്ട ഒരു പുതിയ സമ്പ്രദായത്തിലൊ മറെറാ ആയിരിക്കാം.

അച്ചിന് ശ്രോത്രേന്ദ്രിയമുണ്ടൊ എന്നാണിനി നോക്കേണ്ടത്. ഇവിടേയും വ്യസനപൂർവ്വം ഇല്ലെന്നുതന്നെ പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഉണ്ടെന്നുള്ളതിന് യാതൊരു തെളിവും ഇല്ലെന്നുതന്നേയല്ല, ഉള്ളതെളിവുതന്നെ ശ്രോത്രേന്ദ്രിയമില്ലെന്നുള്ള അഭിപ്രായത്തെയാണ് പിൻതാങ്ങുന്നത്. അതിന്റെചുററും നിന്ന് എത്രതന്നെ ലഹളകൂട്ടിയാലും അതിന്നു യാതൊരു കുലുക്കവും കാണുന്നില്ല. വലിയശബ്ദം ഉണ്ടാക്കി അതിനെ ഭയപ്പെടുത്തി ദൂരത്തോടിച്ചുകളയാമെന്നു വല്ലവരും വിചാരിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതു വലിയ ഒരു തെററിദ്ധാരണയാണെന്നു മാത്രം പറയാം.

അച്ചിന്ന് രസനേന്ദ്രിയം ഉണ്ടെന്നാണ് പലരുടെയും അഭിപ്രായം. മനുഷ്യരുടെ നാവുപോലെ ഒരംഗം അതിന്നില്ലെങ്കിലും, താനും രസമറിഞ്ഞ് ഭക്ഷിക്കുന്ന ജന്തുവാണെന്നുള്ളതിലേക്കു തോട്ടങ്ങളിൽ അതു പ്രത്യക്ഷമായി കാട്ടിത്തരുന്ന തെളിവുകൾ കുറച്ചൊന്നുമല്ല. സസ്യങ്ങളും കാഴ്ക്കനികളും ഉണ്ടാക്കുന്ന തോട്ടക്കാരക്കെല്ലാം അച്ച് ഒരു സുഖഭോജനപ്രിയനാണെന്നു നല്ലവണ്ണം അറിവാകാതിരിക്കയില്ല. തോട്ടത്തിൽവെച്ച് ഏററവും നല്ല പഴങ്ങളും ചെടികളും മാത്രമേ അതിന്നുവേണ്ടൂ. 'നല്ല വസ്തുക്കൾ കിട്ടീടാനെല്ലാക്കും കൊതിയില്ലയോ' എന്നായിരിക്കാം അതിന്റെ യുക്തി.

അച്ചിന്റെ സ്പശേന്ദ്രിയത്തെപ്പററിയാണ് ഇനി പറവാനുള്ളത്. ഇതിൽനിന്നു ആശ്ചയ്യമായ പല സംഗതികളും വെളിവാവുന്നുണ്ട്. ഈ ജന്തു ഒരു ദിക്കിൽനിന്നു നീങ്ങിത്തുടങ്ങുമ്പോൾ നല്ലവണ്ണം സൂക്ഷിച്ചുനോക്കേണ്ടതാണ്. അങ്ങിനെ നോക്കിയാൽ ആദ്യമായിത്തന്നെ പുറത്തുള്ള കക്ക അല്ലെങ്കിൽ ഓട് ഒ

നുമേല്പോട്ടുപൊങ്ങുന്നതുകാണാം. ഉടനെതന്നെ കക്കയുടെ ചുവട്ടിൽനിന്നു നമ്മൾ സാധാരണയായി അതിൻെറ ഉടലാണെന്ന് വിചാരിച്ചും പറഞ്ഞും വരുന്ന സാധനം പുറത്തേക്കു നീട്ടുന്നതും കാണാം. ഈ ഭാഗം മുഴുവനും ഉടലല്ല. ഉടലും, പരന്ന് വലുതായും, മാംസളമായുമുള്ള കാലും കൂടിയതാകുന്നു. ഇതിന്നു ശേഷം അതിൻെറ തലയും രണ്ടുവലിയ സ്പർശശൃംഗങ്ങളും നീട്ടികാട്ടുന്നു. ഈരണ്ടു വലിയകൊമ്പുകളുടെ കടയ്ക്കൽ ചെറിയരണ്ടു കൊമ്പുകളും കൂടിയുണ്ട്. ഈ വക ഏർപ്പാടുകൾ എല്ലാം ചെയ്തതിന്നു ശേഷം മാത്രമേ അതു തൻെറ ചലനയന്ത്രം തിരിച്ചുവിടുന്നുള്ളു. ഒരിക്കെ നടത്തംതുടങ്ങിയാൽ ഒരിടത്തും നില്ക്കാതെ വളഞ്ഞും പിരിഞ്ഞും ഒരേ ഗതിയിൽ പോയിക്കൊണ്ടിരിക്കും. നടക്കുമ്പോൾ ഇതിൻെറ ഗതി 'ഗജരാജവിരാജിത' മൊന്നുമല്ലെങ്കിലും എത്രയും മന്ദമായിട്ടുള്ളതാണ്. നമ്മുടെ! ചില ഭാഷാകവികൾ ഈ സംഗതി മനസ്സിലാക്കിയിട്ടില്ലെന്നു ശങ്കിയ്ക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ, 'അച്ചിനൊത്തനടയാളൊടൊത്തുഞാൻ, മച്ചിലങ്ങിനെതകർത്തിടുംവിധൌ' എന്നും മറ്റും തട്ടിമൂളിച്ചുകാണുവാൻ ഇടയുണ്ടായിരുന്നു. പ്രശാന്തമായുള്ള അതിൻെറ നടത്തം കണ്ടാൽ ചുററുമുള്ള മനോഹരങ്ങളായ കാഴ്ചകളേയു , ശബ്ദങ്ങളേയും താൻ കാണുകയും കേൾക്കുകയും നല്ലവണ്ണം രസിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ടെന്നുള്ള ഒരു നാട്യം സ്ഫുരിക്കുന്നുണ്ടോ എന്ന് ആരും ഒന്നു സംശയിച്ചേക്കാം. എന്നാൽ വാസ്തവം നമ്മൾക്ക് അറിയാമല്ലൊ. അതു യാതൊന്നും കാണുകയാകട്ടെ കേൾക്കുകയാകട്ടെ ചെയ്യുന്നില്ല. എങ്കിലും ഇതിൻെറ മേൽപ്രകാരമുള്ള നടത്തം കാണുമ്പോൾ തങ്ങൾക്കില്ലാത്ത ഗുണങ്ങൾ തങ്ങളിൽ ധാരാളമുണ്ടെന്നു മററുള്ളവരെ തെററിദ്ധരിപ്പിച്ചു തെളിഞ്ഞുനടക്കുന്ന ചിലരുടെ സ്വഭാവം കുറച്ച് ഈ ജന്തുവിനും ഇല്ലയോ എന്നാണെനിയ്ക്കു സംശയം. മററുള്ള ചില ഗംഭീരന്മാരുടെ കഥ ആലോചിയ്ക്കുമ്പോൾ, കേവലം കടന്നും പൊട്ടനും ആയ ഒരു പുഴു നിരുപദ്രവമായ വിധത്തിൽ

ഇങ്ങിനെ തൊറിദ്ധരിപ്പിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽതന്നെ അത് ഒരുസമയം ക്ഷന്തവ്യമായിരിക്കാം.

അച്ചിന്നു വേഗത്തിൽ നടക്കാൻ സാധിക്കില്ല. നാം സാധാരണ തോട്ടങ്ങളിൽ കാണുന്ന അച്ചിന്ന്, ഏററവും വേഗത്തിൽ നടക്കുന്നതായാൽകൂടി, ഒരു മണിക്കൂറിൽ 12 അടി ദൂരം മാത്രമേ പോകുവാൻ സാധിക്കുന്നുള്ളു. ചുമരിന്മേലും, മരത്തിന്മേലും, കയറുമ്പോഴും, ഉഴുത കണ്ടങ്ങളിലും, കണ്ണാടി ചില്ലുകളിന്മേലും നടക്കുമ്പോഴും എല്ലായ്പോഴും ഇതിൻെറ വേഗം ഒന്നുതന്നെയാണ്. ഇത് ഒരത്ഭുതമാണ്. നമുക്കാണെങ്കിൽ സമഭൂമിയിലും നിമ്നോന്നതപ്രദേശങ്ങളിലും ഒരുപോലെ നടക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതല്ലല്ലോ. അച്ചിനാണെങ്കിൽ സമനിലത്തു നടക്കുന്നതും, മരത്തിൻെറ മുകളിൽ കയറുന്നതും എല്ലാം ഒരുപോലെയാണ്. നിലത്തിൻെറ സ്വഭാവം ഏതുവിധമിരുന്നാലും അതിന് ഒരേവേഗത്തിൽ നടക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നത് അതിൻെറ ദേഹത്തിൽനിന്ന് ഉത്സർജ്ജിക്കുന്ന ഒരു കൊഴുപ്പുള്ള ദ്രവത്തിൻെറ സഹായത്താലാകുന്നു. അതുപോയ വഴിക്കു നോക്കുന്നതായാൽ ഈ ദ്രവം ഉണങ്ങിക്കിടന്നു മിന്നുന്നതു കാണാം. ഇങ്ങിനെ ധാരാളം ദ്രവം സ്രവിച്ചതിന്നുശേഷമേ ഈ ജന്തു നടക്കുവാൻ ഉത്സാഹിക്കുകയുള്ളു. ഇതു കാരണമാകുന്നു, നിലം എത്രതന്നെ പരുപരുപ്പുള്ളതായാലും അതുനിമിത്തം അതിൻെറ നടത്തത്തിന്നു തടസ്ഥം നേരിടാത്തത്. നടക്കുമ്പോൾ അച്ചിൻെറ കാല് ഒട്ടുംതന്നെ പൊങ്ങുകയോ മടങ്ങുകയോ ചെയ്യുന്നില്ല. കാല് ദ്രവത്തോടുകൂടി നിലത്ത് ഒട്ടിപ്പിടിപ്പിക്കും. ഇങ്ങിനെ ഒട്ടിപ്പിടിപ്പിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ് അതിന്നു നടക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നത്. ഇതിൻെറ നടത്തം ഒരു പ്രത്യേകരീതിയിലുള്ളതാണ്. ഒരച്ചിനെ വലിയ ഒരു കണ്ണാടി ചില്ലിന്മേൽ വെച്ചു ചുവട്ടിൽനിന്നു നോക്കിയാൽ ഇതിൻെറ സൂക്ഷ്മം മനസ്സിലാവുന്നതാണ്.

ആദ്യമായി അതിൻെറ കാൽ ചില്ലിന്മേൽ അമർത്തിപ്പി

ടിയ്ക്കുന്നതുകാണാം. ഈ അവസരത്തിൽ അതിൻെറ പുറത്തു ള്ള കക്ക പിടിച്ചു മേൽപോട്ടു പൊക്കുന്നതായാൽ ചില്ല വള രെ ഘനമുള്ളതല്ലെങ്കിൽ, കൂടെ പൊങ്ങുന്നതാണ്. മുൻപറ ഞ്ഞ ദ്രവം ഒരു നല്ല പശയുള്ളതാകുന്നു. അച്ച് നടന്നുതുടങ്ങു മ്പോൾ അതിൻെറ പുറത്തു, പിന്നിൽനിന്നു മുമ്പിലേക്ക് ഓ ളംവെട്ടുന്നതുപോലെ ഒരു ചലനം കാണാം. ഈ ചലനത്തി ൻെറ ആരംഭത്തിൽ കാലിൻെറ പിൻഭാഗം കറുതാകുകയും ച ലനത്തിൻെറ അവസാനത്തിൽ മുൻഭാഗം കുറച്ചു വലുതാവുക യും ചെയ്യുന്നു. ഈ ഇളക്കംകൊണ്ടാകുന്നു അതിനു നടപ്പാൻ സാധിയ്ക്കുന്നത്. ഇളക്കംതുടങ്ങിയാൽ നടന്നുതുടങ്ങും. ഇളക്കം നിന്നാൽ നടത്തവും നില്ക്കും. ഇളക്കത്തിൻെറ ഗതി എല്ലാ യ്പോഴും പിന്നിൽനിന്നു മുമ്പാക്കമാണ്. അതാണ് അച്ചിന്ന് പിന്നാക്കം നടക്കാൻ സാധിക്കാത്തത്.

ഒരു കല്ലു വെള്ളത്തിൽ ഇട്ടാൽ, ഉടനെതന്നെ നാലുപാ ടും ചെറിയ തിരകളായി വെള്ളം ഇളകുന്നതുകാണാമല്ലൊ. ഈ തിരകൾ വല്ല കരയിലോ മറേറാ ചെന്നു മുട്ടുന്നതുവരെ മു ന്നോട്ടുതന്നെ അടിക്കുന്നു. ഒരിക്കലും പിന്നോട്ട് അടിക്കുന്നില്ല. ഇതുപോലെ തന്നെയാണ് അച്ചിൻെറ ദേഹത്തിൽ കാണുന്ന ഇളക്കവും. ഒരു ഇളക്കം ആദ്യമായി ദേഹത്തിൻെറ പിൻഭാഗ ത്തു കാണുന്ന ക്രമത്തിൽ അതു തിരകളെപ്പോലെ ദേഹത്തി ൽകൂടി മുന്നോട്ട് അടിയ്ക്കുന്നു. ദേഹത്തിൻെറ മുൻഭാഗത്ത് അ റ്റത്തുചെന്നതിന്നു ശേഷം അവസാനിയ്ക്കുന്നു. ഒരിയ്ക്കലും പി ന്നോട്ട് ഇളകുന്നതുമില്ല. ഇളക്കം ഒരിക്കൽ പിന്നിൽനിന്നു തുട ങ്ങിയാൽ മുമ്പിൽ എത്തിയേ അവസാനിയ്ക്കുന്നുള്ളു. തുടങ്ങിയ തിനുശേഷം, മുമ്പിലെത്തുന്നതിന്നുമുമ്പ്, അച്ചിന് അതിനെ ഇല്ലാതാക്കുവാനും നടത്തം നിത്തുവാനും സാധിക്കുന്നില്ല.

അച്ചിൻെറ കാല് ഒരു വലിയ മാംസഖണ്ഡമാണെന്നു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഇതുകൊണ്ടു പ്രത്യേകമായി നടക്കുന്നതിൽ വലിയ സഹായമെന്താണുള്ളതെന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നില്ല. ഈ

കാല് നിലത്തോ മറേറാ അമൎത്തി പിടിക്കുന്നതുകൊണ്ടായിരി
ക്കാം മേൽപ്രകാരം ചലനം ഉണ്ടാവുന്നതും മുന്നോട്ടു നീങ്ങു
ന്നതും എന്നുമാത്രം പറയാനേ നിവൃത്തിയുള്ളൂ.

കൂൎത്ത കുപ്പിച്ചില്ലുകളിന്മേൽക്കൂടി പോകുന്നതിന്നും അതി
ന്നു യാതൊരു പ്രയാസവുമില്ല. ചില്ലുകളുടെ തല അതിൻെറ
ദേഹത്തിൽ തുളഞ്ഞുകേറുന്നുണ്ടെന്നു കാണുന്നവൎക്കു തോന്നും.
പക്ഷെ യാതൊരു കേടും വാസ്തവത്തിൽ തട്ടുന്നില്ല. അച്ചിനെ
ഒരു വലിയ കത്തിയുടെ അലകിന്മേൽ വെച്ച് കത്തിയുടെ വാ
യ മേൽപ്പോട്ടാക്കിപ്പിടിച്ചു നോക്കേണ്ടതാണ്. പതുക്കെ നട
ന്ന് അതു വായയുടെ അററംവരെ ചെല്ലുന്നു. പിന്നെ എന്തോ
അപകടമുണ്ടെന്ന് അത് എങ്ങിനെയോ അറിഞ്ഞ്, പൊട്ട
ന്നവെ തല ഉയൎത്തി നീക്കി പിടിക്കും. പക്ഷെ കാലിന്മേൽ
ഉള്ള ചലനത്തിന്നും മററും ഇതുകൊണ്ടു യാതൊരു കുറവും ഇ
ല്ല. അത് അങ്ങിനെ നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കും. കാലിൻെറ അ
ററം കത്തിയുടെ വായക്കടുത്താൽ കാലൊഴിച്ചു ബാക്കിയുള്ള
ദേഹം മുഴുവനും ഒന്നിച്ച് കത്തിയുടെ മറുഭാഗത്തേക്കു മറിച്ചു
വെച്ചു യാതൊരു ക്ലേശവും കൂടാതെ നടന്നുപോകുകയും ചെയ്യും.

വലിയ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെപ്പോലെയും പ്രഭുക്കന്മാരെപ്പോ
ലെയും ശീതോഷ്ണമനുസരിച്ച് ഇടക്കു ദിക്കുമാറിത്താമസിക്കുന്ന
സമ്പ്രദായം അച്ചിന്നുമുണ്ട്. വലിയ ശൈത്യകാലം വരുമ്പോ
ൾ അതും ഉഷ്ണപ്രദേശങ്ങളിലേക്കു പോകും. പക്ഷെ അതിന്നു
ചിറകില്ലാത്തതുകൊണ്ടു തൻെറ അയൽവാസികളായ പക്ഷി
കളെപ്പോലെ എളുപ്പത്തിൽ വളരെ ദൂരത്തേക്കു പറന്നുപോകു
വാനും മററും തരമില്ലല്ലോ. എങ്കിലും അടുത്തെങ്ങാനും സുഖ
പ്രദമായ വല്ല സ്ഥലവുമുണ്ടെങ്കിൽ, എന്തു കൌശലമാണെന്ന
റിഞ്ഞില്ല, എങ്ങിനെയെങ്കിലും അതു മനസ്സിലാക്കി അവിടെ
ചെന്നുകൂടും. എന്നാൽ ഇതിൽ ഒരു വലിയ ആശ്ചൎയ്യം കാണു
ന്നുണ്ട്. എന്തെന്നാൽ ഒരു അച്ച് അങ്ങിനെ വല്ല സ്ഥലവും
കണ്ടെത്തിക്കൂടിയെന്നാൽ അതിൻെറ സംബന്ധികളും അയൽ

ക്കാരും എല്ലാം അവിടെ മാത്രമേ ചെന്നുചേരുകയുള്ളു. അടുത്തുതന്നെ അതുപോലെ സുപ്രസിദ്ധമായ സ്ഥലങ്ങൾ വേറെയും ഉണ്ടെങ്കിലും ഇവർ എല്ലാം ഒരു ദിക്കിൽതന്നെ വന്നുചേരുന്നത് എന്തിനാണെന്നും എങ്ങിനെയാണെന്നും ആലോചിക്കേണ്ടതാണ്. 'താനും ഭാര്യയും കുട്ടികളും' എന്നുള്ള പുതിയ പരിഷ്കാരസിദ്ധാന്തം ഇവരുടെ ഇടയിൽ അത്ര കടന്നുകൂടിയിട്ടില്ലായിരിക്കാം. അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ ഇത് ഒരു വലിയ ഭാഗ്യംതന്നെ എന്നു സമാശ്വസിക്കാവുന്നതാണ്.

ആദികേരളം

(൨)

(കെ. പി. പത്മനാഭമേനോൻ, ബി. എ., ബി. എൽ.)

രഘുമഹാരാജാവിനു മുമ്പ് ഇക്ഷ്വാകു അംബരീഷൻ മുതൽക്കുള്ള ഉത്തര ഇന്ത്യയിലെ രാജാക്കന്മാർ കേരളത്തിൽ ഗോകർണ്ണക്ഷേത്രത്തിൽ വന്ന് മഹേശ്വരനെ തപം ചെയ്തിരുന്നു എന്നും മറ്റും സഹ്യാദ്രിഖണ്ഡത്തിൽ പറയുന്നുണ്ട്.

ബ്രഹ്മാണ്ഡപുരാണം ൭൨-ാമദ്ധ്യായത്തിൽ, കാർത്തവീര്യ മഹാരാജാവിന്റെ രാജ്യാഭിഷേകാഘോഷത്തിങ്കൽ, കേരളവാസികളായ പല രാജാക്കന്മാർ, പ്രഭുക്കന്മാർ, മുതലായവർ സന്നിഹിതരായിരുന്നു എന്നു പറയുന്നു. എന്നാൽ, മലയാളത്തിലുള്ള ബ്രഹ്മാണ്ഡപുരാണം കിളിപ്പാട്ടിൽ, ൫൦ മുതൽ ൭൫ വരെ അദ്ധ്യായങ്ങളുടെ സംക്ഷേപം മാത്രം അടങ്ങീട്ടുള്ളതുകൊണ്ടായിരിക്കാം, ഈ ഭാഗം അതിൽ കാണാത്തത്.

അയോദ്ധ്യാരാജാവായ മന്ധാതാവ് രാജ്യഭ്രഷ്ടനായി വിന്ധ്യപർവ്വതത്തിന്റെ ദക്ഷിണഭാഗത്തു സഞ്ചരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ, ഒരു ദിക്കിൽനിന്ന് അദ്ദേഹത്തിനു അതിവിശേഷമായ ഒരു ശിവലിംഗം കിട്ടി എന്നും, ആ ശിവലിംഗത്തെ

കേരളത്തിൽ ഇപ്പോൾ തളിപ്പറമ്പ് എന്നു പറഞ്ഞുവരുന്ന ലക്ഷ്മീപുരം എന്ന സ്ഥലത്ത് പ്രതിഷ്ഠിച്ചു എന്നും, ഈ മഹാരാജാവ് തന്നെ വള്ളുവനാട്ട താലൂക്കിൽ തിരുമാന്ധാംകുന്ന് എന്ന സ്ഥലത്ത് ഒരു ഭഗവതിയെ പ്രതിഷ്ഠ ചെയ്തുവെന്നും ഭൂഗോളപുരാണത്തിൽ പറഞ്ഞു കാണുന്നുണ്ട്. മന്ധാതാവിന്റെ സഹോദരനായ മുചുകുന്ദചക്രവർത്തിയും കേരളത്തിൽ ഒരു ശൈവപ്രതിഷ്ഠ ചെയ്തതായി പറയുന്നുണ്ട്.

കേരളഭൂമി പരശുരാമനാൽ ആദ്യമായി സമുദ്രനിഷ്കാസനം ചെയ്ത് ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടതാണെന്നുള്ള ഐതിഹാസത്തിന് പുരാണങ്ങളിൽ യാതൊരടിസ്ഥാനവും ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. പരശുരാമമഹർഷിക്ക് എത്രയോമുമ്പുതന്നെ കേരളഭൂമി ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നുള്ളതിനെ ഓരോ പുരാണങ്ങളിൽനിന്ന് എടുത്തു കാണിച്ചിട്ടുള്ള ഭാഗങ്ങൾ വിശദപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. ഭാർഗ്ഗവൻ ചെയ്തതായി പറയുന്ന അമാനുഷകൃത്യത്തെക്കുറിച്ച് ബ്രഹ്മാണ്ഡപുരാണത്തിൽ വിവരിച്ചിട്ടുള്ളതിൽനിന്നുതന്നെ കേരളവും ഗോകർണ്ണക്ഷേത്രവും അതിന്നുമുമ്പുണ്ടായിരുന്നു എന്നും അവയെ അദ്ദേഹം സമുദ്രത്തിൽനിന്ന് ഉദ്ധരിപ്പിക്കുക മാത്രമാണു ചെയ്തത് എന്നും പ്രത്യക്ഷമാകുന്നു.

ബ്രഹ്മാണ്ഡപുരാണത്തിൽ അയോദ്ധ്യാരാജാവായ സഗരൻ എന്നാൾക്ക് അറുപതിനായിരം പുത്രന്മാർ ഉണ്ടായി എന്നും, അവർ ലോകോപദ്രവികളായിത്തീൎന്നു എന്നും, അവരുടെ ഉപദ്രവം സഹിയാഞ്ഞിട്ട് ദേവകൾ കപിലാചാൎയ്യനെക്കണ്ട് മോചനം കിട്ടുവാൻ നിവൃത്തിമാൎഗ്ഗത്തിന്നു അപേക്ഷിച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കോപാഗ്നിയിൽ അവരെ ദഹിപ്പിച്ചുകളയാമെന്നുപറഞ്ഞു എന്നും, അങ്ങിനെ ഇരിക്കുമ്പോൾ സഗരരാജാവ് അശ്വമേധത്തിന്നാരംഭിച്ച് അശ്വത്തെ നടത്തിവരുവാൻ പുത്രന്മാർ അറുപതിനായിരം പേരേയും അയച്ചു എന്നും പറയുന്നു. (1) അവർ അശ്വത്തെക്കൊണ്ടുനടക്കും കാ

(1) ൪൩ മദ്ധ്യായം

ലത്തു 'വാസവനിയോഗത്താൽമാരുതൻതുരഗത്തെ പാരാതെ കൊണ്ടുപോയികപിലാന്തികസ്ഥലേ' അവർ അശ്വത്തെ പല ദിക്കിലും നോക്കീട്ടുംകാണായ്കയാൽ, 'ഭൂതലംകുഴിച്ചവരാമെല്ലാരു മൊരുമിച്ചുപാതാളംപുക്കതിരഞ്ഞീടുകമടിയാതെ' എന്നു നിശ്ച യിച്ചു.

'ഭാരതഖണ്ഡത്തിലോരായിരംയോജനയും
പാരാതെകുഴിച്ചവർപാതാളലോകംപുക്കാർ,
കണ്ടിതുകപിലന്തന്നന്തികേതുരഗത്തെ
കൊണ്ടുപോന്നതുമിവനെന്നവരെല്ലാവരും,
സന്തോഷിച്ചാർത്തുവിളിച്ചടുത്തുചോരനിവൻ
ഹന്തവ്യൻനമ്മാലെന്നുപറഞ്ഞുപരസ്പരം,
ക്രൂരന്മാർചെല്ലുന്നേരംകപിലാചാര്യൻതാനും
പാരാതെസമാധിവേറിട്ടുനോക്കീടുന്നേരം,
ഘോരാഗ്നിജ്വാലതന്നിൽഭസ്മമായ്ചമഞ്ഞിതു
ധാത്രീശതനയന്മാരെന്തൊരത്ഭുതമോർത്താൽ.' (1)

ഈ വർത്തമാനം നാരദൻ പറഞ്ഞു സഗരരാജാവ് അറിഞ്ഞു. ഉടനെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പൌത്രനായ അംശുമാനെ അയച്ച് അശ്വത്തെ വരുത്തി യാഗം നിവൃത്തിച്ചു. അംശുമാൻ തന്റെ പിതാക്കന്മാരെപ്പററി കപിലനോട് ഇങ്ങിനെ അപേക്ഷിച്ചു.

'ബ്രഹ്മദണ്ഡത്താൽനിഹതന്മാരാംതാതന്മാർക്കു,
കർമ്മങ്ങളില്ലായ്കയാൽ,നരകവാസമല്ലോ
വന്നതുമവർക്കെല്ലാംസ്വർഗ്ഗലോകപ്രാപ്തിക്കു
നന്നായിട്ടനുഗ്രഹിക്കേണംനിന്തിരുവടി
എന്നതുകേട്ടനേരംകപിലനരുൾചെയ്തു:
നിന്നാലെസാദ്ധ്യമല്ലകർമ്മമെന്നറിയണം;
നിന്നുടെപൌത്രനായിട്ടുണ്ടാകുംഭഗീരഥൻ

(1) ൧൪.ാമദ്ധ്യായം

ഓനാവനിവർക്കെല്ലാംഗതിയുംവരുത്തീടും
ആകാശഗംഗതന്നിൽപ്ലാവനംചെയ്യിപ്പിച്ചാൽ
നാകലോകപ്രാപ്തിയുംവന്നീടുമവർക്കെല്ലാം' (7)

'ഭഗീരഥപ്രയത്നം'കൊണ്ടു സഗരപുത്രന്മാർക്കു സ്വർഗ്ഗം ലഭിച്ചു എങ്കിലും, അവർ ഭൂമിയിൽ കുഴിച്ച സ്ഥലമെല്ലാം ഇതോടുകൂടി മുങ്ങിപ്പോയതിനാൽ ആ പ്രദേശത്തു വസിച്ചിരുന്ന ജനങ്ങൾ വ്യസനാക്രാന്തന്മാരായിത്തീൎന്നു.

'വാരിധികളുംഗംഗാജലത്താൽനിറഞ്ഞപ്പോൾ,
വീരന്മാർകുഴിച്ചോരുദിക്കിലുംവന്നുജലം,
ആദിക്കുസമുദ്രമായ്‌വന്നതുകണ്ടനേരം,
തത്രത്യന്മാരുമങ്ങോടിങ്ങോട്ടോടിവാങ്ങീടിനാർ,
ഗോകർണ്ണമായപുണ്യക്ഷേത്രവുംസമുദ്രത്തിൽ
വേഗേനമുഴുകിയതാശ്ശുകണ്ടൊരുജനം
എത്രയുംകഷ്ടമോർത്താലിങ്ങനെവന്നതെന്ന
ങ്ങും [illegible]തമ്മിലൊന്നിച്ചുവിചാരിച്ചാർ.'

മഹാക്ഷേത്രമായ ഗോകർണ്ണത്തെ സമുദ്രത്തിൽനിന്നു ഉദ്ധരിപ്പിക്കുവാൻ ആരാൽ സാധിക്കുമെന്ന് ആലോചിച്ച്, ഭാർഗ്ഗവരാമനെ ചെന്നു കാണുക എന്ന് ആ ദേശവാസികളായ മുനിജനം നിശ്ചയിച്ചു (1) എന്നിട്ട് ശുകസുമിത്രാദികളായമുനീശ്വരന്മാർ ഒന്നിച്ചു മഹേന്ദ്രാചലോപരി ചെന്ന് പരശുരാമനെക്കണ്ട് അവരുടെ സങ്കടങ്ങളെ ഉണർത്തിച്ചു.

ഗോകർണ്ണോദ്ധാരണത്തിന്നു ശസ്ത്രപ്രയോഗം ആവശ്യം വരാവുന്നതുകൊണ്ട്, പരശുരാമമഹർഷി അതിന്നു സാധിക്കുന്നതിന്നു വളരെ തടസ്ഥം പറഞ്ഞു എങ്കിലും, ധർമ്മരക്ഷണത്തിന്നായിചെയ്യുന്നകർമ്മമെല്ലാം ധർമ്മമായ്‌വരുമത്രെനിർമ്മലന്മാ

(1) ൯൩-ാമദ്ധ്യായം

(1) അർണ്ണവജലത്തെയുംനീക്കിനിന്തിരുവടി
പുണ്യക്ഷേത്രത്തെഭൂമിനിലമാക്കീടവേണം.
എന്നവർ പരശുരാമനോടു പ്രത്യേകം അപേക്ഷിച്ചു

ക്കുന്നൂനം’ എന്ന തപോധനന്മാരായ ശുകസുമിത്രാദികളുടെ സമാധാനത്തെ കൈക്കൊണ്ടു രാമൻ അതിന്നായി പുറപ്പെട്ടു ചെന്നു.

‘അബ്ധിതൻതീരേ ചെന്നുനിന്നതു കണ്ടനേര
മത്ഭുതമേറ്റമുണ്ടായ്വന്നിതു ഭാർഗ്ഗവനും,
അബ്ധിരാജനെക്കണ്ടു ദക്ഷിണദിക്കുനോക്കി
ട്ടത്യുഗംഭീരവാചാ ജാമദഗ്ന്യനാം ചൊന്നാൻ:
അച്യുതേ! ജലപ്രഭോ! ഞാൻ മുനിജനത്തോടു
മിപ്രദേശം പ്രാപിച്ചു ഭവന്തം കാണ്മാനല്ലോ;
തൽസ്വരൂപത്തെ ധരിച്ചേതുമേ വൈകീടാതെ
മത്സകാശം പ്രാപിച്ചു ദേഹി ദർശനം വിഭോ!
ഈദൃശം രാമവാക്യം കേട്ടോരു വരുണനും
ഏതുമേ നിജസ്ഥാനത്തിങ്കിൽ നിന്നിളകീല,
ധീരതകൊണ്ടു ഭൂയോ ഭൂയോ ഭാർഗ്ഗവൻ പാരാ-
വാരനാഥനെ വിളിച്ചീടിനാൻ പലവട്ടം.
എന്നരിയാടീലല്ലോ വരുണൻ വെളിച്ചത്തു-
ച്ചെന്നതുമില്ലെന്നതു കണ്ടു ഭാർഗ്ഗവരാമൻ.
ധിക്കാരമസാരന്മാരിത്തരം കാട്ടിക്കൊണ്ടാൽ
വിക്രമമുള്ളവർക്കു ചിത്തത്തിലെന്തു തോന്നും?
നിസ്തോയമാക്കീടുവനസ്ത്രത്താലബ്ധിതന്നെ-
സ്സത്വരമിനിയെന്നു, പാദക്ഷാളനം ചെയ്തു,
ശുദ്ധനായാചമിച്ചു മേൽപ്പോട്ടു നോക്കിനിന്നു
ചിത്തത്തിൽ ധ്യാനം ചെയ്തു ശസ്ത്രചാപാദികളെ.
തൽക്ഷണേ മുമ്പിലാമ്മാറിറങ്ങി ശരാസനം;
ദക്ഷാരിപാദങ്ങളെ വന്ദിച്ചു ഭാർഗ്ഗവനും.
ഹസ്തസംസ്ഥിതമായ ചാപത്തെക്കുലച്ചതി
ക്രുദ്ധനായ് ഭാർഗ്ഗവാസ്ത്രമെടുത്തു പിടിച്ചുടൻ
രക്തനേത്രങ്ങളോടും ചെറുഞാണൊലിയിട്ടാൻ,
ത്രസ്തമായ്വന്നു ഭുവനത്രയമതുനേരം.

അബ്ധിദ്വീപാദ്രിവിപിനാദികളോടുംകൂടി
പൃത്ഥ്വിയുമിളകിവേപഥുപൂണ്ടതുനേരം.
കല്പാന്താനലസമമാകിയഭാൎഗ്ഗവാസ്ത്രം-
പില്പാടുമന്ത്രത്തോടുംതൊടുത്തുഭാൎഗ്ഗവനും.
അൎക്കമണ്ഡലവുംപാംസുക്കളാൽമറഞ്ഞപ്പോൾ
ഉൽക്കാപാതവുംകാണായ്ചമഞ്ഞിതശരിയും.
രക്തവൃഷ്ടിയുമുണ്ടായ്വന്നതുകണ്ടനേരം,
സിദ്ധചാരണമുനിഗന്ധൎവ്വാദികളെല്ലാം-
എന്തിതെന്നറിയാഞ്ഞുസംഭ്രാന്തന്മാരായോടി,
സന്താപത്തോടുമറഞ്ഞീടിനാരോരോദിക്കിൽ.
നക്രമത്സ്യാദിഗ്രാഹകച്ഛപതിമിംഗല
മുഖ്യമായുള്ളനാനാപുഷ്കരജന്തുക്കളും
ഒക്കവെവെന്തുമലച്ചീടുന്നതെന്തതെരേ
തൽക്കുലദേശേപൊങ്ങിവീചികൾമറയുന്നു;
വാരിധിജലമെല്ലാംതിളച്ചുകുറുകുന്നു;
വാരിധിവാസികളുംപേടിച്ചുമറുകുന്നു;
പുഷ്കരജന്തുക്കളുമുഷ്ണിച്ചുപിടക്കുന്നു;
പുഷ്കരചാരികളുമൊക്കെപ്പോയ്മറയുന്നു;
ധിക്കാരംകാട്ടീടാതെഭാൎഗ്ഗവരാമൻതന്നെ
സ്സൽക്കാരംചെയ്യേണ്ണവരേവരുംപറയുന്നു.
ശുക്രാദിമുനികളുംരാമനെപ്പുകഴ്ന്നു;
ശക്രാദിദേവകളുമീശനെവണങ്ങുന്നു;
ധീരതചമകന്നോരുവരുണനതുനേരം
ഭീതതചംപൂണ്ടുനിന്നുവന്ദിച്ചുരാമാന്തികേ.
വീണുടൻനമസ്കരിച്ചീടിനാൻതെരുതെരെ
പ്രാണരക്ഷാൎത്ഥംപിന്നെസ്തുതിച്ചുതുടങ്ങിനാൻ.
ഭൃഗുശാൎദ്ദൂല!പ്രസീദപ്രസീദാത്മാരാമ!
സകലജഗന്നാഥ!പുരുഷോത്തമ!പ്രഭോ.
ഭാൎഗ്ഗവാസ്ത്രാഗ്നിജ്വാലാദഗ്ദ്ധനാമെന്നെശ്ശീഘ്രം

ഭാൎഗ്ഗവരാമപരിപാലയ!കൃപാലയ-

* * *

അറിവില്ലാതെജനംചെയ്തീടുംപിഴയെല്ലാ
മറിവുള്ളവരോൎത്തുപൊറുത്തീടുന്നവല്ലോ.
സാധുക്കളെല്ലാംക്ഷമാസാരന്മാരെല്ലോനാഥ!
ബാധകളെല്ലാംതീൎത്തുരക്ഷിച്ചുകൊള്ളേണമേ.
നിന്തിരുവടിയുടെശാസനത്തിങ്കൽതന്നെ
സന്തതമിനിസ്ഥിതിചെയ്യുന്നേനെല്ലാനാളും.
എന്തൊന്നുവേണ്ടുന്നതെന്നരുളിച്ചെയ്യേവേണ്ടു
സന്തോഷത്തോടുംതവദാസോഹംദയാനിധേ!
പരശുരാമനേവംവരുണവാക്യംകേട്ടു
ശരവ്യംപുനരപഹരിച്ചുസന്തുഷ്ടനായ്-
സ്മിതപൂൎവ്വകമരുൾചെയ്തിതുവരുണനോ
ടധുനാഭവാനെക്കാണ്മതിന്നായ്വന്നേനഹം.
ഗോകൎണ്ണനിവാസികളാകിയമുനീന്ദ്രന്മാ
രേകാന്തേമഹേന്ദ്രാദ്രിതങ്കൽവന്നെന്നെക്കണ്ടാർ.
സഗരതനയന്മാർകുഴിച്ചുകളകയാൽ
മകരാലയത്തിലായ്വന്നിതുഗോകൎണ്ണവും;
തീൎത്ഥങ്ങളോടുകൂടിഗോകൎണ്ണമായ പുണ്യ
ക്ഷേത്രമിങ്ങവനിയിലാക്കേണമെന്നിങ്ങിനെ—
താപസപ്രവരന്മാരൎത്ഥിക്കനിമിത്തമായ്
താപസേന്ദ്രന്മാരോടുമത്ര ഞാൻവന്നേനിപ്പോൾ.
ആകയാൽതവജലംനീക്കേണമവിടെനി
ന്നാകൂതംമുനികൾക്കുവരുത്തിക്കൊൾവാനായെ.
എന്നതുകേട്ടനേരം,വരുണനുരചെയ്താ
നിന്നിതുതവനിയോഗത്താൽഞാൻചെയ്തീടുവൻ.
കല്പിക്കയാവൽപ്രമാണംമമാസ്ഥാനമെന്നാ
ലിപ്പൊഴേതാവൽപ്രമാണംജലംനീക്കീടുവൻ.
അന്നേരംആകാശത്തങ്ങുയൎന്നുശരചാപ

മന്യൂനാദരമെട്ടത്താനൊരുമഹാസ്രവം.
അതിനെച്ചുഴററിയൊന്നൊഴിഞ്ഞാനബ്ധിതന്നിൽ
അളുവീണ്ടംശൂൎപ്പകാരമാംതീൎത്ഥമല്ലോ.
വാരിയുമതിനങ്ങേപ്പുറത്തുനീങ്ങിനിന്നു
വാരിധീതീരെശൂൎപ്പകാരമായീടുംതീൎത്ഥം,
വാരിയുംശതദ്വയയോജനനീങ്ങീതപ്പോൾ,
പാരിടത്തിംകലായിഗോകൎണ്ണംമഹാക്ഷേത്രം.
കാലത്താലതിക്രമിച്ചിടായ്വാൻമൎയ്യാദയും
പാലിച്ചങ്ങുറപ്പിച്ചുഭാൎഗ്ഗവരാമന്താനും,
നഗരഗ്രാമതീൎത്ഥക്ഷേത്രാദിവനഭൂമി
സകലംക്വചിൽക്വചിൽകാണായികിഞ്ചിൽകിഞ്ചിൽ
മുനികളെല്ലാമപ്പോൾപരശുരാമന്തന്നെ
മനസാസന്തോഷംപൂണ്ടാശീൎവ്വാദവുംചെയ്താൻ. (1)

പ്രകൃതിയുടെ ഗതിയിൽ ഓരോ പ്രദേശങ്ങളിൽ അപ്പൊളപ്പോൾ സംഭവിക്കുന്ന ഭൂമിയുടെ ആകൃതിഭേദത്തെപ്പററി പുരാണകൎത്താവ് കവിതാരൂപമായി ഈ വിധം അൎത്ഥവാദമായി വൎണ്ണിച്ചു എന്നു മാത്രമേ ഉള്ളു. ഇത് ഒരു യഥാൎത്ഥസംഭവത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചു രേഖപ്പെടുത്തിയതാണെന്നു വിചാരിക്കുന്നതിൽ ഒട്ടും സംശയിപ്പാനില്ല. ഈ വക വിശേഷസംഭവങ്ങൾ ഓരോ പ്രദേശത്ത് ഓരോകാലത്ത് ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതായി നമുക്ക് ലക്ഷ്യമുണ്ട്. ഇംഗ്ലണ്ടിൽ നാർഫോക്ക് (2) എന്ന പ്രദേശത്ത് സമുദ്രക്കരെ ഉണ്ടായിരുന്ന ഒരു ഗ്രാമം മുഴവൻ ഉദ്ദേശ്യം മുന്നൂറു കൊല്ലങ്ങൾക്കുമുമ്പ് സമുദ്രമാക്രമിച്ചു മുങ്ങിപ്പോയിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ ഈ അടുത്ത കാലത്ത് അതികലശലായ ഒരു കാററും കോളും കഴിഞ്ഞ ഉടൻ, ആ പ്രദേശത്തു നിന്നു മൂന്നു ദിവസത്തേക്ക് സമുദ്രം പിൻവാങ്ങിനിന്നു. പക്ഷെ മൂന്നു ദിവസം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ പിന്നേയും അവിടം കടൽകയറി മുങ്ങിപ്പോയി. കടൽ

(1) ൩൩ാമദ്ധ്യായം

(2) Norfolk.

പിൻവാങ്ങിയപ്പോൾ ആ ഗ്രാമത്തിന്റെ നഷ്ടശിഷ്ടങ്ങൾ കിടക്കുന്നതായി എല്ലാവൎക്കും കാണുവാൻ സംഗതിവന്നു. വീടുകൾ വീണുകിടക്കുന്നതും ഒരു പള്ളി വീണുപോകാതെ നില്ക്കുന്നതും മറ്റും കണ്ട് ജനങ്ങൾക്ക് വളരെ അത്ഭുതംതോന്നി. ദ്രവ്യം കിടന്നു കിട്ടിയെങ്കിലൊ എന്നാഗ്രഹിച്ച് പലരും ഈ മൂന്നു ദിവസത്തിന്നകത്ത് അവിടെ പല സ്ഥലങ്ങളിലും കുഴിച്ചും ഇടിച്ചും നോക്കി. എന്നാൽ അവരുടെ മോഹം സാധിക്കുന്നതിന്നുമുമ്പ് പെട്ടെന്നു അവിടം പിന്നേയും സമുദ്രത്തിന്നിരയായി ഭവിച്ചു. ആദ്യം കയറുന്നതിന്നു സഗരപുത്രന്മാരുടെ കുഴികുത്തലും പിന്നെ അവിടെനിന്ന് സ്വല്പകാലത്തെക്കെങ്കിലും സമുദ്രംപിൻവാങ്ങി നില്ക്കുന്നതിന്നു പരശുരാമമഹൎഷിയുടെ ശ്രമവും വേണ്ടിവന്നില്ല. പ്രകൃതിയുടെ പ്രയോഗം മാത്രമെ വേണ്ടിവന്നുള്ളു. (1)

പത്രാധിപക്കുറിപ്പുകൾ.

'തലവാചകം' 'പത്രാധിപക്കുറിപ്പുകൾ' പോരെന്നു വിചാരിക്കുന്നവർ, ഇതിലും നല്ലതായി മറ്റു വല്ലതും അറിയിച്ചുതന്നാൽ, സ്വീകരിപ്പാൻ ഇവിടെ വിരോധമില്ല. 'മംഗളോദയ'ത്തെ നന്നാക്കുവാൻ, അനുഗ്രഹബുദ്ധിയോടു കൂടി, അയച്ചു തരുന്ന എല്ലാ അഭിപ്രായങ്ങളേയും കൃതജ്ഞതയോടു കൂടി കൈക്കൊള്ളുവാൻ അതിന്റെ ഭാരവാഹികൾ ഒരുക്കമാകുന്നു.

* * * *

സിലീഷ്യാ എന്ന ദിക്കിൽ 7348 അടി താഴ്ചയിൽ ഒരു കിണറുണ്ട്. സിലീഷ്യാ ആസ്ത്രിയാ രാജ്യത്താകുന്നു.

* * * *

---

(1) *La Nature* (Paris April 4th—1914) Extracted in the Modern Review Vol. *XVI*. p. 172.

ഹാവായി തുരുത്തുകളിലും കൊളൊറാഡൊയിലുള്ള മരുഭൂമിയിലും മന്ദമായ കാററടിക്കുമ്പോൾ പാട്ടു പാടുന്ന മണലുണ്ട്. അമേറിക്കയിൽ മാൻചസ്റ്ററിൽ പാടുന്ന കടപ്പുറവും ഉണ്ട്. അവിടെയും മുമ്പറഞ്ഞ മണൽ ഉള്ളതുകൊണ്ടാണ് ആ സ്ഥലത്തിനെ ഇങ്ങനെ പേർ വിളിപ്പാൻ കാരണമായത്. രാഗവിസ്താരവും പല്ലവിയും മാറുമില്ലെന്നു പറയേണമെന്നില്ലല്ലൊ.

* * * *

വിച്ചുളപ്പാത്രങ്ങൾക്കു, കാലപ്പഴക്കത്താലൊ ഉപയോഗിക്കാതെ വെച്ചിട്ടൊ, നിറപ്പകച്ച് വന്നാൽ, ചൂടുവെള്ളത്തിൽ വല്ല ചീത്ത സോപ്പും സോഡപ്പൊടിയും അല്പം കലക്കി, അതുകൊണ്ടു അവയെ തേച്ചു കഴുകിയാൽ, അവ പുതുതായി വാങ്ങിയ മാതിരി ഇരിക്കുമത്രെ.

* * * *

ഒരു തെരുവിൽ കൂടി ഒരു സാധുവായ പള്ളക്കാലൻ കുട്ടി പോകുകയായിരുന്നു. ആ സമയം, ഒരു അരിച്ചാക്കുപോലെയുള്ള ഒരു തടിയൻ കൂട്ടരുമായി വരുന്നുണ്ടായിരുന്നു. താനൊരു വലിയ ഫലിതക്കാരനാണെന്നാകുന്നു അയാളുടെ നാട്യം. തടിയൻ കുട്ടിയോട്, 'വീപ്പയുടെ മുകളിൽ സവാരിയുണ്ടായെയൊ'? എന്ന്, കാലുകളെ കണ്ടു, പരിഹാസമായി ചോദിച്ചു. 'തരത്തിലൊരു വിപ്പയുണ്ടായിരുന്നതു താൻ വിഴുങ്ങിയതായി കേട്ടു. അതുകാരണം സവാരിക്കു തരമായില്ല.' എന്നു കുട്ടി മറുവടിയും പറഞ്ഞു.

* * * *

നല്ല കടലാസ്സിൽ, ഓരോ പുറത്തു മാത്രം, കറുത്ത മഷികൊണ്ട് വൃത്തിയായി എഴുതി അയയ്ക്കുന്ന ലേഖനങ്ങളേ പത്രാധിപന്മാർ, സാധാരണമായി, വായിച്ചു നോക്കു എന്നറിയാത്തവർ ഇക്കാലത്തുമുണ്ടല്ലൊ. ആശ്ചര്യം തന്നെ. ഗദ്യ

പദ്യകൃതികളെക്കൊണ്ടു ഞങ്ങളെ സഹായിക്കുവാൻ വിചാരിക്കുന്നവർ ഈ സംഗതികളെ ഓൎമ്മ വെച്ചാൽ കൊള്ളാം. ലേഖനങ്ങളെക്കുറിച്ചു മറുവടി ആവശ്യമുള്ളവർ കാർഡ് അടക്കം ചെയ്ത് അവയോടു കൂടി അയയ്ക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

* * * *

'മംഗളോദയ'ത്തിൽ അച്ചടിക്കുവാൻ ഓരോരുത്തർ ഞങ്ങൾക്ക് അയച്ചുതരുന്ന ശ്ലോകങ്ങൾക്ക് ഒരു കയ്യും കണക്കുമില്ല. ഇവയിൽ നൂറിനു ഒന്നു വീതമെങ്കിലും പ്രസിദ്ധീകരണയോഗ്യമായിക്കിട്ടിയാൽ ഇവയെ വായിച്ചു നോക്കുന്നതിൽ ഞങ്ങൾക്കു നേരിടുന്ന ബുദ്ധിമുട്ടിനു പ്രതിഫലമായി വിചാരിക്കാമായിരുന്നു. അതിനുകൂടി വക കാണുന്നില്ല. 'അൎത്ഥവും അലങ്കാരവും' വെടിഞ്ഞ് 'താപസപ്രായന്മാരായിട്ടുള്ള' ഈ തരം കവികൾ, 'മഹാ മുനികളെന്ന പോലെ,' 'മൌനവും' കൂടി ദീക്ഷിക്കുന്നതായാൽ വളരെ നന്നായിരുന്നു.

* * * *

ഭാഷാ കവിതയുടെ വിഷയത്തിൽ ആന്തരികമായ രസത്തേയും സാരത്തേയും ആരും ഗൌനിക്കുന്നില്ല. സാഹിത്യരസികനായ പി. കെ. നാരായണപിള്ള അവർകൾ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നതു പോലെ, "കൃത്രിമരത്നങ്ങളുടെ സമൃദ്ധിയും പരിഷ്കൃത രുചിയുടെ അഭിവൃദ്ധിയും കൊണ്ടായിരിക്കാം, ബാഹ്യാഡംബര പ്രധാനമായ ഒരു തരം കൃതികൾക്കു ആധുനിക കാലത്ത് അധികം പ്രചാരം സിദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നത്." യുവ കവികൾ, ശ്ലോകങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കി പരിചയിക്കുന്നതോടു കൂടി, വൃത്തം, അലങ്കാരം എന്നീ ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ അല്പമെങ്കിലും പരിശ്രമിക്കയും, ചെറുശ്ശേരി, തുഞ്ചൻ, കുഞ്ചൻ, എന്നിവരുടെ കൃതികളെ നല്ലപോലെ പഠിക്കുകയും ചെയ്താൽ കൊള്ളാം. ഇങ്ങനെ ചെയ്താൽ, അവരുടെ കൃതികൾക്കു മുൻപറഞ്ഞ ദോഷം

നേരിടാതിരിക്കുകയും, അവരുടെ കവിതകളിൽ കേരളീയക്ക് ശാശ്വതമായ അഭിരുചി ജനിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതാകുന്നു.

* * * *

അമേരിക്കയിൽ, ബീച്ചർ എന്നു പേരുള്ള പ്രസിദ്ധനായ ഒരു പ്രാസംഗികനുണ്ടായിരുന്നു. ഒരു ദിവസം, സദസ്സിലുണ്ടായിരുന്നവരിൽ ഒരാൾക്ക്, മിസ്റ്റർ ബീച്ചരുടെ ചില അഭിപ്രായങ്ങളെ അത്ര രുചിച്ചില്ല. ഇയാൾ വീട്ടിൽ ചെന്ന്, ഒരു എഴുത്തു കടലാസ്സിൽ 'വിഡ്ഢി' എന്നു മാത്രം വലിയക്ഷരങ്ങളിലായി എഴുതി, അതൊരു ലെക്കോട്ടിലാക്കി മിസ്റ്റർ ബീച്ചർക്ക് മേൽവിലാസം വെച്ചയച്ചു. പിറേറന്നാൾ, പ്രസംഗവിഷയത്തിലേക്കു മിസ്റ്റർ ബീച്ചർ പ്രവേശിക്കുന്നതിനു മുമ്പ് തനിക്ക് ഈ വിധം ഒരു കത്തു കിട്ടീട്ടുണ്ടെന്നും "എഴുത്തെഴുതി ഒപ്പിടാൻ മറന്നിട്ടുള്ളതായി പല ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളും ഞാൻ കേട്ടിട്ടുണ്ട്; എന്നാൽ, ഒപ്പിട്ട് എഴുത്തെഴുതുവാൻ മറന്നിട്ടുള്ളതായി ഇതു മാത്രമേ ഞാൻ കണ്ടിട്ടുള്ളു" എന്നും അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു.

* * * *

പ്രത്യേകം ക്ഷണിക്കാതെ തന്നെ, സാഹിത്യസമാജാംഗങ്ങൾ എല്ലാവരും ലേഖനങ്ങളെക്കൊണ്ടു മംഗളോദയത്തെ സഹായിക്കേണ്ടത് അവരുടെ കർത്തവ്യ കർമ്മങ്ങളിലൊന്നാണെന്നു അവർ മറക്കുകയില്ലെന്നു ഞങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുന്നു.

* * * *

മംഗളോദയം
ഫ്രൻറ

പുസ്തകം ൧ } മകരമാസം { ലക്കം ൩

മംഗളം

സൂചീ.സൂത്രോപമാനാംജനനമരണമെന്നുള്ള
തോർത്താലിദാനീം
നീചാകാര്യ്യാൻനിരൂപിച്ചതുമതിമനമേ!
മാററിതെവേണ്ടതുള്ളൂ!
ആചാരാനാചരിപ്പൂ,നിയതമനുസരിപ്പൂ
ഗുരൂൻ; ഉച്ചരിപ്പൂ
വാചാഗോവിന്ദനാരായണപരമശിവാ
ദീതിനാമാനിനിത്യം.

അജ്ഞാതനാമാ.

ഭാസകവിയും
അദ്ദേഹത്തിന്റെ
കൃതികളും. *

'ഭാസനാടകചക്രേപി ച്ഛേകൈഃക്ഷിപ്തേപരീക്ഷിതും
സ്വപ്നവാസവദത്തസ്യ ദാഹകോഭൂത് നപാവകഃ'
(രാജതരംഗിണി)

---

* ഫെർഗ്ഗുസൻ കോളേജ് മാസികയിൽനിന്നും തർജമ ചെയ്തതു്.

'വിദ്വാന്മാർ ഭാസനാടകചക്രത്തെ പരീക്ഷ ... അഗ്നി യിൽ ഇട്ടുവെങ്കിലും, സ്വപ്നവാസവദത്തത്തെ ... ച്ചിപ്പാൻ ആ അഗ്നിക്കു ശക്തിയുണ്ടായില്ല'.

കാളിദാസമഹാകവി തന്റെ കൃതിയായ മാളവികാഗ്നി മിത്രമെന്ന രൂപകത്തെ പ്രയോഗിപ്പാനായി പുറപ്പെട്ടപ്പൊൾ, തന്നിൽതന്നെ വിശ്വാസം പോരാഞ്ഞിട്ടെന്നപോലെ, 'പ്ര്യാതന്മാരായ ഭാസകവി പുത്രസൌമില്ലകാദികളുടെ കൃതികളിരിക്കെ, കേവലം ഇദാനീന്തനനായ കാളിദാസന്റെ കൃതിയിൽ സഭാവാസികൾക്ക് എങ്ങനെ ബഹുമാനമുണ്ടാവും?' എന്നിങ്ങനെ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വായിപ്പാനിടവന്നിട്ടുള്ളവക്ക് അറിയാവുന്നതാണല്ലൊ. ശ്രീമാൻ ബാണഭട്ടനും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹർഷചരിതപ്രസ്താവനയിൽ, പൂർവ്വകവികളെക്കുറിച്ചു പറയുന്നിടത്തു ഭാസനെ ഉദ്ദേശിച്ചു,

> 'സൂത്രധാരകൃതാരംഭൈർ നാടകൈർബ്ബഹുഭൂമികൈഃ
> സപതാകൈ ര്യശോ ലേഭേ ഭാസോ ദേവകുലൈരിവ'

എന്നിപ്രാകാരം ഒരു പദ്യം പ്രയോഗിച്ചുകാണുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ, ഈ ഭാസകവി ആര്? അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജന്മഭൂമി ഏത്? ഏതു കാലത്തിൽ ജനിച്ചു? അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികൾ ഏവ? നാടകങ്ങളുടെ സ്വഭാവം എന്ത്? എന്നീവക ചോദ്യങ്ങൾ സംസ്കൃതഭാഷാപ്രണയികളുടെ ഹൃദയത്തെ വ്യാകുലപ്പെടുത്തുന്നുണ്ടെന്നറിഞ്ഞ്, അവയ്ക്ക് ഏതാണ്ടൊരുവിധം സമാധാനം പറയാമെന്നു കരുതി ഞാൻ ഇതാ പേനയെടുത്തിരിക്കുന്നു.

അതിനാൽ ഒന്നാമതായി, ഭാസനെക്കുറിച്ചു രാജശേഖരന്റെ കവിവിമർശത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ള ചില വിവരങ്ങളെ വായനക്കാരുടെ അറിവിന്നായി ഇവിടെ എടുത്തെഴുതാം. ഈ ഉപന്യാസത്തെപ്പറ്റിയുള്ള പൂർണ്ണമായ അറിവിന്ന' ആ വിവരണം വായനക്കാരെ വളരെ സഹായിക്കയും ചെയ്യും. രാജശേഖരൻ ഇങ്ങനെ പറയുന്നു:

'കാരണം തു കവിത്വസ്യ ന സമ്പന്നകുലീനതാ
ധാവകോപി ഹി യദ്ഭാസഃ കവീനാമഗ്രിമോഭവത്. ൧

'കവിത്വത്തിന്റെ കാരണം കുലീനതയൊ സമ്പത്തൊ അല്ല. അലക്കുകാരുടെ വംശത്തിൽ ജനിച്ച ഭാസനുംകൂടി കവികളിൽ അഗ്രഗണ്യനായി ഭവിച്ചു.'

'ആദൌ ഭാസേന രചിതാ നാടികാപ്രിയദശിക്കാ
നിരീഷ്യസ്യ രസജ്ഞസ്യ കസ്യ നപ്രിയദശ്നാ.' ൨

'ഭാസനാൽ ആദ്യം രചിക്കപ്പെട്ട പ്രിയദശികയെന്ന നാടിക നിമ്മത്സരനായിരിക്കുന്ന ഏതൊരു രസജ്ഞന്റെ ഹൃദയത്തെയാണ് സന്തോഷിപ്പിക്കാത്തത്?'

'തസ്യരത്നാവലീ നൂനം രത്നമാലേവ രാജതേ
ദശരൂപകകാമിന്യാ വക്ഷസ്യത്യന്തശോഭനാ.' ൩

'അദ്ദേഹത്തിന്റെ രത്നാവലി എന്ന ഗ്രന്ഥം 'ദശരൂപക'കാമിനിയുടെ മാറിടത്തിൽ ഒരു രത്നമാലപോലെ ശോഭിക്കുന്നു.'

'നാഗാനന്ദം സമാലോക്യ യസ്യ ശ്രീഹഷവദ്ധനഃ
അമന്ദാനന്ദഭരിതഃ സ്വസഭ്യമകരോത് കവിം.' ൪

'യാതൊരുവന്റെ നാഗാനന്ദത്തെ കണ്ടിട്ടു സന്തോഷഭരിതനായ ശ്രീഹഷൻ അദ്ദേഹത്തെ തന്റെ സഭയിൽ ഒരു അംഗമായി സ്വീകരിച്ചു.'

'ഉദാത്തരാഘവം നൂനം ഉദാത്തരസഗുംഭിതം
യദ്വീക്ഷ്യ ഭവഭൂത്യാദ്യാഃ പ്രണിന്യു... ാടകാനിവൈ.' ൫

'അദ്ദേഹത്തിന്റെ അതിരസാവഹമായ ഉദാത്തരാഘവത്തെ കണ്ടിട്ട് ഭവഭൂത്യാദി കവികൾ നാടകങ്ങളെ നിമ്മിച്ചു.'

'ശോകപയ്യവസാനാസ്യ നവാങ്കാ കിരണാവലീ
മാകന്ദസേവ്യകസ്യാത്ര പ്രദദാതി ന നിർവൃതിം.' ൬

'ശോകത്തിൽ പയ്യവസാനിക്കുന്നതും ഒമ്പതങ്കങ്ങളുള്ള

ത്തും ആയ അദ്ദേഹത്തിൻെറ കിരണാവലി എന്ന നാടകം ഏതൊരുവനു സുഖത്തെ നൽകുന്നില്ല?'

'ഭാസനാടകചക്രേപി ഛേകൈഃക്ഷിപ്തേപരീക്ഷിതും
സ്വപ്നവാസവദത്തസ്യ ദാഹകോഭൂത് ന പാവകഃ' ൧

'വിദ്വാന്മാർ ഭാസനാടകചക്രത്തെ പരീക്ഷാത്ഥം അഗ്നിയിൽ ഇട്ടുവെങ്കിലും, സ്വപ്നവാസവദത്തത്തെ ദഹിപ്പിപ്പാൻ ആ അഗ്നിക്കു ശക്തിയുണ്ടായില്ല.'

ഭാരതീയജനങ്ങളുടെ നിർഭാഗ്യത്താൽ ഭാസനെക്കുറിച്ച് ഇത്ര മാത്രമേ അറിവാൻ ഇടവന്നിട്ടുള്ളു. ഈ വിവരണങ്ങളാൽ, ഭാസകവി ജാതിയിൽ വെളുത്തേടനായിരുന്നുവെന്നും, അദ്ദേഹം പ്രിയദശിക മുതലായി അനേകരൂപകങ്ങളെ നിമ്മിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും, അവയെ അനുകരിച്ചു ഭവഭൂതി തുടങ്ങീട്ടുള്ള അന്യകവികൾ പലേ നാടകങ്ങളും എഴുതീട്ടുണ്ടെന്നും, സ്വപ്നവാസവദത്തമെന്ന നാടകത്തെ മത്സരബുദ്ധികൾ ജ്വലിക്കുന്ന തീയ്യിൽ ഇട്ടുവെങ്കിലും ദഹിച്ചില്ലെന്നും മററും നമ്മൾക്ക് അറിവാൻ ഇടവരുന്നു. ഉദാത്തരാഘവം എന്ന അദ്ദേഹത്തിൻെറ നാടകത്തിൽനിന്ന് അദ്ദേഹം ഇരുപത്തിമൂന്നു നാടകങ്ങൾ എഴുതിട്ടുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞതായി നാം അറിയുന്നു.

ഭാസകവി ക്രിസ്ത്വബ്ദം ഒന്നാം നൂററാണ്ടിലൊ രണ്ടാംനൂററാണ്ടിലൊ ഭാരതവഷത്തിൽ ജനിച്ചുവെന്ന് അറിയുന്നു. എന്നാൽ, അതിന്ന് അടിസ്ഥാനങ്ങളായ പ്രമാണങ്ങൾ എടുത്തു വിവരിപ്പാൻ സാധിക്കാത്തതിനാൽ വളരെ വിഷാദമുണ്ട്. ഇതേവരെ ഇദ്ദേഹത്തിൻെറ നാടകഗ്രന്ഥങ്ങൾ ചിതലിന്നും മററും ആഹാരമായി എവിടെ[illegible] ഒരു കോണിൽ ഒളിച്ചു കിടന്നിരുന്നു. ഭാരതീയജനങ്ങള[illegible] ഭാഗ്യസഞ്ചയത്താലും, ഗീവ്വാണഭാഷാപ്രണയികളുടെ [illegible]ന്യാതിരേകത്താലും, ഐതിഹ്യവാദികളുടെ സുകൃതത്താലും, കാളിദാസനേക്കാൾ പ്രാചീനനായ മഹാകവി ഭാസൻെറ പന്ത്രണ്ടില[illegible]ികം നാടകങ്ങൾ ഇപ്പൊൾ കണ്ടുകിട്ടീട്ടുണ്ട്. നാട്യശാസ്ത്രങ്ങളിൽ പറയ

പ്പെട്ടിട്ടുള്ള സിദ്ധാന്തങ്ങളുടെയും കല്പിതകഥകളുടെയും അഭാവവും സംസ്കൃതഭാഷയുടെ സഹജമനോഹരവും സരസവും ആയ ശുദ്ധിയും പ്രാചീനകൃതികളിൽ വിളങ്ങുന്നുണ്ടെന്നു പ്രസ്തുത നാടകങ്ങളെ നോക്കുമ്പോൾതന്നെ അറിയാവുന്നതാകുന്നു. സ്വപ്നവാസവദത്തം, പ്രതിജ്ഞായൌഗന്ധരായണം, പഞ്ചരാത്രം, ദരിദ്രചാരുദത്തം, ദൂതഘടോൽക്കചം, അവിമാരകം, ബാലചരിതം, മദ്ധ്യമവ്യായോഗം, കർണ്ണഭാരം, ഊരുഭംഗം, അഭിഷേകനാടകം, പ്രതിമാനാടകം എന്നീ പന്ത്രണ്ടു കൃതികളെ കണ്ടുകിട്ടുകയും അവയിൽ പലതിനെയും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഇപ്രകാരം കിട്ടീട്ടുള്ള പന്ത്രണ്ടുനാടകങ്ങളിൽ സ്വപ്നവാസവദത്തം, ദരിദ്രചാരുദത്തം, പ്രതിജ്ഞായൌഗന്ധരായണം, അവിമാരകം, എന്നിവനാലും ലോകപ്രസിദ്ധങ്ങളായ കഥകളെ അവലംബിച്ചും, പഞ്ചരാത്രം, ദൂതഘടോൽക്കചം, മദ്ധ്യമവ്യായോഗം, കർണ്ണഭാരം, ഊരുഭംഗം, ഇവ മഹാഭാരതത്തിൽ അടങ്ങിയ കഥകളെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയും, അഭിഷേകനാടകം, പ്രതിമാനാടകം ഇവ രണ്ടും രാമായണകഥയെ ആശ്രയിച്ചും എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവയാകുന്നു. ബാലചരിതം ഹരിവംശത്തെ ആസ്പദമാക്കി നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ളതാണെന്നു ഊഹിക്കപ്പെടുന്നു. ലോകപ്രസിദ്ധങ്ങളായ കഥകളെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി എഴുതിയതായി പറഞ്ഞിട്ടുള്ള നാടകങ്ങളിൽ സ്വപ്നവാസവദത്തം, പ്രതിജ്ഞായൌഗന്ധരായണം എന്നീ രണ്ടും വത്സരാജാവായ ഉദയനനെ ഉദ്ദേശിച്ചാകുന്നു. അവന്തിരാജ്യങ്ങളിൽ ഉദയനന്റെ കഥ വളരെ കാലത്തോളം പ്രസിദ്ധിയുള്ളതായിരുന്നുവല്ലൊ. കാളിദാസനാകട്ടെ, തന്റെ മേഘദൂതത്തിൽ 'പ്രാപ്യാവന്തീൻ ഉദയനകഥാകോവിദഗ്രാമവൃദ്ധാൻ' എന്നും മററും പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതു സുപ്രസിദ്ധമാണല്ലൊ. ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയിൽ, ആർതർ എന്ന രാജാവിനെക്കുറിച്ചുള്ള അത്ഭുതകഥകളെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി തൽഭാഷാകവികൾ അനവധി ഗ്രന്ഥങ്ങളെ നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ളതുപോലെ ഗീർവ്വാണഭാഷയിൽ

ഉദയനൻ എന്ന വത്സരാജാവിനേയും വാസവദത്തയേയും ഉദ്ദേശിച്ച് അസംഖ്യം കഥകളും നാടകങ്ങളും മഹാകവികൾ രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഭാസകൃതിയായ പ്രതിജ്ഞായൌഗന്ധരായണമെന്ന നാടകത്തിലെ കഥ ഇപ്രകാരമാകുന്നു:

കൌശാംബി എന്ന രാജ്യത്ത് ഉദയനൻ എന്ന വത്സരാജൻ ഉണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്നു സംഗീതത്തിൽ അതിനൈപുണ്യം ഉണ്ടായിരുന്നു. ഒരിക്കൽ, അദ്ദേഹം നായാട്ടിന്നായി വനത്തിൽ പോയപ്പൊൾ, മഹാസേനൻ എന്നുകൂടി പേരുള്ള പ്രദ്യോതനനാൽ തന്റെ മകളുടെ വരലാഭത്തിന്നായി സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഒരു കൃത്രിമഗജത്തെ കാണുകയുണ്ടായി. യഥാൎത്ഥമാണെന്നുള്ള ബുദ്ധിയോടുകൂടി അതിനെ വശത്താക്കാൻവേണ്ടി ഉദയനൻ വീണവായിപ്പാനാരംഭിച്ചു. അപ്പൊൾ സമിപസ്ഥന്മാരായ പ്രദ്യോതപുരുഷന്മാർ ഇദ്ദേഹത്തെ അടുത്തു വളഞ്ഞു. ഏകാകിയാണെങ്കിലും, കുറെനേരം അവരുടെ നേരെ പരാക്രമത്തോടുകൂടെ യുദ്ധംചെയ്തു. യുദ്ധത്താൽ ക്ഷീണനും മൂൎഛിതനും ആയ അദ്ദേഹത്തെ അവർ പ്രദ്യോതനഗരത്തിലേക്ക് എടുത്തുകൊണ്ടുപോകയും രാജാവിന്നു കാഴ്ചയായിവെക്കയുംചെയ്തു. പ്രദ്യോതനാവട്ടെ, ഘോഷവതി എന്നു പേരായ ഉദയനന്റെ വീണയെ തന്റെ കന്യകയായ വാസവദത്തയ്ക്കു സമ്മാനിച്ചു. യദൃച്ഛയായി തമ്മിൽ കാണ്മാനിടവന്ന വാസവദത്തയ്ക്കും വത്സരാജനും പരസ്പരാനുരാഗം ഉദിക്കയും, രഹസ്യമായി ദാമ്പത്യസുഖം അനുഭവിച്ച് അവിടെ വസിക്കയും ചെയ്തു. പിന്നെ വത്സരാജമന്ത്രിയായ യൌഗന്ധരായണൻ എന്നാൾ തന്റെ സ്വാമി, പ്രദ്യോതന്റെ തടവുകാരനാണെന്നും, വാസവദത്തയിൽ അനുരക്തനാണെന്നും ദൂതമുഖേന അറിഞ്ഞിട്ട് ഇപ്രകാരം പ്രതിജ്ഞചെയ്തു.

'യദിശത്രുബലഗ്രസ്തം(ചന്ദ്രം രാഹുമുഖാദിവ)
മോചയാമിനരാജാനംനാസ്മിയൌഗന്ധരായണഃ' വ

'ശത്രുബലഗ്രസ്തനായ രാജാവിനെ, രാഹുമുഖത്തിൽനിന്നു

ചന്ദ്രനെ എന്നപോലെ, ഞാൻ മോചിപ്പിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ, എന്റെ പേർ യൌഗന്ധരായണൻ എന്നല്ല.'

'സുഭദ്രാമിവ ഗാണ്ഡീവീ നാഗഃ പത്മലതാമിവ
യദി താം ന ഹരേദ്രാജാ നാസ്മി യൌഗന്ധരായണഃ' ൯

'സുഭദ്രയെ അർജ്ജുനൻ എന്ന പോലെയും, പത്മലതയെ നാഗൻ എന്ന പോലെയും, വാസവദത്തയെ എന്റെ സ്വാമി കൊണ്ടുപോരുന്നില്ലെങ്കിൽ, എന്റെ പേർ യൌഗന്ധരായണൻ എന്നല്ല.'

'യദി ഘോഷവതീം വീണാം താം ചൈവായതലോചനാം
നാഹരാമി നൃപം ചൈവ നാസ്മി യൌഗന്ധരായണഃ' ൧൦

'ഘോഷവതി എന്നു പേരായ വീണയെയും സുലോചനയായ വാസവദത്തയെയും എന്റെ രാജാവിനെയും ഞാൻ മോചിപ്പിച്ചുകൊണ്ടുവരുന്നില്ലെങ്കിൽ, എന്റെ പേർ യൌഗന്ധരായണൻ എന്നല്ല.'

ഇപ്രകാരം പ്രതിജ്ഞയെ ചെയ്തിട്ട് അദ്ദേഹം ഒരു ഭ്രാന്തന്റെ വേഷത്തിൽ സമർത്ഥന്മാരായ ചില ചാരന്മാരോടുകൂടി പുറപ്പെട്ടു പ്രദ്യോതനഗരത്തിൽ എത്തുകയും, രാജാവിന്റെ അന്തഃപുരത്തിൽ എന്നുവേണ്ട നഗരം മുഴുവനും ചുറ്റിത്തിരിഞ്ഞ് നടക്കയും ചെയ്തു. ഒരിക്കൽ ഒരു ആനപ്പുറത്തു കയറി വത്സരാജനും വാസവദത്തയുംകൂടി ഉജ്ജയിനിയിലേക്കു പുറപ്പെട്ടുപോകുന്നതു കണ്ട് ഭ്രാന്തനായ യൌഗന്ധരായണൻ തന്റെ ചാരന്മാരോടു യുദ്ധത്തിന്നു ഒരുമ്പെടുവാൻ കല്പിക്കയും, രാജാവിനെ തടുക്കുകയും, കൌശാംബിയിലേക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോകയും ചെയ്തു. ഈ രൂപകത്തെത്തന്നെ ഉദ്ദേശിച്ച് കവികുലസാർവ്വഭൌമനായ കാളിദാസൻ തന്റെ മേഘസന്ദേശത്തിൽ

'പ്രദ്യോതസ്യപ്രിയദുഹിതരം വത്സരാജോത്രജഹ്രേ' എന്നും മറ്റും ഉജ്ജയിനീസമീപത്തെക്കുറിച്ചു ഘോഷിച്ചുകാണുന്നുണ്ട്. യൌഗന്ധരായണന്റെ നീതിപ്രയോഗത്തെക്കുറിച്ചു അഭിനന്ദി

ച്ചും, അനുരൂപനായ ഒരു ഭർത്താവിനെ തൻെറ പുത്രിക്ക് ലഭിച്ചതുകൊണ്ടു സന്തോഷിച്ചും, പ്രദ്യോതരാജാവ് യൌഗന്ധരായണനെ ബഹുമാനിച്ച് കൌശാംബിയിലേക്ക് പറഞ്ഞയയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. പ്രതിജ്ഞായൌഗന്ധരായണത്തിൽ ഉദയനചരിതത്തിൻെറ പ്രഥമഭാഗത്തെ ഇപ്രകാരം പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഉത്തരഭാഗം, തീയ്യിലിട്ടിട്ടുകൂടി ദഹിക്കാത്തതായ വാസവദത്തമെന്ന നാടകത്തിലും അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു.

(തുടരും)

കെ. വി. കണ്ണൻനായർ

ഇൻഡ്യയിലെ വ്യവസായങ്ങൾ

സഹകരണം

ഇൻഡ്യയിലെ കച്ചവടം ഒരു ഗണ്യമായ നിലയിൽ വർദ്ധിക്കേണമെങ്കിൽ, കൂട്ടുസഹായക്കമ്പനികളെയാണ് ആദ്യമായി ഏർപ്പെടുത്തേണ്ടതും വളർത്തിക്കൊണ്ടുവരേണ്ടതും. അവനവൻെറ സ്വകാര്യം മുതൽ മാത്രം മുടക്കി വ്യാപാരം ചെയ്യുന്ന ഇൻഡ്യയിലെ സ്വതന്ത്രവ്യാപാരികൾക്ക് വലുതായ ഏർപ്പാടുകൾ നടത്തുവാനുള്ള ധനശേഖരം പോരാ. അതിനാൽ വലിയ ഏർപ്പാടുകൾ നടത്തേണമെങ്കിൽ, കൂട്ടുകച്ചവടക്കമ്പനികളിൽ തങ്ങളുടെ പണം മുടക്കേണമെന്നാണ് ഇൻഡ്യാക്കാർ ധരിക്കേണ്ടത്. ഇൻഡ്യയിൽ നാനായിടങ്ങളിലും പലതരം വ്യവസായമാർഗ്ഗങ്ങളുണ്ട്. എന്നാൽ, അവയിൽ പ്രവേശിച്ച്, അവയെ നടത്തിക്കൊണ്ടുപോകാനുള്ള ധനശക്തിയൊ ധീരതയൊ ഓരോരുത്തക്ക് തനിച്ചില്ലാത്തതിനാൽ, ആ വക വ്യവസായങ്ങളും അവയിൽനിന്നുണ്ടാക്കാവുന്ന ആദായവും ഇപ്പോൾ ഇൻഡ്യക്ക് നഷ്ടമായിരിക്കുന്നു. ഈ വക കാര്യങ്ങളിൽ ആവശ്യമുള്ള മൂലധനം തങ്ങൾ തന്നെ വരിയിട്ട് പിരി

ച്ചെടുക്കുകയും, ഒരു നിർവ്വാഹകസംഘത്തെയും മാനേജരെയും ഏർപ്പെടുത്തി വ്യവസായങ്ങൾ ലാഭമുണ്ടാവുന്ന വിധത്തിൽ നടത്തുവാൻ വേണ്ടതത്ര ഒത്താശകൾ ചെയ്യുകയുമാണ് നാട്ടുകാർ ചെയ്യേണ്ടത്. ഇതുതന്നെയാണ് കൂട്ടുകച്ചവടക്കമ്പനി എന്ന ഏർപ്പാട്. പക്ഷെ, ഇൻഡ്യയിലെ പട്ടണനിവാസികളിലും നാട്ടുപുറത്തുള്ളവരിലും പഠിപ്പുള്ളവർക്കുകൂടി കൂട്ടുകച്ചവടക്കമ്പനിയിൽ ധനം മുടക്കുവാൻ ഒരു വൈമനസ്യം കാണുന്നുണ്ട്. കച്ചവടങ്ങളിലും വ്യവസായങ്ങളിലും താല്പര്യം വർദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള കല്ക്കത്ത, ബോംബെ, ഈ പട്ടണങ്ങളിലൊഴികെ, ഇൻഡ്യയിലെ മററു ഭാഗങ്ങളിൽ ഇൻഡ്യാക്കാരുടെ വകയായുള്ള കൂട്ടുകച്ചവടക്കമ്പനികൾ വളരെ ദുർല്ലഭമാണ്! കൂട്ടുകച്ചവടക്കമ്പനികളിൽ പണം മുടക്കുവാനുള്ള മടി ഇല്ലാതാവുന്നതുവരെ, ഇൻഡ്യയിലെ കച്ചവടവ്യവസായങ്ങൾ മുമ്പറഞ്ഞ സ്വതന്ത്രവ്യാപാരികളുടെ കൈവശത്തിൽ തന്നെ ഇരിക്കയും രാജ്യത്തേക്ക് പൊതുവായി ധനപുഷ്ടിയുണ്ടാകാവുന്ന വലിയ വലിയ ഏർപ്പാടുകൾ ആളില്ലാതെ അവിടവിടെ കിടക്കുകയും ചെയ്യും. നാട്ടുകാരുടെ ഈ വിമുഖതയ്ക്കുള്ള കാരണം മനസ്സിലാക്കുവാൻ വളരെ പ്രയാസമില്ല.

കണ്ണുകൊണ്ടു കാണാവുന്നതും കൈകൊണ്ടു തൊടാവുന്നതുമായ ധനം സമ്പാദിക്കുവാനാണ് ഇൻഡ്യയിൽ പൊതുവായും ജനങ്ങൾക്ക് ഒരു മോഹമുള്ളത്. സ്വത്തെല്ലാം ഉറുപ്പികയായും ആഭരണങ്ങളായും കെട്ടിടങ്ങളായും ഭൂമിയായും സമ്പാദിച്ചുവെങ്കിൽ, അവയെ ഏതു സമയത്തെങ്കിലും പരിശോധിച്ച് സൂക്ഷിപ്പെടുത്തുവാൻ കഴിയുമല്ലൊ. ഇതാണ് ഒരു കാരണം. ദീപട്ടിക്കൊള്ളകളും കൂട്ടായ്മക്കവർച്ചകളും ഒരുവക, ഏടപ്രഭുക്കന്മാരുടെ ദ്രോഹങ്ങൾ മറെറാരുവക, അന്യ രാജാക്കന്മാരുടെ ആക്രമണം വേറെയൊരുവക — ഇങ്ങനെ പലേവിധത്തിലും നാട്ടിലെങ്ങും സമാധാനമൊ സ്വൈരമൊ ഇല്ലാതെയിരുന്നിരുന്ന പണ്ടത്തെക്കാലത്തിൻെറ ഒരു അവശേഷമാണ് ദൃഷ്ടിഗോചരമായ സ്വത്തുസമ്പാദിക്കുവാനുള്ള ഈ മോഹം. അക്കാലങ്ങളിൽവ്യവസായസഹകരണം എന്നതു തീരെയില്ല.

സ്വൈരമില്ലാത്ത അക്കാലങ്ങളിൽ, നാട്ടുകാർ സ്വത്തെല്ലാം കള്ളന്മാർക്കു കൊണ്ടുപോകാൻ കഴിയാത്തതായ വീടുകളായും പറമ്പുകളായും സമ്പാദിച്ചിരുന്നതിൽ എന്താണ് അതിശയം? പണമുണ്ടായിരുന്നാൽ അത് ഭൂമിയിലൊ ചുമരിലൊ നിക്ഷേപിക്കുന്നതിലും ആഭരണങ്ങളെല്ലാം തങ്ങളുടെ ഭാൎയ്യമാരുടെ കാലിലും കഴുത്തിലും ഇട്ടുവിച്ചിരുന്നതിലും എന്താണ് അത്ഭുതം? ഈ വിധം കഷ്ടങ്ങളനുഭവിച്ച് കാലോചിതം പ്രവൎത്തിച്ചിട്ടുള്ളവരുടെ സന്താനങ്ങളായ ഇപ്പൊഴുള്ളവൎക്ക് ധനമെല്ലാം പറമ്പായും വീടായും സമ്പാദിക്കാൻ ഒരാഗ്രഹമുണ്ടെങ്കിൽ, അതിലെന്താണ് അത്ഭുതം? പണ്ടുള്ള കാലങ്ങളിലാകട്ടെ, ഗതാഗതമാൎഗ്ഗങ്ങൾ വളരെ ചുരുക്കം. ഉള്ളവതന്നെ തീൎത്ഥയാത്രക്കാരും കച്ചവടക്കാരും മാത്രമെ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. ജനങ്ങൾക്ക് പരസ്പരം പരിചയപ്പെടുവാനൊ എടവാടുകൾ ചെയ്യാനൊ സൌകൎയ്യമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അവനവൻ അവനവന്റെ നിലം കൃഷി ചെയ്ത് വീട്ടിൽ 'ചുരുണ്ടുകിടന്നിരുന്നത'ല്ലാതെ, ലോകത്തിൽ വേറെയിടങ്ങളിൽ എങ്ങനെ നടക്കുന്നു എന്ന് അക്കാലത്ത് ആരും അന്വേഷിച്ചിരുന്നില്ല. എന്നാലിപ്പോൾ ആ കാലമെല്ലാം മാറി എന്നാണ് ഇൻഡ്യാക്കാർ ധരിക്കേണ്ടത്. ഭൂസ്വത്ത് ഇന്നും വിശേഷപ്പെട്ട ഒരു സ്വത്താണെങ്കിലും, അക്കാലങ്ങളിലെപ്പോലെ മുഖ്യമായതൊ ഒഴിച്ചുകൂടാത്തതൊ ആയ ഒന്നല്ല. എന്തെന്നാൽ, ദീപെട്ടിക്കൊള്ളയും കൂട്ടായ്മക്കച്ചവടവും ഇപ്പൊളില്ല. നികുതിക്കല്ലാതെ വേറെയൊരുവിധത്തിലും ഇപ്പൊഴത്തെ നാടുവാഴികൾ യാതൊന്നും ആവശ്യപ്പെടുന്നതൊ നിൎബ്ബന്ധിക്കുന്നതൊ ഇല്ല. പിന്നെ, ഭൂമിതന്നെ, പല കാരണങ്ങളാലും, ഇപ്പോൾ പണ്ടത്തെപ്പോലെ അത്ര ഫലവത്തായതൊ ആഗ്രഹിക്കത്തക്കതൊ ആയ ഒരു സ്വത്തല്ല. സ്വത്തെല്ലാം വൎദ്ധിക്കാത്തതായ രുപയായും ആഭരണങ്ങളായും സമ്പാദിക്കുന്നതിന്റെ അനാശാസ്യതയെക്കുറിച്ചു പഠിപ്പു ചെന്നിട്ടുള്ള ഇൻഡ്യാക്കാൎക്ക് എല്ലാവൎക്കും അറിവുള്ളതാകുന്നു. ആരെങ്കിലും ഭൂമി സമ്പാദിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. നാ

മെല്ലാവരും ഭൂമിയെ അവലംബിച്ചു നില്ക്കുന്നവരാണല്ലോ. എന്നാൽ, തന്റെയും രാജ്യത്തിന്റെയും ധനാഭിവൃദ്ധിക്കു പ്രവത്തിക്കുവാൻ കൂടി അയാൾ സന്നദ്ധനായിരിക്കേണ്ടതാണ്.

ഇൻഡ്യയിൽ കച്ചവടത്തിലും വ്യവസായങ്ങളിലും സഹകരണം ഇല്ലാത്തതിന്റെ വേറെയൊരു കാരണം ഈ രാജ്യത്ത് ഉണ്ടികവ്യാപാരം ഏതെങ്കിലും ഒരു കൂട്ടരുടെ പ്രത്യേക തൊഴിലല്ല എന്നുള്ളതാകുന്നു. ജന്മികളാകട്ടെ, ഗൃഹസ്ഥന്മാരാകട്ടെ, കച്ചവടക്കാരാകട്ടെ, അദ്ധ്യാപകന്മാരാകട്ടെ, വക്കീലന്മാരാകട്ടെ, ആരായാലും വേണ്ടതില്ല, ഇവരെല്ലാവരും വീട്ടിലെത്തിയാൽ, പ്രായേണ ഉണ്ടികവ്യാപാരം നടത്തിവരുന്നതായി കാണുന്നുണ്ട്. അധികവും ഈ കൊടുത്തുവാങ്ങൽ ആധാരപ്രകാരമാണ്. എന്നാൽ ... ഒപ്പോൾ മര്യാദയിലിരുന്നു വക്കീൽജോലി നടത്തു... ...ളുടെ ഒണ്ണങ്ങൾ മുതലായ പണയപ്പാടുകൾ വാ... ... കടം കൊടുക്കുന്നതും അസാധാരണയല്ല. മണി ... ...ടിച്ചാൽ എഴുന്നേററുനിന്നു ൭ മണിവരെ ഗംഭീരഭാവത്തിൽ ... ...വഴി നിയമസിദ്ധാന്തങ്ങളെയും നീതിമാൎഗ്ഗങ്ങളെയും പ്രതിപാദിച്ചു പ്രസംഗിക്കുന്ന ഒരു മഹാൻ രാവിലെ ൯ മണിക്ക് ഒരു സാധുസ്ത്രീയുടെ ഒരു ജോടി വളതൂക്കിനോക്കി പണയപ്പാടായി വാങ്ങി, മാസം ൪-ണ വട്ടത്തിനു ൧൦ ഉറുപ്പിക കടം കൊടുത്താണ് വന്നിരിക്കുന്നത് എന്നു പറഞ്ഞാൽ മിക്ക ആളുകളും വിശ്വസിക്കയില്ല. കാൎയ്യത്തിന്റെ ഭംഗിയും മര്യാദയും ഇരിക്കട്ടെ. എടവാടു വളരെ ലാഭമുള്ളതു തന്നെ. ൪-ണ വട്ടം; അതെ, രണ്ടരപ്പണം പലിശ. ഏതു വ്യവസായത്തിലാണ്, ഏതു കച്ചവടത്തിലാണ് ഇത്രയും ലാഭം കിട്ടുന്നത്. ഇത്തരം എടവാടുകളും ലാഭമെടുക്കലുമാണ് ഇൻഡ്യയിലെ അഭിവൃദ്ധിക്ക് എതിരായി ഭവിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഒരു കച്ചവടത്തിലൊ വ്യവസായത്തിലൊ പണം മുടക്കുന്നതായാൽ, കവിഞ്ഞതു മുക്കാൽ അഥവാ ൧ പണം പലിശകിട്ടിയാൽ ഭാഗ്യം. ഒരു വേള ആണ്ടെത്തുന്നതിനുമുമ്പ് ആ കച്ചവട

മൊ എടവാടൊ പൊളിഞ്ഞുപോയി എന്നും വരാം. ഈ സ്ഥിതിക്ക കറകളഞ്ഞ സ്വൎണ്ണപ്പണ്ടം ഈട്ടും, രണ്ടരപ്പണം പലിശയും കിട്ടുന്ന യാതൊരുത്തനാണ് തൻെറ പണത്തെ മേല്പറഞ്ഞ മാൎഗ്ഗങ്ങളിൽ മുടക്കാതിരിക്കുക? അധികപലിശയ്ക്കു കടം കൊടുത്തു പണം സമ്പാദിക്കുന്നതിൽ ഭംഗിയില്ല, മൎയ്യാദയില്ല, എന്നു പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു മതിയായില്ല. എന്നാൽ ഒരു കാൎയ്യം നോക്കാനുണ്ട്: മേൽപ്രകാരം പണയപ്പാട്ട വാങ്ങി രണ്ടര പലിശയ്ക്കു കടം കൊടുക്കുന്നവരുടെ ലാഭം കാണുന്നപോലെ അത്ര വലിയതാണൊ എന്നാണ്. അതല്ല. എന്തെന്നാൽ, അധികപലിശ മോഹിച്ച് എപ്പോഴെപ്പോഴും കയ്യിൽ കുറെ സംഖ്യ മുടക്കിവെച്ചിട്ടുള്ളതിന്നു പലിശയില്ലാത്തതിനാൽ, ഇയ്യാൾക്ക് ആകെ മുതലിന്മേൽ ഒന്നേകാൽ പലിശ കഷ്ടിച്ചേ മുട്ടുന്നുള്ളു. നേരെമറിച്ചു, കച്ചവടത്തിലും വ്യവസായങ്ങളിലും പണം മുടക്കുന്നതായാൽ, തൻെറ പണം പലിശ മുടങ്ങിക്കിടക്കുന്നതല്ലെന്നുതന്നെയല്ല, തനിക്ക് അതിൻെറ മേലന്വേഷണത്തിൻെറ സൊല്ലയുമില്ല. കേസ്സു പഠിച്ചുംകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ, വക്കീലന്മാരെ ആരും വളയും കൊണ്ടുവന്നു പണത്തിന്നു ബുദ്ധിമുട്ടിക്കയുമില്ല. വേറെയൊരു സംഗതി ആലോചിക്കാനുള്ളത് എന്തെന്നാൽ, ഒരു ഉണ്ടികവ്യാപാരിയുടെ പണത്തിൻെറ വില കൂടുകയില്ലെന്നാണ്. ൧൦൦ ഉറുപ്പിക കടം കൊടുത്തിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ, അത് ഒരു കൊല്ലം കഴിഞ്ഞാലും ൧൦൦ ഉറുപ്പികയായിത്തന്നെയിരിക്കും. വ്യവസായങ്ങളിൽ മുടക്കിട്ടുള്ള പണമാകട്ടെ, ൧൦൦ ത്രുപയുടെ ഒരോഹരിക്ക് ൧൫൦-ം, ചിലപ്പോൾ ൨൦൦ ത്രുപ വില കിട്ടുന്നതാണ്. ഈ വിധത്തിൽ ചിലപ്പോൾ വ്യവസായകാൎയ്യങ്ങളിൽ നിന്നുണ്ടാകുന്ന ലാഭം കണക്കില്ലാത്തതാകുന്നു. പണം കൊടുത്തവൎക്കു വലിയ ലാഭം കൊടുത്തതായ ഇൻഡ്യയിലെ ചില വ്യവസായങ്ങളെക്കുറിച്ചു പറയാം. ഇൻഡ്യാക്കാരുടെ വിമുഖതയും ഉണൎച്ചയില്ലായ്മയും നിമിത്തം ഇപ്പോൾ ഈ വ്യവസായങ്ങളെല്ലാം യൂറോപ്പുകാരുടെ പണംകൊണ്ടും അവരുടെ നേതൃത്വത്തിലുമാണ് നടത്തിവരുന്നത് എന്നിവിടെ പ്രസ്താവിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഈ വ്യവ

സായങ്ങളിൽ ചില ഉടമസ്ഥന്മാരുടെ ശമ്പളവും കൂലിക്കാരുടെ കൂലിയും കഴിച്ചുള്ള ശേഷലാഭം മുഴുവനും അവർ തന്നെയാണ് എടുക്കുന്നത്.

ഒന്നാമതായി നമുക്കു ബംഗാളത്തിലെ 'ഝേത്രാജെറിയ' എന്ന കൽക്കരിഖനിയെ കുറിച്ചാലോചിക്കുക. ഈ ഖനിയിലെ കല്ക്കരി എടുക്കുന്നതിന്നായി ഈ നാമധേയത്തിൽ ഒരു കമ്പനിയും ഉണ്ടായിരുന്നു. ആ കമ്പനിയുടെ മൂലധനം ൧൦ ഉറുപ്പികയുടെ ഓഹരികളായിട്ടാണ് പിരിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഒരു പതിനഞ്ചുകൊല്ലത്തിന്നുമുമ്പ് ഈ ഓഹരികൾ ൧൦ ഉറുപ്പികക്കു തന്നെ വാങ്ങുവാൻ കിട്ടിയിരുന്നു. എന്നാൽ ആ ഉടനെ ഇൻഡ്യയിലെ കല്ക്കരിക്കു വളരെ ആവശ്യം നേരിടുക നിമിത്തം, ഈ ഓഹരികൾക്ക് ഓരോന്നിന്നു പൊടുന്നനവെ ൪൨ ഉറുപ്പികവീതം വിലയാവുകയും മുന്നൂറപ്പണം പലിശലാഭം വീതിച്ചുകൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. ഇതുകൊണ്ടായില്ല. ഈ കമ്പനിക്കുണ്ടായിരുന്ന ഖനികൾ മുഴുവനും പണിയുവാൻ തങ്ങളാൽ സാധിക്കാഞ്ഞതിനാൽ, ഏതാനും ഭാഗം ശിബപുരം കല്ക്കരി കമ്പനിക്കാൎക്കു വിറ്റതിന്നു പ്രതിഫലമായി പുതിയ കമ്പനിയിലെ അയ്യഞ്ചുറുപ്പികയുടെ നാലോഹരികൾ വീതം പഴയ കമ്പനിയിലെ അഞ്ചോഹരികളെടുത്തിട്ടുള്ള ഓരോ ഓഹരിക്കാൎക്കും കൊടുത്തു. ഈ പുതിയ ൫ ഉറുപ്പികയുടെ ഓഹരിക്കു ൧൪ ഉറുപ്പികവീതം വിലയും ആയി. പഴയ കമ്പനിയിൽ ൧൦൦ ഉറുപ്പികക്കു ൧൦ ഓഹരികളെടുത്തിട്ടുണ്ടായിരുന്ന ഒരുത്തന്റെ ലാഭം എന്തെന്നു നോക്കുക. അയാളുടെ ൧൦൦ ഉറുപ്പികക്കു ഇപ്പൊൾ ൪൨൦ ഉറുപ്പിക വിലയായി. ൪൨ ഉറുപ്പിക പലിശ കിട്ടി. ഇതിന്നുംപുറമെ, ൧൧൨ ഉറുപ്പിക വിലയുള്ള പുതിയ കമ്പനിയിലെ ൮ ഓഹരികളും കിട്ടി. ആകപ്പാടെ ൧൦൦ ഉറുപ്പിക ഇപ്പൊൾ ൫൭൪ ഉറുപ്പികയായി. ഇതുകൊണ്ടും അവസാനിച്ചില്ല. ഓഹരികളുടെ വില കൂടിക്കൂടി ഒടുവിൽ അഞ്ചാറുകൊല്ലങ്ങൾക്കുമുമ്പ് ൧൦൦ ഉറുപ്പികയിൽ കുറഞ്ഞു കിട്ടുകയില്ല എന്ന നിലയായി. ഈ കൂടുതലോടുകൂടി ഉടനെ ഒരിടിച്ചിലും സംഭവിച്ചു. എന്നിട്ടും 'ഝേത്ര

ജെറിയ' കമ്പനിയിലെ ഒരോഹരിക്ക് ഇപ്പൊഴും ൧൨ റുപ്പ വി
ലയുണ്ട്. ൧൦ റുപ്പ മുടക്കിയ ഒരുവന്ന് ഇതു വളരെ മെച്ചമാ
യ ഒരു കച്ചവടമാണെന്നു സമ്മതിക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ല. വ
ലിയ വിജയം പ്രാപിച്ചിട്ടുള്ള അനവധി കമ്പനികളിൽ ഒന്നു
മാത്രമാണ് ഈ 'ഷേത്രജെറിയ' എന്ന കമ്പനി. ഈ കമ്പനി
ക്കുശേഷം തുടങ്ങിയതും വളരെ ആദായം കൊടുത്തുപോരുന്ന
തുമായ ഒരു കമ്പനിയാണ് ബൎമ്മായിലെ മണ്ണെണ്ണക്കമ്പനി.
അതിലെ ഒരോഹരിക്കു മൂന്നുനാലു കൊല്ലങ്ങൾക്കുമുമ്പു പത്തി
രട്ടി വില കിട്ടിയിരുന്നതും അധികപലിശ വീതിച്ചുകൊടുത്തിരു
ന്നതുമായിരുന്നു. വലിയ ലാഭം എടുത്തുപോരുന്ന വ്യവസായ
ങ്ങളിൽ ഒന്നാണു റബ്ബർകൃഷി. 'പെരിയാർ റബ്ബർ കമ്പനി'യി
ലെ ൧൦ റുപ്പയുടെ ഒരോഹരിക്ക് അടുത്തകാലത്ത് ൧൫൦ റുപ്പ
യും 'കൊച്ചി കമ്പനി'യിലെ അതേ ഓഹരിക്ക് ഒരു മാസം
കൊണ്ട് ൨൫ ൽനിന്നു കൂടി ൭൫ റുപ്പ വിലയാവുകയും ചെയ്തി
രിക്കുന്നു. കാപ്പിക്കൃഷിയിൽ നഷ്ടം വന്ന ഒരു സായ്പ് ആറേഴു
കൊല്ലങ്ങൾക്കുമുമ്പു തന്റെ കയ്യിലുണ്ടായിരുന്ന സ്വല്പമായ
സംഖ്യകൊടുത്ത് ഒരു 'മുട്ടക്കുന്നു' വാങ്ങി അതിൽ കുറെ റബ്ബർ
ചെടികൾ വെച്ചു പിടിപ്പിച്ചും കുറെ കൂലിക്കാരെ നിൎത്തി പ
ണി എടുപ്പിച്ചും പോന്നിരുന്നു. ആ തോട്ടത്തെ ഇതാ രണ്ടു
കൊല്ലങ്ങൾക്കുമുമ്പ് അയാൾ ൨൦,൦൦൦ പവൻ, അല്ലെങ്കിൽ
൩ ലക്ഷം ഉറുപ്പികയ്ക്കു ലണ്ടനിലെ ഒരു വ്യാപാരക്കമ്പനിയി
ലേക്കു വിറ്റിരിക്കുന്നു. ഈ കഥകൾ കേട്ടു വായനക്കാർ ഭ്രമിച്ചു
പോകരുത്. ഇതുപോലെ നാമെല്ലാവരും ഇനി റബ്ബർകൃഷി
തുടങ്ങിയാൽ ഈ ലാഭമെടുക്കാമെന്നു വിചാരിക്കുന്നത് അബ
ദ്ധമാണ്. റബ്ബർ തൈകൾ വെച്ചുതുടങ്ങിയാൽ ആദായം കി
ട്ടിത്തുടങ്ങാൻതന്നെ അഞ്ചാറുകൊല്ലങ്ങൾ വേണം. അങ്ങനെ
കിട്ടിവരുമ്പൊഴെക്കും ലോകത്തിലെ ആവശ്യത്തിലധികം റ
ബ്ബർ ഇപ്പൊഴുള്ള തോട്ടങ്ങളിൽനിന്നുതന്നെ കിട്ടി എന്നും വ
രാം. അപ്പൊൾ നമ്മുടെ പ്രയത്നമെല്ലാം നിഷ്ഫലവും നഷ്ടവു

മായി. എന്നാൽ, റബ്ബർകൃഷിയുടെ കാൎയ്യം ഇവിടെ പ്രസ്താവി ച്ചത് എന്തിനാണെന്നുവെച്ചാൽ, ബുദ്ധിപൂൎവ്വം ജനസാമാന്യ ത്തിൻെറയും വാണിജ്യലോകത്തിൻെറയും ആവശ്യങ്ങളെ ലാ ക്കവെച്ചു കാത്തിരുന്നു മനസ്സിലാക്കി പ്രവൎത്തിക്കുന്നതായാൽ, ഏവനും ധനികനാവാൻ സാധിക്കുന്നതാണെന്നു കാണിപ്പാൻ മാത്രമാണ്. വ്യവസായങ്ങളിൽ ഏൎപ്പെടുന്നതിൽനിന്നു നല്ല തായ ഒരു ലാഭം കിട്ടാമെന്നല്ലാതെ എല്ലായ്പോഴും മേൽപ്രകാ രം അത്ര ലാഭംകിട്ടുമെന്നു വിചാരിച്ചുപോകുന്നതായാൽ, നിശ്ച യമായും ആശാഭംഗത്തിനിടവരുന്നതാണ്. വലിയ ലാഭംകിട്ടു മെന്നു തോന്നിക്കുന്ന ചില വ്യവസായങ്ങൾ നഷ്ടമായി അവസാ നിക്കുന്നതുമുണ്ട്. മേല്പറഞ്ഞ കല്ക്കരിവ്യവസായത്തിൻെറ അഭി വൃദ്ധിയുടെമുഖ്യമായ കാരണം ബോവർയുദ്ധവും അതുനിമിത്തം സംഭവിച്ചിട്ടുള്ള ചില കാരണങ്ങളുമാണ്. ഇംഗ്ലണ്ടിലെ കല്ക്ക രി ഇൻഡ്യയിലേക്ക് വരുവാൻ തടസ്ഥമായതോടുകൂടി ഇൻഡ്യ യിലെ തീവണ്ടികൾക്കും യന്ത്രശാലകൾക്കും ഇന്ത്യയിലെ കല്ക്ക രി അപരിത്യാജ്യമായിത്തീൎന്നു. ഇതുപോലെ തന്നെ, ബൎമ്മയി ലെമണ്ണെണ്ണയ്ക്കു വില കൂടിയത് റഷ്യ-ജാപ്പാൻ യുദ്ധകാലത്ത് റഷ്യയിൽ നിന്നുള്ള മണ്ണെണ്ണയുടെ വരവ് മുടങ്ങിയതിനാലാ ണ്. അടുത്ത കാലത്ത് റബ്ബറിന്നു വില കൂടിയത് വൈദ്യു വ്യവസായങ്ങളും മോട്ടോർവാഹനങ്ങളും വൎദ്ധിക്കയാലാണ്. എന്നാൽ ഈ ലാഭങ്ങൾ വളരെ അപൂൎവ്വങ്ങളാണെന്നു ഇവി ടെ പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇതെല്ലാം ഇവിടെ പ്രസ്താവിക്കു ന്നത് എന്തിനാണെന്നുവെച്ചാൽ, ഈ വക കമ്പനികളെ പ്പോലെ യോജിച്ചു തങ്ങളുടെ ധനം ഏതെങ്കിലും ഒരു വ്യവ സായത്തിൽ ആലോചിച്ചിറക്കുന്നതായാൽ, തങ്ങൾക്കും രാജ്യ ത്തേക്കും ഒരുപോലെ അഭിവൃദ്ധിയുണ്ടാക്കാമെന്ന് കാണിപ്പാൻ മാത്രമാണ്.

കച്ചവടത്തിലും വ്യവസായങ്ങളിലും ധനം മുടക്കുന്നതിൽ ഇൻഡ്യാക്കാരുടെ വിമുഖതയ്ക്കുള്ള മൂന്നാമത്തൊരു കാരണം ഈ

വക ഏൎപ്പാടുകളിൽ പണം മുടക്കുന്നതിൽ പ്രകൃത്യാ അവൎക്കു ള്ള ഒരു ഭീരുത്വമാകുന്നു. ഈ ഭീരുത്വംതന്നെ പഴയ കാലങ്ങളിലുണ്ടായിരുന്ന ചില കമ്പനികൾ പൊളിഞ്ഞതിനാലുണ്ടായിട്ടുള്ളതാണ്. 'കാഞ്ഞവെള്ളത്തിൽ വീണ പൂച്ച പച്ചവെള്ളം കണ്ടാൽ വിറയ്ക്കും' എന്നാണല്ലൊ പഴഞ്ചൊല്ല്. ഉദാഹരണത്തിന്നു ബങ്കാളത്തെ സുവൎണ്ണഖനികളുടെ ചരിത്രം ആലോചിച്ചാൽ മതി. ബങ്കാളത്തെ ചില ജില്ലകളിൽ സ്വൎണ്ണം സമൃദ്ധിയായുണ്ടെന്നു ൧൮൮൦-ാമാണ്ടിൽ ഒരു ധ്വനി പൊങ്ങുകയും ഉടനെതന്നെ പല കമ്പനികളും ഉണ്ടാവുകയും ചെയ്തു. ഖനികളിലെ അളവറ്റ സ്വൎണ്ണത്തെയും അതിന്റെ ഗുണങ്ങളെയും കുറിച്ചു നാടാസകലം ഈ കമ്പനിക്കാർ ഘോഷിച്ചുതുടങ്ങി. ഓഹരികളുടെ വില ഉടനെ കൂടി. ജനങ്ങളുടെ ദുരയും വൎദ്ധിച്ചു. പല രാജാക്കന്മാരും പ്രഭുക്കന്മാരും അനവധി ധനം ഈ കമ്പനികളിൽ മുടക്കി. അതിൽപിന്നെയാണ് സത്യം വെളിപ്പെട്ടത്. ഈ ഖനികളിലൊന്നും സ്വൎണ്ണമില്ലത്രെ! ഓഹരികൾക്കെല്ലാം ഉടനെ വിലയും കുറഞ്ഞു. ഇതിന്റെ എല്ലാററിന്റെയും ഫലമായി ചിലൎക്കു മാത്രം ധനമുണ്ടായി. എന്നാൽ വലിയ ലാഭം കരുതി പണമെല്ലാം മുടക്കിയ പ്രഭുക്കന്മാൎക്കു 'കണ്ണീരുംകയ്യുമായിക്കഴിയണമിനിമേലെന്നതുംവന്നുകൂടി.'

കെ. ശങ്കരക്കുറുപ്പ്.

കറുത്തകണ്ഠംകരിതോലുവെള്ളം
കരുത്തനാംകാളയുമങ്ങിരിക്കേ
ഇരപ്പതിന്നെന്തൊരുകാരണംനീ
യുരപ്പെവാഴുന്നശശാങ്കമൌലേ!

പ്രാൎത്ഥനാദശകം

മംഗളം.

നിർദ്ദോഷമുള്ളതിനുനിൎമ്മലഭസ്മമാന്നും
നഞ്ഞിൻഭയത്തിനമൃതാംശുവിനെദ്ധരിച്ചും
മാരന്റെമാരണമറാനുമയെബ്‌ഭജിച്ചും
മേവുംമൃഡൻദൃഢമണയ്ക്കണമാത്മസൌഖ്യം.

൧

പരമേശ്വരി!ഭക്തവത്സലേ!നിൻ
പദദാസൻപരമേഴയായൊരിഞ്ഞാൻ
പരിതാപമഹാൎണ്ണവത്തിലയ്യോ!
പതിയുന്നേനിതുകാണ്മതില്ലെയോനീ?

൨

അരുണാംബുജചാരുലോചനേ!നിൻ
കരുണാപാംഗമയച്ചുകാക്കകെന്നെ
പെരുതായമമാപരാധ,മിപ്പോൾ (മേതും)
കരുതിക്കൈവെടിയേണ്ടകാലമല്ലേ.

൩

ദുരിതംപരമാചരിച്ചിരിക്കാം
ഗിരിശൻതൻപുരുപുണ്യപൂരമേ!ഞാൻ
ശരിയാ,യതുനീപൊറുക്കണംനിൻ
മറിമായപ്പൊടിയേറ്റുവന്നതല്ലോ.

൪

ഒരുബന്ധുവുമില്ലെനിക്കുലോക
ക്കരുവേ!ശങ്കരി!നീയൊഴിഞ്ഞുവേറെ
കരുതാൎക്കുകഠോരഭാവമെന്നോ
ടൊരുപോലെന്നുമതെന്തുകഷ്ടമാൎയ്യേ!

---

* ദേവീപ്രസാദമൊട്ടുമന്മഥബാധ തീൎത്തും എന്നു പാഠാന്തരം.

൫

ഹരിസോദരിയല്ലയോ ശിവേ! നീ?
ഹരി! ഹാ! ഹാ! കൃപയററതെന്തു പിന്നെ?
പരിതാപമിതാശ്രുതീക്ക്; സവ്വോ
പരിയാരാണവലംബമംബയെന്ന്യേ?

൬

തവ ചേവടി ചിന്തചെയ്തിടാത്തു
ള്ളവരും സൌഖ്യമിയന്നു മേവിടുന്നു;
ഭവമോഹിനി! നിൻെറ ഭക്തനാം ഞാൻ
ഭവതാപാവശനായതെന്തു ഞായം?

൭

ഒരു ദുഃഖമൊഴിഞ്ഞുവെങ്കിൽ വേറൊ
ന്നിരുളാക്കുന്നു കടന്നു വന്നു ചിത്തം
ഒരു നേരവുമില്ല സൌഖ്യമെന്തേ
വരുവാനിങ്ങനെ വാമദേവജായേ?

൮

പനിമാമല പെററോമനപ്പൊൻ
കനിയേ! നീ കനിയേണമെന്നിലല്പം
അനിയന്ത്രിതപാപശക്തിയാൽ ഞാ
നനിശം ഹാ! വലയുന്നു വന്ദ്യതായേ!

൯

അനുവാസരമേറിവന്നിടുന്നോ
രനുതാപാദികളോടുമല്ലടിപ്പാൻ
മനുജപ്പുഴുവാമിവന്നു ദേവീ!
തരു നീ നല്ലൊരു ശക്തി നല്കിടേണം.

൧൦

ഇരുളേന്തിന കുന്തലാന്തവേദ
പ്പൊരുളേ! വെണ്മതിമൌലി വേട്ട തായേ!
വെരുളാതെ വെറും കിനാവി,ലൻപോ
ടരുളേണം വരമംബുജാക്ഷമായേ!

കെ. പി. കെ. പി.

ശാസ്ത്രം

ഇനിമേലാൽ ഈ മംഗളോദയത്തിൽ നിരൂപിപ്പാൻ നിശ്ചയിച്ച വിഷയങ്ങൾ ഏവയെന്നു ഇക്കഴിഞ്ഞ വൃശ്ചികത്തിലെ ലക്കത്തിൽ പ്രസാധകന്മാർ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഇവയിൽ ഒന്ന് 'പ്രാചീനങ്ങളും നവീനങ്ങളും ആയ ശാസ്ത്രതത്വങ്ങൾ' എന്നതായിരിക്കും. ഈ നിശ്ചയം ആശംസനീയവും ശ്ലാഘനീയവും ആകുന്നു. യൂറോപ്പ്, അമേരിക്ക, ജാപ്പാൻ എന്നീ രാജ്യങ്ങളിൽ ശാസ്ത്രാഭ്യാസത്താൽ ജനങ്ങൾക്കു സിദ്ധിച്ച പ്രയോജനങ്ങളുടെ പരംപരയെ ഓൎത്ത്, നമ്മുടെ ഇടയിലും ശാസ്ത്രജ്ഞാനം വഴിപോലെ വൎദ്ധിപ്പാനായി നിരന്തരം അവ്യാഹതമായി പ്രയത്നിക്കേണ്ടത് അത്യാവശ്യമായ കൎത്തവ്യമാകയാൽ, ഇതിൽ ജനങ്ങളെ പ്രേരിപ്പാൻ പ്രസാധകന്മാർ ആലോചിച്ചതു സൎവ്വഥാ അഭിനന്ദനീയവും സ്തുത്യവും ആകുന്നു. നവീനശാസ്ത്രങ്ങൾ ലൌകികസുഖാനുഭോഗങ്ങളെ ആയാസംകൂടാതെ പ്രഗുണീകരിച്ച് ആവശ്യപ്പെട്ട ദിക്കിൽ നിശ്ചയിച്ച സമയത്ത് എത്തിച്ചുകൊടുത്ത് ഭോക്താവിന്ന് അഭീഷ്ടസിദ്ധിയെ ഉണ്ടാക്കി ആനന്ദപ്രാപ്തി ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടു മാത്രമല്ല ആയവയെ നാം പഠിക്കേണ്ടത്. എന്നാലോ, ശാസ്ത്രജ്ഞാനം ഇല്ലാത്ത ഒരു നരപ്രാണിക്കും നമ്മുടെ മഹാമഹിമമഹിതമായ ആംഗലസാമ്രാജ്യത്തിന്റെ ഒരംഗമായി താൻ അനുഷ്ഠിക്കേണ്ടുന്ന പൌരധൎമ്മങ്ങളെ ആചരിപ്പാൻ ഒട്ടും സാദ്ധ്യമാകയില്ല നിശ്ചയം എന്ന തത്വം ഓൎത്തു നവീനശാസ്ത്രങ്ങളെ നാം പഠിക്കേണ്ടതാണ്. രാജ്യതന്ത്രത്തിന്റെ സകല ഭാരങ്ങളും പ്രജകളുടെ അധീനത്തിലും, പ്രജകൾ നിൎണ്ണയിച്ച നിയമങ്ങളെ പ്രജാനുരാഗത്തോടുകൂടെ നടത്തി ജനതാചിത്തത്തെ ആരാധിക്കുന്നതു നമ്മുടെ ചക്രവൎത്തിമഹാരാജാവവർകളുടെ അധികാരത്തിലും ആയിരിക്കയാൽ, സാമ്രാജ്യഭരണത്തിൽ ഓരോരു

ത്തന്നുള്ള ഭാരം എത്ര വലുതാണ്! പൌരന്ന സ്വകൃത്യനിർവ്വാഹത്തിന്ന ശാസ്ത്രജ്ഞാനം എത്രത്തോളം ആവശ്യമെന്ന് ഉപരികാണിക്കും.

(൧) പ്രാചീനശാസ്ത്രങ്ങൾ.

ശാസ്ത്രശബ്ദത്തെ നമ്മുടെ ആചാരത്തെ നിയമിക്കുന്ന മതഗ്രന്ഥം എന്ന അൎത്ഥത്തിലാണ്, സാധാരണമായി, പ്രയോഗിച്ചുവരാറ്. ധൎമ്മം, അൎത്ഥം, കാമം, മോക്ഷം എന്ന ചതുൎവ്വിധപുരുഷാൎത്ഥങ്ങളുടെ സിദ്ധിക്കായിട്ട് നമ്മുടെ ആചാരത്തെ നിയമിക്കുന്നതുകൊണ്ട്, മതഗ്രന്ഥങ്ങളെ ശാസ്ത്രമെന്നു പറയുന്നു. ഇവയിൽ മോക്ഷം ഒഴികെയുള്ള ത്രിവൎഗ്ഗത്തെ നവീനശാസ്ത്രങ്ങളും പ്രതിപാദിക്കുന്നതുകൊണ്ട് രണ്ടുവിധം ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കും ശാസ്ത്രം എന്ന പദം രൂഢിയായിപ്പോയിരിക്കുന്നുവെങ്കിലും, രൂപപദമായി ശാസ്ത്രപദത്തെ ഉപയോഗിച്ചാൽ സംശയത്തിന്ന് ഇടവരുന്നതുകൊണ്ട്, പ്രസാധകന്മാർ സൂചിപ്പിച്ചപ്രകാരം ഈ രണ്ടുവിധം ഗ്രന്ഥരാശികളെ വിവേചിപ്പാനായിട്ട പ്രാചീനശാസ്ത്രമെന്നും നവീനശാസ്ത്രമെന്നും വ്യവസ്ഥചെയ്യുന്നതു ഗുണപ്രദമാകും. കാരണം, സന്ദേഹഗ്രസ്തമായ ജ്ഞാനത്താൽ പ്രവൃത്തി ഉണ്ടാവുന്നതല്ല.

വിദ്യാസ്ഥാനങ്ങൾ:— ഋഗ്വേദം, യജുർവേദം, സാമവേദം, അഥൎവ്വണവേദം എന്ന വേദങ്ങൾ നാലും, ശിക്ഷ, വ്യാകരണം, ഛന്ദസ്സ്, നിരുക്തം, ജ്യോതിഷം, കല്പം എന്ന വേദാംഗങ്ങൾ ആറും, പുരാണം, ന്യായം, മീമാംസ, ധൎമ്മം എന്ന ഉപാംഗങ്ങൾ നാലുംകൂടി വിദ്യാസ്ഥാനങ്ങൾ പതിനാലാകുന്നു. ഇവ ധൎമ്മത്തെയും ബ്രഹ്മത്തെയും പ്രതിപാദിക്കുന്നതു കാരണം, ഇവയെ വിദ്യാസ്ഥാനങ്ങൾ എന്നു പറയും. ഈ പരിഗണനത്തിൽ ആസ്തികർ പ്രമാണഗ്രന്ഥങ്ങളായി മാനിച്ചുവരുന്ന പല ഗ്രന്ഥങ്ങളെയും വിട്ടിരിക്കയാൽ, അദ്വൈതിശിരോമണിയായ മധുസൂദനസരസ്വതി എന്ന ഒരു യതീശൻ പുരാണശബ്ദം പതിനെട്ട പുരാണങ്ങളെയും പതിനെട്ട് ഉപപുരാണങ്ങളെയും കാ

ണിക്കുന്നു എന്നും, ന്യായശാസ്ത്രം വൈശേഷികശാസ്ത്രത്തെയും അടക്കുന്നു എന്നും, മീമാംസയിൽ വേദാന്തം ചേരുമെന്നും, ധർമ്മശാസ്ത്രം എന്നതിൽ മന്വാദിസ്മൃതികൾക്കു പുറമെ രാമായണം, മഹാഭാരതം, സാംഖ്യം, യോഗം, പാശുപതം, വൈഷ്ണവം എന്നിങ്ങനെയുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങൾ അടങ്ങുമെന്നും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രസ്ഥാനഭേദമെന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ പറയുന്നു. പക്ഷാന്തരത്തിൽ വിദ്യാസ്ഥാനങ്ങൾ പതിനെട്ടുണ്ടെന്നു കാണുകകൊണ്ട് നമ്മുടെ സരസ്വതിക്കു ഈ പക്ഷവും ഇഷ്ടമാകയാൽ, വിഷ്ണുപുരാണത്തെ അവലംബിച്ചു ആയുർവേദം, ധനുർവേദം, ഗാന്ധർവവേദം, അർത്ഥശാസ്ത്രം എന്നീ നാലുപവേദങ്ങളെയും ചേർത്ത് ഇദ്ദേഹം വിദ്യാസ്ഥാനങ്ങൾ പതിനെട്ടാക്കിയിരിക്കുന്നു. ഈ രണ്ടു പക്ഷങ്ങളെയും ശ്രീഹർഷൻ നൈഷധീയചരിതത്തിൽ എങ്ങനെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു എന്നത് സഹൃദയന്മാൎക്കു ഗോചരമായ വിഷയമാണല്ലൊ.

> രേഖാഭിരാസ്യേ ഗണനാദിവാസ്യ
> ദ്വാത്രിംശതാ ദന്തമയീഭിരന്തഃ
> ചതുർദ്ദശാഷ്ടാദശ ചാത്രവിദ്യാ
> ദ്വേധാപി സന്തീതി ശശംസ വേധാഃ. (൩; ൩൭)

പ്രസ്ഥാനഭേദം:— ഈ വിദ്യാസ്ഥാനങ്ങളെ ശാസ്ത്രങ്ങളെന്നും പ്രസ്ഥാനങ്ങളെന്നും, ശാസ്ത്രപ്രസ്ഥാനങ്ങളെന്നും പറയും. ഈ പതിനെട്ടു പ്രസ്ഥാനങ്ങളെയും അവയുടെ ഭേദങ്ങളെയും പ്രയോജനങ്ങളേയും നിരൂപിപ്പാനായി മധുസൂദനസരസ്വതി രചിച്ച "പ്രസ്ഥാനഭേദം" എന്ന ഒരു ചെറിയ ഗ്രന്ഥത്തെ മലയാളത്തിൽ പരിഭാഷപ്പെടുത്തി വിസ്തീർണ്ണമായ ഒരു വ്യാഖ്യാനത്തോടുകൂടി ഉടനെ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി കേരളീയബുധജനങ്ങളുടെ ദയാർദ്രാവലോകനത്തിന്നായി സമർപ്പിക്കുന്നതാണ്. സവ്യാഖ്യാനമായ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ഉപസ്ഥിതി ഉണ്ടായാൽ, പൂർവസാംപ്രദായികപ്രവർത്തകന്മാരുടെ അ

ഭിപ്രായങ്ങളെ ഗ്രഹിക്കാം; പ്രാചീന ശാസ്ത്രതത്വങ്ങളെ എളു പ്പം ധരിക്കാം.

സംസ്കൃതസംഹിതം.

സംസ്കൃതഭാഷയിലുള്ള വിദ്യാസ്ഥാനങ്ങളെയും കാവ്യനാടകങ്ങളെയും അലംകാരാദിശാസ്ത്രകാവ്യങ്ങളെയും ക്ലലംകഷമായി പൎയ്യാലോചിച്ച് പാശ്ചാത്യപണ്ഡിതന്മാർ സംസ്കൃതസാഹിത്യചരിതത്തെ സംബന്ധിച്ച പല ഗ്രന്ഥങ്ങളും എഴുതിയവയിൽ താഴെപറയുന്നവ പ്രധാനങ്ങളാകുന്നു.

൧. ഭട്ടവേബരുടെ ഭാരതീയ സാഹിത്യചരിതം; (1.)

൨. ഭട്ടമോക്ഷമൂല്യരുടെ പ്രാചീന സംസ്കൃതസാഹിത്യ ചരിതം; (2)

ഈ വിദ്യാനിധിയുടെ ഇതരകൃതികളിൽനിന്നും സംസ്കൃതഗ്രന്ഥങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള വിഷയനിരൂപണം സംഗ്രഹിക്കാവുന്നതാണ്.

൩. മണിയർ വില്യംസ്സരുടെ ഭാരതീയ വിജ്ഞാനം; (3.)

൪. മക്ഡൊനെല്ലിന്റെ സംസ്കൃതസാഹിത്യചരിതം; (4)

നമ്മുടെ സംസ്കൃതഗ്രന്ഥങ്ങളെപ്പറ്റി പൂൎവ്വാചാൎയ്യന്മാർ പറയുന്ന സാംപ്രദായികാഭിപ്രായങ്ങളെയും ഐഹിത്യങ്ങളെയും മററും ലക്ഷ്യമാക്കാതെ മൂലഗ്രന്ഥങ്ങളെ സ്വതന്ത്രമായും ചരിത്രതത്വശാസ്ത്രത്തിലെ വിധികളെ പ്രമാണിച്ചും ദേശാന്തരങ്ങളിലെ സാഹിത്യകൃതികളെയും ചരിത്രങ്ങളെയും പൎയ്യാലോചിച്ചു താരതമ്യപ്പെടുത്തിയും പാശ്ചാത്യവിദ്വാന്മാർ സംസ്കൃത

---

(1) Prof. Weber's History of Indian Literature.

(2.) Prof. Mar Muller's History of Ancient Sanskrit Literature.

(3) Monier William's Indian Wisdom.

(4) Macdonnell's History of Sanskrit Literature.

ഗ്രന്ഥങ്ങളെക്കുറിച്ച് അവരവരുടെ മതം പ്രസിദ്ധമാക്കിയിരിക്കുന്നു. ഈ കാര്യസിദ്ധിക്കായി അവർ നടത്തിയ പരിശോധനകളും പ്രയോഗിച്ച ഹേതുവാദങ്ങളും യുക്തിയുക്തന്യായങ്ങളും മററും അതിപ്രശംസനീയങ്ങളും അതിഗഹനങ്ങളും ആകയാൽ, മനഃപരിഷ്കാരത്തിനും ശാസ്ത്രീയന്യായസരണിയെ അനുവർത്തിക്കുന്നതിനും അത്യുൽകൃഷ്ടങ്ങൾ ആകുന്നു. മേൽപ്പറഞ്ഞ നാലു ഗ്രന്ഥങ്ങളെയും മററനേക ഗ്രന്ഥങ്ങളെയും അവലംബിച്ച പാശ്ചാത്യരീതിയിൽ സംസ്കൃതസാഹിത്യചരിത്രം മലയാളഭാഷയിൽ എഴുതി ഇംഗ്ലീഷ്ഭാഷാജ്ഞാനമില്ലാത്ത കേരളീയരുടെ പ്രയോജനാർത്ഥമായി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുവാനുള്ള സംകല്പത്തെ ജഗൽപ്പിതാവു സഫലമാക്കിത്തരട്ടെ.

സംസ്കൃതവിദ്യകളെക്കുറിച്ച് നമ്മുടെ പ്രാചീനാചാര്യന്മാർക്കുള്ള അഭിപ്രായങ്ങളെ പ്രസ്ഥാനഭേദത്തിൻെറ പരിഭാഷയിൽനിന്നും പാശ്ചാത്യവിദ്വാന്മാർക്കുള്ള അഭിപ്രായങ്ങളെ സംസ്കൃതസാഹിത്യചരിത്രത്തിൽനിന്നും സിദ്ധിക്കാൻ കഴിവുള്ളതുകൊണ്ട്, പ്രാചീന ശാസ്ത്രതത്വങ്ങളെ ഈ മാസികയിൽ ഉപന്യസിപ്പാൻ ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നില്ല.

൨. നവീനശാസ്ത്രം.

പാശ്ചാത്യരുടെ നിരന്തരവും അശ്രാന്തവും ആയ പരിശ്രമത്താൽ ആവിർഭവിച്ച്, അവരുടെ പ്രേമത്തിൻെറയും ജാഗരൂകതയുടെയും ആദരത്തിൻെറയും അതിശയത്താൽ പരിപോഷം ലഭിച്ച് അന്യോന്യാനുകൂല്യത്താൽ വിശ്വം അഭിവ്യാപിച്ച്, ജയിച്ച്, വിഭാഗിച്ച്, ഓരോ പങ്ക് ഓരോ വിദ്വൽപ്പരിഷത്തിനു ഭരമേല്പിച്ചുകൊടുത്ത് അവരുടെ സഹായത്താൽ ദിഗന്തരങ്ങളിൽനിന്നു പുഷ്ടിവർദ്ധകസിദ്ധികൾ സംപാദിച്ചു ലോകത്തെങ്ങും ഉജ്ജ്വലിച്ചിരിക്കുന്ന നവീനശാസ്ത്രങ്ങൾ മനുഷ്യൻെറ ബുദ്ധിശക്തികളുടെ വൈഭവത്തെയാണല്ലോ ആഘോഷിക്കുന്നത്. ഈ ശാസ്ത്രമൂർത്തിക്ക് എല്ലാം ചെയ്വാൻ ക

ഴിയുമെന്ന വിശ്വാസം ദിനംപ്രതി ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ വ ൎദ്ധിച്ചുവൎദ്ധിച്ചു വരുന്നകാരണം, ശാസ്ത്രം ജഗദീശ്വരന്റെ പ്രത്യാദേശമായ്ഭവിച്ചിരിക്കുന്നുവോ എന്നു തോന്നിപ്പോകും. ഈ വിധമായ ശാസ്ത്രങ്ങളെ പഠിച്ചു മനുഷ്യബുദ്ധിയുടെ സാമൎത്ഥ്യവും വിശ്വവൈചിത്ര്യങ്ങളും ഇവയെ നിൎമ്മിച്ച ഈശ്വരന്റെ മഹിമയെയും അറിയേണ്ടതാകയാൽ നവീനശാസ്ത്രങ്ങളെക്കുറിച്ച് ഇവിടെ സ്വല്പം യഥാശക്തി അറിയിച്ചുകൊള്ളാം.

യൂറോപ്പ്, അമേരിക്ക, ജാപ്പാൻ മുതലായ മഹാരാജ്യങ്ങൾക്കു നിരതിശയമായ പരിഷ്കാരവും അഭ്യുദയവും ഉണ്ടാവാനുള്ളകാരണം അവരുടെ ശാസ്ത്രാഭ്യാസമാകുന്നു എന്നതിൽ രണ്ടുപക്ഷമില്ല. നമ്മുടെ ഭാരതവൎഷത്തിലും വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ അംഗമായി ശാസ്ത്രം പഠിപ്പിച്ചുവരുന്നുവെങ്കിലും, ഈ ശാസ്ത്രജ്ഞാനം പരീക്ഷയുടെ ആവശ്യത്തിന്നായി സംപാദിച്ചതാകയാൽ, പരീക്ഷയ്ക്കു ശേഷം, അതു വിസ്മൃതിയിൽ ലയിച്ചുപോകുന്ന കാരണം, അതു ജനങ്ങൾക്കു ഒരു വിധത്തിലും ഉപകാരപ്രദമായ്ത്തീരുന്നില്ല എന്നത് അതിശോചിനീയം തന്നെ. ഈ ശാസ്ത്രജ്ഞാനം പ്രയോഗനിൎവ്വാഹമാകുന്നില്ല എന്നുമാത്രമല്ല, ശാസ്ത്രീയരീതിയിൽ വിഷയാന്തരങ്ങളെ ചിന്തനംചെയ്തു സ്വാഭിമതമായ ഒരു സിദ്ധാന്തം സ്ഥാപിപ്പാൻ ആവശ്യമായ ചിത്തപരിഷ്കാരവും എല്ലാ വിദ്യാൎത്ഥികൾക്കും തുല്യമായി വിതരണം ചെയ്യുന്നില്ല. വിദ്യാൎത്ഥികൾ, ഉപജീവനത്തിന്നായി ഓരോ വ്യവസായങ്ങളിൽ ഉദ്യമിക്കുന്ന സമയം, ആ പ്രവൃത്തിക്കു യോഗ്യമായ ജ്ഞാനവും പരിചയവും സംപാദിച്ചു ദിവസം തോറും അതേ കൎമ്മങ്ങളെ ചെയ്യേണ്ടിവരുന്നു. അവൎക്ക് അവസരമില്ലായ്കകാൽ, പഠിച്ച ശാസ്ത്രങ്ങളെ ആവൎത്തിച്ചു പൎയ്യാലോചിപ്പാനൊ അവയെ പൂൎത്തിയാക്കാനായി ഉപരിഗ്രന്ഥങ്ങളെ വായിപ്പാനൊ ദുസ്സാധമാകയാൽ, അവർ ശാസ്ത്രങ്ങളെ ഉപേക്ഷിക്കേണ്ടിവരുന്നു. സ്വഭാഷാജ്ഞാനം അത്യല്പമാകയാൽ തങ്ങളുടെ ജ്ഞാനത്തെ ഇതരന്മാരെ അറിയിപ്പാൻ സ്വന്തവാ

ക്കിൽ പറവാൻ കഴിയുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട് ജനങ്ങളുടെ ഇട
യിൽ ശാസ്ത്രജ്ഞാനം ഉണ്ടാകുവാൻ മാസികകൾ പ്രയത്നം
ചെയ്യേണം എന്നറിഞ്ഞ് നമ്മുടെ പ്രസാധകന്മാർ തുനിഞ്ഞതി
നെ കേരളീയർ അഭിനന്ദിച്ച് കഴിയുന്ന സഹായം ചെയ്തു
കൊടുക്കണമെന്നു പ്രത്യേകം അപേക്ഷിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

യൂറോപ്പ് ആധുനിക പരിഷ്കാരത്തിന്റെ മാതൃകാഗൃഹമാ
യിത്തീരാനുള്ളകാരണം ജനങ്ങൾക്കു മാതൃഭാഷയോടുള്ള വാത്സ
ല്യംതന്നെ. ഇന്ത്യയിലെപ്പോലെ യൂറോപ്പിൽ പല ഭാഷകൾ
സംസാരിച്ചുവരുന്നുവെങ്കിലും, അതാതുദേശത്തിലെ വിദ്യാഭ്യാ
സം തദ്ദേശീയ ഭാഷയിൽ ആകയാൽ, വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു ജ്ഞാ
നം പ്രയാസം കൂടാതെ സമ്പാദിപ്പാൻ കഴിയുന്നു. അവരും ന
മ്മെപ്പോലെ വിദേശീയ ഭാഷകളെ പഠിക്കുന്നുവെങ്കിലും, ആ പ
ഠിപ്പു ഭാഷാപരിജ്ഞാനസമ്പാദികയ്ക്കായിട്ടുമാത്രമാകുന്നു. നാം ഭാ
ഷാപരിജ്ഞാനത്തിന്നായി മാതൃഭാഷയും വിദേശീയ ഭാഷയെ
ശാസ്ത്രപരിജ്ഞാനത്തിന്നും വേണ്ടി പഠിക്കുന്നു. പരീക്ഷാകാല
ത്ത് നമ്മുടെ വിദ്യാർത്ഥികൾ ഏതദ്ദേശീയഭാഷാപരീക്ഷ ഒഴികെ
മറ്റെല്ലാ വിഷയങ്ങളെയും ഉപപാദിപ്പാൻ വിദേശിയ ഭാഷ
യെ ഉപയോഗിക്കേണ്ടിവന്നിരിക്കുന്നു. യൂറോപ്പിൽ എല്ലാ വി
ഷയങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചു പരീക്ഷകളിൽ വിദ്യാർത്ഥികൾ സ്വ
ന്തഭാഷയിൽ ഉത്തരങ്ങൾ എഴുതുന്നു. സ്വന്തഭാഷയിൽ എ
ഴുതിയ ശാസ്ത്രപുസ്തകങ്ങളെ പഠിച്ചു പരീക്ഷയ്ക്കു പോകുന്നു. ഈ
സംഗതികളാൽ തങ്ങൾക്കു സിദ്ധിച്ച ശാസ്ത്രജ്ഞാനത്തെയും
നവീന പരിശോധനകളാൽ ലഭിക്കുന്ന ശാസ്ത്രതത്വങ്ങളെയും
സമുദായത്തിന്നു അറിയിപ്പാൻ അവക്കു എളുപ്പത്തിൽ കഴിയു
ന്നു. ശാസ്ത്രവിഷയങ്ങളെ ഉപന്യസിക്കുന്ന പത്രങ്ങളും മാസി
കകളും അവിടെ ധാരാളം ഉള്ളതുകൊണ്ട്, ശാസ്ത്രജ്ഞാനം
ആ രാജ്യങ്ങളിൽ ക്ഷണത്തിൽ പ്രസരിച്ച് ജനങ്ങളുടെ ഹൃദ
യത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു വേരുന്നി ഉറയ്ക്കുന്നു. ഈ കാരണങ്ങളാൽ,
ജനങ്ങളുടെ ആചാരം, വിചാരം, വ്യവഹാരം, ഉപജീവന

സംപാദകമായ വ്യാപാരം എന്നിവയെല്ലാം ശാസ്ത്രായത്തമാസ്ത്രുന്നതുകൊണ്ട്, അവൎക്ക നമ്മേക്കാൾ ശ്രേഷ്ഠമായ ബുദ്ധിചാതുൎയ്യവും കൎമ്മനിഷ്ഠയും പ്രാരബ്ധകാൎയ്യത്തെ സഫലമാക്കി അവസാനിപ്പാനുള്ള സന്തോഷത്തോടുകൂടിയ ഉത്സാഹവും മററനേകഗുണങ്ങളും സിദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നു.

പാശ്ചാത്യ രാജ്യങ്ങളിലെ വിശ്വവിദ്യാലയങ്ങളും വിദ്യാമന്ദിരങ്ങളും പാഠശാലകളും അംഗീകരിച്ചിരിക്കുന്ന വിദ്യാഭ്യാസക്രമങ്ങളും മററും അത്യുത്തമമാകയാൽ നമ്മുടെ യുവാക്കന്മാർ ഉത്തമവിദ്യാസംപാദനത്തിന്നായി വിദേശങ്ങളിൽ ചെന്നു കഷ്ടപ്പെടേണ്ടിവന്നിരിക്കുന്നു അവിടെ ചെന്നിട്ട് അന്യഭാഷാദ്വാരാ ജ്ഞാനം സമ്പാദിച്ച് പരിക്ഷാകാലത്ത് അന്യഭാഷയിൽ ഉത്തരം എഴുതേണം. ഈ ഭൂരിപരിശ്രമങ്ങളാൽ വിദ്യാൎത്ഥികൾക്ക കഠിനമായ മനഃക്ലേശം ഉണ്ടാകുന്നുവെന്നതു സമ്മതിച്ചേ തീരു.

നമ്മുടെ വിശ്വവിദ്യാലയങ്ങൾ ഈ ദേശത്തിലെ ഭാഷകളെ പഠിക്കേണമെന്നു നിൎബന്ധിച്ചതുകൊണ്ട്, ഈ ഭാഷകൾക്ക ക്ഷണത്തിൽ ഒരു അഭ്യുന്നതി വന്നുകൂടി; ഗദ്യപദ്യകൃതികൾ ബഹുലീഭവിച്ചു; ജനങ്ങൾക്ക പുസ്തകങ്ങൾ വായിച്ചു രസാസ്വാദനത്തിന്നു ശക്തി വന്നു; വൎത്തമാനപത്രങ്ങളും മാസികകളും മേല്ക്കുമേൽ ആവിൎഭവിച്ചു; ബാല്യദശയിൽതന്നെ, മാതാവായ മനോവൃത്തിയെ തങ്ങളുടെ ലീലാവിലാസങ്ങളെക്കൊണ്ടു അതിരമിപ്പിച്ചു; ഇങ്ങനെയെല്ലാം ഭാവിശുഭലക്ഷണങ്ങളെ കാണിപ്പാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ ദൌൎഭാഗ്യാതിശയത്താൽ, വിശ്വവിദ്യാലയത്തിലെ പരിക്ഷകളെ സംബന്ധിച്ച നിബന്ധനങ്ങൾ മാററിയതിനാൽ, ഈ നാട്ടിലെ ഭാഷകളെ പഠിക്കുന്നതിൽ വിദ്യാൎത്ഥികൾക്ക ശൈഥില്യവും അനാദരവും ഉണ്ടായി ഉപേക്ഷയിൽ പൎയ്യവസാനിച്ചിരിക്കുന്നതു അത്യന്തം സങ്കടംതന്നെ.

ഇപ്രകാരം മാതൃഭാഷയോടു നൈസൎഗ്ഗികമായിട്ടുള്ള വാത്സല്യത്തിന്നു വൈകല്യം വന്നത് ഓൎത്താൽ, 'മംഗളോദയ'

ത്തിൻെറ മംഗളം പാടാൻ അവസരമായോ എന്ന പ്രസാധകന്മാരുടെ ആശംകയ്ക്കു ധാരാളം ആസ്പദം ഉണ്ടെന്നു സമ്മതിച്ചേ തീരൂ. എന്നിട്ടും അധൈര്യപ്പെടാതെ പ്രസാധകന്മാർ സമുദായികചിത്തത്തെ സാനുരാഗം സമാരാധിപ്പാൻ പരിശ്രമിച്ചുവരുന്നതു ശ്ലാഘനീയംതന്നെ. ഈ പ്രശംസാർഹമായ ഉദ്യമത്തിൽ പല വിദ്വാന്മാരും ചേൎന്നു സ്വസ്വപദ്യത്തിൽനിന്നു ഒരു പങ്ക് ഇതരന്മാരുടെ യോഗക്ഷേമാൎത്ഥമായി ചിലവു ചെയ്യുമെന്നു ദൃഢമായി വിശ്വസിക്കുന്നു.

എം. ശേഷഗിരിപ്രഭു

നീലാളിക്കേണമേനംഗിരിവരതനയ!
ജ്ഞാനവിശുദ്ധജാരം
കേളൊക്കെക്കേളിയേറും തിരുവുടലുറിന
ക്കല്ലയോപാതിനൽകീ;
ത്രൈലോക്യാധീശനല്ലോതവപതികളുയ
ത്തമ്പുരാനിത്രനല്ലോ
രാളുണ്ടാമോവധൂനാമയിസുമുഖി!സദാ
പിന്തിരിഞ്ഞല്ലവേണ്ടു.

ചേലപ്പറമ്പുനമ്പൂരി.

ഭാഷാവിലാസം

(പുസ്തകാഭിപ്രായം)

(കോട്ടക്കൽ ലക്ഷ്മീസഹായം അച്ചുകൂടം. ഡെമ്മി ൧൫൦ വശങ്ങൾ. വില രൂപ ഒന്ന്. പ്രസാധകൻ മിസ്റ്റർ പി. വി കൃഷ്ണവാരിയർ.)

ഇതിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന കൃതികൾ കൊടുങ്ങല്ലൂർ ചെറിയ കൊച്ചുണ്ണിത്തമ്പുരാൻ അവർകളുടെ ൩൮ ശ്ലോകങ്ങളുള്ള

'ശ്രുതിഗീത', പന്തളത്ത് കേരളവമ്മതമ്പുരാൻ അവർകളുടെ ൧൩൯ ശ്ലോകങ്ങളുള്ള 'സാഹിത്യസാമ്രാജ്യം', ഒടുവിൽ കുഞ്ഞികൃഷ്ണമേനോൻ അവർകളുടെ നാല് സർഗ്ഗങ്ങളായി ൧൩൨ ശ്ലോകങ്ങളുള്ള 'വിനോദിനി', വള്ളത്തോൾ നാരായണമേനോൻ അവർകളുടെ ൪൧ ശ്ലോകങ്ങളുള്ള 'ക്ഷത്രിയപ്രഭാവം', ചെറുവാറ ഗോവിന്ദൻ നമ്പൂതിരി അവർകൾ, എ. കെ. ശങ്കരവമ്മ തമ്പുരാൻ അവർകൾ, കടത്തനാട്ട് കെ. കൃഷ്ണവാരിയർ അവർകൾ, തേലപ്പുറത്ത് നാരായണൻനമ്പി അവർകൾ, ഇങ്ങനെ നാലുപേർ കൂടി ൪൦ ശ്ലോകങ്ങളായി എഴുതിയ 'ആർജ്ജിഹാൻ അല്ലെങ്കിൽ ജഗൻമ്മോഹിനി' എന്ന ഒരു പദ്യകാവ്യം, ഉള്ളൂർ പരമേശ്വരയ്യർ അവർകളുടെ 'മതവും ശാസ്ത്രവും', തേലപ്പുറത്ത് നാരായണനമ്പി അവർകളുടെ 'ബാധ ഒഴിഞ്ഞു', എ. ആർ. രാജരാജവമ്മ കോയിത്തമ്പുരാൻ അവർകളുടെ 'ആധുനിക മലയാളഭാഷ', പി. വി. കൃഷ്ണവാരിയർ അവർകളുടെ 'ആധുനിക ഭാഷാകവികൾ' എന്ന ഗദ്യകൃതികളും ആകുന്നു.

മേൽപ്പറഞ്ഞ പദ്യ ഗദ്യ കാരകന്മാരുടെ കൃതികളുടെ മാതൃകകളായി പ്രസ്തുതവെണ്ഡങ്ങളെ വിചാരിക്കാമെന്നു തോന്നുന്നു. അവരിൽ ഓരോരുത്തരുടെ ആശയങ്ങളെയോ അഭിപ്രായങ്ങളെയോ കുറിച്ച് ഇവിടെ സവിസ്തരം വ്യവഹരിക്കുവാൻ തരമില്ല. കാവ്യനാടകാലങ്കാരങ്ങളിൽ സാമാന്യ വ്യുല്പത്തി എങ്കിലും വരുത്തിയതിനുമേലല്ലാതെ കവിത എഴുതരുത് എന്നു വെച്ചാൽ എത്ര നന്നായിരിക്കും എന്ന് ഉള്ളൂർ പരമേശ്വരയ്യർ ചോദിക്കുന്നതിൽ കുറെ വാസ്തവമുണ്ട്. എങ്കിലും, കവിത എന്നത് ഇവിടെ പദ്യമെന്ന അർത്ഥത്തിലല്ലേ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത് എന്ന് സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.'കാവ്യനാടകാലങ്കാരജ്ഞാനം ഒരുവനെ കവിയാക്കിത്തീക്കുന്നതല്ല. നേരേ മറിച്ച്, കവിയുടെ മനോഭാവങ്ങൾ ആരിൽനിന്ന് ജന്മനാ പുറപ്പെടുന്നുവൊ, ആ ആൾക്ക് ഈ വക ജ്ഞാനം അപരി

ത്യാജ്യവുമല്ല. 'കവിതാവനിതാചൈവ സ്വയമേവാഗതാ വരാ' എന്നാണല്ലോ പ്രമാണം. ലോകത്തിലെ മഹായോഗ്യരായ കവികളെല്ലാവരും കാവ്യനാടകാലങ്കാരങ്ങൾ ഗ്രഹിച്ചുതീൎന്നിട്ടു് കാവ്യങ്ങളെഴുതുവാൻ തുടങ്ങിയവരല്ല. ഷേക്സ്പിയർ, ബറൻസ്, എന്നിവർ ഉയൎന്നതരം വിദ്യാഭ്യാസംപോലും ഇല്ലാത്തവരായിരുന്നു. വ്യുൽപ്പത്തികൊണ്ടു് കവികളായിത്തീരാമെന്നുള്ള ആകാംക്ഷയെ ധൈൎയ്യപ്പെടുത്തരുതാത്തതാണ്. പ്രപഞ്ചത്തിലെ ഓരോ സംഗതികളെ സാധരണന്മാരെപ്പോലെ അല്ലാതെ നവീനരീതിയിലും വായനക്കാൎക്കു് സന്തോഷവും അത്ഭുതവും തോന്നത്തക്കവിധത്തിലും കണ്ടു്, ആ ഭാവനകളെ രേഖപ്പെടുത്തുന്നവരാണ് യഥാൎത്ഥകവികൾ. അതു് പദ്യരൂപത്തിലായാൽ കൎണ്ണസുഖം വിശേഷിച്ചുണ്ടാകും എന്നേയുള്ളു. കവികളുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനു അതിരുവെച്ചുകൂടാത്തതാണ്.

ഓരോ ഭാഷകളിലും, വാക്കുകൾക്കെന്നപോലെ, വാചകങ്ങൾക്കും വാക്യങ്ങൾക്കും ഒരോരോ പ്രത്യേക സ്വഭാവമുണ്ടായിരിക്കുമെന്നും, പ്രായേണ വാക്കുകളുടെ ബന്ധക്രമമാണ് ആ സ്വഭാവത്തിനടിസ്ഥാനമെന്നും, അതു നല്ലവണ്ണം പ്രകാശിച്ചാൽ മാത്രമെ വാചകത്തിനു ജീവനുണ്ടാകയുള്ളു എന്നും, വാചകത്തിന്റെ ജീവനാണ് ആശയപുഷ്ടിക്കുള്ള പ്രധാനാസ്പദം എന്നുമുള്ള എ. ആർ. രാജരാജവൎമ്മ കോയിത്തമ്പുരാൻ അവർകളുടെ അഭിപ്രായം വളരെ ശരിയാണെന്നു് എനിക്കു് തോന്നുന്നു. ഈ വിഷയത്തിൽ ഇംഗ്ലീഷും മലയാളവും തമ്മിൽ സ്വഭാവത്താലെ തന്നെ വളരെ വ്യത്യാസമുണ്ടു്. ആദ്യത്തേതിൽ ഒരുനോട്ടത്തിന് ഒരു വാക്യത്തിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളുടെ സംബന്ധങ്ങളെ തിരിച്ചു കാണുവാൻ എളുപ്പമുണ്ടു്. ഈ സൌകൎയ്യം മലയാളഭാഷയിൽ ഇല്ല. വാചകം മുഴുവനും വായിച്ചാലെ അൎത്ഥം ഗ്രഹിച്ചുകൂടു. അതിനാൽ, നിവൃത്തി ഉള്ളെടത്തോളം, പദ്യമായാലും, ഗദ്യമായാലും വായനയോടുകൂടിത്തന്നെ അൎത്ഥവും ഗ്രഹിക്കുവാൻ കഴിയത്ത

ക്ക രീതിയിൽ എഴുതുക എന്നതിൻെറ ആവശ്യം സ്പഷ്ടമാകു ന്നു. ഈ തോതിന് കുഞ്ചൻനമ്പ്യാരുടെ പദ്യങ്ങൾ എത്രമാത്രം അനുസരിക്കുന്നു എന്ന് വായനക്കാൎക്ക് അറിയാമല്ലൊ.

ഇംഗ്ലീഷ് കവിതകളെ ഭംഗിയായി മലയാളത്തിൽ ഭാഷാന്തരീകരിക്ക എന്ന അഭിപ്രായം എത്രത്തോളം സ്വീകാൎയ്യയോഗ്യമെന്ന് അറിയുന്നില്ല. ഗതാനുഗതികത്വം അധികമായിരിക്കുന്ന നമ്മുടെ ഇടയിൽ ആ സമ്പ്രദായം പ്രവേശിക്കാതിരിക്കേണമെന്നും, യഥാൎത്ഥകവിത ഉള്ളവർ ആ വക ആശ്രയത്തിനു പുറപ്പെടാതെ സ്വതന്ത്രന്മാരായിരിക്കേണമെന്നുമാണ് എൻെറ അഭിപ്രായം. പരദേശഭാഷാജ്ഞാനമില്ലാത്ത നമ്മുടെ നാട്ടുകാരുടെ അറിവിന്നായി പ്രകൃതിശാസ്ത്രതത്വങ്ങളെ ഇതരഭാഷകളിൽ നിന്ന് മലയാളത്തിൽ എളുപ്പമായ രീതിയിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്നത് ലോകോപകാരമുള്ള ഒരു കാൎയ്യമായിരിക്കും. വായനക്കാൎക്ക് രസം, സുഗ്രഹത, പ്രയോജനം, ഈ തോതുകളാണ് ഗ്രന്ഥനിൎമ്മാണത്തിൽ, പദ്യമായാലും ഗദ്യമായാലും, ഉപയോഗിക്കേണ്ടത്. പദ്യമെഴുതുന്നവരെയൊക്കെ കവി, കവി, എന്നു ഘോഷിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയാൽ, അവർ ആ നാമത്തിന് അൎഹതയുള്ളവരാണെന്നു ധരിപ്പാനും ഭാഷാസാഹിത്യത്തിന്ന് അപകൎഷം വരുവാനും ഇടയുണ്ട്.

സി. അന്തപ്പായി.

തപതീസംവരണം

ഒന്നാമങ്കം.

(രാജാവും വിദൂഷകനും ചുററിനടക്കുന്നു)

വിദൂ—(ഭയത്തോടെ തിരിഞ്ഞിട്ട്) തോഴരെ; നമുക്ക് ഓടിക്കളയാം. ഇവിടെ ഭയങ്കരമായ യുദ്ധം നടക്കുന്നു.

രാജാ—എന്താണ് അകാരണമായിട്ടു സംഭ്രമിക്കുന്നത്?

വിദൂ—ഇപ്രകാരമുള്ള പ്രാണസംശയമല്ലാതെ വേറെ എന്താ

ണ് സംഭ്രമത്തിനു കാരണം?

രാജാ— ഇവിടെ പ്രാണസംശയത്തിന് എന്താണവകാശം?

വിദൂ—(ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊണ്ട്) ഇതാ, ഈ മരതകക്കല്ലിന്റെ പുറത്തു രക്തം പ്രവഹിച്ചിരിക്കുന്നു.

രാജാ—(അടുത്തുചെന്നുനോക്കി, പുഞ്ചിരിയോടുകൂടി) സഖേ! യുദ്ധം വാസ്തവമായി സംഭവിച്ചതുതന്നെ. ഏതോ ഒരു ദിവ്യയുവതിയുടെ

ലാക്ഷാവിശേഷംതടവിട്ടനപദാബ്ജത്തിനാണം
വക്ഷസ്സിലംഗഭവനെറ്റുമോറുകൊണ്ട്
ഇക്ഷോണിഭാഗമതിലീട്ടുനീലരത്നം
പ്രക്ഷിപ്തമായ കരമാന്നു കിടന്നിടുന്നു. ൧൨

വിദൂഷകൻ—എന്നാൽ, ഭവാൻ ഈ കാലടികൾ ഒരുദിവ്യസ്ത്രീയുടെ ആണെന്നു എന്തുകൊണ്ടാണ് നിശ്ചയിച്ചത്?

രാജാ—ഇതാ ഈ അശോകവൃക്ഷത്തിന്റെ ഇലകളിൽ ചെമ്പഞ്ഞിച്ചാറു കാണുന്നു. ഇത് ആകാശത്തുനിന്നും ഇറങ്ങിയപ്പോൾ പററിയതാണ്.

വിദൂ—ശരി. എന്നാൽ ഇതാ വേറെ രണ്ടു കാലടികൾകൂടിക്കാണുന്നു. ഇവയെ എങ്ങനെയാണ് വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നത്? അല്ലെങ്കിൽ, ഞാൻതന്നെ ഇതിനെ സാവധാനം വ്യാഖ്യാനിച്ചുനോക്കാം.

(എന്ന് കണ്ണടച്ചു ധ്യാനിക്കുന്നു)

(അനന്തരം പരിവാരങ്ങളോടുകൂടെ രാജ്ഞി പ്രവേശിക്കുന്നു)

രാജ്ഞി—സഖി! ഉൽപലികെ! ആര്യപുത്രവിരഹത്താൽ പീഡിതമായിരുന്ന എന്റെ ഹൃദയം സന്താനമുണ്ടാകുമെന്നുള്ള കൌതുകംകൊണ്ട് ഇതുവരെയും പൊട്ടിപ്പോകുന്നതിന് ഇടയായില്ല. ഇപ്പോൾ വ്രതത്തിൽനിന്നും നിവൃത്തിച്ചിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ദുസ്സഹമായ ഈ വിരഹം ക്ഷണംപോലും താമസിക്കുന്നതിന് എന്നെ അനുവദിക്കുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട് ഞാൻ ഉടൻതന്നെ ആര്യപുത്രന്റെ ദർശനോത്സവത്തെ അനുഭവിക്കുന്നുണ്ട്.

ചേടി—ദേവി! വർഷകാലത്തിൽനിന്നു വേർപെട്ട 'ശരൽക്കാല ചന്ദ്രന്റെ ചന്ദ്രിക കുമുദാകരത്തോടുതന്നെയാണല്ലൊ ചേരേണ്ടത്. അതുകൊണ്ടു ദേവി വരണം, വരണം.

വിദൂ—തോഴരെ! അടഞ്ഞിരിക്കുന്ന എന്റെ കണ്ണുകൾ മാത്രമല്ല മനസ്സും അന്ധകാരംകൊണ്ടു നിറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട്, തോഴർതന്നെ വ്യാഖ്യാനിച്ചാൽ മതി

രാജാ—ഇവിടെ അറിവാൻ പ്രയാസമായിട്ട് എന്താണുള്ളത്? ഇവ അവളുടെ സഖിയുടെ പാദങ്ങളായിവരാനെ അവകാശമുള്ളൂ.

വിദൂ—ഇതും യോജിക്കുന്നു. (മുകളിലോട്ടു നോക്കീട്ട്) അഹോ! ഇതാ ആകാശത്തുനിന്ന് മാംസഖണ്ഡം വന്നു വീഴുന്നു. സ്വർഗ്ഗത്തിൽ ഭയങ്കരമായ ദേവാസുരയുദ്ധം നടക്കുന്നുണ്ടെന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു.

ചേടി—(ചെവികൊടുത്തിട്ട്) ഇവിടെ ആര്യനായ ചാരായണൻ സംസാരിക്കുന്നതുപോലെ തോന്നുന്നു. അതിനാൽ മഹാരാജാവിനെയും ഇവിടെത്തന്നെ കാണുമെന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു.

രാജ്ഞി—സഖി! ഇപ്രകാരമാണെങ്കിൽ, അല്പനേരം ഈ വള്ളിക്കുടലിൽ മറഞ്ഞുനിന്ന് ഇവരുടെ സ്വൈരസല്ലാപത്തെ കേൾക്കുകതന്നെ. (അപ്രകാരം ചെയ്യുന്നു.)

രാജാ—(നോക്കീട്ട്) ഇത് മാംസഖണ്ഡമല്ല. കല്പകവൃക്ഷത്തിന്റെ തളിരുകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ ഏതോ ഒരുത്തിയുടെ

അത്യന്തംസേവ്യമേന്തുന്നൊരുകവളൊട്ടുചേർന്നെത്രയുംധന്യ [മാകും
പത്തിക്കീറൊററിമിന്നുംമണിമയദളവും,പൂറവാൻഭൃംഗജാലം
എത്തിത്തഞ്ചുമ്പൊള്ളാട്ടുംകുറുനിരമലരിൻഗന്ധവത്താംരജസ്സും
മെത്തുംഭംഗ്യാകലന്നിട്ടമരുമൊരുമനോഹാരിയാംകർണ്ണ [പൂരം (ക്രമ

രാജ്ഞി—സഖി! ഈ കർണ്ണാഭരണവൃത്താന്തം എനിക്കു പ്രബലമായ സംശയത്തെ ജനിപ്പിക്കുന്നു.

ചേടി—ദേവി! ഇത്രമാത്രംകൊണ്ട് ഒന്നും തീൎച്ചപ്പെടുത്താൻ പാടില്ല. ശേഷവും സാവധാനം കേൾക്കാം.

വിദൂ—അപ്പടയാ തോഴരെ! എൻെറ അഭിപ്രായം ജലരേഖ പോലെയായിത്തീൎന്നു. ഇനി ഈ കൎണ്ണാഭരണം ഇവരിൽ വെച്ച് ആരുടേ ആണെന്നറിയുന്നതിന് ഭവാന് ശക്തിയുണ്ടോ?

രാജ—(വിരല് ചൂണ്ടിക്കൊണ്ട്) ഈ കാണുന്ന പാദരേഖ ഏതൊരുത്തിയുടെയൊ ആയവളുടെ കൎണ്ണത്തെ അലങ്കരിച്ചിരുന്നതെന്നാണ് ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നത്.

വിദൂ—ഇതിനുള്ള കാരണമെന്താണ്?

രാജാ—ഈ കാലടിയിലും കൎണ്ണാഭരണത്തിലും ഒരുപോലെ വിയൎപ്പുതുള്ളികൾ കാണുന്നതുതന്നെ.

രാജ്ഞി—ഇപ്പോൾ പാദത്തിൻെറ കഥയും വന്നിരിക്കുന്നു.

ചേടി—ഇതുകൊണ്ടെന്താണ്?

വിദൂ—തോഴരെ! ആകാശഗമനംകൊണ്ടുള്ള ക്ഷീണം ഇവൎക്ക് രണ്ടുപേൎക്കും തുല്യമാണല്ലൊ; പിന്നെ എങ്ങനെയാണ് ഒരുത്തിക്കുമാത്രം വിയൎപ്പുണ്ടായത്?

രാജാ—മാൎഗ്ഗശ്രമം കൊണ്ടുണ്ടായതല്ല. ഇത്, ഏതോ ഒരു ധന്യനായ യുവാവിനെ

ശങ്കിച്ചിടാതെപുരികക്കൊടിയിട്ടുവെട്ടി
കൺകോണുകൊണ്ടമിതരാഗമൊടാസ്പദിക്കും
തിങ്കൾപ്രസന്നമുഖിതൻപുളകങ്ങൾപൊങ്ങു
മംഗത്തിലംഗജനെഴുംപ്രഥമപ്രവേശം (൧൪)

വിദൂ—മനുഷ്യലോകത്തിൽ ദിവ്യസ്ത്രീകളനുഗ്രഹിക്കത്തക്കവണ്ണം ഭവാനല്ലാതെ വേറെ ആരാണുള്ളത്? അതുകൊണ്ട് അവളുടെ കടാക്ഷശരത്തിന്നു ലാക്കായത് ഭവാൻതന്നെയാണെന്നാണ് അല്പജ്ഞനായ ഈ ഞാൻ ഊഹിക്കുന്നത്.

രാജ്ഞി—സഖീ! നീ മാണവകൻ പറഞ്ഞതു കേട്ടില്ലെ?

ചേടി—ഞാൻ കേട്ടു. ഇതുകൊണ്ട് മഹാരാജാവു തിരുമന

സ്സിലേക്ക് എന്താണ് അപരാധം?

രാജ്ഞി— അദ്ദേഹം അപരാധിയാണെന്ന് ആര് പറഞ്ഞു?

വിദൂ—(സാവധാനം കണ്ണാഭരണത്തിൽ നോക്കിക്കൊണ്ട്) അല്ലയോ തോഴരെ! ആശ്ചര്യം, ആശ്ചര്യം! ഇതിൽ ഏതോ ഒരു ശാസ്ത്രം എഴുതിയിരിക്കുന്നു.

രാജാ— (പുഞ്ചിരിയോടുകൂടെ) എന്നാൽ ആ ശാസ്ത്രത്തെ വായിക്കേണം.

വിദൂ— (വായിക്കുന്നു.) അ ല- ചാ- എ- എ- അ- ഇ- എ- ചെ- ശ- അ- വി- അ- നേ- മാ- ആ ത- എ- സൌ- ഒരുവിധം അക്ഷരം മാത്രം വായിച്ചു; അർത്ഥമെന്താണെന്നറിഞ്ഞുകൂടാ. അതു ഭവാൻ തന്നെ പറയേണം.

രാജാ— ഇവ കാമസന്ദേശരൂപമായ ഒരു പത്രത്തിലുള്ള പദങ്ങളുടെ ആദ്യാക്ഷരങ്ങളാണെന്നാണ് ഞാൻ സംശയിക്കുന്നത്.

വിദൂ— ഇതിനെ പൂരിപ്പിച്ചു നഖംകൊണ്ട് എഴുതിക്കാണിക്കുകയാണെങ്കിൽ, ഇതുകൊണ്ടാണ് ഭവാന്റെ ബുദ്ധികൌശലമറിയേണ്ടത്.

(രാജാവ് കണ്ണാഭരണം വാങ്ങി അപ്രകാരം ചെയ്തു കൊടുക്കുന്നു.)

വിദൂ— (വായിക്കുന്നു.)

അലിവുഘനവരങ്കൽ ചാതകിക്കേറെയേറീ
ടിലുമവളിവിടേത്തും ചെയ്യുവാൻ ശക്തയല്ല
വിലസിടുമവൾനേത്രംമാത്രമാനന്ദബാഷ്പാ
വിലത,തടവിയേന്തീടുന്നു സൌഖ്യാതിരേകം. (൧൭)

വിദൂ— തോഴരെ! അഞ്ജനവും മൂഷികനും ഒരുപോലെ തന്നെയാണ്. അവൻ ചെറുതായ ദ്വാരത്തെയും വളരെ വലുതാക്കിത്തീർക്കുന്നു. അഞ്ജനും അഞ്ചാറക്ഷരങ്ങളെ മഹത്തായ ഗ്രന്ഥസന്ദർഭത്തെ ഉണ്ടാക്കിയിരിക്കുന്നു. ഇതു പോകട്ടെ. ഞാൻ രഹസ്യമായിട്ടു ഭവാനോട് ഒന്നു ചോദിക്കുന്നു. ഈ പാദദർശനം മുതല്ക്കു ഭവാന്റെ ആകൃതിക്ക് ഏതോ ഒരു വ്യ

ത്ത്യാസം വന്നതുപോലെ കാണുന്നു. കാമനും കടന്നുകൂടിയി ട്ടുണ്ടോ?

രാജ്ഞി— സഖി! എനിക്കും ഇതാണ് സംശയം.

ചേടി— ദേവി! തിരുമനസ്സിലെ മറുപടി കേട്ടശേഷം നിർണ്ണ യിക്കാം.

രാജാ— (ആത്മഗതം) അഹോ! മാണവകൻെറ വാക്ക് എൻെറ അനുഭവത്തോടൊത്തിരിക്കുന്നു. അദൃഷ്ടവിഷയമായ ഒരു ഉൽകണ്ഠ എൻെറ മനസ്സിനെ സ്പർശിക്കുന്നതുപോലെ തോന്നുന്നു. (പ്രകാശം) സഖെ! അന്യഥാ വിചാരിച്ചിട്ടാവശ്യമില്ല. വിസ്മയംകൊണ്ടു മാത്രമാണ് ഈ വികാരമുണ്ടായത്.

ചേടി— ദേവി! കേട്ടില്ലേ?

രാജ്ഞി— നീ വെറും ശുദ്ധയാണ്. ഇദ്ദേഹത്തെപ്പോലെയുള്ള ഗംഭീരാശയന്മാർ ഹൃദയത്തെ പ്രകാശിപ്പിക്കയില്ല.

വിദൂ— (ഗന്ധമേല്ക്കുന്നതായി നടിച്ചിട്ട്) തെക്കെ ദിക്കിൽനിന്നു മന്ദവായു വളരെ സൌരഭ്യത്തോടുകൂടെ വീശുന്നു. അതുകൊണ്ട് ആ ദിവ്യസ്ത്രീ അവിടെ നില്ക്കുന്നുണ്ടായിരിക്കേണം. ആകട്ടെ, നോക്കുകതന്നെ.

രാജാ— മൂഢാ! പ്രഭാവംകൊണ്ടു ശരീരത്തെ മറച്ചിരിക്കുന്ന ആ ദിവ്യജനത്തെ എങ്ങനെയാണ് അന്വേഷിച്ചാൽ കാണുന്നത്?

വിദൂ— ചിലപ്പോൾ തിരസ്കരണീവിദ്യയില്ലാതെയും നില്ക്കുമെന്നു ഞാൻ കേട്ടിട്ടുണ്ട്. അതിനാൽ ഞാൻ ചെന്ന് അറിയുന്നുണ്ട്.

(ചുററിനടന്നു നേരെ നോക്കി അഹംഭാവത്തോടുകൂടെ)

മൂഢനായ ഞാൻ നിമിത്തം വിവേകിയായ അങ്ങുന്നിനും ആ ദിവ്യസ്ത്രീയെക്കാണുന്നതിന് ഇടയായി. വേഗം വരൂ. വേഗം വരേണം. (എന്നു രാജാവിനെ ആകർഷിക്കുന്നു.)

രാജാ— ഇത് അവസാനം ഭ്രമമായി വരാനെ ഇടയുള്ളൂ. ആക

ട്ടെ, നോക്കുന്നുണ്ട്. (അടുത്തുചെന്നു നോക്കി, ലജ്ജാഭാവത്തിൽ വിദൂഷകനോടു രഹസ്യമായിട്ട്,) അല്ല, ഇവൾ ദേവിയാണല്ലോ. ഭവാന്റെ ചാപല്യങ്ങളുടെ അവസാനമെല്ലാം ഇപ്രകാരമിരിക്കും.

വിദൂ— വിശപ്പുകൊണ്ടു നല്ലവണ്ണം കണ്ണു കാണാതിരുന്നതുകൊണ്ടാണ് ഞാൻ ദേവിയെക്കണ്ടു ദിവ്യസ്ത്രീയാണെന്നു ഭ്രമിച്ചുപോയത്.

രാജ്ഞി— പാരാശര്യാ! സംശയിച്ചിട്ടാവശ്യമില്ല. ആ കണ്ണാഭരണവും പാദങ്ങളും ഏതൊരുത്തിയുടെ ആണൊ അവൾ ഞാനല്ല.

വിദൂ— (രഹസ്യമായിട്ട്) തോഴരെ! അത്രഭവതി എല്ലാം കേട്ടിരിക്കുന്നു. ഇന്നലെ മുതല്ക്കേ ഇവിടെ നില്ക്കുകയായിരുന്നു എന്നാണ് ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നത്.

രാജാ— (പ്രകാശം) ദേവീ! ഭവതിയെന്താണ് അസ്ഥാനത്തിൽ കോപിക്കുന്നത്? ഈ അത്ഭുതരസമാണ് ഇവിടെ അപരാധിയായിട്ടുള്ളത്.

രാജ്ഞി— ഞാൻ കോപിക്കുന്നു എന്നു മഹാരാജാവു തന്നെയാണല്ലോ പറയുന്നത്.

രാജാ— അയ്യയോ പ്രിയെ! ഇപ്രകാരം പറയരുത്.

നേരേവെട്ടംവിഷമതരയാംചില്ലി,ബാഷ്പംതടുക്കാ
നേറുംയത്നാ,പ്രണയഭവമാംകോപമാനുള്ളഹാസം,
ആരാൽക്കമ്പംതടവിയകചം,നീയിവണ്ണംവ്യഥാമാം
സാരംഗാക്ഷീമണിതിലകമേ!സംഭ്രമിപ്പിച്ചിടുന്നു. (എന്നു)

ചേടി—ദേവീ! പ്രസാദിക്കേണം, പ്രസാദിക്കേണം. തിരുമനസ്സുകൊണ്ട് അനപരാധിയാണ്.

രാജ്ഞി— ശരി. വ്രതം നോററു ക്ഷീണിച്ചിരിക്കുന്ന ഞാൻ ഉത്തരോത്തരം സംസാരിക്കുന്നതിനു ശക്തയല്ല. (എന്നു പരിവാരങ്ങളോടുകൂടെ പോകുന്നു.)

രാജാ— അല്ലാ, ദേവി പോയിക്കഴിഞ്ഞോ?

(അണിയറയിൽ വൈതാളികന്മാർ)

ആദിത്യഭഗവാൻ ആകാശമദ്ധ്യത്തിലായിരിക്കുന്നു.

(ഒന്നാം വൈതാളികൻ)

നന്ദിച്ചിമ്മധുകൃത്തൊടൊത്തമൃതുപോലാസ്വാദ്യമാണെങ്കിലും
നന്നായ്ച്ചൂടുപിടിച്ച പൂമധുവിനെത്തള്ളുന്നു ഭൃംഗാംഗനാ
എന്നല്ലീവെയിലേല്ക്കുകൊണ്ടു തളരും മെയ്യൊന്നൊതുക്കീട്ടിതാ
ചേർന്നീടുന്നിവളാത്മവല്ലഭനൊഴും പത്മങ്ങൾതന്നറയയിൽ. ()

(രണ്ടാം വൈതാളികൻ)

കത്തീടും മൃഗതൃഷ്ണയിൽ ഭ്രമമൊടും ദാഹാർത്തിയേറും മൃഗം
ദൈന്യം പൂണ്ടൊരു സത്യസാരസജലം കാണാൻ കുഴങ്ങുന്നിതാ
അത്യന്തം രവിതപ്തമായിടുമൊരിപ്പൂവില്ലതൻ കൈകളിൽ
ചേർത്തിട്ടൊന്നു തുടങ്ങുവാനിവിടൊതുങ്ങുന്നില്ല പുഷ്പായുധൻ. (൭൱

വിദൂ— വൈതാളികന്മാർ എന്നെ ജീവിപ്പിച്ചു. തോഴരെ! കുളിക്കുന്നതിനു വേഗം വരേണം. നായാട്ട് അടുത്ത ദിവസം രാവിലെ ആകട്ടെ. കാട്ടിൽ വിഭവത്തോടുകൂടിയ ഭക്ഷണം ദുർല്ലഭമാണ്. അതുകൊണ്ട് ഇഷ്ടംപോലെ മൃഷ്ടമായി ഭക്ഷിക്കാം.

രാജാ— ഭവാന്റെ ഇഷ്ടസിദ്ധി മാത്രമല്ല. ദേവിയേയും സമാധാനപ്പെടുത്തേണം. അതുകൊണ്ട് ഉള്ളിൽ തന്നെ പ്രവേശിക്കാം.

(എന്ന് എല്ലാവരും പോയി.)

ഒന്നാമങ്കം സമാപ്തം.

പുതുപ്പള്ളിൽ പി. കുഞ്ഞുറപ്പണിക്കർ.

കൃഷ്ണകണ്ടന്റെ മരണപത്രം.

അദ്ധ്യായം ൪.

അന്നു രാത്രി, ഏകദേശം എട്ടുമണി സമയത്ത്, കൃഷ്ണകണ്ടൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശയ്യാഗൃഹത്തിൽ കിടക്കയിലിരുന്നു, ലഹരിദ്രവ്യങ്ങളിൽ വെച്ച് ഏററവും ശക്തിയുള്ള കഞ്ചാവു വ

ലിച്ച് പരമാനന്ദമായി ആടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. * ഈ ആട്ടത്തിനിടയിൽ, തൻെറ മരണപത്രം ഒരു പണയാധാരമായി തീൎന്നതായും, പണയാവകാശത്തെ വില്ക്കുവാൻ വെച്ചിരിക്കുന്നതായും, തൻെറ സ്വത്തെല്ലാം ഹരലാലൻ മൂന്നേമുക്കാലേമുണ്ടാണി ത്രുപവുപ്പു വാങ്ങിയതായും അദ്ദേഹത്തിന്നു തോന്നി. അപ്പൊഴേയ്ക്കും മരണപത്രം ഒരു ദാനാധാരമല്ലെന്നും ഒരു വെറും കടശ്ശീട്ടാണെന്നും അദ്ദേഹത്തിനോട് ആരൊ പറഞ്ഞു എന്നു കൃഷ്ണകണ്ണൻ വിചാരിച്ചു. ഉടനെ, സകല ദേവന്മാരുടേയും രാജാവായ ബ്രഹ്മാവിൻെറ പുത്രനായ വിഷ്ണു ഒരു പാത്രം കഞ്ചാവു ശ്രീമഹാദേവനോടു കടം വാങ്ങി എന്നും, അതിന്നു പകരം ഒരു ശീട്ടെഴുതി ഒപ്പിട്ടു കൊടുത്തു എന്നും, ഇഹലോകത്തിന്മേൽ സ്ഥാപിച്ചും കയ്യാലും കൊടുപ്പാനുള്ള നിശ്ചയങ്ങളോടുകൂടി ഒരു പണയം കൊടുത്തു എന്നും അദ്ദേഹത്തിൻെറ മനസ്സിലുദിച്ചു. കഞ്ചാവിൻെറ ലഹരിനിമിത്തം മഹാദേവൻ പണയ എടവാടിന്നു വസ്തു എടുപ്പാൻ മറന്നുവത്രെ. * അസംബന്ധങ്ങളായ ഈ വക വിചാരങ്ങളോരോന്നു കൃഷ്ണകണ്ണൻെറ ഉള്ളിൽ ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന സമയത്താണ്, രോഹിണി പതുക്കെ അകത്തു കടന്നുവന്ന്, 'വലിയച്ഛാ! എന്താ ഉറങ്ങുകയാണൊ?' എന്നു ചോദിച്ചത്. രോഹിണി കൃഷ്ണകണ്ണനെ, ബഹുമാനസൂചകമായി, ഈവിധമാണ് വിളിച്ചുവന്നത്.

കൃഷ്ണകണ്ണൻ ആടിക്കൊണ്ടുതന്നെ, 'ആരാണത്? നന്ദിയോ? എടവാട് ഉടനെ തീൎക്കേണമെന്നു നിൻെറ എജമാനനോടു പോയി പറ.' എന്നു മറുപടിയും കൊടുത്തു.

പതിവുപോലെ, കൃഷ്ണകണ്ണൻ കഞ്ചാവിൻെറ മത്തുകൊണ്ടിരിക്കയാണെന്നു രോഹിണിക്കു മനസ്സിലായി. അവൾ ചിരിച്ചുകൊണ്ട് 'ആരാണ് നന്ദി?' എന്നു ചോദിച്ചു.

കൃഷ്ണകണ്ണൻ, തല ഉയൎത്താതെതന്നെ, 'ഞാൻ പറഞ്ഞ

---

* ഈ അടയാളങ്ങൾക്കുള്ളിലുള്ള ഭാഗം എൻെറ ഭൎത്താവു പരിഭാഷപ്പെടുത്തിത്തന്നതാണ്.

രോഹിണി—'ഹാഹോ. ഇത്ര ബദ്ധപ്പാടെന്താണ്?
ഹരൻ—'എനിക്കിവിടെ അധികം താമസിപ്പാൻ പാടില്ല.'
രോഹിണി—'എന്നാൽ പൊയ്ക്കോളു.'
ഹരൻ—'മരണപത്രമൊ?'
രോഹിണി—'അതെന്റെ കൈവശമിരിക്കും.'
ഹരൻ—'അതെങ്ങനെ? അതെനിക്കു തരില്ലെ?'
രോഹിണി—'നിങ്ങൾ സൂക്ഷിച്ചാലും ഞാൻ സൂക്ഷിച്ചാലും എല്ലാം ഒന്നുതന്നെ.'
ഹരൻ—'അതിനെ നീ എനിക്കു തരുന്നില്ലെങ്കിൽ, പിന്നെ നീ എന്തിന് അതിനെ മോഷ്ടിച്ചു.'
രോഹിണി—'നിങ്ങൾക്കുവേണ്ടി. നിങ്ങൾക്കുവേണ്ടിത്തന്നെ അതിനെ ഇവിടെ സൂക്ഷിക്കയും ചെയ്യുന്നു. നിങ്ങൾ ഒരു വിധവയെ കല്യാണം കഴിക്കുന്ന സമയം, അതിനെ ഞാൻ നിങ്ങളുടെ ഭാര്യക്കു കൊടുക്കും. ഇപ്പോൾ നിങ്ങൾ അതിനെ കൊണ്ടുപോയാൽ, നിങ്ങൾ അതിനെ നശിപ്പിച്ചുകളയും.'

അപ്പോൾ ഹരലാലനു കാര്യം മനസ്സിലായി; പിന്നെ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു: 'അതു തരമാവില്ല, രോഹിണി; നിനക്ക് എത്ര പണം വേണമെങ്കിലും ഞാൻ തരാം.'

രോഹിണി—'ഒരു ലക്ഷം ഉറുപ്പിക തന്നാലും മതിയാവില്ല. ഞാനാവശ്യപ്പെടുന്നതു തരാമെന്നല്ലെ കരാറ്?'
ഹരൻ—'അതു സാധിക്കുകയില്ല. ഞാൻ കക്കുകയൊ കള്ളാധാരം നിർമ്മിക്കുകയൊ ചെയ്താൽ, അത് എന്റെ അവകാശങ്ങളെ സ്ഥാപിപ്പിക്കാനായിരിക്കും. നീ കട്ടത് ആരുടെ ഗുണത്തിനായിട്ടാണ്?

ഇതു കേട്ടസമയം, രോഹിണിയുടെ മുഖത്തെ പ്രസന്നതയെല്ലാം പോയി. അവൾ അധോമുഖിയായി നിന്നു.

ഹരൻ—'എന്റെ ഇപ്പോഴത്തെ സ്ഥിതി ഇതാണെങ്കിലും, ഞാൻ കൃഷ്ണകാന്തന്റെ മകനാണ്. കളവുചെയ്തിട്ടുള്ള ഒരു സ്ത്രീയെ ഒരിക്കലും എന്റെ ഭാര്യയാക്കുവാൻ എനിക്കു പാടില്ല.'

രോഹിണി, ഉടനെ എഴുനീറ്റു, മൂടുപടത്തെ മാററി, ഹരലാലന്റെ മുഖത്തുനോക്കിക്കൊണ്ടു, 'ഞാനൊരു കള്ളിയാണ് നീയൊരു സത്യവാനും! ആരാണ് എന്നോടു കക്കുവാൻ പറഞ്ഞത്? ആരാണ് എനിക്കു കൈക്കൂലിതന്ന് എന്നെ അതിലേക്കുത്സാഹിപ്പിച്ചത്? ഞാനൊരു ശുദ്ധഗതിക്കാരിയെന്നുകണ്ട് എന്നെ ചതിച്ചതാരാണ്? നീചന്മാരായ ദരിദ്രന്മാർക്കൂടി പറയാത്ത വലിയ പൊളിയും കളവും കൃഷ്ണകണ്ണാറായിയുടെ മകനായ നീ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. കഷ്ടം! കഷ്ടം! ഞാൻ നിനക്കു അയോഗ്യയാണുപോലും! നിർഭാഗ്യയായ ഒരു സ്ത്രീ നിന്നെപ്പോലെ ഇത്ര നീചനായ ഒരു വഞ്ചകനെ ഒരിക്കലും കണ്ടിട്ടുണ്ടായിരിക്കയില്ല. നീയൊരു പെണ്ണായിരുന്നെങ്കിൽ, നിന്നെ ഞാൻ ചൂലുകൊണ്ടടിക്കുമായിരുന്നു. ഒരു പുരുഷനായതുകൊണ്ട്— മര്യാദസ്സു കടന്നു പറന്നുപോ.'

താനിക്കു തക്ക ശിക്ഷകിട്ടിയതുപോലെ ഹരലാലനു തോന്നി. ആട്ടിപ്പുറത്താക്കിയ— ബഹുമാനത്തോടുകൂടി— അയാൾ ഇളിഭ്യനായി പുറത്തേക്കുപോയി. അവരവരുടെ ദുഷ്പ്രവൃത്തികൾക്കു ശരിയായ ശിക്ഷകിട്ടിക്കഴിഞ്ഞു എന്നു രോഹിണിക്കു തോന്നി. അവളുടെ കോപാവസ്ഥയിൽ അഴിഞ്ഞുകിടന്നിരുന്ന തലമുടിയെ മുറുക്കിക്കെട്ടി, കരഞ്ഞുകൊണ്ട് അവൾ പിന്നെയും പാചകവൃത്തിയിൽ പ്രവേശിച്ചു.

ടി. സി. കല്യാണിയമ്മ.

ആദികേരളം

ഒന്നാം ഭാഗം.

ക്രിസ്തുവിനു ൭൦൦ കൊല്ലങ്ങൾക്കു മുമ്പായി ഹിന്ദുക്കൾ അവരുടെ തെക്കോട്ടുള്ള യാത്രയിൽ ബിഹാർ, മാൾവാ, ഗുജറാത്, ദക്ഷിണ ഇൻഡ്യ ഈ പ്രദേശങ്ങളിൽ എത്തിക്കൂടി, കു

യറിപ്പാൻ എന്ന് രമേശ ചന്ദ്രദത്തൻ പറയുന്നു. (൧) 'ദീപവംശം,' 'മഹാവംശം' എന്ന ചരിത്ര ഗ്രന്ഥങ്ങളെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി ആര്യന്മാരുടെ നാഗരികത്വം പാണ്ഡ്യരാജ്യത്തു പ്രവേശിച്ചത് 'കൊരക്കായി' എന്ന തുറമുഖം വഴിക്കായിരിക്കാമെന്നും, അതുണ്ടായത് ഉദ്ദേശം ക്രിസ്തുവിന്നു ൬൦൦ കൊല്ലങ്ങൾക്കുമുമ്പ് ആയിരിക്കാമെന്നും ബിഷപ്പുകാൾഡ്‌വേൽ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. (൨) ഏതുവിധമായാലും, ക്രിസ്തുവിന്ന് ൪൦൦ കൊല്ലങ്ങൾക്കുമുമ്പായി 'ചേരചോളപാണ്ഡ്യ' രാജവംശങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട് എന്നുള്ളതിന്നു സന്ദേഹമില്ല. (൩) മൂന്നു സഹോദരന്മാരിൽനിന്നു ജനിച്ചവരുണ് ഈ രാജവംശക്കാർ ഭരിച്ചിരുന്ന ജനങ്ങളെ 'ചേരചോളപാണ്ഡ്യന്മാർ' എന്നു തിരിച്ച് പേർപറഞ്ഞുവന്നു. ഉൽപ്പത്തിയിൽ ഇവർ അടുത്ത ബന്ധുക്കളായിരുന്നു എങ്കിലും, കാലക്രമംകൊണ്ട് അവർതമ്മിലുള്ള അടുപ്പം തേഞ്ഞുമാഞ്ഞ് ഒടുവിൽ അവർ അശേഷം വേർതിരിഞ്ഞ് അന്യവർഗ്ഗക്കാരുടെ നിലയിലായിത്തീർന്നു. ഇവരിൽ പാണ്ഡ്യന്മാർ മാറ്റുരണ്ടു വർഗ്ഗക്കാരേക്കാൾ കുറച്ച് ഉയർന്നനിലയിലായിരുന്നു എന്നാണ് വെച്ചിരുന്നത്. തമിഴരുടെ എടയിലുള്ള ഐതിഹ്യം 'ചേര' 'ചോളപാണ്ഡ്യ'ന്മാരിൽ താമ്രവർണ്ണീനദിമുഖത്തു സ്ഥിതിചെയ്തിരുന്ന 'കൊരക്കായി' എന്ന പ്രദേശത്തു വസിച്ച് അവിടം കൂട്ടായിഭരിച്ചുവന്നു എന്നാണ്. ആ പ്രദേശത്തെ 'മുക്കാണി' അല്ലെങ്കിൽ 'മൂപ്പരുടെ കൂട്ടസ്വത്ത്' എന്നു പേർവിളിച്ചും വന്നു. ഒടുവിൽ ഇവർ മൂന്നായിതമ്മിൽ പിരിഞ്ഞു. പാണ്ഡ്യൻ അവിടെതന്നെ താമസിച്ചു. ചോളനും ചേരനും തങ്ങളുടെ ഭാഗ്യം പരീക്ഷിപ്പാനായി പുറപ്പെട്ടുപോയി, ഒരാൾ വടിഞ്ഞാറും മറ്റേയാൾ വടക്കും ഓരോ രാജവംശത്തെ സ്ഥാപിച്ചു. (൪)

---

(1) Ancient India- Dutt's Vol. 1 p 25
(2) History of Tinnevelly p. 15
(3) Ancient India- Dutt- Vol. 1 p. 25
(4) History of Tinnevelly p. 12

ആൎയ്യന്മാർ ദക്ഷിണ ഇൻഡ്യയിലെ ദ്രാവിഡന്മാരെ കീഴടക്കി ഹിന്തുമതത്തെ ആ ദിക്കിൽ നടപ്പാക്കിയത് അവരുടെ ബുദ്ധിശക്തികൊണ്ടല്ലാതെ കയ്യൂക്കുകൊണ്ടോ മെയ്യൂക്കുകൊണ്ടോ അല്ല. യോദ്ധാക്കളായ ആൎയ്യന്മാർ ആയുധബലത്തോടുകൂടി ദക്ഷിണ ഇൻഡ്യയിൽ പ്രവേശിച്ചതായൊ ദ്രാവിഡന്മാരെ ബലാത്കാരേണ കീഴടക്കിയതായൊ ഒരു ഐതിഹ്യംപോലും ഇല്ല. ആൎയ്യന്മാരുടെ പ്രവേശനം ആ വിധത്തിലായിരുന്നു എങ്കിൽ, വല്ല കേട്ടുകേൾവി എങ്കിലും നഷ്ടശിഷ്ടമായി ഇന്നും ഇല്ലാതെ വരുന്നതല്ല. ഒരുതരം അപരിഷ്കൃതന്മാരെന്നു ഗണിച്ചുവന്ന ഈ കൂട്ടരെ നയത്താൽ സ്വാധീനപ്പെടുത്തി അവരുടെ എടയിൽ ആൎയ്യന്മാരുടെ നാഗരികതയെ നടപ്പാക്കുകയാണ് ചെയ്തത്. ബ്രാഹ്മണൎക്ക് ഈ വൎഗ്ഗക്കാരുടെ മേൽ പ്രാധാന്യം സിദ്ധിച്ചത് അവരുടെ ബുദ്ധിസാമൎത്ഥ്യംകൊണ്ടും ഭരണനൈപുണ്യംകൊണ്ടുമാണെന്നുള്ളതിന്നു പല ലക്ഷ്യങ്ങളുമുണ്ട്. തമിഴിൽ ബ്രാഹ്മണരെ 'അച്ഛൻ', 'ഗുരു' എന്നൎത്ഥത്തിൽ 'അയ്യർ' എന്നും 'ഭരണകൎത്താക്കന്മാർ', 'മേലന്വേഷണക്കാർ' എന്നൎത്ഥത്തിൽ 'പാപ്പാർ', അതായ്ത് 'പാൎപ്പോർ' എന്നുമാണ് പറയുന്നത്. ബിഷോപ്പു കാൾഡ്വെല്ലിൻെറ അഭിപ്രായത്തിൽ ദക്ഷിണദിക്കിലേക്കുവന്ന ആൎയ്യന്മാർ പുരോഹിതരും വിദ്വാന്മാരുമായ ബ്രാഹ്മണരായിരുന്നു. യോദ്ധാക്കളായ ക്ഷത്രിയരല്ല. പാണ്ഡ്യ ചോള കലിംഗരാജാക്കന്മാർ ദ്രാവിഡന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിലുണ്ടായിരുന്ന പ്രധാനികൾ മാത്രമായിരുന്നു. അവരുടെ കുലഗുരുക്കന്മാരും വംശപുരോഹിതന്മാരുമായി തീൎന്ന് ബ്രാഹ്മണർ അവരിൽ സൂൎയ്യകുലത്തിലും സോമകുലത്തിലും മററും ജനിച്ച ക്ഷത്രിയരാജാക്കന്മാരുടെ കുലശ്രേഷ്ഠതയെ ആരോപിച്ചു അവരെ ആൎയ്യക്ഷത്രിയൎക്ക് സമാനന്മാരാക്കിത്തീൎത്തതാണ്. (൧)

കെ. പി. പത്മനാഭമേനോൻ

---

(1) Comparative Grammar of the Dravidian Languages. p. I14. Tanjore District Mannal p. 734.

സാങ്കേതികസംജ്ഞകൾ.

സംസ്കൃതവും ലത്തീനും

സംസ്കൃതത്തിലെ 'പിതൃ' ശബ്ദം ലത്തീനിൽ 'പാതൃ' ശബ്ദമായിട്ടാണ് സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതെന്നു നാം കണ്ടല്ലൊ. ഇവിടെ അകാരം ഇകാരമായിപ്പരിണമിച്ചിരിക്കുന്നു. സംസ്കൃതഭാഷയ്ക്കും ലത്തീൻഭാഷക്കും സാധാരണങ്ങളായിരിക്കുന്ന ശബ്ദങ്ങളിൽ ഇങ്ങനെയുള്ള സ്വരവ്യത്യാസങ്ങളെ കണ്ടുമുട്ടുന്നതിന്നു നാം സന്നദ്ധന്മാരായിരിക്കേണം. ഇങ്ങനെയുള്ള വ്യത്യാസങ്ങൾ ഈ ഭാഷകളുടെ സംബന്ധനാലത്തെക്കാക്കുന്നുവെന്നു നാം ഭയപ്പെടുകയും വേണ്ട. ഒരേധാതുക്കളിൽനിന്നു ജനിക്കുന്ന ശബ്ദങ്ങളിലെ ധാതുസ്വരങ്ങൾക്ക് സംസ്കൃതത്തിൽതന്നെ മാത്രാവ്യത്യാസവും വർണ്ണവ്യത്യാസവും വരുന്നതു നാം കാണുന്നുണ്ടല്ലൊ. ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ പറയാം. ആകാരത്തിൽ അവസാനിക്കുന്ന ധാതുക്കളുടെ ആകാരം മത് എന്ന കൃത്യ പ്രത്യയത്തിനു മുൻപ് ഈകാരമായിത്തീരുമെന്ന് 'ഈദ്യതി' എന്ന സൂത്രം കൊണ്ട് പാണിനി വിധിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ 'ദാ' 'ജ്ഞാ' മുതലായ ധാതുക്കളിൽനിന്ന് ജനിച്ച 'ദാനം' 'ജ്ഞാനം' മുതലായ പദങ്ങളുടെ സഹോദരന്മാരായിട്ട് 'ദേയം' ജ്ഞേയം' മുതലായ പദങ്ങളേയും നാം കാണുന്നു. ഇവിടെ ധാതുവിലെ ആകാരം അതിന്റെ ചില സന്തതികളിൽ ഏകാരമായിട്ടു പരിണമിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതുകൂടാതെ, ഭാവകർമ്മങ്ങളിൽ 'ദീയതേ' മുതലായ രൂപങ്ങളുമുണ്ടാകുന്നു. ആകാരം ഈകാരമായിട്ടൊ ഏകാരമായിട്ടൊ പരിണമിക്കുന്നത് ഒരു സാധാരണ സംഭവമാണെന്നു നാം ഈ ഉദാഹരണങ്ങളിൽനിന്നു കാണുന്നുണ്ടല്ലൊ.

അകാരം ഓഷ്ഠ്യസ്വരങ്ങളായിട്ടൊ, അല്ലെങ്കിൽ ഓഷ്ഠ്യസ്വരങ്ങൾ അകാരമായിട്ടൊ മാറുന്നതിനും ഉദാഹരണങ്ങൾ

സംസ്കൃതത്തിൽ അനവധിയുണ്ട്. 'ഭൂ' എന്ന ധാതുവിൽനിന്നു
'ഭവതി' 'ഭാവം' ഇത്യാദി പദങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നത് ഈ വികാ
രത്തിന്റെ ഉദാഹരണമായി സ്വീകരിക്കുവാൻ ചിലർ മടിച്ചേ
ക്കാൻ മതി. ഇവിടെ ഊകാരത്തിനു ഗുണം അല്ലെങ്കിൽ വൃദ്ധി
യുണ്ടായി അതുകൾക്ക് അവ് അല്ലെങ്കിൽ ആവ് എന്ന് ആ
ദേശം വരികയാണെന്നാണ് പാണിനി നമ്മെപ്പഠിപ്പിക്കുന്ന
ത്. ഈ വികാരത്തിന്റെ കാരണം എന്തുതന്നെയായിരുന്നാ
ലും, 'ഭവതി'യിലെ 'അ' 'ഭൂത'ത്തിൽ 'ഊ' എന്നായിപ്പരിണമി
ച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നുള്ളതിനു തർക്കമില്ലല്ലോ. 'അ' 'ഉ' ഇതുകൾ
തമ്മിലുള്ള വിനിമയം ഈ ഉദാഹരണങ്ങൾകൊണ്ടു സ്പഷ്ടമാ
കുന്നില്ലെങ്കിൽ 'ചംചൂര്യ്യതേ' 'ചംചല്യതേ' എന്ന പദങ്ങളിൽ
നിന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നതാണ്. ഈ ക്രിയകൾ 'ചര്' 'ചല്' ഈ
ധാതുക്കളിൽനിന്നു ജനിച്ചവയാണ്.

> 'മയാ ചൈതദ് വ്രതം ചീർണ്ണം
> ത്വയാ ചൈവ ധനാധിപ
> തൃതീയഃ പുരുഷോ നാസ്തി
> യശ്ചരേദ് വ്രതമീദൃശം'

രാമായണം ഉത്തരകാണ്ഡം ൧൩. ൨൯

ഞാൻ 'ചംചൂര്യ്യതേ' മുതലായവയെക്കുറിച്ച് ആലോചി
ച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ഒരു ശ്ലോകം വായിക്കുന്നതിനിടയാ
യി. ഇവിടെ 'ചീർണ്ണം' എന്നതിനു 'ചരിതം' എന്നാണ് അ
ർത്ഥമെന്നും അത് ചര് ധാതുവിൽനിന്നു ജനിച്ചതാണെന്നും
സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. 'ചീർണ്ണ'ശബ്ദം കേട്ടുകഴിഞ്ഞാലുടനെ 'കീർണ്ണ'
'ജീർണ്ണ' 'തീർണ്ണാ'ദികളുടെ സ്മരണയുണ്ടായിട്ട് 'ചൄ' എന്നൊരു
ധാതുവുണ്ടായിരിക്കേണമെന്നാണ് നമുക്കു തോന്നിപ്പോകുന്ന
ത്. എന്നാൽ 'ചൄ' എന്നൊരു ധാതു, ധാതുപാഠത്തിലുണ്ടെന്നു
തോന്നുന്നില്ല. 'ചൄ' എന്നൊരു ധാതുവുണ്ടായിരുന്നാൽതന്നെ
യും, അത് 'ചര്' എന്നതിന്റെ ഒരു കൃത്രിമരൂപമായിരി
ക്കാനേ വഴിയുള്ളു. ൠകാരത്തിൽ അവസാനിക്കുന്ന ധാതുക്ക

ളെക്കുറിച്ചു രാജരാജവർമ്മ തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ട് ല ഘുപാണിനീയത്തിൽ ഇങ്ങനെ പറയുന്നു. 'തൃ, കൃ, വൃ, ഇത്യാദയഃ ഋദന്താഃ പഠിതാധാതവോ വസ്തുതഃ തര്, കിര്, വുര് ഇതിരേഫാന്താ ഏവഭവിതുമർഹന്തി. ഋകാരയുക്താനി ഹി രൂപാണി ന കുത്രാപിദൃശ്യന്തേ. കുത്രാപ്യദൃഷ്ടം പ്രകൃതിരൂപം ച കൃത്രിമമേവഭവിതു മർഹതി.' ഇങ്ങനെയിരിക്കെ 'ചീർന്ന്'ശബ്ദത്തിലെ മരം കാരം 'ചര്' ധാതുവിലെ അകാരത്തിന്റെ വികാരമായി ഗണിക്കപ്പെടേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

സംസ്കൃതശബ്ദങ്ങളിൽതന്നെ ഇങ്ങനെ ഉണ്ടാകുന്ന സ്വരവികാരങ്ങളെ കുറിച്ചു വളരെ പറയാനുണ്ട്. പ്രകൃതത്തിന്ന് ഇതെല്ലാം ആവശ്യമില്ല. സ്വരങ്ങൾക്കു നാനാവിധങ്ങളിൽ വികാരങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നത് സാധാരണമാണെന്നും, സ്വരവ്യത്യാസങ്ങൾ ശബ്ദങ്ങളുടെ ഏകോരൂപതയെ നിഷേധിക്കുന്നില്ലെന്നും കാണിക്കുന്നതിനു മേല്പറഞ്ഞ ഉദാഹരണങ്ങൾ മതിയാകുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

വൈ. സി. ചാക്കൊ.

ബാലാകലേശം

'ബാലാകലേശത്തിൽ ഈ വക ലക്ഷണങ്ങളിൽ പലതും ഇല്ലെന്നു പറകവേണ്ടിയിരിക്കുന്നു'എന്ന് മിസ്റ്റർ രാമകൃഷ്ണപിള്ള ശഠിക്കുന്നു എങ്കിൽ, പലതും ഉണ്ടെന്നും പറകവേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

നാടകംഖ്യാതവൃത്തംസ്യാൽ
പഞ്ചസന്ധിസമന്വിതം
വിലാസർദ്ധ്യാദിഗുണവ-
ദ്യുക്തംനാനാവിഭൂതിഭിഃ.

പ്രസിദ്ധമായ ഇതിവൃത്തം, മുഖാദിസന്ധികൾ, വിലാസാദിഗുണങ്ങൾ, ഇവകളോടും,

സുഖദുഃഖസമുൽഭൂതി
നാനാരസനിരന്തരം
പഞ്ചാദികാദശപരാ
സ്തത്രാങ്കാഃ പരികീർത്തിതാഃ.

സുഖദുഃഖവർണ്ണനകൾ, വിവിധരസപൌഷ്കല്യം, അഞ്ചുമുതൽ പത്തുവരെ അങ്കനിബന്ധനം, ഇവകളോടും,

പ്രഖ്യാതവംശോരാജർഷിർ
ധീരോദാത്തഃ പ്രതാപവാൻ
ദിവ്യോഥദിവ്യാദിവ്യോവാ
ഗുണവാന്നായകോമതഃ

പ്രസിദ്ധവംശത്തിൽ ജനിച്ചവനായി, രാജർഷിയായി, ധീരോദാത്തനായി, പ്രതാപിയായി, ഗുണവാനായി, ദിവ്യനോ അദിവ്യനോ ആയിരിക്കുന്ന ഒരാളുടെ നായകത്വത്തോടും,

ഏക ഏവ ഭവേദംഗീ
ശൃംഗാരോവീര ഏവവാ
അംഗമന്ന്യേരസാഃ സർവ്വേ
കാര്യ്യോനിർവ്വഹണേൽഭുതഃ

ശൃംഗാരവീരസങ്ങളിൽ ഒന്നിനെ പ്രധാനമാക്കിയും മററു രസങ്ങളെ അംശങ്ങളാക്കിയും വർണ്ണിക്കൽ, നിർവ്വഹണത്തിൽ അത്ഭുതരസവർണ്ണനം, ഇവയോടും,

ചത്വാരഃ പഞ്ചവാമുഖ്യാഃ
കാര്യ്യവ്യാപൃതപൂരുഷാഃ
ഗോപുച്ഛാഗ്രസമാഗ്രന്തു
ബന്ധനംതസ്യകീർത്തിതം.

കാര്യ്യത്തിൽ വ്യാപരിക്കുന്ന പ്രധാനപാത്രങ്ങൾ നാലോ അഞ്ചോ ഉണ്ടായിരിക്കുക, അവസാനം ഗോപുച്ഛത്തിന്റെ അഗ്രംപോലെയും ബന്ധിച്ചിരിക്കുക, ഈ വക ലക്ഷണങ്ങളോടു സമ്മിളിതമായ പ്രബന്ധമാകുന്നു നാടകം.

ബാലാകലേശത്തിലും ഈ സാമാന്യലക്ഷണങ്ങളിൽ പലതും യോജിച്ചിരിക്കുന്നു. പുരാണങ്ങളിലെ ഇതിവൃത്തങ്ങൾക്ക് എന്നപോലെ, ബാലാകലേശത്തിലെ ഇതിവൃത്തത്തിനും പ്രസിദ്ധിയുണ്ട്. സന്ധികളും ഇതിൽ ഇല്ലെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ.

അന്തരൈകാർത്ഥസംബന്ധഃ
സന്ധിരേകാന്വയേസതി.

എന്നല്ലയോ സന്ധിലക്ഷണം?

ബാലാകലേശത്തിലെ പ്രകൃതാപ്രകൃതങ്ങളെപ്പററി വിചാരിക്കുമ്പോൾ, ബാലാ എന്നു തിരുനാമമുള്ള ദേവയോനിവിശേഷത്തിന്റെ അധിവാസമുള്ള ഭൂമിയുടെ ഉൽക്കർഷോൽഭൂതിയാകുന്ന പ്രധാനപ്രയോജനത്തോടുകൂടി കഥാംശലഗ്നങ്ങളായ സദാചാരങ്ങൾ ഉപജീവിക്കുന്നതിനാൽ, തദവാന്തരൈകപ്രയോജനസംബന്ധരൂപമാകുന്ന സന്ധി ഇതിൽ സന്ധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

സമീഹാരതിഭോഗാർത്ഥാ
വിലാസ ഇതികഥ്യതേ.

പ്രകൃതത്തിൽ രതിലക്ഷണഭാവഹേതുഭൂതയായ ബാലാവിഷയകസമീഹതന്നെ 'വിലാസ'ത്തിന്റെ ഉദാഹരണം. ബാലയുടെ സന്തോഷസന്താപാദികളെ വർണ്ണിക്കുന്നതിനാൽ നാടകം സുഖദുഃഖസമുൽഭൂതിയും ആയിരിക്കുന്നു.

ബാലാസുനീതികളുടെ സംഭാഷണത്തിൽ ശോകഭയങ്ങളും, ബാലാകലേശസമ്മേളനത്തിൽ ശൃംഗാരവും, ചാത്തര്, ഇസ്രാറാണർ മുതൽ:പരുടെ പ്രവേശനത്തിൽ ഹാസ്യാദികളും സ്ഫുരിക്കുന്നതിനാൽ; നാനാരസനിരന്തരത്വവും സിദ്ധമായല്ലൊ. അങ്കസങ്കലനത്തിൽ വൈലക്ഷണ്യം വന്നുപോയിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ, മൂന്നങ്കത്തിൽ എഴുതേണം എന്നുള്ള വിജ്ഞാപനം കവിയെ നിരപരാധിയാക്കുന്നതുമുണ്ട്.

സർവ്വസൽഗുണസമ്പന്നനായ രാജർഷി ഇതിലെ നായകൻ ആകുന്നു. ശ്രീരാമചന്ദ്രാദികളിൽ എന്നപോലെ, ദിവ്യാദി

വ്യത്യവുംകൂടി ഉണ്ടാകയാൽ, ബാലാകലേശത്തിലെ നായകൻ ലോകോത്തരനമാകുന്നു.

ഇതിൽ അംഗിയായ രസം ശൃംഗാരമാണെന്നും മററുരസങ്ങൾ അംഗങ്ങളാണെന്നും പ്രസ്താവിച്ചുകഴിഞ്ഞു.

പ്രജകളുടെ സമാഗമംകൊണ്ടും ആകാശവാണികൾകൊണ്ടും മററും നിർവ്വഹണത്തിൽ ഭക്തിയേക്കാൾ അത്ഭുതം ഉൽക്കർഷിക്കുന്നു.

നിർവ്വഹണേകർത്തവ്യോ
നിത്യംഹിരസോൽഭുതസ്തജ്ഞൈഃ

ഈ നാട്യശാസ്ത്രത്തെയും നിർവ്വഹണസന്ധിയിൽ അംഗീകരിച്ചിരിക്കുന്നു.

കാര്യവ്യാപൃതപുരുഷന്മാർ ദിവാകരാദികൾതന്നെ. ഏകദേശം മേൽപ്രകാരം നാടകസാമാന്യലക്ഷണങ്ങൾ ബാലാകലേശത്തിൽ — രാജ്യഭാരം വിഷയീകരിച്ച് എഴുതിയ മൂന്നങ്കം മാത്രമുള്ള ആ ചെറിയ നാടകത്തിൽ — സംഘടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു.

ഇതേവരെ ഉദ്ധരിച്ചുവന്നത് സാഹിത്യദർപ്പണകാരൻെറ അഭിപ്രായങ്ങളാണ്. മാതൃഗുപ്താചാര്യാദികളും എന്തു പറയുന്നു എന്നു നോക്കുക.

പ്രഖ്യാതവസ്തുവിഷയം
ധീരോദാത്താദിനായകം
രാജർഷിവംശചരിതം
തഥാദിവ്യാശ്രയാന്വിതം

എന്നും മററും തന്നെയാകുന്നു അവരുടെ മതവും.

മിസ്റ്റർ രാമകൃഷ്ണപിള്ള അന്വേഷിച്ചിരിക്കുന്ന ചില ലക്ഷണങ്ങൾതന്നെ ബാലാകലേശത്തിൽ വേണമെങ്കിൽ കാണാം.

അർത്ഥപ്രകൃതികളിൽ പ്രധാനമായ ബീജലക്ഷണം

അല്പമാത്രംസമുദ്ദിഷ്ടം
ബഹുധായദ്വിസർപതി

ഫലസ്യപ്രഥമോഹേതു
ബീജംതദഭിധീയതേ.

കുറഞ്ഞോരു കാൎയ്യത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചുംകൊണ്ടു തുടങ്ങുന്ന യാതൊന്നാണ് പലേ കൈവഴികളായി പടൎന്ന് ഫലത്തിന്റെ പ്രധാനകാരണമായിത്തീരുന്നത് അതാണ് ബീജം.

ബാലയുടെ ക്ഷേമത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചുംകൊണ്ടു കലേശൻ ചെയ്യുന്ന അനുഗ്രഹകൎമ്മം ബഹുവ്യാപിയായിത്തീരുന്നതു തന്നെ പ്രകൃതത്തിന്റെ ഉദാഹരണം.

ഫലേയസ്യവഹിസംഹാരഃ
ഫലബീജംതുതൽഭവേൽ
വസ്തുബീജംകഥാജ്ഞേയാ
അൎത്ഥബീജംതുനായകഃ

ഇത്യാദിമാതൃഗുപ്താദികളുടെ മതങ്ങളും ബാലാകലേശത്തെ സാൎത്ഥപ്രകൃതിയാക്കുന്നു.

വ്യാപിപ്രാസംഗികംവൃത്തം
പതാകേത്യഭിധീയതേ.

ബാലാകലേശത്തിൽ തുപ്പൻനമ്പൂരി മുതൽപേരുടെ ചരിതം ഇതിന്നുദാഹരണം. പതാകാനിൎവഹണത്തിൽ സന്ധികളുടെ ഉപാധികൾ ഭേദിച്ചുപോയി, വൃത്തവ്യാപ്തി പോര, എന്നും മറ്റുമുള്ള വാദങ്ങൾക്ക് ബാലാകലേശം വിഷയമായി നിൽക്കേണം എങ്കിൽ, അതിന്നു മഹാനാടകത്വംതന്നെ വേണ്ടിയിരുന്നു എന്ന് ബുധന്മാൎക്കു തോന്നുമല്ലൊ.

പതാകാനിൎമ്മാണത്തിൽ ഭരതൻ

യദ്വൃത്തംഹിപരാൎത്ഥംസ്യാൽ
പ്രധാനസ്യോപകാരകം
പ്രധാനവച്ചകല്പ്യേത
സാപതാകേതികീൎത്തിതാ.

ഇങ്ങനെ അൎത്ഥപ്രകൃത്യന്തരങ്ങളും ഊഹ്യങ്ങൾ ആകുന്നു.

'ആരംഭയത്നപ്രാപ്ത്യാശാനിയതാപ്തി ഫലാഗമങ്ങൾ എ

ന്ന അഞ്ചു സന്ധികളും യോജിച്ചിട്ടുണ്ടോ?' ഇതും മിസ്റ്റർ രാമകൃഷ്ണപിള്ളയുടെ പ്രശ്നപങ്ക്തികളിൽ ഒന്നാകുന്നു. ഇതിൻെറ മറുപടി:

> ഭവേദാരംഭഔത്സുക്യം
> യന്മുഖ്യഫലസിദ്ധയേ.

മുഖ്യ ഫല സിദ്ധിക്കു കലേശനു ഔത്സുക്യം അല്ലെങ്കിൽ പിന്നെ എന്താണ് ഉണ്ടായിട്ടുള്ളത്?

അനാചാരാദികളെ ഉന്മൂലനംചെയ്യുവാൻ കുന്നലക്കോൻ മുതലായ പ്രശസ്തപാത്രങ്ങളുടെ ഉത്സാഹം യത്നത്തിൻെറ ഉദാഹരണം. ഇങ്ങനെ അവശിഷ്ടസന്ധികളും ഊഹ്യങ്ങൾ ആയിരിക്കുന്നു.

'വിഷ്കംഭ ചൂളികാങ്കാസ്യാങ്കാവതാരങ്ങൾ എന്ന സൂച്യങ്ങൾ ഇതിൽ ഘടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടോ?' ഇല്ലേ?. ഇങ്ങനെ വിഷ്കംഭം കഴിഞ്ഞു എന്നും മററും എഴുതിയിട്ടില്ലെങ്കിലും

> 'സംക്ഷിപ്താത്ഥസ്തുവിഷ്കംഭഃ'

ഇത്യാദിലക്ഷണങ്ങൾ ബാലാകലേശത്തിൽ ഉള്ളതുതന്നെ.

> 'അന്തർജ്ജവനികാസംസ്ഥൈഃ
> സൂചാനാത്ഥസ്യചൂളികാ'

തിരയുടെ ഉള്ളിൽ നിൽക്കുന്നവരാൽ അത്ഥം സൂചിപ്പിക്കപ്പെടുന്നതിന്നു ചൂളിക എന്നു പേർ. (അണിയറയിൽ) 'ഞാം ഞ്ചും ഞാം ഞാം ഇന്നിരപെരട്ടി ഇന്നിര മിട്ടായി വെററില പാക്കു സിഗരററു വിടി ഷോഡാ ലിമിനാറ് പാളപ്പളം പട്ടചരട തീപ്പെട്ടി പാൽക്കാപ്പി.' എന്നു ൨-൧-ാം ഭാഗത്തിലും മററും ചില സൂചനകൾ സ്ഥലാന്തരങ്ങളിലും അന്തർജ്ജവനികാസംസ്ഥന്മാരാൽ പ്രയോഗിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

അപ്രകൃതത്തിൽ രാജ്യഭാരം വിഷയമായിരിക്കുന്ന സ്ഥിതിക്ക് ധൂമശകടത്തിൽ പ്രധാനാത്ഥം ആരോപിക്കുവാൻ വലിയ വിരോധവും ഇല്ലല്ലൊ.

മിസ്റ്റർ രാമകൃഷ്ണപ്പിള്ള ആവിശ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ചില ലക്ഷണങ്ങളുടെ കഥ അങ്ങനെ ആയല്ലൊ. ഇതുകൂടാതെയും നാടകലക്ഷണങ്ങളിൽ പലതും ബാലാകലേശത്തിൽ ഘടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്.

നാടകമുഖത്തിൽ പ്രയോഗിക്കമാറുള്ള നാന്ദി ഇതിൽ പ്രകാശിക്കുന്നില്ലേ?

'അവശ്യംകർത്തവ്യാ
നാന്ദീവിഘ്നോപശാന്തയേ'

വിഘ്നനിവാരണത്തിന്നുവേണ്ടി നാന്ദി പ്രയോഗിച്ചേകഴിയൂ.

എന്നും മററുമുള്ള പ്രമാണങ്ങൾ ഗണനീയങ്ങളുമാകുന്നുവല്ലൊ?.

'ആശീർവ്വചനസംയുക്താ
സ്തുതിര്യസ്മാൽപ്രയുജ്യതേ
ദേവദ്വിജനൃപാദീനാം
തസ്മാന്നാന്ദീതിസംജ്ഞിതാ'

നാന്ദിയിൽ ദേവദ്വിജനൃപാദികളുടെ അനുഗ്രഹവാക്യപുരസ്സരമായ സ്തുതിയെ പ്രയോഗിക്കേണം.

'മംഗല്യശംഖ, ചന്ദ്രാ, ബ്ജ,
കോക, കൈരവശംസിനീ
പദൈര്യുക്താദ്വാദശഭി
രഷ്ടാഭിർവ്വാപദൈരുത'

ശംഖ്, ചന്ദ്രൻ, താമര, ചക്രവാകം, ആമ്പൽ മുതലായ മംഗളപദാൎത്ഥങ്ങളെക്കുറിച്ച് വൎണ്ണിക്കുന്നതായിരിക്കേണം. നാന്ദിബന്ധം എട്ടൊ പന്ത്രണ്ടൊ പദത്തിൽ ആവാം. ഈ ലക്ഷണങ്ങൾ,

'പൊന്നുംപാവാട ചാൎത്തും.........
പ്രഥിതക്കവലയാധീശ
ശ്രീഷൺസഹായം',

എന്നുള്ള ബാലാകലേശ നാന്ദിയിൽ അടക്കിയിരിക്കുന്നു. നാട്യദർപ്പണത്തെ അനുസരിച്ച് നോക്കുമ്പോൾ ബാലാകലേശത്തിലെ നാന്ദിക്കു 'പത്രാവലീ' എന്ന വിശേഷസംജ്ഞയ്ക്കുകൂടി അർഹതകാണുന്നു.

'യസ്യാംബീജസ്യവിന്യാസോ
ഹ്യഭിധേയസ്യവസ്തുനഃ
ശ്ലേഷേണവാസമാസോക്ത്യാ
നാന്ദീപത്രാവലീതുസാ'

ശ്ലേഷംകൊണ്ടോ സമാസോക്തികൊണ്ടോ പ്രധാനവസ്തുവിനെ വിന്യസിക്കുന്ന നാന്ദിക്ക് പത്രാവലി എന്നു പേർ.

ബാലാകലേശ നാന്ദിയിൽ കുവലയാധീശശീർഷൻ എന്ന പദത്തിന് — കുവലയം=ആമ്പൽ. അധീശൻ=അധിപൻ (ചന്ദ്രൻ). ശീർഷൻ=ശേഖരൻ; ചന്ദ്രശേഖരൻ; ഭഗവാൻ; പരമശിവൻ എന്നും; അഥവാ, കു=ഭൂമി. വലയം=മണ്ഡലം അധീശൻ=അധിപൻ (രാജാവ്). ഈ വിശേഷത്തെ 'രണ്ടുകാര്യങ്ങളൊരേ ഞെട്ടിലുണ്ടാകുംപോലേ (ഏകനാളാ വലം ബിഫലദ്വയസമാന)യുള്ള വിശേഷണങ്ങളെക്കൊണ്ട് സമർത്ഥിപ്പിക്കുകയും രാജ്യഭാരമാകുന്ന വസ്തുവിനെ

'ഒന്നുംതെററാതെ കൃത്യംസതത
മഖിനടത്തുന്ന സർവ്വജ്ഞൻ' എന്നും മററുമുള്ള പ്രയോഗങ്ങളെക്കൊണ്ട് വിന്യസിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നതിനാൽ പത്രാവലിക്കു പ്രകൃതപദ്യങ്ങൾ തെളിഞ്ഞ ഉദാഹരണങ്ങൾ ആകുന്നു.

'ദാതാവോപെരുമാൾകുബേരനിതിനെ ശ്ലോധിച്ചഭിപ്രായമൊ— നോതാനേററുമമച്യുതാഖ്യൻ'ഇത്യാദിപദ്യത്തിൽപ്രരോചനയെനിർവ്വഹിച്ചിരിക്കുന്നു.

'പ്രശംസാതഃപ്രരോചനാ' എന്ന് സാഹിത്യദർപ്പണവും 'പ്രശംസാതുദ്വിധാജ്ഞേയാ' ഇത്യാദിസുധാകരവും പ്രയുക്ത പ്രരോചനയെ സാധൂകരിക്കുന്നു.

ഇങ്ങനെ നാനാകലേശത്തിൽ ഉള്ള നാടകലക്ഷണങ്ങൾ പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം വിസ്തരിച്ചുതുടങ്ങിയാൽ ആ വിവരണം അതിദീൎഘമായിപ്പോകുവാൻ ഇടയുള്ളതിനാൽ, ആ പ്രകൃതം അങ്ങനെ നിൽക്കട്ടെ.

(തുടരും)

കെ. വി. കറുപ്പൻ.

പത്രാധിപക്കുറിപ്പുകൾ

ദിവാൻ നെറ്റൂർ സ്വാമിക്കണ്ണുപിള്ള അവർകളെക്കുറിച്ചു മലയാളികൾ കേട്ടിരിക്കുമല്ലൊ. അദ്ദേഹം, മദിരാശി സംസ്ഥാനത്തിൽ, പരസ്പരസഹായസംഘങ്ങളുടെ റജിസ്ട്രാർ ആകുന്നു. അദ്ദേഹം ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രവിശാരദനും, പലഭാഷകളിലും ചില കലകളിലും പാണ്ഡിത്യം സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു മാന്യപുരുഷനുമാണ്. വാത്മീകിരാമായണത്തിലും ശങ്കരവിജയത്തിലും ശ്രീരാമന്റെയും ശങ്കരാചാൎയ്യരുടെയും ജനനസമയങ്ങളെ കാണിച്ചിട്ടുള്ളതിൽനിന്ന്, ആ കാലങ്ങളെ നിൎണ്ണയിച്ച് അദ്ദേഹം അടുത്തകാലത്തൊരു പ്രസംഗം ചെയ്യുകയുണ്ടായി.

'യാഗംകഴിഞ്ഞതിൽപ്പിന്നെ യാറുചെന്നിതൃതുക്കളും
പന്തിരണ്ടാമത്തെമാസം മേടനവമിപക്കവും
പുണർതംനാളുമാംനേരം ഗ്രഹമഞ്ചുച്ചരാശിയിൽ
നില്ക്കെക്കൎക്കടലഗ്നത്തിൽ ചന്ദ്രൻവ്യാഴത്തൊടൊപ്പമേ
ഉദിക്കവേജഗത്തെല്ലാം നമിക്കുംലോകനാഥനെ
കൌസല്യരാമനെപ്പെറ്റു സൎവ്വലക്ഷണയുക്തനെ
ഇക്ഷ്വാകുവൎദ്ധനൻധന്യൻ വൈഷ്ണവാൎദ്ധാംശമുണ്ണിയെ.'

ഈ സംഗതികളെക്കൊണ്ട്, ശ്രീരാമൻ അവതരിച്ചത് ബി. സി., അതായത് ക്രിസ്ത്വബ്ദത്തിനുമുമ്പ്, ൻ൩൮൪-ൽ ആണെന്ന് അദ്ദേഹം തീരുമാനിച്ചിരിക്കുന്നു. ശങ്കരവിജയത്തിൽ കാണിച്ചിട്ടുള്ള ഗ്രഹസ്ഥിതികളെക്കൊണ്ട്, ശ്രീശങ്കരാചാൎയ്യരു

ടെ ജനനസമയം ക്രിസ്ത്വബ്ദം ൮൭൫ ാമതിൽ വൈശാഖമാസത്തിൽ ശുക്ലപഞ്ചമിനാളെന്നും തീച്ചയാക്കിയിരിക്കുന്നു. കൊല്ലവഷത്തോട് ൮൨൫ ചേത്താൽ കലിവഷവും ൮൨൪ കൂട്ടിയാൽ ക്രിസ്തുവഷവും കിട്ടുന്നതാണ്.

* * * * * * *

കൊതു സാധാരണയായി മൊട്ടയിടുന്നത് വെള്ളത്തിലാണു. ചീത്ത വെള്ളം കെട്ടിക്കിടക്കുന്ന ദിക്കുകളിൽ, കൊതു അധികമുണ്ടായിരിക്കും. ഈതരം വെള്ളം വീടുകളുടെ സമീപത്തുണ്ടായാൽ, അവിടങ്ങളിൽ താമസിക്കുന്നവക്കു പലതരം ദീനങ്ങൾ എടവിടാതെ ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കും. താറാവുകൾ ഈ വക മൊട്ടകളെ എല്ലാം തിന്നും; അവയുടെ നാട്യം കണ്ടാൽ, ഇത്ര രസകരമായ ആഹാരം അവക്കു മറ്റൊന്നുമില്ലെന്നു തോന്നും. താറാവുകളെ വളത്തിയാൽ ഈ ഒരു ഗുണം ഉണ്ട്. പക്ഷേ, മൊട്ടകൾ പോയതുകൊണ്ട്, ചീത്ത വെള്ളം വീടിനകത്തു കിടക്കുന്നതുകൊണ്ടുള്ള മററുദോഷങ്ങൾക്കു പരിഹാരമാവില്ലല്ലൊ.

* * * * * * *

സുമാത്രാ, ജാവാ, ബാലി, സംഭവ, എന്നീ ദ്വീപുകളിൽ ഹിന്തുക്കൾ കുടികയറിപ്പാത്തിരുന്നു എന്നതിനു സംശയമില്ല. കാസ്പിയൻ ഉൾക്കടലിന് അടുത്തുള്ള ബാക്കു എന്ന ദിക്കിൽ, രണ്ടു നൂററാണ്ടുകൾക്കമുമ്പ്, ഒരു ഹിന്തുക്ഷേത്രം ജീണ്ണപ്പെട്ടുകിടന്നിരുന്നതായും, അക്കാലത്തും അവിടെ പൂജകൾ നടത്തിയിരുന്നതായും, ഒരു ഇംഗ്ലീഷ് ദേശസഞ്ചാരി ചെന്നുകണ്ടിട്ടുള്ളതായി എഴുതിയിരിക്കുന്നു. ചില്ലി, തെക്കേ അമേരിക്ക എന്നീ ദിക്കുകളിൽ പല ഭാഗങ്ങളെയും കൈവശപ്പെടുത്തി, അവിടങ്ങളിൽ വീടുകളും ക്ഷേത്രങ്ങളും കോട്ടകളും ഉണ്ടാക്കി, നായന്മാർ പണ്ടു പാത്തിരുന്നതായും ഇവരെ ആ ദേശവാസികൾ കടൽക്കള്ളന്മാരെന്നു വിളിച്ചുവരുന്നതായും ബൽബോനിരു

എന്നാൾ ക്രൈസ്തവവർഷം ൧൯൦൫-ാമതിൽ എഴുതിയ ബുക്കിൽ കാണിച്ചിരിക്കുന്നു.*

* * *

'മംഗളോദയ'ത്തിന്റെ ആകൃതിമാററിയതിലും, 'ബാലാകലേശ'ത്തെക്കുറിച്ച് രാമകൃഷ്ണപിള്ള അവർകൾ അല്പകാലം മുമ്പ് ഈ മാസികയിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ വിമശനത്തിനു ഒരു മറുപടി ഇപ്പോൾ ഇതിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതിലും പത്രാധിപന്മാരെ അധിക്ഷേപിച്ച് ഒരു ലേഖനം ഞങ്ങൾ കാണുകയുണ്ടായി. തൊട്ടതിനെല്ലാം പത്രാധിപന്മാരെ കുററംപറവാൻ ചിലർ കച്ചകെട്ടി പുറപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതായും കേൾക്കുന്നുണ്ട്. ഇവരുടെ ഉദ്യമത്തിലും ഉദ്ദേശത്തിലും വളരെ ഉത്തമവിശ്വാസമില്ലെന്നു ഒരു സംഗതികൊണ്ടു സംശയിപ്പാനെടയുണ്ട്.

'ആഞ്ഞുവലിപ്പിൻകയ്യുകളിത്തിരി
തേഞ്ഞാലെന്തൊരുതേങ്ങയതിപ്പോൾ.'

എന്നിങ്ങനെ പത്രാധിപന്മാർ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്, അവർ കവികളെ ആഭാസമായി ക്ഷണിച്ചുവരുത്തി, യുദ്ധംനിമിത്തം വിലയില്ലാതെയായിത്തീന്നിട്ടുള്ള തേങ്ങ കൊടുക്കുകയാണ് എന്നിപ്രകാരം ഇവർ വ്യാഖ്യാനിച്ചിരിക്കുന്നു.

'ഇഷ്ടക്രിയക്കാടിനെയൊന്നുമേടി
ച്ചിട്ടിങ്ങുപോരുംദ്വിജവര്യനെത്താൻ
തട്ടിപ്പുകൂട്ടം ചിലരൊന്നുചേണു
കൊട്ടിച്ചയയ്ക്കുന്നതിനൊത്തണഞ്ഞു.'

ഇവിടെയും ആടിനെ പട്ടിയാക്കാനുള്ള ശ്രമത്തെ തടയുവാൻ മാത്രം കുറച്ചു ചിലതു പറവാൻ വിചാരിക്കുന്നു.

* * *

ഒന്നാമത് ആകൃതിയെപ്പററിപ്പറയാം. 'വിദ്യാവിനോദി

---

* American Anthropologist, new series, vol. 7 p p. 256 —7 and 267.

നി,' 'രസികരഞ്ജിനി,' 'ഭാഷാപോഷിണി' എന്നിവയുടെ ആകൃതിയിലും വലിപ്പത്തിലും 'മംഗളോദയ'ത്തെകൊണ്ടുവരേണമെന്നായിരുന്നു ഞങ്ങളുടെ അപേക്ഷ. സാഹിത്യവിഷയങ്ങളെ പ്രതിപാദിക്കുന്നവയായ ഉത്തമമാസികകളെ ഇൻഡ്യയിൽ എന്നല്ലാ മറുരാജ്യങ്ങളിലും മുൻപറഞ്ഞവയുടെ വലിപ്പത്തിലാകുന്നു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിവരുന്നത് എന്നതിന് മദിരാശി റെവ്യൂ, കൽക്കട്ടാ റെവ്യൂ, ഹിന്തുസ്ഥാൻ റെവ്യൂ, ണയൻറീത്ത് സെഞ്ചറി, ഹാർപ്പർസ് മാഗസീൻ എന്നിവ ഉദാഹരണങ്ങളാകുന്നു. വേണമെങ്കിൽ, ഇനിയും വളരെ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളെ എടുത്തുകാണിക്കാം. ഇപ്പൊഴത്തെ വലിപ്പത്തിൽ വേണമെന്ന് ഞങ്ങൾക്ക് ആവിശ്യവും അപേക്ഷയും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അതിനു ഞങ്ങൾ ഉത്തരവാദികളുമല്ല.

* * *

രാമകൃഷ്ണപിള്ള അവർകൾ 'ബാലാകലേശ'ത്തെ കുറിച്ചൊരു വിമർശനം അല്പകാലം മുമ്പ് ഈ മാസികയിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുകയുണ്ടായി. അതിനൊരു മറുവടി ആ കൃതിയുടെ കർത്താവായ മിസ്റ്റർ കറുപ്പൻ ഇവിടെ അയച്ചുതരികയും, അതിൽ ആദ്യഭാഗം മംഗളോദയത്തിൽ അച്ചടിച്ചു പുറത്തുകൊണ്ടുവരികയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഇതാണ് മറെറാരു കുററം. ഇതിൽ പത്രാധിപന്മാർ എന്തൊരപരാധമാണ് ചെയ്തിട്ടുള്ളത്? കാലതാമസം വന്നിട്ട് പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയതാണൊ കുററസംഗതി? അതൊ, രാമകൃഷ്ണപിള്ള അവർകളുടെ അഭിപ്രായത്തിന്നു വിപരീതമായി ഒന്നും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിക്കൂടെന്നു തന്നെയുണ്ടൊ? ലേഖനങ്ങൾ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതിൽ കാലഹരണവാദം പുറപ്പെടുവിച്ചുകേട്ടിട്ടില്ല. അഥവാ, ഈ ഒരു തടസ്ഥമുണ്ടെങ്കിൽ, അതു മാററിക്കൊടുക്കുന്നതിന്നു മിസ്റ്റർ കറുപ്പൻവഴിയും കാണിച്ചിട്ടുണ്ട്: 'രാമകൃഷ്ണപിള്ള അവർകളുടെ അഭിപ്രായം മുഴുവനും വായിച്ച്, അമ്മ മരിച്ച അടിയന്തരത്തിനുശേഷം, അടിയൻ എഴുതിയ മറുവടി ചില ഗ്രന്ഥങ്ങൾകൂടി പരിശോധിച്ച് വേണ്ട മാററ

ങ്ങൾ ചെയ്വാൻ കാലതാമസം നേരിട്ടതാണ്. ഈ വിവരങ്ങളും ആക്ഷേപസമാധാനങ്ങളുടെ സമ്പ്രദായവും അദ്ധ്യക്ഷൻ തിരുമനസ്സിലെ അറിവിക്കയും, സാഹിത്യവിഷയമായ ഈ വക വാദ പ്രതിവാദങ്ങൾ നന്നെന്നും പത്രാധിപന്മാക്ക് അയച്ചുകൊടുത്താൽ മതിയെന്നും മററും അവിടന്നു കല്പിച്ചരുളിച്ചെയ്കയും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്.' മിസ്റ്റർ കരുപ്പന്റെ മറുപടി മുഴുവനും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയതിന്നു ശേഷം, അതിനെ ഖണ്ഡിച്ച് രാമകൃഷ്ണപിള്ള അവർകൾക്കു വല്ലതും പറവാനുണ്ടെങ്കിൽ, അതു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തും. പത്രധർമ്മം ഇങ്ങനെയെന്നാണ് ഞങ്ങൾ ധരിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഗംഭീരാശയന്മാരായ എത്ര ഗ്രന്ഥസൂരികളുടെ മതങ്ങളെയാണ് ഇപ്പോൾ ഉള്ളവർ ശക്തിയോടുകൂടി തള്ളിക്കളയുന്നത്? എത്രയോ ഉടച്ചുവാക്കുന്നു.? ഇരുഭാഗത്തുമുള്ള വിദ്വാന്മാരായ വക്കീലന്മാരുടെ അഭിപ്രായങ്ങളെയും വാദങ്ങളെയും കേട്ട് എല്ലാജഡ്ജിമാരുംകൂടി ആലോചിച്ചുണ്ടായിട്ടുള്ള എത്രവിധികളെക്കുറിച്ച് പരസ്യമായി പത്രങ്ങളിലും മാസികകളിലും ഓരോരുത്തർ കാരണസഹിതം ആക്ഷേപിച്ചെഴുതുന്നു. ആ തരം എത്ര വിധികളെ പിന്നീട് വേറെ ന്യായാധിപതികൾ തീരെ മാററുകയൊ ഭേദപ്പെടുത്തുകയൊ ചെയ്യുന്നു?. ഇതെല്ലാം ആരും കുററങ്ങളായി കരുതാറില്ല. ഈ വക

'കുറഞ്ഞൊരുവിശേഷത്തെ അറിഞ്ഞൊരു ജനംകുററം

പറഞ്ഞെങ്കിലതുകൊണ്ടു തരിമ്പുംകുണ്ഠിതമില്ല;'

അതുകൂടാതെ,

കുറവുംകുററവുംനോക്കിപ്പറവാനങ്ങൊരുകൂട്ടം

തുറുകണ്ണുംമിഴിച്ചങ്ങു മറുഭാഗേവസിക്കുന്നു.'

ചിലർ സംഗതികൾ മുഴുവനും ധരിക്കാതെ ദോഷാരോപണങ്ങൾ ചെയ്യുമ്പോഴാണ് നമ്പ്യാരുടെ ശിക്ഷതന്നെയാണ് ഈ വക ദീനങ്ങൾക്കു നല്ലതെന്നു തോന്നിപ്പോകുന്നത്. അതല്ലാതെ, ഈ വകക്കാരുടെ ശകാരങ്ങൾകൊണ്ട് പത്രാധിപന്മാക്കു രുചിഭേദമൊ ഉറക്കക്കുറവൊ ഭീരുണികൾകൊണ്ടു ഭയമൊ നേരിട്ടിട്ടില്ല. എങ്കിലും, മററു പല ജോലികളുടെ തിരക്കിനിട

യിൽ, കൂലികൂടാതെ, സാഹിത്യത്തിനും സാഹിത്യസമാജത്തിനും വേണ്ടി ഉത്തമവിശ്വാസത്തോടുകൂടി ചെയ്യുന്ന യത്നങ്ങൾക്കു ന്യായമായി തരേണ്ട സഹായം തരാതെ, തൊഴുത്തിൽ കുത്തുണ്ടാക്കി രസിക്കുന്നു എന്ന് മററുള്ളവർ പരിഹസിപ്പാൻ എടയാക്കരുതെന്ന് ഈ കൂട്ടരോട് അപേക്ഷിക്കയും അവർക്കു ഭാവിമംഗളമുണ്ടാകട്ടെ എന്നു ഞാൻ പ്രാർത്ഥിക്കയും ചെയ്യുന്നു. *

ആധുനികയുദ്ധം

കിട്ടീടാനുള്ളൊരോസ്ട്രിയയൊടു സഹസിതരാം
മുഷ്ക്കുഴന്തുർക്കിയേയും
കിട്ടീ ജർമ്മനിക്കിന്നീം പരമൊരുതുണയാ
യെങ്കിലും ശങ്ക വേണ്ട,
ഫ്രഞ്ചിട്ടീഷും റഷ്യ, ജപ്പാനിവരുമൊരുനില
യ്ക്കൊത്തു ചേർന്നെത്തിയാൽ ക്കി
ട്ടേട്ടിടത്താരുമില്ലിന്നിടിപൊടിതവിട
യ്ക്കിട്ടമാറ്റുന്നവരെല്ലാം.
നാശം നാട്ടാർക്കുദിപ്പിപ്പതിനതിവിരുതു
ള്ളെംഡനീയിൻ്റെ വ്യാപ്തിപ്രകാ
രദ്ദേശം സാധിച്ചുകൊണ്ടങ്ങനെ ചില ദിവസം
സഞ്ചരിച്ചെങ്കിലാതെ
ക്ലേശം ചെററിങ്ങു ചേർത്തെങ്കിലുമതു കടലിൽ
ത്താഴ്ത്തു യാലാകവേയി
ദ്ദേശം നിർബ്ബാധമായീ നിഖിലവുമിതു പോ
ലായ്വരും ദൈവയോഗാൽ. ൧

സത്താനുള്ളമവൻ മദീയരഖിലം
ബ്രിട്ടൻ്റെയിഷ്ടപ്പടി
കൊത്താശയ്ക്കൊരുപോലൊരുങ്ങിമരുവി

* രാമകൃഷ്ണപിള്ള അവർകളുടെ ലേഖനം ഇതെഴുതിയതിനുമേലാണ് കണ്ടത്.

ടുന്നേരമിന്നീവിധം
സുൽത്താനെന്തിനു ജർമ്മനിക്കിഹ സഹാ
യിക്കാൻനിനയ്ക്കുന്നു? മേ
ലുള്ളതാപംഫലമിക്കളിക്കു ദേഢമെ
ന്നല്പംതെ ചൊല്ലാവതോ?. ൩

വല്ലാതാംശ്രുവളന്നവൈരമതിനാൽ
വീരോടയൂറോപ്പുകാ
രെല്ലാരുംപൊടിപാറിടുന്നവലുതാം
യുദ്ധത്തിലിദ്ധാദരം
ചൊല്ലാളുന്നൊരുഭാരതീയഭടരും
ചെന്നെത്തിയിന്നാകയാൽ
ച്ചൊല്ലാം'ഭാരതയുദ്ധ'മെന്നിതിനുപേ
രെന്നിങ്ങുതോന്നുന്നു മേ. ൪

എന്തിന്നുംമതിതാനിതെന്നനിനവും,
ഗാംഗേയസാഹായ്യവും,
പൊന്തിക്കേറിമുതിന്നിടുന്നപടയും;
കണ്ണുപ്രമോദത്തിനായ്
പന്തിക്കൊത്തുപറഞ്ഞിടുംസചിവരും,
ദുശ്ശാസനപ്രൌഢിയും
ചിന്തിച്ചാലിഹ ജർമ്മനീശനനയൻ
ദുര്യോഗിദുര്യോധനൻ. ൫

മർമ്മംനോക്കിച്ചതിക്കുന്നതിനതിവിരുതും
നോട്ടവുംധാർഷ്ട്യവുംദു
ഷ്കർമ്മംചെയ്യുന്നതിങ്കൽക്കടകിടമടിയി
ല്ലാത്തവല്ലാത്തമട്ടും
ധർമ്മപ്രധ്വംസനത്തിൽക്കൊതിയുമധികമാ
ച്ചേന്നൊരാദുർന്നയാഗ്ര്യൻ
ജർമ്മന്മന്ത്രിപ്രധാനൻകുമതിശകുനിതാ
നില്ലതിൽക്കില്ലതെല്ലും. ൬

യുദ്ധത്തിൽ ശ്രദ്ധ കൊണ്ടും യുവനൃവഗതിയിൽ
ച്ചീത്തൊരത്യാർത്തികൊണ്ടും
വൃദ്ധതാ കൊണ്ടുമേററം ബാലമുടയ പട
ക്കൂട്ടമുണ്ടാകകൊണ്ടും
ബദ്ധക്ലേശം സഹിച്ചിങ്ങനെ പടപൊരുതാ
നോർത്തിടുന്നോ സ്ത്രീയേശൻ
ശുദ്ധപ്രായൻ നിനച്ചാലവനിവിടെ മഹാ
ധൂർത്തനാകും ത്രിഗർത്തൻ. ൬

ഉത്തുംഗാർജ്ജുനകീർത്തിയാണ്ടൊരതുല
ശ്രീഭീമസേനാദിയോ
ടൊത്തും സത്യമിളച്ചിടാതെ സകലം
സാധിച്ചുകൊണ്ടും സദാ
മെത്തും ഭക്തി സമസ്തനാഥനിലുറ
ച്ചുള്ളത്രസർവ്വത്രചെ
ന്നെത്തും ഭാരതചക്രവർത്തിയിവിടെ
ധർമ്മാത്മജന്മാവുതാൻ. വ

ദ്വേഷ്യത്തോടാർത്തടുത്തങ്ങരികുലമഖിലം
തച്ചുടച്ചുച്ചമാന്ത
നിഷ്യക്കൊന്നും ശമം ചേർത്തൊരുവിധമനിശം
ധർമ്മജാതാഢ്യനായി,
എന്ന്യൽ കാര്യങ്ങളും ചിന്തിച്ചതുവിധമഥസാ
ധിക്കവാനുൾക്കളൂട്ടം
ഠഷ്യൻ ചിന്തിച്ചുകണ്ടാലിഹരിപുപടലീ
ഭീമനാം ഭീമനത്രെ. ൻ

ഉന്നം നോക്കി പ്രയോഗിച്ചരിബലനികരം
രംഹസാ സംഹരിപ്പാ
നന്നന്നായുദ്യമിച്ചും നിജമനസി സുഭ
ദ്രാപ്തിയാൽ തൃപ്തിയാന്നും

സന്നദ്ധത്വംകലർന്നീരണശിരസിവിള
ങ്ങുന്നജപ്പാന്നിനച്ഛാ
ച്ഛിന്നത്യന്തംപുകഴ്ത്തീടിനപടുമതിയാം
സൽഗുണൻഫാൽഗുനൻതാൻ. ൨൦

സേവ്യാലംബാനിമിത്തംസപദിരിപുകുലം
കൊന്നൊടുക്കുന്നധീരൻ
സേവ്യാധീശൻസമൎത്ഥൻശുഭമതിനകുലൻ
തന്നെയീസ്സംഗരത്തിൽ
നിവ്യാജായോധനത്തിൻനിലകളറിയുവോൻ
ഭാസുരൻപ്രാൻസുനാഥൻ
ദുവ്യാപാരങ്ങളില്ലാത്തൊരഗുണിസഹദേ
വന്മഹാൻധൎമ്മശീലൻ. ൨൧

വെല്ലുംശത്രുക്കളെന്നാസ്ഥിതികിലുമലിവുററം
ച്ചിന്തിടുംബന്ധുവൎഗ്ഗം
ചൊല്ലുംമട്ടെന്നുമേററംദൃഢതയൊടമരും
വീൎയ്യവാൻശൌൎയ്യശാലീ
കല്ലുംതോൽക്കുന്നഹൃത്താന്നൊരുകൊടിയമഹാ
നായബൊൽജിയഭൂപൻ
തെല്ലുംസന്ദേഹമില്ലിന്നിഹയുധിബത!പാ
ഞ്ചാലഭൂപാലനത്രെ. ൨൨

കെണ്ടന്മാരായശത്രുക്കളെയഖിലമഹോ!
ഹന്ത!കുന്തപ്രയോഗം
കൊണ്ടമ്മാറാശുവീഴ്ത്തിപ്പടുതപരമുടൻ
കാട്ടിയുൾക്കാട്ടിമൂലം
ഉണ്ടൽപ്പാടേതുമേലാതിഹപുകഴധികം
പൂണ്ടൊരിൻഡ്യൻഭടൌഘം
കുണ്ഠത്വംവിട്ടുപാൎത്ഥാശ്രിതനൃപവരസ
മ്മാന്യമാംസൈന്യമത്രെ. ൨൩

എന്നീവണ്ണമുരച്ചുകൊണ്ടുവിജയം
ബ്രിട്ടന്നുപെട്ടെന്നുതാൻ
വന്നീടാനഖിലേശനെപ്രതിദിനം
പ്രാൎത്ഥിച്ചപാൎത്തിട്ടിതിൽ
ചിന്നിടുന്നൊരുഭക്തിയോടുമരുവും
ലോകൎക്കുലോകേശ്വരൻ
തന്നീടുംതരമോടഭീഷ്ടമതിനാൽ
ചെമ്മേവരുമ്മേൽ ശുഭം. ൧൮

കൊട്ടാരത്തിൽ ശങ്കുണ്ണി.

പരസ്യം

വരിക്കാൎക്ക പ്രത്യേകം.

ഇക്കഴിഞ്ഞ വൃശ്ചികം മുതൽ മംഗളോദയത്തിന്റെ പുതിയ കൊല്ലം തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നുവെന്നറിയാമല്ലൊ. വരിസംഖ്യ മുൻകൂറായി അടയ്ക്കണമെന്നുള്ള നിശ്ചയമനുസരിച്ച് ചില മാന്യന്മാർ ഇതുവരെ എത്തിച്ചു കാണുന്നില്ല. കഴിഞ്ഞ കൊല്ലത്തെ പണം ബാക്കിയായിവെച്ചിട്ടുള്ള ചിലമാന്യന്മാരേയും ഇക്കൂട്ടത്തിൽ കാണുന്നുണ്ട് ഇത്തവണ ! എതാനും മാന്യന്മാൎക്ക വി. പി. ആയി അയച്ചിട്ടുണ്ട്. എനിയത്തെ ൧൦ ലക്കം പുറപ്പെടുന്നതിന്നു മുമ്പായി, സംഖ്യ എത്തിക്കാത്ത ബാക്കി മാന്യന്മാൎക്കും ആ ലക്കം ഒരോരുത്തരും തരുവാനുള്ള വരിസംഖ്യ ചുമത്തി വി. പി. അയക്കുന്നതാണ്. അതിന്നു വിസമ്മതമോ, സ്വീകരിപ്പാനസൌകൎയ്യമൊ ഉള്ളവർ ഉടൻ അറിവു തരേണ്ടതാണ്. പണം എത്തിക്കയൊ വിവരം അറിയിക്കയൊ ചെയ്യാതെ. വി. പി. നിഷേധിച്ചു മടക്കി അയച്ചു ഞങ്ങൾക്ക നഷ്ടത്തിന്നിടവരുത്തരുതെന്നു പ്രത്യേകം അറിയിക്കുന്നു. മാനേജർ.

സ്മരിച്ചുപോയി എന്നാണ് തോന്നുന്നത്. ശാരദയുടെ രണ്ടാം ഭാഗത്തിൽ ഏതാദൃശങ്ങളായ പല അബദ്ധങ്ങളും വന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, ലേഖകദൌർബ്ബല്യത്തെക്കുറിച്ചു ഭയന്നും അവ സ്വാഗാവേശത്താൽ വായനക്കാർക്ക തന്നെ തീർക്കാവുന്നതാണെന്നു വിശ്വസിച്ചുംകൊണ്ടു ഞാൻ തൽക്കാലം വിരമിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

—•○○○•—

സാങ്കേതികസംജ്ഞകൾ.

(തുടച്ചു)

(കെ. സി. ...ക്കർ, ബി. എ.; ബി. എസ്സ്. സി.)

സംസ്കൃതത്തിലെ ഋ, ഌ; എന്ന സ്വരങ്ങളെക്കുറിച്ചു സ്വല്പം പ്രസ്താവിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇത്ര സ്പഷ്ടമായ രേഫലകാരശ്രുതിയോടുകൂടിയ അക്ഷരങ്ങളെ സ്വരങ്ങളെന്നു വിളിക്കുന്നതിൽ, അങ്ങനെ ധ്യാനിച്ചു ശീലിച്ചിരിക്കുന്ന നമുക്കു വിസ്മയമില്ലെങ്കിലും, പാശ്ചാത്യർക്കു വിസ്മയമുണ്ടാകാതെയിരിക്കയില്ല. ഈ സ്വരങ്ങൾ തമ്മിലും വ്യഞ്ജനലക്ഷണം ധാരാളമുണ്ട്. ലക്ഷണം വിട്ടു ഈ സ്വരങ്ങളെക്കുറിച്ചു സമാധാനപ്പെടുവാൻ നമുക്കൊരു വഴിയില്ലാതില്ല.

ഋകാരം വാസ്തവത്തിൽ ഒരു വ്യഞ്ജനവും ഒരു സ്വരവും കൂടിച്ചേർന്നിട്ടുള്ള ഒരു അക്ഷരമാണെന്നാണെനിക്കു തോന്നുന്നത്. ഋകാരത്തിലെ സ്വരാംശം നാം മലയാളത്തിൽ സംവൃതോകാരം എന്നു വിളിക്കുന്ന സ്വരത്തിനോടും, ഇംഗ്ലീഷിൽ "Her" "Mirth" ഇത്യാദി ശബ്ദങ്ങളിൽ ശ്രവിക്കപ്പെടുന്ന സ്വരത്തിനോടും, ഫ്രെഞ്ചുഭാഷയിൽ 'je' 'de' ഇത്യാദി ശബ്ദങ്ങളിൽ ശ്രവിക്കപ്പെടുന്ന സ്വരത്തിനോടും, ജെർമ്മൻഭാഷയിൽ Konnen; Soller ഇത്യാദിശബ്ദങ്ങളിൽ ശ്രവിക്കപ്പെടുന്ന സ്വരത്തിനോടും അത്യന്തം സാമ്യമുള്ള ഒരു സ്വരവിശേഷമാണ്. സംസ്കൃതത്തിൽ ഈ സ്വരം എപ്പോഴും രേഫത്തിന്നോ ലകാരത്തിന്നോ പരമായിട്ടു മാത്രമേ വരികയുള്ളു. ഇംഗ്ലീഷിലെ ഈ പ്രത്യേകസ്വരം എപ്പോഴും രേഫത്തിനു മുൻപിലാണി

രിക്കുന്നത്. ഋ സ്വരത്തിനു രേഫലകാരങ്ങളോടുള്ള അഭേദ്യമായ സംബന്ധംകൊണ്ടു സംസ്കൃതവൈയാകരണന്മാർ ഇതിനെ രേഫലകാരങ്ങളോടു ചേർത്തു അക്ഷരസമാമ്നായത്തിൽ ഉച്ചരിക്കുകയും ഇതിൽ രണ്ടു സ്ഥാനങ്ങളെ കാണിക്കുന്നതിനായി രണ്ടു ലിപികൾ ഉണ്ടാക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കയാണെന്നെനിക്കു തോന്നുന്നു. ഋകാരത്തിലും ഌകാരത്തിലുമുള്ള സ്വരം ഒന്നുതന്നെയാണ്. ഈ സ്വരം ഋകാരത്തിൽ രപൂർവ്വവും ഌകാരത്തിൽ ലപൂർവ്വവുമായിരിക്കുന്നു എന്നേ ഉള്ളു. ഈ സ്വരത്തെ മാത്രം സൂചിപ്പിക്കുന്നതിനായി ഇ് എന്ന ചിഹ്നത്തെ നമുക്കു സ്വീകരിക്കാം. അപ്പോൾ—

ഋ=ര് ഇ്, ഌ=ല് ഇ്.

സംസ്കൃതത്തിലെ ഈ ഇ്കാരം നമ്മുടെ അരയുകാരംപോലെ ദുർബ്ബലമാണ്. നമ്മുടെ അരയുകാരത്തിൽ പിന്നാലെ ഏതെങ്കിലുമൊരു സ്വരം വന്നാൽ അതു നാമാവശേഷമായിത്തീരുന്നു. ഉ:—

ഇമ്പ് + ഇല്ല = ഇമ്പില്ല.

'ഇകോയണചി' എന്ന സൂത്രപ്രകാരം സംസ്കൃതത്തിലെ ഇ്കാരത്തിനു ലോപം വന്നിട്ടു രേഫം മാത്രം ശേഷിക്കുന്നു. ഉ:— പിതൃ+അർത്ഥം=പിത്രർത്ഥം. ഇങ്ങനെ ചിലേടങ്ങളിൽ ലോപിക്കുന്നതുകൂടാതെ ഇ്കാരം ചില പ്രത്യയങ്ങളുടെ യോജനം നിമിത്തം ദീർഘിതസ്വരം അല്ലവും കൂടാതെ മറ്റേതെങ്കിലും സ്വരമായിട്ടു പരിണമിക്കയും ചെയ്യുന്നു. ഇങ്ങനെ വികാരം വരുമ്പോൾ തന്റെ കൂട്ടാളിയായ രേഫം മുൻപിലോ പിൻപിലോ പിന്നെയും അകമ്പടി നടക്കയും ചെയ്യുന്നു. 'ഉരൺരപരഃ' എന്ന സൂത്രത്തിൽനിന്നു ഇ്കാരത്തിനു പകരം വരുന്ന സ്വരത്തിനു പിന്നാലെ മാത്രമേ രേഫം വരികയുള്ളുവെന്നു തോന്നിപ്പോയേക്കാം. ഈ സൂത്രത്തിനു ഇങ്ങനെയൊരർത്ഥം വരുത്തേണമെന്നു പാണിനി നിശ്ചയിച്ചിട്ടില്ലെന്നു മറ്റു പല സൂത്രങ്ങളിൽ നിന്നും തെളിയുന്നുണ്ട്. ഋകാരത്തിന് അ, ഇ, ഉ എന്ന സ്വരങ്ങൾ മൂന്നും പറയാതെ പാണിനി വിധി

കമ്പോൾ ഈ സ്വരങ്ങളെ വ്യഞ്ജനങ്ങളായി ഗ്രഹിച്ചുകൊള്ളേ ണമെന്ന് അദ്ദേഹം ഒരു സങ്കേതം നിശ്ചയിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു മാ ത്രമെ ഇതിൽനിന്നു നാം മനസ്സിലാക്കേണ്ടു. (ഌകാരം സംസ്കൃ തത്തിൽ വളരെ പ്രചാരമുള്ളതല്ലായ്കയാലും ഌകാരത്തെക്കു റിച്ചു പറയുന്നതെല്ലാം ഏതാണ്ട ലകാരമാക്കി ഋകാരത്തി നും കൊള്ളിക്കാവുന്നതുകൊണ്ടും അതിനെ നമുക്കു മേലാൽ വി സ്മരിച്ചുകളയാം.)

ഋകാരത്തിന്റെ വികാരങ്ങളെ കാണുന്നതിനായിട്ടു നമു ക്കു 'കൃ' എന്ന ധാതുവിൽനിന്നു ജനിച്ചിട്ടുള്ള കുറെ ശബ്ദങ്ങളെ എടുത്തു പരിശോധിച്ചു നോക്കാം.

കൃച്ഛ്രം	കരം
കൃതാ	കരോതി
ക്രിയാ	കുര്യാൽ
ചേക്രിയതെ	ചികീർഷാ
{ ക്രതു / ക്രൂര }	ചകാര

(ആവരണങ്ങളിൽ കിടക്കുന്ന രണ്ടു ശബ്ദങ്ങളും 'കൃ'ധാ തുവിൽനിന്നു ജനിച്ചതാണെന്നാണ് ഉണാദികാരന്റെ മതം. ഈ മതം സർവ്വസമ്മതമല്ലെന്നു വരാം. എങ്കിലും ഋകാര വികാരാന്വേഷിയായ ഞാൻ, അത്യാവശ്യമല്ലെങ്കിലും, തൽ ക്കാലം അവയെ അവലംബിക്കുന്നു.)

ഋകാരം ര്ഇ് എന്നിങ്ങനെ വിഭാഗിക്കപ്പെടാമെന്നുള്ള എന്റെ ഈ വാദത്തെ 'അകസ്സവർണ്ണേ ദീർഘഃ' എന്ന പാണി നിസൂത്രം ഖണ്ഡിച്ചുകളയുന്നുവെന്നു പ്രഥമദൃഷ്ടിയിൽ തോന്നി യേക്കാം. ഈ സൂത്രപ്രകാരം പിതൃ+ഋണം എന്നതിനു പിതൄ ണം എന്നാണ് സന്ധിവരുന്നത്. ഇവിടെ ഒരു ദോഷം വാസ്ത മായിരിക്കുന്നു. എങ്ങിനെ എന്നാൽ,

പിതൃ+ഋണം=പ്ഇത്ര്ഇ്+ര്ഇ്ണം.

പിതൄണം=പ്ഇത്ര്ഇ്ഇ്ണം.

നാം ൠകാരം ഉച്ചരിക്കുന്നതു ര്ഇ്ര്ഇ് എന്നല്ലാതെ ര്

ഌ്, എന്നാണെങ്കിൽ ഇവിടെ അകാരണമായിട്ട് ഒരു രൈഫം നഷ്ടമായിപ്പോയിട്ടുണ്ട്. ഇതിനു ഞാൻ സമാധാനം പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

'അകസ്സവൎണ്ണേദീൎഘഃ' എന്ന സൂത്രത്തിൽ ഌകാരത്തെയും ഉൾപ്പെടുത്തേണമെന്നു പാണിനിക്കുദ്ദേശ്യമുണ്ടായിരുന്നുവെന്നുള്ളതു സ്പഷ്ടമാണ്. ഈ ഉദ്ദേശ്യമില്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ അണസ്സവൎണ്ണേദീൎഘഃ' എന്നു സൂത്രണം ചെയ്യാമായിരുന്നു. 'അകസ്സവൎണ്ണേദീൎഘഃ' എന്നു സൂത്രണം ചെയ്തതു പാണിനിയെപ്പോലെ ഉത്സൎഗ്ഗാഭിലാഷികളായ വൈയാകരണന്മാരുടെ കൃത്രിമസംസ്കാരത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടല്ലയോ എന്നു ഞാൻ സംശയിക്കുന്നു.

ഌകാരസന്ധി ചെയ്യേണ്ടതെങ്ങനെ എന്നുള്ളതിനെക്കുറിച്ചു സംസ്കൃതഭാഷയ്ക്ക് ഒരു കാലത്തു സന്ദേഹമുണ്ടായിരുന്നുവെന്നു 'ഌതിസവൎണ്ണേ ഌവാ' എന്നുള്ള വാൎത്തികസൂത്രത്തിൽ നിന്നും 'ഌത്യകഃ' എന്നുള്ള പാണിനിസൂത്രത്തിൽനിന്നും നമുക്കു കാണാവുന്നതാണ്. ഌ+ഌ=ൡ എന്നുമാകാമെന്നാണ് വാൎത്തികസൂത്രം പറയുന്നത്. എന്നാൽ ഇങ്ങനെ രണ്ടു ഌകാരങ്ങളുടെ യോഗഫലമായി ഉണ്ടാകുന്ന ൡകാരത്തിൽ രണ്ടു രേഫം ഉച്ചരിച്ച് ഈ ൡകാരത്തെ രണ്ടു മാത്രയുള്ളതാക്കിത്തീൎക്കേണ്ടതും ൡകാരത്തിലെ സ്വരാംശത്തിന്റെ പകുതി ഈ രൈഫദ്വയത്തിന്റെ മുൻപിലും പകുതി പുറകിലും വരേണ്ടതുമാണെന്നു വ്യാഖ്യാതാക്കൾ നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുന്നു. വാൎത്തികപ്രകാരം സന്ധിനില്ക്കേണ്ടതിങ്ങനെയാണ്:—

ര്ഌ + ര്ഌ = ഌ ര് ര് ഌ

ഇവിടെ ഒന്നാമത്തെ ഌകാരത്തിനു സ്വഭാവവികാരം കൂടാതെ രഹരതം വന്നിരിക്കുന്നുവെന്നു വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

'ഌത്യകഃ' എന്ന സൂത്രത്തിൽനിന്നു അ, ഇ, ഉ, ഋ, ഌ ഈ സ്വരങ്ങളുടെ പിന്നാലെ ഌകാരം വരുന്നിടങ്ങളിൽ സന്ധി

ചെയ്യാതെ പുരാതനന്മാരിൽ ഒരു പക്ഷക്കാർ മുൻപിലിരിക്കുന്ന സ്വരവും പുറകിലിരിക്കുന്ന ഋകാരവും വെവ്വേറെ ഉച്ചരിക്കാറുണ്ടായിരുന്നുവെന്നു നാം കാണുന്നു. ഋകാരത്തെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം 'അകസ്സവര്‍ണ്ണേ ദീര്‍ഘഃ' 'ആല്‍ഗുണഃ' 'ഇകോയണചി' ('ഋകാരം പരമായ അച്ചായിരിക്കുമ്പോൾ) എന്നുള്ള സന്ധികളെക്കാൾ 'ഋത്യകഃ' എന്നുള്ള ഈ പക്ഷം സ്വാഭാവികമായിരിക്കുന്നുവെന്നെനിക്കു തോന്നുന്നു.

ഋകാരം ഒരു മൂലസ്വരവും അര്, ഇര്, ഉര്, മുതലായവ അതിന്റെ വികാരങ്ങളുമാണെന്നാണ് പാണിനി മുതലായ വൈയാകരണന്മാരുടെ സങ്കല്പം. എന്നാൽ ഭിന്നവര്‍ഗ്ഗങ്ങളിൽ പെട്ടവയും രപരങ്ങളുമായ അ, ഇ, ഉ മുതലായവ രാപൂര്‍വ്വവും അനിശ്ചിതവര്‍ഗ്ഗവും എന്നാൽ സകല വര്‍ഗ്ഗങ്ങളുടേയും സ്വഭാവാങ്കുരങ്ങളോടുകൂടിയതുമായ ഇ്കാരമായി പരിണമിച്ചിരിക്കയല്ലയോ എന്നു സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ഇങ്ങിനെയെല്ലാമിരിക്കുന്ന നമ്മുടെ ഈ ഋകാരം ലത്തീൻ ഭാഷയിലില്ല. ലത്തീനിൽ നമ്മുടെ ഋകാരത്തിനു പകരം പ്രായേണ ചില സ്ഥലങ്ങളിൽ 'er' ഉം മററു സ്ഥലങ്ങളിൽ 'or' ഉം കാണപ്പെടുന്നു. 'er' വരുന്നത് നാം അവ്യുല്പന്നങ്ങൾ എന്നു വിചാരിക്കുന്ന 'പിതൃ' 'മാതൃ' 'ഭ്രാതൃ' മുതലായ ശബ്ദങ്ങൾക്കു സമങ്ങളായ ലത്തീൻ ശബ്ദങ്ങളിലാണ്. ഉദാഹരണം:— പാതെർ (Pater=പിതൃ), മാതെർ (mater=മാതൃ), ഏദ്‌തെർ (Eater=ഭ്രാതൃ) വ്യുൽപന്നങ്ങളായ 'തൃ' പ്രത്യയാന്തങ്ങളിൽ ഋകാരത്തിനു പകരം 'or' ആണ് ലത്തീനിൽ കാണപ്പെടുന്നത്. ഉദാഹരണം:— ദതോർ (Dator=ദാതൃ), യുങ്ക്തോർ (Junctor=യോക്തൃ. ഇവിടെ ലത്തീനിൽ നമാഗമം), ദോക്തോർ doctor=ദേഷ്ടൃ ഇവിടെ സംസ്കൃതത്തിൽ മൂര്‍ദ്ധന്യാദേശം). 'or' ഇലെ ര ശിഥിലമാണ്; അത് സ്വരാദികളായ പ്രത്യയങ്ങളുടെ മുൻപിൽ ലോപിച്ചുപോകുന്നു. 'or' ഇലെ ര സ്ത്രീ പ്രത്യയത്തിന്റെ മുൻപിൽ മാത്രമേ ലോപിച്ചുപോകുന്നുള്ളു.

സംസ്കൃതത്തിൽ എ, ഒ എന്നീ സ്വരങ്ങളുടെ ഹ്രസ്വങ്ങൾക്കു പ്ര

ചാരമില്ലെന്നുള്ള വാസ്തവം മിക്കവൎക്കും അറിയാമല്ലൊ. ഈ ന്യൂനത സംസ്കൃതത്തിൽ വന്നുകൂടിയതെങ്ങിനെയാണെന്നു നിൎണ്ണയിക്കുവാൻ പ്രയാസമായിരിക്കുന്നു. മറ്റെല്ലാ ഭാഷകളിലും (ഒന്നൊഴിച്ചു) വളരെ പ്രചാരമുള്ള ഈ സ്വരങ്ങൾ സംസ്കൃതത്തിൽ ഒരിക്കലുമില്ലായിരുന്നുവെന്നു വിചാരിക്കുവാൻ ന്യായം കാണുന്നില്ല. ഗ്രീക്ക്, ലത്തീൻ മുതലായ മററു ആൎയ്യഭാഷകളിൽ ഹ്രസ്വമായ എകാരമോ ഒകാരമോ കാണുന്ന ശബ്ദങ്ങളിൽ അതിനു സമമായി സംസ്കൃതത്തിൽ സാധാരണമായി കാണുന്നത് അകാരമാണ്. ഉദാഹരണം:_

ലത്തീൻ	സംസ്കൃതം
സെപ്റ്റെം (Septem)	സപ്തൻ (ഏഴ്)
ഒക്ടൊ (Octo)	അഷ്ടൻ (എട്ട്)
നൊവെം (Novem)	നവൻ (ഒൻപത്)

ആയതുകൊണ്ട് 'അതഃ പുരാതനാ ഏങ് വിഷയാഃ സംസ്കൃതേ ക്രമാ ദകാരേണാപഹൃതാഃ സ്യുഃ' എന്നു രാജരാജവൎമ്മാ തിരുമനസ്സിൽനിന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു നാം സമ്മതിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

പദാദിയിലല്ലാതെ വരുന്ന ഖരങ്ങളെ സാധാരണമായി ലത്തീനിൽ ഉച്ചരിക്കുന്നത് ദ്വിത്വത്തോടുകൂടെയാണ്. ലത്തീനിലെ Pater ശബ്ദത്തെ ഒരു വക 'ഘൃച്ഛ്രാസിദ്ധ' ന്യായപ്രകാരം ഞാനിതേവരെ 'പാത്റ്' എന്നും 'പാതെർ' എന്നും മലയാളത്തിൽ എഴുതിപ്പോന്നുവെങ്കിലും വാസ്തവത്തിൽ ആ ശബ്ദത്തെ 'പാത്തെർ' എന്നാണുച്ചരിക്കേണ്ടത്. ഇങ്ങിനെ നിരുക്തദൃഷ്ടിയിൽ അനാവശ്യങ്ങളായ ദ്വിത്വങ്ങൾ സംസ്കൃതത്തിലും നടപ്പുള്ളതാണ്. എന്നാൽ നമ്മുടെ അക്ഷരസമാമ്നായവും ലിപിക്രമവും യൂറോപ്യൻഭാഷകളിലേതിനേക്കാൾ പൂൎണ്ണമാകയാൽ ഉച്ചാരണത്തെ അനുസരിച്ചു നാം അക്ഷരങ്ങളേയും എഴുതുന്നു. 'ശിവച്ഛായ' എന്ന് നാം എഴുതുകയും ഉച്ചരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നിടത്തു ഛകാരത്തെ ഇരട്ടിച്ചു 'വ'യിലെ അകാരത്തെ ഗുരുവാക്കിത്തീൎക്കുന്നത് ഉച്ചാരണവൈലക്ഷണ്യമാണ്. 'മേര

ച്' എന്ന സൂത്രംകൊണ്ടു പാണിനി ഇതൊരു നിയമമാക്കിയിരിക്കുന്നു. എങ്കിലും ഖരകാരത്തിന് ഇങ്ങനെ ദ്വിത്വം വരുത്തിയാൽ വൃത്തം പിഴയ്ക്കുന്ന ശ്ലോകങ്ങൾ രാമായണത്തിലും മററും കാണാറുണ്ട്. വാല്മീകി മുതലായ മഹർഷിമാരുടെ കാലങ്ങളിൽ ഖരകാരത്തെ ഇങ്ങിനെ ബലപ്പെടുത്തി ഉച്ചരിക്കു പതിവില്ലായിരുന്നുവെന്നും ഈ ഉച്ചാരണം പിന്നീടുണ്ടായതാണെന്നും ഇതിൽനിന്ന് അനുമാനിക്കാമല്ലൊ. പിന്നെയും ദധി+അർത്ഥം=ദധ്യർത്ഥം എന്ന സമാസത്തിൽ ധകാരത്തെ ബലപ്പെടുത്തി 'ദ്'യിലെ അകാരത്തെ ഗുരുവാക്കുകയെന്നുള്ളതു നമ്മുടെ ഒരു പതിവാണല്ലൊ. ഇതും പാണിനി മുതലായവരാൽ സമ്മതിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഒരു ഉച്ചാരണവൈലക്ഷണ്യമെന്നേ പറയാനുള്ളൂ. സംയുക്താദ്യമായ ഹ്രസ്വം ലഘുവായിത്തന്നെ ഇരിക്കുന്ന പല പട്ടങ്ങളും പുരാണഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ കാണാവുന്നതാണ്. സംസ്കൃതത്തിന്റെയും ലത്തീനിന്റെയും ഈ ഉച്ചാരണരീതികളെ ആലോചിക്കുമ്പോൾ, പണ്ട് ഏകങ്ങളായി ഉച്ചരിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന വ്യഞ്ജനങ്ങളെ ഇരട്ടിച്ച് ഉച്ചരിക്കുയെന്നുള്ള സമ്പ്രദായം നമ്മുടെ ഉച്ചാരണാവയവങ്ങളുടെ ഏതോ ആവശ്യം നിമിത്തം കാലക്രമത്തിനു ഈ ഭാഷകളിൽ കടന്നുകൂടിയെന്നു വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഈ സമ്പ്രദായം സംസ്കൃതത്തിലേക്കാളധികം ലത്തീനിൽ പ്രചാരത്തിൽ വരികയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

സംസ്കൃതത്തിലെയും ലത്തീനിലെയും ശബ്ദങ്ങളെ താരതമ്യപ്പെടുത്തി നോക്കുമ്പോൾ ഈ ഭഷാകളിൽ സാധാരണമായി രേഫസകാരങ്ങൾ തമ്മിൽ വിനിമയമുണ്ടാകുമെന്നുള്ള വാസ്തവം നാം ഓർത്തിരിക്കേണ്ടതാണ്. സംസ്കൃതത്തിൽ സകാരം കാണുന്ന ചില ശബ്ദങ്ങളിൽ ലത്തീനിൽ രേഫമാണ് കാണുന്നത്. ഉദാഹരണം:— സംസ്കൃതത്തിലെ 'സ്വസൃ' ശബ്ദത്തിനു സമമായിട്ടു ലത്തീനിലുള്ള സൊറൊർ (Soror) എന്ന ശബ്ദമാണ്.

സകാരം രേഫമായിത്തീരുമെന്നു കേൾക്കുമ്പോൾ, ഭാഷാവിജ്ഞാനീയത്തിൽ ശ്രദ്ധ പതിച്ചിട്ടില്ലാത്തവൎക്കു വിസ്മയമുണ്ടാ

യേക്കാം. ഈ വ്യഞ്ജനങ്ങൾ തമ്മിൽ എന്തു ബന്ധമാണുള്ള ത്? ഇവ തമ്മിലുള്ള ബന്ധമെന്തുതന്നെയായാലും സകാരം രേഫമായിട്ടു പരിണമിക്കുമെന്നുള്ളതിന്നു സംസ്കൃതത്തിൽത ന്നെ ആഭ്യന്തരലക്ഷ്യങ്ങൾ നമുക്കു കാണാവുന്നതാണ്. 'പ തിഃ' 'ഗുരുഃ' ഇത്യാദി പ്രഥമൈകവചനങ്ങളിൽ കാണുന്ന വി സർഗ്ഗം സകാരത്തിന്റെ പ്രതിനിധിയാണെന്നുള്ളതു തർക്കമററ സംഗതിയാണ്. പ്രഥമൈകവചനപ്രത്യയത്തെ 'സു' എന്നു സകാരാത്മകമായിട്ടുതന്നെയാണ് പാണിനി നമ്മോടുപദേ ശിക്കുന്നത്. എന്നാൽ 'പതിർഗ്ഗമഗാമ' 'പതിരാജഗാമ' ഇത്യാദി സന്ധികളിൽ ഈ സകാരം രേഫമായി പരിണമിക്കുന്നതു സം സ്കൃതജ്ഞന്മാർ സദാ കാണുന്ന ഒരു സംഭവമാണല്ലൊ.

ഇതുകൂടാതെ ലത്തീനിൽ സാധാരണമായി കണ്ടുവരുന്ന ഒരു വികാരം തകാരം സകാരമായിപ്പരിണമിക്കുന്നതാണ്. T എന്ന വ്യഞ്ജനത്തിന്റെ പിന്നാലെ 'i'കാരവും അതിന്റെ പി ന്നാലെ മറെറാരു സ്വരവും വന്നാൽ, 't'കാരത്തെ സകാരമാ യി ഉച്ചരിക്കുകയെന്നൊരു സങ്കേതം ലത്തീനിലുണ്ടെന്നു ഞാൻ മുൻപെ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലൊ. ഇവിടെ ഉച്ചാരണം സകാരമാ യിട്ടാണെങ്കിലും ലിപിവിന്യാസത്തിൽ 't' തന്നെയാണുപയോ ഗിക്കുന്നത്. എന്നാൽ ഭാഷാവിജ്ഞാനദൃഷ്ട്യാ നോക്കിയാൽ 't' കാണേണ്ട ചില ശബ്ദങ്ങളിൽ 's' എന്ന അക്ഷരവും സകാ രമായിട്ടുള്ള ഉച്ചാരണവും ലത്തീനിൽ കാണാറുണ്ട്. കൃത, മൃ ത, ചരിത, ഇത്യാദി ശബ്ദങ്ങളിൽ കാണുന്ന തകാരവത്തായ നിഷ്ഠാപ്രത്യയത്തിനു (Past participle) പകരം ലത്തീനിൽ കാണുന്ന പ്രത്യയവും സാധാരണമായി തകാരവത്തുതന്നെയാ ണ്. ഉദാഹരണം:- ലത്തും (Latum=ദത്തം), ഇത്തും (itum= ഇതം), മൊർത്തും (mortum=മൃതം) & എന്നാൽ മിസ്സും (missum), സെസ്സും (sessum) വിസും (visum) എന്നിങ്ങനെ യുള്ള നിഷ്ഠാരൂപങ്ങളും ലത്തീനിൽ കാണുന്നുണ്ട്.

ഇങ്ങനെ തകാരം സകാരമായിത്തീരുന്നതിന്നു സ്പഷ്ടമാ യ ഉദാഹരണങ്ങൾ സംസ്കൃതത്തിൽ കാണുന്നില്ല. അകാരാന്ത ശബ്ദങ്ങളുടെ ഷഷ്ഠ്യേകവചനപ്രത്യയമായ 'സ്യ', 'ദാക്ഷിണാ

ത്യ' മുതലായ തദ്ധിതങ്ങളിൽ കാണുന്ന 'ത്യക്' പ്രത്യയത്തിന്റെ ഒരു വികാരമാണെന്നു മാക്സ്മ്യുള്ളർ എവിടെയൊ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതായി ഞാൻ ഓർക്കുന്നുണ്ട്. അഖണ്ഡ്യമെന്നെനിക്കുതന്നെ തോന്നാത്ത ഇത്തരം ഉദാഹരണങ്ങൾ കൊണ്ടു വായനക്കാരെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തുവാൻ ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നില്ല.

സംസ്കൃതത്തിൽനിന്ന് അഖണ്ഡ്യമായ ആഭ്യന്തരലക്ഷ്യമൊന്നുമെടുക്കാനില്ലെങ്കിലും * ലത്തീനിലെ ആഭ്യന്തരലക്ഷ്യങ്ങൾ പര്യാപ്തങ്ങളാണെന്നെനിക്കു തോന്നുന്നു. സാധാരണമായി തവത്തായിരിക്കുന്ന ഒരു പ്രത്യയം ചില സ്ഥാനങ്ങളിൽ സവത്തായിക്കണ്ടാൽ, തകാരം എന്തൊ കാരണവശാൽ സകാരമായിത്തീർന്നതാണെന്നു വിചാരിക്കുന്നതു ന്യായമാണല്ലൊ.

(തുടരും)

* (വിദ്വാൻ), വിദ്വാംസൌ, വിദ്വാംസഃ, ഇത്യാദി വസുപ്രത്യയാന്തശബ്ദങ്ങളിൽ കാണുന്ന സകാരം തകാരത്തിനു പകരം വന്നിട്ടുള്ളതാണെന്നു വിചാരിക്കുവാൻ ചില ന്യായങ്ങളുണ്ട്. 'വസു' പ്രത്യയാന്തങ്ങളെ സകാരാന്തങ്ങളായിട്ടാണ് പാണിനി ഗണിക്കുന്നത്. എന്നാൽ 'വസുസ്രംസുധ്വംസ്വനഡുഹാംദഃ' (൮-൨ ൭൨) എന്ന സൂത്രംകൊണ്ടു ചില സ്ഥലങ്ങളിൽ ഈ സകാരത്തിനു തകാരത്വം വരുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. ഉദാഹരണം— വിദ്വദ്ഭിഃ, വിദ്വൽകലം. &c. &c. ഈ ലോകം കണ്ടിട്ടുള്ള വൈയാകരണന്മാരിൽവെച്ചു പാണിനി നിസ്സംശയമായിട്ട് ഒന്നാമനാണെങ്കിലും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ സൂത്രങ്ങൾ ചിലപ്പോൾ ഭാഷാവിജ്ഞാനീയത്തിനു (Philology) പ്രതികൂലമായിട്ടാണൊഴുകുന്നത്. ഈ സൂത്രങ്ങളെ പ്രതികൂലമായി നാം ഗ്രഹിക്കുന്നപക്ഷം ഭാഷാവിജ്ഞാനീയത്തിന്നനുകൂലമായ ഫലം കിട്ടുന്നതാണു. 'വിദ്വാൻ' എന്നതിലെ വസുപ്രത്യയം, 'ദയാവാൻ' മുതലായവയിൽ കാണുന്ന 'മതുപ്' പ്രത്യയം തന്നെയല്ലയോ എന്നു സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഈ 'മതുപ്' തന്നെയും 'ശതൃ'പ്രത്യയത്തിനു മുൻപിൽ മകാരമോ വകാരമോ ചേർന്നുണ്ടാകുന്നതാണെന്നും വിചാരിക്കാം. 'വിദേശ്ശതുർവ്വസുഃ' (൭-൧-൩൬) എന്നു സൂത്രം ചെയ്തു ശതൃ പ്രത്യയത്തിനു 'വസു' പ്രത്യയം ആദേശം വരുത്തിയാണല്ലൊ 'വിദ്വസ്' എന്ന ശബ്ദത്തെപ്പാണിനി വ്യുൽപാദനം ചെയ്യുന്നതു. 'വസു' പ്രത്യയത്തിൻ പകരം 'വതു'പ്രത്യയത്തെ സ്വീകരിച്ചു ചില സ്ഥാനങ്ങളിൽ (സർവ്വനാമസ്ഥാനങ്ങളിലും ഭസ്ഥാനങ്ങളിലും) തകാരത്തിനു സകാരാദേശം വരുത്തിയാൽ ഇഷ്ടരൂപങ്ങളെല്ലാം നമുക്കു ലഭിക്കുന്നതാണ്. പാണിനിസൂത്രങ്ങളെ പ്രതികൂലമായി ഗ്രഹിക്കേണമെന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞതിന്റെ സാരമിതാണ്. ഇങ്ങനെ ചെയ്താൽ തകാരം സകാരമായിത്തീരുന്നുവെന്നുള്ളതിന് ആഭ്യന്തരലക്ഷ്യങ്ങൾ നമുക്കു സംസ്കൃതത്തിലും ധാരാളമുണ്ടായിരിക്കുന്നതാണ്.

നാടകം.

എ. വേലായുധമേനോൻ ബി. എ., ബി. എൽ.

എന്തെങ്കിലും ഒരു സാധനം നല്ലതൊ ചീത്തയൊ എന്നു തീരുമാനപ്പെടുത്തുവാൻ ആ സാധനം എങ്ങിനെ ഉണ്ടായി, അതിൽനിന്നു നമുക്ക് എന്തെല്ലാം ഗുണങ്ങൾ സിദ്ധിക്കുന്നുണ്ട്, എന്തുമാത്രം ദോഷങ്ങൾ നേരിടുന്നുണ്ട് എന്നുള്ള സംഗതികൾ സൂക്ഷ്മമായി ആലോചിച്ചിട്ടു വേണ്ടതാണ. ആ സാധനത്തിന്റെ ഗുണദോഷങ്ങളെ വിമർശനം ചെയ്യുന്നതിന്നു മുമ്പായി സാധനം തന്നെ എന്താണെന്നാണ് നാം ആദ്യമായി പരിശോധിക്കേണ്ടത്. ഇവിടെ ഉപന്യസിപ്പാൻ ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ള വിഷയം നാടകമാണല്ലൊ. നാടകം എന്ന പദത്തിന്റെ ഒരു വിവരണം ചെയ്യുന്നതിന്നു മുമ്പായി ആ വസ്തുവിന്റെ ഉത്ഭവം എവിടെ നിന്നാണ് എന്നാരായ്ക തന്നെ. ഹൈന്ദവ പുരാണങ്ങൾ ഘോഷിക്കുന്നത് ഈ വിധമുള്ള വിനോദങ്ങളിൽ സന്തോഷമുള്ളവരായിരുന്ന ദേവകളിൽ നിന്നാണ് നാടകത്തിന്റെ ഉത്ഭവം എന്നാണ്. പുരാതനകാലം മുതൽക്കു തന്നെ നാട്യവിദ്യയെപ്പററി നമ്മുടെ രാജ്യക്കാൎക്കു വളരെ ബഹുമാനമുണ്ട്. നാടകത്തിന്റെ തത്വം ശരിയായി ഗ്രഹിക്കേണമെങ്കിൽ അതിനോടു ചേൎന്ന രണ്ടു സാധനങ്ങളെപ്പററി ജ്ഞാനം ഉണ്ടാകേണ്ടതാണ്. ആ സാധനങ്ങൾ സംഗീതവും നാട്യവും ആകുന്നു.

ഈ ലോകത്തിൽ ആത്മാവിന്നാനന്ദത്തെക്കൊടുക്കുന്നതായ അനേക സാധനങ്ങൾ ഉള്ളവയിൽ വച്ച് ഉത്തമപദവിയെ അൎഹിക്കുന്നതു സംഗീതമാണ്. ഒരുവൻ അത്യന്തം വ്യസനത്തിൽ മുഴുകിയിരിക്കുന്നു, അല്ലെങ്കിൽ അതിയായ ക്ഷീണത്തിൽ പെട്ടിരിക്കുന്നു, എന്നിരിക്കട്ടെ. ഈ വ്യസനത്തെയൊ ക്ഷീണത്തേയൊ ശാന്തിപ്പെടുത്തേണമെങ്കിൽ അതിന്നു തകുന്നതായ ചില അനുസാരികൾ ആവശ്യമാണ്. അപ്ര

ന്നോ നാളെയോ നീ എന്നോടു പറയേണം. നിനക്ക് എന്നോടു നേരിട്ടു പറയുവാൻ മടിയുണ്ടെങ്കിൽ, വീട്ടിലുള്ള വല്ലവരും വഴി എന്നെ അറിവിച്ചാലും മതി.

ഒടുവിൽ, രോഹിണി സംസാരിപ്പാൻ ധൈര്യമവലംബിച്ച് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു. 'ഒരു ദിവസം അതു ഞാൻ നിങ്ങളോടു പറയാം. ഇന്നല്ല. എനിക്കു പറയാനുള്ളതിനെ ഒരു ദിവസം നിങ്ങൾ കേൾക്കേണം'.

ഗോവിന്ദലാലൻ അതു സമ്മതിച്ചു വീട്ടിലേക്കു പോയി. രോഹിണി വെള്ളത്തിലിറങ്ങി കുടത്തിൽ വെള്ളം നിറച്ചുതുടങ്ങി.

'ബൊാക്ക്, ബൊാക്ക്, ഗോൾ' ഗോൾ, എന്നു ചില ശബ്ദങ്ങളോടുകൂടി കുടത്തിൽ വെള്ളം കയറുന്നതു കേട്ടാൽ, കുടത്തിൽ വെള്ളം നിറയ്ക്കുന്നത് കുടത്തിനു സമ്മതമല്ലെന്നു തോന്നും. കഴിഞ്ഞപാത്രങ്ങൾ, ഈശപരസൃഷ്ടിയായാലും കുശവസൃഷ്ടിയായാലും വേണ്ടില്ല, അവയെ നിറയ്ക്കുന്നതിൽ തടയുകയും വളരെ ബഹളം കൂട്ടുകയും ചെയ്യുക പതിവാണ്.

അപ്പോഴേക്കും 'ഛെലല്ലൊട്ട്, ഛെലല്ലൊട്ട്, തൊനൊക്ക്, ഝിനിക്ക്, തിനിനിക്കി, തിൻ' എന്നു തുടങ്ങി. ഈ ഭാഷയിൽ, വെള്ളവും, പാത്രവും രോഹിണിയുടെ വളകളും തമ്മിൽ ഒരു സല്ലാപം തുടങ്ങി. രോഹിണിയുടെ മനസ്സും ഈ സല്ലാപത്തിൽ പങ്കുകൊള്ളാതിരുന്നില്ല.

രോഹിണിയുടെ മനസ്സ്—'മരണപത്രം കട്ടതിന്റെ കാര്യമെന്താണ്'.

വെള്ളം—'ഛെലല്ലൊട്ട്' എന്നൊരു ശബ്ദം പുറപ്പെടുവിച്ചു.

രോ മനസ്സ് —'അതൊരു നീചപ്രവൃത്തിയായിരുന്നു'.

വളകൾ— 'തിൻ- തിൻ- ഇല്ല. ഉവ്വ്; നിശ്ചയമായും!'

രോ മനസ്സ്—'ഇനി ഉപായമെന്താണ്?'

കുടം —'തൊനൊക്ക്- ധൊനൊക്ക് ധൊൺ- ഉപായം ഞാൻതന്നെ. സഹായത്തിന് ഒരു കയറുകൂടി വേണം? (2)

ടി. സി. കല്യാണി അമ്മ.

---

(2) കുടം കഴുത്തിൽ കെട്ടിയിട്ടു മുങ്ങിച്ചാകുന്നതിനു.

ഇൻഡ്യയിലെ വ്യവസായങ്ങൾ.

സഹകരണം.

൧൮൭൮—൮ ഈ വർഷങ്ങളിൽ, വൈനാട്ടിലെ സ്വൎണ്ണഖനികളെ സംബന്ധിച്ച് ഇമ്മാതിരി ഒരനുഭവമുണ്ടായി. പക്ഷെ അതിൽ നഷ്ടം സംഭവിച്ചതെല്ലാം ഇംഗ്ലീഷുകാരായ ഓഹരിയുടമസ്ഥന്മാൎക്കാണ്. എങ്കിലും ഈ കഥ നാട്ടിലെല്ലാവൎക്കും അറിവുള്ളതാകുന്നു. വൈനാട്ടിൽ വാസ്തവത്തിൽ സ്വൎണ്ണമുണ്ടായിരുന്നു. അവിടത്തെ കുന്നുകളിൽനിന്നു നാട്ടുകാർ പഴയ സമ്പ്രദായത്തിൽ സ്വൎണ്ണം എടുത്തിരുന്നു. എന്നാൽ, ഈ ഖനികളിലെ മേലേടം മാത്രമേ നാട്ടുകാർ പണിചെയ്തിട്ടുള്ളു എന്നും, അടിയിലേക്കു പോകുന്നതായാൽ നവീനയന്ത്രങ്ങളുടെ സഹായത്താൽ കൂടുകൂട്ടയായി സ്വൎണ്ണമെടുക്കാമെന്നും ബുദ്ധിയേറിയ സായ്വന്മാർ തീൎച്ചപ്പെടുത്തി. ഇതിനായി കെട്ടിടങ്ങളും ശാലകളും സ്ഥാപിക്കുന്നതിന്നെത്ര പണമാണ് ചിലവിട്ടത്! വിലപിടിച്ചതും ഭാരിച്ചതുമായ യന്ത്രങ്ങളെല്ലാം കുന്നിൻെറ മുകളിലേക്ക് ഒരുവിധത്തിൽ പ്രകൃതി വഴി വലിച്ചുകയററി വന്നപ്പോഴേ ശ്രമങ്ങളെല്ലാം നിഷ്ഫലങ്ങളായി എന്നും, വിചാരിച്ചമാതിരി ഒന്നും സ്വൎണ്ണമില്ലെന്നും ഉള്ള സൂക്ഷ്മം മനസ്സിലായത്. ഉടനെതന്നെ കമ്പനിയും പൊളിഞ്ഞു. വൈനാട്ടു കുന്നുകളിൽ കൂടി പോകുന്ന വഴിയാത്രക്കാൎക്കു തുരുമ്പുപിടിച്ച് അവിടവിടെ കൂട്ടംകൂട്ടമായിക്കിടക്കുന്ന ഇരുമ്പുയന്ത്രങ്ങളും മററും ഇപ്പൊഴും കാണാം. മാൎഗ്ഗമദ്ധ്യത്തിൽ കൂലിക്കാർ ഇട്ടുപോയിട്ടുള്ള ഈ യന്ത്രശകലങ്ങൾ ഇൻഡ്യയിലെ കൂട്ടുകച്ചവടക്കമ്പനികളുടെ തോലിയെയല്ലെ ഓൎമ്മപ്പെടുത്തുന്നത്? തീപ്പെട്ടി, കടലാസ്സ്, കുപ്പി മുതലായ സാധനങ്ങളുണ്ടാക്കുന്നതിന്നായി ഏൎപ്പെടുത്തിയ വ്യവസായങ്ങൾ എത്രയെണ്ണം കാലതാമസം കൂടാതെ നിൎത്തേണ്ടതായി വന്നിട്ടുണ്ടെന്ന് ആരാൽ പറവാൻ സാധിക്കും? ഇതെല്ലാം ആലോചിക്കുമ്പോൾ നാട്ടുകാർ തങ്ങളുടെ പണമെല്ലാം കെട്ടിപ്പൂട്ടിവെക്കുന്നതിലോ പണയപ്പാടു വാങ്ങി ൨-ം ൩-ം

പണം പലിശയ്ക്കു കടം കൊടുക്കുന്നതിലോ എന്താണാശ്ചര്യം? മേല്പറഞ്ഞ വ്യവസായങ്ങൾ നഷ്ടമായി പരിണമിക്കാനുള്ള കാരണം എന്താണെന്നാലോചിച്ചാൽ ഇതിനെല്ലാമൊരു സമാധാനമുണ്ടാകും. ബങ്കാളത്തെ ഉദാഹരണം എടുക്കുന്നതായാൽ ആ സംഭവം നാട്ടുകാരെല്ലാം കമ്പനിസ്ഥാപകന്മാരുടെ അതിശയോക്തിയായ വർണ്ണനകൾ കണ്ടു ഭ്രമിച്ചുപോയതിനാൽ ഉണ്ടായതെന്നു കാണും. ഇതിന്നും പുറമെ, സ്വർണ്ണമെടുക്കുന്ന കാര്യത്തിലെ ലാഭചേതങ്ങളെ നിശ്ചയിച്ചുകൂടാത്തതാണ്. അതു ചൂതുകളിപോലെയാണ്. പിന്നെ, സ്വർണ്ണം ഉപയോഗപ്രദമായ ലോഹങ്ങളിൽ ഒന്നല്ലാത്തതിനാൽ, അതു കുറെ കിട്ടിയാൽതന്നെ ലോകത്തിലേക്കു വിശേഷവിധിയായ ഗുണം ഒന്നുമില്ല. ഒരു സ്വർണ്ണഖനിയിൽ എത്ര സ്വർണ്ണമുണ്ടെന്ന് ആരാലും മുൻകൂട്ടി പറവാൻ സാധിക്കയില്ല. ഭ്രമിയുടെ ഞരമ്പുകൾ എന്നപോലെയാണ് സ്വർണ്ണം ഖനികളിൽ കിടക്കുന്നത്. അതു പെട്ടെന്ന് എവിടെയെങ്കിലും അവസാനിച്ചു എന്നും വരാം. എന്നാൽ ഒരു കല്ക്കരിഖനി അതുപോലെയല്ല. കല്ക്കരി അടക്കടക്കായി കിടക്കുന്നതിനാൽ എത്ര ഭാരം കല്ക്കരി ഒരു ഖനിയിൽ നിന്നെടുക്കാമെന്നു മുൻകൂട്ടി പറവാൻ സാധിക്കും. സ്വർണ്ണഖനികൾ പണിചെയ്യുന്നതു ചൂതുകളെപ്പോലെയാണെന്നു പറഞ്ഞതു മൈസൂരിലെ മൂന്നു കമ്പനികളിലെ ഓഹരികളുടെ വിലകൾ നോക്കിയാൽ ദൃഷ്ടാന്തപ്പെടും. ൧॥ ഉറുപ്പികയുടെ 'മൈസൂർ സ്വർണ്ണക്കമ്പനി'യിലെ ഒരോഹരിക്കിപ്പോൾ ൭ ഉറുപ്പിക വിലയുണ്ട്. 'ബാലഘാട്ട്' കമ്പനിയുടെ ൧൦ ഉറുപ്പികയുടെ ഓരോ ഓഹരിക്ക് ഇപ്പോൾ ൭ ഉറുപ്പിക മാത്രമേ വിലയുള്ളു. 'കെമ്പിങ്കോട്ട്' കമ്പനിയുടെ ൩॥ ഉറുപ്പികയുടെ ഒരോഹരിക്കിപ്പോൾ ൩ അണ മാത്രം വിലയുണ്ട്. ചൂതുകളിപോലെ ലാഭചേതമിരിക്കുന്ന സുവർണ്ണഖനികളിലല്ല യഥാർത്ഥമായ വ്യവസായങ്ങളിലാണ് ഇൻഡ്യാക്കാരുടെ ശ്രദ്ധ പതിയേണ്ടതും അവർ പണം മുടക്കേണ്ടതും എന്നാണ് ഇതിൽനിന്നു നാം മനസ്സിലാക്കേണ്ടത്. എന്നാൽ കൂട്ടുകച്ചവടക്കമ്പിനിയിൽ ധനം മുടക്കേണമെന്നു പറ

ഞ്ഞുവെങ്കിലും, ഓഹരിക്കാരെ സമ്പാദിപ്പാൻ മാത്രമുള്ള കമ്പനിസ്ഥാപകന്മാരുടെ കപടോത്ഘോഷങ്ങളേയും പ്രാരംഭപത്രികകളേയും കണ്ട് ആരും ഭ്രമിച്ചുപോകരുത്. കമ്പനിസ്ഥാപകന്മാരുടെ പഠിപ്പും, വിശ്വാസ്യതയും, മര്യാദയും, ഉദ്ദിഷ്ടവ്യവസായത്തിന്റെ ഔചിത്യവും, ആവശ്യവും, അതിന്റെ ഭാവിയും എല്ലാം ആലോചിച്ചുവേണം ഒരു കമ്പനിയിൽ നമ്മുടെ പണം മുടക്കുവാൻ. തീപ്പെട്ടി, ഗ്ലാസ്സ് മുതലായ ചെറുതരം ചില വ്യവസായങ്ങൾ തുടങ്ങിയതെല്ലാം വിജയമായി പരിണമിച്ചില്ല എന്നുള്ളതിന്റെ കാരണം അതിലേക്കു വേണ്ടതായ മൂലധനം, പ്രത്യേകപഠിപ്പ്, സ്ഥലസൌകര്യം മുതലായവ ഇല്ലാഞ്ഞിട്ടാണ്.

ഇൻഡ്യയിൽ സ്ഥാപിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്ന മിക്ക വ്യവസായങ്ങളുടേയും അപജയത്തിന്റെ പ്രധാന കാരണം വ്യവസായനേതാവിന്നു വേണ്ടത്തക്ക കുശാഗ്രബുദ്ധിയും, ഉത്സാഹവും, വ്യവസായസംബന്ധമായ പ്രത്യേക പഠിപ്പും ഇല്ലായ്മയാണ്. കുടുംബത്തിലെ ബുദ്ധിയുള്ളവനെ ബി. എ. ബി. എൽ. പരീക്ഷകൾക്കു പഠിപ്പിക്കേണമെന്നും എന്നാൽ ബുദ്ധി കുറഞ്ഞവൻ വ്യവസായങ്ങളിലും കച്ചവടത്തിലും പ്രവേശിച്ചാൽ മതിയെന്നുമുള്ള നമ്മുടെ ആളുകളുടെ അന്ധവിശ്വാസവും അത് അനുസരിച്ചുള്ള പ്രവൃത്തിയും എന്നില്ലാതാകുന്നുവോ, അന്നേ നമ്മുടെ വ്യവസായസംബന്ധമായ അകൌശലത്വത്തിന്ന് ഒരു നിവൃത്തിയുണ്ടാകയുള്ളു. വ്യവസായങ്ങളിലും കച്ചവടത്തിലും ജയം പ്രാപിക്കുവാൻ ബുദ്ധി വേണ്ട എന്നു വിചാരിക്കുന്നതു വളരെ അബദ്ധമാണ്. വ്യവസായങ്ങൾ നടത്തുവാൻ കൂലിക്കാരാവശ്യമുണ്ടെങ്കിലും കേവലം കായബലംകൊണ്ടു മാത്രം മതിയാവുന്നതല്ല. ഒരു രാജ്യം ഭരിക്കുന്നതിലേക്കെന്നപോലെതന്നെ, ഒരു വലിയ വ്യവസായംകൊണ്ടു നടത്തുവാനും ബുദ്ധിശക്തി അത്യന്താപേക്ഷിതമാകുന്നു.

വ്യവസായങ്ങളിൽ യോജിപ്പും സഹകരണവും ഇല്ലാത്തതിന്നു വേറെയൊരു സാരമായ കാരണം നമ്മുടെ ആളുകൾക്ക്

തമ്മിൽത്തമ്മിൽ വിശ്വാസമില്ലായ്മയാകുന്നു. ഒരു രാജ്യത്തിലോ സമുദായത്തിലോ ഉള്ള ഒരുവന്നു വേറെ യാതൊരാളെയും വിശ്വാസമില്ലാതെ വരികയെന്നതു വളരെ ശോചനീയമായ ഒരവസ്ഥയാകുന്നു. എന്നാൽ നമ്മുടെയിടയിൽ ഇതു യഥാർത്ഥത്തിൽ കണ്ടുപോരുന്ന ഒരവസ്ഥയാണ്. പണവും കൊടുത്ത് ഒരു ഭൃത്യനെ അങ്ങാടിക്കയച്ചാൽ, കള്ളക്കണക്കു കൊടുത്തില്ലെങ്കിൽ, അവൻ വിഡ്ഢിയാണെന്നാണ് അവന്റെ വിചാരം. പണമിടപെട്ട കാര്യങ്ങളിൽ, കീഴുദ്യോഗസ്ഥന്മാർ മേലധികാരത്തിലേക്കു കള്ളക്കണക്കയച്ചില്ലെങ്കിൽ, അതും വിഡ്ഢിത്തമാണെന്നാണ് അവരുടെ വിചാരം. ഇതുപോലെതന്നെയല്ലേ, ഒരു കമ്പനി മാനേജരും കള്ളക്കണക്കു ബോധിപ്പിക്കുന്നത് എന്നാണ് പണം മുടക്കുന്നവരുടെ സംശയവും ഭയവും. ക്ഷേത്രം അധികാരികൾ ദേവനെക്കൂടി മിഴുങ്ങുവാൻ മടിക്കില്ലെന്നുള്ളതു പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. ഇതെല്ലാം ദൃഷ്ടാന്തപ്പെട്ടിരിക്കെ, എങ്ങിനെയാണ് വിശ്വസിച്ച് ഒരാൾ താൻ ധനം സമ്പാദിച്ച പണം ഒരു വ്യവസായക്കമ്പനിയിൽ മുടക്കുന്നത്? പക്ഷേ, ഒരു കാര്യം ഓർമ്മ വേണ്ടതാണ്. ക്ഷേത്രം അധികാരികൾക്കു സാധിക്കുന്നപോലെ ഒരു കമ്പനി മാനേജർക്കു മുതൽ അപഹരിപ്പാൻ കഴികയില്ല. ഒരു കമ്പനിയിൽ മാനേജർക്കു പുറമെ അനവധി കീഴുദ്യോഗസ്ഥന്മാരും, ഡയറക്ടർമാരും കണക്കു പരിശോധകന്മാരുമില്ലേ? കൊല്ലത്തിൽ ഒന്നോ രണ്ടോ തവണ യോഗം കൂടി കമ്പനി വക കണക്കുകൾ അവിടെ സമർപ്പിക്കേണ്ടേ? അതിന്നു പുറമെ ഉടമസ്ഥന്റെ നിലയിൽ ഓഹരിക്കാർക്കു മാനേജരോടും ഡയറക്ടർമാരോടും പലവിധത്തിലും കണക്കു സംബന്ധിച്ചും മററും സമാധാനം ചോദിക്കയും ചെയ്യാം.

അടുത്ത കാലത്തു സംഭവിച്ച ആർബത്ത്നട്ട് കമ്പനിയുടെ അപജയവും അഭാവവും മേൽപ്പറഞ്ഞ വിശ്വാസക്കുറവിനെ വർദ്ധിപ്പിക്കാൻ ഇടയായിട്ടുണ്ട്. ആർബത്ത്നട്ട് എന്ന കമ്പനിയെക്കുറിച്ച കേൾക്കാത്തവരാരുംതന്നെയില്ല. അവരു

ടെ ധനത്തിന്നു കണക്കുണ്ടായിരുന്നില്ല. അവരുടെ ഉറപ്പിനെ ആരും ശങ്കിച്ചിരുന്നില്ല. അവരുടെ ഹേഡാപ്പീസ്സ് മദിരാശിയിൽ വിശേഷപ്പെട്ട ഒരു കെട്ടിടത്തിലായിരുന്നു. അവരുടെ പ്രമാണി പട്ടണത്തിലെ ഒരു പ്രഭുവിനെപ്പോലെയാണ് കഴിഞ്ഞിരുന്നത്. അവരുടെ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെയും ലേഖകന്മാരെയും ഈ സംസ്ഥാനത്തും അന്യരാജ്യങ്ങളിലെല്ലായിടത്തും കണ്ടിരുന്നു. അവർ വിവിധവിഷയങ്ങളിൽ ഉദ്യമിച്ചിരുന്നു. അവർക്ക് ഉണ്ടികവ്യാപാരം കയററുമതി, ഇറക്കുമതി, ജവുളിവ്യാപാരം, വ്യവസായങ്ങൾ ഇവയെല്ലാം ഓരോ വകുപ്പുകൾ പ്രത്യേകമുണ്ടായിരുന്നു. ദക്ഷിണ ഇൻഡ്യയിലെ മലകളിലെല്ലാം അവരുടെ വക കാപ്പിത്തോട്ടങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. നല്ല ഒരു ആദായം കൊടുത്തു ജനസാമാന്യത്തിന്റെ സമ്പാദ്യം സൂക്ഷിച്ചുകൊടുക്കുന്ന ഭണ്ഡാരവും അവർതന്നെയായിരുന്നു. എത്രതന്നെ ഭീരുവായിരുന്നാലും ഒരുവന്ന് അവരുടെ അടുക്കൽ പണം കൊടുപ്പാൻ ഭയമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അങ്ങിനെയിരിക്കുമ്പോഴാണ് എൺപത്തെട്ടാമാണ്ടിലൊരുദിവസം ആർബത്ത്നട്ട് പൊളിഞ്ഞു! എന്നു പൊട്ടുന്നനവെ ഒരു വർത്തമാനം കേട്ടത്. ആദ്യം ജനങ്ങൾക്കതു വിശ്വാസമായില്ല. എന്തെന്നാൽ, ഈ വർത്തമാനം അത്ര ഭയങ്കരവും പൊട്ടുന്നനവെയുണ്ടായിട്ടുള്ളതുമാണ്. ആർബത്ത്നട്ട് പൊളിഞ്ഞു എന്നല്ലെ! ജനങ്ങളുടെ ലക്ഷോപിലക്ഷം തവിട്ടുപൊടി! എന്തൊരു കഷ്ടമാണ്! ധനികന്മാരുടെ ധനമെല്ലാം പോയി. സമ്പാദ്യമെല്ലാം ഇങ്ങനെ പോയതിനാൽ വയസ്സുകാലത്തു വയസ്സന്മാർക്കു രണ്ടാമതും പണിയെടുക്കാൻ പോകേണ്ടതായും വന്നു. എത്ര വിധവകളും അച്ഛനില്ലാത്ത കുട്ടികളുമാണ് നിരാധാരന്മാരായത്? നാടാസകലം കരച്ചിൽതന്നെ. ഒരു വിഡ്ഢിത്തം പിണഞ്ഞതിന്നു ശേഷം, ആലോചനക്കുറവിനെക്കുറിച്ചു ബുദ്ധിപൂർവ്വം പ്രസംഗിക്കാൻ കഴിയും. അതുകൊണ്ടു പ്രയോജനമില്ല. എങ്കിലും ആർബത്ത്നട്ട് കമ്പനിയിൽ പണം മുടക്കിയതു വളരെ ആലോചനക്കുറവുതന്നെയായി. ആ കമ്പനിയുടെ ഉറപ്പെന്താണെന്ന് ആരെങ്കിലും ആലോ

ചിച്ചിട്ടുണ്ടോ? അവർ അവരുടെ കണക്ക മാസാന്തത്തിലൊ വൎഷാന്തത്തിലോ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിരുന്നില്ല. അവർ മോടിവിദ്യകൊണ്ടായിരുന്നു കാൎയ്യം സാധിച്ചിരുന്നത്. ആരെങ്കിലും ഉള്ളിൽ കടന്നുവോ? ഉള്ളമുഴുവനും പൊള്ളയായിരുന്നുവത്രെ. വലിയ കെട്ടിടവും സാഹിബിന്റെ മോട്ടോർവണ്ടിയും കണ്ട് ആളുകൾ അന്യഥാ വിചാരിച്ചു. ഇതു അവിവേകമായി. ആർബത്ത്നട്ട് പൊളിഞ്ഞതിനാൽ സ്വതന്ത്രവ്യാപാരികളിൽ അവിശ്വാസം വൎദ്ധിച്ചതിൽ അത്ഭുതമില്ല. എന്നാൽ ചുമതലപ്പെട്ട കമ്പനികളിൽ പണം മുടക്കുന്നതിന്നെന്തിനാണ് മടിക്കുന്നത്? ആർബത്ത്നട്ടിന്റെ ഉദാഹരണത്തിൽനിന്നുതന്നെ നാം വിലയേറിയ ഒരു സംഗതി മനസ്സിലാക്കുന്നുണ്ട്. ആർബത്ത്നട്ട് പൊളിഞ്ഞിട്ടും അവർ നടത്തിയിരുന്നതായ 'ആർബത്ത്നട്ട് വ്യവസായങ്ങൾ' എന്ന കമ്പനി യാതൊരു ഹാനിയുംകൂടാതെ ഇപ്പോഴും നിലനിന്നുപോരുന്നുണ്ട്. ഈ കമ്പനിയിൽ ശീമക്കുമ്മായം, ഇഷ്ടിക, ഓട്, പഞ്ചസാര, ഇരുമ്പ് ഇവയെ സംബന്ധിച്ചുള്ള പണികൾ നടത്തുന്നതിന്നു വെവ്വേറെ ശാലകളുണ്ട്. ആർബത്ത് പൊളിഞ്ഞ ഉടനെ ഈ കമ്പനിക്കു കുറച്ചു ഇടിച്ചൽ തട്ടിയെങ്കിലും, ഇപ്പോൾ അതു നല്ല ഒരു സ്ഥിതിയിൽതന്നെ നടക്കുന്നുണ്ട്.

കച്ചവടകാൎയ്യങ്ങളിൽ കാണുന്ന വിശ്വാസക്കുറവിന്നുള്ള വേറെയൊരു കാരണം നമ്മുടെ നാട്ടിൽ സാധാരണയായി ക്രയവിക്രയങ്ങളിൽ നടപ്പുള്ള 'പെശങ്ങൽ' എന്നതാകുന്നു. ഒററവില പറയുക എന്ന സമ്പ്രദായം തീരെ ഇല്ലെന്നുതന്നെ പറയാം. ഒരു കച്ചവടപ്പീടികയിൽ ചെന്ന് ഒരു സാധനത്തിന്റെ വില ചോദിക്കുക. വില്ക്കുന്നവൻ 20 ഉറുപ്പിക എന്നു പറഞ്ഞാൽ ൧൦ ഉറുപ്പികക്കു തരുമോ എന്നു വാങ്ങുവാൻ ചെന്നവൻ അപ്പോൾ ചോദിക്കും. പരസ്പരാവശ്യത്തിന്നും വ്യാവസായികാഭ്യുദയത്തിന്നും ഇതിലും ഹാനികരമായി വേറെയൊന്നുമില്ല. വാങ്ങുവാൻ ചെല്ലുന്നവൻ നിശ്ചയമായും പെശങ്ങുമെന്നും ഒരുവേള ൧൦ ഉറുപ്പികക്കു ചോദിക്കുമെന്നും കരുതിട്ടായിരിക്കും പി

ടികക്കാരൻ ൧൦ ഉറുപ്പിക വിലയുള്ള സാധനത്തിന്നു ൨൦ ഉറുപ്പിക വില പറഞ്ഞത്. ഒടുവിൽ ൧൫ ഉറുപ്പികയായി കലാശിച്ചു എന്നു വിചാരിക്ക. ഈ ഏർപ്പാടുകാരണം പീടികക്കാരന്ന് ൫ ഉറുപ്പിക ലാഭവും വാങ്ങിയവന്നു അത്രയും നഷ്ടവുമായി. വേറെ ഓരോരുത്തൎക്ക് ഇതേ സാധനം തന്നെ ൧൩ ഉറുപ്പികക്കും ൧൦ ഉറുപ്പികക്കുംകൊടുത്തു എന്നും വരാം. കാലാന്തരത്തിൽ ഇതു വില്ക്കുന്നവന്നും വാങ്ങുന്നവന്നും ദോഷമായല്ലാതെ പരിണമിക്കയില്ല. സന്മാൎഗ്ഗജീവിതത്തിന്നെന്നപോലെ വ്യവസായ വൎദ്ധനക്കും 'സത്യമേവ ജയതിനാനൃതം' എന്ന ആപ്തവാക്യം എല്ലാവരാലും അനുസരണീയമാണെന്ന് ഇവിടെ പറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു. നമ്മുടെ നാട്ടിൽ വിലയിൽ ഒററ വാക്ക് എന്ന ഏർപ്പാടു തുടങ്ങേണ്ട കാലം അതിക്രമിച്ചിരിക്കുന്നു. അടുത്തകാലങ്ങളിൽ ചില വലിയ കച്ചവടക്കാർ ഇതു തുടങ്ങീട്ടുണ്ടെന്നുള്ളത് ആശാജനകം തന്നെ.

ഇന്ത്യയിലെ എല്ലാ പട്ടണങ്ങളിലും ഉള്ള ജനങ്ങൾ തമ്മിൽ യോജിച്ചും ധനം ശേഖരിച്ചും വിവിധങ്ങളായ വ്യവസായങ്ങളും കച്ചവടങ്ങളും തുടങ്ങുന്നതായാൽ, അവരവൎക്കു ധനം സമ്പാദിക്കാമെന്നുള്ളതിന്നു പുറമെ, ഇന്ത്യയുടെ അപ്പോഴത്തെ ധനസ്ഥിതിയും വ്യവസായമാഹാത്മ്യവും എന്തുമാത്രമായിരിക്കും!

കെ. ശങ്കരക്കുറുപ്പ്.

കൊച്ചിസാഹിത്യസമാജം

൮൭-ലെ വാൎഷികറിപ്പോർട്ട്.

മദ്ധ്യകേരളമായ തൃശ്ശൂരിൽ ഒരു സാഹിത്യസമാജം ഏൎപ്പെടുത്തേണ്ടതായ കാൎയ്യം ആലോചിപ്പാനായി 1088 കുംഭം 12-ാംതിയ്യതി അപ്പൻതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ ഇൎവ്വിവപേത്തുര് സൎക്കാർ ഹൈസ്കൂൾ ഹാളിൽവെച്ചു കൂ

ടിയ യോഗത്തിൽ ചേൎന്നവർ ഉൾപ്പെടെ ഈ സാഹിത്യസമാജം ഏൎപ്പെടുത്തുകയും, മേടം ൩-ാംതിയ്യതി കൂടിയ ഒരു സാമാന്യയോഗത്തിൽ വെച്ചു സമാജം യോഗമെമ്മൊറാണ്ടവും യോഗനിയമങ്ങളും എഴുതിയുണ്ടാക്കയും എടവം ൩-ാം തിയ്യതി കൂടിയ വേറെ ഒരു യോഗത്തിൽ വെച്ച് ഈ മെമ്മൊറാണ്ടവും നിയമങ്ങളും വായിച്ചുപാസ്സാക്കുകയും ചെയ്തു. കൂടാതെ കൊച്ചിയിൽ ൧൦൮൫-ൽ ൨-ാം നമ്പ്രായി പാസ്സാക്കിയ റെഗുലേഷൻപ്രകാരം ഈ സമാജം റജിസ്റ്റരാക്കേണ്ടതാണെന്നും തന്നിമിത്തം സമാജത്തിന്നു 'കൊച്ചി സാഹിത്യസമാജം' എന്ന പേർ കൊടുക്കേണ്ടതാണെന്നും തീൎച്ചയാക്കി. ഈ യോഗത്തിൽ വെച്ചുതന്നെ സർ രാമവൎമ്മ വലിയതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു ഈ സമാജത്തിൽ രക്ഷാധികാരിയായിരിപ്പാനും ഒരു ഉൽകൃഷ്ടസാമാജികനായിരിപ്പാനും വേണ്ടപ്പെട്ട അപേക്ഷകൾ അയപ്പാൻ തീൎച്ചപ്പെടുത്തിയതിന്നുപുറമെ അപ്പൻതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടും, (അദ്ധ്യക്ഷൻ) മെസേഴ്സ് സി. അച്യുതമേനോൻ (പത്രാധിപർ) ടി. കെ. കൃഷ്ണമേനോൻ (സിക്രട്ടറി) കെ. ഗോവിന്ദൻനമ്പ്യാർ (ഖജാൻജി) വി. കെ. കുഞ്ഞൻമേനോൻ. സി. അന്തപ്പായി. സി. കുഞ്ഞിരാമമേനോൻ ഇവർ അടങ്ങിയ ഒരു പ്രത്യേകകമ്മറ്റിക്കാരെ സമാജഭരണകാൎയ്യങ്ങൾ ഏല്പിക്കുകയും ചെയ്തു.

൧൦൮൫ കന്നി ൩-ാംതിയ്യതി മേൽപറഞ്ഞ കൊച്ചി റെഗുലേഷൻ അനുസരിച്ചു സമാജം റജിസ്റ്റരാക്കുകയും പുതിയസാമാജികന്മാരെ സമാജത്തിൽ ചേൎത്തുതുടങ്ങുകയും ചെയ്തു. മലബാർ, കൊച്ചി, തിരുവിതാംകൂർ, ഇവിടങ്ങളിൽനിന്നു പലരും ഈ സമാജത്തിൽ അംഗങ്ങളായി ചേൎന്നുതുടങ്ങി. സമാജം റജിസ്റ്റർ ചെയ്തതിന്നുശേഷം നിയമപ്രകാരം ൧൦൮൫ വൃശ്ചികം ൨൭-ാംനു തൃശ്ശിവപേരൂർ വള്ളികാട്ടുമഠത്തിൽ വെച്ചു സമാജം വക ഒരു സാമാന്യയോഗം കൂടുകയും സമാജത്തിലെ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ വീണ്ടും തിരഞ്ഞെടുത്തു നിശ്ചയിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഈ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരൊക്കെ മുമ്പുള്ളവർതന്നെയായിരുന്നു. പു തുതായി പുന്നശ്ശേരി നമ്പി നീലകണ്ഠശർമ്മ അവർകളേയും, ആർ. ഈശ്വരപിള്ള അവർകളേയും നിർവ്വാഹകസംഘത്തിൽ അംഗങ്ങളായി സ്വീകരിച്ച് നിർവ്വാഹക സംഘത്തിൽ ആകെ ഒ മ്പതുപേർ ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാണെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. ഈ യോഗത്തിൽവെച്ചുതന്നെ 'മംഗളോദയം' മാസി കയെ സമാജത്തിന്റെ പ്രതിനിധിയായി സ്വീകരിക്കേണ്ടതാ ണെന്നും സമാജത്തിന്റെ അഭ്യുദയത്തിന്നാവശ്യമായ നടപ ടികൾ നടത്തുവാൻ കമ്മററിക്കാരെ അധികാരപ്പെടുത്തേണ്ട താണെന്നും, തീർച്ചയാക്കി. ഇതിന്നുശേഷം സമാജത്തിന്റെ സാമാന്യയോഗം കൂടുകയുണ്ടായിട്ടില്ല. കമ്മററിക്കാർ ൧൦൯൫ൽ വൃശ്ചികം ൨൫ാംതിയ്യതിയും, എടവം ൩൨ാംതിയ്യതിയും, ൯൬ൽ തുലാം ൧൭ാംതിയ്യതിയും ഇങ്ങിനെ ൩ യോഗങ്ങൾ ചേരുകയു ണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഈ യോഗങ്ങളിൽ വെച്ചു തീർച്ചയാക്കി നടവടി നടത്തിയ പ്രധാന സംഗതികൾ താഴെ ചേർക്കുന്നു.

൧. 'മംഗളോദയം' മാസികയുടെ കാര്യത്തിൽ മംഗളോദ യം കമ്പനിക്കാരുമായി കത്തെടവാടുകൾ നടത്തി മാസിക യെ ഇപ്പോൾ സമാജം വക പ്രതിനിധിയായി സ്വീകരിക്കയും മാസികയുടെ സാഹിത്യസംബന്ധമായ ചുമതലകൾ സമാജം മുഖേന നടത്തിവരികയും ചെയ്യുന്നു.

൨. തീപ്പെട്ട കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ ഓ ർമ്മയെ നിലനിർത്തുവാൻ അവിടുത്തെ ജീവചരിത്രം ഒരു പുസ്ത കമാക്കി സമാജംമുഖേന പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തേണ്ടതാണെന്നു തീ ർച്ചയാക്കി. ജീവചരിത്രം എഴുതിക്കുവാൻ കത്തെടവാടുകൾ നട ത്തിവരുന്നു.

൩. മലയാളപാഠപുസ്തകങ്ങൾ നന്നാക്കേണ്ടതിലേക്ക് ഇ പ്പോഴുള്ള പാഠപുസ്തകങ്ങളുടെ ന്യൂനതകൾ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചും, മാതൃകാപാഠപുസ്തകങ്ങൾ എപ്രകാരം ഇരിക്കേണമെന്നു വിവ രിച്ചും, കൊണ്ടുള്ള ലേഖനങ്ങൾ പലരേക്കൊണ്ടും എഴുതിച്ച് മംഗളോദയം മാസികയിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിവരുന്നു.

൪. സമാജംമുഖേന ചില സാഹിത്യപുസ്തകങ്ങൾ പ്രസിദ്ധം ചെയ്യേണ്ടതാണെന്നു തീച്ചയാക്കിയെങ്കിലും ഫണ്ടുണ്ടാകുന്നതുവരെ ആ കാൎയ്യത്തിൽ പ്രവേശിപ്പാൻ തരമില്ലാതെ നിൎത്തിവെക്കേണ്ടിവന്നു. പ്രത്യേകസമ്മതംകൂടാതെ സമാജത്തിന്റെ പേർവെച്ച് അന്യന്മാർ പുസ്തകങ്ങൾ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നത് നിൎത്തൽചെയ്യേണ്ടതാണെന്നും സമാജത്തിന്റെ പേർ 'ബാലാകലേശ'മെന്ന പുസ്തകത്തിൽ ഉപയോഗിപ്പാൻ മിസ്റ്റർ കെ. പി. കറുപ്പൻ ചെയ്ത അപേക്ഷ ആ പുസ്തകത്തിന് ഗുണം പോരായ്കയാൽ തള്ളേണ്ടതാണെന്നും തീച്ചയാക്കി.

൫. നല്ല ഒരു മലയാളനിഘണ്ടു ഉണ്ടാക്കേണ്ടതായ കാൎയ്യത്തിൽ മദിരാശി, കൊച്ചി, തിരുവിതാംകൂർ എന്നീ ഗവൎമ്മേണ്ടുകൾ പ്രത്യേകം ചെയ്തുവരുന്ന ശ്രമം എല്ലാം ഏകോപിപ്പിച്ച് സാഹിത്യസമാജത്തിന്റെ ഔത്താശയോടുകൂടി ഈ നിഘണ്ടുവിന്റെ കാൎയ്യം നിൎവ്വഹിക്കേണ്ടതിലേക്ക് മദിരാശി ഗവമ്മേണ്ടിലേക്കും തിരുവിതാംകൂർ ഗവമ്മേണ്ടിലേക്കും ഓരോ കത്തയച്ചു. മദിരാശി ഗവമ്മേണ്ട് നിഘണ്ടുവിന്റെ കാൎയ്യാലോചന ചെയ്യുമ്പോൾ സമാജത്തിന്റെ അഭിപ്രായംകൂടി ആലോചിക്കുന്നതാണെന്നു മറുവടി തന്നു. തിരുവിതാംകൂർ ഗവമ്മേണ്ട് നിഘണ്ടുവിന്റെ കാൎയ്യത്തിൽ ഒന്നും ചെയ്വാൻ ഒരുക്കമില്ലെന്നും നിഘണ്ടു ഉണ്ടാക്കിക്കഴിഞ്ഞാൽ കുറെ കോപ്പികൾ വാങ്ങുന്ന കാൎയ്യം തീച്ചയാക്കാമെന്നും മറുവടിതന്നു.

൬. തീപ്പെട്ട വലിയ കോയിത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ ചരമം എഴുതി മാസികയിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുകയും തീപ്പുകൾ അടുത്ത ബന്ധുക്കൾക്കു അയച്ചുകൊടുക്കുകയും, സ്മാരകമായി അവിടുത്തെ ജീവചരിത്രം സമാജംമുഖേന പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തേണ്ടതാണെന്ന് തീച്ചയാക്കുകയും ചെയ്തു. ജീവചരിത്രം എഴുതുന്നവൎക്കു ൨00 ക സംഭാവന കൊടുക്കുമെന്നും തീച്ചയാക്കി. ജീവചരിത്രം എഴുതിക്കിട്ടുവാൻ ചില കത്തെടവാടുകൾ നടത്തി. ഇതുവരെ എഴുതുവാൻ തക്കതായ ഒരാളെ കിട്ടിക്കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. സാഹിത്യസംബന്ധമായ ചില സംശയങ്ങൾ തീൎക്കുവാ

ൻ പ്രത്യേകം ചില യോഗങ്ങൾ ചേൎന്നു ചില തീൎപ്പുകളൊക്കെ വേറെയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. * * *

* * * * * * *

൧൦൮൦ ചിങ്ങം ൧-ാംനു വരെ സമാജത്തിൽ ആകെ ൧൨൨ ആളുകൾ സമാജനിയമങ്ങൾ അനുസരിച്ച് അംഗങ്ങളായി ചേൎന്നിട്ടുണ്ട്. സാമാജികന്മാരുടെ എണ്ണം ക്രമേണ വൎദ്ധിച്ചു കൊണ്ടുതന്നെയാണ് ഇരിക്കുന്നത്.

വരവു ചിലവുകണക്ക്.

ആകെയുള്ള ൧൨൨ മെമ്പർമാരിൽനിന്നു പിരിയേണ്ടും വരിസംഖ്യ	ക.	൩൬൬—൦—൦
൮൦ കൎക്കിടകം ൩൧-ാംനു വരെ പിരിവ് വരിസംഖ്യ	ക.	൧൦൮—൦—൦
സമാജം ഏൎപ്പെടുത്തുന്നതിന്നു മുമ്പുള്ള ചെലവ്	ക.	൨൨—൬—൧൦
റജിസ്റ്റ് ചെലവ്	ക.	൫—൦—൧
തപാൽകൂലി.	ക.	൩—൧൨—൨
തസ്തികവക.	ക.	൨൦—൦—൦
ആകെ ചെലവ്.	ക.	൫൧—൪—൦
നീക്കി കയ്യിരിപ്പ്	ക.	൫൬—൧൨—൦
സാമാജികന്മാരിൽനിന്ന് പിരിച്ചെടുക്കുവാൻ ബാക്കി	ക.	൨൫൮—൦—൦

അപ്പൻതമ്പുരാൻ ഒപ്പ്
അദ്ധ്യക്ഷൻ.

തൃശ്ശിവപേരൂര്
൧൦-൬-൮൦

൧. കെ. ഗോവിന്ദൻനമ്പ്യാർ (ഒപ്പ്)
൨. സി. കുഞ്ഞിരാമമേനോൻ (ഒപ്പ്)
൩. സി. അന്തപ്പായി (ഒപ്പ്)
൪. വി. കെ. കുഞ്ഞൻമേനോൻ (ഒപ്പ്)

ഒരു പ്രത്യേക യോഗം.

നിർവാഹകസംഘത്തിന്റെ ഒരു പ്രത്യേകയോഗം 1090 മകരം 18-ാംനു മംഗളോദയം കമ്പനി ആപ്പീസ്സിൽ വെച്ചു കൂടി.

ഹാജർ—

1. രാമവൎമ്മ അപ്പൻതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു്
2. വി. കെ. കുഞ്ഞൻമേനോൻ
3. സി. അന്തപ്പായി
4. കെ. ഗോവിന്ദൻ നമ്പ്യാര്
5. സി. കുഞ്ഞിരാമമേനോൻ

നിശ്ചയങ്ങൾ—

1. ഇന്നത്തെ ദിവസം കൂടുവാൻ നിശ്ചയിച്ച സാധാരണസാമാന്യയോഗം വേണ്ടുവോളം സാമാജികന്മാർ ഹാജരില്ലാതെ കോറം തികയായ്കയാൽ നിർത്തിവെക്കേണ്ടിവരികയും ഈ യോഗം ഇനി മറ്റൊരു ദിവസത്തേക്കു നിർത്തിവെക്കേണ്ടിവരികയും ചെയ്തു.

2. സമാജം വാർഷികറിപ്പോർട്ടു കമ്മററിക്കാർ പാസ്സാക്കിയിട്ടുള്ളതു സമാജത്തിന്റെ സാമാന്യയോഗത്തിൽ വായിച്ചു സമ്മതിക്കേണ്ടതാകയാലും വരുംകൊല്ലത്തേക്കു നിർവാഹകസംഘത്തിലുള്ള മെമ്പ്രന്മാരെ പുതുതായി നിശ്ചയിക്കേണ്ടതാകയാലും സമാജത്തിന്റെ ഒരു സാമാന്യയോഗം വരുന്ന കുംഭം 2-ാംനു-ശനിയാഴ്ച മംഗളോദയം കമ്പനിയിൽ വെച്ചു കൂടേണ്ടതാണെന്നും ഈ വിവരം പ്രത്യേകകാർഡയച്ച് എല്ലാ സാമാജികന്മാരെയും അറിയിക്കേണ്ടതാണെന്നും തീർച്ചയാക്കി.

രാമവൎമ്മ അപ്പൻ തമ്പുരാൻ (ഒപ്പ്)
അദ്ധ്യക്ഷൻ.

1090 കുംഭം 10-ാം തിയ്യതി ഞായറാഴ്ച വൈകുന്നേരം 4½ മണിക്കു മംഗളോദയം കമ്പനി ആപ്പീസിൽ വെച്ചു കൂടിയ കൊച്ചി സാഹിത്യസമാജത്തിന്റെ സാമാന്യയോഗത്തിൽവെച്ചു ചെയ്ത തീപ്പുകൾ.

ഹാജർ

1. രാമവർമ്മ അപ്പൻതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ട് (അദ്ധ്യക്ഷൻ)
2. വള്ളത്തോൾ നാരായണമേനോൻ അവർകൾ.
3. കെ. ഗോവിന്ദൻനമ്പ്യാര് അവർകൾ ബി. എ. ബി. എൽ.
4. കെ. കുഞ്ഞുണ്ണിനായര് അവർകൾ ബി. എ. ബി. എൽ.
5. സി അന്തപ്പായി അവർകൾ ബി. എ.
6. മൂർക്കോത്തു കുമാരൻ അവർകൾ
7. സി. കുഞ്ഞിരാമമേനോൻ അവർകൾ
8. എം. നാരായണമേനോൻ അവർകൾ ബി എ. ബി. എൽ.
9. കെ. രാമൻമേനോൻ അവർകൾ ബി. എ. ബി എൽ.
10. വി. ശങ്കുണ്ണിമേനോൻ അവർകൾ ബി എ. എൽ. ടി.
11. സി. കേരളവർമ്മതമ്പാൻ അവർകൾ
12. കുററിപ്പുറത്തു കേശവൻനായർ അവർകൾ
13. തോരണത്തു പരമേശ്വരമേനോൻ അവർകൾ
14. വി. കെ. കുഞ്ഞൻമേനോൻ അവർകൾ
15. വി. കോമപ്പൻനായർ അവർകൾ.

തീപ്പുകൾ.

1. കമ്മററി ഹാജരാക്കിയ റിപ്പോർട്ടു സ്വീകരിച്ചു പാസ്സാക്കേണ്ടതാണെന്ന് ഹെഡ്മാസ്റ്റർ ശങ്കുണ്ണിമേനോനവർക

ൾ (ബി. എ. എൽ. ടി.) അഭിപ്രായപ്പെടുകയും, മൂക്കോത്ത് കു മാരനവർകൾ യോജിച്ചുപറകയും ചെയ്തപ്രകാരം സർവ്വസമ്മ തമായി പാസ്സാക്കി.

2. താഴെ പേർ പറയുന്നവർ ഈയാണ്ടത്തെ നിർവ്വാഹ കസംഘം ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരായിരിക്കേണ്ടതാണ് എന്ന് എം. നാരായണമേനോനവർകൾ അഭിപ്രായപ്പെടുകയും കുററിപ്പുറ ത്ത് കേശവൻനായരവർകൾ യോജിച്ചുപറകയുംചെയ്ത പ്രകാ രം സർവ്വസമ്മതമായി പാസ്സാക്കി.

അദ്ധ്യക്ഷൻ

1. രാമവമ്മഅപ്പൻതമ്പുരാൻതിരുമനസ്സുകൊണ്ട്.

പത്രാധിപന്മാർ

2. ടി. കെ. കൃഷ്ണമേനോൻഅവർകൾ ബി. എ. എം ആർ. എ എസ്സ്.

3. കെ. ശങ്കരമേനോനവർകൾ എം. എ. എൽ. ടി. എം. ആർ. എ. എസ്സ്.

സിക്രട്ടറി.

4. കെ. കുഞ്ഞുണ്ണിനായരവർകൾ ബി. എ. ബി. എൽ.

ഖാജാൻജി—

5. കെ. ഗോവിന്ദൻനമ്പ്യാരവർകൾ ബി. എ. ബി. എൽ.

സംഘസാമാജികന്മാർ—

6. മൂക്കോത്തുകുമാരൻ അവർകൾ
7. ആർ. ഈശ്വരപിള്ള ,, ബി. എ.
8. സി. അന്തപ്പായി ,, ബി എ.
9. വി. കെ. കുഞ്ഞന്മേനോൻ ,,

3. മംഗളോദയം മാസിക സംബന്ധിച്ച പത്രാധിപന്മാ ൎക്കു കത്തെടവാടുകൾ നടത്തുവാനും മററും തപ്പാൽകൂലി മുത ലായ ചിലവുകളും ലേഖനങ്ങൾക്കു കൊടുക്കേണ്ടിവരുന്ന പ്ര തിഫലവും സാഹിത്യസമാജത്തിൽനിന്നു വഹിക്കേണ്ടതാണ്

പ്രതിഫലം കൊടുക്കേണ്ട ലേഖനം ഏതാണെന്നും എന്തു പ്രതിഫലം കൊടുക്കേണമെന്നും തീൎച്ചയാക്കേണ്ടതായ അധികാരം മാനേജിങ്ങ് കമ്മററിക്കാക്കാണ്. ഈ പ്രതിഫലസംഖ്യ കൊല്ലത്തിൽ എല്ലാംകൂടി 60 ക. യിൽ അധികമാകുവാൻ പാടുള്ളതല്ല. പത്രാധിപന്മാൎക്ക തപ്പാൽകൂലി മുതലായ ചെലവുകൾക്ക കൊല്ലത്തിൽ 12 ക. യിൽ അധികമാകാത്ത ഒരു സംഖ്യ കൊടുക്കാവുന്നതാണെന്നും 9—3—90-നു ശേഷം ഇപ്പോഴത്തെ പത്രാധിപന്മാർ ചെലവിട്ടിട്ടുള്ള സംഖ്യ ഈ പന്ത്രണ്ടുറുപ്പികയിൽ ഉൾപ്പെടേണ്ടതാണെന്നും തീൎച്ചയാക്കി.

4. മംഗളോദയം മാസികയുടെ പ്രസാധകത്വവും (Publishers) തൽസംബന്ധമായ എല്ലാഉത്തരവാദിത്വവും പത്രാധിപന്മാർ വഹിക്കേണ്ടതാണ്.

5. മംഗളോദയം മാസികയുടെ വലിപ്പം മാററിയതു സമൎമ്മം കമ്മററിയുടെ അനുവാദത്തോടുകൂടി വേണ്ടതായിരുന്നു. മേലിൽ ഏതൊരു വലിപ്പമാണ് വേണ്ടതെന്ന് കമ്മിററി തീൎച്ചപ്പെടുത്തേണ്ടതാണ്.

6. തീപ്പെട്ട വലിയ കോയിത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ ജീവചരിത്രം സമാജത്തിന്റെ ഇഷ്ടപ്രകാരം എഴുതി സമ്മാനം വാങ്ങുവാൻ ഇതുവരെ ആരും ഉണ്ടാവാത്തതുകൊണ്ട് തിരുമനസ്സിലെ ജീവചരിത്രം എഴുതുവാൻ വേണ്ടുന്ന സാമഗ്രികൾ പല ദിക്കിൽനിന്നും ശേഖരിപ്പാൻ സമ്മാനസംഖ്യ 100 ക വിനിയോഗിക്കാവുന്നതും വേണ്ടപ്പെട്ടവിവരങ്ങൾ ശേഖരിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ സമാജം മുഖേന പുസ്തകം എഴുതിച്ച് പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തേണ്ടതുമാണ്. ഇതുപോലെതന്നെ കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻ തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലേയും ഒ. ചന്തുമേനോൻ അവർകളുടേയും ജീവചരിത്രം എഴുതി പ്രസിദ്ധം ചെയ്യാൻ വേണ്ടിവരുന്ന ചിലവ് ക്ലിപ്തപ്പെടുത്തുവാനുള്ള അധികാരം കമ്മിററിക്കാക്ക് വിട്ടുകൊടുത്തിരിക്കുന്നു.

7. ബാലാകലേശസംബന്ധമായി കഴിഞ്ഞ വൃശ്ചികം ലക്കത്തിൽ പ്രസിദ്ധം ചെയ്തിട്ടുള്ള കെ. പി. കറുപ്പൻ അവർ

കളുടെ ലേഖനം സാഹിത്യസമാജത്തിന്റെ ഉദ്ദേശത്തിന്നും അഭിപ്രായത്തിന്നും വിരോധമായിട്ടുള്ള നിലയിലാണെന്ന് സമാജം അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

8. കൊച്ചി സാഹിത്യസമാജം അദ്ധ്യക്ഷന്ന് കെ. രാമകൃഷ്ണപിള്ള അവർകൾ 'ബാലാകലേശ'ത്തെ പറ്റി അയച്ചിട്ടുള്ളതും അദ്ധ്യക്ഷൻ യോഗത്തിൽ ഹാജരാക്കീട്ടുള്ളതുമായ എഴുത്തു വായിച്ചു. 7-ാം നമ്പ്ര് തീർപ്പിന്റെ പകപ്പ് കെ. രാമകൃഷ്ണപിള്ള അവർകൾക്ക് അയച്ചു കൊടുക്കേണ്ടതാണ്.

മൂന്നു മുതൽ എട്ടുവരെയുള്ള തീർപ്പുകൾ സഭാനാഥൻ അഭിപ്രായപ്പെടുകയും സർവ്വസമ്മതമായി പാസ്സാക്കുകയും ചെയ്തു.

തൃശ്ശിവപേരൂർ 11 7 90 } രാമവർമ്മ (ഒപ്പ്) അദ്ധ്യക്ഷൻ.

നോട്ട്.

കെ. പി. കറുപ്പൻ അവർകൾ അദ്ധ്യക്ഷന്ന് അയച്ചിട്ടുള്ള എഴുത്തിന് സമാജത്തിലെ 7-ാം തീർപ്പ് മറുവടിയായി അയക്കേണ്ടതാണ്.

രാമവർമ്മ (ഒപ്പ്)
അദ്ധ്യക്ഷൻ

ങ്ങനെ ചില സംഗതികളിൽ പ്രസ്തുതഗ്രന്ഥത്തെപ്പററിയും മ
തഭേദങ്ങൾക്ക് അവകാശമുണ്ടെങ്കിലും, ജനങ്ങളുടെ ഭിന്നരുചി
ത്വവും മററു സംഗതികളിലുള്ള ഗുണപുഷ്ടിയും ആ വക ന്യൂന
തകളെപ്പരിഹരിപ്പാൻ മതിയാകുമെന്നാണ് എൻെറ വിശ്വാ
സം' എന്നു മഹാമഹിമശ്രീ എ. ആർ. രാജരാജവൎമ്മ കോയി
ത്തമ്പുരാൻ എം. എ. അവർകൾ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.

സി. അന്തപ്പായി.

എന്ത്! യമനറിയാത്ത മരണമൊ? കല്യാണിയമ്മയുടെ
മരണം രാമേശ്വരത്തുവെച്ചാക്കിയത് മിസ്റ്റർ അന്തപ്പായിയാ
ണെന്ന് ആർ പറഞ്ഞു? മിസ്റ്റർ ചന്തുമേനോൻ അതവിടെയാ
ക്കിയതു വ്യവഹാരത്തിൽ തെളിവില്ലാതെ വരരുതെന്നു കരുതി
യാണെന്നാണ് ഞങ്ങളുടെ വാദം. ശാരദയുടെ കാൎയ്യം കോട
തി കയറാതെ കഴിക്കേണമെന്നു മിസ്റ്റർ ചന്തുമേനന് ഒരിക്കലും
ആലോചനയുണ്ടായിട്ടില്ലെന്നു ജാമാതാവിന്നും എല്ലാവൎക്കും
ആരും പറയാതെ തന്നെ അറിയാം. ഈ സംഗതിയെക്കുറിച്ചു
കേരളകവികുലകൂടസ്ഥനായ ആ തിരുമനസ്സിലേക്കു യാതൊരു
സംശയവുമുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നു മുഖവുര കൊണ്ടു വിശദമാകു
ന്നുണ്ട്.

പിന്നെ വ്യവഹാരം എന്നു വെച്ചാൽ അതിന് അന്യാ
യം മുതൽ 'സ്പെഷ്യാലപ്പീൽ' വിധിവരെയുള്ള പല പതനങ്ങളു
മുണ്ടെന്നു പലൎക്കും അറിയാം. പക്ഷെ, ഒരു കാവ്യത്തിൽ പ
ത്രികയും വാദമുഖങ്ങളും സാക്ഷിമൊഴികളും മററും പകൎത്തിയാ
ണ് അതിനൊരു ജീവൻ കൊടുക്കുന്നത് എന്നു മിസ്റ്റർ അന്ത
പ്പായി പറയുന്നതിനു മുമ്പ് അധികം പേർ ധരിച്ചിട്ടുണ്ടൊ
എന്നറിയുന്നില്ല; അദ്ദേഹം പറഞ്ഞതുകൊണ്ടും വല്ലവരും സ
മ്മതിക്കുമൊ എന്നും സന്ദേഹമുണ്ട്. 'വേനിസ് പട്ടണത്തി
ലെ ഒരു കച്ചവടക്കാരൻെറ' കഥ എന്ന നാടകത്തിൽ ഈവി
ധം ചെയ്തിട്ടുണ്ടൊ? അവനവൻ ചെയ്തതെല്ലാം ശരിയാണെ
ന്നു സാധിപ്പാൻ വല്ലതും പറയുന്നതു ഭംഗിയാണൊ?

കഥയുടെ ഘടന ശരിയായി ചെയ്തിരുന്നാൽ, ഇപ്പോൾ രണ്ടാം ഭാഗത്തിൽ വന്നിട്ടുള്ളവയും ദൃഷ്ടാന്തീകരിച്ചിട്ടുള്ളവയും ആയ പല ന്യൂനതകളും അതിൽ ഉണ്ടാകയില്ലായിരുന്നു എന്ന് അഭിപ്രായത്തെ തള്ളിക്കളവാൻ സ്പെയിനിലെ പഴഞ്ചൊല്ലുകൊണ്ടു മതിയാകുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

നല്ല തറവാടിയാണ്, ഒരു സുന്ദരനും സ്വത്തുകാരനുമാണ്, ബുദ്ധിമാനും പഠിപ്പുള്ളവനുമാണ് എന്നും മറ്റും പല അവസരങ്ങളിലായി മിസ്റ്റർ ചന്തുമേനോൻ ശങ്കരമേനോനെ കുറിച്ചു വർണ്ണിച്ചിട്ടുള്ളത് രാമമേനോന് വെയ്പുകാരനായിരിക്കാൻ ആളില്ലാതെ വന്നെങ്കിലൊ എന്നു ഭയപ്പെട്ടിട്ടായിരിക്കാം!

മറുപടിയുടെ മററു ഭാഗങ്ങളെക്കുറിച്ച് ഒന്നും പറഞ്ഞിട്ടാവശ്യമില്ല. രണ്ടാം ഭാഗം വായിച്ച് 'ഞങ്ങളുടെ വായനക്കാർ' വിധി ഉച്ചരിച്ചുകൊള്ളട്ടെ.

കൊതുകും മൂട്ടയും.

(വി. കെ. നാരായണപിള്ള അവർകൾ, ബി. എ., ബി. എൽ.)

ലോകത്തിൽ മനുഷ്യനുള്ള അഗ്രഗണ്യതയേയും ജീവജാലങ്ങളുടെ നായകത്വത്തെയും ഭദ്രമായി പരിപാലിക്കുന്നതിനു ഭവിഷ്യൽക്കാലത്തു സിംഹവ്യാഘ്രാദികളായ ഉഗ്രജന്തുക്കളേക്കാൾ അണുപ്രാണികളേയും സൂക്ഷ്മസൃഷ്ടിവിശേഷങ്ങളേയും അഭിമുഖീകരിച്ചു മനുഷ്യർ പോർ ചെയ്യേണ്ടിയിരിക്കുന്നു എന്നു ശാസ്ത്രപണ്ഡിതർ പറയുന്നു. ആധുനികങ്ങളായ ആയുധങ്ങൾ സ്വാധീനമുള്ള മനുഷ്യർ ഗജസിംഹാദിസത്വങ്ങളെ ജയിച്ച് അവയുടെ മേൽ സ്വാധികാരത്തെ പ്രതിഷ്ഠിക്കയും അവയെ ദാസീകരിക്കയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. പക്ഷെ അതിസൂക്ഷ്മസൃഷ്ടികളായ കീടകങ്ങൾ നിമിത്തം മനുഷ്യൎക്കുണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഉപദ്രവങ്ങളെ വേണ്ടവിധം നിവാരണം ചെയ്വാൻ ഇനിയും വിദ്വജ്ജനങ്ങൾക്കു സാധിച്ചിട്ടില്ല. കഠോരങ്ങളായ അനേക

രോഗങ്ങളുടെ ഉൽപ്പാദകന്മാരും പ്രവാഹകന്മാരും ആയ അനേക കിടസൃഷ്ടികൾ അപ്രത്യക്ഷമായിനിന്നു മനുഷ്യരോടു ചെയ്യുന്ന ആക്രമങ്ങൾ അനല്പവും ഭയങ്കരവും ആകുന്നു. ഇവിടേയും ഭൂതക്കണ്ണാടി മുതലായ സാമഗ്രികളുടെ സഹായം അവലംബിച്ചു ശത്രുവിന്റെ സ്ഥിതിയും ഗതിയും അറിയുന്നതിനു മനുഷ്യർ വളരെ ശ്രമപ്പെടുന്നുണ്ടെങ്കിലും, ശ്രമങ്ങൾ ഇനിയും പൂൎണ്ണഫലോദയംകൊണ്ട് അനുഗ്രഹീതമായി പരിണമിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു പറയത്തക്ക നിലയിൽ എത്തിക്കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ഗജസിംഹാദികളെ വശീകരിച്ചും സൎപ്പങ്ങളെ പിടിച്ചു കളിപ്പിച്ചും വിനോദിക്കുന്ന മനുഷ്യരെക്കണ്ട് 'അഹോസാഹസികാ ന രാഃ' എന്നു പറയുന്ന കവിയെക്കുറിച്ച് ഇക്കാലത്തു ജനങ്ങൾ പൊട്ടിച്ചിരിക്കതന്നെ ചെയ്യും. ഹിന്തുപുരാണങ്ങളിൽ സിംഹം പാൎവ്വതിയുടേയും കാള ശിവന്റേയും മയിൽ സുബ്രഹ്മണ്യന്റേയും ഗരുഡൻ വിഷ്ണുവിന്റേയും വാഹനമാണെന്നും മററും പറഞ്ഞുകാണുന്നു. ആധുനികശാസ്ത്രപണ്ഡിതന്മാരുടെ ദൃഷ്ട്യാ കൊതുക്, ജ്വരദേവതയുടേയും കാളറാ (നടപ്പുദീനം) കീടങ്ങൾ മൃത്യുദേവതയുടേയും മററു ചില സൂക്ഷ്മസൃഷ്ടികൾ യമകിങ്കരന്മാരുടേയും വാഹനങ്ങളാണെന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നു. യമന്റെ വാഹനം മഹിഷമാണെന്നു പുരാണങ്ങൾ പറയുന്നു. പക്ഷെ മനുഷ്യർ അത്ഭുതപൂൎവ്വമായ ചവുട്ടുവണ്ടി, മോട്ടാർവണ്ടി മുതലായ വാഹനങ്ങളെ കണ്ടുപിടിച്ചിരിക്കുന്ന സ്ഥിതിക്ക്, കാലനും പഴയ വാഹനമായ പോത്തിനെ മാററി പരമാണുരൂപവും ദുന്നിവാരവും ആയ ചില കീടവിശേഷങ്ങളെ വാഹനമായി വരിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു വിചാരിക്കുന്നതിൽ അപാകമൊന്നുമില്ല. അല്പസൃഷ്ടികൾക്കുള്ള ഗൌരവം ഇപ്രകാരമിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട്, കൊതുകിനേയും മൂട്ടയേയും പററിയുള്ള ഈ പ്രസംഗം അനുചിതമാകയില്ലെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. ഇത്രയും ഉപക്രമം.

വ്യൎത്ഥമായി ഈശ്വരൻ യാതൊന്നും സൃഷ്ടിച്ചിട്ടില്ലെന്നുള്ള തത്വത്തെ വിശദീകരിക്കാൻ ഒരു ഉപാദ്ധ്യായൻ അദ്ധ്യേ

താക്കളോടു വാഴയെ അധികരിച്ച ചില ചോദ്യങ്ങൾ ചോദി ച്ചു: 'വാഴക്കുല എന്തിന്നു സൃഷ്ടിച്ചു?' എന്ന് ചോദ്യത്തിന്നു പഴം തിന്നുന്നതിനാണെന്നു കുട്ടികൾ ഉത്തരംപറഞ്ഞു. 'വാഴ ഇല എന്തിന്നു സൃഷ്ടിച്ചു?' എന്ന് ചോദ്യത്തിന്നു 'ഉണ്ണുന്നതിനാണെ ന്നും' അവർ ഉത്തരം പറഞ്ഞു. 'ഇലയുടെ തണ്ടെന്തിന്നു സൃ ഷ്ടിച്ചു?' എന്നു ചോദ്യം തുടൎന്നു. ഇതിന്നുത്തരം അനായാസമാ യി പറയുമെന്നുപാദ്ധ്യായൻ വിചാരിച്ചിരുന്നില്ല. എങ്കിലും ചതുരംഗക്കരു ഉണ്ടാക്കുന്നതിന്നും കഞ്ചാവുവലിക്കുന്നവരുടെ ഉ പയോഗത്തിന്നും ആയിട്ടാണ് വാഴത്തട (അണ) സൃഷ്ടിച്ചത് എന്നു ശിഷ്യന്മാർ ഉത്തരം തട്ടിമൂളിച്ചു. ഈ വിധത്തിൽ ഈ ശ്വരസൃഷ്ടിയിൽ യാതൊന്നും ഉപയോഗശൂന്യമായില്ലെന്നു ഉ ത്തരം പറയാവുന്നതാകുന്നു. പക്ഷെ സൃഷ്ടി ചെയ്യതിൽ ഈ ശ്വരന്നു വല്ല ഉദ്ദേശവും ഉണ്ടായിരുന്നോ?. ഉണ്ടെന്നും ഇല്ലെ ന്നും പറയുവാൻ തരമില്ല. ഏതെങ്കിലും ഉദ്ദേശം ജനിക്കുന്നതു ഉദ്ദേശസിദ്ധികൊണ്ടു ഒരു ന്യൂനതയെ പരിഹരിക്കാനാണെ ല്ലൊ. ഈശ്വരന്നു സൃഷ്ടിക്കു ഒരു ഉദ്ദേശമുണ്ടായിരുന്നു എന്നു പറയുമ്പോൾ സൃഷ്ടിക്കു മുമ്പ് ഈശ്വരന്നു എന്തോ ഒരു ന്യൂന ത പരിഹരിക്കാനുണ്ടായിരുന്നു എന്നു പറയുന്നതിന്നു തുല്യമാ കുന്നു. ഇതു പക്ഷെ ഈശ്വരന്റെ പരിപൂൎണ്ണതക്കു വിപരീത വുമാകുന്നു അതുകൊണ്ട് സൃഷ്ടി ഈശ്വരന്റെ കേവലം ലീല യാകുന്നു എന്നു ചില മഹാന്മാർ പറയുന്നു. കളിക്കുന്നതു കേ വലം ഒരു വ്യാപാരമെന്നല്ലാതെ യാതൊരു കാൎയ്യസിദ്ധിയേയും ഉദ്ദേശിച്ചല്ലല്ലൊ. ഈ നിലക്കു കൊതുകിനേയും മൂട്ടയേയും എന്തിനായി സൃഷ്ടിച്ചു എന്നു ഉത്തരം പറയുന്നതിന്നു നിൎവ്വാഹ മില്ലാതിരിക്കുന്നു. 'ബഹുസ്യാം ആനന്ദാനുഭവായ' എന്ന ത ത്വം ശരിയാണെങ്കിൽ, ആനന്ദാനുഭവത്തിനായി ബഹുവാ യിത്തീൎന്ന കൂട്ടത്തിൽ പ്രസ്തുതകീടങ്ങളായും ഈശ്വരൻ പരി ണമിച്ചു എന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. കൊതുകായും മൂട്ടയായും ഉള്ള ആനന്ദം! ആവൂ! ആനന്ദവും ഈ സൃഷ്ടികളുമായി വല്ല

സംബന്ധവും ഉണ്ടെന്നു ഞാൻ സൂചിപ്പിച്ചു എന്നു വിചാരിച്ചു വായനക്കാർ കയക്കരുതെന്നപേക്ഷിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

'ആശാനും അടവു പിണഞ്ഞും' എന്നൊരു പഴഞ്ചൊല്ലുണ്ട്. ഈ പഴഞ്ചൊല്ലിന്റെ താൽപ്പര്യംതന്നെ രൂപാന്തരത്തിൽ പാശ്ചാത്യന്മാരുടെ ഇടയിൽ 'ഹോമൎക്കും ചിലപ്പോൾ പിശകുപററും' എന്ന രൂപത്തിൽ കാണ്മാനുണ്ട്. 'ഹോമർ' എന്ന കവിയോടു സദൃശനാകുന്നു നമ്മുടെ വേദവ്യാസൻ. അതുകൊണ്ട് വേദവ്യാസനും അസാരം വാക്പ്പിഴ പററിയാൽ അത്ഭുതപ്പെടേണ്ടതില്ല. ഉദ്യോഗപൎവ്വാരംഭത്തിൽ ധൃതരാഷ്ട്രൎക്കും ഉറക്കം ഇല്ലാതെ വൈഷമ്യം നേരിട്ടപ്പോൾ, വിദുരർ ജ്ഞാനമയങ്ങളായ സംഭാഷണങ്ങൾകൊണ്ടു രാജാവിന്റെ ജാഗരത്തെ കഴിച്ചുകൂട്ടിയതായി ഒരു ഭാഗമുണ്ടല്ലോ. 'ചിന്തിച്ചു ധൃതരാഷ്ട്രർ വിദുരർതന്നെ നോക്കി വെന്തുരുകുന്നു ചിത്തം നിദ്രയില്ലേതുമെന്നാൻ' എന്നുള്ളതിനു ഉത്തരമായി വിദുരർ,

'ബലവാൻതന്നാൽ അഭിയുക്തനായ് ചമഞ്ഞോരു
ബലഹീനനും വൃത്തിസാധനവിഹീനനും
ഹൃതദ്രവ്യനും അതികാമിക്കും തസ്കരനും
ക്ഷിതിനായകാ നിദ്രയില്ലെന്നു കേൾപ്പുണ്ടോ നോ' എന്നു ഉറക്കിളപ്പിന്റെ ഹേതുക്കളെ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു. ഇവിടെ ഉറക്കിളപ്പിന്റെ മുഖ്യഹേതു വിദുരർ അഥവാ വേദവ്യാസൻ വിട്ടുപോയി എന്നു പറയാതെ തരമില്ല. നിസ്നിദ്രതയുടെ മുഖ്യഹേതുക്കളെ ഇവിടെ വിസ്മരിച്ചുപോയതു കേവലം പ്രമാദമായിരിക്കാമെന്നു വിചാരിക്കുന്നു. സുകുമാരകവിയുടെ ശ്രീകൃഷ്ണവിലാസ കാവ്യത്തിന്റെ അപൂർണ്ണാവസ്ഥയേയും പട്ടനൂലിനേയും വാഴച്ചരടിനേയും പററിച്ചില കശപിശാക്കഥകൾ ആരുംതന്നെ ഇപ്പോൾ ഗണിക്കുന്നതായി കാണുന്നില്ലാത്ത സ്ഥിതിക്ക്, എഴുത്തച്ഛന്റെ കിളിപ്പാട്ടിൽ പ്രസ്തുതഭാഗത്ത്

'കൊതുകുകടികൊണ്ടുഗതികെട്ടുള്ളവരും
ചതിയൻമൂട്ടയാലാക്രാന്തനായുള്ളവനും

ഹൃതദ്രവ്യനമതികാമിക്കുംതസ്കരനും
ക്ഷിതിനായകാനിദ്രയില്ലെന്നുകേൾപ്പൂണ്ടാനോ' എന്നിങ്ങനെരണ്ടുവരികൂട്ടിച്ചേൎത്തു വായിച്ചാൽ അതു സാഹസമായി ആരും വിചാരിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ജാഗരത്തിനുള്ള മുഖ്യഹേതുക്കൾ കൊതുകും മൂട്ടയും ആണെന്നുള്ള സംഗതി അനുഭവസ്ഥന്മാർ സശിരഃകമ്പം ശരിവയ്ക്കാതിരിക്കയില്ല. വേദവ്യാസന്റെ കൃതിതൎജ്ജിമചെയ്തതു വെൺമണി നമ്പൂരിപ്പാടായിരുന്നു എങ്കിൽ, അദ്ദേഹം കൊതുകിനേയും മൂട്ടയേയുംകൂടി ഉൾപ്പെടുത്തുമായിരുന്നു.

'സ്നാതമശ്വംഗജം മത്തംവൃഷഭംകാമമോഹിതം
ശൂദ്രമക്ഷരസംയുക്തംദൂരതഃപരിവൎജ്ജയേൽ' എന്ന ശ്ലോകം നമ്പൂരിപ്പാടുതൎജ്ജിമചെയ്തപ്പോൾ

'സ്നാനംചെയ്തുവരുന്നവൻകുതിരയും
സന്നിനദയോടക്ഷര-
ജ്ഞാനംചേൎന്നൊരുശൂദ്രനുംപടുമദം
പാട്ടുള്ളൊരാനയും-
ഗാനംചേൎന്നൊരുപട്ടരുംപരമട്ട
ത്താലുണ്ടനൎത്ഥംസുരാ-
പാനംചെയ്തവനുംസ്മരാൎത്തികരളിൽ
കാളുന്നോരക്കാളയും'

എന്നതുരൂപത്തിലായിത്തീൎന്നു. അനൎത്ഥകരന്മാരായ പാട്ടുകാരൻ പട്ടരേയും മദ്യപനേയുംകൂടി മൂലശ്ലോകത്തെ കവിഞ്ഞുചേൎക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിനു യാതൊരു ക്ലേശവുമുണ്ടായില്ല. ഇപ്രകാരമൊരു നിരങ്കുശത്വം എഴുത്തച്ഛനും തോന്നിയിരുന്നു എങ്കിൽ, കൊതുകും മൂട്ടയും തൎജ്ജിമയിൽ കടന്നുകൂടുമായിരുന്നു. നിദ്രയും കൊതുകും മൂട്ടയും തമ്മിൽ ഉള്ള വൈപരീത്യം മററു കവികൾ വിഷാദകരമാംവണ്ണം വൎണ്ണിച്ചിട്ടുള്ള സംഗതിയും പ്രസ്താവയോഗ്യമാകുന്നു.

'മശകൈൎമ്മക്കുണൈശ്ചാപി
രാത്രയഃശിവരാത്രയഃ'

എന്നു കുഞ്ചൻനമ്പിയാർ കൊതുകിൻെറയും മൂട്ടയുടെയും പരാക്രമത്തെ പരാമർശിച്ചു രാത്രിശിവരാത്രിയാക്കിത്തീർത്ത ദൌർജ്ജന്യത്തെ കീർത്തനം ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

'മശകാമത്കുണാരാത്രൌ
മക്ഷികാഃശലഭാദിവാ
പിപീലികാ ചഭാൎയ്യാച
ദിവാനക്തംപ്രബാധതേ'

എന്നു മറ്റൊരു കവി പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതായി കാണുന്നു. ഈ സാധുവിൻെറ ദാമ്പത്യസുഖം വളരെ കലശലായിരുന്നിരിക്കേണം! കൊതുകും മൂട്ടയും രാത്രികാലത്തും ഈച്ചയും ശലഭങ്ങളും പകലും ഉറുമ്പും ഭാൎയ്യയും രാപ്പകലുമുഴുവനും ഉപദ്രവിച്ചുപോന്ന ഈ കവി ആയുഷ്കാലം മുഴുവനും കൃച്ഛ്രചാന്ദ്രായണാദികൾകൊണ്ടു കഴിച്ചുകൂട്ടുന്ന മഹൎഷിമാരുടെ കൂട്ടത്തിലുൾപ്പെട്ടവനാണൊ എന്നു സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിൻെറ സഹനശക്തി ഭൂമിദേവിയുടെ ക്ഷമയേയും അതിശയിച്ചിരിക്കേണം.-

മറ്റൊരു കവിയുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ ദുഷ്ടൻെറ സകലപ്രവൃത്തികളും കൊതുകിൽ കാണ്മാനുണ്ടെന്നാകുന്നു. എങ്ങനെ എന്നാൽ:

പ്രാക്പാദയോഃ പതതി ഖാദതി പൃഷ്ഠമാംസം
കൎണ്ണേ കളം കിമപിരൌതി..............
ഛിദ്രം നിരൂപ്യ തരസാപ്രവിശത്യശങ്കം
സൎവ്വം ഖലസ്യ ചരിതം മശകഃ കരോതി.

ആദ്യമേ പാദങ്ങളിൽ വീഴുകയും പുറകുവശത്തു കടിക്കയും ചെവിക്കിടെ വന്നു മധുരമായി ശബ്ദിക്കയും മററും ചെയ്യുന്നതു ദുൎജ്ജനത്തിൻെറ പ്രവൃത്തിയാണല്ലൊ. ഇതൊക്കെ കൊതുകിനും ഉള്ള കൌശലങ്ങൾ തന്നെ. കൊതുകിൻെറ ദുഷ്ടതയെ സാധിപ്പാൻ പാലുള്ള പശുവിൻെറ അകിട്ടിലും കൊതുകിൻെറ കൌതുകം രക്തത്തിലാണെന്നു മറ്റൊരു കവിയും പറയുന്നു

ണ്ട്. ഇതുകൊണ്ട് കൊതുകിന്റെ ഉപദ്രവത്തെ പാറി സാമാന്യമായെങ്കിലും വായനക്കാർ കണ്ടു ഗ്രഹിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

മൂട്ടയുടെ കാൎയ്യം കുറെക്കൂടി കട്ടിയായിട്ടാണു കാണുന്നത്. ത്രിമൂൎത്തികൾക്കു കൂടി മൂട്ടയെ പേടിയാണുപോലും. ശിവൻ കൈലാസപൎവ്വതത്തിൽ വെറും പാറപ്പുറത്തുപോയി കിടക്കുന്നതും വിഷ്ണു അനന്തനിൽ പള്ളികൊള്ളുന്നതും ആദിത്യൻ ആകാശംവിട്ടു താഴെ ഇറങ്ങാതെ ഇരിക്കുന്നതും മൂട്ടയെ പേടിച്ചാണത്രേ.

"ശിവഃ ശിലാ തലെ ശേതേ
ശേഷേ ശേതേ ജനാൎദ്ദനഃ
ശേതേ ച ഭാനു രാകാശേ
മത്കുണ മക്കുണ ശങ്കയാ" എന്നു പറഞ്ഞുകാണുന്നു. ഇതുകൊണ്ടു മൂട്ടയും അസാമാന്യ പരാക്രമശക്തിയുള്ളതാണെന്നു അനായാസേന ബോദ്ധ്യപ്പെടുമല്ലൊ.

ഈ ഉഗ്രസത്വങ്ങളുടെ അസഹ്യത മലയാള കവികളിൽ വെൺമണിമഹൻ നമ്പൂരിയെപ്പോലെ ആരും അനുഭവിച്ചിട്ടുള്ളതായി കാണുന്നില്ല. അദ്ദേഹം പറയുന്നു:—

"കൊതുകും കുതുകേന ഞങ്ങളും ചേ-
ൎന്നു നാം തൊട്ടതി വേഴ്ചയായി ബാലേ." ഇതിൽനിന്നു, വളരെ നാൾ അദ്ദേഹവും കൊതുകുമായി കലാപങ്ങൾ നടന്നശേഷം, ഇരുകക്ഷികളും വിഷമിച്ചു എന്നും, ഒടുവിൽ പൊതുശ്ശത്രുക്കളെ ആക്രമിക്കുന്നതിനും സ്വയം രക്ഷയ്ക്കും വേണ്ടി പരസ്പര സഖ്യംചെയ്തു ദീൎഘമായ അന്യോന്യ കലഹത്തെ കലാശിപ്പിച്ചതായും വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

(ശേഷം തുടരും)

തൃച്ഛംബരത്തു പെരുമാൾക്കു
　　ചെറുപ്പമെന്ന
ഞ്ചൈച്ചെവിളിച്ചു പറയുന്നതു
　　ലോകരെല്ലാം
വിശപ്പം പാരുഷ്ണമുടനേയതു
　　കാത്തഴിക്കും
വിശൈപകനാഥന്റെ കളിപ്പുര
　　യെന്നപോലേ.

(ഒരു പഴയ ശ്ലോകം.)

എരട്ടപെററവർ.

(അവരിലൊരാളുടെ സങ്കടം.)

കൈ, കാൽ, മുഖം, തനുതുടങ്ങിയശേഷവുംതു
ല്യാകാരരാകുമൊരുഃ സാദരരായഞങ്ങൾ,
ആകാംക്ഷയോടുകളിയാടിവളൎന്നിടുംപോൾ,
ഹാ! കാണിവൃന്ദമധികംതകരാറിലായി. ൧

കണ്ടാൽതിരിച്ചറിയുവാനടയാളമൊന്നു
മുണ്ടായതില്ല; ചെറുതുംബതരണ്ടുപേൎക്കും;
മിണ്ടാതെകണ്ടധികമായൊരുതെററുപററി
ക്കൊണ്ടാത്തിപ്പൂണ്ടഖിലബന്ധുജനംവസിച്ചു. ൨

ചോരക്കിടാവിനുടെനാൾമുതലെൻറകഷ്ട
മാരബ്ധമായി, പറവാനരുതായതൊന്നും;
പാരംവിശന്നഹമഹോവളരെക്കരഞ്ഞ
നേരംസഹോദരനുതന്നുലയമ്മനൽകി. ൩

ചാടിക്കളിച്ചുഥതകളുന്നടന്നകാല
ത്തോടിത്തടഞ്ഞുമമസോദരനൊന്നുവീണു;

പേടിച്ചുടൻജനനിപോയിമരുന്നൊരല്പം
മേടിച്ചെനിക്കഥകുടിക്കുവതിന്നുതന്നു. ൪

വല്ലാതെവന്നജലദോഷമതൊന്നിനാൽവീ
ൎപ്പില്ലാതെസോദരരുനാസയടഞ്ഞനേരം,
എല്ലാവരുംമമസമീപമടുത്തുവന്നു,
ചൊല്ലാവതല്ലമമമൂക്കുപിഴിഞ്ഞുപാരം. ൫

ക്രൂരംവിപൽപ്രദസമതാമിതൊന്നുവിദ്യാ
ഗാരത്തിലുംപിടിവിടാതെതുടൎന്നുനമ്മെ;
പാരംസഹോദരനഹോ!മടിവന്നുകൂടി
സ്വൈരംതരാതെവടികൊണ്ടടിയുംനമുക്കായ്. ൬

ഉണ്ടായെനിക്കുപനിതെല്ലതുകണ്ടുമാതാ
വുണ്ടായഖേദമൊടുവൈദ്യനെയാനയിച്ചു;
കണ്ടാലറയ്ക്കുമൊരുകൈപ്പുകഷായമേറ്റ
മുണ്ടാക്കിമാമകസഹോദരനേകിവൈദ്യൻ. ൭

പൊട്ടിപ്പുറത്തുവരുവാൻചിരിയിങ്ങനല്പം,
മുട്ടിത്തുടങ്ങിയതുഞാനുടനേയമൎത്തി;
കുട്ടിത്തമെങ്കിലുമെനിക്കുരസംമുഴുത്തു,
കുട്ടിത്തമൊന്നുബലമായ്മുറുകെപ്പിടിച്ചു. ൮

മൂത്താൻഞങ്ങളുമഥകച്ചവടംതുടങ്ങി,
വിത്താൎജ്ജനത്തിലതിലുംപരിഭൂതനായ്ഞാൻ;
നിത്യംവരുന്നവർചരക്കുകളെന്റെവാങ്ങും,
സത്യംസഹോദരനമൂല്യമഹോലഭിക്കും. ൯

അല്പംമുദാമദിരയുണ്ടുമദിച്ചുപോലീസ്സ്
ശിപ്പായിതന്റെതലസോദരനൊന്നുടച്ചു;
അപ്പോൾപിടിച്ചുതടവിൽപുനരെന്നെവെച്ചു,
കെല്പോടെനിക്കുവരഹോപിഴയുംവിധിച്ചു. ൧൦

താപപ്രദംസമതയെന്നുടെഗേഹവാസ
മാപത്തിലാക്കിയതുപാൎക്കിലതീവചിത്രം;

ഹാ!പക്ഷനിർണ്ണയമിയന്നിവനെക്കൊതിച്ചാ
ശ്രീപക്ഷ്മളാക്ഷിമമസോദരകൈപിടിച്ചു. ൧൧
ഏവംകഴിഞ്ഞുസപ്തനാളഥഞാൻമരിച്ചു,
കൈവന്നഖേദമൊടുസോദരനോന്നുറങ്ങി;
ഹാ!വന്നുസോദരനെബന്ധുജനംവലിച്ചു,
ദൈവേച്ഛതന്നെ,കുഴിയിൽപിഴയാതെമൂടി. ൧൨

സി. ഗോവിന്ദൻ ഇളയേടം.

ബാലാകലേശം

ഇനി നായകപ്രശ്നത്തിന്റെ ഉത്തരമാകട്ടെ.

'ത്യാഗീകൃതികുലീനഃ
സുശ്രീകോരൂപയൌവനോത്സാഹ
ദക്ഷോനുരക്തലോക-
സ്തേജോവൈദഗ്ദ്ധ്യശീലവാന്നേതാ'

ദാനം, വീൎയ്യം, കുലീനത്വം, ഐശ്വൎയ്യം, സൌന്ദൎയ്യം, യൌവനം, ഉത്സാഹം, സാമൎത്ഥ്യം, പ്രജാരഞ്ജനം, തേജസ്സ്, സദ്വൃത്തം, ഈ ഗുണങ്ങളുള്ളവനാകുന്നു നായകൻ.

ബാലാകലേശം ഒന്നാമങ്കത്തിൽ 'ഞാൻ ഇപ്പോൾ നാട്ടു പക്ഷികളേയും വളൎത്തിവരുന്നതു ഭവതി കാണുന്നില്ലേ?' എന്നും മറ്റുമുള്ള കലേശോക്തികളും കാൎയ്യബോധമുള്ള പ്രജകളുടെ അഭിപ്രായങ്ങളും 'ത്യാഗാ'ദി നായകഗുണങ്ങൾക്കു സാമാന്യ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ ആകുന്നു. വിശേഷിച്ചു പറയുമ്പോൾ നേതാവ് ധീരോദാത്തനുമാണ്.

'അവികത്ഥനഃക്ഷമാവാ-
നതിഗംഭീരോമഹാസത്വഃ
സ്ഥേയാന്നിഗൂഢമാനോ
ധീരോദാത്തോദൃഢവ്രതഃകഥിതഃ'

ആത്മശ്ലാഘയില്ലാത്തവനായി ക്ഷമാവാനായി ഔദാൎയ്യ

വാനായി സുഖദുഃഖാദികളിൽ സമസ്ഥിതിയായി കർമ്മത്തിൽ ഉറപ്പുള്ളവനായി വിനയംകൊണ്ട് ഗർവ്വത്തെ അടക്കുന്നവനായി തുടങ്ങിയതിനെ മുടങ്ങാതെ നിർവ്വഹിക്കുന്നവനായിരിക്കുന്നവനാകുന്നു ധീരോദാത്തൻ.

പ്രസ്തുതനാടകത്തിന്റെ ഏതുഭാഗം നോക്കിയാലും നായകന്റെ ആത്മശ്ലാഘാവൈമുഖ്യം സ്പഷ്ടീഭവിക്കുന്നതിനാൽ, 'അവികത്ഥന'ത്വവും, ബാലയുടെ ആരോഗ്യരക്ഷയിൽ ക്ലേശങ്ങൾ സഹിക്കേണ്ടിവന്നു എങ്കിലും 'ക്ഷമ'യും, സ്തുത്യാദിശ്രവണങ്ങളിൽ സന്തോഷാദികളാൽ അനഭിഭൂതനായിരുന്നതിനാൽ 'മഹാസത്വാ'ദികളും ഘടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്.

നായികസ്വീയയാകുന്നു.

'വിനയാർജ്ജവാദിയുക്താ
ഗൃഹകർമ്മപരാപതിവ്രതാസ്വീയാ'

സത്യം, ഗാംഭീര്യം, പാതിവ്രത്യം, മുതലായ ഗുണങ്ങൾ ഉള്ളവൾ ആകുന്നു സ്വീയ.

സുനീതി, കുന്ദലക്കോൻ മുതലായവരോടുള്ള ബാലയുടെ സംഭാഷണത്തിൽ 'വിനയ'വും ഉദ്യോഗനിയമനം, സ്വപുത്രപരിപോഷണം മുതലായ വിഷയങ്ങളിൽ കലേശനോട് സ്വാഭിപ്രായം തുറന്നുപറയുന്നതിനാൽ ആർജ്ജവതാദികളും പ്രകാശമാനങ്ങൾതന്നെ. ഭാവ,ഹാവ, ഹേലാദികളായ നായികാലംകാരാദികളിൽ ആവശ്യമുള്ളത് ബാലാറാണിയിൽ പ്രതിഫലിച്ചിരിക്കുന്നു. സാഹിത്യരസികന്മാരുടെ കണ്ണിൽ തെളിഞ്ഞുകാണുന്ന ആ ഗുണങ്ങളെ എഴുതികാണിക്കേണ്ട വ്യാപാരം ഞാൻ വഹിക്കുന്നില്ല.

ലക്ഷണവിചാരത്തിനുശേഷം, 'ഇതിലെ കഥാവസ്തു തന്നെ ലോകാവസ്ഥയെ അനുകരിക്കുന്നില്ല' എന്നു നിരൂപണകർത്താവ് പരിച്ഛേദിക്കുന്നു. കഥാവസ്തുവിൽ അലൌകികബുദ്ധിവന്നത് ചിന്തനയുടെ തരക്കേടുകൊണ്ടും ആകാം. സ്ഥൂലവിചാരംകൊണ്ടുമാത്രം ശബ്ദിച്ചു തള്ളാൻ പാടില്ലാത്ത

ഗ്രന്ഥങ്ങൾ അധികം ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. സൂക്ഷ്മചിന്ത നത്തിൽ ഗ്രാഹ്യങ്ങളുടെ തുകയും അനല്പമായിരിക്കും എന്നുള്ളതും സർവ്വസമ്മതമാകുന്നു. "ഭാര്യയുടെ രോഗശമനം വരുത്തുവാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്ന കലേശൻ (നായകൻ) 'രോഗശമനത്തിന്നു യത്നിച്ചില്ല.' ഫലസിദ്ധി ലഭിച്ചില്ല." എന്നൊക്കെ ലേഖകൻ ഘോഷിക്കുന്നു. പ്രകൃത നായികയായ ബാല, അപ്രകൃതത്തിൽ മേദിനി, നായകന്റെ അപ്രകൃതത്തിൽ തിരുമേനിയുടെ അവലോകനത്തിന്നു പ്രഥമാധീനയായിരുന്ന കാലത്ത് ക്ഷാമാവിഷ്ട = ചടച്ചവൾ, അപ്രകൃതത്തിൽ ക്ഷുന്നാദി ബാധിതയായിരുന്നു എന്നും, ക്ഷുന്നാദികൾക്കു ശമനം വരുത്തുവാൻ തിരുമനസ്സിലെ യത്നം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നും ആ യത്നം വേണ്ടുംവണ്ണം ഫലിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും സ്പഷ്ടമാകുന്നു.

ബാലാചരിതവ്യാജേന രാജ്യഭാരത്തെ വിഷയീകരിച്ച കഥ നടത്തിയിട്ടുള്ളതിന്റെ സാരം ധരിച്ചിട്ടും നിരൂപകൻ ചിലപ്പോൾ അപ്രകൃതത്തിലേക്കു തിരിഞ്ഞു നോക്കുകപോലും ചെയ്യാഞ്ഞത് വളരെ ദയനീയമായിരിക്കുന്നു.

ചിലപ്പോൾ പ്രകൃതത്തെ മാത്രവും, ചിലപ്പോൾ അപ്രകൃതത്തെ മാത്രവും അവലംബിച്ച തരംപോലെ ലേഖകൻ ചെയ്തിരിക്കുന്ന ഖണ്ഡനകൾ ഇനിമേൽ പലേടത്തും കാണാം. സൂക്ഷ്മവും ഉദ്ദിഷ്ടവും ആയ അർത്ഥത്തെ പ്രമാണിക്കുവാൻ ഉള്ള ദിക്കിൽ സ്ഥൂലാർത്ഥത്തെ മാത്രം സ്വീകരിച്ച് അതിൽ എണ്ണമില്ലാത്ത ണിപ്രായങ്ങളായിക്കാണുന്ന ദോഷഭാഗങ്ങളെ വാചാലതയാകുന്ന ഭൂതക്കണ്ണാടിയിൽ കൂടി ആനത്തലയോളം മുഴപ്പിച്ച് കാണിച്ചുകൊടുക്കുന്ന നിരൂപകന്മാർ സർവോൽക്കർഷേണ വർത്തിക്കുന്ന കാലത്ത് മിസ്റ്റർ രാമകൃഷ്ണപ്പിള്ള ഭേദം.

"ജലനിധിയുമചലവരനോടു ചൊല്ലീടിനാൻ
ചെന്നുനീസൽക്കരിക്കേണം കപീന്ദ്രനെ."

എന്നും മറ്റുമുള്ള പദങ്ങളെ ഉദ്ധരിച്ച് രാമായണാദി പരിശുദ്ധ പുരാണങ്ങളെ ചിലർ ഖണ്ഡിച്ചുതുടങ്ങു

ന്നു. തന്മൂലം മുഗ്ദ്ധന്മാരായ ചില സാധുക്കൾപോലും താദൃശ പുസ്തകപാരായണങ്ങളെ ഉപേക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. വ്യുല്പത്തി ദാർഢ്യമില്ലാത്തവരും പരമാത്മവിചാരത്തിൽ അനിപുണന്മാരുമായ അനാസ്തിക്യ ബുദ്ധികളുടെ ദുർവ്യാഖ്യാ വിഷാനലജ്വാലകൊണ്ടു സാധുക്കൾ മൂർഛിച്ചുപോകുന്നതും പക്ഷേ യുഗധർമ്മം എന്നു ഗണിക്കാം. മിസ്റ്റർ രാമകൃഷ്ണപിള്ള അത്തരം വ്യാഖ്യാതാക്കളെ അനുസരിച്ചു കൂടുംകൈ ചെയ്തുപോയതിൽ എനിക്കു അദ്ദേഹത്തോടു അനുകമ്പ തോന്നുന്നു.

'വാസ്തവത്തിൽ അവിച്ഛിന്നമായ ഒരു കഥാവസ്തു ഇതിനുള്ളിലൂടെ കടന്നുപോകുന്നില്ല.' ഇങ്ങനെ മിസ്റ്റർ രാമകൃഷ്ണപിള്ള പറയുന്നതാണ് എനിക്കു സങ്കടം. മറ്റുള്ളവർ എങ്ങനെ പറഞ്ഞാലും ഞാൻ അത്രതന്നെ സങ്കടപ്പെടുന്നില്ല. പിത്തപ്രകൃതികൾ ശുഭ്രവസ്തുക്കളിൽ പീതത്വം ആരോപിക്കട്ടെ; ആ വസ്തു തത്വം അറിയാത്തവരെ അവർ വ്യാമോഹിപ്പിക്കട്ടെ; എന്നാൽ കാര്യസാരം അറിയുന്ന മിസ്റ്റർ പിള്ളയെപ്പോലെയുള്ളവർ ഇങ്ങനെ തുടങ്ങിയാൽ അതു സഹ്യമായിത്തീരുകയില്ല എന്നേ എന്റെ സങ്കടത്തിന്നർത്ഥമുള്ളു. 'വാസ്തവത്തിൽ'— എന്നു മിസ്റ്റർ പിള്ള പറഞ്ഞില്ലെങ്കിൽ, ഇങ്ങനെ എഴുതുവാൻ മിസ്റ്റർ പിള്ളയുടെ തന്നെ തൂലികയും ചലിക്കുമോ എന്നുള്ളതു സന്ദേഹഗോചരം തന്നെ. 'മൂന്നങ്കങ്ങളും നായകനെ സംബന്ധിച്ച കഥാപ്രസംഗം കലർന്നവയാണ്.' എന്നു സമ്മതിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും, ഉടനെ 'മുമ്പു മുമ്പുള്ളവ, പിമ്പു പിമ്പുള്ളവയിൽനിന്നു കാര്യകാരണനിയമപ്രകാരം സംഭവിക്കുന്നതായിരിക്കുന്നില്ല' എന്നും പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. 'കാര്യകാരണനിയമം എന്താണ്, നാടകകാരൻ അതിനെ ലംഘിച്ചപ്രകാരം എങ്ങനെ?' എന്നൊക്കെ വ്യഷ്ടിയായി പറയാതെ സമഷ്ടിയായി വല്ലതും പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിന്ന് എനിക്ക് ഒന്നും പറയാനില്ല.

'കൃഷ്ണമേനവന്റേയും നമ്പൂരിയുടേയും സംഭാഷണം' കേ

വലം ഒരു പ്രവേശകത്തിന്റെ നിലയിൽ ഉള്ളതല്ലാതെ, ഒരങ്കമെന്ന വിഭാഗത്തെ അൎഹിക്കുന്നതല്ല'പോലും.

മഹാരാജാവിന്റെ രാജ്യഭാരപ്രകാരങ്ങൾ തത്തദ്രൂപങ്ങളായി രംഗത്തിൽ പ്രയോഗിക്കുമ്പോൾ സംഭവിക്കാവുന്ന ബുദ്ധിമുട്ടുകളേയും അനൗചിത്യത്തേയും കുറിച്ചു സ്വല്പേപി വിചാരിക്കാതെയിരുന്ന നിരൂപകനോടു ഞാൻ എന്തു പറയട്ടെ. പ്രൗഢങ്ങളും സൎവ്വതോമുഖങ്ങളുമായ രാജ്യഭാരപ്രകാരങ്ങളേയും രാജഗുണങ്ങളേയും നാടകരൂപത്തിൽ ജനസമുദായത്തിലേക്കു സ്ഫുടീഭവിപ്പിച്ചു കൊടുക്കേണ്ടിവരുമ്പോൾ സൌകൎയ്യവും ഔചിത്യവും വേണമെങ്കിൽ, ബാലാകലേശം രണ്ടാമങ്കം സംഭാഷണഘട്ടത്തിന്റെ രീതി അനുപാദേയമല്ലെന്നുള്ളതു കവിജനൈകവേദ്യമാകുന്നു.

'നാഹിവന്ധ്യാവിജാനാതി
ഗുൎവ്വീം പ്രസവവേദനാം'.

'ഇങ്ങിനെ നോക്കിയാൽ ....
.... നാടകമായി ഗണിക്കാൻ പാടില്ലെന്നു നിശ്ചയമാകും'.

അങ്ങനെ നോക്കിയാൽ മതിയോ? ബാലാകലേശം രാജ്യഭാരവിഷയകമായ ഒരു പ്രബന്ധമല്ലേ? അതിൽ രാജ്യഭരണപ്രകാരങ്ങൾ എങ്ങനെ പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നല്ലയോ നോക്കേണ്ടിയിരുന്നത്?

ബാലാകലേശത്തെ സംസ്കൃതനാടകശാസ്ത്രപ്രകാരം നാടകമായി ഗണിപ്പിക്കാതിരുന്ന നിരൂപകൻ അതിനെ കൂത്തും കഥകളിയും കാണിച്ച് അവിടെയെങ്ങും നിറുത്താതെ, ശീമയ്ക്കു കൊണ്ടുപോകുന്നു. ശീമയ്ക്കെന്നുവെച്ചാൽ, ഇംഗ്ലീഷ് നാടകങ്ങളോട് ഒത്തുനോക്കുവാൻ എന്നൎത്ഥം. ഒത്തുനോട്ടത്തിൽ അവശ്യങ്ങളായ രണ്ടു മൂന്നു ഐകരൂപ്യങ്ങൾ ഇല്ലാത്തതിനാൽ അവിടെനിന്നും നിരസിച്ചുകളയുന്നു.

ഈ നിരസനം തന്നെ ശരിയാണോ എന്നാണ് ഇവിടെ

വിചാരിക്കുവാനുള്ളത്. ഇംഗ്ലീഷ്നാടകങ്ങൾക്ക് അവശ്യം ഉണ്ടാകേണ്ടതായ ഐക്യത്രയങ്ങളിൽ ദേശൈക്യം ബാലാകലേശത്തിന്നു നിരൂപകൻ തന്നെ സമ്മതിച്ചതന്നിട്ടുണ്ട്. മററു രണ്ടു വക ഐകരൂപ്യങ്ങളെപ്പററിയാകുന്നു വിസമ്മതമുള്ളത്.

അത്യതീതങ്ങളും വിദൂരഭാവികളും ആയ കാലങ്ങളുടെ വ്യവഹാരം അപരിച്ഛിന്നസപ്രകാശരൂപങ്ങളായ ദേവയോനിവിശേഷങ്ങളുടെ പക്ഷത്തിൽ ദോഷമായിരിക്കുന്നില്ലെന്നു ലേഖകൻ ധരിക്കേണ്ടതായിരുന്നു. ഇവിടത്തെ അപരിച്ഛിന്നസപ്രകാശരൂപി 'ബാലാ'ശബ്ദംകൊണ്ടു നിർദ്ദിഷ്ടയായ ഗൌരീദേവിതന്നെ; അതായതു കൊച്ചി.

ആന്തരാത്മവിഷയത്തിലെ വ്യാപാരൈക്യം ഈ നിവേദനത്തിൽ പ്രക്ഷിപ്തമായിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതും തക്ക സമാധാനം തന്നെ. ഇംഗ്ലീഷ്നാടകത്തിൽനിന്ന് ഒഴിച്ചു വിട്ട ബാലാകലേശത്തെ അതിനോടുള്ള അനുകമ്പകൊണ്ടാണെന്നു തോന്നും അദ്ദേഹം പാണ്ടികളുടെ തമിഴ്നാടകത്തിലോളം ചുമന്നുകൊണ്ടു വന്നിരിക്കുന്നു! തമിഴ്നാടകങ്ങളുടെ തോതു വച്ചുനോക്കിയതിൽ ബാലാകലേശം തമിഴ്നാടകങ്ങളോടും ശരിയല്ലത്രെ.

ഭരതൻെറ അടുക്കൽനിന്നു തെററി ചാക്യാരുടെയും നമ്പ്യാരുടെയും കൂത്തുരംഗങ്ങളിൽ ഒളിഞ്ഞുനോക്കി ശീമക്കപ്പൽ കയറി അലഞ്ഞുതിരിഞ്ഞു തമിഴ്നാടകത്തിൽ വന്നിരിക്കുന്ന സാധു! ബാലാകലേശം, നാടകത്തിൽ അല്ലെങ്കിൽ ആകാശത്തിൽ അങ്ങനെ നിൽക്കട്ടെ.

നമുക്ക് അവശിഷ്ടനിരൂപണങ്ങളെപ്പററി വിചാരിക്കുക.

'ബാലാകലേശത്തെ' നാടകസ്ഥാനത്തിൽനിന്നു ബഹിഷ്കരിക്കുവാൻവേണ്ടി തമിഴ്നാടകക്കാർ ഭരതശാസ്ത്രത്തെ അനാദരിച്ചിട്ടില്ലെന്നു മിസ്റ്റർ പിള്ള പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

അതാണ് പുതുമ!

'പ്രത്യക്ഷതോ ചരിതോ . . . .

. . . . ' അവശ്യകാനാംകാങ്ക്ഷണം

മവിരോധാദിനിർമ്മിതഃ

. . . .'

എന്നാട്ടശാങ്കലക്ഷണങ്ങളെ വന്നപടിയല്ലാതെ കാൎയ്യമായിട്ടു അനുസരിക്കുകയോ

'. . . . . . വധോയുദ്ധം
രാജ്യദേശാദിവിപ്ലവഃ
വിവാഹോഭോജനംശാപോ
ത്സർഗ്ഗോമൃത്യുരതംതഥാ
ദന്തച്ഛേദ്യംനഖച്ഛേദ്യം
അന്യദ്വ്രീഡാകരംചയൽ
ശയനാധരപാനാദി
നഗരാദ്യവരോധനം

സ്നാനാനുലേപനേത്യാദി വിധികളെ സൂക്ഷ്മബുദ്ധ്യാ വിരസിക്കയോ തമിഴുനാടകക്കാർ ചെയ്തിട്ടില്ല. നാട്യശാസ്ത്രത്തിൽ അങ്കപാദത്തിന്റെ നിരുക്തി പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതിങ്ങനെയാണ്.

'അങ്കഇതിരൂഢിശബ്ദോ
ഭാവൈശ്ചരസൈശ്ചരോഹയത്യർത്ഥാൻ
നാനാവിധാനയുക്താ
യസ്മാത്തസ്മാൽഭവേദങ്കഃ'

ഈ വക നിബന്ധനകളേയും ന്യായമായി തമിഴനാടകക്കാർ മിക്കവാറും ആദരിച്ചിട്ടില്ലെന്നുള്ളതിന്നു തമിഴനാടകങ്ങൾ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളായിരിക്കുന്നുണ്ട്.

താരാശശാങ്കം മുതലായ തമിഴനാടകങ്ങളിൽ ഉള്ള അസഭ്യശൃംഗാരപ്രകടനങ്ങൾ ഭരതശാസ്ത്രത്തെ ആദരിച്ചതാണെന്നു വിദ്വജ്ജനം പ്രതിപാദിപ്പിക്കുന്നതു ധൈൎയ്യത്തിന്റെ ലക്ഷണമാണെങ്കിൽ സമ്മതിക്കേണ്ടതു തന്നെ.

ശൃംഗാരരസത്തെ ആഭാസരീതിയിൽ അതിരും കരയും കവിഞ്ഞു അഭിനയിക്കുന്ന ചിലരും അവരുടെ നാടകങ്ങളും നി

മിത്തം ദുർമ്മാർഗ്ഗഗാമിയായി പോകുന്ന യുവലോകത്തെപ്പററി എത്ര സമസൃഷ്ടിപ്രിയന്മാരാണ് ദുഃഖിക്കുന്നത്!! ഈത്തരം കാര്യങ്ങളിൽ ഒരു ദോഷൈകദൃക്കിൻെറ കണ്ണിൽ വെള്ളെഴുത്തു വരുന്നത് സ്വമതസ്ഥാപനത്തിൻെറ തിരക്കുകൊണ്ടല്ലെങ്കിൽ, പിന്നെ എന്തുകൊണ്ടായിരിക്കും?

ബാലാകലേശം ഒരു നാടകമല്ലെന്നു വരുത്തിക്കൂട്ടിയതിൻെറശേഷം, സാഹിത്യലോകത്തിൽ വേറെ എന്തെങ്കിലും ഒരു പദം അതിന്നു അനുവദിച്ചുകൊടുക്കുവാൻ നോക്കുന്നു. ഇപ്പോളാണല്ലോ ബാലാകലേശത്തിൻെറ വൈലക്ഷണ്യങ്ങൾ മിസ്റ്റർ രാമകൃഷ്ണപ്പിള്ളയുടെ ദൃഷ്ടിഗോചരങ്ങളായത്. ഈ വേളയിൽ മിസ്റ്റർ പിള്ളയെ ഘോരതരമായ വാചാലതാരസ്സു ബാധിച്ചതുപോലെ അദ്ദേഹം പ്രകൃതപുസ്തകത്തെ ഒരു ജീവിയോടു താരതമ്യപ്പെടുത്തുന്നതു നോക്കുക.

'ഈശ്വരസൃഷ്ടിയിൽ പെട്ടതായ ഒരു ജീവി.. .... എന്നാലും അതിന്ന് മനുഷ്യൻെറ കൈകളും, കുതിരയുടെ കാലുകളും, കുരങ്ങിൻെറ തലയും, ആനയുടെ തുമ്പിയും, സർപ്പത്തിൻെറ വാലും, ഇങ്ങനെ ഓരോരോ അവയവങ്ങൾ ഓരോരൊ ജന്തുക്കളുടേതായിരുന്നാൽ അതു പ്രകൃതിയുടെ വികൃതിയാണെങ്കിലുംകൂടി അതിന്നു ജന്തുലോകത്തിൽ പ്രത്യേകമായൊരു സ്ഥാനം അനുവദിക്കാവുന്നതാണെല്ലോ. അതിന്നെന്നും നാടകലക്ഷണങ്ങൾ തികയാത്തതിനാൽ..

....

....ബാലാകലേശവും അങ്ങനെ വിശേഷമായ ഒരു പദത്തെ അർഹിക്കുന്നുണ്ടെന്നു സമ്മതിക്കാം.'

അഭൂതപൂർവ്വവും അസംഭാവ്യവുമായ ഒരു സൃഷ്ടിയുടെ ഉപമേയസ്ഥാനത്തിൽ ബാലാകലേശത്തെ തള്ളിയിട്ട് അധിക്ഷേപവർഷം ചെയ്യുന്ന മിസ്റ്റർ രാമകൃഷ്ണപിള്ള ഒരു ഒന്നാംതരം ബി. എ. സാഹിത്യനായകൻ; ഭാഷക്കുവേണ്ടിമാത്രം അങ്ങനെ പറഞ്ഞതാണെന്നു വരുന്ന പക്ഷവും, അത്തരം നിരൂപണം

ഉപകാരകാരകമാകുമെങ്കിലും, ഞാൻ ഭാഷയ്ക്കു ഗുണം ചെയ്തു.

അഥവാ ഒരു സൃഷ്ടിവിലക്ഷണമാകട്ടെ. എന്നാൽ അതു സഗുണമായിരിക്കുന്നപക്ഷം, അതിന്നു പൂജ്യതയുണ്ടെന്നുള്ളതും സമ്മതിക്കേണ്ടി വരുമല്ലൊ.

അഹങ്കാരപ്രമത്തനായ ഹിരണ്യകശിപുവിന്റെ ഉരോവിദാരണം ചെയ്വാൻ ഭഗവാൻ അവലംബിച്ചവേഷംതന്നെ പ്രകൃതിയുടെ ഒരു വികൃതിയല്ലെ?. അതുപോലെ അജ്ഞാനരാക്ഷസനെ നിഷ്കാസിക്കുവാൻ ബാലാകലേശവികൃതി ഉണ്ടായതാണെന്നു നിരൂപകന്നു തോന്നാഞ്ഞത് ഇനിയും ഹിന്തുക്കളുടെ കഷ്ടകാലം തീൎന്നുവരുവാൻ താമസമുള്ളതു കൊണ്ടായിരിക്കും.

'ജ്ഞാനാനന്ദമയംദേവം
നിൎമ്മലസ്ഫടികാകൃതിം
ആധാരംസൎവ്വവിദ്യാനാം
ഹയഗ്രീവമുപാസ്മഹേ'

വിദ്യാൎത്ഥികളുടെ ഉപാസനാമൂൎത്തി ഹയഗ്രീവനായതുകൊണ്ട് ഒട്ടുംതന്നെ ഹാനിയുണ്ടാകുന്നു.

അതൊക്കെയിരിക്കട്ടെ. നമ്മുടെ വിഘ്നേശ്വരൻതന്നെ ഗുണങ്ങളുടെ ആലയനാണെങ്കിലും ഗജാനനനാണെല്ലൊ? അതുകൊണ്ട് ആ വികൃതിയെ തമിഴ്നാടകത്തിലേയും മററും വിദൂഷകന്മാരൊഴികെ വല്ലവരും പരിഹസിക്കുന്നുണ്ടൊ? കിന്നരന്മാരും കിന്നരികളുമൊക്കെ പ്രകൃതിയുടെ സുകൃതികൾ അല്ലെങ്കിലും, അവരുടെ അധിവാസംകൊണ്ട് ചില ഭൂമികൾക്കു മാഹാത്മ്യം പറഞ്ഞുകാണുന്നുണ്ടല്ലൊ. കാവ്യങ്ങളിൽ പ്രധാനമായ മാഘവും കവികളിൽ പ്രമാണിയായ കാളിദാസരും അവരെ പലേവിധംസ്തുതിച്ചിട്ടുള്ളത് മാക്കത്തക്കതാണോ? അഥവാ മിസ്റ്റർ പിള്ള പറയുംപോലെ ഒരു സൃഷ്ടിയുണ്ടാകുമെങ്കിൽ, മഹേശ്വരശക്തിയാകേണമല്ലൊ?.

'മനുഷ്യന്റെ കൈകളും'– മനുഷ്യൻ മനുസന്തതി ഇവി

ടെ സംജ്ഞാശ്രയമായ വ്യക്തനിർദ്ദേശമില്ലെങ്കിലും, ബാഹ്യവ്യാപ്യമായ 'കൈ' പ്രയോഗമുള്ളതുകൊണ്ട് ക്ഷത്രിയൻെറ അംശം ഊഹിക്കാം. 'കുതിരകളുടെ കാലുകൾ' തദ്രൂപത്തിലുള്ള ദേവയോനിവിശേഷാംശത്തേയും, 'കുരങ്ങിൻെറ തല' ശ്രീമാൻ ഹനുമാൻേറയും, 'ആനയുടെ തുമ്പിക്കൈ' ഗണേശഭഗവാൻേറയും, സർപ്പത്തിൻെറ പല്ല് വാസുകിയുടെയും അംശങ്ങളെ സ്മരിപ്പിക്കുന്നതിനാൽ അത്തരം ഒരു സ്വരൂപിക്ക ഏതു ക്ഷേത്രത്തിലും പ്രതിഷ്ഠ ലഭിക്കേണ്ടതാണ്.

നരസിംഹംമുതലായ സകല ബ്രഹ്മസ്വരൂപങ്ങൾ മൂഢഭക്തന്മാരുടെ മാംസേക്ഷണങ്ങളിൽ എങ്ങനെ തോന്നിയാലും, ജ്ഞാനികളുടെ സൂക്ഷ്മദൃക്കിൽ സത്യം വെളിപ്പെടുമ്പോൾ വികൃതി സ്വകൃതിയാകാതെയിരിക്കയില്ല.

(തുടരും)

കെ. പി. കറുപ്പൻ.

ജംഭപ്രദേഷിമുമ്പിൽത്രിദശസദസ്സിനാൻ
കീർത്തിപൂരങ്ങൾവീണാ
ശ്രുംഭൽപാണൌമുനൌഗായതിസുരസുദൃശാം
വിഭ്രമം ചൊല്ലവല്ലേ
കുമ്പിട്ടാളുർവ്വശിപ്പെണ്ണ്,കമതിളകിയൊ-
ന്നക്കണക്കത്തഴിഞ്ഞു
രംഭയ്ക്കു,ഞ്ഞൊറുവട്ടംകബരിതിരുകിനാൾ
മേനകാ മാനവേന്ദ്ര!.

(പുനം നമ്പൂരി, 'സ്വർഗ്ഗത്ത്' ഭവനത്തിൽനിന്ന്, ഒരു ദിവസം മുറുക്കിച്ചുവപ്പിച്ചു പല്ലു തേപ്പാനുള്ള സാമാനങ്ങളുമായി അമ്പലക്കുളത്തിലേക്കു പുറപ്പെട്ട സമയം, സാമൂതിരിപ്പാട്ടിന്നു ക്ഷേത്രത്തിൽ തൃക്കൺപാർത്തു കോവിലകത്തേക്ക് എഴുന്നള്ളുകയായിരുന്നു. 'അല്ലാ, നമ്പൂരി സ്വർഗ്ഗത്തുന്ന് ഇപ്പോൾ പുറപ്പാടേ ആയുള്ളൂ. എന്താ ഇയ്യിടെ സ്വർഗ്ഗത്തിലെ വിശേ

ഷം?' എന്നു തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു ചോദിച്ചതിന്നു, നിന്നനില യിൽ, നമ്പൂരി കൊടുത്ത മറുവടിയാണ് മേൽ കാണിച്ച ശ്ലോ കം എന്നൊരു ഐതിഹ്യമുണ്ട്.)

ചില സന്ദേഹങ്ങൾ

അദ്ധ്യാത്മരാമായണം കിളിപ്പാട്ട.

(കെ. പരമേശ്വരമേനോൻ അവർകൾ)

ബാലകാണ്ഡം

൧. ശ്രീരാമാവതാരസമയത്തെ ഗ്രഹസ്ഥിതികൾ പറ ഞ്ഞിട്ടുള്ളതിൽ ബുധനൊഴികെയുള്ള ഗ്രഹങ്ങളുടെ സ്ഥിതിക ൾ മാത്രമേ കാണുന്നുള്ളു. ബുധനേതുരാശിയിൽ ആയിരുന്നു?

അയോദ്ധ്യാകാണ്ഡം

൨. ദശരഥമഹാരാജാവ, മാതുലനെ കാണ്മാൻ പോയി രുന്ന ഭരതശത്രുഘ്നന്മാരെ വരുത്താതെ, അത്ര തെരക്കായിട്ടു രാ മാഭിഷേകം നിശ്ചയിപ്പാൻ കാരണമെന്ത്?

൩. രാമാഭിഷേകം നിശ്ചയിച്ച മദ്ധ്യേ, രാമനെ വനവാ സത്തിന്നയയ്ക്കേണമെന്നും ഭരതനെ അഭിഷേകം ചെയ്യേണമെ ന്നും കൈകേയി ചെയ്ത വരാപേക്ഷപ്രകാരം, രാമനോടു വന വാസം ചെയ്യേണമെന്നു ദശരഥൻ നേരിട്ടു പറഞ്ഞില്ലെങ്കിലും, പിതാവിനെ സത്യസന്ധനാക്കേണ്ടതു പുത്രകൃത്യമാണെന്നു ക രുതി, രാമൻ വനവാസത്തിന്നു പോയ അവസരത്തിൽ, ഭര താഭിഷേകത്തെപ്പററി ദശരഥൻ യാതൊന്നും പ്രസ്താവിച്ചുകാ ണുന്നില്ല. അതിന്നു സംഗതിയെന്ത്?

സ്വതേതന്നെ വാൎദ്ധക്യപീഡിതനും, വിശേഷിച്ചു തൽ ക്കാലം രാമവിയോഗദുഃഖംകൊണ്ടു കൃത്യാകൃത്യവിമൂഢനും ആ യിത്തീൎന്നതിനാൽ, ദശരഥമഹാരാജാവ് കാൎയ്യങ്ങൾ നടത്തു ന്നതിന്ന് അപ്രാപ്തനായിട്ടാണെങ്കിൽ, പിതൃവിധേയനായ രാ

മൻ തന്നെ ഭരതാഭിഷേകം നടത്തിച്ചിട്ടല്ലേ വനവാസത്തിന്നു പോകേണ്ടത്? കൈകേയിയുടെ വരദ്വയദാനംകൊണ്ടല്ലാതെ അച്ഛൻ സത്യസന്ധതയുണ്ടാകുന്നതല്ലല്ലോ. അച്ഛനെ സത്യസന്ധനാക്കാനായി താൻ എന്തും പ്രവൎത്തിക്കാനൊരുക്കമാണെന്നു പ്രതിജ്ഞ ചെയ്ത രാമൻ, തന്റെ വനവാസംപോലെ തന്നെ പ്രധാനമായ ഭരതാഭിഷേകവും കൂടി സാധിപ്പിക്കാൻ കടപ്പെട്ടവനല്ലേ?

പിന്നെ ദശരഥരാജാവു മരിച്ചിട്ടു ഭരതൻ രാമാനയനത്തിന്നായി വനത്തിൽ ചെന്നപ്പോഴും, ഭരതൻ അഭിഷേകം ചെയ്തു രാജാവായി വാഴുന്നതല്ലെന്നു ശാഠ്യംപിടിച്ച രാമപ്രതിനിധിയായി രാജ്യം രക്ഷിക്കാമെന്നു സമ്മതിച്ചപ്രകാരം, രാജസിംഹാസനത്തിൽ വെയ്ക്കാനായി തന്റെ പാദുകങ്ങളെ കൊടുത്തയച്ചതുകൊണ്ടു രാമൻതന്നെ രാജ്യസ്വീകാരം ചെയ്തുവെന്നു വിചാരിപ്പാനല്ലേ യുക്തി? അതല്ലാ, ഭരതൻ രാജ്യം സ്വീകരിക്കുന്നതല്ലെന്നു ശാഠ്യം പിടിച്ചതിനാൽ രാജ്യത്തിന്ന് അരാജകത്വം വന്നുപോകുമെന്നു ഭയപ്പെട്ടിട്ടാണെങ്കിൽ, ഭരതൻ, അച്ഛന്റെയും ജ്യേഷ്ഠന്റെയും ഹിതത്തിന്നും ധൎമ്മത്തിന്നും വിപരീതം പ്രവൎത്തിക്കുന്ന ഒരു ദുസ്സ്വഭാവിയാണെന്നു വരുന്നതല്ലേ?

൪. കൈകേയി ദശരഥനോടു ചോദിച്ച രണ്ടു വരങ്ങളിൽ ഒന്നു രാമന്റെ വനവാസവും മറേറതു ഭരതന്റെ അഭിഷേകവുമാണല്ലോ.

ഇതിൽ ഭരതന്നു രാജ്യലാഭം വേണമെന്നുള്ളതാണ് കൈകേയിയുടെ പ്രധാനോദ്ദേശ്യമെങ്കിൽ, രാമനെ വനവാസം ചെയ്യിച്ചിട്ടാവശ്യമെന്ത്? ഭരതാഭിഷേകത്തിന്നു രാമൻ വിരോധിയായിത്തീരുവാനിടയുള്ളതിനാൽ, സ്വപുത്രനു രാജ്യം നിസ്സപത്നമായി വരുന്നതിലേക്കുവേണ്ടിയാണ് രാമന്റെ വനവാസവുംകൂടി ആവശ്യപ്പെട്ടത് എന്നു വിചാരിക്കുന്നതാണെങ്കിൽ, രാമനെ ജീവപൎയ്യന്തം നാടുകടത്തുവാനല്ലെ ആവശ്യപ്പെടേ

ണ്ടത്? പതിന്നാലു സംവത്സരം വനവാസം മതിയെന്നു വെച്ചതെന്തുകൊണ്ട്? ഭരതന്റെ രാജ്യരക്ഷകൊണ്ടു പ്രകൃതികളൊക്കെ അവനിൽ രഞ്ജിക്കുന്നതുവരെ രാമൻ ദൂരത്തിരുന്നാൽ പിന്നെ യാതൊരു ബാധയും വരുന്നതല്ലെന്നു കരുതീട്ടാണെങ്കിൽ, അതിനു പതിന്നാലുസംവത്സരംതന്നെ വേണമെന്നുണ്ടോ? പത്തോ പന്ത്രണ്ടോ സംവത്സരമായാലും പോരേ? കൌരവന്മാർ പാണ്ഡവൎക്കു വിധിച്ച ശിക്ഷതന്നെ പന്ത്രണ്ടുകൊല്ലത്തെ കാനനതടവും ഒരു കൊല്ലത്തെ ഏകാന്തത്തടവുമാണല്ലോ. അതിൽ കവിഞ്ഞ കാലം ആവശ്യപ്പെട്ടതെന്തിന്?

അല്ലെങ്കിൽ, ഒരു സമയം രാമൻ വനവാസം കഴിച്ചു തിരിച്ചുവന്നാലും രാജ്യഭാരം ചെയ്വാൻ പാടില്ലെന്നുകൂടി ആവശ്യപ്പെടാഞ്ഞതെന്തുകൊണ്ട്? ഭരതന്റെ രാജ്യലാഭമാണ് കൈകേയിയുടെ പ്രധാനോദ്ദേശ്യമെങ്കിൽ, രാമന്റെ രാജ്യലാഭമാൎഗ്ഗം മുഴുവൻ അടയ്ക്കേണ്ടതല്ലേ?

൫. രാമൻ വനത്തിലേയ്ക്കു പുറപ്പെടുവാനായി സീതയോടു യാത്ര പറവാൻ ചെന്നപ്പോൾ, സീത തന്നെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടു പോകേണ്ടതാണെന്നുള്ളതിലേക്കു പല ന്യായങ്ങളും പറയുന്ന കൂട്ടത്തിൽ,

'രാമായണങ്ങൾപലവുംകവിവര-
രാമോദമോടുപറഞ്ഞുകേൾപ്പുണ്ടുഞാൻ
ജാനകിയോടുകൂടാതെരഘുവരൻ
കാനനവാസത്തിനെന്നുപോയിട്ടുള്ളൂ.'

എന്നുകൂടി ചോദിക്കുന്നുണ്ട്. ഇതുപ്രകാരം ആലോചിക്കുന്നതായാൽ, രാമായണകഥയും രാമാദികളുടെ വനവാസവും ഇതിന്നുമുമ്പിലും പലപ്പോഴും ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതും സുപ്രസിദ്ധവും ആണെന്നു വരുന്നുണ്ടല്ലോ. അതു ശരിയാണെങ്കിൽ, അതു സീതയ്ക്കു മാത്രം അറിവുണ്ടാവാനും ശ്രീരാമന്നില്ലാതെ വരാനും കാരണമെന്ത്? ശ്രീരാമനും അറിവുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിൽ, സീതയോടു വനവാസത്തിന്നു പോരേണ്ടാ എന്നു രാമൻ പറഞ്ഞതെ

ന്തുകൊണ്ട്? ഈ വിഷയത്തിൽ ശരിയായ ഉപപത്തിയെന്ത്?

ന്ന. രാമാദികൾ വനത്തിലേക്കു പുറപ്പെടുവാനായി അമ്മമാരോടു യാത്ര പറയുന്ന സമയം, സുമിത്ര ലക്ഷ്മണനുപദേശിക്കുന്നതും, രാമായണത്തിലെ സുപ്രസിദ്ധവുമായ താഴെ എഴുതുന്ന പദ്യവും അതിന്നുള്ള എഴുത്തച്ഛന്റെ തർജ്ജമയും നോക്കുക:

മൂലം.

രാമംദശരഥംവിദ്ധി മാംവിദ്ധിജനകാത്മജാം
അയോദ്ധ്യാമടവീംവിദ്ധി ഗച്ഛ താത!യഥാസുഖം ॥

കിളിപ്പാട്ട്.

രാമനെനിത്യംദശരഥനെന്നുള്ളിൽ
ആമോദമോടുനിരൂപിച്ചുകൊള്ളണം
എന്നെജ്ജനകാത്മജയെന്നുറച്ചുകൊൾ
പിന്നെയയോദ്ധ്യയെന്നോർത്തീടടവിയെ
മായാവിഹീനമിവണ്ണമുറപ്പിച്ചു
പോയാലുമെങ്കിൽസുഖമായ്വരികതേ.

ഈ ശ്ലോകമാണ് രാമായണത്തിലെ പ്രധാന ശ്ലോകമെന്നും അതിന്റെ ദ്വിതീയപാദമാണ് പ്രധാന വാക്യമെന്നും പൌരാണികപണ്ഡിതന്മാരുടെ എടയിൽ സുപ്രസിദ്ധമായി നടപ്പുള്ള ഒരു ഐതിഹ്യം തന്നെയുണ്ട്. ഈ മൂലശ്ലോകത്തിന്ന് ഒന്നിലധികം അർത്ഥം ഇപ്പോഴും പൌരാണികശാസ്ത്രികൾ പറയാറുമുണ്ട്. എന്നാൽ എഴുത്തച്ഛന്റെ കിളിപ്പാട്ടിൽ മേല്പടി ശ്ലോകത്തിന്റെ ദ്വിതീയപാദതർജ്ജമ വായിച്ചാൽ മൂലത്തിലെ ശിഷ്ടാർത്ഥം വെളിപ്പെടുന്നില്ലെന്നു മാത്രമല്ലാ 'ജനകാത്മജയെ ഞാനെന്നുറച്ചുകൊൾ' എന്നു പറയേണ്ടതിന്നു പകരം 'എന്നെജ്ജനകാത്മജയെന്നുറച്ചുകൊൾ' എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട്, അതിലെ ഉദ്ദേശ്യവിധേയാംശങ്ങൾക്കു തമ്മിൽ വൈപരീത്യവുംകൂടി വന്നിരിക്കുന്നതായി കാണുന്നു. ഇതിങ്ങനെ വരുവാൻ കാരണമെന്താണ്? എഴുത്തച്ഛന്നു മേൽ പറഞ്ഞ മൂലശ്ലോകത്തിന്റെ ഗൂഢാർത്ഥങ്ങൾ മനസ്സിലായിരു

ന്നില്ലെന്നോ, അല്ലെങ്കിൽ അവ അദ്ദേഹത്തിന്നു രുചിച്ചിട്ടി ല്ലെന്നോ എന്താണ് വിചാരിക്കേണ്ടത്? അഥവാ രണ്ടിന്നും വിരോധംകൂടാതെ അൎത്ഥയോജന ചെയ്യാമോ?

കിഷ്കിന്ധാകാണ്ഡം

൧ രാമസുഗ്രീവന്മാരുടെ സഖ്യാനന്തരം, സുഗ്രീവൻ ബാ ലിയുടെ ബലപരാക്രമാപദാനങ്ങളെ രാമനോടു പറയുന്ന കൂട്ട ത്തിൽ, ബാലിരാവണനെ ജയിച്ച കഥയെപ്പററി ഒരക്ഷരം പോലും പറയുന്നില്ല. ഇതെന്തുകൊണ്ടാണ്? അഷ്ടദിക്‌പാല ന്മാരെക്കൂടി ജയിച്ച ത്രൈലോക്യവീരനായും സീതാപഹരണാ ദികളെക്കൊണ്ടു രാമൻെറ പരമശത്രുവായും ഇരിക്കുന്ന രാവ ണനെ ബാലി ജയിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ, ആ സംഗതി ഈ ഘട്ട ത്തിൽ സുഗ്രീവൻ അവശ്യം പറയേണ്ടതല്ലേ? അങ്ങനെയിരി ക്കെ, അതു പറയാതിരുന്നതിന്നു പ്രത്യേകം വല്ല കാരണ വുമുണ്ടോ?

രാവണനെ ജയിച്ച സീതയെ വീണ്ടെടുപ്പാൻ ആഗ്രഹി ച്ച പുറപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന രാമന്നു, രാവണജേതാവായിരിക്കുന്ന ബാ ലിയെ സ്വാധീനമാക്കിവെച്ചാൽ ഇഷ്ടസിദ്ധിക്കധികം എളുപ്പ മുണ്ടെന്നു കരുതുവാൻ ന്യായമുള്ളതിനാൽ, ഒരു വേള സുഗ്രീവ ൻ തൻെറ ഉദ്ദേശ്യം സാധിക്കാതെ പോയെങ്കിലോ എന്നുള്ള ശങ്കകൊണ്ടായിരിക്കുമോ സുഗ്രീവൻ ബാലിവിജയത്തെപ്പററി ഒ ന്നും പറയാതിരുന്നത്?

൨. രാവണനിഗ്രഹത്തിനായി മഹാവിഷ്ണു ശ്രീരാമനാ യി അവതരിക്കുന്നതാണെന്നും, അപ്പോൾ ഭഗവൽ പരിചൎയ്യ ക്കും സഹായത്തിന്നുംവേണ്ടി ദേവകളൊക്കെ അവരവരുടെ അംശംകൊണ്ടു വാനരരൂപികളായി ഭൂമിയിൽ ജനിക്കേണമെ ന്നും, ഉള്ള ഭഗവന്നിയോഗപ്രകാരമാണ് വാനരോല്പത്തിയെ ന്നു പറയപ്പെടുന്നു. അപ്രകാരം തന്നെ ബാലിയൊഴികെയുള്ള വാനരന്മാരെല്ലാം രാമരാവണയുദ്ധത്തിൽ ഭാഗഭാക്കുകളായിരു ന്നു ദേവകാൎയ്യം സാധിപ്പിക്കാനുദ്യമിച്ച കൃതാൎത്ഥതയേ പ്രാ

ഷിച്ച് ഒടുവിൽ ശ്രീരാമന്റെ സ്വർഗ്ഗാരോഹണത്തോടുകൂടി ത ത്തൽകാരണങ്ങളിൽ ലയിച്ചു ജന്മസാഫല്യം സമ്പാദിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇങ്ങനെയിരിക്കെ, ഇന്ദ്രപുത്രനും അനിതരസാധാര ണമായ ബലപരാക്രമാദികളെക്കൊണ്ടു വിശ്വവിശ്രുതനും വാ നരരാജാവുമായ ബാലിമാത്രം അതിനൊന്നിനും യോഗംവരാ തെ ഭഗവാനാൽ ശിക്ഷിതനായിത്തീർന്നതെന്തുകൊണ്ടാണ്?

൯. ജടായു, ശബരി, സുഗ്രീവാദിവാനരന്മാർ ഇവരിൽനി ന്നു കിട്ടിയ തെളിവുകൊണ്ടു സീതയേ മോഷണം ചെയ്തുകൊണ്ടു പോയതു ലങ്കാധിപനായ രാവണനാണെന്നു തീർച്ചയായിരി ക്കുന്ന സ്ഥിതിക്ക്, സീതാന്വേഷണത്തിന്നായി വാനരന്മാരെ തെക്കേദിക്കിലേക്കു മാത്രമല്ലാതെ മററുള്ള ദിക്കുകളിലേക്കും അ യച്ചതെന്തിനാണ്?

സീതാചോരൻ രാവണനാണെങ്കിലും, ആയാൾ മഹാ മായാവിയും ത്രൈലോക്യം കീഴടക്കിയ വിക്രമിയും ആകകൊ ണ്ട്, സീതയെ ലങ്കയിൽത്തന്നെ സൂക്ഷിക്കാതെ വേറെ വല്ല സ്ഥലത്തും വെച്ചിരിക്കാനും വിരോധമില്ലല്ലൊ. എന്നു ശങ്കിച്ചി ട്ടാണെന്നു സമാധാനം പറയുന്ന പക്ഷത്തിൽ, സീതയെക്ക ണ്ടെത്തിയാൽ സീതക്കു വിശ്വാസം ജനിപ്പിപ്പാനായി, തെ ക്കേദിക്കിലേക്കുപോയവരിൽ പ്രധാനിയായ ഹനൂമാന്റെ പ ക്കൽ മാത്രം അംഗുലീയം കൊടുത്തയയ്ക്കുകയും മററുള്ളവരുടെ പക്കൽ ഒന്നും കൊടുത്തയച്ചതായി പറയാതിരിക്കയും ചെയ്തു തെന്തുകൊണ്ട്?

സുന്ദരകാണ്ഡം.

൧൦. രാമായണത്തിലുള്ള മററു കാണ്ഡങ്ങൾക്കൊക്കെ ക ഥാവിഷയസൂചകമായ പേരുകൾ കൊടുത്തിരിക്കുന്ന സ്ഥിതി ക്ക് ഇതിന്നും, അപ്രകാരംതന്നെ 'സീതാന്വേഷണകാണ്ഡം' അല്ലെങ്കിൽ 'സമുദ്രതരണകാണ്ഡം' അഥവാ 'ലങ്കാമർദ്ദനകാ ണ്ഡം' എന്നോ മററൊ ഒരു പേരുകൊടുക്കാതെ 'സുന്ദരകാ ണ്ഡം' എന്നു പേരുകൊടുപ്പാൻ സംഗതിയെന്ത്? ഈ കാണ്ഡ

ത്തിലേ കഥയ്ക്കു വിശേഷിച്ചു വല്ല സൌന്ദൎയ്യവുമുണ്ടോ? ഉണ്ടെങ്കിൽ എന്ത്?

ഈ സന്ദേഹങ്ങൾക്കു വിദ്വാന്മാരുടെ സമാധാനത്തെ സവിനയം അപേക്ഷിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

ഭാസകവി. ൨

(കെ. പി. കണ്ണൻനായർ അവർകൾ ബി. എ. ബി. എൽ.)

'വാസവദത്ത'മെന്ന നാടകത്തിലെ കഥയുടെ സാരം താഴേ പറയുംപ്രകാരമാകുന്നു:— ഒരിക്കൽ ഉദയനന്റെ രാജ്യത്തെ ആരുണി എന്നു പേരായ ഒരു രാജാവ് പിടിച്ചെടുത്തു. 'ദൎശകൻ എന്ന രാജാവിന്റെ സഹോദരിയായ പത്മാവതിയെ ഉദയനൻ എപ്പോൾ കല്യാണം കഴിക്കുന്നുവോ, അപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്ന് തന്റെ രാജ്യവും തിരിയെ ലഭിക്കും' എന്നുള്ള പത്മകൻ മുതലായ സിദ്ധന്മാരുടെ വാക്കിനെ വിശ്വസിച്ചു യൌഗന്ധരായണൻ ഇപ്രകാരം ആലോചിച്ചു. വാസവദത്ത, ജീവനോടെ ഇരിക്കുന്ന കാലത്ത് ഉദയനൻ ഒരിക്കലും പുനൎവ്വിവാഹം ചെയ്യുന്നതല്ല. അതിനാൽ ഇങ്ങനെ ഒരു വിദ്യ എടുക്കതന്നെ എന്നുറച്ച്, വാസവദത്ത, ലാവണകഗ്രാമദാഹത്തിൽ ദഹിക്കപ്പെട്ടു എന്നുള്ള ഒരു വൎത്തമാനത്തെ നാടെങ്ങും പരത്തി. എന്നിട്ടു താൻ ഒരു ബ്രാഹ്മണന്റെ വേഷത്തെ ധരിച്ച് വാസവദത്തയേയും ഒരു ബ്രാഹ്മണസ്ത്രീയുടെ വേഷത്തെ ചമയിച്ച് അവൾ തന്റെ സഹോദരിയാണെന്നും അവളുടെ ഭൎത്താവ് ദേശസഞ്ചാരത്തിന്നു പോയിരിക്കയാണെന്നും പറഞ്ഞു, പത്മാവതിയുടെ അടുക്കൽ ചെല്ലുകയും അവളെ പത്മാവതിയുടെ ഒന്നിച്ചു താമസിപ്പിപ്പാനായി ഏൎപ്പാടു ചെയ്യുകയും ചെയ്തു. തന്റെ പ്രിയപത്നിയുടെ മരണവൎത്തമാനത്തെ കേട്ടപ്പോൾ, വത്സരാജാവും വ്യസനാക്രാന്തനായിത്തീൎന്നു. എങ്കിലും, കുറെ ദിവസം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, പത്മകന്റെ ഉപദേശ

ത്താൽ പത്മാവതി എന്നവളെ തൻെറ മഹിഷിആയി സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹത്തിൻെറ വ്യസനത്തിന്നു യാതൊരു കുറവും ഉണ്ടായതുമില്ല. വാസവദത്തയെതന്നെ ആലോചിച്ചു ചിന്താഗ്രസ്തനായി കരഞ്ഞുംകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഇദ്ദേഹത്തെ കണ്ടിട്ട് പലതവണയും വ്യസനകാരണമെന്തെന്നു പത്മാവതി അദ്ദേഹത്തോട് ചോദിക്കാറുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും, വാസ്തവത്തെ മറച്ചുംകൊണ്ടു പല വ്യാജങ്ങളും പറഞ്ഞ് അദ്ദേഹം അവളെ സമാധാനിപ്പിക്കയും ചെയ്തു.

ഒരിക്കൽ, ബ്രാഹ്മണസഹോദരിയുടെ വേഷത്തെ ധരിച്ചവളായ വാസവദത്ത പര്യങ്കത്തിന്മേൽ കിടന്നുറങ്ങിയിരുന്ന വത്സരാജൻെറ സമീപത്തിൽ പത്മാവതി എന്ന നാട്യത്തിൽ ചെന്നിരുന്നു. ഉറങ്ങിക്കിടന്നിരുന്ന വത്സരാജൻ 'അല്ലയോ പ്രദ്യോതപുത്രി! നീ എവിടെയാണ്? എനിക്കു പ്രിയമായ പ്രതിവചനത്തെ തന്നാലും!' എന്നും മററും സ്വപ്നത്തിൽ ജല്പിച്ചിരുന്നു. ഇതു കേട്ട ക്ഷണത്തിൽ മോഹാന്ധമനസ്കയായ ഇവൾ തന്നത്താൻ മറന്ന് അദ്ദേഹത്തെ പാണിപങ്കജത്താൽ സ്പർശിച്ചു. സ്പർശനമാത്രത്തിൽ അദ്ദേഹം ഉണർന്നതായി കണ്ടിട്ടു വാസവദത്ത ശയ്യാഗൃഹത്തിൽനിന്നു പുറത്തേക്കു ഓടിപ്പോയി. വത്സരാജനും അവളെ പിന്തുടൎന്ന് ഓടി. പക്ഷെ, ഇവൾ അദ്ദേഹത്തിന്നു കാണാത്തവിധത്തിൽ ചെന്ന് ഒളിച്ചിരിക്കയും ചെയ്തു. രാജാവാകട്ടെ, 'അയ്യോ ഇതു സ്വപ്നമൊ? അല്ല, എൻെറ മതിവിഭ്രമമോ? അതല്ലാ വേറെ വല്ല വികാരമോ? എന്തായിരിക്കും' എന്നിങ്ങനെ നിലവിളിച്ചുതുടങ്ങി. 'ഇതു സ്വപ്നമാണെങ്കിൽ എനിക്കു യഥാൎത്ഥബുദ്ധി ഉണ്ടാവരുതേ. അല്ല, വിഭ്രമമാണെങ്കിൽ അതു ചിരകാലം നിലനില്ക്കുന്നതായിരിക്കേണമേ' എന്നും മററും ലഹളകൂട്ടുകയും ചെയ്തു. ഈ സംഭവത്താൽ ഭ്രമിതമാനസനായി ഭവിച്ചിരുന്ന വത്സരാജൻ തൻെറ പക്കൽ ഉണ്ടായിരുന്ന വാസവദത്തയുടെ ഛായാപടത്തെ പത്മാവതി ഒന്നിച്ചു നോക്കിക്കണ്ടു മനസ്സിനെ വിനോദിപ്പിച്ചു

കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ, ഈ ചിത്രത്തിൽ കാണുമ്പോലെ അവന്തിരാജ്യക്കാരിയായ ഒരു ബ്രാഹ്മണസ്ത്രീ ഇവിടെ അന്തഃപുരത്തിൽ ഉണ്ടല്ലൊ എന്നു പത്മാവതി അദ്ദേഹത്തോടു പറഞ്ഞു. ഉടനെ അവളെ ആളയച്ചു വരുത്തുകയും അവൾ വാസവദത്തയാണെന്നു യഥാത്ഥം അദ്ദേഹം മനസ്സിലാക്കുകയും ചെയ്തു. തത്സമയം അവിടെ സന്നിഹിതനായിരുന്ന യൌഗന്ധരായണനും സകല വൃത്താന്തങ്ങളേയും അദ്ദേഹത്തെ പറഞ്ഞു ധരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹവും തൻെറ മന്ത്രിയുടെ ബുദ്ധിസാമത്ഥ്യത്തേയും സ്വാമിസ്നേഹത്തേയും കുറിച്ചു വളരെ അഭിനന്ദിക്കുകയും മന്ത്രിവയ്യനെ അധികമായി സ്തുതിക്കയും ചെയ്തു. പിന്നീടു വാസവദത്ത, പത്മാവതി എന്നീ പത്നികളോടുകൂടി രാജാവു ചിരകാലം സുഖമായിരുന്നു.

ഭാസകവിയുടെ ഈ രൂപകങ്ങളെ തന്നെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി കാളിദാസാദികവികൾ അനേക നാടകങ്ങളെ രചിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു വായനക്കാക്ക് അറിയാവുന്നതാണല്ലൊ. താപസവത്സരാജം, ഉദയനചരിതം, പ്രിയദശിക, രത്നാവലി, മാളവികാഗ്നിമിത്രം എന്നീ രൂപകങ്ങൾ വത്സരാജകഥയെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി രചിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവയാകുന്നു. ഗുണാഢ്യനും തൻെറ ബൃഹൽക്കഥയിൽ ഉദയനചരിതത്തെ വിസ്തരിച്ചു കാണുന്നുണ്ട്.

രചനാവിഷയത്തിലും കഥാവസ്തു നിമ്മാണത്തിലും ഭവഭൂതിയുടെ മാലതിമാധവം, ഭാസൻെറ അവിമാരകം എന്ന നാടകത്തോട് ഏറ്റവും യോജിച്ചിരിക്കുന്നു. ഗദ്യത്തിൻെറ ജീവനായ ഓജസ്സെന്ന ഗുണം രണ്ടു കൃതികളിലും ഒരുപോലെ ധാരാളമായി കാണുന്നുണ്ട്. മാലതിമാധവത്തിൽ ഉള്ള പുലിയുടെ ഓട്ടത്തിൻെറ മാതിരി ഇതിൽ കാട്ടാനയുടെ ഓട്ടമുണ്ട്. അതിൽ സൌദാമിനിസഹായത്താൽ മാലതിയുടെ പുനഃപ്രാപണം സഹചരനായ വിദ്യാധരൻെറ സഹായത്താൽ കുരംഗിയുടെ ദശനം സംഭവിക്കുന്നു. മഹാകവിത്വം ഇതിൽ അവി

മാരകൻ കുരംഗിയായുള്ള പുനഃപ്രാപ്തിക്കു ശേഷം, വർഷകാലത്തെ ഉചിതമായ ചണ്ഡവൃഷ്ടിപ്രപാതം എന്ന ദണ്ഡകത്താൽ വൎണ്ണിച്ചിരിക്കുംപോലെ, ഭവഭൂതിയും താണ്ഡവത്തെ മത്തമാതംഗലീലാകരം എന്ന ദണ്ഡകത്താൽ വൎണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നു.

ശൂദ്രകവിയുടെ മൃച്ഛകടികത്തിൽ ഉള്ള മിക്ക ശ്ലോകങ്ങളും ഭാസൻെറ ദരിദ്രചാരുദത്തത്തിൽ ഉള്ളവയെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതാണെന്നു തോന്നുന്നു.

ഇനി, ഭാസനാടകങ്ങളും കാളിദാസഭവഭൂത്യാദികളുടെ നാടകങ്ങളും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസമെന്താണെന്നു സ്ഥലമായി ഇവിടെ കാണിക്കാം. കാളിദാസാദികളുടെ നാടകങ്ങളിൽ, ആരംഭത്തിൽ നാന്ദീപദ്യത്തെ പ്രയോഗിച്ചശേഷം, അതിനെ തന്നെ നിർദ്ദേശിച്ച് 'നാന്ദ്യന്തത്തിൽ സൂത്രധാരൻ പ്രവേശിക്കുന്നു.' എന്നുള്ള വാക്യം എഴുതിക്കാണുന്നു. ഭാസകൃതികളിലാവട്ടെ, നാന്ദീശ്ലോകത്തെ പ്രയോഗിക്കാതെതന്നെ 'നാന്ദ്യന്തത്തിൽ സൂത്രധാരൻ പ്രവേശിക്കുന്നു' എന്നുള്ള വാക്യം കാണ്മാനുണ്ട്. ഈ ഒരു വ്യത്യാസത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയിട്ടാകുന്നു 'ബാണഭട്ടൻ' ഭാസനാടകങ്ങളെ 'സൂത്രധാരകൃതാരംഭങ്ങൾ' (സൂത്രധാരനാൽ ആരംഭിക്കപ്പെട്ടവ) എന്നു വിശേഷിക്കുന്നത്. 'കൎണ്ണഭാരം' നാടകത്തിൻെറ ഒരു പകൎപ്പിൽ സൂത്രധാരപ്രവേശം കൂടാതെതന്നെ വേഷത്തെ രംഗത്തിൽ പ്രവേശിപ്പിച്ചതായി കാണുന്നു. നടി വിദൂഷകപാരിപാൎശ്വകന്മാരും സൂത്രധാരനും ആയിട്ടുള്ള സംഭാഷണങ്ങൾ അടങ്ങിയ 'ആമുഖ'മാകട്ടെ, 'പ്രസ്താവന'യാകട്ടെ ഭാസകവി പ്രയോഗിച്ചുകാണുന്നില്ല. പല നാടകങ്ങളിലും സൂത്രധാരൻ തന്നെ കഥാസാരത്തെ പ്രസ്താവിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിൻെറ എല്ലാനാടകങ്ങളിലും കഥാവസ്തു പ്രസ്താവനക്കു 'സ്ഥാപനാ' എന്നു പേർ പറഞ്ഞുകാണുന്നു. കാളിദാസാദികളുടെ നാടകങ്ങൾ ഒന്നെങ്കിലും ദുഃഖത്തിൽ അവസാനിക്കുന്നതായി കാണുന്നില്ല. ആംഗ്ലേയകവികളുടെ ദുഃഖപൎയ്യവസായികളായ നാടകങ്ങളെ പ

യിച്ചു രസിച്ചിട്ടുള്ള സംസ്കൃതഭാഷാപ്രണയികൾക്ക് ഇതു ഒരു വിഷാദകാരണമാകുന്നു. എന്നാൽ ഭാസകവി ഈ വിഷാദത്തെ നീക്കിയിരിക്കുന്നു. കണ്ടുകിട്ടിയേടത്തോളമുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളിൽ 'ഊരുഭംഗം' എന്നതു കേവലം ദുഃഖപര്യവസായിയാകുന്നു. 'ദൂതഘടോൽക്കചം' സുഖത്തിലും ദുഃഖത്തിലും അവസാനിക്കാത്തതാകുന്നു. കണ്ടുകിട്ടാത്തവയിൽ ഒമ്പതു് അങ്കത്തോടു കൂടിയ 'കിരണാവലി' എന്നതു ദുഃഖപര്യവസായിയാണെന്നു രാജശേഖരന്റെ മുൻപ്രസ്താവിച്ച ഒരു ശ്ലോകത്തിൽ നിന്നു അറിയുന്നതുമുണ്ടല്ലൊ.

ഇന്നേവരെ നമുക്കു അറിയപ്പെട്ടിട്ടുള്ള കവികളിൽവെച്ചു ഭാസനാകുന്നു ഏറ്റവും പ്രാചീനൻ. കാളിദാസഭവഭൂത്യാദികൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനന്തരഗാമികളാകുന്നു. കാളിദാസൻ തന്റെ അനന്യസാധാരണവും അനർഘവും ആയ വാഗ്ധോരണിയാൽ കവിവരാഗ്രസരനായി ഗുരുസ്ഥാനത്ത് വാഴുന്നുണ്ടെന്നു സുപ്രസിദ്ധമാണല്ലൊ. കാളിദാസഭവഭൂതിശൂദ്രകപ്രഭൃതികൾ ഭാസനേക്കാൾ വളരെ ശ്രേഷ്ഠന്മാർ തന്നെ. കാളിദാസന്റെ രചനാസാമർത്ഥ്യവും രസങ്ങളെ ആവിഷ്കരണം ചെയ്യുന്ന സമ്പ്രദായവും ഒന്നു പ്രത്യേകം തന്നെയാകുന്നു. ഉന്മത്തകാമിനിയുടെ പദവിന്യാസംപോലെ ഇരിക്കുന്ന ഭവഭൂതിയുടെ വാണീവിലാസവും അന്യാദൃശം തന്നെ. അങ്ങിനെയൊക്കെയാണെങ്കിലും, ആഡംബരശൂന്യമായി, നിസർഗ്ഗമധുരയായ ഒരു കാമിനിയെപ്പോലെ, ഭാസസരസ്വതി നമ്മളുടെ മനസ്സിനെ ആകർഷിക്കുന്നു. കഥകളുടെ കെട്ടും വിനോദപ്രകാരങ്ങളും ഭാസനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പ്രത്യേകം തന്നെ. വിദൂഷകന്റെ ലക്ഷണം ഇത്ര പരിപൂർണ്ണമായി ഭാസകൃതികളിലല്ലാതെ മറ്റെങ്ങും കാണുമാനില്ല. മധ്യപാനമത്തന്മാരുടെ സ്ഖലിതവചനങ്ങൾ ഭാസനെപ്പോലെ മറ്റാരും ഇത്ര ഭംഗിയായി പ്രയോഗിച്ചുകാണുന്നില്ല.

ഇനി ഭാസകൃതികളിൽനിന്നു അന്യകവികൾ അവരുടെ

ഗ്രന്ഥങ്ങളിലേക്ക അദ്ദേഹത്തിൻെറ ആശയത്തെ പകൎത്തിയി ട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതിന്നു ചില ഉദാഹരണങ്ങളെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ച് ഈ ഉപന്യാസത്തെ അവസാനിപ്പിക്കാം.

൧ കാലക്രമേണജഗതഃപരിവൎത്തമാനം ചക്രാരപങ്ക്തിരിവ ഗച്ഛതിഭാഗ്യപങ്ക്തിഃ

ഈ ആശയത്തെതന്നെ കാളിദാസൻ മേഘസന്ദേശത്തിൽ

'നീചൈൎഗ്ഗച്ഛത്യുപരിചദശാ ചക്രനേമിക്രമേണ'

എന്നു പ്രയോഗിച്ചുകാണുന്നു.

൨. 'യസ്യാം ന പ്രിയമണ്ഡനാപിമഹിഷീ ദേവസ്യമന്ദോദരീ സ്നേഹാല്ലുമ്പതിപല്ലവാൻ'—

എന്ന് 'അഭിഷേക'നാടകത്തിൽ ഭാസൻ പ്രയോഗിച്ചതിനെ, അൎത്ഥവ്യത്യാസം കൂടാതെതന്നെ കാളിദാസൻ 'ശാകന്തള'ത്തിൽ—

'നാദത്തെപ്രിയമണ്ഡനാപിഭവതാം സ്നേഹേനയാപല്ലവം'

എന്നും,

൩. 'ഹൃദയേനഹതസ്ത്രാംഗൈഃ ദ്വിധാഭൂതേവഗച്ഛതി
യഥാനഭസിതോയേ ച ചന്ദ്രലേഖാദ്വിധാകൃതാ'

എന്നു ബാലചരിതത്തിലുള്ള പദ്യത്തിൻെറ ഛായയെ

'ഗച്ഛതിപുരശ്ശരീരം

ധാവതിപശ്ചാദസംസ്തുതംചേതഃ എന്നുള്ളതിലും',

൪. 'വിശ്രബ്ധം ഹരിണാശ്ചരന്ത്യചകിതാദേശം ഗതപ്രത്യയാഃ' എന്നു സ്വപ്നവാസവദത്തയിൽ കാണുന്ന തപോവനവൎണ്ണനയിലുള്ള ശ്ലോകത്തിൻെറ അൎത്ഥത്തെത്തന്നെ, കണ്വാശ്രമപ്രദേശങ്ങളെ വൎണ്ണിക്കുന്നേടത്തു കാളിദാസൻ 'വിശ്വാസോപഗമാദഭിന്നഗതയഃ ശബ്ദം സഹന്തേ മൃഗാഃ' എന്ന ശ്ലോകത്തിലും പ്രയോഗിച്ചു കാണ്മാനുണ്ട്.

ഇനിയും ഇതുപോലെത്തന്നെ അനേകം ഉദാഹരണങ്ങളെ എടുത്തു കാണിപ്പാൻ കഴിയുന്നതാണ്. പക്ഷെ ഉപ

ന്യാസം ദീർഘിച്ചുപോകുമെന്നുള്ള ഭയത്താൽ അപ്രകാരം ചെയ്യുന്നില്ല. ഭാസകവിയെക്കുറിച്ചു ഇത്രമാത്രം പറഞ്ഞതുകൊണ്ട് കവിനഭോമണ്ഡലത്തിൽ ഇദ്ദേഹവും വളരെ പ്രകാശത്തോടെ വിളങ്ങുന്ന ഒരു ഗ്രഹമാണെന്ന് വായനക്കാർക്ക് അറിയാവുന്നതാണല്ലോ.

അല്ലോളംതവമന്ദഹാസനികടേ
കോലുംനിലാവുംകറു
പ്പുള്ളിന്നുണ്ടുനിലാവൊളംവെളുവെളു
പ്പുപ്പാസികേശാന്തികേ.
കല്ലോളംകടുതെന്നുപല്ലവമിളം
പൂമ്മെതൊട്ടുന്നോക്കഹോ
കല്ലുംപച്ചവകോമളംതവമനം
ചിന്തിക്കിലേണേക്ഷണേ.

(ഒരു പഴയ ശ്ലോകം.)

തപതീസംവരണം.

രണ്ടാമങ്കം.

(അനന്തരം രംഭയും മേനകയും പ്രവേശിക്കുന്നു.)

രംഭ. സഖി! ഇതുവരെയും മഹേന്ദ്രന്റെ ഓരോരോ ശാസനങ്ങളിൽ വ്യാപൃതയായിരുന്ന ഞാൻ ഇവിടെ നടന്ന വൃത്താന്തങ്ങളൊന്നും തന്നെ അറിയുന്നില്ല. പറയണം. നിന്റെ മുഖവൈവർണ്യത്തിനുള്ള കാരണമെന്താണ്? പ്രിയസഖിയായ തപതി ഇപ്പോൾ എവിടെയാണ്?

മേന. പണ്ടൊരുദിവസം പ്രിയസഖിയായ തപതി മടിയിൽ ഇരിക്കുമ്പോൾ, ആദിത്യഭഗവാനോടു "ഇവൾക്ക് അനുരൂപനായ ഒരു വരൻ ആരാണ്?" എന്നു നാരദമഹർഷി

ചോദിച്ചു. അപ്പോൾ ഈ ത്രൈലോക്യത്തിൽ ഇവൾക്ക് അനുരൂപനായ വരൻ രാജൎഷിയായ സംവരണനല്ലാതെ വേറെ ആരാണുള്ളത്?" എന്ന് അദ്ദേഹം പറകയുണ്ടായി.

രംഭ. ഇപ്രകാരം ഞാനും കേട്ടിട്ടുണ്ട്. പിന്നയോ?

മേന. അപ്പോൾ തുടങ്ങി അവൾക്ക് ആദ്ദേഹത്തിൽ അനുരാഗമുണ്ടായെങ്കിലും, ലജ്ജകൊണ്ടു, അതിനെ മൂടിവച്ചിരിക്കുകയായിരുന്നു. ഈയിടെ ഒരു ദിവസം ഞങ്ങൾ രണ്ടാളും കൂടി തപനവനത്തിലേക്കു പോകുമ്പോൾ, ഇടയ്ക്കു താഴേക്കാണുന്ന ആ രാജൎഷിയുടെ രാജധാനിയായ ഹസ്തിനപുരത്തെ അല്പനേരം നോക്കിക്കൊണ്ടുനിന്നു.

രംഭ. പിന്നയോ?

മേന. അനന്തരം, ഇവളുടെ അഭിപ്രായമറിഞ്ഞിട്ട് ഞാൻ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു: 'സഖി! നീ വളരെ ക്ഷീണിച്ചിരിക്കുന്നെന്നു തോന്നുന്നു. അതുകൊണ്ട് ഗംഗാനദിയുടെ തീരത്തു സുബ്രഹ്മണ്യക്ഷേത്രത്തിനടുത്തുകാണുന്ന ഈ പൂന്തോട്ടത്തിൽ ഇറങ്ങി, അല്പനേരം വിശ്രമിച്ചശേഷം, പോകാം' എന്ന്.

രംഭ—സഖ്യൎഹൃദയത്തെ നീ വേണ്ടതുപോലെ അനുവൎത്തിച്ചു. പിന്നയോ?

മേന—ഞങ്ങൾ അവിടെ വിസ്താരമുള്ള ഒരു കൽപ്പാത്തു് ഇറങ്ങിനിന്നപ്പോൾ, അവിടെത്തന്നെ വയസ്യനോടുകൂടെ ആ രാജൎഷിയും വന്നുചേൎന്നു.

രംഭ—പിന്നയോ?

മേന—അനന്തരം, അദ്ദേഹം തന്റെ പാദരേഖയിൽ സ്നേഹപൂൎവ്വം നോക്കുന്നതു കാണുകയാൽ, ഏറ്റവും കാമോൽക്കണ്ഠയോടുകൂടിയ അവളോടു ഞാൻ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു:— 'സഖി! നിന്റെ കവിൾത്തടങ്ങളിൽ സ്ഫുരിക്കുന്ന മുത്തുകൾപോലുള്ള വിയൎപ്പുതുള്ളികളുടെ ഭംഗിയെ ഈ കൎണ്ണാഭരണം മറച്ചുകളയുന്നു' എന്ന്.

രംഭ — പിന്നെയോ?

മേന — പിന്നെ, ഞാൻ ആ കണ്ണാഭരണം ബലമായെടുത്ത്, ആ രാജൎഷിയുടെ രൂപാനുരൂപമായ ബുദ്ധികൌശലത്തെ പരീക്ഷിക്കുന്നതിനും, അവളുടെ അവസ്ഥയെ സൂചിപ്പിക്കുന്നതിന്നുമായിട്ട്, അതിൽ ഒരു പദ്യത്തിലുള്ള പദങ്ങളുടെ ആദ്യാക്ഷരങ്ങൾ മാത്രമെഴുതി പ്രമാദം വന്നുപോയ മട്ടിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുന്നിൽ വീഴത്തക്കവണ്ണം അതിനെ കീഴ്പ്പോട്ടിട്ടു.

രംഭ — നീ കാണിച്ചതു ചാതുൎയ്യംതന്നെ. പിന്നെയോ?

മേന — അദ്ദേഹം ആ അക്ഷരങ്ങളെ പൂരിപ്പിച്ചതു കേട്ടപ്പോൾ, അവൾ കോപത്തോടുകൂടെ അധരം വിറപ്പിച്ചുകൊണ്ട് എന്നോട് ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു:— 'എടീ വകതിരിവില്ലാത്തവളെ! നീ എന്തിനാണ് എന്നെ നിസ്സാരയാക്കിയത്?' എന്ന്.

രംഭ — പിന്നെയോ?

മേന — അനന്തരം, ഞാൻ ഉത്തരീയത്തിൽ പിടിച്ചുനിറുത്തിയിട്ടും കോപത്തോടുകൂടെ എന്റെ കയ്യും തട്ടിക്കൊണ്ടു പുറപ്പെട്ടു.

രംഭ — ഹൃദയരഹസ്യത്തെ പ്രകാശിപ്പിച്ചാൽ കന്യകാജനം കോപിക്കുന്നതു പതിവാണ്, പിന്നെയോ?

മേന — അപ്പോൾ തുടങ്ങി അനിൎവാച്യമായ അവളുടെ കാമതാപത്തെക്കണ്ടിട്ടാണ് എനിക്കു മുഖവൈവൎണ്ണ്യമുണ്ടായത്. പിന്നെ ഇന്നു രാവിലെ എന്നോടൊന്നും പറയാതെ തപോവനത്തിലേക്കു പോയിരിക്കുന്നു. ഇപ്പോൾ ആ രാജൎഷിയും നായാട്ടിനായിട്ട് അവിടെ ചെന്നിട്ടുണ്ടെന്നു കേട്ടു. അതുകൊണ്ടു നമ്മൾക്കും അവിടെ പോയി പ്രിയസഖിയെ സമാശ്വസിപ്പിക്കാം.

രംഭ — ഇപ്രകാരമാവട്ടെ.

(എന്നു രണ്ടുപേരും പോയി)

ഇപ്രകാരം പ്രവേശകം സമാപ്തം.

(അനന്തരം കുതിരപ്പുറത്തു കയറി രാജാവ്
പ്രവേശിക്കുന്നു.)

രാജാ—(വിചാരിച്ച്) ഭയാധിക്യവും, തപോവനംപോലെതന്നെ, ജന്തുക്കളുടെ സ്വാഭാവികവിരോധത്തെ ശമിപ്പിക്കുന്നല്ലോ. ഈ നായാട്ടു തുടങ്ങിയിരിക്കുമ്പോൾ,

ചെന്നീതാശരഭസഞ്ചയത്തോടിടകൂടിട-
 ന്നമഹിഷങ്ങൾപെൺ
പന്നിപെൺപുലികളോടണഞ്ഞു മരുവുന്നി
 താസ്വപദിഭീതിയാൽ
ചേന്നിടുന്നു ഭയമാന്നുദൃഷ്ടി ചിതറച്ചി-
 താമൃഗി,വൃകങ്ങളോ-
ടിന്നിതാഹരിണ്ഹാന്തരേകളഭമെത്തി-
 ടുന്നുശരസംഭ്രമാൽ. ൧

ഈ നായാട്ട് എന്നെ ആകഷിച്ച് അതിദൂരസ്ഥവും ദിവ്യവുമായ ഈ ഹിമവൽഗ്ഗിരിയുടെ മുകൾപ്പരപ്പിലെത്തിച്ചിരിക്കുന്നു. അതുമല്ല, ആ പാദങ്ങളും കന്ന്യാഭരണവും കണ്ടതുമുതൽ എൻെറ നേരെ

എടുത്തിടുന്നു വില്ലുപുഷ്പകേതുഭംഗമാംഗണാം
തുടച്ചിണക്കിടുന്നു പുഷ്പസായകങ്ങളും ക്രമാൽ
തൊടുത്തിടുന്നു,നൽകിടുന്നദൃഷ്ടിലക്ഷ്യമായിടും
കടുത്തൊരുൽസുകത്വമിന്നിവൻെറഭാവമെന്തുവാൻ. ൨

ആ കന്ന്യാഭരണം വഹിച്ചിരിക്കുന്ന പാരാശര്യനും കുതിരയുടെ വേഗംകൊണ്ടു വളരെ പിന്നിലായിരിക്കുന്നു. എന്തുകൊണ്ടാണ് ഞാൻ ഈ ഉൽക്കണ്ഠയെ ശമിപ്പിക്കുന്നത്?

(അണിയറയിൽ)

കൊല്ലരുതേ! കൊല്ലരുതേ!

രാജ—(ചെവി കൊടുത്തിട്ട്) അഹോ! പാരാശര്യൻെറ ശബ്ദംപോലെ തോന്നുന്നു.

(അനന്തരം ഭയത്തോടുകൂടെ വിദൂഷകൻ പ്രവേശിക്കുന്നു.)

വിദൂ—കൊല്ലരുതേ, കൊല്ലരുതേ, (ഭയം നടിച്ച്) ദുഷ്ടമൃഗങ്ങളുടെ ഉപദ്രവത്തോടുകൂടാതെ സഞ്ചരിപ്പാൻ പ്രയാസമുള്ള ഈ ഭയങ്കരസ്ഥലത്തും എനിക്കൊരാശ്രയമായിരുന്ന എന്റെ ബ്രഹ്മസൂത്രവും വടിയും നഷ്ടമായല്ലോ.

രാജാ— വയസ്യ! ഭയപ്പെടണ്ടാ. ഇത് എന്താണ്?

വിദൂ - (രാജാവിനെ നോക്കി ബാഷ്പഗൽഗദത്തോടുകൂടെ) ഹാ! വയസ്യ! എന്നെ രക്ഷിച്ചുകൊള്ളണേ.

രാജാ—ഭവാൻ വളരെ ഭയന്നിരിക്കുന്നു. ഇതിനുള്ള കാരണമെന്താണ്?

വിദൂ—(നാലുവശവും നോക്കിച്ചിരിച്ചുകൊണ്ട്)
ഭവാന്റെ സാമീപ്യംകൊണ്ട് എന്റെ ശത്രുക്കളെല്ലാം നശിച്ചിരിക്കുന്നു.

രാജാ—ഏതു ശത്രുക്കൾ

വിദൂ—ഞാൻ ഇതുവരെയും ഇന്ദ്രജിത്തിനെപ്പോലെ വാനരന്മാരുടെ മുമ്പിൽ എന്റെ പരാക്രമം കാണിക്കുകയായിരുന്നു.

രാജാ—(പുഞ്ചിരിയോടുകൂടെ) ഭവാന്റെ പരാക്രമത്തെക്കുറിച്ച് എനിക്കു നല്ലവണ്ണമറിയാം. എന്നാൽ തങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിലുള്ള ഒരുവൻ എന്നു വിചാരിച്ചായിരിക്കണം വാനരന്മാർ ഭവാനെ ഉപദ്രവിച്ചത്. ആട്ടെ, കണ്ണാഭരണമെവിടെ?

വിദൂ—ഭവാനു വ്യാഗ്രഹം നിമിത്തം കണ്ണാഭരണത്തെക്കുറിച്ചാണ് വിചാരം. ഞാനോ? നഷ്ടസച്ചസ്വനായിട്ട് ഒരുവിധം ജീവിച്ചെന്നു പറഞ്ഞാൽ മതി. 'രാഗസാര'മായ ആ കണ്ണാഭരണം ഭദ്രമായി സൂക്ഷിക്കേണമെന്നു വിചാരിച്ച് വടിയുടെ അററത്തു ബ്രഹ്മസൂത്രംകൊണ്ടു ബലമായി കെട്ടി മുറുക്കിവച്ചുകൊണ്ടു വരുമ്പോൾ, എന്റെ കയ്യിൽനിന്നും ആ കള്ളക്കുരങ്ങന്മാർ തട്ടിപ്പറിച്ചുകളഞ്ഞു.

രാജാ— അഹോ! ഭവാൻ കാണിച്ചത് വലിയ പ്രമാദമാണല്ലോ.

വിദൂ — ഭവാൻ കോപിക്കരുത്. ആ അസത്തായ കണ്ഠാഭരണം കൊണ്ടു എന്തു പ്രയോജനമാണുള്ളത്? ഇതു നിമിത്തം കോപിഷ്ഠയായ ദേവിയെ പ്രസാദിപ്പിക്കുന്നതിന്നു തന്നെ എത്ര പ്രയാസപ്പെടേണ്ടിവന്നു?

രാജാ — ഇപ്രകാരം പറയരുത്. എനിക്കു ആപാദദർശനം മുതൽക്ക് ഉണ്ടായ ഉൽക്കണ്ഠയെ ഭവാന്റെ ജിഹ്വാചാപല്യത്തെ ഭയന്നാണ് അന്ന് പ്രകാശിപ്പിക്കാതിരുന്നത. അതിനാൽ നമുക്ക് ഇതിനെ നശിപ്പിക്കത്തക്കതായ ഒരു വനപ്രദേശം അന്വേഷിക്കാം.

വിദൂ — ഭവാൻ മൃഗങ്ങളുടെ മാർഗ്ഗം അന്വേഷിച്ചു പുറപ്പെട്ടതുപോലെ, ഞാൻ ഭവാന്റെ മാർഗ്ഗം അന്വേഷിച്ചുവന്ന് ഭൃഗുവെന്നൊരു മഹർഷിയുടെ ആശ്രമത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു. അവിടെ അദ്ദേഹം ഒരു കഥപറയുന്നതു ഞാൻ കേട്ടു. അതു മുഴുവനും പറയുന്നതിന് എനിക്കു ശക്തിയില്ലെങ്കിലും, അതിന്റെ സാരാംശം പറയാം: 'ഇവിടെനിന്നു വടക്കു കല്യാണവാമനമെന്നു പേരുള്ള ഒരു വിഷ്ണുക്ഷേത്രമുണ്ട്. അവിടെ വെച്ചാണ്, ഭഗവാനെ ആരാധിച്ചിട്ട് ആദിത്യദേവൻ ത്രൈലോക്യപ്രകാശകമായ ശക്തിയെ സമ്പാദിച്ചത്. അപ്പോൾമുതൽതുടങ്ങി ആ സ്ഥലത്തിനു 'തപന' വനമെന്നു പേരു സിദ്ധിച്ചു. അവിടെത്തന്നെ ത്രിവിക്രമത്തിനായൊരുമ്പെട്ട ഭഗവാൻ വാമനന്റെ കരതലത്തിൽനിന്നു ദാനജലം പതിക്കുകയും അതു 'കരതലോദകം' എന്നൊരു സരസ്സായിട്ടു തീരുകയും ചെയ്തു' എന്ന്. അതുകൊണ്ട് നമുക്ക് അവിടെത്തന്നെ പോകാം.

രാജാ — എന്നാൽ ചരാചരഗുരുവായ ഭഗവാന്റെ പാദപങ്കജങ്ങളെ വന്ദിക്കേണ്ടതാണ്. ഭവാൻ മുൻപെ നടക്കണം.

വിദൂ — ഭവാൻ ഇതിലെ ഇതിലെ.

(പുറനടക്കുന്നു)

വിദൂ — അപ്പയോ വയസ്യ! സർവ്വകാലരമണീയമായ ഈ വന

ത്തിൽ പ്രവേശിച്ചിരിക്കുന്ന എന്നിൽ ദിക്ഭ്രമവും കാലഭ്രമ
വും ഒരുപോലെ കടന്നുകൂടിയിരിക്കുന്നു.

രാജാ — (സാവധാനം ചുററും നോക്കീട്ട്) ഇത് ശിശിരവസ
ന്തങ്ങളുടെ ഇടയ്ക്കുള്ള കാലമാണെന്നാണ് ഞാൻ സംശയി
ക്കുന്നത്. എന്തെന്നാൽ,

> വൈകല്യം താമരയ്ക്കും തടവുദിനമുഖം
> ക്കെൻറകാററിക്കുമേററം
> നാംകാൻ വസ്ത്രാത്തവണ്ണം ഹിമനിരവിരള
> പ്രായമായ്ത്തീർന്നിദാനീം
> ശ്രീക്കൂട്ടം ഭൃംഗരാജൻ പ്രസവമഴിയുമീ
> ഞാഴൽ ചിട്ടെത്തുവാനാ
> യാകാംക്ഷിക്കുന്നുടക്കൽ പ്രസവമെഴുമശോ
> കം നവ്യയാം ശാഖയിങ്കൽ. ൩

വിദൂ. — വയസ്യ കണ്ടാലും കണ്ടാലും. 'അദൃഷ്ടപൂർവ്വകളും' മന്ദവാ
യുസ്പർശം കൊണ്ടിളകുന്ന ശരീരങ്ങളിൽ നൃത്തകലപോലെ
ശോഭിക്കുന്ന 'മുകുളസ്തബകങ്ങളോടും' കൂടിയ ഈ 'സ്വപ്നവ
താകന്യകകൾ' 'രത്നപുഷ്പക്ഷണങ്ങൾ' കൊണ്ടു ഭവാനെ
നോക്കുന്നെന്നു തോന്നുന്നു. അതുകൊണ്ടു തപനവനം ഇതു
തന്നെയായിരിക്കേണം.

രാജാ — സഖേ! ഭവാൻെറ ഊഹം വാസ്തവംതന്നെ. എന്തെ
ന്നാൽ,

> ഭൃംഗരധ്വംകൃതിസീൽകൃതങ്ങൾ മുഴക്കി നീരജകുട്മള
> ക്കൊങ്കയുന്നിവിടുന്നു ചെന്തളിരായിടും മധുരാധരം
> ഭംഗിയോടു കൊടുത്തടുത്തമരുന്നൊരീ സഹകാരമോ
> ടംഗമേററമണച്ചിടുന്നിത കല്പവല്ലി രസത്തൊടും ൪

വിദൂ — അഹോ! സ്വപ്നത്തിൽപോലും അദൃഷ്ടപൂർവ്വങ്ങളായ ഇ
വയെല്ലാം കാണുന്നതിന്നു എനിക്കു ഭാഗ്യമുണ്ടായതോർത്താ

ൽ, ഒരു വേള മുമ്പിൽ പ്രാർത്ഥിച്ച ആകാശഗമനവും സിദ്ധിച്ചേക്കാം.

രാജാ — (സ്വൈരസുഖം നടിച്ചിട്ട്) ആ വിഷ്ണുക്ഷേത്രം അടുത്തിരിക്കുന്നു. എന്തെന്നാൽ,

ഏറുംഗുൽഗ്ഗുലുധൂപധൂമാസിതമായ്,
　　നീർത്തുള്ളിയാൽശുഭ്രമാം,
യാരാൽകുങ്കുമരേണുചേന്നരുണമായ്,
　　കർപ്പൂരചൂർണ്ണാഢ്യമായ്
സൌരഭ്യാഹൃതമത്തഭൃംഗയുതമായ്
　　മാർഗ്ഗക്ലമച്ഛേദിയായ്
സ്വൈരംവീശിവനാന്തവാതുകവരു
　　ന്നുണ്ടത്രനാസാപുടം 　　൭

(രണ്ടുപേരും ചുററിനടക്കുന്നു)

വിദൂ — അല്ലയോ വയസ്യ! നമ്മൾ ഭഗവൽ ക്ഷേത്രത്തിലെത്തിയിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട്, ഉള്ളിൽ പ്രവേശിച്ച ഭഗവാനെ നമസ്കരിക്കാം.

രാജാ — (പ്രവേശിക്കുന്നതായി നടിച്ച കൈകൂപ്പിക്കൊണ്ട്)

ആഷാഢം, ബ്രഹ്മസൂത്രം, ക്രതുനതിയുതമാ
　　മാനനം, പാവനതപം,
ഹ്രസ്വതാം, ചെഞ്ചിടക്കെട്ടു രയിലഴകെഴും
　　മുഞ്ജനൂല, ന്റിജനേത്രം,
ഭാസ്വത്താം ചിത്രകൃഷ്ണാജിന, മിവയെഴുമിദ്ദിവ്യ
　　നാം വാമനൻതൻ
വേഷം സപ്രാർത്ഥസിദ്ധിക്കിവിടിരുപരവുംചേ
　　ർത്തിതാകുമ്പിടുന്നേൻ 　　൩

ഹൈന്ദവതത്വശാസ്ത്രം.

(തർജ്ജമ)

(എ. വേലായുധമേനോൻ അവർകൾ, ബി. എ., ബി. എൽ.)

നമ്മുടെ ഇൻഡ്യാരാജ്യം അതിന്റെ തത്വശാസ്ത്രത്തിൽ ഏററവും പ്രശസ്തിനേടീട്ടുണ്ടെങ്കിലും, ജനസാമാന്യം ഇതിൽ കേവലം അശ്രദ്ധന്മാരായിരിക്കുന്നു എന്ന സംഗതി ഒരു ദൈവദുർന്നിയോഗം തന്നേയാണ്. നമ്മുടെ തത്വശാസ്ത്രത്തെപ്പററി അനവധി ആക്ഷേപങ്ങൾ ഉണ്ട്. അതിനെ തത്വശാസ്ത്രമെന്നു തന്നെ പറവാൻ പാടില്ലെന്നും, കേവലം ഒരു തക്കശാസ്ത്രമായി മാത്രമേ അതിനെ ഗണിപ്പാൻ പാടുള്ളു എന്നും ആണ് ഒരു ഗ്രന്ഥകാരന്റെ അഭിപ്രായം. യൂറോപ്യതത്വശാസ്ത്രത്തിന്റെ വിഷമങ്ങളെ വിശദീകരിപ്പാൻ നമ്മുടെ ശാസ്ത്രം തെല്ലുപോലും ഉതകുന്നതല്ലെന്നും, അതുകൊണ്ട് യൂറോപ്യശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ഇതിനെപ്പററി വിമശനം ചെയ്യേണ്ടുന്ന ആവശ്യം തന്നെ ഇല്ലെന്നും ആണ് മറെറാരു മഹാൻ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്. ഇതു സാരശൂന്യമായിട്ടുള്ളതാണെന്നു ചിലർ; സ്വമതാഭിമാനമുള്ളതാണെന്നു മററു ചിലർ; കാൎയ്യകാരണാനുസാരിയല്ലെന്നു വേറെ ഒരു കൂട്ടർ; ഇതിന്റെ ക്രമം സാധാരണന്മാരാൽ ഗ്രാഹ്യമല്ല; ഇതിന്റെ ഫലങ്ങളാണെങ്കിൽ ശാസ്ത്രാനുസാരികളും അല്ല; തന്ത്രവിധികൾ പ്രകാരം ദേവതാരാധനയിൽ ജനങ്ങളെ പ്രേരിപ്പിക്കുകയാകുന്നു ഇതിന്റെ ഉദ്ദേശം; ഈ പ്രപഞ്ചം ദോഷപ്രദമാണെന്നാണ് ഇതിന്റെ ഉപദേശം; ഇരുട്ടിനെ എന്നപോലെയാണ് ഈ ശാസ്ത്രം ലോകത്തെ വീക്ഷിക്കുക്കുന്നത് — ഇങ്ങനെ തുടങ്ങി നമ്മുടെ തത്വശാസ്ത്രത്തെപ്പററി പല ആക്ഷേപങ്ങളും പലരും പുറപ്പെടുവിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഇപ്രകാരമുള്ള ആക്ഷേപങ്ങൾക്കു വല്ല അടിസ്ഥാനവും ഉണ്ടോ എന്ന് നമുക്ക് ആദ്യമായി ആലോചിക്കാം. നമ്മുടെ ഇടയിൽ പ്രത്യേക സിദ്ധാന്തങ്ങളോടുകൂടിയ ഒന്നിലധികം ത

തപദൎശനങ്ങൾ ഉണ്ടെന്നുള്ളത് നിരാക്ഷേപമാണല്ലോ. അവ യിൽ ചിലതിനെകുറിച്ച് ഏതാനും ചില ആക്ഷേപങ്ങൾ പുറ പ്പെടുവിപ്പാൻ വഴിയുണ്ടെന്നുംവരാം പക്ഷെ, സാധാരണയായി ഹൈന്ദവതത്വശാസ്ത്രത്തെ കുട്ടക്കൂട്ടിപ്പിടിച്ച് കുററം പറയു ന്നത് അതിനെപ്പററിയുള്ള അജ്ഞതകൊണ്ടാണെന്നു തികച്ചു പറയേണ്ടിരിക്കുന്നു. ഈ അജ്ഞതയ്ക്കു കാരണം മറെറാന്നും അ ല്ലാ: തത്വശാസ്ത്രത്തെ ശരിയായി പഠിക്കുന്നതിൽ ജനങ്ങൾ കാണിക്കുന്ന ഉപേക്ഷയും വൈമുഖ്യവുംതന്നെയാണ്.

എന്നാൽ ഈ ഉപേക്ഷ എപ്പോൾ എങ്ങനെ ഉണ്ടായി, എങ്ങനെ വൎദ്ധിച്ചു, എന്നാണ് പിന്നെ ആലോചിപ്പാനുള്ള ത്. സംസ്കൃതസാഹിത്യത്തിൽ പാശ്ചാത്യന്മാൎക്ക് ഇപ്പോൾ വള രെ അഭിരുചി ജനിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതുവഴി സംസ്കൃതഗ്രന്ഥങ്ങൾ പാശ്ചാത്യഭാഷകളിലേക്ക തൎജ്ജമചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടും ഉണ്ട്. ഈ വക ഗ്രന്ഥങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചു പല മഹാന്മാരും പല വിധ ത്തിലും ഗുണദോഷനിരൂപണങ്ങളും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ, ഈ നിരൂപണങ്ങൾ മൂലഗ്രന്ഥങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചപ്പോ; അ വയുടെ പരിഭാഷകളെപ്പററിയാകുന്നു എന്നു പ്രത്യേകം ഓൎമ്മ വെക്കേണ്ടതാണ്. വാക്കുകളെ മാത്രം ഭാഷാന്തരപ്പെടുത്തുന്നതു കൊണ്ട് മൂലഗ്രന്ഥത്തിൻെറ സാരമൊ ഉദ്ദേശമൊ ഒരിക്കലും വിശദമാകയില്ലാ. രാമാനുജഭാഷ്യം ഡാക്ടർ തിബൊത്ത് (1) എന്ന മഹാൻ ഭാഷാന്തരപ്പെടുത്തീട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ മൂലഗ്ര ന്ഥത്തിൻെറ ആശയം വെളിപ്പെടുത്തുവാൻ ഡാക്ടർ തിബൊത്തി നാകട്ടെ അദ്ദേഹത്തിൻെറ പിൻഗാമികൾക്കാകട്ടെ ഇനിയും സാധിച്ചിട്ടില്ലന്നു വ്യസനപൂൎവ്വം പറയേണ്ടിരിക്കുന്നു. തൎജ്ജമ ആക്കും ആവശ്യമില്ല. ഓരോ സിദ്ധാന്തങ്ങളുടെ സാരതത്വമാ ണ് അറിയേണ്ടത്. നിൎഗ്ഗുണബ്രഹ്മത്തെപ്പററി രാമാനുജൻ എ ന്തുപറയുന്നു? സഗുണബ്രഹ്മവും നിൎഗ്ഗുണബ്രഹ്മവും തമ്മിൽ വ

(1) Dr. Thibaut

ല്ല ബന്ധവും ഉണ്ടോ? ഈശ്വരനും നമ്മുടെ ആത്മാവും ലോകത്തിലെ ഇതരവസ്തുക്കളും തമ്മിൽ ഉള്ള സംബന്ധമെന്ത്? ഈ ചോദ്യങ്ങൾക്ക രാമാനുജൻ എന്തു സമാധാനങ്ങൾ പറയുന്നു എന്നറിവാനാണ് ഒരു ജ്ഞാനേച്ഛുവിന്നാഗ്രഹം ഉണ്ടാകുന്നത്. രാമാനുജൻെറ മതങ്ങൾ തൻെറ അഭിപ്രായങ്ങളോടു കൂടി യോജിക്കുന്നുണ്ടോ? ഇല്ലെങ്കിൽ എവിടെയാണ് വ്യത്യാസമുള്ളത്? ഐറോപ്യതത്വശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരിൽ വല്ലവരുടേയും മതങ്ങളോടു അവയ്ക്കു സാദൃശ്യമുണ്ടൊ? എന്നിങ്ങനെ തുടങ്ങിയുള്ള ചോദ്യങ്ങൾക്ക തക്കതായ സമാധാനങ്ങൾ ഉണ്ടാകുമ്പോൾ മാത്രമേ ശാസ്ത്രത്തിന്ന് ഒരു നൂതന വ്യാഖ്യാനം ഉണ്ടാകുവാൻ തരമുള്ളു. തത്വശാസ്ത്രം നിലനിന്നു പോരേണമെങ്കിൽ, നൂതനങ്ങളായ വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയും വേണം. പാശ്ചാത്യശാസ്ത്രജ്ഞന്മാൎക്ക സംസ്കൃതഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ തൎജ്ജമകൾ വായിച്ച് അവരുടെ വിലയേറിയ സമയം നയിപ്പാൻ ക്ഷമയുണ്ടാകുന്നതല്ല. നമ്മുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ തൎജ്ജമകൾക്കല്ലാ അവൎക്കാവശ്യം; ഓരോ സിദ്ധാന്തങ്ങളുടെ ആശയങ്ങളെ വെളിപ്പെടുത്തത്തക്ക വിധത്തിലുള്ള വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ, അല്ലെങ്കിൽ ഉപന്യാസങ്ങൾ, ആകുന്നു അവൎക്ക വേണ്ടത്. സംസ്കൃതപണ്ഡിതന്മാൎക്കാണെങ്കിൽ ഐറോപ്യശാസ്ത്രസിദ്ധാന്തങ്ങളെ അറിവാനുള്ള ആഗ്രഹമോ അവസരമൊ കുട്ടില്ലതാനും. അതുകൊണ്ടു രണ്ടുശാസ്ത്രങ്ങളും തമ്മിലുള്ള ഐക്യത്തേയോ പരസ്പരബന്ധത്തേയോ തിരിച്ചറിവാൻ തരമില്ലാതെയും തന്മൂലം നമ്മുടെ തത്വശാസ്ത്രത്തിന്നു നവീനങ്ങളായ വ്യാഖ്യനങ്ങൾ ഉണ്ടാകുവാൻ മാൎഗ്ഗമില്ലാതെയും വന്നിരിക്കുന്നു.

ഉപേക്ഷയ്ക്കുള്ള രണ്ടാമത്തെ ഹേതു ഹൈന്ദവതത്വശാസ്ത്രത്തിൻെറ ഒട്ടാകെയുള്ള ഒരു ചരിത്രം ഇല്ലെന്നുള്ളതാണ്. പാശ്ചാത്യശാസ്ത്രവും ഹൈന്ദവശാസ്ത്രവും ഒരുപോലെ പഠിച്ച് അവയുടെ പരസ്പരസംബന്ധത്തെ ചൂണ്ടിക്കാണിപ്പാൻ ഉത്സാഹിച്ചിട്ടുള്ളവരായ മാക്സ്മുള്ളർ, ഡ്യൂഎസ്സൻ (2) എന്നി

(2) Profr. Deuessen

വരേപ്പോലെ അപൂർവ്വം ചില ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ഇല്ലെന്നില്ല. പക്ഷെ, ഇവരുടെ ഉദ്യമങ്ങൾ തുലോം കുറച്ച മാത്രമായിരുന്നു. പുരാതനങ്ങളായ ഉപനിഷത്തുകളുടെ കാലം മുതൽ ഗൂഢാത്മസിദ്ധാന്തങ്ങളോടുകൂടിയ കവിശിരോമണി രവീന്ദ്രനാഥന്റെ കാലം വരെ, ഹൈന്ദവതത്വശാസ്ത്രത്തിന്നു നേരിട്ടിട്ടുള്ള ദശാപരിണാമങ്ങളെ ഒട്ടാകെ കൂട്ടിച്ചേർത്ത് ഒരു ചരിത്രം എഴുതുവാൻ ആരാലും ഇതേവരെ സാധിച്ചിട്ടില്ല. ഡാക്കടർ ഡ്യൂഎസ്സൻ എന്ന മഹാൻ ഈ വിഷയത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കി മൂന്നു മഹത്ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഇപ്പോൾ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തീട്ടുണ്ടെന്നുള്ള സംഗതി ഈ സന്ദർഭത്തിൽ പ്രസ്താവയോഗ്യമാണ്. ഇങ്ങനെ അപൂർവ്വമായി രണ്ടോ മൂന്നോ കൃതികൾ ഉണ്ടായതുകൊണ്ടു ഹൈന്ദവശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഒററം പിടിപ്പാൻകൂടി സാധിക്കുന്നതല്ല. ഇനിയും ഈ വിധം അനവധി ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരുന്നാലല്ലാതെ ശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഗൂഢതത്വങ്ങൾ വെളിപ്പെടുത്തുന്നതും അല്ലാ. ഹൈന്ദവശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഒരു പൂർണ്ണമായ ചരിത്രമാണ് ഇപ്പോൾ അത്യാവശ്യമായിരിക്കുന്നത്. ഇൻഡ്യാഗവമ്മേണ്ടിന്റെ സഹായധനം ഹേതുവായി യൂറോപ്പിലുള്ള രാജ്യങ്ങളിൽ പോയി സംസ്കൃതവിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്തു മടങ്ങി വന്നിട്ടുള്ള പണ്ഡിതന്മാരിൽ പലരും പാശ്ചാത്യരീതി അനുസരിച്ച് ഹൈന്ദവശാസ്ത്രവിഷയങ്ങളെപ്പററി ചില ഉപന്യാസങ്ങൾ എഴുതി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി വരുന്നുണ്ട്. അവരുടെ ഉദ്യമങ്ങൾ എററവും പ്രശംസാവഹങ്ങളാണെന്നതിന്നു തക്കമില്ല. ഇങ്ങനെയുള്ള ഉപന്യാസങ്ങളാണ് ഹൈന്ദവതത്വശാസ്ത്രചരിത്രത്തിന്റെ ഉത്തമമുഖവുരകളായി തീരുന്നത്.

തത്വശാസ്ത്രം പഠിക്കുന്നതിൽ ജനങ്ങൾക്കു വിമുഖതയുണ്ടാകുവാനുള്ള മൂന്നാമത്തെ ഹേതു ശാസ്ത്രങ്ങൾ എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ള സമ്പ്രദായത്തിന്റെയും രീതിയുടേയും കാഠിന്യമാണ്. ഈ രീതി പണ്ഡിതന്മാർക്കുകൂടി സുഗ്രാഹ്യമല്ലാ. ഗ്രീക്ക് ഗ്രന്ഥകാരന്മാരും നമ്മുടെ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം

ഇതാണ്. സാധാരണന്മാൎക്കുകൂടി എളുപ്പത്തിൽ സാരം ഗ്രഹിക്കത്തക്ക രീതിയിലാണ് അവരുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ രചിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. പ്ലാറ്റോവിന്റെ പുസ്തകം വായിച്ചുകഴിഞ്ഞ് രാമാനുജന്റെ ഗ്രന്ഥത്തിലേക്കു കടക്കുമ്പോൾ ഈ രീതിഭേദം ദൃഷ്ടാന്തപ്പെടുന്നതാണ്. നിസ്സാരങ്ങളായ സൂക്ഷ്മവിവേചനങ്ങളും വിഷമമേറിയ അന്വയങ്ങളും അൎത്ഥമില്ലാത്ത ആക്ഷേപങ്ങളും ആ വക ആക്ഷേപങ്ങൾക്കു സാരശൂന്യങ്ങളായ സമാധാനങ്ങളും വ്യാഖ്യാനത്തിന്റെ മുകളിൽ വ്യാഖ്യാനവും ഭാഷ്യങ്ങൾക്കു വീണ്ടും ഭാഷ്യങ്ങളും ഇങ്ങനെ തുടങ്ങി നമ്മുടെ ശാസ്ത്രപുസ്തകങ്ങളിൽ, ഒരു ജ്ഞാനേച്ഛുവിന്റെ മനസ്സിന്ന് അസാമാന്യമായ മുഷിച്ചിലും കുഴപ്പവും ഉണ്ടാക്കിത്തീൎക്കുന്നതിന്നു വേണ്ടത്തക്ക ഉപദേശങ്ങൾ എല്ലാം തികഞ്ഞു കാണാം. ഇതിന്നും പുറമെ, അക്ഷരപ്പിഴകൾ നിമിത്തം നേരിടുന്ന ബുദ്ധിമുട്ടുകൾ കൂടി ഉണ്ടായാൽ കുഴപ്പം വൎദ്ധിക്കുന്നതിന്നു വേറെ വല്ലതും വേണമോ? വാക്കുകളും വാക്കുകൾ സൂചിപ്പിക്കുന്നതായ സാധനങ്ങളും തമ്മിൽ ഒരു കുഴപ്പം അങ്ങനെ. മൂലഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പദാൎത്ഥം മനസ്സിലാക്കിയാൽ മതി എന്നാണ് വെച്ചിരിക്കുന്നത്. അതിൽ അടങ്ങിയ തത്വസാരം ഗ്രഹിച്ചാലും ശരി, ഗ്രഹിച്ചില്ലെങ്കിലും ശരി, ഏതെങ്കിലും ഒരു വാദം ശരിയാണ്, അല്ലെങ്കിൽ തെറ്റാണ് എന്നു സാധിക്കുന്നത് പ്രമാണം ഉള്ളതുകൊണ്ടാണ്; കാൎയ്യകാരണം അനുസരിച്ചിട്ടല്ല. ഇങ്ങനെയാണ് നമ്മുടെ ശാസ്ത്രപുസ്തകങ്ങളിൽ മിക്കതും എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. ന്യായവാദിയായ ഒരുവന്നു ഈ തരത്തിൽ രചിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള പുസ്തകങ്ങളോടു അസാമാന്യമായ വെറുപ്പ് തോന്നാതിരിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ, അതാണ് അത്യാശ്ചൎയ്യം.

ഹൈന്ദവതത്വശാസ്ത്രത്തിന്റെ അഭിവൃദ്ധിക്ക് നാലമതൊരു തടസ്ഥമുള്ളത് അതു ഒരു മൂഢശാസ്ത്രമാണെന്നുള്ള ബഹുജനവിശ്വാസമാണ്. ഈ വിശ്വാസം കേവലം അജ്ഞാനംകൊണ്ടു മാത്രം ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതാകുന്നു. നമ്മുടെ ശാ

സ്ത്രവും പാശ്ചാത്ത്യശാസ്ത്രങ്ങളും തമ്മിൽ പല സംഗതികളിലും അധികമായി സാദൃശ്യം കാണ്മാനുണ്ട്. ഇങ്ങനേയുള്ള സാദൃശ്യങ്ങളേയും വ്യത്യാസങ്ങൾ ഉണ്ടെങ്കിൽ അവയേയും ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുമ്പോഴാണ് മുൻവിവരിച്ചപോലെ തത്വശാസ്ത്രങ്ങളുടെ അന്യോന്യ സംബന്ധത്തെ നിർണ്ണയിക്കുക. ഇങ്ങനെയുള്ള പരസ്പര ബന്ധത്തെ അല്പമൊന്നു ചൂണ്ടിക്കാണിപ്പാനാകുന്നു ഈ ലേഖനത്തിൻെറ ഉദ്ദേശം.

(തുടരും.)

ചുവപ്പും ചെമപ്പും

(ടി. കെ. ജോസഫ് അവർകൾ, ബി. എ., എൽ. ടി.)

ചുവപ്പ്, ചെമപ്പ് എന്നീ പദങ്ങളുടെ വ്യുൽപ്പത്തിയേയും ശുദ്ധിയേയും പററി ഭാഷാഭിമാനികളുടെ ഇടയിൽ, വളരെക്കാലമായി, ഉഗ്രമായ വാദം നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കയാണല്ലൊ. ചുവപ്പാണ് ശരിയായിട്ടുള്ള രൂപമെന്നു ചിലരും, അതല്ല ചെമപ്പാണെന്നു മററു ചിലരും, രണ്ടും ശരിയാണെന്നു വേറൊരു കൂട്ടരും തർക്കിക്കുന്നുണ്ട്. ഇതിനിടയിൽ, ചെകപ്പിനേപ്പററി എന്താണ് പറവാനുള്ളതെന്നു ചോദിച്ചുകൊണ്ട് നാലാമതൊരു കൂട്ടരും പുറപ്പെട്ടിട്ടില്ലന്നില്ല. ഈ വാദങ്ങളെയെല്ലാം ഒട്ടാകെ ഖണ്ഡിക്കുന്നതിന് ഒരു ഉദ്ബന്ധകേസരിയായിട്ടല്ല എൻെറ പുറപ്പാട്. മററു ദ്രാവിഡഭാഷകളിൽ — മുഖ്യമായിട്ടു തമിഴിൽ — ഈ പദത്തിൻെറ രൂപം എന്താണെന്നും, ധാതു ഇന്നതാണെന്നും അറിയേണമെന്നേ ഇവിടെ ഉദ്ദേശമുള്ളൂ. ഈ അറിവിൽ നിന്ന് ഈ പദത്തിൻെറ വ്യുൽപ്പത്തിയെപ്പററിയും നമുക്ക് പറവാൻ കഴിയും. എതായാലും,

"ക്ഷുദ്രശ്ചസോയം മമ മന്ത്രരന്തർ
വാണിപ്രവീരൈർനനുമർഷണീയഃ" എന്നേ ഇവിടെ സമാധാനമുള്ളൂ.

ചുവപ്പ് എന്നുള്ള പദം ഗുണവാചിയായ ഒരു ധാതുവിൽ നിന്ന് ഉണ്ടായതാണെന്നുള്ളതിനെപ്പററി ആക്കും വാദമില്ലെന്നു തോന്നുന്നു. അതുകൊണ്ട്, ചുവപ്പിനെപ്പോലെ ഗുണവാചികളായ ചില ശബ്ദങ്ങളുടെ പലേ രൂപങ്ങളെയും ഒരു പട്ടികയായി എഴുതി, അതിൽനിന്നും എന്ത് അനുമാനം സിദ്ധിക്കുന്നു എന്ന് ആലോചിക്കുന്നതു നന്നായിരിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നു.

തമിഴ് ധാതുക്കൾ	നിഷ്പന്ന രൂപങ്ങൾ ൧	൨	൩
൧			
പച്	പാച്	പചി	പചു
(പച്ചൈ-പൈമൈ)	(പാചിലൈ)	(പശിമ)	(പചുമൈ)
	(പാചടൈ)		(പചുനരമ്പു)
൨			
വെൾ	വേൾ	വെളി	വെളു
(വെള്ളൈ-വെൺമൈ)		(വെളിവ്)	(വെളുപ്പ്)
(വെള്ളോട്)		(വെളിമ്പറമ്പ്)	
൩			
ചിർ	ചീർ	ചിറി	ചിറു
ചിന്മൈ	(ചീറടി)	ചിറിയതു	ചിറുമൈ
ചിററടി		ചിറിതു	ചിറുതിപ്പലി
ചിററിർവം			
൪			
വല്	വാല്	വലി	വലു
വല്ലൈ	(വാലറിവൻ)	വലിമൈ	വലുവായൻ
വന്മൈ		വലിതു	വലുത്
വല്ലിനം		വലിയ	
		വലിപ്പം	
൫			
കർ	കാർ	കരി	കരു
കററാമരൈ	കാരീയം	കരിയതു	കരുമൈ
കററാഴൈ	കാരിരുൾ	കരിങ്കുറിഞ്ഞി	കരുമ്പുലി
			കരുമുകം
൬			
കുർ	കൂർ	കുറി	കുറു

കുററിമൈ	കൂറോലൈ	കുറിയ	കുരുമൈ
കുററെഴുത്തു			കുറുങ്കാലി
൭			
പെർ	പേർ	പെരി	പെരു
	പേരിൻപം	പെരിയ	പെരുമൈ
	പേരാമൈ		പെരുമാൾ
	പേരറിവു		പെരുംപറൈ
൮			
നെട്	നേട്	നെടി	നെടു
നെട്ടൈ		നെടിയൻ	നെടുമൈ
൯			
കൊട്	കോട്	കൊടി	കൊടു
കൊട്ടൈ	കോട്ചൊല്ലൻ	കൊടിയതു	കൊടുമൈ
	കോടരി		
൧൦			
അർ	ആർ	അരി	അരു
അററു	ആരുയിർ	അരിയ	അരുമൈ
			അരുപ്പം
൧൧			
ചെവ്	ചേവ്	ചെവി	ചെവ്വു
ചെവ്വേ			
ചെമ്മൈ	ചേവടി		(ചെവ്വപ്പു)
ചെവ്വെ			(ചിവപ്പു)

ഗുണവാചികളായ മേല്പറഞ്ഞ ധാതുക്കളിൽ നിന്നു പരസ്പരഭിന്നങ്ങളായ മൂന്നു രൂപങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നു് ഈ പട്ടികയിലെ ഉദാഹരണങ്ങളിൽനിന്നു ഗ്രഹിക്കാമല്ലൊ. അവയിൽ ആദ്യത്തേതു്, സ്വരം പരമാകുമ്പോൾ, ധാതുവിലെ സ്വരത്തിന്റെ ദീർഘീകരണം മൂലം ഉണ്ടാവുന്നതും, മറേറതു രണ്ടും ധാതുവിനോടു് ഇകാരവും ഉകാരവും ആഗമമായി ചേർന്നുണ്ടാവുന്നതും ആകുന്നു. ൨-ം ൩-ം രൂപങ്ങളുടെ പംക്തികൾ പരിശോധിച്ചാൽ, ചിറിയ, വലിയ, പെരിയ, കുറിയ, നെടിയ, കൊടിയ, അരിയ മുതലായ നാമവിശേഷണപദങ്ങൾ പ്രായേണ രണ്ടാം രൂപത്തിൽ നിന്നാണു് ഉണ്ടാവുന്നതെ

ന്നും, പച്ചമെ, വെളുപ്പ്, ചിറുമൈ, ചിറുപ്പം, കരുമൈ, കരു
പ്പ്, പെരുമൈ, പെരുപ്പം, നെടുമൈ, നെടുപ്പ്, നെടുപ്പം, അ
രുമൈ, അരുപ്പ്, അരുപ്പം മുതലായ നാമപദങ്ങൾ മൂന്നാം രൂ
പത്തിൽ നിന്നാണ് ഉണ്ടാവുന്നതെന്നും കാണാം. മൈ,
മൈ എന്നീ പ്രത്യയങ്ങൾ ചേർന്ന് ധാതുവിൽനിന്നുതന്നെ നാ
മ പദങ്ങൾ ഉണ്ടാവുന്നതായും കാണുന്നുണ്ട്.

മേല്പറഞ്ഞ നിയമം അനുസരിച്ച് ചെവ് ധാതുവിന്
ചെവ്വ്, ചെമ്മൈ എന്നു രണ്ടു നാമരൂപങ്ങൾ ഉള്ളതുകൂടാ
തെ, ചെവുപ്പ് എന്നൊരു രൂപം കൂടി ഉണ്ടാവാമെന്ന് സിദ്ധ
മാണല്ലോ. ഈ രൂപത്തിനു തമിഴിൽ ഇപ്പോൾ പ്രചാരമി
ല്ലെങ്കിലും, ഇങ്ങനെ ഒന്നു ഉണ്ടായിരുന്നിരിക്കേണമെന്ന് ഊ
ഹിക്കുന്നതിനു ന്യായമുണ്ട്. പ്രചാരലുപ്തമായ ഈ ചെവുപ്പ്
ആദ്യം ചെവപ്പ് ആയിട്ടും പിന്നെ ചിവപ്പ് ആയിട്ടും മാറിയ
തായിരിക്കേണം. കറുപ്പ് കറപ്പായിട്ടും, അറുപ്പവാൾ അറപ്പ
വാൾ ആയിട്ടും മാറുന്നതുപോലെ, ചെവുപ്പ് ആദ്യം ചെവപ്പ്
ആയ ശേഷം, എല ഇല ആയും, പെഴപ്പ് പിഴപ്പ് ആയും ഭേ
ദപ്പെടുന്നതുപോലെ, ചെവപ്പ് ചിവപ്പ് ആയി പരിണമിച്ച
തായിരിക്കേണം. എന്നാൽ, മലയാളത്തിൽ, വേറെ ഒരുവി
ധം പരിണാമമാണ് ചെവുപ്പ് പദത്തിനു വന്നുകൂടിയത്.
തമിഴിലെ ചെവ്വായും ചെവ്വും മലയാളത്തിൽ ചൊവ്വായും
ചൊവ്വും ആയപോലെ ചെവുപ്പ് ചൊവുപ്പ് ആയി ഭേദപ്പെ
ട്ടു. ഈ ചൊവുപ്പും അതിൻെറ ചുരുങ്ങിയ രൂപമായ ചോ
പ്പും വടക്കൻ ദേശങ്ങളിൽ നിലനില്ക്കുന്നുണ്ട്. ചൊവുപ്പിൽ
നിന്നു ചൊവപ്പും അതിൽനിന്നു ചുവപ്പും ഉണ്ടാവുന്നത് എളു
പ്പമാണല്ലോ. ഇങ്ങനെയാണ് നമ്മുടെ ചുവപ്പിൻെറ ആഗ
മം. ഈ രണ്ടു പരിണാമരീതികളും പ്രത്യേകം എടുത്തു കാട്ടാം.

ചെവപ്പ് — ചിവപ്പ് (തമിഴിൽ)

ചെവുപ്പ്

ചൊവുപ്പ് — ചുവപ്പ് (മലയാളത്തിൽ)

ചൊവപ്പ്

ഇനിയും ചെമപ്പിന്റെ ആഗമം എന്താണെന്ന് ആലോചിക്കാം. തമിഴിൽ സംഭാഷണത്തിൽ ഉപയോഗിക്കുന്ന ചെവപ്പു മലയാളികളുടെ സംഭാഷണത്തിൽ ആദ്യം ചെമപ്പായി തീൎന്നിരിക്കാനിടയുണ്ടെന്നുള്ളതിനു ഇപ്പോഴത്തെ പുലയരുടെ ഭാഷ ഒരു തെളിവാണ്. പുലയരുടെ വാക്കുകളിലെ വ പല പ്പോഴും മ യായി മാറും. താഴെ കാണുന്ന വാക്കുകൾ ഈ മാററത്തിനു ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളാണ്.

വാഴ	മാള
വാനം	മാനം
വാക്കൊട്ട	മാക്കൊട്ട
അവൻ	അമൻ
എവൻ	എമൻ

ആദ്യകാലങ്ങളിൽ തമിഴിലെ ചെവപ്പു ചെമപ്പായി പരിണമിച്ചത് ഇപ്പോഴും ചില ഇടങ്ങളിൽ നിലനിന്നുപോരുന്നു എന്നു വിചാരിക്കുന്നതിൽ ബാധമില്ലെന്നു തോന്നുന്നു. ചില ദേശങ്ങളിൽ ചൊമപ്പും ധാരാളം നടപ്പുണ്ട്. ചൊമലപ്പൈയെന്നും, കണ്ണു ചൊമ ചൊമ എന്നിരിക്കുന്നെന്നും ചിലെടങ്ങളിൽ സാധാരണ പറയാറുണ്ട്. ചൊവപ്പിലെ വകാരം മകാരമായാണ് ഈ ചൊമപ്പു ഉണ്ടായതെന്നുള്ളതും യുക്തിയുക്തമാണ്.

ചെകപ്പിന്റെ വ്യുൽപ്പത്തിയെപ്പററിയാണ് ഇനി ആലോചിക്കേണ്ടത്. തമിഴിൽ ചെന്നിറം എന്നൎത്ഥമുള്ള ചെക്കൽ എന്നൊരു പദമുണ്ട്. കറു, ചിറ, പെരു, കരു, നെടു (പട്ടിക നോക്കേണം) എന്ന രൂപങ്ങളോടു കൽപ്രത്യയം ചേൎന്ന് കറുകൽ മുതലായ പദങ്ങൾ ഉണ്ടായതുപോലെ,ചെവുകൽ എന്നും ഉണ്ടാകാൻ വകയുണ്ട്. ചെവുകൽ ചുരുങ്ങി ആയിരിക്കണം ചെക്കൽ ഉണ്ടായത്. ചെകപ്പ് എന്ന പദം ചെക്കലിനോടു സംബന്ധപ്പെട്ടതും ആയിരിക്കേണം.

ഇനിയും ഈ പദങ്ങളുടെ ധാതു ഇന്നതാണെന്നു കണ്ടുപി

ടിക്കാൻ ശ്രമിക്കാം. ചുവപ്പിന്റെ ധാതു സംസ്കൃതത്തിലെ ശ്രീയോടു സംബന്ധപ്പെട്ടതാണെന്നും ശോണത്തോടു സംബന്ധപ്പെട്ടതാണെന്നും മററും ചിലർ പറയുന്നുണ്ട്. ഇതിനു വല്ല അടിസ്ഥാനവുമുണ്ടോ എന്നു സംശയമാണ്. ചുവപ്പും ഇംഗ്ലീഷിലെ സോപ്പിൽനിന്ന് ഉൽഭവിച്ചതാണെന്നു പറഞ്ഞാൽ കുറേക്കൂടി നന്നായിരിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നു. ശബ്ദസാമ്യംകൊണ്ട് കേൾവിക്കാർ അതു വിശ്വസിക്കാൻ ഇടയുണ്ട്.

ഏതായാലും, ചുവപ്പിന്റെ ധാതു അന്വേഷിച്ച് ഇതര ഭാഷകളിൽ പോയിട്ടും ആവശ്യമില്ല. തമിഴിൽനിന്നു തന്നെ അതു കണ്ടുപിടിക്കാം. ചെവ്വായ്, ചെവ്വലരി, ചെവ്വെ, ചേവടി, ചേയവൻ, ചേക്കൈ, ചെങ്കൺ, ചെഞ്ചെവ്, ചെന്നായ്, ചെമ്പുനൽ എന്നീ വാക്കുകളിൽ ചെവ്, ചേവ്, ചെം ഇങ്ങനെ മൂന്നു തരത്തിലാണ് ധാതു കാണുന്നത്. ആദ്യം കൊടുത്തിട്ടുള്ള പട്ടികയിലെ മററു വാക്കുകൾ നോക്കിയാൽ ചെവ് ആണ് ധാതുവെന്നു വേഗം വെളിവാകും. ചേവ്, മുൻപറഞ്ഞപോലെ, ചെവ് ധാതുവിന്റെ ഒരു വിശിഷ്ടരൂപമെന്നേ വരികയുള്ളു. ചെം എന്നതും ഈ ചെവ് ധാതുവിൽ നിന്നു തന്നെ ഉണ്ടായതാണെന്നു സാധിക്കാം. എങ്ങനെയെന്നാൽ— ചെവു + പുനൽ = ചെവും + പുനൽ = ചെമ്പുനൽ. ചെങ്കതിരോൻ, ചെഞ്ചന്തനം, ചെന്തീ, ചെമ്പരുത്തി എന്നീ വാക്കുകളിലെ ഘടകപദങ്ങൾ സന്ധിക്കുമ്പോൾ ഒരു മകാരം ആഗമമായിവരും. പട്ടികയിലെ മററു ധാതുക്കളുടെ മൂന്നാം രൂപങ്ങൾക്കും സന്ധിയിൽ ഈ മകാരാഗമം കാണുന്നുണ്ട്. **अरुन्तुदः, द्विषन्तपः, आशितम्भवः इरम्मदः, रथन्तरम्** । മുതലായ പദങ്ങളിൽ **अरुर्द्विषदजन्तस्य मुम्** । ആദിയായ സൂത്രങ്ങളാൽ പാണിനി വിധിച്ചിരിക്കുന്ന മുമാഗമംപോലെ ഒരു മകാരാഗമം ഇവിടെ വരുന്നു എന്നു വിചാരിക്കാം. തെലുങ്കിൽ ചേവുരു (ചുവപ്പ്) ചേവുരിംചുട (ചുവക്കുക) എന്ന പദങ്ങളും കാണുന്നു

ണ്ട്. ഇതെല്ലാംകൊണ്ട്, ചെവ് തന്നെയാണ് ധാതു എന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്താം.

ചെമ്പുനൽ മുതലായ പദങ്ങളിൽ കാണുന്ന ചെം എന്നതിനു വേറെ ഒരു വിധത്തിൽ വ്യുൽപ്പത്തി കല്പിക്കാം. പട്ടികയിലെ വെൾ, ചിർ, വല് എന്ന ധാതുക്കൾക്ക് വെൺ, ചിൻ, വൻ എന്നീ രൂപവിശേഷങ്ങൾ കാണുന്നുണ്ട്. വെണ്ടാമര (വെൺ+താമര), ചിന്നപ്പൻ (ചിൻ+അപ്പൻ), വൻകാട് (വൻ+കാട്) എന്നീ പദങ്ങളിലെ ആദ്യഘടകങ്ങൾ ഒരിക്കലും വെൾ, ചിർ, വല് എന്നവയായിരിക്കാൻ തരമില്ല. അതുകൊണ്ട്, വെൺ, ചിൻ, വൻ ഇവയെ പ്രത്യേക ധാതുക്കളായിട്ടു ഗണിക്കാം. ഇവ നാമരൂപങ്ങളായ വെണ്മ, ചിന്മ, വന്മ എന്നിവയിൽനിന്നുണ്ടായവയാണെന്നും വിചാരിക്കാം. വെൾ, ചിർ, വലം ഇവ മിക്ക പദങ്ങൾക്കും സാമാന്യമായി നില്ക്കുന്നതുകൊണ്ട് ഇവയെ സാമാന്യധാതുക്കൾ എന്നും, വെൺ, ചിൻ, വൻ ഇവയിൽനിന്നു അധികം പദങ്ങൾ ഉണ്ടാകാത്തതുകൊണ്ട് ഇവയെ ഉപധാതുക്കൾ എന്നും നാമകരണം ചെയ്യാം. ഈ വഴിക്കു നോക്കുമ്പോൾ, ചെവ് എന്ന സാമാന്യധാതുവിന് ചെം എന്നൊരു ഉപധാതു ചെമ്മ എന്ന നാമരൂപത്തിൽ നിന്നുണ്ടാവാം. ചെമ്മാനം (ചെം + വാനം) ചെമ്പു (ചെം + പു) എന്ന പദങ്ങളിൽ ആദ്യം ഘടകം ഇതുതന്നെയാണെന്നു പറയാം. കന്നടത്തിൽ ചെംഗദിര (ചെങ്കതിരോൻ), ചെംഗ്ഗലി (സൂര്യൻ), ചെംഗുഡി (പവിഴം), എന്നിങ്ങനെയും തെലുങ്കിൽ ചെംഗലുവ, ചെംദൊവ (ചെന്താമര), ചെംഗാവി (ചെന്നിറം) ചെംബു (ചെമ്പുപാത്രം) എന്നിങ്ങനെയും ചെം ചേർന്നുള്ള പദങ്ങളാണ് അധികമായിട്ടു കാണുന്നത്. അതുകൊണ്ടു ചെം എന്നതിനെ ഒരു ഉപധാതുവായിട്ടു കല്പിക്കുന്നതിൽ വലിയ വിശങ്കില്ലെന്നു തോന്നുന്നു. അപ്പോൾ ചെന്താമര ചെവുന്താമര ചുരുങ്ങിയതാണെന്നും മററും പറയാനുള്ള വൈഷമ്യം കൂടാതെ,

ചെ_ താമരയോടുചേൎന്നുണ്ടായതാണെന്നു ധൈൎയ്യമായി ട്ടു പറയാം.

അതുകൊണ്ടു നമുക്ക് ചെവ് ചെം എന്ന ധാതുപധാതു ക്കളും, ചുവപ്പ് എന്ന പ്രയോഗപ്രതിഷ്ഠമായ രൂപവും സി ദ്ധിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ ഈ വിമൎശനം അവസാനിപ്പിച്ചുക ളയാം.

ആദികേരളം, രണ്ടാംഭാഗം

കെ. പി. പത്മനാഭമേനോൻ അവർകൾ.
ബി. എ. ബി. എൽ. എം. ആർ. ഏ. എസ്

വളരെ പുരാതനകാലം മുതൽക്കുതന്നെ ദക്ഷിണ ഇൻ ഡ്യാനിവാസികളായ ദ്രാവിഡരും ഉത്തരദേശവാസികളായ ആൎയ്യന്മാരും ഏഷ്യാ, ആഫ്രിക്ക, യൂറോപ്പുമുതലായ പൂൎവ്വപശ്ചി മരാജ്യങ്ങളുമായി കച്ചവടസംബന്ധമായ വ്യാപാരങ്ങൾ നട ത്തിക്കൊണ്ടു വന്നിരുന്നു. ഉത്തരദേശക്കാർ കരവഴിയായും ദ ക്ഷിണദേശക്കാർ കടൽവഴിയായുമാണ് വ്യാപാരം നടത്തിവ ന്നത്. വേദസൂത്ര, പുരാണ, കാവ്യനാടകാദിസംസ്കൃതസാഹി ത്യങ്ങളിൽ കടൽമാൎഗ്ഗമായി വിദേശരാജ്യങ്ങളായിട്ട് ഇൻഡ്യ ക്കാർ കച്ചോടം നടത്തിവന്നു എന്ന് പല ഘട്ടങ്ങളിലും വിവ രിച്ചുകാണുന്നുണ്ട്. കച്ചോടാവശ്യത്തിന്നായിഇൻഡ്യാനിവാസി കൾ കടൽയാത്രകൾ ചെയ്തതിനെപററി പല പ്രസ്താവനക ങ്ങളും ഋഗ്വേദത്തിൽ കാണുന്നുണ്ട്. ഒരു ഘട്ടത്തിൽ (1) കപ്പ ൽ ഓടിച്ചുപോകുന്നതായ സമുദ്രവീഥിയിലുള്ള പല മാൎഗ്ഗങ്ങ ളും വരുണന് നല്ല നിശ്ചയമുണ്ടായിരുന്നു എന്നു പറയുന്നു. മററൊരേടത്ത് കച്ചോടക്കാർ ദ്രവ്യത്തിലുള്ള അത്യാഗ്രഹം കൊണ്ട് വിദേശരാജ്യങ്ങളിലേക്കു കപ്പലുകൾ അയക്കുന്നു എ

---

(1) I 25 7

ന്ന് പറയുന്നു കാണുന്നു. (2) വേറൊരു ഭാഗത്ത് അതിരില്ലാത്ത ഉത്സാഹപ്രിയന്മാരായ വ്യാപാരികൾ ലാഭത്തെ ഇച്ഛിച്ച് എല്ലാദിക്കിലും സഞ്ചരിക്കുന്നു എന്നും, സമുദ്രത്തിന്റെ എല്ലാ ഭാഗങ്ങളിലും പൊയ്ക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു എന്നും പറയുന്നു. (3) വസിഷ്ഠനും വരുണനും കൂടി ഒരു കപ്പൽയാത്ര ചെയ്തതിനെപ്പററി ഒരു ദിക്കിൽ പ്രസ്താവിക്കുന്നുണ്ട്. (4) വേറൊരു ഘട്ടത്തിൽ ഏററവും രസകരമായ മററൊരു സംഗതിയെക്കുറിച്ച് കാണുന്നു. തുഗ്രൻ എന്ന രാജർഷി തന്റെ പുത്രൻ ഭുജ്യുവിനെ അകലെയുള്ള ദ്വീപാന്തരങ്ങളിൽ വസിക്കുന്ന ചില ശത്രുക്കളുടെ നേരെ ഒരു നാവികസൈന്യത്തോടുകൂടി അയച്ചു. പോകും വഴി ഭുജ്യു ഒരു കോളിൽപ്പെട്ട് കപ്പലുകൾ എല്ലാം നശിച്ച് സമുദ്രത്തിൽ കിടന്നു ഉഴലുവാൻ സംഗതിയായി. ഈ അപകടത്തിൽ നിന്നു അശ്വിനിദേവകൾ നൂറുതണ്ട് വലിക്കുന്ന ഒരു പടവിൽവന്ന് ഭുജ്യുവിനെ രക്ഷപ്പെടുത്തി. (1)

ഇൻന്ത്യയിലുള്ളവർ സമുദ്രത്തിൽ കൂടി പുറരാജ്യങ്ങളിൽ പോയിവരുന്നത് അസാധാരണമല്ലായിരുന്നു എന്ന് രാമായണത്തിൽ കാണുന്ന പല പ്രസ്താവങ്ങളാലും വിശദപ്പെടുന്നുണ്ട്. കിഷ്കിന്ധകാണ്ഡത്തിൽ ഹനുമാനെ സീതാന്വേഷണത്തിന്നായി അയയ്ക്കുന്ന സന്ദർഭത്തിൽ,രാവണൻ സീതയെ ഒളിപ്പിച്ചിരിക്കുവാൻ ഇടയുള്ള പ്രദേശങ്ങളെ സുഗ്രീവൻ വിവരിക്കുന്നുണ്ട്. ആ കൂട്ടത്തിൽ സമുദ്രത്തിൽ കിടക്കുന്ന പല ദ്വീപുകളിലുള്ള മലകൾ, നഗരങ്ങൾ മുതലായ ഇടങ്ങളിൽ പോയി അന്വേഷിക്കേണമെന്നു പ്രത്യേകം നിഷ്കർഷിക്കുന്നു. (1) ദ്വീപുകളുടെ പേർ പറയുന്ന കൂട്ടത്തിൽ യവനദ്വീപ്, സ്വർണ്ണദ്വീ

(2) II 48 3
(3) I 56 2
(4) VII 88 3 0 4 0
(1) I 116 3
(1) 40 25

പ്, (2) ഇതുകളെ പറയുന്നു. സമുദ്രങ്ങളിൽ ലോഹിതസാഗരത്തെ അതായത് ചെങ്കടലിനെ,കുറിച്ച പറയുന്നുണ്ട്.

മഹാഭാരതം സഭാപർവ്വത്തിൽ സഹദേവൻ സമുദ്രത്തിലുള്ള പലദ്വീപുകളിലും ചെന്ന് അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്ന മ്ലേഛന്മാരെ ജയിച്ചു എന്നു പറയുന്നു. സമുദ്രയാത്രയെപററിയുള്ള പ്രസ്താവങ്ങൾ 'ദ്രോണപർവ്വം, കർണ്ണപർവ്വം, ശാന്തിപർവ്വം ഇതുകളിലും കാണ്മാനുണ്ട്. ഇതുപോലെയുള്ള പ്രസ്താവങ്ങൾ ധർമ്മസൂത്രങ്ങളിലും ഉണ്ട്. വൈദീകബ്രാഹ്മണർ സമുദ്രയാത്ര ചെയ്തുകൂടാഎന്ന് ബോധായന ധർമ്മസൂത്രം വിരോധിക്കുന്നു. (1) എന്നാൽ, ഉത്തരദേശക്കാർ ഇതു ചെയ്യുന്നത് സാധാരണയാണെന്നു പറയുന്നുണ്ട്. (2) കപ്പലുടമസ്ഥന്മാർ രാജാവിനു കൊടുക്കേണ്ടുന്ന വരിയുടെ ക്രമത്തെ ബോധായനനം (3) ഗൌതമനും (4) വിവരിക്കുന്നു. മനുസ്മൃതി, (5) യാജ്ഞവൽക്ക്യസംഹിത ബൃഹൽസംഹിത (6) വായുപുരാണം,മാർക്കണ്ഡേയപുരാണം, ഭാഗവതം, വരാഹപുരാണം, രഘുവംശം (7) ശാകുന്തളം, രത്നാവലി, ദശകുമാരചരിതം, മാഘം, കഥാസരിത് സാഗരം, ഹിതോപദേശം, ഭർത്തൃഹരിയുടെ നീതിശതകം, ബൌദ്ധന്മാരുടെ ജാതകകഥകൾ, മഹാവംശം, രാജവല്ലീയം എന്നീ സാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ എല്ലാം സമുദ്രയാത്രകളെപ്പററിയുള്ള പ്രസ്താവങ്ങൾ ഉണ്ട്. (1)

---

(2) ഇവ ജാവ സുമാത്ര എന്നവ ആണെന്നു വിചാരിക്കുന്നു

(1) 11 2 2

(2) I 2 4

(3) ധർമ്മസൂത്രം 1 18 14

(4) × 33

(5) III 158 VIII 409, 9

(6) 2 8; 9 13; 10 3; 44 12

(7) 4 36

(1) A History of Indian Shipping and maritine activity from the Earliest Times Radhakumud Mookerjis' Longmans & co. 1912. chap. VIII pp-53—69

ഉത്തരദേശക്കാർ സമുദ്രയാത്രയിൽ വിമുഖന്മാരല്ലായിരുന്നു എങ്കിലും, അവർ പുറരാജ്യങ്ങളുമായി ചെയ്തിരുന്ന വ്യാപാരം കരവഴിക്കായിരുന്നു. ആദികാലങ്ങളിൽ മനുഷ്യരുടെ സഞ്ചാരം കരവഴിയായിരിക്കുവാനാണല്ലോ സ്വാഭാവികമായി അധികം സംഗതിയുള്ളത്. എന്നാൽ, ദക്ഷിണ ഇന്ത്യയുടെ ഭൂസ്വഭാവംകൊണ്ടു, സമുദ്രസഞ്ചാരത്തിന്ന് ഉതകുന്നതായ പല സൌകര്യങ്ങളും അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഡെക്കാൺ, (1) അല്ലെങ്കിൽ ദക്ഷിണ ഇന്ത്യ, ടാപ്റ്റി (2) (തപതി) നദിയുടെ ഭാഗം മുതൽ ത്രികോണാകൃതിയായി കന്യാകുമാരിവരെ നീണ്ടുകിടക്കുന്നു. ഈ ഭൂമിയുടെ കിഴക്കും പടിഞ്ഞാറും ഭാഗങ്ങളിൽ സമുദ്രതീരം വിട്ട് അകത്തേക്കു മാറി തെക്കുവടക്കായി കിടക്കുന്ന പൂർവ്വപശ്ചിമഘട്ടങ്ങൾ എന്ന മലനിരകളുടെ അടിവാരം മുതൽ സമുദ്രക്കര വരെയുള്ള പ്രദേശം വളരെ വിശേഷമായതും ഫലപ്രദമായതുമാകുന്നു. ഈ മലനിരകൾ നിബിഡമായ വനങ്ങളെക്കൊണ്ട് ആവൃതമായിരിക്കുന്നു. സമുദ്രക്കരവരെയുള്ള സ്ഥലത്ത് തെങ്ങ്, കൌങ്ങ്, പന, മാവ്, പിലാവ്, മുളകുകൊടി മുതലായ വിലയേറിയ വൃക്ഷലതാദികൾ സമൃദ്ധിയായിക്കാണുന്നതാണ്. നെൽകൃഷിക്കും ഒട്ടും കുറവില്ല. മലകളിൽ ഇഞ്ചി, ഏലക്കായ, മഞ്ഞൾ, കാർത്തിരക്കുരു മുതലായ വിലപിടിച്ച പലതരത്തിലുള്ള മലഞ്ചരക്കുകൾ ലോഭം കൂടാതെ വിളയുന്നു. വിശേഷിച്ച് പശ്ചിമഘട്ടങ്ങളുടെ അടിവാരത്തിന്നും സമുദ്രത്തിന്നും എടയിലായി മലയാളക്കരയിൽ ഒരററം മുതൽ മറെറ അററം വരെ കായലുകളും അവയെ തമ്മിൽ കൂട്ടിമുട്ടിക്കുന്ന തോടുകളും ഉള്ളതുകൊണ്ട് ഉൾപ്രദേശങ്ങളിൽ കൂടി ജലമാർഗ്ഗമായ സഞ്ചാരസൌകര്യങ്ങൾ ധാരാളമുണ്ട്. ഇവിടെ വർഷം ധാരാളമായുള്ളതുകൊണ്ടും മലകളിൽനിന്നു ഒഴുകി കീഴ്പ്പോട്ടുവരുന്ന നദിപ്രവാഹങ്ങളെകൊണ്ടും ഭൂമി ഏററവും

---

(1) Dekhan.

(2) Tapati.

വളമുള്ളതായിരിക്കുന്നു. ഈ കരയിൽ കത്തിയവാർ (1) മുതൽ കന്യാകുമാരിവരെയായി നല്ല തുറമുഖങ്ങൾ പുരാതനകാലംമുതൽക്കേ ഉണ്ട്. ഉത്സാഹശീലന്മാരായ വിദേശവ്യാപാരികൾ കച്ചോടത്തിനുവേണ്ടി ആദ്യമായി ഇന്ത്യയിൽ കടൽവഴി വന്നെത്തിയതു ഇവിടെയാണ്. അറബികൾ, പോർട്ടുഗീസുകാർ (പാങ്കികൾ), ഡച്ചുകാർ (ലെന്തക്കാർ), എന്നവരുടെ വ്യാപാരശാലകൾ ഒന്നാം മുതൽ മറ്റൊ അഞ്ചാം വരെ കാണാവുന്നതാണ്. ഈ കരയിലുള്ള തെങ്ങുംകൂട്ടങ്ങളുടെ എടയിൽ പ്രാചീനവ്യാപാരത്തിന്റെ ഐശ്വര്യസ്ഥിതിയെ കാണിക്കുന്ന ലക്ഷ്യങ്ങളുടെ നഷ്ടശിഷ്ടങ്ങൾ പല ദിക്കുകളിലായി ഇന്നും ചിന്നിച്ചിതറി കിടക്കുന്നുണ്ട്.

ഇപ്പോൾ കണ്ടെത്തിയേടത്തോളം തെളിവുകളെക്കൊണ്ട്, ഇൻഡ്യാരാജ്യം ഉദ്ദേശം മുപ്പതു നൂറ്റാണ്ടുകൾക്കു മുമ്പു മുതൽ ഭൂമിയിലുള്ള വ്യാപാരസ്ഥാനങ്ങളുടെ മദ്ധ്യപ്രദേശമായി ഭവിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു വിചാരിക്കാം. ഇൻഡ്യാ നിവാസികൾ പ്രാചീനകാലത്തു ഫിനീഷ്യൻ, (1) ജൂതന്മാർ, (2) അസ്സിറിയക്കാർ, (3) ഗ്രീക്കുകാർ, (4) ഈജിപ്റ്റുകാർ, (5) റോമക്കാർ (1) എന്നവരായും, ഇടാനിന്തനകാലത്തു തുർക്കിക്കാർ, (2) വെനീസ്സുകാർ, (3) പോർട്ടുഗീസുകാർ, (4) ഡച്ചുകാർ; (5) ഇംഗ്ലീഷുകാർ (6) എന്നവരായും വ്യാപാരം ചെയ്തുവന്നു എന്നു പല ലക്ഷ്യങ്ങളും പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. (7)

---

(1) Kathiawar.
(1) Phoesians.
(2) Jews.
(3) Assyrians.
(4) Greeks.
(5) Egyptians.
(1) Romans.
(2) Turks.
(3) Venetians.
(4) Portuguese.
(5) Dutch.
(6) English.
(7) History of the Indian Shipping p- 82.

ഇൻഡ്യയും ബാബിലോണിയ (8) യുമായുള്ള കച്ചോടം ഉദ്ദേശം ക്രിസ്തുവിന്ന് 3000 സംവത്സരങ്ങൾക്കു മുമ്പ് ഊർ ബാഗാസ് എന്ന രാജാവു ബാബിലോണിയ രാജ്യത്തെ 'കൽദായക്കാരുടെ ഊർ (9) എന്ന നഗരത്തിലിരുന്നു ഭരിച്ചുവന്ന കാലം മുതൽ ആരംഭിച്ചിരിക്കേണമെന്നു ഡാക്റ്റർ സെയിസ്സ് (10) അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. (11) ഇങ്ങനെ അഭിപ്രായപ്പെടുവാൻ എടയായത് ഇപ്പോൾ ജീർണ്ണപ്പെട്ടു നശിച്ചു കിടക്കുന്ന 'ഊർ' എന്ന നഗരത്തിൻെറ നഷ്ടശിഷ്ടങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ തേക്കുകൊണ്ടുള്ള പണികൾ കണ്ടുകിട്ടിയതുകൊണ്ടാണ്. ഈ തേക്കുമരങ്ങൾ മലയാളക്കരയിലുള്ള തുറമുഖങ്ങൾ വഴി കാൻഡിയായിൽ കൊണ്ടുപോയിരിക്കേണമെന്നും, പുരാതനകാലത്തു തേക്കുമരങ്ങൾ തടികളായി കപ്പൽ വഴി വലിയ നഷ്ടം കൂടാതെ പുറരാജ്യങ്ങളിലേക്കു കൊണ്ടുപോകുവാൻ സൌകര്യമായി ഉണ്ടായിരുന്നതു മലയാളക്കരയിൽ മാത്രമായിരുന്നു എന്നും മിസ്റ്റർ ഹ്യൂയിററ് (1) പറയുന്നു. (2) ഏതായാലും, ക്രിസ്തുവിന്നു 1000 കൊല്ലങ്ങൾക്കു മുമ്പ്, ഇസ്രായിലെ (3) രാജാവായ സാളോമൺ (4) (ശലേമൻ, ശലോമൻ) എന്നാളുടെ കാലത്തു ഫിനിഷ്യർ ദക്ഷിണ ഇൻഡ്യയിൽ മലയാളക്കരെ വന്നു വളരെ വില പിടിച്ചതും സൈഡൺ, (1) ടയർ (2) എന്ന ഫിനീ

---

(8) Babylon.

(9) Ur of the chaldees.

(10) Dr Syce.

(11) Hilbert Lectures for 1887. On the origin and growth of Religion among the Babylonian quoted in History of Indian Shipping p, 85

(1) Mr. Hewit

(2) Journal of the Royal Asiatic Society 188 p 3?7

(3) Israel

(4) Solomon

(1) Sidon

(2) Tyre

ഷ്യാരാജ്യത്തെ പ്രധാനനഗരങ്ങളിൽ ചിലവാകുന്നതുമായ പലതരത്തിലുള്ള ചരക്കുകളും കൊണ്ടുപോയിരുന്നതുമായി വിചാരിക്കുവാൻ ധാരാളം ലക്ഷ്യങ്ങളുണ്ട്. ഫിനിഷ്യാരാജ്യത്തെ രാജാവായ ഹൈറാം (3) ഇസ്രായേൻ രാജാക്കന്മാരായിരുന്ന ഡേവിഡ്, (4) സാളോമൺ (5)എന്നവരുടെ ഒരു വലിയ ബന്ധുവായിരുന്നു. ഇവർ തമ്മിൽ വിവാഹബന്ധത്താലുണ്ടായിരുന്ന ചാർച്ചയ്ക്കു പുറമെ, വ്യാപാരവിഷയമായ പല ഖരാറുകളെക്കൊണ്ടും വളരെ അടുപ്പവും വേഴ്ചയുമുണ്ടായിരുന്നു. യഹൂദമഹാജനങ്ങളുടെ സ്ഥിതിക്കും അവസ്ഥയ്ക്കും മതിയായ ഒരു കോവിലകം പണി ചെയ്യിപ്പിക്കേണ്ടത് അവരുടെ രാജാവായ ദാവീദിനു (1) താല്പര്യം ഉണ്ടായതു ഫിനിഷ്യൻ രാജാവായ ഹൈറാം (2) മേൽക്കാത്ത (3) അസ്റ്റാർട്ടി (4) എന്ന മൂർത്തികൾക്കായി പണി ചെയ്യിപ്പിച്ച വിശേഷദേവാലയങ്ങളെ കണ്ടിട്ടാണെന്നു വിചാരിക്കുന്നു. ദാവീദിനെ അദ്ദേഹത്തിൻെറ കോവിലകം പണിക്കു വേണ്ടുന്ന സഹായങ്ങൾ ചെയ്തതിൻെറ ശേഷം, അദ്ദേഹത്തിൻെറ പുത്രനായ സാളോമൺ എന്ന രാജാവിൻെറ താല്പര്യപ്രകാരം യഹൂദരുടെ പ്രസിദ്ധ ദേവാലയം പണിക്ക് ആവശ്യമുള്ള 'ദേവദാരുവും സരളമരവും സ്വർണ്ണവും കൊടുത്തു'. (5) അന്യദേശങ്ങളുമായി വ്യാപാരം നടത്തുന്നതിൽ സാളോമനെ സഹായിച്ചതു ഹൈറാമായിരുന്നു. 'ശലോമോൻ രാജാവ് എദോം ദേശത്തു ചെങ്കടൽക്കരയിൽ ഏലോത്തിന്നു സമീപമുള്ള എസ്യോൻ—ഗേബെരിൽ വെച്ചു ക

(3) Hiram
(4) David
(5) Solomon
(1) King David
(2) Hiram
(3) Melcarth
(4) Assarte

പ്പലുകൾ പണിതു. ആ കപ്പലുകളിൽ ശലോമാന്റെ ദാസ ന്മാരോടുകൂടെ ഹീരാംസമുദ്രപരിചയമുള്ള കപ്പൽക്കാരായ തന്റെ ദാസന്മാരെ അയച്ചു. അവർ ഓഫിരിലേക്ക ചെന്ന് അവിടെനിന്ന നാനൂററിരുപതുതാലന്തു (1) പൊന്ന ശലോമൻരാജാവിന്റെ അടുക്കൽ കൊണ്ടുവന്നു'. (2) 'രാജാവിന്ന സമുദ്രത്തിൽ ഹീരാമിന്റെ കപ്പലുകളോടുകൂടെ തർശീശ കപ്പലുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു; തർശീശ കപ്പലുകൾ മൂന്ന സംവത്സരത്തിൽ ഒരിക്കൽ സ്വർണ്ണം, വെള്ളി, ആനക്കൊമ്പ, കുരങ്ങൻ, മയിൽ എന്നിവ കൊണ്ടുവന്നു.' (3) 'ഓഫിരിൽനിന്ന പൊന്ന കൊണ്ടുവന്ന ഹീരാമിന്റെ കപ്പലുകൾ ഓഫീരിൽനിന്ന് അനവധി ചന്ദനവും രത്നവും കൊണ്ടുവന്നു.' (1) 'അവർ ആനക്കൊമ്പും കരിമരവും നിറാക്ക കപ്പം കൊണ്ടുവന്നു.' (2) എന്നിങ്ങനെ ബൈബിൾ എന്ന ക്രിസ്ത്യൻ വേദപുസ്തകത്തിൽ പല സന്ദർഭങ്ങളിലും പറഞ്ഞു കാണുന്നുണ്ട്. ഈ മുൻപറഞ്ഞ സാധനങ്ങൾ ഇസ്രായയിൽക്കാൎക്ക കിട്ടിയത് ഇൻഡ്യയിൽനിന്ന മലയാളക്കര വഴിയാണെന്ന് ഇപ്പോൾ പ്രായേണ എല്ലാ പാശ്ചാത്യപണ്ഡിതന്മാരും സമ്മതിക്കുന്നു. ക്രിസ്താബ്ദത്തിന്ന് ഉദ്ദേശം ൧൦൦൦ കൊല്ലങ്ങൾക്ക മുമ്പ സാളോമൻ രാജാവു വ്യാപാരാവശ്യത്തിന്നായി ഒരു കപ്പൽ സംഘത്തെ ശേഖരിച്ചു ഫിനീഷ്യന്മാരായ കപ്പൽക്കാരെ (മാലുമികൾ) കൊണ്ടു കപ്പലോട്ടം നടത്തി അവർ ടാർഷിഷ്, (1) ഓഫീർ (2) എന്ന തുറമുഖങ്ങളിൽ എത്തി, അവിടെനിന്ന സ്വർണ്ണം മുതലായി മുമ്പ വിവ

(1) Talent
(2) I Kings Ch. IX verses 26 to 28
(3) Ibid Ch. 10 v 22
(1) I Kings X-11
(2) Ezekiel XXVII—15
(1) Tarshish
(2) Ophir

രിച്ചിട്ടുള്ള സാധനങ്ങളെ ശേഖരിച്ചു കൊണ്ടുപോയി. ബൊംബായിക്കടുക്കൽ കല്യാണി എന്ന സ്ഥലത്തിന്നു വടക്കായി സ്ഥിതി ചെയ്യുന്ന സൌപ്പാറ (3) എന്ന സ്ഥലമായിരിക്കേണം ബൈബിളിൽ പറയുന്ന ഓഫീർ എന്ന തുറമുഖം എന്നു പ്രൊഫസ്സർ ബൽഫി (4) അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. പ്രൊഫസ്സർ ലാസ്സന്റെ (5) അഭിപ്രായത്തിൽ ഓഫർ സിന്ധുദേശത്തിന്റെ കരയ്ക്കുള്ള അഭീരന്മാരുടെ ദേശമാണെന്നാണ്. എന്നാൽ ഈ അഭിപ്രായം ശരിയല്ലെന്നു പ്രൊഫസ്സർ ഗസ്റ്റാവു ഓപ്പർട്ടു (6) യുക്ത്യനുസരണം സാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. (1) ഓഫീർ എന്നത് അഭീരന്മാരുടെ രാജ്യമാകുവാൻ പാടില്ലെന്നും ആ പ്രദേശം മലയാളക്കരയില യരിക്കേണമെന്നും ഡാക്ടർ ബർണ്ണൽ (2) എന്ന പ്രസിദ്ധപണ്ഡിതൻ വാദിക്കുന്നു. (3)

(തുടരും.)

---

(3) Souppara
(4) Prof: Belfy
(5) Prof: Lassen
(6) Prof: Gurtave oppert
(1) On the Ancient commerse of India p 24.5
(2) Dr Burnell
(3) The Indian Anriquariy Vol I p33 2